

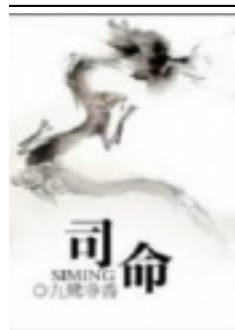
Ti Mệnh

Contents

Ti Mệnh	2
1. Tiết Tử	2
2. Chương 01	4
3. Chương 02	8
4. Chương 03	13
5. Chương 04	17
6. Chương 05	21
7. Chương 06	26
8. Chương 07	29
9. Chương 08	34
10. Chương 09	38
11. Chương 10	42
12. Chương 11	48
13. Chương 12	53
14. Chương 13	57
15. Chương 14	62
16. Chương 15	66
17. Chương 16	71
18. Chương 17	76
19. Chương 18	80
20. Chương 19	85
21. Chương 20	89
22. Chương 21	92
23. Chương 22	97
24. Chương 23-24-25	101
25. Chương 26	104
26. Chương 27-28	108
27. Chương 29	113
28. Chương 30	117
29. Chương 31	120
30. Chương 32	124
31. Chương 33	127
32. Chương 34	130
33. Chương 35	134
34. Chương 36	137
35. Chương 37	141
36. Chương 38	144
37. Chương 39	146
38. Chương 40	150
39. Chương 41 - 42	155
40. Chương 43 - 44	161
41. Chương 45	167

42. Chương 46	171
43. Chương 47 - 48	175
44. Chương 49	180
45. Chương 50	185
46. Chương 51	188
47. Chương 52	192
48. Chương 53 - 54	197
49. Chương 55	203
50. Chương 56	207
51. Chương 57	211
52. Chương 58	214
53. Chương 59	220
54. Chương Phiên Ngoại (hết)	226

Ti Mệnh

Giới thiệu

Nhĩ Sanh là một cô bé mồ côi. Nàng nói, cả nhà nàng đều chôn dưới lòng đất, chính vì vậy nàng mới

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ti-menh>

1. Tiết Tử

Tiết tử

Ti Mệnh[1], nắm giữ mệnh cách của vạn vật.

Nhưng nàng lại không có cách nào an bài vận mệnh của chính mình. Nếu nói là có ước nguyện, nguyện vọng lớn nhất của Ti Mệnh chính là có thể an bài cuộc sống của bản thân một lần, trở thành một người bình thường dưới ngòi bút của chính mình.

Mơ mơ màng màng rơi vào trong Hỗn Độn, nàng không biết đó là nơi nào, chỉ biết bốn bề xung quanh tối om, không thấy rõ bất cứ thứ gì.

Nàng từ từ nhắm chặt hai mắt, để bản thân tùy ý rơi xuống. Bỗng nhiên, lưng dường như đụng phải một bức tường cứng như sắt, cơ thể phảng phất như đã dừng lại, không tiếp tục rơi xuống nữa. Tường sắt hơi động một chút, nàng trấn định tinh thần, lập tức mở ra Thiên Nhân.

Cách đó không xa chột lóe lên hai điểm sáng, ngay sau đó, bức tường sắt phía sau nàng kịch liệt lay động. Vận lực nhảy dựng lên, ở trên không trung nhìn xuống, cho dù là một người tản mạn như nàng cũng không tránh khỏi hoảng sợ.

“Hố thần a.”

Sương khói mờ lung quần quanh trong không gian, ở bên cạnh nàng là một con rồng đen rất lớn đang cuộn mình ngủ.

Rồng, thần vật thượng cổ sớm đã tịch diệt trong những năm tháng xa xưa.

Rồng đen tỉnh lại, thân mình cuộn lại cũng dần giãn ra, khí phách khiến cho người người run rẩy cũng theo đó mà tỏa ra xung quanh. Nó quay đầu nhìn về phía nữ tử đứng trước mặt mình, hỏi: “Kẻ nào?”

Hơi thở cuồng mãnh ép tới khiến trong ngực nữ tử không khỏi dâng lên một cỗ buồn bực, nhưng, nàng xưa nay là một kẻ phô trương, nhìn sâu vào đôi mắt rồng, nàng thẳng lưng, ưỡn ngực nói: “Ti Mệnh tinh quân trên Cửu Trùng Thiên.”

“Ti mệnh?”

“Nắm giữ mệnh cách của vạn vật.”

Rồng đen không nói gì chỉ đánh giá Ti Mệnh một hồi sau đó chợt hí lên một tiếng dài, thanh âm hùng hậu chấn động khiến cho phổi Ti Mệnh như muốn nứt ra: “Vạn vật đều do trời sinh, một kẻ nhỏ nhỏ như ngươi lại mưu toan nắm giữ mệnh cách vạn vật, mệnh là do chính bản thân mình tạo lên, ta thực muốn chờ xem ngươi an bài vận mệnh ta thế nào.”

Ti Mệnh đưa tay lau đi dòng máu khô đọng bên khóe miệng, thành thực lắc đầu: “Bản lĩnh của ta không lớn như vậy. Nhưng cho dù không thể viết được số mệnh của người ta cũng biết, trên thế gian này sớm đã không còn có rồng. Nơi này khí tức ngưng trệ, không có chút linh lực nào lưu động, căn bản giống như một nhà tù ngăn cách với thế giới bên ngoài. Người nói mệnh là do chính bản thân tạo lên lại bị vây cấm ở trong này ngay cả tự do cũng đều không có thế thì tạo lên số mệnh của bản thân thế nào?”

“Nói những câu khiêu khích như vậy, không sợ ta xuống tay giết ngươi sao?”

“Trong lòng ta còn vương bận, không muốn chết sớm như vậy. Nhưng hiện tại thực lực hai bên chênh lệch như vậy, ngươi nếu như muốn giết ta, không phải chỉ bằng mấy lời của ta mà có thể ngăn cản được. Dù gì ta cũng đánh không lại ngươi, chỉ bằng trước lúc ngươi động thủ, ta nói ra những lời này, tốt nhất là có thể khiến ngươi tức chết, như vậy ta cũng vẫn có cơ hội sống sót.”

Rồng đen nghe xong những lời này không giận ngược lại còn cười, phút chốc bay lên trời. Thổi ra một dòng khí lớn đem Ti Mệnh lão đảo trên không, cố gắng lắm mới có thể giữ được thăng bằng.

Ti Mệnh oán hận nhìn về phía rồng đen: “Ta là người có thân phận, có thể chết chứ không chịu nhục, càng để người tùy ý khinh nhờn!”

Rồng đen lại nói: “Người cũng rất thú vị, ta ở đây cô tịch đã lâu, có kẻ bên người bầu bạn cũng xem như là chuyện lí thú. Ti Mệnh, nếu có thể khiến ta lúc nào cũng vui vẻ, ta liền giữ lại tính mạng của ngươi, thế nào?”

Ti Mệnh âm thầm cân nhắc trong chốc lát, nói: “Lưu lại cho ta một mạng căn bản không đủ để ta có thể điếm tính đến chọc người vui vẻ. Ta là kẻ có đầu óc, ta muốn một cái gì đó tốt hơn.”

“Ti Mệnh, ngươi là kẻ đầu tiên dám cùng ta đàm điều kiện đó.” Rồng đen dừng lại một chút. “Nói ta nghe chút xem.”

“Sách cổ ghi lại, toàn thân rồng đều là bảo vật, ta từ trước đến nay vẫn không tin điều này, ngươi để ta nghiệm chứng một lần coi sao.”

“Nghiệm chứng thế nào?”

Ti Mệnh hướng ánh mắt sáng quắc nhìn rồng đen chăm chăm: “Đại tiện cho ta xem, thứ đó có phải hay không cũng là bảo vật?”

Rồng đen một hồi lâu không nói được gì: “Đổi cái khác đơn giản hơn đi.”

Ti Mệnh khó hiểu hỏi: “Đại tiện thì có gì mà khó khăn? Nếu có gì trở ngại, ta liền giúp ngươi móc ra. Móc ra rồi tất cả đều không còn bị ngăn trở, vô cùng thuận hoạt[2] a!”

“Mấy vạn năm nay ta cũng chẳng đụng đến một hạt ngũ cốc, làm sao mà có uế vật ?” Rồng đen nhìn Ti Mệnh: “Ánh mắt ngươi như vậy là có ý gì ?”

Ti Mệnh bĩu môi nói: “Đại Hắc Long, dù sao hai ta cũng là châu chấu trên cùng một sợi thừng, ngươi đã ra không được, ta lại càng không. Chúng ta nếu cứ phải cùng nhau ngậm ngốc ở đây lâu, vậy việc này ngươi cũng không cần phải giấu ta. Táo bón cũng là bệnh, có thể trị được.”

Rồng đen trầm mặc.

Ti Mệnh che miệng cười trộm, nói: “Mấy lời vừa rồi ta cũng chỉ là nói giỡn cho vui thôi, ngươi cũng đừng cho là thật. Nhưng nói thế nào đi chẳng nữa, chúng ta hiện ở tại một nơi tối tăm mù mịt thế này, ngươi dùng ta khiến bản thân vui vẻ, tự nhiên ta cũng sẽ dùng ngươi khiến bản thân ta vui. Vui một mình không bằng vui chung. Khiến ngươi vui vẻ ta mới có thể sống, những câu nói nặng nề như vậy chỉ thêm kéo giãn khoảng cách giữa chúng ta mà thôi. Lúc đó ta mặt mày ủ ê, ngươi cũng sẽ chẳng thu được chút lợi ích nào.”

Ti Mệnh ôm quyền cúi đầu, cười hề hề nói: “Đại Hắc Long, chúng ta kết giao bằng hữu, được chứ ? Chức vị này ta làm lâu lắm rồi, lâu đến tên của bản thân là gì cũng đều đã quên mất, như vậy đi, ngươi cứ gọi ta là Ti Mệnh cũng được.”

Thân rồng chiếm cứ trước mặt Ti Mệnh, u quang nơi đáy mắt chợt lóe, nó nhẹ nhàng chớp mắt hai cái nói: “Tên ta là Trường Uyên.”

“Trường Uyên, ngươi có một cái tên rất hay.”

“Ti Mệnh, tính cách của ngươi cũng khá thú vị !”

[1] Đệ nhất Thiên Phủ cung trong Nam Đẩu tinh quân.

[2] Thuận []: Thuận lợi, suôn sẻ; hoạt: []trơn tru. Ý cả cụm từ này là không còn gì vướng mắc, dễ dàng bài tiết.

2. Chương 01

Chương 01:

Người như thế kia, đẹp không tả xiết !

Ngoài tam giới, trên là Vạn Thiên Chi Khư dưới có Hoang Thành Vô Cực, đều không có ngày mà cũng chẳng có đêm, là nơi tịch tịch không có một sinh linh nào sinh sống, nơi ấy chỉ có thể vào mà không thể ra. Trái với Hoang Thành giam giữ những tội đồ độc ác nhất, Vạn Thiên Chi Khư tịch tịch, trầm tĩnh hơn, đó chính là nơi giam giữ rồng.

Rồng – Thần vật thượng cổ duy nhất trong trời đất bị giam giữ...

Đầu thôn, dưới cây cổ thụ trăm năm, một lão phu tử^[1] đang thuật lại cho đám học trò nghe về những truyền thuyết xa xưa. Trời xanh mây trắng, gió nhẹ nhẹ thổi, đám học trò đều chuyên chú lắng nghe câu chuyện xưa, hết thấy đều bình thản mà tốt đẹp.

Phu tử rất hài lòng.

Đột nhiên, có một thứ chất lỏng gì đó dính dính nhỏ xuống trên mặt phu tử. Cũng không để ý đến chuyện lau nó đi, phu tử lơ đãng nhìn về chân trời xa xa, vẫn không thấy có nửa điểm dấu hiệu báo trời mưa.

“A !” Cậu trò nhỏ béo múp ngồi bàn thứ ba ngơ ngác nhìn về phía trạc cây thô to trên đầu phu tử, nói: “Phu tử, Nhĩ Sanh.”

Ngẩng đầu lên nhìn, một cô bé tầm mười hai, mười ba tuổi giống như mèo bám chặt lấy nhánh cây, tứ chi vô lực buông xuống, mặt dán vào thân cây, say sưa ngủ. Từ đôi môi nhỏ bé đang hé mở chảy ra một dòng chất lỏng trong suốt, khẽ ánh lên dưới ánh nắng mặt trời, lướt qua nhánh cây, nhỏ xuống.

“Ai nha!”

Trúng giữa tròng mắt phu tử.

Đám học trò bên dưới nhón nháo cười to. Phu tử lau khô mắt, tức đến nhảy dựng lên, muốn bắt Nhĩ Sanh ở trên cây xuống, đánh ột trận.

Bị tiếng cười ồn ã đánh thức, cô bé thấy tình thế không ổn, lưu loát xoay người nhảy xuống khỏi trạc cây, thân hình linh hoạt phóng đến hai gò đất nhỏ, không quên quay đầu lại hướng phu tử nhổ một bãi nước bọt sau đó vội vàng chạy đi.

Phu tử tức đến gợn chân. Chòm râu dài đều vì giận dữ mà dựng ngược cả lên, đám học trò bên dưới càng cười đến vui vẻ.

Bầu trời quang đãng không gợn chút mây, ánh nắng vàng rải nhẹ trên con đường nhỏ...

“Lão già thối.” Nhĩ Sanh đá văng cục đá dưới chân, vừa đi vừa than thở. “Lão cổ hủ, giận dữ như vậy liền giỏi lắm chắc ! Kể được chuyện xưa thì giỏi lắm ha ! Ta còn lạ gì mấy cái chuyện xưa của ông.” Nhĩ Sanh hung hăng đá văng một cục đá dưới chân cho bõ tức. Đầu ngón chân truyền đến một tia đau đốn bén nhọn, Nhĩ Sanh còn chưa kịp kêu đau, liền nghe thấy dưới ruộng truyền đến một tiếng chửi lớn.

“Mụ nội nó ! Đứa nào ném cục đá vào ông mày đây !”

Nhĩ Sanh thăm nghĩ không ổn, bắt chấp đau đốn dưới chân nhanh nhẹn chạy đi. Hán tử đang làm việc dưới ruộng nhìn thấy Nhĩ Sanh chạy đi thì lớn tiếng quát mắng: “Lại là mày, cái tiểu vương bát đản cao tử ! Chó chết, cái con có mẹ sinh không có người nuôi nhà mày !”

Chờ chạy được một quãng xa, ánh chừng hán tử tạm thời không tóm được mình Nhĩ Sanh mới hướng hẳn vừa vỗ vỗ mông vừa làm mặt quỷ đáp lễ, nói: “Quan nhĩ diệu sự[2] ! Tiểu vương bát đản cao tử ta đây đánh bại đại vương bát đản cao tử nhà ngươi !”

“Mẹ nó chứ !”

“Người đi a ! Cả nhà bà cô đây đều ở trong đất ấy, giỏi xuống đó mà tìm !”

Hán tử hoàn toàn nổi giận, buông nông cụ xuống lập tức đuổi theo. “Hôm nay lão tử thay trời thu thập người !”

Nhĩ Sanh hướng hán tử khí phách hào hùng kia nhổ một bãi nước bọt sau đó xoay người chạy thẳng vào rừng cây phía sau thôn. Mọi người trong thôn đều mê tín nói trong rừng cây có yêu quái, không ai dám bước vào truy xét xem có đúng hay không.

Hán tử đứng ngoài rừng cây chửi ầm lên. Có một thôn dân đi qua nghe vậy, tới gần khuyên nhủ: “Người cùng một đứa bé gái mồ côi tính toán làm gì. Con bé đó mang trên mình vận hạn xui xẻo, người nhà nó đều từng người, từng người bị nó khắc chết sạch. Người tốt nhất đừng có tiếp xúc gì với nó.”

Hán tử nhổ một bãi nước bọt, nói: “Thực ghê tởm.” Sau đó phẩy tay rời đi.

Nhĩ Sanh dựng thẳng ngón giữa hướng bóng lưng hán tử đang rời đi hừ một tiếng xoay người đi sâu vào trong rừng.

Càng vào sâu trong rừng tầm nhìn càng rộng rãi. Nơi sâu nhất trong rừng cây có một hồ nước sâu thăm thẳm, mùa nào cũng vậy, nước trong hồ vẫn luôn trong vắt, khi không có gió, mặt hồ yên ả không chút gợn sóng, cúi đầu nhìn xuống có thể trông thấy những khối gỗ, nhánh cây đứt gãy dưới đáy. Bên bờ, bốn mùa đều nở ra một loài hoa nhỏ màu trắng không rõ tên, cánh mềm như nhung, thoạt nhìn thập phần đáng yêu.

Nhĩ Sanh đối với những thôn dân nhát gan trong thôn rất khinh thường. Tốt nhất là họ cứ đi mà tin vào mấy cái truyền thuyết thượng cổ mê tín, tin vào những yêu ma quỷ quái mà vĩnh viễn không đặt chân vào cánh rừng này cũng vĩnh viễn không biết được ở trong này đẹp như thế nào.

Nhĩ Sanh ngồi trên một tảng đá ven hồ, cởi hài, đem đôi tất bẩn tùy tay vứt sang một bên, vạch lên xem xét cái chân. Móng ở ngón chân cái do lúc mới rời đá vào hòn đá cộng thêm lúc chạy vội nên bị bong ra giờ chảy ra không ít máu. Nàng cắn răng, chịu đựng cơn đau đang ngày một sinh sôi, giật miếng móng chân bị tróc ra, vứt đi. Máu tươi xối xả tuôn ra, Nhĩ Sanh lập tức đem chân ngâm vào trong dòng nước hồ lạnh lẽo, lăm lăm trong miệng: “Lại dám ghê tởm bà cô đây ! Đêm nay phải đem mấy tải phân đổ xuống hậu viện nhà ngươi, dán trước cửa vườn rau nhà ngươi mấy chữ, bà cô bắt tử mà ngươi ghê tởm.”

Thấy máu ở ngón chân dần tản ra trong nước, Nhĩ Sanh chậm rãi ngẩng đầu nằm xuống bên trên tảng đá, mở to mắt nhìn bầu trời xanh trong thi thoảng có vài đám mây lơ lửng bay qua.

“ Có yêu ma quỷ quái ? Nếu có, vì cái gì không nhượng bà cô đây nhìn qua một lần ?” Đáp lại lời của nàng chỉ có tiếng gió xào xạc thổi qua tán cây. Nhĩ Sanh hừ một tiếng: “Mấy kẻ trong thôn chỉ biết kể mấy câu chuyện linh tinh gạt người.”

Nàng nhắm mắt lại, quơ quơ chân trong nước, nhất thời cơn buồn ngủ chợt kéo đến.

Trên bầu trời bỗng xẹt qua một đốm thân ảnh màu đen, bóng dáng rất vội vã. Nhĩ Sanh miễn cưỡng mở mắt. Trời vẫn là khoảng trời kia, mây vẫn là đám mây kia. Gió vẫn nhẹ thổi, len lỏi qua các nhánh cây phát ra những tiếng sột soạt khe khẽ, không có điểm gì khác thường.

Nàng bĩu môi, thăm mắng mình đa nghi.

Bỗng một trận cuồng phong thổi đến cuốn đôi tất bắn mà nàng ném trên tảng đá đi mất. Nàng lảo lảo mắng: “Con bà nó !” Ngay sau đó, mặt đất tựa như va chạm với thứ gì đó thật lớn, mạnh mẽ rung chuyển, Nhĩ Sanh bị chấn động, lảo lảo từ trên tảng đá xuống.

Dù nàng trời sinh lớn gan lớn mật song lúc này cũng bị trận gió yêu dị kia làm cho có điểm giật mình.

Gian nan từ sau tảng đá bò dậy, bên tai chợt nghe thấy tiếng động vật rống to khiến tâm thần con người ta phải kinh hách. Thanh âm hùng hậu, chấn động lồng ngực khiến nàng cảm thấy đau nhức, phụt ra một búng máu. Đầu óc quay cuồng một trận, nàng mặt đỏ phừng phừng hướng ánh nhìn về phía phát ra tiếng động kia.

Thân ảnh màu đen to lớn dần dần xuất hiện trong mắt, lưu lại ấn tượng kinh sợ sâu sắc trong tâm trí khiến nàng cả đời cũng không thể quên được. Nhĩ Sanh há hốc mồm, mắt như lòi ra hướng con vật kia lắp bắp nói: “Yêu ... Yêu ...”

Một ... Một con xà yêu thực ... thực lớn !”

Toàn thân phủ trong lớp vẩy đen, đầu có một cặp sừng, chân năm ngón, phía sau lưng có vẩy như cá, mẹ nó chứ, thân mình nó to ngang một cây đại thụ, che khuất cả bầu trời.

“Xà yêu !”

Nhĩ Sanh sợ đến tim như ngừng đập, chớp chớp mắt, thân mình cứng còng giống như một tấm ván gỗ, sợ tới suýt lảo lảo ra hôn mê bất tỉnh. Vốn nàng đã có thể hôn mê đúng như ước nguyện, nhưng vừa ngã xuống, đầu lại đập phải đồng đá vụn. Một trận đau đớn bèn nhón truyền đến đem nàng thoảng chốc thanh tỉnh lại.

Thì ra, trong cánh rừng sau thôn quả thực là có yêu quái. Nhĩ Sanh mơ mơ màng màng nhớ lại, mấy lão gia hỏa trong thôn ba hoa bốc phết nhiều chuyện như vậy, cư nhiên cũng lại có một chuyện là đúng.

Nhưng nếu như đã có yêu quái, vì sao còn không xuất hiện quỷ hồn ? Cha a, mẹ a, Quỷ hồn a, vì cái gì chúng mày không du dương đến đây ...

Xà yêu rống lên mấy tiếng như vậy sau đó liền biến mất. Nhĩ Sanh bị âm thanh đó khiến cho ù tai một hồi lâu, sau ót chưa được băng bó khiến nàng cảm thấy văng vắt, ngứa ngáy một hồi nàng mới giật mình nhớ tới, bản thân hẳn là nên chạy trốn về thôn mới đúng.

Lảo đảo lảo đảo đứng dậy, Nhĩ Sanh quên cả đi giày, thất tha thất thểu chạy một mạch ra khỏi cánh rừng. Cước bộ so với tửu quỷ còn phù phiếm, ngả nghiêng hơn.

Càng chạy ra xa, hoa cỏ màu trắng ven đường càng nhiều lên, ngược lại, cây cối dần thưa thớt, nghiêng nhiên nhìn lại thì thấy mình như lạc trong một biển hoa trắng muốt. Đầu óc mơ hồ của Nhĩ Sanh cũng bắt chập cảnh sắc quanh mình không một chút quen thuộc, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất đó là chạy, chạy và chạy.

Bất tri bất giác, Nhĩ Sanh đã chạy sâu hơn vào rừng, cơ thể nghiêng ngả, lảo đảo giống như một phàm nhân thô lỗ tiến nhập cảnh tiên, chạy đến đâu cũng đều kinh khởi vô số cánh hoa loạn bay theo.

Chạy lên một con dốc nhỏ, Nhĩ Sanh từ trên cao nhìn về xa xa thoáng chốc giật mình.

Ngoài xa đó trừ bỏ những phiến lá rụng ra chính là một cây đại thụ rất to, che lấp cả một góc trời. Bên dưới gốc cây có một nam tử y phục màu đen, cả người đầy máu nằm rũ xuống.

Nam tử một thân hắc y nằm giữa biển hoa trắng muốt, những cánh hoa mềm mại nhẹ bay trong không khí, lả tả rơi xuống trên người y tạo thành một bức tranh vô cùng hoàn mỹ, đẹp, ung dung mà thoát tục.

Như bị mê hoặc, Nhĩ Sanh quên cả việc bỏ chạy, quên luôn cả “Xà yêu” vừa mới trông thấy, chỉ si ngốc đứng đó ngẩn nhìn nam tử đến ngây người.

Cơn gió thoảng qua mang theo mấy cánh hoa, sợi cỏ tinh nghịch đậu xuống trên mặt y. Chóp mũi ngứa ngứa, Nhĩ Sanh giật mình tỉnh táo lại, lúc này mới nhớ ra hiện tại không thể ở lâu trong rừng. Lắc lắc đầu để cho bản thân thanh tỉnh hơn chút ít, nàng đảo mắt nhìn xung quanh, đến khi chắc chắn không thấy bóng dáng “xà yêu” đâu mới đánh bạo hướng người nọ chạy tới.

Hắn nhất định là bị xà yêu làm bị thương. Nhĩ Sanh thầm nghĩ, hôm nay nếu cứu hắn một mạng, nàng liền trở thành ân nhân cứu mạng hắn. Thành ân nhân là có thể được hắn báo ân.

Báo ân ... Lấy thân báo đáp thì càng tốt.

Chờ đến khi Nhĩ Sanh đến gần mới phát hiện bên cạnh hắn loang lổ những vết máu, máu tươi nhuộm đỏ cả một mảng hoa cỏ xung quanh, ở trong biển hoa thuần khiết cảnh tượng như vậy lộ ra một tia yêu dị tuyệt mỹ.

Nhĩ Sanh cẩn thận đến bên cạnh hắn, chẳng hiểu sao, trên người nam tử này lại không có hơi thở, điều này khiến nàng hơi sợ. Nhưng từ trước đến nay, nàng là một người bạo dạn, trừ bỏ yêu quái vừa mới thấy ban nãy, những gì càng kỳ quái nàng lại càng tò mò muốn tìm hiểu. Cúi người xuống, Nhĩ Sanh chìa ra ngón tay trở, khẽ chọc chọc khuỷu tay nam nhân.

Không có phản ứng.

Nàng lấy thêm dũng khí, vươn tay kéo kéo ống tay áo hắn.

Vẫn không có phản ứng.

Nhĩ Sanh đứng dậy, lui về phía sau hai bước, tinh tế đánh giá dung mạo nam tử. Khuôn mặt tinh xảo, hoàn mỹ tựa thiên nhân. Bỗng Nhĩ Sanh đột nhiên nhớ tới câu thơ mà một ngày nọ, phu tử đặc ý rung đùi đọc. Lúc ấy chẳng hiểu ý của nó là gì, hiện tại, có lẽ nàng đang dần cảm nhận được —

Bỉ ký chi tử, mỹ vô độ[3].

Đẹp không tả xiết.

Nhĩ Sanh đột nhiên vươn tay ôm lấy ngực mình, lẩm bẩm: “Quái, đập nhanh thật.”

Một câu nỉ non nhẹ nhàng như vậy cũng khuấy nhiễu tới nam tử. Mi tâm khẽ chau lại, khóe mi run rẩy, mắt chậm chậm mở ra, đôi mắt đen sâu thẳm như bầu trời đêm.

Một khắc lúc thân ảnh Nhĩ Sanh in vào trong đáy mắt, trong lòng thoáng qua một tia nghi hoặc, sát khí chợt lóe. Bị sát khí bất thành linh đánh úp tới, Nhĩ Sanh sợ đến hai chân mềm nhũn, ngã phịch ra đất.

“Ta không có ác ý, ta là người tốt!” Nhĩ Sanh lập tức giải thích.

Người nọ không để những lời giải thích của nàng vào trong tai, cánh tay thon dài vươn lên, tựa như muốn bóp cổ.

Nhĩ Sanh là một tiểu cô nương có phản ứng nhanh nhạy, thấy hắn như vậy, nàng lập tức đứng dậy, xoay người bỏ chạy. Nam tử thấy nàng muốn chạy, bàn tay khó khăn lắm mới bắt được vạt quần Nhĩ Sanh.

Nhĩ Sanh không để tâm, chỉ một lòng bỏ chạy. Nhất thời hai người đều xuất ra khí lực lớn nhất có thể.

Cho nên ...

Nhĩ Sanh chỉ thấy dưới móng chột lạnh, nhìn xuống mới biết quần mình đã bị người ta kéo xuống.

[1] Thầy giáo già.

[2] Câu chữ thề. Nghĩa của câu này khá tục cho nên ta không dịch hẳn nghĩa ra.

[3] Người như thế kia, đẹp không tả xiết.

Chương 02:

3. Chương 02

Tự ứng cử

Bình thường, Nhĩ Sanh luôn cô độc, một thân một mình.

Người thân đều đã sớm qua đời, vậy nên trong nhiều năm qua, nàng sống như một đứa nhỏ ngỗ ngược. Đồ ăn, thức uống đều là dựa vào bản lĩnh mặt dày đi xin mà có cho nên tính nết nàng cũng không hay thẹn thùng giống những cô gái bình thường. Nhưng dù là một đứa con trai, bị người khác tự nhiên tụt quần xuống cũng sợ hãi đến khóc òa lên một trận huống chi một người nội tâm kỳ thật vô cùng miễn cảm như Nhĩ Sanh.

Nàng kinh hoàng kéo quần lên, dùng hết cả hai chân, hai tay ra sức lùi ra thật xa, mặt đầy lệ quay đầu lại kinh hoàng nhìn người nọ.

Người nọ cũng không đoán được sự tình lại biến thành như vậy, trong mắt thoáng xẹt qua một tia kinh ngạc, song khi nhìn thấy ấn ký màu đỏ bên hông Nhĩ Sanh, vẻ phòng bị trên mặt hần lui dần, thần sắc cũng dịu xuống.

Một lúc lâu sau, người nọ mới khàn khàn lên tiếng hỏi: “Ti Mệnh ?”

Nhĩ Sanh thật sự tức giận. Người này vô duyên vô cớ tụt quần nàng còn chưa nói, tụt xong còn tự nhiên thốt ra một cái tên chẳng hiểu gì hết. Loại hành vi này giống như là, tát anh một cái sau đó lại nói với anh rằng hấn tát nhầm người.

Nàng nằm úp sấp xuống buộc lại dây lưng quần, lau lệ trên mặt, mắng: “Muội muội người mới họ Ti ! Bà đây là Nhĩ Sanh ! Thảo ! Đầu năm nay cứu người còn bị tụt quần, bà đây không bao giờ thêm làm người tốt nữa !”

Người nọ nghe vậy, nhú mày không thể tin, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Đầu thai làm phạm nhân, quên hết rồi sao ?”

Nhĩ Sanh thừa lúc hần phân tâm, đứng dậy, cả người lui về phía sau một chút, ước chừng người nọ không thể bắt được mình, nàng làm một cái mặt quỷ vô cùng xấu xí, hướng hần le lưỡi sau đó mới xoay người chạy đi, một chút cũng không dám ngoảnh đầu lại.

Nam tử không đuổi theo. Hần tựa người bên gốc cây, ánh mắt vẫn đuổi theo bóng lưng đang dần nhạt nhòa của nàng, đột nhiên thở dài: “Chỉ là đầu thai thôi, tại sao tính cách lại thành ra thế kia, thật sự là ... Quá giống !”

Sờ lên vết thương trên ngực, thần sắc hần hơi đổi. Trọng thương khiến hần mất đi toàn bộ thần lực, cũng thực may, cuối cùng cũng trốn được đến nơi này.

Nhìn lên nhánh đại thụ với đám lá rơi rụng lả tả trên đỉnh đầu, lại nhìn về bầu trời xanh thẳm xa xa, con người đen, trầm tĩnh tránh không được lộ ra mấy tia kích động.

Ti Mệnh, thế giới thực đẹp, giống như trong lời kể của người vậy.

Cũng dưới bầu trời xanh thẳm ấy, Nhĩ Sanh cuối cùng cũng chạy được ra khỏi khu rừng, tiến vào trong thôn. Ven đường, hai huynh đệ Lưu gia nhà ở đầu thôn đang đùa nghịch, nàng chạy lại, thở hổn hển hô lớn: “Lưu Tị Thế huynh đệ ! Mau lại đây ta kể chuyện này cho nghe !”

Hai cậu bé thường ngày đều thấy người lớn nói những điều không hay về Nhĩ Sanh, tất nhiên không đợi Nhĩ Sanh chạy lại gần, hai huynh đệ nó liếc mắt nhìn nhau một cái sau đó ăn ý quay đầu bỏ chạy.

“Bọn mày đã nhìn thấy xà yêu bao giờ chưa a! Ê !” Nhĩ Sanh giận đến giậm chân: “Này hai cái đứa nhỏ nước mũi tèm lem kia ! Tao cũng có đánh chúng mày đâu, chạy cái rắm !” Nàng đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vỗ vỗ đầu nói: “Đúng rồi ! Ta cũng phải chạy mau ! Chỗ này cách cánh rừng không xa, lẽ đâu xà yêu bò ra thấy ta, khẳng định đem ta ăn đầu tiên.”

Mặc cho nàng trốn kỹ trong gian nhà gỗ mục nát của mình suốt cả trưa cũng không thấy xà yêu kia bò ra.

Đến lúc mặt trời ngả về Tây, trời chạng vạng tối, Nhĩ Sanh có chút đứng ngồi không yên. Nhớ đến nam nhân đẹp không tả xiết gặp qua trong cánh rừng kia, trong lòng lại có điểm ngứa ngáy.

Nhĩ Sanh còn nhớ rất rõ, lúc nàng còn nhỏ, mẫu thân từng nói, một cô gái nhất định là phải lập gia đình, gả cho nam nhân tốt sau này mới có một cuộc sống êm đẹp. Cho đến giờ, những lời này vẫn luôn khắc sâu trong lòng Nhĩ Sanh.

Nàng cảm thấy, tất cả nam nhân trong thôn cộng lại so ra cũng không thể bằng người kia. Tài nghệ người kia coi bộ cũng ăn đứt đám nam nhân trong thôn gộp lại. Nếu một người như vậy có thể ở bên nàng mỗi ngày Nếu như nàng có thể gả ột người như thế ... Nếu nàng có thể cùng hắn đi dạo quanh thôn —

Nhất định sẽ khiến các cô nương đã được gả đi trong thôn hận đến tâm tình điên đảo, còn các cô nương chưa lấy chồng khác ghen tị đến đỏ mắt, cắn khấn giậm dừ.

Một chuyện tình như vậy sẽ khiến bao kẻ hâm mộ a !

Nghĩ đến đây, mắt Nhĩ Sanh đột nhiên lóe sáng, sau lại tiếp tục trầm ngâm suy nghĩ: Nàng không cha không mẹ, không cửa hồi môn, nam nhân trong thôn đều không muốn lấy nàng về. Chung thân đại sự cả đời vẫn là cần nàng phải mặt dày mày dạn đi kiếm mới được. Mà nay vừa vận gặp được một nam nhân xa lạ, hắn hẳn không biết rõ sự tình trong thôn. Trước hết không phải là nàng nên lừa hắn bái đường thành thân, sau khi sinh đứa nhỏ, hắn dù có muốn cũng chạy không thoát.

Nhĩ Sanh càng nghĩ càng kích động. Vừa hay, người nọ cũng đã thấy hết nửa thân dưới của nàng, chiếu theo quy củ, nàng cũng nên gả cho hắn mới đúng.

Suy đi tính lại, Nhĩ Sanh cứ vậy đứng ngồi không yên, một hồi lâu sau rốt cuộc mới đứng dậy chạy vào rừng, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến hai chữ thành thân. Xà Yêu ? Xà Yêu cũng không thể cùng nàng đoạt nam nhân.

Nhớ lại mới thấy, hẳn cả người đầy máu, hẳn là bị thương không nhẹ, dù có di chuyển được cũng không thể đi quá xa, khẳng định là chỉ quần quanh đây đó.

Trên thực tế, quả thực nam tử vẫn còn ở chỗ cũ. Hắn bị thương nặng, không những mất đi thần lực, ngay cả việc đứng dậy đi lại cũng phải cố hết sức. Đang nhắm mắt dưỡng thần, điều dưỡng nội tức, chợt nghe thấy một đạo âm thanh từ xa truyền lại, càng lúc càng tiến gần đến chỗ hắn. Hắn trợn mắt nhìn thân ảnh đang bước ngắn bước dài chạy trong biển hoa, thân ảnh đó chẳng phải ai khác mà chính là Nhĩ Sanh.

Nhĩ Sanh liều mạng vẫy tay: “Mỹ nhân ! Mỹ nhân !”

Nam tử lại nhú mày, vừa rồi rõ ràng chính cô ta trời chết chạy đi, hiện tại lại bán sống bán chết chạy trở lại ... Thật đúng là tác phong của Ti Mệnh.

Nhĩ Sanh nào biết được những điều hắn nghĩ trong đầu, chạy đến cách hắn khoảng chục bước chân, bỗng thân ảnh nho nhỏ ấy đứng sững lại, nghiêm nghị hỏi: “Có phải vừa rồi ngươi muốn giết ta ? Bây giờ ngươi có muốn giết ta không ?”

“Mới vừa rồi quả thật là như vậy, bây giờ thì không.”

Nhĩ Sanh gật gật đầu, lập tức bỏ nhào vào lòng hắn, cười rất chi là sáng lạn: “Mỹ nhân tên gì ?”

“Trường Uyên !”

“Trường Uyên, nhà chàng ở đâu ? Trong nhà có thê tử chưa ?”

Trường Uyên nhìn nàng, nói: “Người hỏi làm gì ?”

Nhĩ Sanh lấy ra từ trong ống tay áo một đoản kiếm tự làm khá vụng về, đưa cho Trường Uyên trình trọng nói: “Tự ứng cử.” Là tự mình tiến cử mình a !

Trường Uyên lẳng lẳng ngắm nhìn đoản kiếm trong tay ta, lẳng yên không nói gì, cũng không nhận lấy.

Nhĩ Sanh dối gạt nói: “Đây là bảo vật gia truyền mà tổ tiên ta để lại, ta tự nguyện dâng lên kiếm này, ách ... Cái kia ý mà..., ừ thì ... chàng cùng ta cùng nhau tạo dựng một gia đình, sinh thêm một đám nhỏ nhé !”

Trường Uyên nhìn chằm chằm vào đoản kiếm của Nhĩ Sanh nói: “Người là bạn thân nhất của ta, Ti Mệnh !”

“Ta là Nhĩ Sanh!”

Nhìn cô gái chấp nhất trước mắt, Trường Uyên đột nhiên muốn thở dài một cái. “Ta không thú thê.”

“Vì sao ?”

“Không tìm thấy người thích hợp.” Trường Uyên trầm nghĩ, trên thế gian này, giờ chỉ còn mình hăn là rỗng.

Nhĩ Sanh cứ thế đem ý tứ của hăn cân nhắc một hồi mới hỏi tiếp: “Cho nên ý chàng là ta không hợp với chàng ?”

Trường Uyên hơi chút giật mình, không nghĩ tới nàng sẽ rút ra một cái kết luận như vậy. Cân nhắc một hồi, hăn càng thêm khẳng định, Nhĩ Sanh không bao giờ đạt được đến những yêu cầu của rỗng, lập tức gạt đầu nói: “Có thể nói như vậy.”

Nhĩ Sanh cũng không nhụt chí: “Một khi đã như vậy, phải làm thế nào thì chàng mới nhìn trúng ta ?”

Trường Uyên lắc đầu, không biết phải nói thế nào về mấy tiêu chuẩn rỗng kén vợ, kén chồng. Chẳng lẽ lại nói, thân tựa xà, có lân giáp[1], đầu hai sừng, sừng giống như sừng hươu ? Một trong những điều đó thôi nàng cũng không thể có được.

Hai người trở mắt nhìn nhau một hồi, Nhĩ Sanh hít sâu một hơi, nói: “Được ! Ta hiểu rồi !”

Người ... Người biết cái gì sao ? Không đợi Trường Uyên mở miệng, Nhĩ Sanh liền xoay người, chạy về phía thôn làng, chỉ lưu lại trong gió một câu hò hét: “Chàng chờ ta ! Mai ta sẽ còn trở lại !”

Vết thương vẫn chưa lành, dù muốn Trường Uyên cũng không thể rời đi được.

Hôm sau, Nhĩ Sanh vui sướng cầm một đồng thất loạn bát tào gì đó đến trước mặt hăn. Ngửi được hương vị từ đồng đó truyền lại, hăn cảm thấy rất không khỏe, nhúm mày hỏi: “Những thứ này là gì ?”

“Đồ ăn a.”

Nàng trả lời như là lẽ đương nhiên.

“Chàng bị thương, nằm ở đây không nhúc nhích được, lại không có đồ ăn thức uống, sớm hay muộn cũng sẽ đói chết mất. Ta mang đồ ăn đến đây, đem mạng chàng cứu về, chờ khi thương thế khỏi hăn, ta liền trở thành ân nhân cứu mạng chàng, đến lúc đó ta muốn chàng báo ân. Ta nghĩ kỹ rồi, chàng lẻ loi một mình lưu lạc đến đây, trên người cũng chẳng có thứ gì, ta thì ta cũng không cần gì nhiều, ta chỉ cần chàng giao mình cho ta là được rồi.”

“Ti Mệnh...”

“Ta là Nhĩ Sanh. Quên đi, hiện tại tạm gác chuyện này sang một bên, chàng nhìn xem này !” Nhĩ Sanh chỉ vào thứ gì đó trong lòng bàn tay, nói: “Màu đen chính là trư cốt trùng, một loại trùng sinh trưởng trên xương heo chết, rất ngon đó. Màu đỏ này là phốc phốc trùng, sinh trưởng trong đất, bọn chúng đào ổ một thời gian sẽ tạo ra những thanh âm phốc phốc, rất tốt cho sức khỏe. Còn có, màu lam này là loại ta thích ăn nhất, bởi vì nó chuyên sống dưới mặt lá cây cho nên rất sạch sẽ, không cần rửa cũng có thể ăn sống, bổ

vào miệng nhai thì thấy giòn tan. Không ai nói ta biết tên nó là gì, ta liền đặt cho nó một cái tên là kết băng thúy thúy[2] trùng.”

Tất cả đều là ... Sâu.

Trường Uyên chậm rãi lắc đầu, đem tầm mắt chuyển tới trên mặt Nhĩ Sanh, nói: “Người thích ăn những thứ này ?” Trong ấn tượng của hắn, sở thích ăn uống của Tì Mệnh cơ hồ như hoàn toàn không giống thế này.

“Ta chính là được bọn chúng nuôi lớn, chàng đừng có xem thường bọn chúng nhỏ xíu như vậy, bỏ vô miệng lại là một loại mỹ vị tiêu hồn !” Nhĩ Sanh đem con sâu trong tay đưa đến trước mặt Trường Uyên, tròn mắt nhìn hắn, “Ném thử đi.”

Bị nhốt quá lâu, trí nhớ của hắn đã mơ hồ đi ít nhiều, Trường Uyên chỉ nhớ, ngày xưa nhân loại thường chỉ ăn ngũ cốc, dã thú nướng chín nhưng không biết hiện giờ thứ bình thường họ ăn gồm những gì. Chỉ là hắn không muốn ăn những thứ vừa nghe tên đã thấy kinh khủng như vậy.

Hắn lắc lắc đầu: “Ta không đói bụng, cũng không cần phải ăn cơm.”

Nhĩ Sanh cũng không khuyên nữa, nhón tay cầm con trùng màu lam kia bỏ vô miệng, vừa nhai vừa mơ hồ nói: “Chờ chàng đói bụng ta sẽ tiếp tục bắt cho chàng ăn.”

Trường Uyên lẳng lặng nhìn Nhĩ Sanh từng chút một làm thịt mấy con sâu kia, bộ dáng thú vị của nàng khiến cái dạ dày hơn vạn năm chưa đụng tới thứ gì của hắn có chút nhộn nhạo.

“Ăn ngon thật chứ ?”

Nhĩ Sanh nghiêng đầu qua liếc hắn một cái, vừa nhai một con trư cốt trùng, vừa nhắc một con phốc phốc trùng bỏ vô miệng Trường Uyên. Không đợi hắn kịp phản ứng, Nhĩ Sanh đã nhanh nhẹn che miệng hắn lại, phi thường khách khí nói: “Ăn đi.”

Trường Uyên sắc mặt đen lại, không còn cách nào khác đành phải bắt đắc dĩ nhai nó. Lúc bắt đầu, mùi vị tán đi khắp miệng có chút không quen, sau một cổ hương vị ngọt ngào nồng đậm dần tràn ngập khoang miệng. Không nghĩ đến mùi vị lại thơm ngon, dễ ăn như vậy, Trường Uyên hơi nhíu mày. Hắn càng không ngờ được, hắn còn chưa nuốt xuống, trong bụng đã chậm rãi dâng lên một luồng khí ấm áp, chậm rãi lan ra tứ chi, đem tứ chi lạnh cóng vì trọng thương dần dần ấm áp lại.

Lúc này Nhĩ Sanh đã ăn gần hết lũ côn trùng mang tới, chỉ còn hai con trùng lam sắc, nàng hơi liếc mắt nhìn Trường Uyên một cái, hỏi: “Chàng còn muốn ăn thêm không ?” Vừa nói nàng vừa nhắc hai con lên, làm bộ như chuẩn bị bỏ vô miệng, Trường Uyên bất ngờ nói: “Muốn.”

Khóe miệng Nhĩ Sanh khẽ cong lên. “Này, cho chàng một con.”

Lần này, Trường Uyên không chút do dự đem con sâu kia ngốn sạch, trong bụng quả nhiên dâng lên một luồng khí ấm áp, theo luồng khí tán đi trong cơ thể, Trường Uyên ngưng thần bế khí, một tia thần lực chậm rãi ngưng tụ trong máu. Tuy rằng rất nhỏ song cũng đủ khiến hắn vui vẻ không thôi. Chỉ cần có thần lực, vết thương khép miệng lại chỉ còn là vấn đề thời gian.

“Chàng hiện tại ăn đồ của ta, vậy là một nửa đã thành người của ta.” Nhĩ Sanh vỗ vỗ vai Trường Uyên, “Theo lí mà nói, hắn chàng phải theo ta về nhà mới đúng, nhưng xét đến chàng hiện còn đang mang trọng thương trên người, mà ta thì cũng chẳng đủ khí lực đỡ chàng về, cho nên ... Chờ khi thương thế của chàng tốt lên đôi chút, chúng ta sẽ cùng nhau về nhà báỉ đường thành thân, sinh tiểu hài tử !”

Căn bản là không để Trường Uyên có cơ hội từ chối, Nhĩ Sanh lại nói: “Ngày hôm qua là ta sơ sót, buổi tối quên không mang cho chàng cái chăn, chàng chờ ở đây, ta chạy về lấy cho chàng.” Nói xong, nàng xoay người chạy một mạch ra khỏi cánh rừng, lưu lại Trường Uyên một thân một mình giữa biển hoa, thổ dài: “Ta không thú thê ...”

Chờ thấy được bóng dáng nàng, đó đã là sáng ngày hôm sau.

Trong rừng, sương khói lượn lờ, hoa cỏ, cây cối như ẩn như hiện trong màn sương sớm, cảnh vật tựa như chốn bồng lai tiên cảnh. Trường Uyên đang nhắm mắt dưỡng thần chợt nghe có tiếng bước chân dồn dập

chạy về phía mình, hơi hé mắt nhìn, trong bụng thầm nghĩ, hiện tại Ti Mệnh vẫn thẳng thắn chẳng thay đổi gì, chỉ là so ra có chút lỗ mãng hơn trước.

“Trường Uyên ... Trường Uyên ... Tối hôm qua không bị lạnh cóng đó chứ !”

Nhìn thân ảnh đang ôm một chiếc chăn bông to sụ chạy về phía mình, trong lòng Trường Uyên cảm thấy có chút nao nao. Nhĩ Sanh luôn miệng nói xin lỗi, hai tay nhanh nhẹn trải chăn ra cẩn thận phủ kín khắp cơ thể hắn.

Trường Uyên nhìn nàng thật lâu ánh mắt cũng không chút dời đi, không khí nhất thời trở nên an tĩnh, lúc sau, Trường Uyên mới thản nhiên hỏi: “Mặt bị sao vậy ?”

Nhĩ Sanh đang cài lại chăn cho hắn, ý cười trên miệng có chút cứng ngắc, tức giận nói: “Bị heo cào.”

Kỳ thật vết thương xanh xanh tím tím trên mặt Nhĩ Sanh là do Chu nhị lão ở cách vách gây nên.

Chăn trong nhà Nhĩ Sanh cái nào cái nấy cũng đều mỏng dính, nàng sợ không chống chịu lại được cái lạnh trong rừng cho nên mới chạy sang nhà Chu gia cách vách mượn một cái chăn bông dày. Chu tẩu tử là một cô nương thật thà chất phác, tâm địa thiện lương, Nhĩ Sanh chỉ mới cầu khẩn nàng mấy câu nàng liền đồng ý Ợn. Lúc ôm chăn từ trong nhà đi ra liền đụng ngay phải Chu nhị lão mới ban ngày ban mặt mà đã uống say khướt đang bước vào. Người nọ chính là một kẻ lưu manh có tiếng trong thôn, ngày thường đều dựa vào cơ thể to lớn đầy cơ bắp ức hiếp những kẻ nhỏ người yếu dạ, hoành hành khắp nơi. Trước đây Nhĩ Sanh cũng từng bị hắn đánh qua không ít.

Nhĩ Sanh thấy hắn, lập tức nắm chặt lấy cái chăn đang ôm, thoáng nhấc chân định chạy vọt đi. Lão Nhị Chu gia xoay người lại túm Nhĩ Sanh lên dễ dàng như xách một con gà, miệng đầy mùi rượu, quát lớn: “Đồ này là trộm ở nhà tao ?” Nói xong không để nàng kịp biện minh, hắn liền ra tay đánh Nhĩ Sanh. Chu tẩu tử sợ hắn đánh chết người cho nên hô người nhà chạy ra cản lại, mãi mới ngăn được lão ta thôi đánh Nhĩ Sanh.

Nhĩ Sanh không nói gì chỉ ôm chăn bỏ chạy. Chờ đến khi chạy về nhà, thu xếp xong đồ đạc đâu ra đấy đang định quay trở lại chỗ Trường Uyên thì cảm thấy đầu có điểm choáng váng. Hai tay ôm cái chăn vừa mềm vừa ấm, nàng có chút luyến tiếc, phóng lên giường tính chợp mắt trong chốc lát, không nghĩ đến lúc tỉnh lại, trời đã sáng bảnh mắt, lúc này mới vội vội vàng vàng chạy ra đây.

Đương nhiên những chuyện như vậy Nhĩ Sanh cũng sẽ không kể cho Trường Uyên nghe. Trường Uyên cũng không hỏi nhiều, trong lòng thì hiểu rõ nàng là bị người khác ăn hiếp.

Chờ cho Nhĩ Sanh gài chăn cẩn thận quanh người mình xong, Trường Uyên mới mở miệng, nói: “Nơi này linh khí dày đặc, ngay cả loài sâu sinh trưởng cũng đều là thánh vật chữa thương, người từ nhỏ đến lớn lại luôn lấy sâu làm thức ăn sống qua ngày, chắc chắn trong cơ thể tích tụ không ít linh lực. Nếu như chịu khó tu luyện, chẳng mấy chốc sẽ luyện được một thân pháp thuật cao thâm, thừa sức bảo hộ chính mình.”

Nhĩ Sanh vẻ mặt mờ mịt hỏi hắn: “Chàng nói vậy là có ý gì ?”

“Ti ... Nhĩ Sanh, ngươi muốn học pháp thuật không ?”

“Đó là cái gì ?”

Trường Uyên trầm mặc một hồi, cuối cùng đổi sang cách nói đơn giản hơn: “Lúc đánh nhau với người bình thường, tuyệt đối sẽ không thua.”

Trong phút chốc, hai mắt Nhĩ Sanh sáng rực lên, cầm lấy tay Trường Uyên, hai mắt tròn xoe, nịnh nọt nói: “Trường Uyên, chàng có thể dạy ta được chứ ?”

Không đợi Trường Uyên gật đầu, Nhĩ Sanh đã bổ nhào tới, ôm lấy Trường Uyên, hào hứng nói: “Tướng công a tướng công ! Ta quả thực là không nhìn nhầm chàng !”

[1] Vây

[2] Nhai giòn như nhai băng.

4. Chương 03

Cương thi

Trường Uyên bắt đầu dạy Nhĩ Sanh tu luyện pháp thuật.

Hắn chỉ có thể truyền khẩu, không thể làm mẫu được song Nhĩ Sanh lại là một cô gái thông minh lanh lợi, đối với những gì Trường Uyên giảng thì hiểu được rất nhanh. Một người hết lòng truyền dạy, một người cố gắng tiếp thu, cộng thêm linh lực tích lũy trong nhiều năm khiến Nhĩ Sanh tiến bộ rất nhanh.

Trường Uyên là Thần Long thượng cổ, tu vi cực kỳ cao thâm, những gì truyền thụ cho Nhĩ Sanh bất quá cũng chỉ là một chút thuật phòng thân, nhưng một chút pháp thuật mà Nhĩ Sanh học được này cũng đủ để cho những kẻ đang tu tiên trong thiên hạ phải ngưỡng mộ, thềm thuồng.

Nhĩ Sanh cũng không biết bản thân có thể học được mấy thứ này cần biết bao cơ duyên, nàng chỉ cảm thấy, hiện tại việc bắt côn trùng ngày một dễ, mỗi khi bị lão nhị nhà bên đánh, nàng có thể dễ dàng lách qua người hắn trốn đi, càng đặc ý hơn là có thể đem bọn nhỏ trong thôn ra đùa giỡn đến mức chúng phải khóc thét lên.

Mỗi ngày đều học pháp thuật với Trường Uyên vì vậy có chuyện gì nàng cũng kể cho hắn biết, kể như hôm nay nàng bắt được bao nhiêu côn trùng, đánh khóc mấy hài tử, ... Trường Uyên cũng không ngại phiền, mỗi khi Nhĩ Sanh nói, hắn đều cẩn thận lắng nghe. Hắn đã quen với phương thức ở chung như vậy bởi vì lúc trước cùng Ti Mệnh chờ đợi trong Vạn Thiên Chi Khư, cuộc sống cũng tương tự thế này, Ti Mệnh nói, hắn nghe. Chỉ khác nhau là, Ti Mệnh đa số đều kể về những chuyện xưa mà nàng từng viết, còn Nhĩ Sanh kể về những chuyện mà nàng trước đây từng trải qua.

Chờ khi Nhĩ Sanh nói xong, Trường Uyên cũng sẽ ngẫu nhiên nói đôi ba câu, hắn chỉ nàng biết việc nào là hơi quá đáng, việc nào là rất thiếu đạo đức. Mỗi lời Trường Uyên nói Nhĩ Sanh đều ghi tạc trong lòng, về sau không bao giờ phạm phải nữa.

Hai người chung sống thập phần hòa hợp, Nhĩ Sanh nói cho Trường Uyên biết về thể sự, Trường Uyên dạy nàng về nhân tình. Mấy chuyện này cũng là hắn lấy từ những tin vĩa hè mà Ti Mệnh từng kể hắn biết.

Tóm lại, cuộc sống của Nhĩ Sanh cứ bình lặng mà an ổn trôi qua như vậy.

Mỗi đêm nàng đều nhắm tính xem hôm nay là ngày mấy tháng mấy. Qua mười ba tháng bảy này, nàng đầy mười bốn, có thể lấy chồng sinh con được rồi. Lúc ấy thương thể của Trường Uyên cũng đã đỡ hơn phần nào, vậy trong tháng Tám, tìm một ngày tốt để Trường Uyên thú nàng đi. Chính vì chuyện này nên nàng mới nghĩ đến chuyện đặt mua một bộ giá y cho bản thân, một kiện y phục mới cho Trường Uyên.

Nhưng mà muốn vậy phải có tiền, nàng biết lấy tiền ở đâu ra bây giờ ? May đồ mới thường thì người ta cũng sẽ không cho nợ đi ?

Không cho nàng lo lắng bao lâu, trong thôn lại đột nhiên xảy ra chuyện. Biến cố như vậy, cho tới bây giờ nàng vẫn chưa từng nghĩ qua.

Ngày ấy, lúc sáng sớm, Nhĩ Sanh theo thói quen từ trên giường tỉnh dậy. Căn nhà gỗ nhỏ mờ mờ sáng, không có chút tia nắng mặt trời chiếu vào như mọi khi. Qua ô cửa sổ nhỏ, nàng thấy sương mù trải rộng khắp mọi nơi phẳng phất như chướng khí[1] từ trong cánh rừng sau thôn tràn ra. Nàng đẩy chăn mền trên người ra, xuống giường, vục nước lạnh trong chậu lên rửa mặt, sau đó như thường lệ định ra ngoài tìm Trường Uyên. Nhưng lúc nàng đẩy cửa ra, cảnh tượng bên ngoài khiến cho nàng sợ đến ngất người.

Trong thôn xuất hiện rất nhiều “người” ? Bọn hắn mặc toàn những bộ quần áo cũ nát, rách rưới, da thịt lộ ra bên ngoài đã muốn bưng mủ, thối rửa hết toàn bộ, hai mắt vô thần trống rỗng, lơ đãng đi lại không có mục đích quanh thôn.

Càng khiến người khác hoảng sợ là, trên tay mỗi người bọn chúng đều nắm những đoạn tay chân cụt lủn, máu tươi đầm đìa, ngoài ra còn có bàn tay, miếng thịt hay một cái sọ người. Cái đầu của vị phu tử già

trong thôn không biết bị kẻ nào quăng lông lóc đến trước mặt Nhĩ Sanh, nàng nhanh như chớp né người tránh được, miệng không khỏi run rẩy thốt ra một tiếng “Á” sau đó ngồi sụp xuống, nôn mửa.

Trong thôn vô cùng tĩnh mịch khiến cho thanh âm nôn mửa của nàng càng thêm vang vọng, những cương thi quanh đó nghe thấy tiếng động, cứng ngắc xoay đầu lại, những con mắt mờ đục, xanh trắng nhất tề chìa thẳng về phía Nhĩ Sanh.

Kể cả người lớn gan lớn mật như Nhĩ Sanh gặp cảnh tượng như vậy hai chân cũng mềm nhũn ra, cả người căng cứng. Thấy những kẻ đó đang chậm rãi tiến về phía mình, đáy lòng chợt lạnh, Nhĩ Sanh buông người nhảy ra theo đường cửa sổ, hướng về phía rừng cây chạy như điên. Cảnh tượng hai bên đường còn khiến nàng sợ hơn, trên mặt đất la liệt xác chết, những người nọ nàng đều biết, hôm qua nàng mới cùng bọn họ ở cùng một chỗ, cùng nhau sống sót

Nàng không dám dừng lại dù chỉ một chút, trong đầu tràn ngập hình ảnh Trường Uyên. Rõ ràng biết Trường Uyên mang trọng thương trên người nhưng không hiểu sao Nhĩ Sanh lại cảm thấy, chỉ cần ở bên cạnh hẳn nhất định sẽ an toàn.

Chưa bao giờ nàng có cảm giác con đường dẫn đến chỗ Trường Uyên lại dài đến như vậy, Nhĩ Sanh chỉ biết đâm đầu mà chạy, chạy đến tim phổi như muốn bung ra thế nhưng vẫn chưa đến nơi.

Mất thấy rừng cây đã ở trước mặt, nàng đang tính chạy vào chợt có một cánh tay thẳng đơ, nhóp nhép nắm chặt lấy tay nàng, kéo lại, Nhĩ Sanh bị giữ chặt, ngã nhào trên mặt đất, kẻ nọ há mồm hung hăng hướng cổ nàng tấp[2] tới. Nhĩ Sanh phản ứng cực nhanh, xoay người tránh đi, bàn tay nhắm trúng mặt kẻ nọ, theo bản năng niệm một câu quyết[3]. Chỉ thấy kim quang chợt lóe, cái đầu của kẻ nọ lập tức nổ bung, não tương tanh hôi văng đầy mặt Nhĩ Sanh.

Nhĩ Sanh bất chấp ghê tởm, quẹt quẹt mặt hai cái, chống người đứng dậy định tiếp tục chạy vào rừng.

Nhưng nàng còn chưa đi được quá hai bước, dưới chân bỗng bị nắm chặt lại, kéo xuống, nàng lại ngã bổ nhào trên mặt đất, mặt đụng trúng phải một hòn đá to trên đất, gây luôn cái răng cửa, máu tươi tuôn ra ào ạt, nhất thời trong miệng nào toàn là mùi vị huyết tinh.

Nhĩ Sanh đưa tay bịt miệng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cánh tay khối cương thi vừa bị nàng nổ bay đầu vẫn đang nắm chặt lấy cổ chân nàng, sống chết kéo lại.

Phía sau hẳn, có vài khối cương thi đã lục tục chạy tới, Nhĩ Sanh cơ hồ bị bọn chúng dọa khóc, trong đầu trống rỗng, nàng vô thức liều mạng giãy chân ra khỏi cánh tay kia, bỗng một cổ khí tanh hôi ập đến bên tai, nàng kinh hoàng quay đầu lại, vừa vận trông thấy cái miệng to như chậu máu của một cương thi khác đã gần ngay trước mắt, gần đến độ nàng có thể thấy rõ đầu lưỡi nhào nhoét cùng mấy cái răng vàng nhọn hoắt.

“A !!!!” Nhịn không được, Nhĩ Sanh hoảng sợ hét lên.

Trong nháy mắt, một tia quang hoa màu bạc chói mắt phóng tới, trúng ngay giữa trán khối cương thi. Thời gian tựa hồ như dừng sống lại, cái miệng ngoác to của khối cương thi kia dừng sống trong không khí, không tiếp tục bổ nhào tới nữa.

Nhĩ Sanh ngây người hồi lâu, lúc sau mới giật mình tỉnh táo lại, nàng phát hiện, khối cương thi đã bị luồng sáng trắng kia giết chết. Giật mình nhìn lại nơi mới rồi phóng ra tia bạch quang, chỉ thấy một cổ bạch y trường bào, áo choàng Thanh Hoa tung bay trong gió, nữ tử thanh lãnh như tiên tử hạ phàm lơ lửng trên không trung thản nhiên liếc nhìn nàng một cái sau chuyển sang nhìn về phía thôn làng ngập tràn tử khí xa xa.

Trường kiếm màu bạc trong tay xé gió đâm tới, nàng ta lạnh lùng quát khê một tiếng: “Sát !”

Bốn phía lóe lên những tia thanh quang, lúc này Nhĩ Sanh mới nhìn rõ phía sau nữ tử còn có một nhóm người đồng dạng mặc trường bào trắng, trên lưng là áo choàng Thanh Hoa. Bọn họ nhận lệnh nữ tử kia, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

“Tiên tiên nhân ?” Nhĩ Sanh ngơ ngác hỏi.

Bỗng nhiên cổ chân truyền đến một trận đau nhói, lông tơ trên người thoáng chốc dựng đứng cả lên, nàng mới nhớ tới cổ cương thi đang kéo chân mình. Liều mạng đem cánh tay kia đá ra, nàng vội vàng đứng dậy, hung hăng đá cho khối cương thi kia mấy cước: “Con mẹ mày, con mẹ mày ! Hại bà đây thiếu chút nữa bị ăn sạch !”

Chốc lát phát tiết xong sợ hãi trong lòng, Nhĩ Sanh nhìn thoáng qua nữ tử hiện đã hạ xuống, nghiêm nghị đứng trên mặt đất, cúi người hành một cái lễ, nói: “Đa tạ tiên tử cứu mạng.” Nói xong lập tức xoay người hướng phía rừng cây chạy đi.

“Đợi chút.” Nữ tử đột nhiên lên tiếng. “Cương thi còn chưa trừ hết, không thể chạy loạn.”

“Ta muốn vào rừng tìm người.”

“Trong rừng còn có người ?” Nữ tử suy nghĩ một hồi, sau mới nói: “Ta đi cùng cô.”

Có người che chở ỉnh tự nhiên là chuyện tốt, Nhĩ Sanh gật đầu đồng ý.

Một khắc nhìn thấy Trường Uyên, dù là người thanh lãnh như nàng kia cũng không khỏi ngẩn người, đầu tiên là ngạc nhiên vì dung mạo người nọ, hai là vì đồng đồ nát xung quanh y. Trong phạm vi mười thước quanh cây đại thụ là một mảnh hoang tàn, những mảnh tay chân còn lại của cương thi tán loạn đầy đất, khung cảnh tựa chốn Tu La địa ngục thế nhưng gần bên người nam tử, những hoa cỏ màu trắng vẫn may mắn một chút tồn tại.

Hắn giống như nhận ra có người tới gần, chậm rãi mở mắt. Sắc mặt có chút tái nhợt nhưng sát khí còn sót lại nơi đáy mắt khiến nàng kia một trận sợ hãi, không khỏi dừng lại cước bộ, đứng lặng tại chỗ.

Nhĩ Sanh bị mùi thối rửa tanh tưởi xung quanh hun đến một trận ghê tởm, nhớ tới trên mặt còn dính lại chút não tương của cương thi, nàng “Oa” một tiếng, chống ngực, nôn ra một ngụm nước chua. Thanh âm nôn mửa ở trong bầu không khí an tĩnh thập phần chói tai.

Sát khí trong mắt dần dần tán đi, Trường Uyên nhíu mày nói: “Nhĩ Sanh, lại đây.”

Vỗ vỗ ngực, sau khi nôn được ra, Nhĩ Sanh cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút, khẽ mở miệng đáp lời Trường Uyên một tiếng, chỗ răng cửa bị gãy mất một chiếc, lúc nói chuyện có chút lọt gió, nàng thập phần ủy khuất chạy nhanh tới bên cạnh Trường Uyên.

“Đợi đã.” Bạch y nữ tử ngăn Nhĩ Sanh lại, nói: “Hắn cũng không phải là người.”

Nghe qua những lời này, Nhĩ Sanh có chút hoảng sợ cùng ngạc nhiên nhìn về phía Trường Uyên, chỉ thấy hắn mặt không đổi sắc, như thường ngày lẳng lặng nhìn nàng. Lặng lẽ trong chốc lát, Nhĩ Sanh đẩy cánh tay chắn trước mặt mình ra.

“Có sao đâu.”

Câu nói thản nhiên khiến cho nàng kia cả người cứng đờ ra.

Chờ khi chạy đến bên người Trường Uyên, Nhĩ Sanh thấy mặt Trường Uyên tái nhợt đến dọa người, vừa sờ vào tay đã thấy tay hắn lạnh hơn ngày trước rất nhiều. Hốt mất phiếm hồng, Nhĩ Sanh vội vàng hỏi: “Trường Uyên, chàng sao vậy ?”

“Không có gì đáng ngại.” Nhịn xuống cảm giác tanh tưởi nơi cuống họng, hắn ngạc nhiên nói: “Răng cửa”

Vừa nhắc tới chuyện này, nước mắt Nhĩ Sanh lập tức tí tách rơi xuống, nhe cái miệng nhỏ thiếu đi một chiếc răng cửa ra, oa oa khóc lớn.

Cả vạn năm nay chưa từng có người khóc lớn như vậy trước mặt, Trường Uyên nhất thời có điểm hoảng loạn: “Ách Răng ... Rất đau sao ?”

Nhĩ Sanh lắc lắc, lại gật gật đầu, nửa ngày mới mơ hồ nói: “Răng cửa, sẽ không mọc, không ăn được Ăn không được thứ gì ... Ta sẽ bị đói chết ... Sẽ đói chết ...”

Trường Uyên vừa nghe sắc mặt liền có chút thay đổi, nhưng lập tức an tĩnh trở lại, vẻ mặt nghiêm nghị hỏi Nhĩ Sanh: “Nghiêm trọng như vậy sao ?”

Nhĩ Sanh gật đầu.

“Có thể có cách bỏ cứu[4] ? Ta giúp người tìm.”

Biểu tình nghiêm nghị kia của hắn như thực sự tin vào cái lí luận thiếu răng cửa sẽ đói chết người của Nhĩ Sanh.

Bạch y nữ tử ở phía sau nghe được cuộc đối thoại này liền cảm thấy không còn gì để nói, cuối cùng nhin không được mở miệng nói: “Chỉ là thiếu một cái răng cửa, không đáng để khóc thành như vậy. Việc khẩn cấp trước mắt chính là phải đem hài cốt cương thi tán ra nếu không thi độc sẽ tiếp tục phát tán.”

Nhĩ Sanh nghe xong vội vàng lau lau lệ trên khóe mắt, quay sang hỏi: “Trường Uyên, chàng có thể đi lại được chứ ?”

Trường Uyên nhìn thoáng qua hàm răng của nàng sau đó lắc đầu nói: “Thương thế chưa lành, không đi được.”

Sau khi nữ tử nghe xong những lời này, trong lòng lập tức thất kinh. Người này thân mang trọng thương, không thể di chuyển mà vẫn có thể giết được nhiều cương thi như vậy

Nàng ta không biết, để giết được lũ cương thi, Trường Uyên đã dùng hết số thần lực mới tích tụ lại được.

Nhĩ Sanh thì không nghĩ được nhiều như vậy, nghe Trường Uyên bảo không đi lại được, nàng chỉ đành bắt lực nhìn về phía bạch y nữ tử.

Nữ tử thoáng suy tư một hồi, cuộn ngón trở đặt bên môi, khẽ thổi một tiếng, thanh âm trong trẻo mà cao vút truyền đi. Sau một lát, trên không trung hiện ra một đạo ngân quang, khó khăn lắm mới hạ xuống trước mặt bạch y nữ tử. Quang hoa tán đi, Nhĩ Sanh nhìn kĩ lại thì thấy bóng dáng một thiếu niên tuấn tú mặc trường bào lam sắc. Thiếu niên nhếch miệng cười, bất luận bất loại đối bạch y nữ tử hành lễ: “Tể Linh sư cô, cuối cùng thì con cũng đợi được đến lúc Người giao việc. Người nói đi, bất kể là chuyện gì, Thần Chử cũng liều mạng làm tốt.”

Tể Linh chỉ chỉ Trường Uyên: “Đến, đem người nọ đỡ lên, nhanh chóng rời khỏi đây.”

Thiếu niên quay người lại, trước nhìn hài cốt đầy đất liền hoảng sợ, sau đó ánh mắt chuyển tới Nhĩ Sanh một thân chật vật cuối cùng mới dừng lại trên người Trường Uyên, vẻ mặt đau khổ nói: “Sư cô, thì ra Người gọi con đến để công người a.... Lại còn là một kẻ ngốc không chút khí lực nữa, bao giờ thì con mới có thể làm đại sự lập công lớn a !”

“Đỡ hay không ?”

“Đỡ ... Đỡ ... Đỡ ...” Thiếu niên thấy thái độ Tể Linh lạnh lùng như vậy, lập tức đồng ý, sau đó chạy về phía Trường Uyên.

Nhĩ Sanh cẩn thận đỡ Trường Uyên ngồi dậy: “Đa tạ tiên trưởng, phiền ngài qua đỡ.” Nhưng mà lúc Thần Chử chạy đến cách Trường Uyên mấy bước hắn đột nhiên dừng lại. Nhĩ Sanh kỳ quái hỏi: “Tiểu tiên trưởng ?”

Thần Chử nghe được Nhĩ Sanh gọi, lại lui về sau hai bước.

Tể Linh nhíu mày: “Thần Chử ?”

“Ai” Hắn cúi đầu nhỏ giọng đáp lời, sau đó chần chờ tiến lên phía trước mấy bước. Khi hắn tiếp được ánh mắt Trường Uyên ném tới, hai chân bỗng trở nên mềm nhũn, trong đầu chẳng hiểu sao lại xuất hiện ý niệm muốn chạy trốn. Người này ... Người này toàn thân khí thể thực khiếp người.

Thần Chử nghe thấy tiếng Tể Linh, hắn chỉ còn cách áp xuống sợ hãi trong lòng, kiên trì đi tới. Lúc tiếp xúc với cơ thể Trường Uyên, hắn lại nhin không được mà khẽ run rẩy, giống như là đụng phải thứ gì đó không được phép đụng vào.

Nhĩ Sanh thì không biết đến nỗi khổ trong lòng Thần Chử, thấy có người hỗ trợ, trong lòng vui sướng không thôi: “Tiên tử cô cô, chúng ta đi thôi.”

Tể Linh gật đầu: “Ta trước đem các người lên trấn trên.”

- [1] Khí độc.
- [2] Cẩn.
- [3] Chú ngữ.
- [4] Dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình thế.

5. Chương 04

Chương thứ tư: Chàng là tướng công của ta

[Lời của tác giả: Nhĩ Sanh chưa từng ra khỏi thôn, càng không biết thế giới bên ngoài thôn sẽ là như vậy. Tịch mịch]

Nhĩ Sanh đứng đó, thoáng ngẩn người nhớ đến tình cảnh thôn làng ban sáng.

Thần Chử thấy nàng có chút thất thần, thầm nghĩ là nàng bị cảnh vật trước mắt hù sợ, không khỏi lên tiếng an ủi: “Không cần thấy kỳ quái, nghe nói thi độc đã lan đến tận đây, nhà nhà đều hoảng sợ, nguyên một ngày một đêm không dám mở cửa bước ra ngoài. Nhưng có Tề Linh sư cô cùng ta che chở, hai người tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Nhĩ Sanh hỏi: “Thi độc là cái gì ?”

“Nó giống như một loại bệnh, chỉ cần bị nhiễm phải, một lúc sau liền biến thành cương thi...” Cước bộ của Thần Chử thoáng chậm lại, nét mặt trở nên nghiêm túc, nói: “Tựa như hắc.” Phía trước có một người thông thả đi tới, làn da của hắn đã bắt đầu thối rữa, cùng với những người Nhĩ Sanh thấy ban sáng hoàn toàn giống nhau, nàng không khỏi núp sát vào bên người Trường Uyên, mặc dù bây giờ Trường Uyên phải dựa vào người khác mới có thể đi lại được.

Trong tay Tề Linh vung ra một đạo bạch quang, thân mình cương thi kia hơi lung lay một chút sau đó đổ ụp trên mặt đất, không chút cục cựa.

Đoàn người lại tiếp tục tiến lên phía trước. Đi qua bên người khối cương thi kia, Nhĩ Sanh nhìn không được mà quay đầu lại nhìn. Nàng thầm nghĩ, người này trước đây cũng giống như nàng, chỉ là một người bình thường mà thôi. Thần Chử nhìn lướt qua Nhĩ Sanh, trong lòng thầm giễu cợt nàng lòng dạ đàn bà, lên tiếng giải thích: “Bệnh này lây lan quá nhanh, những người bị cắn đều không tránh khỏi bị nhiễm bệnh. Không có thuốc trị, chỉ đành giết chết toàn bộ, hiện giờ bệnh này đã tàn sát không biết bao thôn trang.”

Là kẻ nào nhẫn tâm như vậy, Nhĩ Sanh thầm nghĩ. Chỉ là đột nhiên nàng cảm thấy trên mặt, nơi bị dính nảo tương của cương thi bỗng trở nên nóng rực.

Nàng sẽ biến thành cương thi sao ? Nàng cũng sẽ bị giết như họ ?

Bốn người đi đến khách điểm, Tề Linh nói: “Trong trấn đã có vài người bị nhiễm bệnh, ta trước đi xem xét tình hình xung quanh, Thần Chử, con ở lại thu xếp hai người họ cho thỏa đáng.”

Thần Chử bất mãn nói: “Sư cô, con cũng muốn đi ! Trong khách điểm còn có những sư huynh sư đệ khác, có bọn họ ở đây là được rồi.”

Tề Linh thần nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái. Thần Chử rụt cổ lại, ngoan ngoãn nói: “Được rồi.”

Thần Chử an bài Nhĩ Sanh ở cùng với những nữ đệ tử khác, vốn cũng định đem Trường Uyên an bài ở cùng những nam đệ tử khác nhưng, vừa đỡ Trường Uyên vào phòng, những người khác đều sống chết không muốn ở lại. Thần Chử trong lòng đều biết khó xử của bọn hắn liền an bài Trường Uyên một mình ở trong một phòng nhỏ.

Nhĩ Sanh ở cùng với mấy vị cô nương thiện tâm, thấy nàng một thân chật vật như vậy liền gọi tiểu nhị chuẩn bị nước để nàng tắm cho sạch sẽ, lại đem y phục của mình đưa cho nàng mặc.

Chưa từng được người khác đối xử tốt như vậy, trong lòng Nhĩ Sanh vô cùng cảm động.

Chờ cho Nhĩ Sanh tắm rửa chải đầu xong, nàng liền ngồi xuống bên cạnh, hỏi han lai lịch của các nàng. Họ nói, những người ngụ trong khách điểm này đều là những đệ tử Vô Phương tiên sơn. Lần này thi độc tác loạn, Vô Phương trưởng môn phải đảm đệ tử xuống núi không chế tình hình bệnh dịch, bọn họ đều là theo sự phụ xuống núi rèn luyện.”

“Rèn luyện ?” Nhĩ Sanh thấy kỳ quái liền hỏi: “Vì sao lại ở hết trong khách điểm ?”

Mấy vị cô nương bị hỏi vậy đưa mắt nhìn nhau một lượt, một cô khuôn mặt tròn tròn buồn rầu nói: “Nói là đi rèn luyện nhưng ... Các sư phụ sợ, nếu như gặp phải tình huống nguy hiểm thì bọn ta sẽ gặp phải sự cố cho nên liền đem chúng ta đến nơi an toàn ngụ lại.”

“Giống như sáng nay, vừa nghe nói thôn Bắc xảy ra chuyện, Tề Linh sư cô liền bảo chúng ta ở lại trong trấn, bản thân thì cùng những vị sư phụ khác đi trừ thi.”

Mấy vị cô nương cứ hể nhắc đến chuyện này đều ảo não không vui, Nhĩ Sanh cũng không biết phải an ủi các nàng thế nào, lại nghĩ đến tình cảnh trầm trọng trong thôn, tâm tình của nàng lại càng thêm nặng nề.

Lúc ăn trưa, Nhĩ Sanh thấy một chén cơm tẻ thơm, dẻo được đẩy đến trước mặt mình thì giật mình sửng sốt hồi lâu, vị cô nương bên cạnh đẩy sang cho nàng đĩa rau nói: “Ăn nhiều một chút, cô gầy quá !”

Mặt Nhĩ Sanh đột nhiên đỏ lên, ấp úng thật lâu mới nói: “Ta ... Ta không có tiền.”

Hơn nữa những đứa trẻ được Vô Phương thu nhận tu tiên trên người đều có chút của cải, từ nhỏ chưa từng phải nếm qua cuộc sống khổ cực, lúc này nghe Nhĩ Sanh nói như vậy đều phá lên cười: “Bất quá chỉ là một bữa cơm, đều không bắt cô phải trả tiền, cứ ăn uống tự nhiên đi.”

Lúc này Nhĩ Sanh mới bừng bát lên, ăn một ngụm nhỏ. Hương vị mềm dẻo của cơm tản ra trong miệng, Nhĩ Sanh bị đói khát lâu ngày nhịn không được bắt đầu ăn như hổ đói. Ăn được hai bát, nàng lại lấy thêm một bát. Ánh mắt Nhĩ Sanh đảo qua đám người trong phòng thì không thấy bóng dáng Trường Uyên đâu, ngụm cơm nơi cổ họng nhất thời ứ lại, nàng thầm nghĩ: Xong rồi, chính mình ở đây ăn uống no say lại quên đi tướng công đang nằm liệt trên giường.

“Ta ăn no rồi.” Nhĩ Sanh đặt đĩa lên bàn, nhìn Thần Chử ở bàn đối diện, hần tựa hồ như là người có uy tín nhất trong đám người ngồi đây, Nhĩ Sanh hiển nhiên là đi đến hỏi ý kiến hắn. “Ta có thể mang chén cơm này đi, được chứ ?”

“Mang cho cái kẻ không thể đi lại được kia sao ? Đừng lo, đã có người đưa cơm cho hắn rồi.”

Nhĩ Sanh cảm kích hướng Thần Chử gật gật đầu: “Cảm ơn tiểu tiên trưởng, bất quá, loại chuyện như vậy sau này cứ để ta làm đi, dù sao chàng cũng là tướng công của ta, phiền người khác mãi cũng không tốt.”

Một lời này giống như là sét đánh giữa trời quang, đám thiếu niên choai choai trong quán nhất tề dờ ra, không nói được câu nào.

“Tướng Tướng công cô ?” Thần Chử không thể tin được hỏi: “Cô bao nhiêu tuổi ?”

“Qua tháng bảy vừa tròn mười bốn. Ta phải đi thăm chàng đã.” Nói xong, nàng vội vàng vàng chạy lên trên lầu để lại một đám người ở bên dưới cảm khái vô hạn.

Nhĩ Sanh gọi Trường Uyên một tiếng, sau đó đẩy cửa bước vào, vừa lúc Trường Uyên mới ổn định nội tức xong. Thấy Nhĩ Sanh bước vào, câu đầu tiên hắn hỏi đó là: “Có thể ăn được cơm chứ ?”

Nhĩ Sanh ngăn người, hồi lâu sau mới nhớ đến, lúc trước từng bảo với hắn là không có răng cửa thì sẽ bị đói chết, nàng gãi gãi đầu, có chút buồn rầu nói: “Ăn được. Các tiên nhân đều nói, thiếu một cái răng cửa cũng sẽ không bị đói chết, chỉ cần tìm một cái xương động vật cứng cứng hình dáng giống với cái răng gắn tạm vào là được.” Chính là nàng phải đi đâu để tìm cái xương giống với chiếc răng cửa đây chứ ? Chẳng lẽ cứ tìm đại một hòn đá nhỏ nhét đại vào sao ?

Trường Uyên gật đầu, đem những lời nàng nói nhớ kỹ trong đầu.

Lúc vào phòng Nhĩ Sanh thấy đồ ăn trên bàn vẫn còn nguyên, thầm nghĩ, người đưa thức ăn đến cũng thật thiếu cẩn thận, Trường Uyên không đi lại được, cái bàn lại cách giường xa như vậy, muốn hắt ăn thế nào đây. Nàng cũng không biết, để đưa cơm vào phòng, tiểu nhị đã phải gom không ít dũng khí ...

“Ta tới giúp chàng ăn cơm.”

Trường Uyên lắc đầu: “Ta không đói.” Lặng lẽ trong chốc lát, hắt đột nhiên nói: “Mọi người ở đây tựa hồ đều rất e ngại ta, ta quả thật không phải là người, nếu người cũng sợ ...”

Còn chưa nói dứt lời, Nhĩ Sanh bỗng nhiên vừa thẹn thùng vừa hướng hắt nói: “Tướng công, kỳ thực chàng không cần phải thử ta như vậy ... Ta, ta đã là người của chàng.” Vừa nói vừa bứt bứt ngón tay để trên đùi.

Trường Uyên quả quyết không nói gì nữa, nhắm mắt dưỡng thần.

Nhĩ Sanh ngồi sát vào bên gối hắt, nhìn trái nhìn phải chờ Trường Uyên đáp lại, đợi cả nửa ngày cũng thấy hắt thần sắc không chút thay đổi, có chút thất vọng, hai vai khẽ sụp xuống, không ngờ lúc này hắt đột nhiên nói: “Nếu người muốn đi theo, ta liền không đuổi người đi.”

Trong nháy mắt, hai mắt Nhĩ Sanh chợt sáng lên, nghiêng người lại gần, “chụt” một cái, hôn nhẹ lên má Trường Uyên, cái đầu càn rỡ ở bên má hắt cọ cọ: “Tướng công, tướng công !”

Đối với những cử chỉ của Nhĩ Sanh, Trường Uyên không cảm thấy có gì không đúng, dù sao lúc nàng còn là Ti Mệnh, ở trong Vạn Thiên Chi Khư, cũng từng không ít lần lần qua lần lại trên thân hắt khóc lóc, làm nũng om sòm. Không những vậy nàng còn thường cọ cọ mặt trên sừng hắt, luôn miệng gọi: “Đại Hắc Long, đại Hắc Long.”

Hiện tại Nhĩ Sanh làm ra những cử chỉ như vậy, cùng cử chỉ của Ti Mệnh khi đó cũng chẳng khác là bao.

Hắt nghĩ như vậy.

Qua trưa, Nhĩ Sanh vẫn ở trong phòng chăm sóc Trường Uyên, thẳng đến hoàng hôn, lúc nàng đột nhiên cảm thấy căn phòng khẽ rung lên, mới hướng tầm mắt ra bên ngoài cửa sổ. Chỉ thấy giữa không trung không biết từ khi nào lại biến thành một mảng lam sắc lớn, giống như một cái lưới đem cả trần bao lại bên trong.

Nhĩ Sanh quay đầu lại nhìn Trường Uyên, trong mắt lộ ra chút không an lòng.

Trường Uyên lắc đầu nói: “Không có gì đáng ngại, đó chỉ là quyền cấm thuật.”

Nhĩ Sanh mặc dù không hiểu cái gì gọi là cấm thuật nhưng nàng đại khái cũng biết “không có gì đáng ngại” trong miệng Trường Uyên nghĩa là gì, vì vậy lại ngồi trở lại bên người Trường Uyên, cúi đầu nhìn bàn tay mình chăm chăm, nơi đó có một mảng da thịt đang dần biến đen.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài chợt trở nên vô cùng ồn ào.

Nhĩ Sanh bước ra cửa xem xét tình hình mới biết, thì ra là Tề Linh đã cùng một nhóm Vô Phương tiên trưởng trở về. Nhóm tiên trưởng đều mặc đạo phục Thanh Hoa trắng, vẻ mặt mỗi một hoàn toàn không giống với bộ dáng sát khí lăm lăm ban sáng. Tiến vào trong khách điểm mỗi người đều tự tìm chỗ ngồi xuống, sắc mặt có điểm ngưng trọng.

Nhóm đệ tử thấy sắc mặt các sư phụ không tốt đều không dám lên tiếng, nhìn quanh một hồi cuối cùng chỉ có Thần Chử bước ra hỏi: “Sư cô, không phải Người nói lên trần trên một chút sao ? Tại sao mọi người lại cùng nhau trở về vậy ?”

Tề Linh lạnh mặt, cau mày không trả lời. Các đệ tử khác đưa mắt nhìn nhau một hồi, trong lòng càng lúc càng cả kinh, bỗng nhiên một nam tử vạm vỡ chợt vỗ mạnh xuống bàn, hậm hậm nói: “Chúng ta phải liều mình với bọn quái vật vô nhân tính ấy một phen, nói không chừng còn mở được một đường máu.”

“Sư huynh, không được lỗ mãng.” Một vị tiên tử thanh tú khác nói: “Bọn cương thi lần này chúng ta gặp phải cùng lũ lần trước cơ hồ có chút bất đồng ... Bọn chúng ... bọn chúng dường như thông minh hơn trước.”

“Không phải là thông minh.” Tề Linh lên tiếng. “Là có mục đích.”

Mọi người giật mình, bỗng nhiên có người ngộ ra được điều gì đó, nói: “Đúng, chính là có mục đích. Trước đó đều xuất hiện một cách rải rác, hiện tại lại giống như một đạo quân bình thường tụ họp lại, tấn công các địa phương cạnh đó.”

Nhóm tiên trưởng thảo luận ngày một náo nhiệt, chúng đệ tử ngược lại càng thêm mờ mịt, tiểu cô nương có gương mặt bầu bĩnh ở cùng với Nhĩ Sanh kéo kéo ống tay áo sư phụ nàng hỏi: “Sư phụ, mọi người đang nói gì vậy, chúng con nghe không hiểu.”

Tiên trưởng thở dài nói: “Cương thi ở Bắc thôn đã bị chúng ta thiêu hủy sạch, sau trưa một chút chúng ta vốn đã có thể trở về.” Nhĩ Sanh nghe xong những lời này, cả người cứng đờ, tránh núp khỏi những góc sáng sủa. Người nọ nói tiếp: “Chính là trên đường về, chúng ta phát hiện ở phía Nam xuất hiện một lượng lớn cương thi, bọn chúng đều xuất phát từ Bắc thôn. Muốn đến trấn này đều phải qua Bắc thôn, nếu như để cương thi đi qua, thôn trấn này nhất định sẽ không còn người nào sống sót. Mà chúng ta dưới sự quấy nhiễu mạnh mẽ của thi độc có lẽ cũng vô pháp xuôi theo phương Nam trở về Vô Phương.”

Trong phút chốc, mặt mọi người đều tái nhợt. Nói cách khác, trận chiến này là không thể tránh khỏi, hơn nữa chỉ có thể thắng, không thể thua.

Thần Chữ tuy rằng trong lòng có chút sợ hãi nhưng dù sao cũng chỉ là ghê con mới sinh, muốn chứng minh lòng mình liền tạm gác bỏ sợ hãi trong lòng, hỏi: “Kia ... Có nhiều cương thi không ạ ?”

“Mẹ nó, ai mà biết được.” Tiên nhân vạm vỡ kia hừ lạnh nói: “Lão tử giết đến tay cũng mềm nhũn, vẫn còn lại một đám đông nghìn nghịt, sức đâu mà đếm.”

Thần Chữ hơi cong miệng lên, không dám nói nữa.

Tề Linh khoát tay nói: “Thôi, hôm nay chỉ bàn đến đây thôi. Chúng ta đã hợp lực thiết lập một cái kết giới, tạm thời có thể bảo đảm sự bình an cho trấn này, tất cả mọi người nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai tiếp tục chiến đấu.” Nói xong, nàng điểm tên mấy đệ tử sẽ cùng đi trừ thi ngày mai.

Thần Chữ cũng ở trong số đó, hắn đương nhiên là cực kỳ hưng phấn, không ngừng xoa xoa tay.

Trấn nhỏ ban đêm so với ban ngày còn tĩnh lặng hơn.

Nhĩ Sanh ở trên giường lăn qua lăn lại, mãi không tài nào ngủ được. Nàng luôn cảm thấy trên cổ có một cổ hàn khí xông lên đến tận óc, vệt đen ban ngày giờ lại dài ra thêm một chút, lòng bàn tay càng lúc càng vừa đau vừa ngứa. Nàng cố không để ý đến nó, nhắm mắt lại cố gắng đi vào giấc ngủ.

Chỉ là, vừa nhắm mắt lại, trong đầu không tự chủ được xuất hiện rất nhiều hình ảnh, có cái đầu của phu tử nhanh như chớp lăn qua dưới chân nàng, còn có cái đầu cương thi bị nàng làm nổ tung, còn cả khối cương thi cả người thối rữa bị Tề Linh vung tay giết chết.

Hàn khí thấm nhập vào tận xương cốt, nàng rốt cuộc nhìn không được, xoay người xuống giường, ôm chân chạy qua phòng Trường Uyên. Cũng chẳng thèm gõ cửa nàng lập tức xông vào, đem gối, chăn của mình để bên cạnh Trường Uyên còn mình thì thuận tay leo lên giường Trường Uyên.

“Nhĩ Sanh ?”

“Ừm, ta sợ lạnh.”

“...Nam nữ hữu biệt.” Cọ loạn là một chuyện, ngủ lại là chuyện khác, Ti Mệnh đã từng nói qua với hắn rất nhiều lần, đây là chuyện tai nạn chết người

“Chàng đừng nghĩ ta là nữ nhân là được rồi. Hơn nữa không phải chàng cũng đã thừa nhận là tướng công của ta rồi sao ? Mẫu thân từng nói, chỉ được ngủ cùng nam nhân là tướng công của mình. Hai ta cùng ngủ không có vấn đề gì đâu.”

Đối với việc bị gọi là “tướng công” thế này hắn cũng đã quen. Trường Uyên nghĩ, hắn cả đời sẽ không thú thê, Nhĩ Sanh nếu muốn kêu cho vui thì cứ kệ để nàng kêu.

Thực ra, nghe Nhĩ Sanh gọi mình là “tướng công” trong lòng Trường Uyên cũng có chút dễ tâm nhưng nghĩ qua nghĩ lại thấy bản thân sẽ không đối nàng làm ra chuyện gì hắn mới tùy Nhĩ Sanh chui vào trong chăn mình, cọ tới cọ lui.

Hai người nhắm mắt lại, chẳng được bao lâu, Trường Uyên đột nhiên mở mắt, hỏi: “Nhĩ Sanh, hôm nay người bị cương thi cắn ?”

Nhĩ Sanh trầm lặng một hồi, đáp: “Không có, nhưng ta bị óc của nó bắn lên mặt.”

Trường Uyên ừ một tiếng, lại nhắm nghiền mắt.

“Trường Uyên ?”

“Ừ.”

Nàng do dự thật lâu, sau đó lại gọi: “Trường Uyên ?”

“Ừ.”

“Ta ... Nếu như ta biến thành cương thi thì phải làm sao bây giờ ?” Đây là lần đầu tiên Nhĩ Sanh lộ ra thanh âm run rẩy nói chuyện với người khác, điều đó cũng nói lên một điều, nàng đang cực kỳ sợ hãi cùng hoảng hốt. Trường Uyên động động ngón tay, vốn là định sờ sờ đầu nàng nhưng lại bị Nhĩ Sanh gắt gao nắm lấy: “Đừng quăng ta xuống ! Ta sẽ chế trụ mình, ta sẽ không giống những kẻ kia, cắn người ! Ta sẽ không biến thành bộ dáng như vậy ... Ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời, đừng ghét bỏ ta !”

“Nhĩ Sanh, ta không chê người.”

Trường Uyên nói: “Đừng sợ, ta không chê người, cũng sẽ không quăng người xuống.”

Hốc mắt Nhĩ Sanh rất nhanh phấp hờng, chớp chớp mắt đem lệ ý tản ra, song nàng vẫn nắm chặt lấy tay Trường Uyên không chịu buông.

Nhĩ Sanh rất giống Ti Mệnh. Một người ngang ngạnh đè nén sau lưng vết thương đã bắt đầu mưng mủ chuẩn bị thối rữa, một người ngộ nghịch mang theo tâm bệnh, luôn cố gắng đè nén sự sợ hãi cô độc dưới đáy lòng mình.

6. Chương 05

Chương thứ năm: Ngực phẳng ! Ta không sợ cô !

Trường Uyên cũng không biết Nhĩ Sanh có bị nhiễm thi độc hay không. Những lời kia của nàng, nói là để biện minh nỗi sợ biến thành cương thi chỉ bằng nói là để biện minh cho sự sợ hãi bị hấn bỏ lại. Hấn nghe mấy kẻ tu tiên kia nói bị cắn mới biến thành cương thi, Nhĩ Sanh chỉ là bị não tương của cương thi văng trúng, như vậy cũng sẽ bị thi biến sao ?

Hấn nhắm mắt dưỡng thần, chờ hơi thở Nhĩ Sanh dần dần trầm ổn, trong lòng biết chắc nàng đã ngủ say mới kéo tay nàng ra, nương nhờ tia lam quang từ kết giới tán ra xem xét kỹ một lượt. Hấn phát hiện, trong lòng bàn tay nàng có một cục gì đó màu đen đang rục rịch chuyển động, giống như là có con côn trùng nào đó đang di chuyển dưới da.

Xem tình trạng hiện tại, thứ này rất giống với “Cổ” mà Ti Mệnh thường nhắc đến trong mấy câu chuyện xưa.

Hấn ấn nhẹ xuống, chỉ thấy vật kia mãnh liệt rung động một trận, Nhĩ Sanh ngay lúc đó khẽ rên lên một tiếng đau đớn, dường như là cực kỳ không thoải mái.

Quả nhiên là cổ. Trường Uyên nhíu mày. Nhĩ Sanh nói nàng nỗ lực rút đầu một khối cương thi, nếu có nhiễm bệnh cũng sẽ là nhiễm thi độc, tại sao lại biến thành trùng cổ thể này ?

Trừ phi Căn bản là chẳng có thi độc gì hết, những cổ cương thi kia chính là để tạo ra cổ trùng.

Nếu thật là cổ trùng, như vậy ắt phải có kẻ đứng sau không chế cổ. Trận bệnh dịch này căn bản không phải thiên tai, mà là ...!

Trường Uyên đang nhập thần suy nghĩ chợt nghe Nhĩ Sanh hét lớn một tiếng: “Ai !” Trường Uyên ngẩn người, Nhĩ Sanh đột ngột mở mắt, ngồi dậy, nhìn ngó xung quanh: “Kẻ nào ... Kẻ nào đang nói chuyện ?”

“Nhĩ Sanh!” Trường Uyên vươn tay ra muốn giữ chặt Nhĩ Sanh lại nhưng không ngờ đến, lúc này khí lực của nàng rất lớn, một phen đẩy hất ra, xoay người lăn xuống giường.

Nhĩ Sanh tay chân luống cuống từ trên mặt đất bò dậy, dưới tia sáng lam sắc nhàn nhạt tán ra từ kết giới, khuôn mặt Nhĩ Sanh thập phần quỷ dị, ánh mắt có chút rã rời, nhìn quanh quất quanh căn phòng, bỗng nhiên lại buột miệng quát: “Lăn ra đây ! Đừng tưởng bà cô đây thiếu một cái răng cửa mà tính bắt nạt nhá! Bà cô chúng mày chính là dùng nắm đấm nói chuyện đấy ! Mau lăn ra đây !”

Trường Uyên bỗng nghĩ, chờ đến lúc Nhĩ Sanh tỉnh táo lại, chuyện trước hết mà hấn sẽ nói với nàng đó là, một cô nương tốt thì không thể tùy tiện xưng bà cô đây bà cô nọ, kêu như vậy chính mình sẽ trở nên già đi, người khác không phải đều quy thành tôn tử[1] sao ?

Đương nhiên, những lời này đều là do trước đây Ti Mệnh nói cho hấn biết.

Không để Trường Uyên nghĩ về chuyện này lâu hơn, cửa chính vọng lại những tiếng đập cửa ỳnh ỳnh, Trường Uyên còn chưa lên tiếng, Nhĩ Sanh đã vội cướp lời: “Rốt cuộc thì người cũng xuất hiện ! Lão tử đến đây !”

Nói xong nàng tiến lên đá văng cửa ra. Mấy vị tiên trưởng đứng ngoài đều bị hành động của nàng khiến cho hai mắt trợn ngược, kinh ngạc không thôi.

“Thảo mẹ nó ! Không phải !” Nhĩ Sanh hung hăng ném cánh cửa ra ngoài: “Hỗn đản ! Đi ra đây ! Đừng có cãi ! Không cho phép sảo biện !”

Chấn ở trước cửa có không ít tiên trưởng, thấy Nhĩ Sanh cứ đi qua đi lại trong phòng, nóng nảy chỉ thiếu không lật bàn đều cảm lạnh như ve sầu ngày đông.

“Sao lại thế này ?”

Một đạo thanh âm trong trẻo truyền lại, Tề Linh khoác một kiện áo choàng đi đến, thấy bộ dạng Nhĩ Sanh thì hơi nhíu mày. Tiếp theo thân mình nàng ta thoáng lay động, xuống tay vừa nhanh vừa ngoan độc, nhắm chuẩn cổ Nhĩ Sanh chặt tới. Nhĩ Sanh xoay người né được, đối với uy lực của nàng kia thì giống như là trương liễu trương lỗ mũi : “Ngực phẳng ! Ta không sợ cô !” Nói xong Nhĩ Sanh hai mắt nhắm lại, lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Gió đêm tựa hồ như cũng ngừng thổi trong chốc lát.

Tề Linh mặt không đổi sắc liếc Nhĩ Sanh đang hôn mê trên mặt đất một cái sau ánh mắt lãnh lãnh đậm đậm quét đến trên khuôn mặt đỏ bừng của mọi người xung quanh: “Còn đứng đó ? Không muốn ngủ sao ?”

Một lời vừa nói ra, những kẻ đứng ngoài cửa lập tức rời đi hết.

Tề Linh quay đầu hỏi Trường Uyên: “Cô nương ấy bị sao vậy ?”

Trường Uyên lắc đầu nói: “Ngày mai ngủ dậy thì hỏi thử nàng ấy xem, hình như nàng ấy nghe được cái gì đó !”

Tề Linh gạt đầu, nắm lấy quần áo Nhĩ Sanh đem nàng nhấc lên, xoay người đi ra ngoài, không quên nói: “Dù sao sức khỏe của công tử vẫn chưa ổn, đêm nay để ta trông nàng ấy.”

Trường Uyên nghĩ ngợi một hồi, cũng không lên tiếng phản đối, đúng lúc Tề Linh đóng cửa lại mới nói: “Nói năng không chút cổ kị, Nhĩ Sanh vẫn thường ăn nói ngay thẳng như vậy đấy !”

Ăn ngay nói thẳng...

Đóng lại cánh cửa, gân xanh trên tay Tề Linh khẽ giật giật, ăn ngay nói thẳng...

Hai người các người Quả thực vô cùng xứng đôi

Một đường mang theo Nhĩ Sanh trở về phòng, Tề Linh đặt nàng lên giường, dùng khăn yêu tác[2] trói quanh thân nàng mấy vòng. Nằm bên người Nhĩ Sanh, nàng ta nghĩ nghĩ cái gì đó, sau nghiêng người nắm nhẹ ngực Nhĩ Sanh, nhéo nhéo mấy cái, hừ lạnh một tiếng khinh thường: “Không phải người cũng giống ta sao ?”

Nàng ta đã quên, Nhĩ Sanh lúc này còn chưa đầy mười bốn ...

Sáng hôm sau, Nhĩ Sanh tỉnh lại, dĩ nhiên là chẳng có chút ấn tượng nào đối với những hành vi đêm qua. Khi nhìn thấy người ngủ bên cạnh mình là Tề Linh, trên người còn bị dây thừng trói chặt mấy vòng, sắc mặt nàng thoáng chốc tái nhợt: “Trường Uyên ! Trường Uyên đâu ? Tiên tử cô cô, vì sao lại lấy thừng trói ta ? Trường Uyên đã đi rồi sao ?”

Tề Linh dụi mắt, cũng tỉnh dậy, thản nhiên liếc nàng một cái, hỏi: “Tỉnh ?” Nói xong nhẹ búng lên sợi thừng, khăn yêu tác lập tức lỏng ra.

Nhĩ Sanh xoay người xuống giường, chạy thẳng ra cửa, một mạch phóng tới phòng Trường Uyên.

Đẩy cửa phòng ra, thấy trên giường còn có bóng người đang nằm, Nhĩ Sanh không nghĩ ngợi nhiều lập tức chạy đến, không ngừng cọ cọ đầu lên cái chăn.

Trường Uyên vừa thấy Nhĩ Sanh lập tức đem những lời cân nhắc tối hôm qua nói lại với nàng. Sau khi nghe xong, Nhĩ Sanh nghiêm túc gật gật đầu, tỏ vẻ sau này mình nhất định sẽ không bao giờ xưng là bà cô nữa. Trường Uyên vỗ vỗ đầu Nhĩ Sanh, đáng vẻ rất chi là vui mừng.

Thế cho nên, lúc Tề Linh dẫn theo ba vị tiên trưởng tới, đập vào mắt họ chính là khung cảnh thân mật, ấm áp ấy.

Quấy rầy người ta ân ái khiến ấy vị đạo trưởng thanh tâm quả dục có chút ngượng ngùng, ho nhẹ mấy tiếng mới dám bước vào đàm chuyện chính sự.

Nhĩ Sanh nghe kể lại những hành động của bản thân tối hôm qua thì giật mình sững sốt, hồi lâu sau nàng mới nói: “Ta quả thực là nghe được có người luôn miệng gọi ta, kêu ta phải làm việc, ta cứ cho là mình đang mơ. Ta vẫn nhớ rõ, nơi ấy là một mảnh rừng hoang vu không một bóng người ...”

Đáy mắt Tề Linh thoáng sáng rực lên. “Người nào gọi cô ? Gọi cô làm chuyện gì ?”

“Ta cũng không biết là ai gọi mình.” Nhĩ Sanh nghi hoặc nói. “Là thanh âm của nam tử, có điểm trầm khàn, hẳn luôn bảo ta đi về phía bắc, đến rừng cây sau thôn.”

“Thôn nào ?”

“Chính là thôn nơi ta ở, đi sâu vào trong rừng cây tìm kiếm một nơi gọi là Hồi Long cốc.”

Trường Uyên ngắt ra: “ Hồi Long cốc ?”

Nhĩ Sanh gật đầu, nói: “Hắn luôn miệng kêu ta phải đến đó.”

Mọi người lặng lẽ trong chốc lát, Tề Linh đột nhiên lên tiếng: “Từ thượng cổ xa xưa đã có truyền thuyết, Hồi Long Cốc vốn là mộ của Thần Long, khắp nơi đều mọc đầy một loại cỏ bất tử, ăn vào có thể trường sinh bất lão.”

Trường Uyên liếc Tề Linh một cái sau mới thản nhiên nói: “Nơi ấy không có thứ kia.”

Một vị tiên trưởng đứng cạnh Trường Uyên nghi hoặc hỏi: “Truyền thuyết từ thời thượng cổ đều không thể khảo chứng, vì sao ngươi lại biết nơi đó không có ?”

Trường Uyên hờ hững nhìn hắn, không thèm đáp lời. Tề Linh hỏi tiếp: “Hôm qua, cô có gặp phải chuyện gì mà chưa nói với chúng tôi không ?”

Nhĩ Sanh quay đầu nhìn Trường Uyên một cái, thấy hắn khẽ gật đầu mới chìa tay phải ra, hướng Tề Linh nói: “Hôm qua, trước lúc mấy vị tới, ta có nổ rớt đầu một cương thi, vốn cũng chẳng có chuyện gì, chỉ là từ chiều hôm qua, đột nhiên tay ta xuất hiện một vết đen dài.”

Bốn người lao tới, đem tay Nhĩ Sanh xem xét thật kĩ, một người trong đó hỏi: “Cô nổ rớt đầu một cương thi ?” Dáng vẻ không thể tin được.

Kỳ thật cũng không trách được tại sao người ta lại cảm thấy kỳ quái. Cương thi bình thường khí lực đều mạnh hơn một tráng niên trưởng thành gấp ba bốn lần, những thiếu nữ choai choai như nàng mà có thể đánh thắng được thứ quái vật vô nhân tính ấy quả thực là đáng ngạc nhiên.

Ngữ khí của hần ta khiến Nhĩ Sanh có chút không vui, nàng buồn bực nói: “Trường Uyên từng dạy qua pháp thuật cho ta. Nếu không phải mấy người đồng thời tìm đến, ta nhất định sẽ rất lợi hại.”

Người nọ liếc mắt nhìn Trường Uyên một cái. Hần biết, Trường Uyên là một kẻ không dễ chọc vào cho nên cũng không nghi ngờ thêm nữa.

Tễ Linh cẩn thận quan sát lòng bàn tay Nhĩ Sanh hồi lâu, cuối cùng cau mày nói: “Tu tiên nhiều năm như vậy, ta quả thực chưa từng thấy qua hiện tượng như vậy.”

Nói thẳng ra thì mọi người đều cảm thấy kỳ quái.

Cuối cùng, trên giường truyền lại một đạo thanh âm: “Là cổ trùng.”

Mấy vị tiên trưởng đều giật mình sửng sốt, lập tức cầm lấy tay Nhĩ Sanh xem kĩ lại một lượt. “Đây chính là loại cổ trùng mà trong sách nhắc tới sao ? Đúng là có chút giống với trong sách miêu tả. Chỉ là, hiện nay cổ trùng rất hiếm khi xuất hiện trên thể gian, chỉ có Việt Vương của Nam Cương là còn nuôi cấy mấy con.”

Tễ Linh trầm ngâm một hồi quay sang hỏi Trường Uyên: “Làm sao biết được đó chính là cổ trùng ?”

“Cổ là thứ có thể khống chế thân thể cùng tinh thần con người ta. Có thể nhận dạng được nó nhờ việc quan sát thấy có thứ gì đó dịch chuyển dưới da, chỉ cần chạm nhẹ một cái cũng đủ khiến Vật chủ cảm thấy đau đớn.”

Một vị tiên trưởng nửa tin nửa ngờ ấn nhẹ vào khối đen đen trong lòng bàn tay Nhĩ Sanh, chỉ thấy nàng cả người lập tức run rẩy.

Trường Uyên nói: “Không thể tùy tiện chạm vào. Vì để tránh bị lấy ra cho nên phân nửa loại cổ trùng thường chạy sâu vào trong cơ thể, khiến người ta khó có thể phát hiện. Nhĩ Sanh nói nàng chưa từng bị cương thi cắn qua nhưng lúc nổ rớt đầu nó, nàng có bị não tương cương thi văng trúng. Có lẽ cổ này sống kí sinh trong đầu kẻ kia, lúc đầu bị nổ thì theo tay Nhĩ Sanh chui vào trong cơ thể. Nếu ta đoán không sai, bệnh dịch lần này là có kẻ cố ý gây ra, căn bản chẳng phải là thiên tai. Dem cổ trùng cấy vào trong cơ thể người sống, khống chế bọn họ vào rừng tìm kiếm nơi nọ.”

Một lời vừa nói ra kéo theo sự kinh ngạc của tất cả mọi người.

Vẫn là Tễ Linh nhanh nhạy phản ứng trước: “Công tử xác định, sự thật đúng là như vậy ?”

“Chỉ là suy đoán.” Trường Uyên nói, “Bắt một khối cương thi về, nổ rớt đầu nó ra là biết có phải hay không thôi.”

Tễ Linh liếc mắt nhìn về phía một vị tiên trưởng, người nọ hiểu ý lập tức lui ra ngoài. Tễ Linh hỏi tiếp: “Theo như lời công tử, cổ trùng kia một khi chui vào kí sinh trên cơ thể vật chủ liền chui sâu vào trong cơ thể họ, vậy tại sao cổ trùng trong người vị cô nương kia lại chỉ dừng lại ở dưới lớp da ?”

Trường Uyên lắc lắc đầu, nói không biết. Nhĩ Sanh lại đột nhiên nói: “Ta biết, ta biết ! Nhất định là bởi vì bà cô ... là ta từng ăn nhiều loại sâu lớn hơn nhiều. Cổ trùng không phải cũng chỉ là trùng thôi sao, nó nhất định là sợ nếu như bò sâu vào trong sẽ bị cơ thể ta hấp thụ, ăn hết không còn một mảnh. Ha ha !!!”

Tễ Linh cùng hai vị tiên trưởng khác khẽ co rúm người lại, khóe môi giật giật. Trường Uyên lại nhìn nàng nghiêm túc gật đầu: “Thì ra là thế.”

Mặt khác, ba người còn lại đều cảm thấy không còn gì để nói.

Nhĩ Sanh hân hoan nhảy dựng lên: “Nói cách khác, trùng này sẽ chỉ bò đi bò lại trong lòng bàn tay ta, sau này lấy ra được rồi ta cũng sẽ không bị biến thành cương thi ? Không bị thì biến cũng sẽ không bị giết, như vậy cả đời này ta có thể đi theo Trường Uyên rồi ! Ha ha !!!” Cười được một lát, Nhĩ Sanh chợt dừng sững

lại, nghi hoặc hỏi: “Không đúng, nếu ta không bị biến thành cương thi, vậy những âm thanh ta nghe được tới qua là cái gì ?”

Trường Uyên nói: “Cổ trùng xâm nhập vào cơ thể, phía sau nhất định là có kẻ thao túng, dùng cổ trùng này điều khiển hành động của cương thi. Sở dĩ ngươi nghe được âm thanh là vì cổ trùng vẫn còn nằm trong cơ thể, ngươi không bị khống chế chẳng qua là vì cổ trùng không chui sâu được vào trong người đó thôi.”

Nhĩ Sanh hiểu được, trong lòng lại toát ra một trận lửa giận: “Cái con trùng chết tiệt, hại ta buồn bực cả ngày, xem ta lôi ngươi ra bóp nát thể nào !”

“Không được.” Tề Linh lập tức vươn tay ra ngăn lại, vẻ mặt thập phần ngưng trọng: “Nếu như quả thực có kẻ giết dây chỉ phối lũ cương thi này như lời Trường Uyên công tử, nhất định đó là một kẻ có dã tâm cực lớn. Lúc này cô nương có thể nghe được lời của hắn, những cương thi khác nhất định cũng nghe được, như vậy từ trong mệnh lệnh của kẻ kia, chúng ta có thể dễ dàng suy đoán ra thân phận thực sự cũng như đường đi nước bước của hắn, từ đó tìm ra đối sách ứng phó.”

Nhĩ Sanh ngây ngốc chớp chớp mắt, hỏi: “Là ý gì ?”

Tề Linh cũng chớp chớp mắt nhìn Nhĩ Sanh trong chốc lát, rồi cuộc cũng thở dài một tiếng, xoa nhẹ trán, vô cùng hoài nghi năng lực biểu đạt của bản thân: “Nói cách khác ... Nói cách khác ...”

“Bọn họ muốn ngươi giúp đỡ.” Trường Uyên phiên dịch lại. “Đem kẻ điều khiển sâu độc lôi ra ngoài ánh sáng, nhổ cỏ tận gốc.”

Nhĩ Sanh lúc này mới rõ ràng ý tứ của Tề Linh, nàng hưng phấn tròn xoe mắt nói: “Để ta phụ giúp sao ? Ta thế nhưng lại được cùng các tiên nhân giết chết đại phôi đản ? Phải giúp thế nào, các vị nói đi !”

Tề Linh lập tức nói: “Ngoan ngoãn ở trong phòng, đem những gì cô nương nghe được nói hết ra.”

“Được, không thành vấn đề. Còn gì nữa không ?”

“Không.” Tề Linh quay đầu phân phó những vị tiên trưởng còn lại: “Đem lá bùa tiên tôn ban cho ra đốt, thừa lại tình huống nơi này với Người.”

Người nọ cau mày khó xử nói: “Như vậy không tốt lắm, dù sao chúng ta cũng là xuống núi rèn luyện ...”

“Nếu không biết là có kẻ đứng phía sau thao túng cương thi, bất kể thế nào ta cũng sẽ không đi cầu viện trợ. Nhưng, nếu suy đoán của ta không sai, những cương thi kia muốn tìm kiếm Hồi Long Cốc nhất định là vì trường sinh thảo. Nếu để cương thi ăn được loại cỏ này, chúng sẽ trở nên bất tử bất diệt, người cho thế gian này, kẻ nào mới là đối thủ của bọn chúng ? Mà phía sau lũ cương thi ấy còn có kẻ giết dây, không thể nghi ngờ gì nữa, trong tay hắn nhất định có cả một quân đoàn cương thi khổng lồ. Tạo nên một đội quân quái vật vô nhân tính đông đảo như vậy, người nói xem, dã tâm của hắn lớn đến đâu ?”

Tiên trưởng kia nghe xong, đầu đầy mồ hôi lạnh, nói: “Ta đi báo cho tiên tôn.”

Chờ cho người nọ đi khuất, Tề Linh xoay người lại ôm quyền hướng Trường Uyên nói: “Đa tạ công tử thông báo cho chúng ta manh mối. Chỉ là, cổ độc mấy trăm năm nay chưa từng xuất hiện trên thế gian, tại sao công tử lại biết được về nó ?”

“Một người bạn nói cho ta biết.” Hắn nhìn Nhĩ Sanh, lúc này Nhĩ Sanh đang nghiêm túc ngồi trên ghế, đồng tai lên nghe nghe động tĩnh xung quanh.

Ti Mệnh, nắm giữ mệnh cách vạn vật trên thế gian, hiển nhiên là thông hiểu đặc tính vạn vật. Nàng từng kể cho Trường Uyên nghe chuyện, lúc an bài mệnh cách vạn vật từng tạo ra một hai kiện ngạc nhiên gì đó, nàng bảo như vậy mới có thể khuấy động nhân sinh buồn tẻ. Cho nên đối với mấy vật kỳ cổ quái, Trường Uyên tự nhiên cũng hiểu biết không ít.

Tề Linh gật đầu, cũng không truy hỏi thêm nữa, quay sang dò một vị tiên trưởng còn lại ở đây ghi hết những gì Nhĩ Sanh nhớ được đem qua ra, cũng căn dặn Nhĩ Sanh, nếu cổ trùng tác quái thì tìm người phong ấn nó lại, nói xong nàng ta cũng xoay người đi ra phía cửa.

[1] Cháu trai.

[2] Thường trối yêu.

7. Chương 06

Đánh không lại thì bỏ chạy

Ban ngày, tất cả đều không có điểm nào khác thường, lũ cương thi bên ngoài trấn tựa hồ như cũng an tĩnh hơn rất nhiều.

Nhĩ Sanh ngồi trên ghế nghe ngóng hồi lâu vẫn không thấy có chút động tĩnh gì, dần trở nên chán nản, lại thêm vị tiên trưởng bên cạnh không ngừng quấy rầy, nàng rất muốn nhào lên giường, ôm lấy Trường Uyên, cọ tới cọ lui.

Trường Uyên vừa thấy đôi mắt to tròn của nàng không ngừng đảo quanh, trong lòng âm thầm sáng tỏ nàng muốn làm gì. Xốc một góc chăn lên, vỗ vỗ vào vị trí bên người, “Nhĩ Sanh, nếu buồn ngủ rồi thì qua đây !”

“Được ạ.” Chỉ thấy thân hình Nhĩ Sanh chợt lóe lên, trong tích tắc đã an an ổn ổn nằm bên người Trường Uyên, kéo chăn che kín mặt, vừa ôm chặt lấy Trường Uyên cọ cọ, vừa than nhẹ thoải mái.

Trường Uyên nghĩ, đêm qua ngủ cũng đã ngủ rồi, ngủ thêm mấy lần nữa cũng chẳng phải chuyện gì to tát, nếu như Nhĩ Sanh muốn thì cứ tùy nàng đi.

Nhĩ Sanh thì nhớ lại lời mẹ nói, cùng ngủ với tướng công sẽ hoài hài tử, nàng nên tranh thủ lúc chàng ấy không thể phản kháng mà “ngủ” cùng, sau này hoài hài tử rồi, Trường Uyên chính là người của nàng.

Vị tiên trưởng đứng bên trợn mắt kinh ngạc nhìn cảnh tượng trên giường. Nhĩ Sanh thấy vậy lập tức tìm từ giải thích: “Ta cũng không có ý gì khác ! Chỉ là, hôm qua nằm đây liền nghe được những âm thanh kia, có lẽ hôm nay cứ nằm đây thì sẽ nghe thấy được thêm chút gì đó.”

Tiên trưởng bĩu môi, bất đắc dĩ nói: “Ta là người tu đạo, chẳng lẽ lại đi quấy nhiễu hứng thú của đôi vợ chồng nhỏ các người ...” Mặt hơi hơi đỏ lên, hắn nói tiếp: “Các người, các người muốn làm cái gì ta cũng đều không can thiệp, ta chỉ phụ trách ghi chép những gì cô nương kia nghe được, chỉ là ... Đừng quá phận, như vậy ... Ta sẽ rất khó xử.”

Nhĩ Sanh nghĩ đến nửa ngày cũng không ra bản thân có thể làm ra chuyện gì khiến tiên trưởng khó xử. Nhiều lắm thì nàng cũng chỉ có thể khiến Trường Uyên khó xử mà thôi.

Không nghĩ ra nàng liền không nghĩ nữa, ôm Trường Uyên chậm rãi nhắm mắt lại.

Nhĩ Sanh là bị một tiếng thở dài làm cho tỉnh lại. Lúc này đã là lúc hoàng hôn, nàng đột nhiên mở mắt, hét lớn: “Hắn nói chuyện ! Hắn nói chuyện !”

Vị tiên trưởng đang nửa tỉnh nửa mê nghe tiếng nàng hét sợ đến nhảy dựng lên, cuống cuống quơ lấy cây bút cùng tập giấy đã chuẩn bị trước. “Nói cái gì ?”

Trường Uyên nằm bên nhắm mắt dưỡng thần cũng chậm rãi mở mắt, nhìn về phía Nhĩ Sanh.

Nhĩ Sanh ngưng thần, cẩn thận lắng nghe, chỉ chốc lát sau nàng bắt chước giọng điệu người nọ gần từng tiếng: “Mấy kẻ Vô Phương dám đến nhiều loạn đại sự của ta. Giờ tỵ đêm nay, ta sẽ phá vỡ kết giới, sau khi các người vào được trấn, lập tức lột da rút xương chúng ra, nuốt cả vào bụng, không được lưu lại bất cứ kẻ nào.”

Khuôn mặt tiên trưởng lập tức biến sắc, chạy vội ra cửa.

Thanh âm kia vang vọng trong đầu Nhĩ Sanh vài lần sau đó mới dần chìm xuống.

Nàng quay đầu hỏi Trường Uyên: “Trường Uyên, hôm nay lúc kể đó nói chuyện, đầu ta không còn thấy đau nữa.”

“Ừm.” Trường Uyên thản nhiên lên tiếng, lặng lẽ đem những ngón tay đang nắm chặt lấy cánh tay nàng thu về.

“Người nọ nói muốn ăn thịt chúng ta ? Hừ, nát bét như sâu mới có thể bị ăn, có các tiên nhân che chở, chúng ta mới không thêm sợ lũ yêu quái ấy.”

Trường Uyên nhíu mày, “Những người kia ngay đến bản thân còn khó bảo toàn. Cương thi mặc dù bị điều khiển song không có pháp thuật, quyền cấm thuật chỉ có thể bị phá vỡ bởi pháp thuật lợi hại hơn. Nếu kết giới này thực sự bị phá, kẻ đứng sau giết dây kia quả thực là rất khó đối phó.”

Nhĩ Sanh một phen sửng sốt, mãi một lúc mới phản ứng lại. “Trường Uyên, lúc đại yêu quái kia đánh đến, chàng có thể chạy được không ? Nếu không thể chạy, Nhĩ Sanh xuống nhà ăn thêm hai bát, đến lúc đó Nhĩ Sanh công chàng.”

Sau khi nghe xong những lời này, đôi mắt đen vốn trầm lắng thoáng hiện lên mấy tia nhu hòa. Trường Uyên xoa xoa đầu Nhĩ Sanh, nói: “Người không cần lo lắng, nhân loại tranh chấp không thể gây tổn hại gì đến ta, cũng không thể gây thương tổn cho người. Chỉ là, muốn cứu tất cả mọi người thì có chút khó khăn.”

“Nhóm tiên nhân sẽ đánh thắng đại yêu quái chứ ?”

Trường Uyên lắc đầu: “Khó lắm.”

“Vậy nhắm chuẩn thời gian, chúng ta chạy đi a !” Nhĩ Sanh vội la lên, “Đánh không được thì hợp lại liều làm gì. Họ sao lại có thể giống với phu tử đầu gỗ bụng đầy học vấn trong thôn như vậy ?”

Đôi mắt Trường Uyên chợt sáng lên: “Nhĩ Sanh thông minh. Mau đi gọi Tề Linh đến đây, nói ta có cách đánh lui bọn chúng.”

Lúc Nhĩ Sanh tìm được Tề Linh. Nàng ta đang bận chỉ đạo các tiên nhân thêm linh lực cho kết giới khiến nó càng thêm chắc chắn. Nhĩ Sanh đem những lời Trường Uyên nói thuật lại hết cho Tề Linh, nàng vừa nghe xong lập tức chạy về khách điểm.

Nhĩ Sanh vẫn đứng lặng giữa đường cái, nhìn kết giới màu lam đến gần người. Phu tử, Lưu Tị Thế huynh đệ, Chu nhị lão cùng Chu tẩu tử, ... tất cả đều chẳng hiểu sao lăn ra chết, thôn trấn cũng bị các tiên nhân một mối lửa thiêu cháy hết, không một ai chạy ra. Nếu những vị tiên nhân kia đến sớm hơn một chút thì tốt.

Ở đây nàng chẳng quen biết ai cả. Quanh thôn, mọi nhà đều đóng chặt cửa, núp trong nhà, không ai chịu chạy ra giúp các vị tiên nhân một tay. Nàng thầm nhủ, nếu là người trong thôn của nàng, bọn họ sẽ không bao giờ như vậy.

Nàng đột nhiên có chút xấu hổ bởi vì nàng giống như là có chút hoài niệm thanh âm giảng trung lễ tiết nghĩa của phu tử.

“Nhóc ! Đứng đây làm gì ? Có tiền từ trên trời rơi xuống à ?” Cùng với tiếng trêu đùa, từ phía sau lưng một cái võ mạnh mẽ chụp đến trên vai Nhĩ Sanh. Xoay người nhìn lại, thì ra là vị đệ tử Vô Phương ngày ấy đã đỡ Trường Uyên trở về, Thần Chử.

Nhĩ Sanh gãi gãi đầu. Một cái vỗ kia khiến vai nàng đau nhói. Với tính nàng ngày trước, Nhĩ Sanh nhất định sẽ nhổ một bãi nước miếng lên mặt hắn, nhưng nghĩ đến hắn và các tiên nhân từng cứu bọn nàng một mạng, Nhĩ Sanh liền cố gắng nhịn xuống xúc động muốn phỉ nhổ, cân nhắc xem có nên hành lễ với hắn hay không.

Không đợi nàng suy nghĩ kín kẽ, đối phương lại vỗ vỗ vai nàng, cười ha ha. “Nhìn không ra cô là kẻ lớn gan như thế ! Chuyện đêm qua, ta đã nghe kể lại hết rồi.” Hắn ghé sát bên tai Nhĩ Sanh, nói: “Kỳ thật ta cũng đã sớm cảm thấy, ngực của Tề Linh sư cô không lớn lắm. Nếu không nhìn mặt Người, nói Người là nam nhân, ai lại không tin. Ha ha !” Lúc hắn nghiêng người trở lại còn tặng thêm Nhĩ Sanh một cái vỗ nữa.

“Nhóc, ta thực sự rất phục cô ! Đáng tiếc là hôm qua không được chính mắt nhìn thấy sắc mặt của Tề Linh sư cô.”

Lập đi lập lại nhiều lần như vậy, Nhĩ Sanh rốt cục cũng hết nhịn nổi, nắm lấy tóc Thần Chử, không nhiều lắm, chỉ giật có hơn mười cái, giật đến da đầu cũng sưng chút bong ra.

Thần Chử đau đớn thét lớn, che đầu quát: “Người điên rồi !”

Nhĩ Sanh cũng che vai, mắng: “Người mới điên ý ! Người võ nữa là xương ta cũng nát vụn đó !”

“Ta sao biết người yếu như vậy, mới hai quyền đã la oai oái !”

“Ta cũng không biết người kém như thế, mới đứt mắt có mấy sợi tóc, thật đau vậy sao ?”

Thần Chử không nói lại nàng chỉ có thể thở phì phì, trừng mắt nhìn nàng hồi lâu không nói được gì. Nhĩ Sanh cao ngạo ghé mắt lên, hướng Thần Chử khiêu khích. Thần Chử sao có thể chịu được bị người ta chọc tức như vậy, hơn nữa đối phương chỉ là một đứa nhỏ, chưa qua tu tiên, hấn vung tay lên định đánh.

Nhĩ Sanh nhiều năm kinh nghiệm “sa trường”, vừa thấy Thần Chử vung tay lên đã biết hấn định làm gì, lập tức lớn tiếng nói: “Nếu người dám đánh ta, ta liền đem những lời vừa rồi nói hết với Tề Linh cô cô !”

Thần Chử sững sốt ngẩn người. Nhĩ Sanh le lưỡi, sau đó xoay người bỏ chạy để lại Thần Chử đứng đó giận đến tím tái mặt mũi.

Trở lại khách điểm, Tề Linh đã trao đổi xong với Trường Uyên. Khi Nhĩ Sanh đẩy cửa tiến vào vừa lúc Tề Linh đang bước ra.

Tề Linh nói: “Nhĩ Sanh, cô mau mau thu xếp lại hành trang, chúng ta lập tức rời khỏi đây.”

Không đợi Nhĩ Sanh hỏi cho rõ ràng Tề Linh đã đi được một quãng xa.

“Trường Uyên, Tề Linh cô cô định đưa chúng ta đi đâu vậy ?”

“Đến rừng cây phía sau thôn làng mà người đã lớn lên.” Thần sắc Trường Uyên vẫn trầm tĩnh như bình thường. “Nhĩ Sanh, đến lúc đó nhớ giúp ta bắt sâu đến ăn.”

Nhĩ Sanh lớn lên trong rừng cây ở thôn phía Bắc, mà nhóm cương thi lại kéo nhau đi đến những thôn trấn phương Nam. Trước đây mặc dù cương thi đã đi qua thôn của Nhĩ Sanh, song đám ấy đã bị tiêu diệt sạch sẽ. Hiện tại đi về phía Bắc có lẽ là hành vi trốn chạy nhưng vẫn là biện pháp tốt nhất để bảo trụ tính mạng.

Tối nay Vô Phương tiên tôn cũng không thể nào đuổi đến kịp, nhưng nếu có thể kéo dài được một ngày, đợi khi Vô Phương tiên tôn cùng các trưởng lão đến nhất định sẽ có cách. Lữ cương thi cùng kẻ có pháp lực cao cường phía sau kia cũng không còn gì đáng sợ.

Vô Phương tiên tôn giả năm nay cũng hơn năm trăm tuổi, pháp lực cao thâm, trên đời khó mà có địch thủ. Nếu ngay cả ông ấy cũng không đối phó được kẻ kia ... Vậy chỉ có thể tùy theo số mệnh.

Lưu lại kết giới ở trấn trên chẳng qua là để giữ chân bọn cương thi.

Nhĩ Sanh không biết, để ra được quyết định này, Tề Linh đã phải suy nghĩ đắn đo bao lâu, nhưng đối với quyết định đánh không được thì bỏ chạy lần này, nàng cho là hoàn toàn chính xác. Vậy nên, nàng hoàn toàn ngoan ngoãn thu thập hành lý, chỉ chờ Tề Linh phái người đến cổng Trường Uyên đi.

Nhưng khi nhìn thấy kẻ đến cổng Trường Uyên, mặt Nhĩ Sanh lập tức đen lại.

Đối phương cũng rất không tình nguyện nói: “Con không công.”

“Không cần hấn công.”

Hai người trừng mắt nhìn nhau, hừ lớn. Tề Linh lạnh lùng “Hmm ?” một tiếng, hai người đều sụp đầu không có ý kiến.

Trở lại trong thôn, nhìn cảnh tượng tiêu điều trước mắt, Nhĩ Sanh cảm thấy hai chân mềm nhũn, thiếu chút là ngã sụp xuống. Biết thôn bị hủy là một chuyện, tận mắt chứng kiến lại là một chuyện khác.

Cảm giác này giống như trước đây có người nói cho nàng biết, cha mẹ nàng đi họp chợ trấn trên bị dòng người xô đạp mà chết. Khi ấy nàng chỉ cười và nói đã biết sau đó vô tư chạy chơi khắp núi. Đến lúc nàng đánh nhau với Tiểu Bàn Tử nhà ở đầu thôn, một lúc sau người nhà nó đều đến tha nó về ăn cơm. Nhĩ Sanh nhìn ngó xung quanh nhưng không thấy cha mẹ mình tới, lúc này nàng mới ý thức được, cha mẹ sẽ không bao giờ Tìm đến nàng nữa.

Lúc đó nàng cũng hiểu được, chết chính là vĩnh viễn không còn được gặp lại.

Thôn làng bị hủy mang theo cả quá khứ của nàng, chết hết.

Bỗng nhiên có một bàn tay từ phía sau đặt nhẹ lên vai nàng. Nhĩ Sanh quay đầu lại thì thấy Thần Chử dáng điệu không được tự nhiên nói: “Hiện tại, giữ mạng quan trọng hơn. Lúc quay trở lại, chúng ta sẽ cùng lập cho những người trong thôn này một tấm bia rồi khắc hết tên họ lên.”

Nhĩ Sanh gật đầu, tiếp tục đi về phía rừng cây. Trên trán phả tới từng đợt khí lưu ấm áp, Nhĩ Sanh nghe thấy tiếng nói trầm ổn của Trường Uyên: “Đừng quá chấp nhất, thế gian này, sống chết có số.”

Chóp mũi Nhĩ Sanh có điểm chua xót. “Những người bên cạnh Nhĩ Sanh vì sao đều bỏ Nhĩ Sanh đi hết ? Mọi người đến cuối cùng đều không có một ai được sống ư ? Trường Uyên, chàng cũng định bỏ ta lại sao ?” Nhĩ Sanh ngẩn ngơ, bỗng nhiên nói tiếp. “Trường Uyên, chàng không thể đi ! Đừng bỏ ta lại !”

“Được.”

8. Chương 07

Thủ lĩnh Nam Cương

Đi sâu vào trong rừng cây, sắc trời đã tối, Nhĩ Sanh vội vàng giơ đuốc lên tìm bắt sâu cho Trường Uyên. Ai đưa đồ ăn đến Trường Uyên cũng từ chối, không ăn, chỉ chịu ăn thứ kinh khủng kia.

Thần Chử một tay đỡ Trường Uyên, một tay nắm lấy ngọn đuốc, ngồi bên cạnh cho nên thấy rõ Trường Uyên bỏ từng con sâu vào miệng. Từ dạ dày trào lên một cỗ ghê tởm, hần thắm nghĩ, hai người này từ ngôn từ đến hành vi đều thập phần cổ quái, đầu óc chắc chắn có bệnh, hần tốt nhất là không nên tiếp xúc nhiều với họ, tránh cho sau này cũng trở thành như vậy, thực kinh khủng !

Đại đội nhân mã đã tiến vào nơi sâu nhất trong rừng, các tiên nhân đưa thôn dân trấn trên tiếp tục đi theo hướng bắc, chỉ lưu lại một kết giới khác để phòng lũ cương thi tiến vào rừng tìm được “Hồi Long cốc”.

Bởi vì dọc theo đường đi Nhĩ Sanh luôn chạy đông chạy tây bắt côn trùng cho Trường Uyên nên họ bị tụt lại phía sau. Ba người họ cứ đi một chút lại ngừng, dần dần trở thành nhóm người đi cuối cùng trong đoàn, lúc này mới đi đến một con đầm nhỏ.

Thần Chử nóng vội nhưng không biểu hiện ra mặt, cắn răng nhịn xuống không thúc giục. Tâm trí Nhĩ Sanh thì đặt hết trên người Trường Uyên, nàng chỉ nghĩ làm sao để Trường Uyên được no bụng nên cũng chẳng quan tâm đám người phía trước đã đi đến đâu. Trường Uyên lại càng không vội, thần sắc thản nhiên trầm mặc không nói gì.

“Trường Uyên, chàng muốn uống nước không ?” Nhĩ Sanh chỉ vào hồ nước trong suốt. “Nước nơi này rất ngọt, so với nước giếng trong thôn còn ngon hơn, chàng ăn nhiều thịt như vậy, uống chút nước cho đỡ ngấy !”

Thần Chử nhìn ánh đuốc của đại đội càng lúc càng xa mình, cuối cùng nhịn không được nói: “Đừng uống, thứ nước hoang dã thế này uống vào nhờ đâu lại tiêu chảy thì sao !”

“Không đâu !” Nhĩ Sanh thấy Thần Chử nói vậy, trong lòng chợt xuất hiện một cỗ ác cảm, hơi ngần cổ bày ra bộ dáng chuẩn bị tranh luận. Ánh mắt Trường Uyên lại chỉ đặt tại hồ nước, thật lâu vẫn chưa dời đi. Lúc sau, hần đột nhiên nói: “Nhĩ Sanh, đem nước trong đầm kia đến đây ta xem chút.”

Nhĩ Sanh nhỏ giọng mắng Thần Chử nhát gan, đối hấn le lưỡi sau đó ngoan ngoãn chạy đi múc nước.

Nhìn ánh lửa đang dần biến mất xa xa, lo lắng trong lòng Thần Chử mỗi lúc một lớn. Cùng lúc đó, một cỗ âm phong thổi đến, hấn xoay đầu lại nhìn thì chỉ nghe được tiếng lá cây xào xạc, còn lại cái gì cũng không thấy, nhưng cũng chính vì vậy hấn mới có cảm giác, tùy lúc sẽ có thứ gì đó đột nhiên nhảy ra.

“Nhóc ! Cô nhanh chân lên !”

“Biết rồi !”

Nhĩ Sanh dùng ống trúc đựng nước, chạy về đưa cho Trường Uyên.

Trường Uyên chăm chú ngắm nhìn nước trong ống một hồi, ánh lửa bập bùng ánh lên trong đôi mắt đen trầm tĩnh ấy những tia sáng lấp lánh. “Thật sự đúng là ở nơi này. Khó trách nơi đây linh khí lại nồng đậm như thế.” Hấn nhỏ giọng nỉ non: “Thế gian đổi thay, cũng không biết đã qua mấy lần thương hải, mấy lần tang điền[1]...”

Những lời này hấn nói rất nhỏ, nhỏ đến mức ngay cả Thần Chử đứng bên cạnh cũng không nghe thấy.

Thần Chử luôn miệng thúc giục: “Uống nhanh đi, còn nhìn gì nữa, nhìn thế là đủ rồi đấy ! Nhìn nữa khéo nó mọc hoa ra luôn !”

“Không được lớn tiếng với Trường Uyên !” Nhĩ Sanh xắn tay áo lên tựa hồ muốn bỏ nhào vào đánh nhau với Thần Chử.

Cơn gió lạnh trong rừng vừa dứt, ba người đột nhiên ngửi thấy một cỗ khí tanh hôi ập đến, ngửi vào ghê tởm chỉ muốn ói.

Thần Chử lập tức cảnh giác, đảo mắt nhìn chăm chăm về phía trong khu rừng đen kịt. Trường Uyên ghé vào bên tai hấn nói nhỏ: “Hướng đông nam.” Ánh mắt Thần Chử vừa mới xoay chuyển chợt thấy khuỷu tay bị người ta đâm mạnh một cái, cây đuốc rơi khỏi tay, tóm luôn xuống đầm nước, tắt ngúm. Tiếp theo bụng hấn bị người ta hung hăng thụi một quyền, chưởng lực mạnh mẽ đánh văng hấn bay xa ba trượng, đụng gãy cả một thân cây, chặt vật rơi vào trong bụi cỏ. Trường Uyên đương nhiên là cũng không tránh khỏi liên lụy, cùng Thần Chử ngã xuống một bụi cỏ ngay gần chỗ cây mọc tung.

Tất cả các sự việc diễn ra gần như cùng một lúc, nhanh đến mức Nhĩ Sanh không kịp nhìn thấy cái gì, chỉ thấy Thần Chử cùng Trường Uyên đột ngột bay ra ngoài. Nàng nắm chặt cây đuốc, đứng ngơ ngẩn trong chốc lát, kinh hãi quay đầu, chậm rãi đem kẻ tập kích hai người họ hiện rõ trong ánh đuốc.

Đó là một khối cương thi rất lớn. Khối cương thi này rất khác với những cương thi nàng gặp lúc trước. Da nó chưa bị thối rữa, nhìn qua chẳng khác gì người bình thường, chỉ là giữa phần ngực bụng nó bị khoét một lỗ hổng cực lớn.

Trong ánh đuốc sáng rực, Nhĩ Sanh có thể thấy rõ, trong bụng hấn lúc nhúc những con sâu đen, không ngừng ngoe ngoắt chui ra chui vào.

Con sâu trong lòng bàn tay nàng bắt đầu xao động, không ngừng ngo ngoậy như muốn phá da chui ra.

“Quy tôn tử” Nhĩ Sanh thất thần nỉ non, “Loại côn trùng lớn như vậy, may mà Tể Linh cô cô đã ngăn không cho ta ăn. Nếu không ăn nó vào rồi lúc ngủ cùng Trường Uyên, chàng nhất định sẽ bị nó đè chết.”

“Nga ?” Sau lưng cương thi bỗng truyền đến thanh âm trầm khàn của nam tử, “Chuyện lạ đó nha, thân trùng cổ trùng thể nhưng vẫn giữ được thần trí tỉnh táo.”

Nhĩ Sanh thận trọng nhìn về phía phát ra tiếng nói. Từ sau khối cương thi bị con, một nam tử ước chừng trên dưới bốn mươi chậm rãi bước ra. Khí độ ung dung tựa như vương công quý tộc nhưng ánh mắt lại quá đối hung hiểm.

“Người là ai ?”

“Bổn vương chính là Thủ lĩnh Nam Cương, Việt Vương.” Hấn nhìn chăm chăm vào Nhĩ Sanh, cười mà nói: “Tiểu nha đầu, người đích thực là có chỗ thiên phú dị bẩm, đợi bổn vương nếm thử liền biết ngay thôi.”

Nếm thử

“Là muốn ăn thịt ta sao ?”

Đối phương cười cười, gật đầu. Nhĩ Sanh thầm nhớ lại mấy câu khẩu quyết phòng thân trước đây Trường Uyên từng dạy.

Việt Vương thấy Nhĩ Sanh đứng yên bất động, tưởng nàng sợ đến ngất người, vỗ vỗ lưng khối cương thi bự con, ý bảo nó bắt lấy Nhĩ Sanh.

Còn khoảng hai ba bước Nhĩ Sanh đột nhiên ngẩng đầu, nói: “Ta thích ăn sâu nhưng không thích bị sâu ăn.” Nàng vung tay đến trước lồng ngực cương thi, miệng khê niệm, kim quang trong lòng bàn tay bắn ra xuyên qua lồng ngực nó, cảnh tượng giống hệt với lúc nàng nổ rút đầu khối cương thi lúc trước. Cương thi bự con khàn giọng rống to mấy tiếng, đầu Nhĩ Sanh bị tiếng gào thét của nó làm cho choáng váng. Mấy con sâu trong lồng ngực nó mập mạp di chuyển càng lúc càng nhanh, Nhĩ Sanh chỉ cảm thấy lòng bàn tay nhói đau, thu tay về nhìn lại, chỉ thấy con trùng trong lòng bàn tay đang ngoay ngoay chui ra.

Nàng thừa dịp cương thi còn đang hỗn loạn, ném cây đuốc trong tay đi, xoay người chạy nhanh về phía cây mọc tùng Thần Chữ ngã xuống.

“Tiểu nha đầu có điểm gan dạ, sáng suốt đấy !” Việt Vương cười lạnh một tiếng, thân hình chợt lóe, nhảy tới trước mặt Nhĩ Sanh, quàng tay ôm lấy nàng.

Cây đuốc rơi lại phía sau còn dư lại đốm lửa le lói, trong đầu Nhĩ Sanh xuất hiện rất nhiều chủ ý, cuối cùng nàng quyết đoán quỳ sụp xuống, đầu chôn giữa chân, ngoan ngoãn dập đầu ba cái, ôm đầu khóc rống: “Đại vương tha mạng ! Đại vương tha mạng ! Nhĩ Sanh từ nhỏ đã bơ vơ, trên người không được mấy lạng thịt, không bỏ dính răng ngài ! Hơn nữa Hơn nữa mấy ngày nay ta cũng chưa tắm giặt gì, lại bị thêm tảo bón, trọng bụng toàn là thứ dơ bẩn, không thể ăn được đâu.”

Trên mặt Việt Vương vẫn nhàn nhạt ý cười không rõ cảm xúc: “Không sao, ta có chút dở hơi, thích những gì bẩn bẩn một chút.”

Nhĩ Sanh cả người run lên, nước mắt nước mũi tèm lem tro mắt nhìn Việt Vương vươn tay đặt trên đỉnh đầu mình.

“Ánh mắt ngươi như vậy khiến bốn vương thấy rất thư thái.” Lòng bàn tay hần phút chốc trở nên nóng rực như muốn thiêu cháy tóc Nhĩ Sanh: “Điều bốn vương thấy khoái trá nhất chính là trông thấy ánh mắt tuyệt vọng của kẻ khác.”

Hần siết chặt ngón tay, trong nháy mắt, Nhĩ Sanh cảm thấy, bản thân cứ vậy mà chết trong đau đớn.

Cùng lúc ấy trên không trung xẹt qua một đạo quang ảnh bạch sắc. Đau đớn trên đỉnh đầu bỗng chợt rời đi, Nhĩ Sanh vẫn chưa thoát khỏi tình trạng hoảng loạn.

“A, đám tiểu đồ Vô Phương ! Càng lúc càng không biết tự lượng sức mình, với chút bản lĩnh nhỏ nhỏ mà dám phá quấy đại sự của bốn vương ?”

Việt Vương dễ dàng né được một kích này, lạnh lùng quét mắt nhìn đám người Tề Linh đang từ xa đi tới.

Thì ra đám người Tề Linh phát hiện đằng sau xảy ra chuyện không bình thường, quay người trở lại mới có thể đem cái mạng nhỏ của Nhĩ Sanh cứu lại. Một vị tiên trưởng mau chóng đỡ Nhĩ Sanh tới bên người. Tề Linh hét lớn một tiếng “Dàn trận”, vị tiên trưởng kia nhanh chóng xoay người trở lại gia nhập cuộc chiến.

“Ha ha ! Thú vị, thú vị ! Chẳng lẽ trên núi Vô Phương chẳng còn kẻ nào nữa sao, lại để mấy đứa nhóc miệng còn hôi sữa ra đối phó bốn vương !” Việt Vương vỗ vỗ tay, đáy mắt thoáng cái chuyển sang màu huyết tinh. “Kia Bốn vương sẽ cầm mấy mảnh tàn thi về cho Vô Phương sư tôn đáng kính của các ngươi khóc thương một hồi.”

“Láo xược !” Tề Linh quát một tiếng chói tai, thập phần tức giận, một kiếm hướng hần đâm tới.

Việt Vương dễ dàng né được, thuận tay vung tới, đầu ngón tay kẹp lấy kiếm của Tề Linh, chặn lại đường kiếm. Thân kiếm nhất thời rung mạnh, Tề Linh thiếu chút không cầm nổi chính cây kiếm của mình. Việt Vương thét lớn một tiếng, Nhĩ Sanh bị chấn động tỉnh lại, chẳng hiểu thế nào lại đứng ngốc bên cạnh khối

cương thi to con. Chúng tiên chưa kịp chuẩn bị, quyền cước vung loạn xạ, có hai người bị cương thi đánh trúng, trận hình cứ thế bị phá vỡ.

Việt Vương cuồng vọng cười, cả người tà khí lay động, mấy vị tiên nhân đều bị tiếng cười đó làm cho chấn động không đứng được dậy. Hắn cúi đầu nhìn xuống chân Tề Linh toan chặt bỏ. Lưng bị trúng một chưởng, Tề Linh phun ra một ngụm máu lớn sau đó gục xuống, hôn mê.

Nhĩ Sanh cuối cùng cũng khôi phục lại được thần trí, thấy biến lập tức bê một tảng đá dưới đất dốc hết sức ném về phía Việt Vương: “Quy Tôn Tử hỗn đản ! Dám bắt nạt kẻ khác này ! Người đi chết đi !”

Chỉ là tảng đá đó làm sao có thể tạo thành thương tổn gì lớn cho hắn, chỉ là trúng một đòn này, huyết sắc trong mắt hắn lại tăng thêm một tầng.

“Chờ bổn vương tìm được trường sinh thảo trong Hối Long cốc, lúc ấy ta sẽ thọ ngang trời đất, sánh cùng nhật nguyệt ! Nhóc con, chờ loạn ngôn !”

“Đến lúc ấy ngươi sẽ sống lâu thật lâu giống như Ô Quy vương bát đản ! Giống hổ phân bị phân mài đến sáng bóng, giống như tảng đá để lại tiếng xấu muôn đời.”

Những lời này thật sự chọc giận Việt Vương, hắn ngoắc ngoắc tay, Nhĩ Sanh chỉ thấy cổ đột nhiên bị bóp nghẹt, tiếp đó thân hình không tự chủ được mà đi về phía Việt Vương. Mặc cho nàng giãy dụa thế nào đôi chân vẫn không dừng lại, chưa được một lúc, cổ nàng bị siết chặt đến nghẹt thở, trước mắt dần trở nên tối đen.

Trong giờ phút nước sôi lửa bỏng ấy, nàng bỗng cảm thấy từ trong hồ nước ập tới từng trận hàn khí, đầu óc thoáng chốc thanh tỉnh trở lại.

Chỗ đoạn cây mọc từng Thần Chử và Trường Uyên ngã xuống bỗng phát ra những quang sáng bạc chói mắt, nhưng cũng khiến người khác cảm thấy an toàn mà ấm áp.

Đương nhiên đây chỉ là cảm giác của Nhĩ Sanh, đối với những vị tiên nhân đang nằm bất động trên mặt đất mà nói, cổ áp lực này càng khiến họ thêm thống khổ, giống như ở trên thần điện trang nghiêm, bị một vị thần tiên uy phong lãnh mạc nhìn chăm chú vào ...

“Quấy nhiễu nơi long tộc an giấc ngàn thu, giết không tha !”

Nơi long tộc an giấc ngàn thu

Việt Vương buông lỏng tay, cổ áp lực vô hình thoáng chốc biến mất, Nhĩ Sanh xụi lơ trên mặt đất, tay ôm lấy cổ ho khù khụ.

“Rồng ?” Việt Vương nhìn theo bóng dáng nam tử bước ra từ bụi cỏ, cười nhạt. “Bổn vương đến quấy nhiễu đây, thì sao ? Dù sao cũng chỉ là một lũ sinh vật cỏ sinh.”

Trường Uyên chậm rãi bước ra khỏi những mảnh gỗ vỡ vụn, toàn thân phủ trong ánh hào quang, thần sắc lãnh mạc, trong đôi mắt đen kim quang lưu chuyển, thoáng trong chốc lát lại hoàn toàn không có một tia cảm xúc.

Việt Vương mặc dù không biết thân phận của Trường Uyên nhưng hắn cũng biết Trường Uyên là một nhân vật khó đối phó, vẻ tươi cười trên mặt dần thu lại, phất tay hướng khối cương thi bị con kia, bàn tay nhẹ lay chuyển. Cương thi giống như rối gỗ bình thường, phiêu đảng bước đi, động tác linh hoạt trái ngược hoàn toàn với dáng vẻ nặng nề, khô vĩ bên ngoài.

Trường Uyên vung tay phải đỡ được đường quyền cương thi đâm tới, đùng chạm mạnh mẽ như vậy thế nhưng lại không phát ra nửa điểm âm thanh.

Hơi thở Nhĩ Sanh thoáng dịu lại, có chút lo lắng nhìn theo bóng dáng Trường Uyên, chỉ thấy đầu ngón tay Trường Uyên ngưng tụ một vầng hào quang, chỉ trong chốc lát, cánh tay cương thi bị gỡ xuống. Giống như một món đồ chơi dễ dàng bị người ta phá hoại. Cương thi ngửa mặt lên trời rú lên những tiếng dài, thanh âm ghê rợn dọa người.

Trường Uyên mặt không đổi sắc vung tay lên chụp lấy cổ họng cương thi, tiếng kêu thảm thiết dừng lại. Hắn thu tay về, cương thi yếu ớt sụp xuống. Trường Uyên chậm rãi bước lên phía trước, mâu quang lạnh lùng, mỗi bước đi nhẹ nhàng không chút tiếng động nhưng khí thế lại áp đảo kinh người.

Việt Vương có chút sợ hãi, hơi lui về phía sau mấy bước, cắn chặt răng rít lên: “Kế hoạch của bốn vương đã tiến hành được đến bước này, quyết không thể mạo danh kỳ diệu mà bại trong tay người.”

Trường Uyên không để những lời vô nghĩa này vào tai. Chỉ cần một thành pháp lực bình thường cũng có thể dễ dàng lấy đi mạng tên kia, nhưng hiện tại hắn thân mang trọng thương, dựa vào mấy con sâu Nhĩ Sanh bắt à thần lực khôi phục lại được chút ít. Mà chút thần lực ít ỏi này cũng chỉ đủ cho hắn chống đỡ trong một khắc, nếu trong một khắc này không giải quyết được hết đám trước mắt, chưa nói đến chuyện mạng sống của tất cả mọi người đều không giữ được, ngay đến Hồi Long cốc cũng bị tên kia vấy bẩn.

Hắn sao có thể cho phép....

Trường Uyên lấy tay làm trảo, nhắm thẳng cổ họng Việt Vương lao đến. Việt Vương lắc mình tránh thoát, Trường Uyên từng bước ép sát, ra chiêu trí mạng, Việt Vương đề khí chống đỡ, dần dần cũng không địch lại được.

Đôi mắt Việt Vương đỏ rực như máu, thâm nhủ, bản thân hắn tuyệt không thể bại ở đây, một bên kéo một cương thi đến chắn trước thân, tránh thoát được một chiêu của Trường Uyên.

Lúc này từ trong đám cỏ chỗ gốc cây mộc tùng, Thần Chử từ trong cỏ kịch dần dần tỉnh lại. Vừa mở mắt ra đã trông thấy các vị sư phụ, sư huynh đệ ngã gục trên mặt đất, cùng địch nhân triển đấu không ngờ lại là kẻ cả quãng đường không đi lại được, Trường Uyên, nhất thời tròn mắt ngạc nhiên. Song khi nhìn đến cảnh tiếp theo, ba tháng sau kể từ bây giờ, mọi thứ hắn ăn vào miệng đều không có chút mùi vị nào.

Việt Vương thể nhưng lại trốn đến bên cạnh một khối cương thi, bàn tay nhanh nhẹn móc ra một tảng thịt trước ngực, đem toàn bộ côn trùng đen đen bên trong cơ thể cương thi bỏ hết vào miệng.

“Thần a! Thần a! Ông trời a! Hắn cũng ăn sâu! Nôn Thế giới này bị sao vậy Nôn Làm sao vậy !”

Ý cười nơi đáy mắt Trường Uyên càng lúc càng đậm, sát ý lại quá nặng, đang định liều mạng đánh cuộc chợt thấy, Việt Vương đào ra một con sâu to gấp ba lần bình thường từ trong ngực cương thi, vui sướng nuốt vào bụng. Hắn đem cương thi vương quăng tới chắn đi tầm nhìn của Trường Uyên, chờ lúc Trường Uyên đem cương thi kia luyện hóa thành tro bụi, trên đỉnh đầu Việt Vương bỗng xuất hiện một đường kinh mạch đen hẹp dài, thoát nhìn thập phần ghê tởm.

Hắn cuồng vọng ngửa mặt lên trời hét lớn: “Không còn kẻ nào có thể ngăn đường bốn vương được nữa ! Bốn Vương sẽ thọ cùng trời đất !” Giọng nói chứa đựng đầy tà khí.

Trường Uyên trầm nghĩ không ổn, chỉ thấy Việt Vương như điên như dại phóng tới, bàn tay thò ra gương tâm mạch của Trường Uyên đánh tới.

Thần Chử kêu to: “Cẩn thận !”

Nhĩ Sanh kinh hãi: “Trường Uyên !”

Trường Uyên nhướn mày, lắc người tránh đi. Việt Vương sống chết tấn công không ngơi nghỉ, liên tục vung quyền về phía Trường Uyên. Trường Uyên vừa chống đỡ vừa lui lại phía sau, đến khi đâm phải cánh tay Tế Linh, hắn thâm tính toán, nếu cứ tiếp tục dùng cách đánh liều mạng này chống đỡ, đám người Vô Phương cùng Nhĩ Sanh chỉ e sẽ không xong.

Đôi mắt đen sẫm lại, ở nơi sâu nhất trong đồng tử, kim quang một lần nữa lóe lên. Trường Uyên định trụ lại thân mình, tiếp Việt Vương hai chiêu, chuyển thủ thành công, ép Việt Vương phải lui về phía sau ba bước.

Trường Uyên còn muốn thừa thắng xông lên chợt cảm thấy thân mình không ổn, vết thương trên người chợt đau đến tê tâm liệt phế.

Trường Uyên trầm nghĩ không xong, thần lực mà đám sâu truyền cho đã hoàn toàn dùng hết ...

Chưa đợi hần nghĩ ra kế sách ứng chiến, đối phương tranh thủ cơ hội tung ra sát chiêu, bổ thẳng đến trước mặt Trường Uyên. Biết không thể tránh thoát, Trường Uyên chỉ đành hơi nghiêng người, tránh đi đòn công kích nhằm thẳng vào tim của Việt Vương.

Đầu ngón tay đối phương xuyên qua xương bả vai Trường Uyên, Việt Vương đắc ý cười lớn, sau đó hung hăng quăng Trường Uyên đi. Lưng Trường Uyên xẹt qua tảng đá nhọn ven hồ, thân người trượt đi một quãng dài, sau đó dừng lại ngay cạnh rìa đầm nước.

Trường Uyên xụi lơ trên mặt đất, gân cốt trên người giống như bị xẻ thành vạn mảnh, chỉ hơi động dậy thôi cũng đau thấu xương.

Việt Vương ngạo nghễ bước tới trước mặt Trường Uyên, giống như khoe ra thành quả chiến đấu mà liếm liếm máu Trường Uyên trên đầu ngón tay hần: “Thần lực trong người khá cường đại, cũng để bổn vương nếm thử đi.”

Thần Chử ở phía sau nghe được những lời này, cả người run rẩy, nửa là vì tức giận, nửa còn lại là sợ hãi. Hần tức giận dấm mạnh hai quyền vào chân mình. Không đứng dậy được, dưới tà khí cường đại của tên yêu quái kia, hần không đứng dậy được ! Ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt đại bộ phận chúng tiên ở đó cũng cùng là một biểu tình phẫn hận như hần.

Phẫn hận vì bản thân vô dụng.

Cùng lúc đó, một đạo thân ảnh vọt tới. Cô gái nhỏ xinh dùng đôi vai gầy yếu của mình chắn trước mặt Trường Uyên, giận dữ trừng mắt nhìn Việt Vương, hai mắt đỏ rực. Nàng hét lớn: “Ta cho ngươi ăn ! Ăn thế nào cũng được ! Nhưng ta không cho phép ngươi bắt nạt Trường Uyên !”

[1] Biến cả hóa nương dâu, ý chỉ sự biến đổi của vạn vật theo thời gian.

9. Chương 08

Chương thứ tám: Hồi Long cốc

Hành động dừng cảm của Nhĩ Sanh khiến cho tất cả mọi người phải lắp bắp kinh hãi.

Những tiên nhân như bọn hần còn không thể chống trụ lại được với tà khí, tại sao một cô gái bình thường như nàng lại có thể ?

Việt Vương quét ánh nhìn đỏ rực vị huyết tinh nhìn Nhĩ Sanh: “A, trên đời này vẫn còn sót lại một kẻ đại đột, tự đưa mình đến chỗ chết.”

Nhĩ Sanh hung hăng trừng mắt nhìn hần, trong mắt chỉ toàn chán ghét cùng thù hận. Lửa giận trong lòng Việt Vương mỗi lúc một lớn, “Nếu ngươi đã muốn chết, bổn vương thành toàn cho ngươi !”

Hần chậm rãi đến gần.

Đầu ngón tay Trường Uyên khê giật giật, muốn đem Nhĩ Sanh che ở sau lưng, nhưng thân thể đã đau đến chết lặng lại hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển của hần nữa.

Trường Uyên thầm cười khở. Chưa bao giờ hần lâm vào tình trạng chật vật như bây giờ, ngay đến một phạm nhân cũng không đánh lại được. Cũng chưa bao giờ thấy thần lực của Thần Long có điểm nào khác biệt, nhưng hiện tại, khi hần đã mất đi thần lực kia, hần mới hiểu, vì sao thế gian lại bon chen giành giật thứ sức mạnh cường đại ấy.

Bởi vì, chỉ có như vậy, họ mới có thể tùy theo ý mình làm những chuyện muốn làm.

“Tiểu nha đầu.” Việt Vương đã đi đến trước mặt Nhĩ Sanh, một tay chạm vào người nàng, “Ngươi nói, ta nên bắt đầu ăn từ đâu đây ?”

Lời còn chưa dứt, trên không trung xẹt đến một đạo sấm sét kinh người, đánh đến sau lưng Việt Vương làm cháy một mảng lớn trên bào phục quý giá của hắn. Việt Vương thét lên đau đớn, bỏ lại Nhĩ Sanh, vội vàng nhảy ra sau.

“Kẻ nào !” Việt Vương gầm lên, “Kẻ nào dám cả gan nhiều loạn đại sự của bốn vương ?”

Trên bầu trời đêm u tĩnh bỗng xẹt qua một tia lam quang, Nhĩ Sanh ngẩng đầu, thất thần nhìn theo. Chỉ thấy một tia bạch quang như mũi tên phóng đến ghim thẳng lên người Việt Vương. Từ nơi quang sáng chói mắt phát ra, theo sau làn gió đêm u tịch, một nam tử trường bào lam sắc chậm rãi hạ xuống.

Thần sắc tức mực hơn hẳn thiên nhân, chỉ là ẩn đường[1] người nọ ánh lên những tia thiển sắc hỏa diễm quá mức yêu dị, vẻ mặt trầm tĩnh thập phần không phù hợp với quang cảnh.

“Trường Uyên !” Nhĩ Sanh thấp giọng nỉ non, “Lại có thần tiên đến cứu chúng ta.”

Trường Uyên cố hết sức nhìn về người nọ một cái, thần sắc càng thêm mấy phần bất đắc dĩ. Mặc dù bị giam trong Vạn Thiên Chi Khư ngàn vạn năm, trên thế gian cũng có nhiều thứ xa lạ với hắn song, hắn vẫn biết ẩn ký giữa ẩn đường người nọ đại biểu cho cái gì. Dù sao ẩn phạt của Thiên giới cũng sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Uyên nói, “Nhĩ Sanh, người này là đạo tiên, thế nhân gọi hắn là ma.”

Ma ? Cái gì gọi là ma ? Nhĩ Sanh mờ mịt nhìn chăm chăm vào người nọ.

Hắn hoàn toàn coi thường hết thảy xung quanh, chỉ nhìn chăm chăm Việt Vương, nói: “Người phạm phải trọng tội, chỉ riêng chuyện này thôi cũng đã đủ để ta tống ngươi đến Hoang Thành.” Thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng, phẳng phất như đang nói chuyện với một xác chết.

“Là người !” Việt Vương có chút kinh hoảng gào lên, “Người rốt cuộc là ai ?”

“Trường An, đó vốn là tên của ta.”

Trường An Nhĩ Sanh nghĩ, cái tên thoát nghe thật bình thản, an ổn, vì sao bộ dáng hắn lại như thế kia ?

Đám người Tể Linh ngã gục trên mặt đất nghe đến tên này cũng chấn động cả người. Cực lực ngẩng đầu muốn nhìn dung mạo của người nọ nhưng cuối cùng vẫn bị cổ tà khí ép cho không nhúc nhích được. Chỉ có góc nhìn của Thần Chử là thấy rõ diện mạo người nọ, hắn nhìn đến ngây người, nhẹ giọng nỉ non, “Đạo tiên Trường An Vị đệ tử cuối cùng của Lưu Ba tiên môn....”

Việt Vương nghe đến đây, cả kinh lui về phía sau hai bước: “Người đã nói cho bốn vương biết về truyền thuyết Trường Sinh thảo, vì sao giờ đây lại muốn cản trở ta ?”

Trường An cười nhạt nói: “Chỉ là muốn mau mau tống ngươi đến Hoang Thành thôi.”

Ngoài Tam giới, trên có Vạn Thiên Chi Khư, dưới có Hoang Thành Vô Cực. Nơi đó không phân rõ ngày hay đêm, tinh mạch không bóng dáng bất cứ một sinh linh nào. Hoang Thành Vô cực là nơi giam cầm những kẻ tội đồ tội ác tày trời vĩnh viễn không thể siêu thoát. Không giống như nơi phong ấn vĩnh hằng Vạn Thiên Chi Khư, Hoang Thành Vô Cực chỉ mở ra lúc có tội đồ bị tống vào, sau khi kẻ kia đi vào, cửa thành lập tức đóng lại, bất kể là Thiên Đình hay Minh phủ cũng không thể nhìn thấy cửa vào.

Người bên trong không cách nào trốn ra, kẻ bên ngoài vô phương tiến vào.

Thế nhân đều biết, Đạo tiên Trường An hứng khởi nhất là tống tội phạm vào Hoang Thành.

Việt Vương kinh hoàng hét lên: “Bốn Vương muốn Trường Sinh thảo, bốn vương muốn trường sinh ! Cái gì mà Hoang Thành Vô Cực, bốn phương sẽ không đến cái nơi quái quỷ đấy.”

“Đi hay không không phải ngươi muốn mà được.”

Một đạo quang mang lóe lên, mọi người chỉ nghe thấy Việt Vương hét thảm lên một tiếng, tiếp đó, tà khí trong không gian tự động tiêu biến. Chỉ trong nháy mắt, Việt Vương bị Trường An chặt đầu, hồn phách bị thu vào trong một chiếc bình nhỏ, cất kỹ bên người. Trường An vừa muốn cất bước rời đi bỗng nhìn thấy Trường Uyên cùng Nhĩ Sanh đứng bên cạnh đầm nước.

“Nha.” Hắn có chút kinh ngạc nhíu mày. “Thượng cổ Thần Long.” Ánh nhìn chuyển tới thân ảnh bên cạnh, dừng lại hồi lâu trên người Nhĩ Sanh, đánh giá trên dưới, “Ti Mệnh ...”

Đột nhiên sát khí trong không khí tăng vọt, ẩn ẩn dọa tiên giữa ẩn đường Trường An thoáng chốc trở nên đỏ thẫm như máu, sát khí trong mắt lộ rõ rành rành. Phất tay một cái bắn ra một đạo bạch quang thẳng về phía Nhĩ Sanh.

Mọi người đều không ngờ được lúc này hắn lại tự nhiên động thủ, muốn ra tay ứng cứu cũng đã không kịp.

Nhĩ Sanh chỉ thấy hoa mắt, đúng lúc ấy có một thân ảnh nhào tới chắn trước người nàng. Một giây tiếp theo, cùng với máu tươi ầm ập văng lên khắp mặt nàng, “bùm” một tiếng, có thứ gì đó bị rút xuống hồ. Quanh thân nhất thời không có một tiếng động nào. Đợi lúc nàng phục hồi lại được tinh thần, quay đầu nhìn lại, Trường Uyên đáng lẽ phải gục ở phía sau nàng đột nhiên không thấy đâu, mà trong đầm, một kiện xiêm y màu đen dập dềnh trên mặt nước hai cái, sau một cuộc chìm hẳn xuống.

“Trường Uyên...” Nhĩ Sanh run rẩy gọi. Nhưng lúc mọi người chưa kịp phản ứng, nàng đột nhiên lao người xuống đầm.

Nàng nhảy xuống không chút do dự, không ai biết nàng sẽ kiên quyết nhảy xuống như vậy.

Đám người Tề Linh đã không còn bị tà khí áp chế rồi rít đứng dậy, vài vị tiên trưởng biết bơi đã lục đục chạy tới toan nhảy xuống cứu hai người họ.

Trường An vung tay, quét một đường thật sâu trên mặt đất, nói: “Ai dám cứu kẻ ta muốn giết?”

Mọi người đều im lặng không dám tiến lên. Tề Linh thân mang trọng thương, được người đỡ dậy nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Trường An, đang định nói gì đó chợt thấy trong đầm lóe lên những tia kim quang chói mắt.

Trường An nhìn lại phía sau, vừa đúng lúc thấy trong đầm có bóng rùng du động, kim quang ánh vào trong mắt hắn mang theo mấy phần quang mang lưu chuyển, một lát sau mới chậm rãi tán đi.

Mọi người đều kinh nghi bất định[2], Trường An nhỏ giọng lầm bầm: “Long trùng[3] quả nhiên ở nơi này ... Coi như vận khí của các người tốt, lần này chưa giết được người.” Hắn nghĩ thầm, chắc chắn là máu rồng đã mở ra phong ấn Long trùng, đưa hai người từ dưới hồ sâu trốn vào trong Hôi Long cốc.

Bất quá, nếu đã biết Ti Mệnh đầu thai thành phạm nhân, như vậy việc hắn cần làm trên thế gian này chính là giết nàng. Nhưng Trường An cũng biết rõ, chết đối với Ti Mệnh mà nói chỉ là quay trở về với vị trí cũ, không có gì lớn lao. Nhưng nếu không khiến nàng ta phải chết trên tay mình một lần, Trường An cảm thấy không cam tâm.

Số mệnh của hắn, những gì hắn gặp phải, tất cả đều vì một tờ mệnh cách mà Ti Mệnh Tinh Quân viết ra Mệnh cách như vậy, bảo hắn sao có thể không hận.

Trường An liếc mắt nhìn sắc mặt giận dữ của đám người bên cạnh vì sợ thần lực của hắn mà không dám tùy tiện xông tới cứu người, nói: “Đệ tử Vô Phương đạo thuật chưa tinh thâm, họa cương thi lần này coi như tặng cho các người một hồi chuông cảnh tỉnh.” Trầm mặc một chút, hắn nói tiếp: “Biệt Thụy tiên tôn tu luyện quá an ổn rồi, thế đạo này không còn an bình được bao lâu.”

Ti Mệnh Tinh Quân, chủ mệnh cách thiên hạ, nếu như nàng ta hạ phạm, thế gian này tất cũng chịu ảnh hưởng.

Tất nhiên, những điều này hắn sẽ không nói với đám tiểu bối Vô Phương. Sờ sờ chiếc bình nhỏ trong người, hắn cười mây bay đi.

Hôm sau, toàn bộ những người trúng phải cổ độc đều không trị mà khỏi, nạn cương thi đến đây cũng coi như kết thúc, chỉ là những người đã chết sẽ không thể cứu về được nữa. Đám người Vô Phương tìm kiếm thân ảnh Nhĩ Sanh cùng Trường Uyên mãi cho đến hừng đông nhưng không thu được kết quả gì cũng đành phải từ bỏ, đợi tiên tôn đến cùng trở về Vô Phương.

Sau khi Nhĩ Sanh tỉnh lại, chỉ thấy bên tai có tiếng nước chảy róc rách.

Nàng hốt hoảng bật dậy. Ánh nắng mặt trời rực rỡ chiếu đến khiến nàng lóa mắt. Mới ngồi dậy cả người đã đau nhức không thôi. Nàng ôm đầu ngồi im trong chốc lát, phút sau đột nhiên kêu lớn: “Trường Uyên ! Trường Uyên !”

Lúc này Nhĩ Sanh mới nhìn rõ cảnh tượng của chính mình lúc này —

Một con suối nhỏ chạy qua dưới chân, xa xa là bãi cỏ mênh mông trải rộng đến tận chân trời, trên bãi cỏ điểm xuyết mấy đóa hoa dại nhỏ trắng tinh. Cũng thực kỳ quái, quanh đó một bóng chim muông hay bướm bướm cũng đều không thấy, thậm chí cả tiếng côn trùng kêu cũng không. Cả thế giới chỉ có mỗi tiếng nước chảy róc rách.

“Hô...”

Đương lúc Nhĩ Sanh hết sức nghi hoặc, một tiếng thở nhẹ truyền đến khiến nàng giật mình kinh ngạc. Thì ra ở đây cũng vẫn có sinh vật khác. Nghe tiếng nó thở, ắt hẳn là một con vật rất lớn.

Nàng cả gan bò lên phía trên con dốc nhỏ, sau khi thấy được vật thể bên dưới, cả người chấn động mạnh mẽ, thiếu chút nữa xuống bên dưới.

Là ... Là xà yêu ! Một con hắc xà cực ... cực lớn !

Nhĩ Sanh thầm nghĩ, phải nhân lúc nó ngủ mà bỏ trốn nhanh, bằng không nhất định sẽ bị nó ăn thịt, ngay đến vụn xương nhỏ cũng không còn.

Chỉ là, Trường Uyên đâu

Trong đầu Nhĩ Sanh chợt lóe lên một suy nghĩ đáng sợ, cả người dần trở nên lạnh lẽo. Tay chân run rẩy bám chặt lấy cây cỏ, nàng cẩn thận thò đầu ra, tỉ mỉ xem xét xà yêu một lượt.

Nó hình như bị thương rất nặng, cả người đều là máu tươi, ồ ồ thở dốc, hai mắt nhắm nghiền, máu chảy đầy đất, cái đuôi còn ngâm trong nước. Ở đoạn giữa suối còn có những vũng máu đỏ tươi chậm chậm loang ra.

Đây là lần đầu Nhĩ Sanh nhìn thấy chân thân của Trường Uyên, cũng là lần đầu tiên nàng trông thấy bộ dáng suy yếu không chút phòng bị của hắn.

Nhĩ Sanh không nhìn thấy bóng dáng Trường Uyên đâu, ý nghĩ trong đầu càng thêm khuyếch trương, sắc mặt nàng nhanh chóng tái nhợt. Nhưng nàng vẫn ôm một tia hy vọng mong manh. Nín thở cẩn thận đi đến bên người xà yêu, đi qua đi lại nhìn ngó xung quanh tìm kiếm, chỉ sợ Trường Uyên bị xà yêu nằm lên, cuối cùng mới tìm đến bên cái miệng vô cùng lớn của nó.

Bị cái miệng lớn như vậy đớp trúng, chắc chắn sẽ chết ngay tức khắc. Hơi thở vẫn còn mang theo mùi máu tanh phả đến trên tay Nhĩ Sanh, nàng sợ đến lạnh run cả người, cuối cùng vẫn nhắm mắt lại, như có như không vươn tay đặt lên bên miệng xà yêu, đem miệng nó tách ra. Đập vào mắt nàng là một cái răng nanh dài, nhọn hoắt cùng hàm răng trắng bóng, bên dưới chiếc răng nanh còn rỉ ra mấy đường tơ máu.

Trường Uyên Nhĩ Sanh rất nhanh muốn khóc. Nàng không phát hiện ra thứ gì thuộc về Trường Uyên còn lưu lại trên hàm răng đại xà, một mảnh vảy nhỏ cũng không, chỉ có một chút máu tươi, cũng chẳng biết là của xà yêu hay Trường Uyên.

Cùng lúc đó, đôi mắt nhắm nghiền của xà yêu bất chợt mở ra, sát khí tràn ngập, hơi thở ồ ồ đập thẳng vào người Nhĩ Sanh. Nhĩ Sanh sợ đến ngồi sụp trên đất, ngơ ngác nhìn đại xà vừa mới tỉnh lại.

Khi nhìn rõ thân ảnh Nhĩ Sanh, sát khí ngưng tụ trong đôi mắt kim sắc thoáng chốc tiêu tán. Xà yêu quay đầu lại cẩn trọng dò xét, cái mũi cọ cọ vào mặt của nàng như muốn an ủi.

Nhĩ Sanh chỉ ngửi thấy mùi máu tanh từ miệng nó phả lại, nàng cực lực nhịn xuống sợ hãi cùng run rẩy xuống, cuối cùng nhịn không nổi “Oa” một tiếng, nước mắt tuôn ra như suối. Nàng vừa khóc vừa mắng: “Xà yêu hỗn đản ! Người ăn thịt Trường Uyên ! Cả trẻ con mà cũng nuốt ... Người ... người Ngay cả một mẩu vụn nhỏ cũng không lưu lại cho ta, lại còn muốn ăn ta ...”

Trong đôi mắt kim sắc của đại xà hiện lên một tia mờ mịt, thấy Nhĩ Sanh khóc lớn như vậy, nó lập tức trườn đến muốn an ủi nàng.

Nhĩ Sanh tức giận đẩy mặt nó ra, hai mắt đỏ ửng hướng đại xà quát lớn: “Ngươi cái gì mà ngử ! Ta lại không thối ! Ngươi muốn nuốt thì nuốt đi, không cần phải nhai ta ! Ta muốn ở cùng một chỗ với Trường Uyên !”

Xà yêu bất động, cúi đầu nằm rạp trên đất. Nó nhìn Nhĩ Sanh chăm chăm, trong mắt mang theo ba phần tiểu ý, bảy phần bất đắc dĩ.

Nhĩ Sanh khóc được một lúc, đem sợ hãi trong lòng trút hết ra, rốt cuộc cũng an tĩnh trở lại, nghẹn ngào ngửa đầu nhìn đại xà. Nó vẫn nằm gục xuống nhìn nàng như trước. Nhĩ Sanh ngẩn người, hỏi: “Ngươi không ăn ta sao ?”

Đại xà hỗn hển thở ra một hơi.

Nhĩ Sanh cứ thế gật đầu: “Ta hiểu rồi, ngươi vừa mới ăn Trường Uyên nên no bụng, tính lưu ta lại đến bữa kế mới ăn chứ gì !”

Đối với lý giải của Nhĩ Sanh, đại xà thở dài một tiếng tỏ vẻ phản đối. Nhĩ Sanh lại nhảy dựng lên tiến đến ôm chặt lấy đầu đại xà, tách miệng nó ra ghé đầu vào, nói: “Không được ... Không được ... Hiện tại Trường Uyên đã bị ngươi ăn vào bụng, nhờ đầu biến thành đồng xx tí nữa ngươi thải ra ngoài thì sao ! Ngươi ăn ta luôn đi !”

Thấy động tác Nhĩ Sanh như vậy, xà yêu vội vàng rút đầu lại, tránh lúc không cẩn thận Nhĩ Sanh bị cái răng nanh sắc bén làm bị thương, cái đuôi vòng qua nhẹ nhàng quấn lấy eo Nhĩ Sanh, đem nàng kéo ra.

Nhĩ Sanh liều mạng giãy dụa, nhưng khí lực của nàng sao sánh được với đại xà. Nàng càng giãy dụa lại càng không thoát ra được, cuối cùng chỉ đành cúi đầu buông xuôi người chịu trận, trong miệng không ngừng gọi tên Trường Uyên, đáng vẻ thập phần đáng thương.

Đại xà tựa hồ thở dài một tiếng, quay đầu đi, dùng cái mũi cọ cọ lên mặt Nhĩ Sanh, động tác thập phần ôn nhu, tựa như đang nói: “Nhĩ Sanh, đừng sợ !”

[1] Điểm nằm chính giữa hai đầu lông mày, nằm trên sống mũi.

[2] Không biết có nên tin vào những gì trông thấy hay không. Cụm từ chỉ sự kinh ngạc.

[3] Mồ.

10. Chương 09

Không biết chừng mực

Địch ta chênh lệch rõ ràng như vậy khiến cho Nhĩ Sanh biết điều lựa chọn phương án ngoan ngoãn không giãy dụa, chỉ là cảm xúc trầm xuống rất thấp.

Đại xà đem nàng cuốn lại, để nàng ngồi trên lân giáp chính mình. Thân thể siêu dài từng vòng, từng vòng quấn quanh như thể đem nàng vây trong một bức tường cứng rắn. Nó nhắm mắt lại lắng lắng dưỡng thần.

Nhĩ Sanh ngoan ngoãn ngồi im trong chốc lát, thấy nó quả thực không làm gì gây tổn thương ỉnh, bỗng trong đầu nàng xuất hiện một loại ảo tưởng rằng nó căn bản là không có ác ý gì với nàng. Nàng đánh bạo đứng dậy chọc chọc móng vuốt của nó.

Đại xà quay đầu lại, mở một con mắt thần nhiên nhìn nàng. Thấy nàng chỉ là rảnh rỗi mà đùa nghịch chơi, nó lại hạ đầu xuống, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Nhĩ Sanh không thấy nó có vẻ gì bất mãn, lá gan lại lớn thêm đưa tay sờ sờ hắc giáp mỏng mà cứng cỏi trên người nó. Thấy nó vẫn nhắm mắt ngủ, nàng lại nổi lên lòng tham không đáy tiếp tục sờ sờ sống lưng đại xà, trong lòng thầm thắc mắc. Đây rốt cuộc là quái vật gì ? Trên đầu có sừng giống như hươu, lưng có vảy giống cá, còn có móng vuốt, quả thực Quả thực rất giống với Rồng trong lời miêu tả của phu tử.

Nhĩ Sanh theo sống lưng nó nhìn xuống bỗng thấy trên lưng nó có một mảng vảy bị bong tróc lộ ra cả da thịt. Lân giáp giống như là bị lưỡi dao sắc bén đâm vào, máu tươi không ngừng trào ra. Nhĩ Sanh tò mò đưa tay chạm vào một miếng lân giáp bị tróc ra, lật nó lên. Bỗng, thân xà đột nhiên rung chuyển, cơ hồ đem Nhĩ Sanh từ trên lưng hất xuống.

Cái đuôi vươn lên cuốn Nhĩ Sanh tới trước mặt nó. Đôi mắt kim sắc nhìn nàng chăm chăm không hiểu sao khiến trong lòng Nhĩ Sanh sinh ra một cổ ác cảm tội lỗi: “Vô cùng Rất đau sao ?”

Đại xà mặc dù không nói chuyện được, trong đôi mắt lại không toát ra bất cứ cảm xúc gì nhưng Nhĩ Sanh biết, lúc này nàng chỉ mới chạm khẽ thôi cũng khiến nó vô cùng khổ sở, nàng nói: “Nếu Nếu bây giờ người nhỏ Trường Uyên ra, hoặc là nuốt ta vào bụng ta sẽ giúp người thoải thôi.”

Đối với chấp nhất của Nhĩ Sanh, đại xà tựa hồ có chút bất đắc dĩ. Nghĩ ngợi một hồi, nó dùng móng vuốt cào nhẹ mấy đường trên mặt đất. Nhĩ Sanh nhìn theo những đường vạch trên mặt đất hồi lâu, hỏi: “Người đang vẽ cái gì đó ?”

Nhĩ Sanh không biết chữ. Nàng là một cô bé, lại là cô nhi, phụ tử trong thôn căn bản sẽ không đời nào cho nàng vào học cùng lũ trẻ. Có khi phụ tử giảng bài, Nhĩ Sanh sẽ lén nghe một chút, nhưng về đọc văn viết chữ, nàng không cách nào học được. Cho nên, cho đến bây giờ, ngoài nhất nhị tam ra, nàng không biết một chữ gì khác.

Lần này thì đại xà quả thật là cảm thấy bất lực, chỉ đành bình tĩnh nhìn nàng chăm chăm, mặt đối mặt mắt chạm mắt, hồi lâu không chớp, Nhĩ Sanh rốt cuộc cũng mở miệng hỏi: “Người thật sẽ không ăn thịt ta ?”

Nó gật gật đầu.

“Vậy vì sao người lại ăn thịt Trường Uyên ?”

Nó hỏn hển thở hắt ra một hơi, lắc đầu.

“Người không ?” Nhĩ Sanh ngẩn ngơ, “Người không ăn thịt Trường Uyên, nhưng Trường Uyên lại không thấy đau Cho nên là, Trường Uyên Trường Uyên không quan tâm ta nữa”

Đại xà trước mắt cũng chính là Trường Uyên, đột nhiên phát hiện, hần mải mới giải thích rõ ràng được một mối hiểu lầm thế nhưng lại vô tình tạo ra một hiểu lầm khác sâu sắc hơn. Nhìn biểu tình dần dần trở nên tuyệt vọng của Nhĩ Sanh, lần đầu tiên hần cảm nhận được sâu sắc cái gọi là bất lực.

Hiện tại hần bị thương rất nặng, bị đánh thẳng trở lại nguyên hình, không thể biến lại hình người cũng như dùng thần lực khiến mình nói được ngôn ngữ loài người. Hần chỉ có thể dùng phần mềm mại nhất trên cái đuôi vỗ nhẹ vào đầu Nhĩ Sanh như an ủi.

Nhĩ Sanh nhìn chăm chăm mũi chân mình một hồi, bỗng nhiên ý chí sục sôi, phần khởi nói: “Không đúng ! Trường Uyên đã đồng ý sẽ không bỏ lại ta một mình. Nhất định là chàng đã bị kẻ xấu bắt đi ! Chàng nhất định là đang chờ ta đến cứu ! Ta phải đi cứu chàng !” Nói xong, nàng đứng dậy tùy tiện chạy đi.

Vì suy nghĩ ấy của Nhĩ Sanh, trong lòng Trường Uyên âm thầm cười nhẹ. Thấy bộ dáng vội vã của nàng, hần dùng cái đuôi đem nàng quấn lấy, đưa trở về bên người mình, để nàng ngoan ngoãn dựa vào. Xung quanh Hồi Long cốc đều là đầm lầy, không thể tùy tiện chạy loạn.

“Đại Hắc, vì sao lại cản ta ?”

Nghe được xưng hô như vậy, cái đuôi Trường Uyên có chút quán chặt lại. Nếu lúc này, người mà Trường Uyên quấn là Ti Mệnh, nàng chắc chắn sẽ cười mà nói: “Sở vị dẫn đông súc khuyển thị dã”. Nhưng hiện tại, người hần quấn lại là Nhĩ Sanh, nàng kỳ quái nhìn hần một hồi, qua một lúc lâu sau, đôi mắt nàng vụt sáng, như minh bạch điều gì đó.

“Đại Hắc, có phải người biết Trường Uyên ở đâu không ?”

Trường Uyên gật gật đầu. Trong mắt Nhĩ Sanh bỗng xuất hiện những tia quang mang chói mắt: “Vậy người có thể mang ta đi tìm chàng có phải không ?”

Trường Uyên quay đầu nhìn lại vết thương vẫn còn mơ hồ huyết nhục trên lưng, lặng yên không nói chỉ nhìn chăm chăm Nhĩ Sanh. Nhĩ Sanh lập tức hiểu rõ ý tứ của hắn, quang mang trong mắt chậm chậm tán đi, đau lòng sờ sờ lân giáp Trường Uyên: “Ta đã quên người bị thương nặng như vậy, kia, để ta giúp người dưỡng lành vết thương, sau đó chúng ta cùng đi tìm Trường Uyên, được chứ?”

Sao có thể nói không, Trường Uyên thâm nghĩ, chờ khi thương thế của hắn tốt lên, hắn tuyệt đối không chậm trễ lập tức biến lại hình người.

Nhĩ Sanh tính khí đơn thuần, nói buông là thật sự buông. Nàng nói sẽ giúp đại xà dưỡng thương tự nhiên trong đầu sẽ nghĩ đến phương hướng hành động cụ thể. Nàng xé ra một miếng vải dưới gấu quần, chạy đến bên bờ suối giặt sạch sau đó chạy đến trước mặt Trường Uyên, nói: “Trên người người lưu lại nhiều máu như vậy chắc hẳn không thấy thoải mái, ta giúp người lau người. Người yên tâm, ta sẽ nhẹ tay và tránh lau vào chỗ miệng vết thương.”

Trường Uyên gật gật đầu xem như đáp ứng, hắn nghĩ lau người thì cứ tùy tiện lau đi

Nhĩ Sanh nhận được sự đồng ý, bật người vội vàng tiến tới. Đối với nàng mà nói, “xà” này quá lớn, bò lên bò xuống chà lau hẳn phải mất khá nhiều khí lực. Nhưng gia hỏa này lại có thể mang nàng đi tìm Trường Uyên, Nhĩ Sanh nghĩ, tuyệt đối không thể làm qua quýt có lệ được.

Vì thế động tác của nàng tương đối cẩn trọng. Bởi vì nàng quá cẩn thận nên nơi nào trên người nó nàng cũng đều chà lau qua. Trong lúc cẩn thận lau qua vài nơi, nàng không phát hiện thấy trong đôi mắt kim sắc xinh đẹp không ngừng lóe ra những tia xấu hổ vô cùng rõ ràng. Trái tim giấu sâu dưới lớp lân giáp chưa từng một lần kích động đến như vậy, đột nhiên lại bật ra những tiếng đập rộn rã sinh động.

Lúc bị giam trong Vạn Thiên Chi Khư, Trường Uyên cũng chỉ có thể được coi là một ấu long, đối với chuyện sinh sản của Long tộc cũng biết đôi chút song chưa bao giờ được thực hành. Từ sau khi biết được Long tộc bị giết hết, ý niệm sinh ra những thế hệ sau liền hoàn toàn biến mất. Dù sao hắn cũng là một cái công long[1], dù muốn làm ra những sự tình như vậy cũng là có tâm nhưng không đủ lực. Sau ngàn vạn năm trông coi Vạn Thiên Chi Khư, về sau gặp được Ti Mệnh, mặc dù nàng ta khí phách hào hùng không giống như một giống cái nhưng dù sao sự thật, nàng vẫn là một giống cái. Mặc dù Ti Mệnh thích cọt tới cọt lui trên người hắn nhưng nàng vẫn biết, trên người Trường Uyên, chỗ nào nên đụng chỗ nào không. Một người một rồng ở chung, Ti Mệnh luôn xử sự đúng mực cũng tạm coi là tốt, Trường Uyên tự nhiên cũng chẳng sinh ra ý niệm nào khác trong đầu.

Nhưng, Nhĩ Sanh thì không giống như vậy. Nàng không có trí nhớ của Ti Mệnh, đối với rồng nửa điểm hiểu biết cũng không có, ngay cả chỗ lân giáp bị thương cũng dám đụng vào. Lau đến chỗ kia Lại còn lau cẩn thận như vậy

Trường Uyên áp chế thân mình run rẩy nhưng nàng lại hồn nhiên không biết. Trường Uyên lại chẳng thể trách nàng, chỉ có thể gắt gao cắn răng nuốt xuống cảm giác run rẩy do Nhĩ Sanh khiêu khích.

Đã vậy, Nhĩ Sanh còn cố chấp hiếu kỳ

“Ồ?” Nhĩ Sanh kỳ quái hỏi: “Đại Hắc, nơi này của người chỉ dài hơn cái chân một chút, vì sao lại không có móng vuốt, bị ai đó chém rụng sao? Vì sao không thấy đổ máu?” Không đợi hắn phản ứng lại, Nhĩ Sanh chọc chọc “cái chân kia”, ân cần hỏi: “Đau không?”

Trường Uyên quay đầu, trong đôi mắt kim sắc ảm Ứt có điểm đáng thương cùng mấy tia quang mang khó hiểu, hô hấp của hắn cũng dần trở nên nặng nề. Nhĩ Sanh lập tức ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, nghĩ hắn bị đau, nàng nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi, ta không biết chỗ này cũng bị thương, ta sẽ tránh nó đi không đụng vào nữa.”

Trường Uyên ngẩng đầu, liếc nhìn Nhĩ Sanh một cái sau quay đầu nhìn về phương xa.

Nhĩ Sanh nghĩ, ánh mắt vừa rồi của cô điểm giống như là

Ai oán?

Mất mấy canh giờ Nhĩ Sanh mới có thể lau sạch cho hắn từ đầu đến chân. Nhĩ Sanh cao hứng cọt bên đầu Trường Uyên, vuốt vuốt râu rồng: “Đại Hắc, người nhất định phải mau khỏe lại.”

Mới trải qua một phen “vật lộn”, Trường Uyên tựa hồ không có tinh thần, thở hổn hển một tiếng, xem như đồng ý với Nhĩ Sanh.

Nhĩ Sanh bận bịu cả nửa ngày, thân thể có chút mệt mỏi, ngồi xuống bên miệng Trường Uyên, hoàn toàn không lo sẽ bị hấn làm thối. Ngồi được một chút, cơn buồn ngủ kéo đến, nàng tựa vào người Trường Uyên nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau những tiếng thở đều đều chậm rãi vang lên, nàng đã hoàn toàn ngủ say.

Trường Uyên cẩn thận dùng đuôi đem nàng cuốn lại, sau đó viên tròn người đem nàng đặt bên trong, tinh tế quan sát thủy[2] nhan của nàng một chút, sau đó cũng nhắm nghiền mắt lại, tĩnh tâm điều dưỡng.

Hồi Long cốc tuy là một nơi bị phong ấn nhưng vẫn phân ra ngày đêm. Lúc nửa đêm, trăng sao thưa thớt, gió lạnh thổi qua, Nhĩ Sanh nửa lạnh nửa đói khó chịu thức dậy.

Trên thân Trường Uyên đều là lân giáp màu đen cứng rắn sao có thể sưởi ấm được, cả ngày nay nàng lại chưa được hột cơm vào bụng, giăng co lâu như vậy trong người vốn khó chịu, lại thêm cái lạnh của ban đêm, nàng hoàn toàn không ngủ nổi. Nường theo ánh trăng, Nhĩ Sanh cẩn thận bám vào vây Trường Uyên leo ra. Mới bước được hai bước, chợt thấy một cổ hơi thở ấm áp phun tới sau cổ, nàng còn chưa kịp nhìn rõ, áo đã bị Trường Uyên cắn, kéo trở lại.

“Đại Hắc.” Nhĩ Sanh cũng không giãy dụa, tùy ý hấn kéo về, lúc đứng vững được rồi, nàng mới xoay người nhìn sâu vào đôi mắt kim sắc nói: “Ta không định bỏ ngươi lại, chỉ là ta thấy đói bụng, muốn tìm gì đó ăn tạm.”

Trường Uyên mở trừng hai mắt, lúc này mới nhớ ra, Nhĩ Sanh hiện tại không giống với Ti Mệnh, nàng chỉ là một cô gái bình thường, phải ăn cơm mới có thể sống. Nhưng trong Long cốc này căn bản chẳng có thứ gì để ăn ngoài trừ rễ cây.

Trường Uyên có chút áy náy, lúc trước chỉ nghĩ đến chuyện chạy trốn chết, lại quên mất sau khi trốn vào đây phải làm thế nào mới khiến một nhân loại sống sót.

Hấn thu đuôi lại, gạt một bụi cỏ ra ý bảo Nhĩ Sanh đi đến chỗ đó. Nhĩ Sanh khó hiểu hỏi: “Nơi này có gì ăn được không?”

Trường Uyên dùng móng vuốt đào ra hai cái rễ cây, dùng mũi đẩy đến trước mặt Nhĩ Sanh.

“Ăn cái này sao?” Nhĩ Sanh nhặt một cái lên, nường theo ánh trăng nhìn thật kĩ vật nó, kỳ quái hỏi: “Cỏ này vì sao lớn lên lại giống củ cải thế nhỉ? Thoạt nhìn ăn rất ngon, ta ném thử trước đã.”

Nhĩ Sanh ôm “cây củ cải” cắn một ngụm, chỉ nghe “rắc” một tiếng, sắc mặt nàng lập tức thay đổi.

Trường Uyên quay đầu sang nhìn thì thấy Nhĩ Sanh hai tay che miệng, vẻ mặt như khóc tang.

Trường Uyên khó hiểu thầm nghĩ, không phải rễ cây này có độc đấy chứ? Không đợi hấn nghĩ nhiều, Nhĩ Sanh buông tay che miệng xuống, trong tay là một cái răng cùng máu tươi.

Trường Uyên ngẩn người ra.

Nhĩ Sanh giật mình, thất thần: “Răng ... lại bẻ gãy ...”

Như thế rất không tốt. Mới có hai ba ngày, hai cái răng cửa của Nhĩ Sanh lần lượt gãy, Nhĩ Sanh rất tức giận đem rễ cây ném xuống đất, hung hăng giẫm giẫm lên. Chỉ là, thứ kia một chút cũng không hề mấy may thay đổi. Báo thù không có kết quả, Nhĩ Sanh thương tâm bỏ nhà về phía Trường Uyên, vừa khóc vừa than thở: “Không có răng, cắn không được Chờ tìm được Trường Uyên, chàng nhất định mang ta chết!”

Không có răng cửa, cắn không đứt “cây củ cải”, chưa đợi tìm được Trường Uyên nàng đã chết đói mất. Trường Uyên vừa nghe đã hiểu được ý nàng, lần này hấn đã biết không có răng cửa thì không phải là chuyện chết người được nhưng thấy Nhĩ Sanh khóc lóc kể lể thảm thiết như vậy, hấn vẫn tin đây là một chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Ti Mệnh thường nói: Mất khí tiết là chuyện nhỏ, chết đói mới là chuyện lớn. Ở Hồi Long cốc, Nhĩ Sanh chỉ có thể ăn cây cỏ, mà rễ cây cứng tựa hồ như vượt khả năng nhai nuốt của con người.

Trường Uyên nghĩ nghĩ, bỗng nhiên động móng vuốt đào ra rất nhiều rễ cây, sau đó hắt dùng cái đuôi nhẹ gạt Nhĩ Sanh sang một bên. Bỏ một cọng rễ cây vào miệng, răng nanh sắc bén chỉ hơi dụng lực, vỏ rễ cây đã vỡ vụn, bên trong tuôn ra một dòng chất lỏng thơm ngọt. Trường Uyên không vội đưa nó cho Nhĩ Sanh, trước đem rễ cây nuốt xuống. Đợi một lúc không thấy có gì khác lạ, lúc này hắt mới lặp lại động tác, cắn nát vỏ ngoài rễ cây sau mới đưa cho Nhĩ Sanh.

Nhĩ Sanh nhìn mấy cái rễ cây đã được bỏ đi lớp vỏ cứng bên ngoài dưới đất, lại nhảy đến xem xét răng nanh Trường Uyên, cuối cùng cũng phải thừa nhận, thói đời vốn đã không công bằng.

Phần bên trong rễ cây khá mềm mại, Nhĩ Sanh ngửa đầu nhẹ nhàng hút một cái, giống như uống nước trong ống trúc, đem chất lỏng bên trong uống hết. “Ồ ?” Nàng kỳ quái đánh giá đám rễ cây được lột vỏ trên mặt đất, lại nhặt một nhánh cây lên uống một ngụm. “Sao thứ này lại có Hương vị giống sâu vậy ?”

Nàng vừa nói như vậy Trường Uyên cũng cảm thấy một cỗ nhiệt khí bốc lên trong người, sau đó hắt vui mừng phát hiện, loại cây cỏ này có khả năng chữa thương so với côn trùng trong rừng còn hiệu quả hơn.

Trường Uyên không biết, Hồi Long cốc mấy ngàn năm gần đây không có ngoại nhân đặt chân đến, bên trong long trủng vẫn còn lưu lại linh khí dày đặc, cây cỏ đặc địa mà sinh trưởng ngàn năm không tàn lụi, bên trong đều ẩn chứa linh khí cả vạn năm. Đầm nước trong rừng cây sau thôn của Nhĩ Sanh thông với mạch suối trong Hồi Long cốc, cây cỏ trong rừng đều nhận ân trạch từ đầm nước mà sinh trưởng tươi tốt không bao giờ tàn lụi. Sinh vật ăn được lá cây này tựa như côn trùng, trong mình dẫn tích lại chút linh khí, cũng tự thành một loại thuốc tiên chữa thương.

Hiện cây cỏ này là sinh trưởng trong Hồi Long cốc, tự nhiên cùng sâu chữa thương bên ngoài có hiệu quả như nhau.

Nhĩ Sanh không ăn được nhiều lắm, nhưng cũng no căng bụng, thân mình ấm áp hắt lên. Nàng chủ động ôm lấy cổ Trường Uyên, nơi ấy có một túm lông dày, vừa lúc có thể chống lạnh. Nàng nói: “Đại Hắc, ta ngủ đây, ngươi đừng có mà cuốn ta như trước, ta ngủ ở chỗ này ấm lắm.”

Trường Uyên ngưng thần điều tức, không đáp lại lời nàng, nhưng thi thoảng nó vẫn ngẩng đầu khẽ chỉnh lại tư thế ngủ cho nàng. Từ xa nhìn lại, một người một rồng nương tựa vào nhau thật phần hòa hợp.

[1] Rồng đực.

[2] Ngủ.

11. Chương 10

Nhất lân kiếm

Cứ ở nguyên một chỗ như vậy qua ba ngày, mắt thấy vết thương trên sống lưng Đại Hắc chậm rãi khép lại, trong lòng Nhĩ Sanh thật phần vui sướng. Chỉ là đợi đến sáng ngày thứ tư, lúc nàng tỉnh lại thì không còn thấy bóng dáng Đại Hắc đâu.

Nhĩ Sanh nhất thời bưng tỉnh, đứng dậy đi lại xung quanh tìm kiếm nhưng vẫn không có kết quả.

Hôm nay trong Hồi Long cốc sương mù dày đặc, cản trở tầm mắt của Nhĩ Sanh. Nàng gọi to hai tiếng “Đại Hắc” chỉ thấy thanh âm nhanh chóng bị màn sương mù dày đặc nuốt trọn, ngay chút hồi âm cũng không có.

Nhĩ Sanh có điểm hoảng hốt, cảm giác như trên thế gian này chỉ còn lại mỗi mình nàng.

Bỗng nhiên cách đó không xa truyền đến những tiếng bước chân rất nhỏ. Trong màn sương mờ mịt, một bóng dáng cao ráo dần dần hiện ra. Nhĩ Sanh ngưng thần lắng nghe, phát hiện âm thanh đó mỗi lúc một đến gần nàng. Trong tâm dậy lên một tia phỏng bị, nhưng chiếm phần hơn đó là sự chờ mong.

Thân ảnh người nọ dần hiện ra trong màn sương mờ ảo, Nhĩ Sanh mở to mắt nhìn chăm chăm bóng dáng đang dần hiện rõ, không đợi đến khi khuôn mặt người kia hoàn toàn hiện ra, nàng liền vọt lên như tên bắn, nhào vào ôm lấy người nọ, cọ tới cọ lui: “Trường Uyên ! Trường Uyên !”

Namtử toàn thân hắc sắc quả thực chính là Trường Uyên đã khôi phục lại được hình người.

Thấy Nhĩ Sanh cọ tới cọ lui trên người mình, thân thể Trường Uyên thoáng cứng ngắc. Trải qua lần “chà lau” hôm trước, đối với những cử chỉ thân thiết của Nhĩ Sanh, hắn cảm thấy có chút không được tự nhiên. Nhưng cảm giác được thân mình nhỏ bé trong người khê run rẩy, hắn do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn đưa tay vỗ nhẹ đầu Nhĩ Sanh, như an ủi, lại như nhẹ nhàng ve vuốt.

“Chàng đi đâu vậy ? Ta vừa tỉnh lại thì thấy đang ngủ bên cạnh một hắc xà thực lớn, ta còn tưởng sẽ bị nó ăn thịt.” Cọ cọ hồi lâu, Nhĩ Sanh mới ngẩng đầu nhìn Trường Uyên, giọng nói có phần ủy khuất. Thiếu mất hai cái răng nơi cửa miệng, thoát nhìn vừa không lịch sự, khi nói chuyện thì kẻ răng lại man mát, nước miếng văng tung tóe ra xung quanh. Nhưng Trường Uyên đã không để ý đến, Nhĩ Sanh cũng chẳng cảm thấy ngượng ngùng.

“Đó không phải là xà.” Trường Uyên sửa lại. “...Mà là Rồng.”

“Rồng ?” Nhĩ Sanh ngẩn ngơ, trên mặt đột nhiên hiện ra một tia thần sắc bối rối: “Chỉ là Rồng như thế nào lại đáng khinh như vậy ...”

Đáng khinh...

Tựa như một đạo sấm sét xẹt qua trong đầu, đánh đến Trường Uyên cảm thấy có chút trở tay không kịp, hắn giật mình sững sờ hồi lâu. “Rất ... Rất đáng khinh sao ?”

“Nó luôn cuộn tròn thân mình, thoát nhìn không có tinh thần chút nào.”

“Có lẽ là bởi vì bị thương.” Mặc dù là đối với Ti Mệnh, Trường Uyên cũng chưa bao giờ vội vã giải thích như vậy.

Nhĩ Sanh gật đầu, đáp: “Đúng a, nó bị thương rất nặng, thoát nhìn thực ủ rũ, thập phần đáng khinh.”

Trường Uyên lại ngẩn ra, trầm nghĩ, không phải những sinh vật bị thương trong mắt nàng trở nên đáng khinh đó chứ ? Khoan, chờ đã....

Trong đầu mơ hồ xẹt qua một đạo bạch quang, Trường Uyên bỗng nhớ tới thói quen xấu của Nhĩ Sanh ngày thường đó là dùng từ không thỏa đáng, cân nhắc trong chốc lát, mang theo một chút cẩn trọng hỏi: “Ý người hắn là uể oải ?”

“Hả ?” Nhĩ Sanh sững sờ, tỉnh ngộ. “A, cái từ kia kêu uể oải sao, thảo nào nói ra rồi lại thấy có chút không thuận miệng.”

Trường Uyên trầm mặc, trong đầu càng thêm khắc sâu suy nghĩ, có lẽ, trước khi dạy Nhĩ Sanh pháp thuật, hắn nên dạy nàng viết chữ.

“Đúng rồi, nói đến Đại Hắc, mới rồi tỉnh lại ta không thấy nó ở bên cạnh. Chạy đâu rồi không biết ?” Nhĩ Sanh lộ mặt ra khỏi lồng ngực Trường Uyên ngó nghiêng xung quanh.

Trường Uyên xoa nhẹ đầu Nhĩ Sanh, ngồi xổm xuống, nhìn sâu vào mắt nàng, nói: “Nhĩ Sanh, người biết ta cũng không phải là người.”

“Ừm, biết.”

“Đại Hắc Con rồng người thấy mấy ngày trước, thật ra là nguyên thần của ta.” Trường Uyên sợ nàng nghe không hiểu, lại nói thẳng ra. “Nhĩ Sanh, ta là Rồng.”

Nhĩ Sanh nhìn chăm chăm Trường Uyên, chớp chớp mắt, đôi mắt trong suốt lóe lên những tia lấp lánh: “Tướng công nhà ta không những rất đẹp, đối xử với ta tốt lại biết pháp thuật, còn có thể biến thành Đại Hắc Long !” Nàng chạy vòng vòng quanh Trường Uyên, “Ảnh mất ta, mục nội nó thật là tốt !” Trong giọng nói lộ ra mấy phần kiêu ngạo, giống như nàng cũng có thể biến thành Rồng vậy.

Thấy ánh mắt tỏa sáng lấp lánh của Nhĩ Sanh, Trường Uyên bỗng nhiên cảm thấy đỡ khóc đỡ cười.

Bỗng nhiên, vẻ mặt Nhĩ Sanh chợt biến đổi, hai má chậm rãi đỏ lên: “Nói vậy Nói vậy, ngày đó ta giúp Trường Uyên lau người, trần trụi”

Nhắc tới đề tài này, Trường Uyên ghen hống trên trời, khụ khụ hai tiếng, ánh mắt nhìn về xa xa, sắc mặt cũng dần đỏ lên.

“Ai nha.” Nhĩ Sanh che mặt kêu lên: “Thật ngượng ngùng !” Nàng một bên kêu lớn, một bên vẫn mạnh mẽ vọt vào trong ngực Trường Uyên, ôm chặt lấy hắn. Bởi vì Trường Uyên đang ngồi bên cạnh, Nhĩ Sanh liền ngã đầu tựa vào vai hắn, cọ loạn. Cọ cọ hồi lâu, Nhĩ Sanh đột nhiên ngửa mặt, nói nhỏ bên tai Trường Uyên: “Tuy rằng lau người cho Đại Hắc một chết đi được nhưng chỉ cần chàng nói thích Sau này lúc nào muốn lau người, ta có thể giúp một tay.”

“Nhĩ Sanh....Không thể làm vậy được.” Trường Uyên đẩy nàng ra, nghiêm nghị nói.

“Ồ.... Sao lại thế ?” Nhĩ Sanh kinh hô, “Sao chàng lại chảy nhiều máu mũi như vậy ?” Nàng bối rối lấy tay bịt mũi Trường Uyên.

“Không có gì đáng ngại.” Trường Uyên bình tĩnh xoa xoa vết máu trên mặt, trong đầu thầm đọc Tĩnh tâm chú, mãi mới có thể ổn định lại thần trí.

“Thật không có chuyện gì chứ ? Trên lưng chàng không phải có vết thương sao ? Có phải miệng vết thương bị nứt ra ?”

Miệng vết thương trên lưng mà có bị nứt, máu sẽ chảy ra theo đường lỗ mũi sao Trường Uyên trầm mặc, không nói được lời nào.

Lúc sau, hắn nói: “Thương thế của ta đã bình phục không ít, nhưng muốn phá kết giới trong Hồi Long cốc trở ra bên ngoài, chỉ sợ thần lực của ta lúc này không đủ.”

“Vậy chúng ta cứ nán lại đây đi. Có Trường Uyên ở bên, không có gì là không tốt.”

Trường Uyên lắc đầu, nhìn sương mù mờ mịt xung quanh. Rõ ràng là xung quanh chìm trong màn sương mờ ảo, vậy nhưng Nhĩ Sanh lại thấy rõ trong mắt hắn có điểm suy tư.

“Trước kia bị giam cầm trong Vạn Thiên Chi Khư, không biết chết có gì đáng sợ, bất đắc dĩ tu luyện thần lực cả vạn năm lại chẳng biết rốt cuộc là vì cái gì, sau lại Có người nói cho ta biết, bầu trời bên ngoài rộng lớn thế nào, thế sự biến ảo vô thường ra sao, ta liền muốn được ra ngoài nhìn ngắm đất trời rộng lớn, xem mọi thứ có tốt đẹp như lời người kia nói hay không.”

“Chàng có thấy được không ?”

“Theo như lời người kia, nhân thế tang thương, có vui có buồn, thế nhưng như thế vẫn chưa đủ.” Trường Uyên nói: “Ta nghĩ, tự mình bước trên mảnh đất tổ tiên từng sinh sống, mỗi một bước đều là tu hành.”

Nhĩ Sanh gật đầu: “Ta sẽ cùng đi với Trường Uyên, chàng muốn đến đâu, chúng ta cùng nhau tới đó.”

Trường Uyên xoa đầu Nhĩ Sanh, không nói gì. Hắn biết, Nhĩ Sanh là Ti Mệnh đầu thai chuyển kiếp, nàng không phải là xuống trần độ kiếp mà do gặp chuyện trên thiên giới, phải hạ phàm trốn tránh. Kiếp này của nàng nhất định sẽ không được an nhạ, cũng không thể luôn luôn đi theo hắn.

Nhưng, nếu nàng muốn, hắn sẽ che chở nàng.

“Trường Uyên.” Nhĩ Sanh đột nhiên hỏi. “Vì sao trước đây chàng lại bị giam cầm ? Chàng làm sai chuyện gì sao ?”

Trường Uyên ngẩn ra, sâu trong đáy mắt xẹt qua một tia châm biếm lạnh lẽo, tuy nhiên sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ, thản nhiên đáp: “Không. Đều do những kẻ không có tài cán gì nhưng lại luôn tin vào cái gọi là thiên ý.”

Nhĩ Sanh không hiểu rõ ý hắn, nhưng nghe khẩu khí Trường Uyên lúc này, nàng liền biết ý đổi sang đề tài khác: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì ? Lưu lại trong này đợi cho thương thế của chàng hoàn toàn bình phục lại rồi chúng ta ra ngoài ?”

“Ừm.” Trường Uyên nắm tay Nhĩ Sanh, “Nhưng chúng ta phải đổi sang chỗ khác, nơi này quá ẩm thấp, không tốt cho cơ thể người.”

Nhĩ Sanh ngoan ngoãn để hắn nắm tay, nhắm mắt theo sau từng bước đi chậm rãi của hắn rồi đi, mặc kệ cho Trường Uyên dẫn nàng đến chỗ nào trong cái nơi sương mù mờ mịt này.

Hồi Long cốc nhiều đầm lầy, mặc dù được Trường Uyên nắm tay dẫn đi nhưng bước chân Nhĩ Sanh vẫn không tránh khỏi có chút lảo đảo.

Chỉ chốc lát sau, Trường Uyên dừng lại, ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói: “Nhĩ Sanh, lên đi.”

Nhĩ Sanh chần chừ hồi lâu mới nói: “Nhưng Trên lưng chàng còn vết thương.”

“Không sao.”

Nhĩ Sanh lúc này mới dám vươn tay, thật cẩn thận leo lên lưng Trường Uyên, ôm chặt lấy cổ hắn. Trường Uyên công nàng, bước chân vững chãi đi tiếp. Nhĩ Sanh mới đầu còn chút căng thẳng, sợ mình đè lên miệng vết thương của hắn, nhưng sau một hồi thấy bước chân hắn vững chãi bước đi nàng mới an tâm dựa đầu lên vai hắn.

Bần thần nhìn sợi tóc hai người đan vào nhau, Nhĩ Sanh chợt nói: “Trường Uyên, vì sao chàng lại đối xử với ta tốt như vậy ?”

“Người đối với ta cũng tốt lắm.” Hắn thực tự nhiên đáp lời, sau có chút nghi hoặc hỏi lại. “Còn người thì sao ?”

“Ta thích chàng.” Nhĩ Sanh càng ôm chặt lấy cổ Trường Uyên. “Vừa gặp đã thích.”

“Thích ?” Trường Uyên nhìn con đường ẩn hiện trong màn sương mờ ảo phía trước, thần sắc có chút mờ mịt, lẩm nhẩm nói: “Có lẽ Ta cũng vậy.”

Nhĩ Sanh nghe xong những lời này, trong lòng vô cùng kích động, thậm chí phải đem sự vui vẻ này biểu lộ ra ngoài, nàng ghé đầu lại bên vai Trường Uyên, “ba” một ngụm, cắn vào bên má Trường Uyên một cái. Có lẽ vì dùng lực khá lớn nên trên má hắn hiện lên vết răng cắn thiếu mất hai dấu răng cửa.

Trường Uyên dừng lại.

Nhĩ Sanh cười toe toét, miệng ngoác rộng đến tận mang tai, thấy Trường Uyên dừng lại, nàng do dự một chút, hỏi: “Ta cắn rất đau sao ?” Không đợi Trường Uyên trả lời, nàng liền vươn mặt ra phía trước. “Được rồi, để cho công bằng, chàng cũng có thể cắn lại ta một cái. Nhưng đừng cắn mạnh quá nhé !”

“Cắn ?”

“Trước đây Chu đại tẩu nhà ở cách vách có nói với ta, hai người thích nhau có thể cắn khế đối phương.”

“Còn có chuyện như vậy ? Ti Chưa ai từng nói qua với ta.”

Ti Mệnh đương nhiên sẽ không nói qua chuyện này với hắn, nàng chỉ từng nói về “làm việc”, “chuẩn bị sinh hài tử”. Nhân loại chính là vĩ đại ở chỗ này, bọn họ luôn có thể đem một chuyện biến hóa ra rất nhiều cách nói.

Nhĩ Sanh chìa mặt ra cả nửa ngày không thấy động tĩnh gì, vừa định an phận rút về, bỗng Trường Uyên ngoảnh đầu lại, cắn một ngụm lên môi Nhĩ Sanh. Nhĩ Sanh chỉ cảm thấy trên môi truyền đến một trận tê dại, thân thể nhuyển xuống, không đợi cơ thể nàng sinh ra những phản ứng thừa thãi, Trường Uyên đã rời khỏi môi nàng. Theo động tác của hắn, Nhĩ Sanh cảm nhận được, Trường Uyên rất gian nan mới rời đi được, hoặc có thể nói là Thỏa mong ước nguyện.

“Vì sao lại cắn miệng ta ?” Nhĩ Sanh sững sờ, hỏi.

“Không tìm thấy chỗ nào khác có thể cắn.” Trường Uyên thành thật nói.

Nhĩ Sanh tuy vẫn sững sờ xong thấy môi Trường Uyên khê mấp máy, thần sắc có điểm kỳ quái, nàng lại hỏi: “Tại sao Ta lại thấy có điểm gì đó không đúng.”

“Ừm ... Đúng vậy, không đúng chút nào...” Nhĩ Sanh vuốt nhẹ đôi môi mình, “Trường Uyên, chàng sử dụng pháp thuật ? Vì sao Vì sao ta lại thấy bị chàng cắn như vậy thực thoải mái ?”

Trường Uyên cũng nghi hoặc như vậy, quay sang nhìn Nhĩ Sanh, nói: “Có thể là trong người nàng tích được chút ít pháp thuật.” Lời này hẳn vẫn chưa nói xong, nửa câu sau của nó chính là — Ta cũng thấy thực thoải mái.

Bắt nạt Nhĩ Sanh tự nhiên lại sinh ra một cảm giác vui thích kỳ quái, Trường Uyên dường như bị cảm giác này dọa đến, trong bụng lại âm thầm niệm Tĩnh tâm chú.

Sau đó, hai người đều mang trong mình những tâm sự riêng nên yên lặng không nói gì. Dọc đường đi, chỉ có tiếng bước chân đều đều của Trường Uyên.

Không biết đã đi bao lâu, sương mù bốn phía dần dần tản đi, Nhĩ Sanh mắt thấy cách đó không xa có một tấm bia đá rất lớn, như là cột chống trời, vươn thẳng lên tận trời xanh. Có thể loáng thoáng trông thấy những đồ văn[1] trên bia đá. Chờ đến lúc tới gần, Nhĩ Sanh mới nhìn rõ, trên tấm bia đó khắc toàn là họa tiết rồng.

Trên tấm Long bia, họa tiết được điêu khắc vô cùng tinh xảo. Ngửa đầu nhìn lên phía trên, những con rồng được chạm khắc trên thân bia sống động như thật, chúng tựa như muốn nhảy ra khỏi bia đá, vùng vẫy rong chơi cùng trời đất. Im lặng tĩnh mịch như vậy cũng khiến cho người khác cảm thấy kính sợ.

Trường Uyên buông Nhĩ Sanh xuống, giống như bị ma nhập, ngơ ngác ngẩng nhìn bia đá. Nhĩ Sanh sợ hãi than nhẹ một tiếng: “Rồng này được khắc như thật vậy.”

“Những thứ này đều không phải được khắc lên.” Thanh âm Trường Uyên thoáng trở nên lạnh lùng: “Bên trong bia này đều là hài cốt của Rồng từ thời thượng cổ. Bọn họ đều bị mai táng vĩnh viễn trong này.”

“Vì sao ?” Nhĩ Sanh sợ hãi thốt lên. “Nhóm đại long này đã làm sai chuyện gì sao ?”

“Trời phạt, không sai cũng phải chịu.”

Nhĩ Sanh im lặng, quay đầu lại nhìn

sâu vào mắt Trường Uyên. Chẳng hiểu sao trong lòng lại đột nhiên cảm thấy chua xót. Nàng đi đến trước mặt Trường Uyên, kiễng chân lên, đặt tay lên đầu hắn, thật vất vả mới chạm được đến mái tóc đen của hắn. “Không có tội mà cũng bị phạt, đó là sai lầm của ông trời. Chúng ta là người lớn, không thèm tính toán cùng ông ta.”

Trường Uyên bị câu an ủi này làm cho ngẩn người, tùy ý Nhĩ Sanh kiễng chân an ủi mình một lúc, sau đó hắn cúi đầu, để Nhĩ Sanh dịu dàng vuốt ve tóc hắn. Nghe được thanh âm dịu dàng của nàng, lửa giận cùng đau đớn trong lòng hắn chậm rãi lụi tắt.

Một lúc sau, Trường Uyên hỏi: “Nhĩ Sanh, ở nơi này nàng có cảm thấy chỗ nào không khỏe không ?”

“Không có.” Nhĩ Sanh không biết, nơi này thần khí uy nghiêm bất khuất, nếu là người bình thường, hẳn đã sợ tới miệng sùi bọt mép, tinh thần suy sụp. Mà Nhĩ Sanh có thể đứng bình thường ở đây quả thật là do trùng hợp. Thứ nhất, nàng to gan lớn mật, cảm giác chậm chạp, từ nhỏ đã ăn sâu do nước trong Long cốc này nuôi lớn, đối với khí tức của rồng sớm đã quen thuộc, thứ hai, quan trọng hơn đó là trước đó không lâu, Trường Uyên từng dạy cho nàng ít pháp thuật của Long tộc, vậy nên nàng mới có thể an nhiên đứng ở nơi long khí cuộn cuộn này.

Trường Uyên gạt đầu, đào ra ít rễ cây dưới đất, bỏ vỏ, đưa tới trước mặt Nhĩ Sanh. “Ta muốn đi bái tế tổ tiên, nàng cứ ở nơi này chờ ta. Có thể mai hoặc mấy hôm nữa ta mới có thể trở lại.”

Nhĩ Sanh có chút không muốn, xìu giọng hỏi: “Phải đi tận hai ngày sao ?” Thấy Trường Uyên gạt đầu, nàng vẫn là biết điều, ngoan ngoãn buông tay, “Vậy chàng phải mau mau trở về đó !” Như nhớ ra điều gì, nàng nói tiếp. “Đào thêm cho ta hai cây củ cải.”

Nhĩ Sanh ngồi bên đồng cây củ cải bị lột vỏ, mắt không ngừng nhìn theo bóng dáng Trường Uyên dần biến mất trong bia đá.

Ăn tạm mấy cây củ cải, nàng buồn chán nhổ mấy nhánh cỏ đùa nghịch, cuối cùng ghé vào bên bãi cỏ ngủ thiếp đi.

Trong Hồi Long cốc bỗng nổi lên một cơn gió, thổi qua tóc mai của Nhĩ Sanh, như có như không chui vào trong đầu nàng.

“Ti Mệnh, bắt ti kỷ mệnh, bắt nghịch thiên mệnh.”

Nàng không hiểu được hàm ý trong những lời này, đầu nặng như đeo đá, dần chìm vào cảnh trong mơ.

“Người không nên tự ý tiến nhập Vạn Thiên Chi Khư.” Một nam tử nghiêm khắc chỉ trích, “Người lại nghĩ muốn thả hắc ra !”

“Vì sao không thể.” Thanh âm nữ tử thanh thúy vang lên, mặt đối mặt tranh cãi cùng hắc. “Hắc chưa từng làm hại bất kỳ ai, hắc cũng có quyền nắm giữ vận mệnh của chính mình. Thiên giới không có quyền bởi vì một lời tiên đoán từ thời thượng cổ mà giam cầm hắc. Hắc khao khát được tự do, điều này là ước vọng chính đáng.”

“Ti Mệnh, nhớ rõ chức trách của người. Người cai quản vận cách vạn vật, hắc phải biết nắm giữ vận mệnh chỉ có ông trời.”

“Hừ, trời đất đã bất nhân, từ hôm nay, ta liền muốn nghịch ý trời.”

“Cần rõ.”

“Đế quân.” Thanh âm nữ tử mang theo chút tự giễu. “Ta thích người, người không thích có thể xua đuổi như rác, nhưng người không ngăn cản được ta thích người. Cũng như bây giờ, ta muốn thả hắc, người có thể cản lại nhưng ta vẫn muốn làm vậy.”

“Người”

“Nhĩ Sanh ?” Có người khẽ gọi tên nàng, thanh âm ồn ã bên tai chậm chậm tiêu tán, nàng mở mắt. Trời xanh mây trắng và Trường Uyên đang nhìn nàng chăm chú. “Gặp ác mộng sao ?”

Nhĩ Sanh dụi dụi mắt, hiểu kỳ hỏi: “Không phải chàng nói sẽ đi một hai ngày ư ? Sao nhanh như vậy đã quay lại ?”

Trường Uyên ngẩn người, “Ta quả thật đã đi hai ngày.” Nhìn đến đám rễ cây cơ hồ không được đụng đến phía sau Nhĩ Sanh, hắc nói tiếp. “Nàng ngủ hai ngày.”

“Ồ ... Lâu vậy sao, ta chỉ là nằm mơ mà thôi.”

Trường Uyên xoa xoa đầu Nhĩ Sanh, trong mắt ánh lên một tia đau xót. “Mấy ngày nay đã khiến nàng phải mệt mỏi.” Đỡ Nhĩ Sanh dậy hắc đưa cho nàng một thanh trường kiếm uy phong toàn thân đen bóng. Thân cùng chuôi kiếm chính là một khối, kiếm còn chưa được khai mở mà hàn quang đã lộ, đích thị là một thanh bảo kiếm hiếm có trên đời.

Nhĩ Sanh khó hiểu hỏi: “Đây là cái gì ?”

“Ta thấy bình thường nàng không có vũ khí phòng thân liền làm tặng nàng một cái.”

Nghe xong những lời này, Nhĩ Sanh vội vã nhận lấy, vui vẻ đánh giá một lượt. “Thật đẹp, thật đẹp, đây là của chàng sao ? Tên là gì vậy ?”

“Tên ...” Trường Uyên do dự một chút, nói: “Cứ kêu nó là Nhất Lân Kiếm đi.”

“Một mảnh vảy ? Là dùng vảy của chàng làm sao ? Khó trách lại có màu đen, chỉ là tên một mảnh vảy này...”

Bị một người không biết chữ như Nhĩ Sanh xem thường, Trường Uyên có chút khó chịu, nghiêm mặt nói: “Nó gọi là Nhất Lân kiếm, mới rồi nàng nghe nhầm đó.”

Tên này tuy là không quá dễ nghe nhưng so với cái tên trước nghe qua vẫn tốt hơn không ít. Nhĩ Sanh thích đến cầm mãi không chịu buông tay, sờ tới sờ lui thân kiếm, bỗng lại nghĩ đến điều gì đó. “Trường Uyên, đây là dùng lân trên người chàng làm nên, lúc nhỏ xuống có đau không ? Bị chảy máu chứ ? Nhổ ở chỗ nào ?”

“Không sao, chỉ là một miếng lân giáp mà thôi.” Chỉ là một miếng lân giáp này cũng là một phần tâm ý muốn bảo vệ nàng của hắn. Trường Uyên lấy ra trong tay áo hai khối nhỏ màu trắng, nói: “Nàng xem, hai cái này dùng làm răng cửa cho nàng có vừa không?”

Nhĩ Sanh hướng nơi thiếu hai cái răng cửa khoa tay múa chân nói: “Vừa lắm. Trường Uyên ...Chàng, chàng vì ta mà nhổ đi thực nhiều lân a.”

“Đó là chút nguyên liệu làm ra Nhất Lân kiếm thôi, không cần phải nhổ lân.” Cầm hai khối “răng giả” đến bên phía miệng Nhĩ Sanh, ngón tay thoáng ngưng tụ thần lực, “răng giả” được cố định vào chỗ khuyết thiếu, song có vẻ như hơi dài một chút. “Kiếm cùng hai cái răng này đều từ phiến lân giáp làm ra, sau khi nàng mang răng này vào, kiếm liền là của nàng, không ai có thể cướp đi được. Chuyện này ngoài ta ra, đừng nói cho ai biết nữa.”

“Trường Uyên ...” Túm ở góc áo Trường Uyên, Nhĩ Sanh cảm động nói: “Chàng đối với ta tốt như vậy, sau này ... Sau này ta nhất định sẽ không dâng chàng cho tiểu thiếp.”

“Được, không dâng.”

[1] Hoa văn.

12. Chương 11

Không còn Rồng quay về

Từ lúc Trường Uyên tặng Nhĩ Sanh cây kiếm, mỗi ngày nàng đều lôi nó ra, mặc kệ có chuyện gì hay không cũng đều phải vuốt ve mấy cái mối an lòng.

Trường Uyên thấy nàng thích nó như vậy, ngay khi nội thương được điều tức tốt lên chút ít, hắn liền dạy nàng một ít kiếm pháp. Mà nàng bình thường cũng nhàm chán chẳng có gì làm, chỉ thường ngồi ngắm hắn, với tính khí hiếu động của nàng, mấy ngày này sớm đã khiến nàng cảm thấy chán muốn chết. Có thể học được chút kỹ năng tự bảo vệ bản thân tiện đem ra chơi đùa nàng dĩ nhiên là vô cùng vui vẻ.

Nếu nhóm tiên trưởng Vô Phương còn ở đây hẳn sẽ kinh ngạc không thôi vì tu vi tiến triển thần tốc của Nhĩ Sanh. Nhưng chính Nhĩ Sanh cũng không cảm giác được cơ thể mình biến hóa ra sao, nàng học kiếm chẳng qua là bởi vì Trường Uyên không có nhiều thời gian để ý đến nàng, nàng đành phải tự chơi giết thời gian thôi.

Ở cái chỗ như chữ phiến [] này chơi chán, Nhĩ Sanh liền đánh bạo chạy tới Long trũng bên dưới đi dạo. Trường Uyên cũng không cản nàng lại, dần dần nàng cũng can đảm hơn, dám vươn tay ra sờ sờ những con rồng rất sống động kia.

Một ngày nọ, Trường Uyên còn đang bế khí điều tức, Nhĩ Sanh cầm kiếm khoa tay múa chân vẽ mấy đường trên mặt đất. Trường Uyên vừa mở mắt nhìn thấy chữ nàng vẽ ra trên mặt đất, trợn mắt run sợ hỏi: “Nàng học được chữ này từ đâu?”

“Chữ?” Nhĩ Sanh nghi hoặc hỏi lại. “Đây là chữ sao? Là chữ gì?”

“Oán, oán trong oán hận.”

Nhĩ Sanh khẽ lẩm nhẩm trong miệng, không ngừng khoa tay múa chân vẽ trên mặt đất, muốn đem chữ này nhớ kĩ.

“Nhĩ Sanh muốn học chữ?” Trường Uyên hỏi, “Nếu muốn học, ta sẽ dạy nàng.”

“Muốn, ta muốn học.” Hai mắt Nhĩ Sanh chợt sáng lên. “Trường Uyên thật lợi hại, cái gì chàng cũng biết! Mắt chọn tướng công của ta sao mà tốt như vậy ...”

Khóe môi Trường Uyên khẽ cong lên, mấy ngày nay, vẻ mặt hần đã không còn cứng ngắc yên lặng cùng lãnh mạc ngàn dặm như ban đầu. Mỗi khi Nhĩ Sanh dùng sai từ, hần sẽ không tự chủ được mà cười, phần lớn là cười mỉm, ngẫu nhiên cũng sẽ cười đến híp mắt lại. Nếu Nhĩ Sanh phá hỏng thứ gì đó, hần sẽ nhíu mày, môi cong lên, ngẫu nhiên còn động thủ chỉnh đốn nàng. Nhưng hần không nỡ nặng tay với nàng, nhiều lắm thì tạo một kết giới quanh người khiến nàng không lại gần được, qua một lúc, Nhĩ Sanh cuối cùng cũng sẽ ngoan ngoãn cúi đầu nhận sai.

Nhĩ Sanh đến bên người Trường Uyên, rất tích cực nói: “Trước hết ta muốn học cách viết tên Trường Uyên.”

Trường Uyên cầm cái que nhỏ, vạch vạch tên hần xuống đất, Nhĩ Sanh đứng bên cũng nhanh chóng bắt chước từng nét. Nhĩ Sanh trời sinh thông minh lanh lẹ, chỉ cần nhìn một lần là có thể bắt chước không sai chút nào, không đầy một khắc đã nhớ kỹ trong đầu.

Trường Uyên lại viết xuống tên Nhĩ Sanh, Nhĩ Sanh viết lại hai lần, trong lòng đem bốn chữ này nhớ kỹ.

Thật lâu sau khi nhớ lại chuyện này, Nhĩ Sanh giật mình phát hiện, kỳ thật Trường Uyên cũng chỉ dạy nàng bốn chữ này mà thôi, thế nhưng khi ấy nàng lại nghĩ Trường Uyên có thể dạy nàng biết hết các chữ. Vì vậy nên nhiều năm về sau lúc nàng có thể hiểu thông viết thạo, xem rất nhiều sách nàng vẫn cho rằng người dạy nàng tập viết chính là Trường Uyên.

Đương nhiên những chuyện này về sau hãy nói, hiện tại Nhĩ Sanh học xong bốn chữ này, trong lòng thập phần cao hứng, tinh thần học tập mãnh liệt dâng lên, lại đem chữ “oán” kia viết lại một lần sau đó quay sang hỏi Trường Uyên: “Chữ hận đằng sau chữ này viết như thế nào?”

Trường Uyên lúc này mới nhớ lại mục đích ban đầu, lập tức hỏi Nhĩ Sanh những chữ này nàng từ đâu mà học được. Nhĩ Sanh chỉ thẳng vào tấm bia đá nói: “Là ở trên tấm bia đá.”

Trường Uyên kinh ngạc vội vàng đứng dậy đi về phía bia đá, đi quanh nó một vòng, lúc sau trở lại thần sắc thập phần nghi hoặc: “Lúc đầu đến đây cũng không thấy chữ nào trên này cả, hiện giờ lại bất tri bất giác xuất hiện ...”

Nhĩ Sanh thấy thần sắc ngưng trọng của Trường Uyên, trong lòng có điểm hoảng hốt: “Đây là điềm báo có chuyện gì không tốt sao?”

Trường Uyên yên lặng đảo mắt nhìn về phía Nhĩ Sanh: “Chưa biết tốt xấu thế nào, nàng lại ở đây chờ ta mấy ngày, ta trở lại bên trong long trủng xem thế nào.”

Nhĩ Sanh ngoan ngoãn nghe lời.

Chờ Trường Uyên vào bên trong Long trủng, Nhĩ Sanh lại ngồi xổm xuống tập viết bốn chữ “Trường Uyên Nhĩ Sanh”, cứ viết đi viết lại như vậy trong lòng nàng cũng có điểm thoải mái hơn. Ngồi chán nàng lại lấy kiếm ra múa mấy đường, lúc mệt lại ngồi xuống viết chữ, không biết cứ lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, sắc trời dần dần đen kịt.

Nhĩ Sanh dựa vào đồng cây cỏ dưới đất, nhìn tấm bia đá đến ngẩn người. Bỗng bên tai văng đến những tiếng đình đình đang đang thanh thúy, phảng phất như là từ bên trên truyền đến, phi thường dễ nghe. Nhìn về nơi phát ra âm thanh, chợt thấy chân trời xẹt qua một tia dị sắc, nàng đang chăm chú đánh giá chợt một mặt thân ảnh bỗng lọt vào trong mắt Nhĩ Sanh.

Nam tử mặc một thân trường bào kim sắc, tóc búi cao, gọn gàng, nhẹ nhàng cười mây bay tới, thoát nhìn chỉ giống như mới bước vài bước, kỳ thực trong nháy mắt đã vượt qua vạn dặm tới trước mặt Nhĩ Sanh.

Nam tử trước mặt thoát nhìn có vẻ rất uy nghiêm, từ đáy lòng Nhĩ Sanh không khỏi sinh ra một tia kính sợ, ngoài ra còn có kích động. Nhưng kích động vì cái gì thì nàng cũng không rõ.

Người đó nhìn nàng một cái, mở miệng gọi: “Ti Mệnh.”

Nhĩ Sanh ngẩn người, đây là lần thứ ba nàng nghe thấy cái tên này. Một lần là từ miệng Trường Uyên, lần khác là từ miệng tên yêu quái Trường An, và lần này đây là lần thứ ba. Chẳng lẽ trong mắt bọn họ, nàng giống với người tên Ti Mệnh đến thế sao?

“Ta tên là Nhĩ Sanh.” Nàng uốn ngực, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt nam tử, kiên định nói.

“Thế nào cũng được.” Người nọ đi tới bên người Nhĩ Sanh, cao thấp đánh giá nàng một lượt, hừ nhẹ một tiếng: “Người đứng là người đã nói là làm, quả thực giúp đỡ hần.”

Nhĩ Sanh mặc dù không hiểu hần đang nói cái gì nhưng trong lòng đột nhiên lại sinh ra cảm giác chột dạ khiến nàng không tự chủ được mà lùi về phía sau mấy bước. “Người là ai ?”

“Thượng ti của người, Thiên Đế.” Hần lạnh lùng nói, mắt thấy biểu tình mờ mịt trên khuôn mặt Nhĩ Sanh, hần nhỏ giọng lầm bầm: “ Mạnh bà thang thực là hiệu nghiệm.”

“Ta không biết người.”

“Người biết.” Hần bá đạo nói xong, hạ tay cởi xuống chiếc chuông đeo bên hông. Tiếng chuông êm tai mà Nhĩ Sanh mới nghe được chính là từ vật này phát ra. Thiên đế đem chiếc chuông nhỏ cột vào tay Nhĩ Sanh, không để ý tới Nhĩ Sanh có đồng ý hay không, tác phong rất ra dáng một vị thượng cấp. Hần nói: “Ta đến đây không vì mục đích gì khác, chỉ là muốn thông báo với người một tiếng, nếu người tiếp tục muốn giúp hần, ta sẽ cản lại. Người có thể giúp hần phá vỡ phong ấn Vạn Thiên Chi Khư ta cũng có thể đem hần nhốt trở lại.”

Ánh mắt của thiên đế lạnh lùng liếc qua tấm bia đá cao chọc trời kia, mâu quang sắc bén chú mục tại một đám chữ “oán” khắc trên đó.

“Nếu người vẫn khăng khăng muốn hần được tự do, ta sẽ khiến hần hồn phi phách tán, hoàn toàn được tự do.”

Nhĩ Sanh nghe được những lời này đầu óc càng thêm mờ mịt, bất an trong lòng cũng theo đó mà dần lớn lên.

“Người nói hần là ai ? Trường Uyên ? Người không được phép hại chàng ! Ai cũng không được phép tổn thương Trường Uyên !”

Thiên Đế cười nhẹ. Bỗng đầu Nhĩ Sanh đau như búa bổ, nàng ôm lấy đầu lăn lộn trên mặt đất, đau đến hít thở không thông.

Trong mắt thiên đế hiện lên một tia không đành lòng: “Ti Mệnh, người không thể thay đổi vận mệnh. Ở nhân giới, người che dấu hành tung rất khá, nhưng lưới trời lồng lộng, người không thể nào tránh khỏi hình phạt.”

Nhĩ Sanh đột nhiên cảm thấy vô cùng chán ghét cái người đứng trước mặt mình. Hần trừ bỏ bộ dáng dễ nhìn một chút, còn lại chẳng có chút ưu điểm nào. Lời nói thì khiến người ta nửa hiểu nửa không, còn khiến đầu nàng đau như búa bổ mà bản thân thì đứng một bên, đáng về “ta rất muốn cứu người nhưng là ta không có cách nào”.

Trên đời sao lại có kẻ vụn vặt như vậy

Kỳ thật Nhĩ Sanh không biết, nàng là Ti Mệnh chuyển thế. Ti Mệnh phạm phải đại tội, dù đầu thai chuyển thế cũng không tránh được xử phạt của Thiên Đình, một là cả đời tàn phế hoặc thân mang trọng bệnh không cách nào cứu chữa. Nhưng lúc trước thiên giới không tìm được bóng dáng Ti Mệnh chuyển kiếp, mãi đến hôm nay Thiên Đế mới tìm được nàng.

Thiên Đế nhìn Nhĩ Sanh giãy dụa trên mặt đất, nói: “Con rồng kia nếu quả thật lo lắng cho người thấy chuông này, hần sẽ tự biết phải làm thế nào.”

“Người Đồ khốn nạn !”

Nhĩ Sanh đã đau đến thần trí mơ hồ, Thiên Đế trong mắt nàng lúc ẩn lúc hiện, trong nháy mắt phân làm ba, lại nháy mắt biến thành bốn.

“Những lời ta nói hôm nay có thể người không hiểu được, nhưng chờ đến một ngày lúc người quay trở lại vị trí cũ, ta hy vọng người có thể buông xuống chấp niệm, không tiến nhập ma chương.” Thiên Đế xoay người rời đi, trước mắt Nhĩ Sanh dần biến thành những mảng đen kịt. Trong hoảng hốt, nàng nghe được người nọ bỏ lại một câu như vậy:

“Ta xưa nay không thích cầm tù kẻ nào nhưng ta lại là Thiên Đế. Ta không dám đem muôn dân đánh cuộc với lời tiên đoán thượng cổ kia.”

Cái gì mà lời tiên đoán thượng cổ, cái gì mà thiên mệnh ? Tất cả đều thối lắm. Trong đầu Nhĩ Sanh không hiểu sao lại xuất hiện câu nói ấy, đầu mỗi lúc một đau hơn, thần trí dần trở nên mơ hồ cuối cùng cũng thiếp đi mất.

Lúc Nhĩ Sanh mở mắt ra liền nhìn thấy Trường Uyên. Lúc này nàng đang gối đầu lên đùi Trường Uyên, những lọn tóc đen như mực của hắn tùy ý buông xuống, mấy sợi tóc cọ cọ bên má khiến cho Nhĩ Sanh cảm thấy có chút ngứa.

“Nhĩ Sanh, tỉnh.” Trường Uyên cúi đầu, xoa xoa đầu Nhĩ Sanh, lại như xuyên qua nàng nhìn đến bóng dáng một người khác. Hắn trầm mặc không nói, dù là người chậm chạp như Nhĩ Sanh cũng đã nhìn ra, Trường Uyên lúc này có điểm kỳ lạ.

“Trường Uyên.” Nhĩ Sanh túm lấy lọn tóc đen của hắn rủ xuống bên mặt, mang theo ba phần sợ hãi bảy phần uy hiếp, nói: “Không cho phép chàng được rời đi. Chàng muốn đến chỗ nào cũng phải mang ta theo cùng.”

Tóc bị túm chặt khiến cho Trường Uyên không ngẩng đầu lên được, tâm tư nặng nề cũng bị quấy rối, yên lặng nhìn Nhĩ Sanh trong chốc lát mới nói: “Nhĩ Sanh, đau.”

Sao có thể không đau, nàng túm tóc của hắn rất chặt, lại hơi dụng lực, da đầu hắn chỉ còn thiếu nước bị nàng nắm mà tróc hết ra.

Nhĩ Sanh buông tay, trong lòng sợ hãi Trường Uyên sẽ bỏ đi, nhìn sang hai bên cũng không biết phải nắm ở chỗ nào, dứt khoát ngồi hẳn dậy, nắm chặt lấy góc áo Trường Uyên, kéo hắn đến trước mặt, chăm chú nhìn hắn. “Chỉ cần chàng không bỏ ta, ta sẽ không túm chàng.”

Nhìn bộ dáng uy hiếp đó của Nhĩ Sanh, Trường Uyên có chút dở khóc dở cười nói: “Được, ta không đi.”

Nhĩ Sanh lúc này mới tạm yên lòng, góc áo bị nắm được nơi lỏng ra, Nàng thay Trường Uyên chỉnh lại vạt áo bị nàng nắm cho nhẵn nhúm, chiếc chuông nhỏ trên cổ tay cũng theo hành động của nàng mà cất lên những tiếng đình đình đang đang. Ánh mắt Trường Uyên hạ xuống nhìn chằm chằm vào chuông nhỏ trên cổ tay Nhĩ Sanh, khóe môi mấp máy như muốn nói gì đó.

“Nhĩ Sanh...”

Hắn vừa mở miệng, Nhĩ Sanh bỗng túm lấy chiếc chuông trên cổ tay, sống chết muốn giật ra. Nhưng phạm là đồ vật do Thiên Đế tự mình buộc lên, há có thể dễ dàng dụng chút lực là tháo ra được. Da cổ tay cũng bị mài rụng một tầng, Chuông nhỏ kia vẫn nằm gọn trên cổ tay nàng.

Trường Uyên thở dài một tiếng, cầm lấy tay nàng: “Không cần phải làm thế !”

Nhĩ Sanh cắn môi nói: “Người kia bảo, chỉ cần nhìn thấy cái chuông này, chàng sẽ lập tức bỏ đi ...”

“Nhĩ Sanh, nàng cũng biết ta từng bị giam cầm trong một nơi vô cùng tối tăm mù mịt.” Trường Uyên cầm tay Nhĩ Sanh, chạm nhẹ lên chiếc chuông trên cổ tay nàng. “Nơi đó gọi là Vạn Thiên Chi Khư, là nơi tĩnh mịch nhất trong trời đất. Nằm ở bên kia thế giới, dưới một vách núi rất rất sâu. Chiếc chuông này được treo bên trên vách dốc, bất kể là có người ngoài tiến vào hay từ bên trong tiến ra, cũng sẽ đụng đến chuông này, truyền thẳng lên thiên đình, lúc ấy Thiên binh Thiên tướng sẽ đến ngăn cản ngoại nhân tiến vào cũng như cản ta bước ra ngoài. Bọn họ buộc chuông lên tay nàng như vậy chính là muốn thị uy mà thôi, để ta nhìn thấy nó thì biết khó mà lui, ngoan ngoãn trở về Vạn Thiên Chi Khư.”

Nhĩ Sanh khó hiểu nói: “Nhưng chàng cũng đã ra ngoài được đó thôi.”

“Cho nên Thiên binh Thiên tướng sẽ tới bắt ta.”

Nhĩ Sanh hét lớn: “Chàng không phạm phải tội lỗi gì, không được phép giam chàng ở nơi đó.”

“Ta là rồng.” Thanh âm Trường Uyên mang theo mấy phần mờ mịt không cách nào kể rõ. “Từ thượng cổ đã có một lời tiên đoán, thế gian này sẽ bị hủy dưới móng vuốt sắc nhọn của Thần Long Hủy đi tam giới, tàn sát muôn dân.”

“Trường Uyên sẽ không bao giờ làm như vậy.” Nhĩ Sanh lập tức phản bác: “Tuy chàng không hay cười nhưng lại là một tên ngốc dịu dàng điềm đạm, sao lại có thể làm ra những chuyện như vậy !”

Trường Uyên nghe xong những lời này sững sốt hồi lâu cuối cùng mới có phản ứng lại. Nhĩ Sanh là đang an ủi hắn Nhưng tại sao những lời này thoát nghe như là để mắng người vậy.

Viên môi khẽ nhếch lên mang theo mấy phần chua xót: “Vốn ta cũng nghĩ như vậy.”

Trường Uyên ngẩng đầu nhìn về phía bia đá, chữ “Oán” trên đó dường như đã lan tràn xuất hiện khắp thân bia. Hắn nói: “Nhĩ Sanh, hiện tại ngay đến bản thân ta cũng không biết chính mình phải làm sao nữa.”

Nhĩ Sanh cuối cùng cũng nghe ra điểm không thích hợp từ câu nói của Trường Uyên, nàng lo lắng hỏi: “Trường Uyên, ở trong bia đá đó chàng đã thấy gì ? Tổ tiên chàng hiện thân tìm chàng nói chuyện sao ?”

Trường Uyên lại sững sốt, chần chừ trong chốc lát cuối cùng gạt đầu, nói: “Ừm Cứ xem như đúng là vậy đi.”

Nhĩ Sanh đã hiểu tại sao lúc nàng chỉ cho Trường Uyên mấy chữ đột ngột xuất hiện kia, trong mắt hắn lại có chút hồn bay phách lạc như vậy.

Nàng vỗ vỗ vai Trường Uyên, an ủi: “Chỉ cần bọn họ không dọa dẫm muốn dẫn chàng đi, những chuyện khác đều chẳng phải là chuyện gì lớn. Nếu bọn họ muốn dẫn chàng đi Ừm, chàng cứ nói, hiện giờ chàng đã là người của ta, bản thân không phải chỉ do chàng làm chủ, bảo họ tới tìm ta, ta sẽ giúp chàng đối phó với họ.”

Tâm trạng nặng nề bị đánh về lối đời này của Nhĩ Sanh chọc cho tiêu biến hết, hắn vuốt nhẹ mấy sợi tóc lòa xòa trước trán Nhĩ Sanh: “Nàng nói đúng, ngoài chuyện sinh tử ra, cái gì cũng không phải là chuyện lớn. Lo lắng, nôn nóng cũng chẳng thể thay đổi được gì.”

Nhĩ Sanh vui tươi hơn hớn ôm lấy cánh tay Trường Uyên: “Vậy thì còn gì phải lo lắng, chàng ở đây, ta cũng ở đây; chàng không đi ta cũng không đi.” Nhĩ Sanh không hỏi Trường Uyên bên trong bia đá đã xảy ra chuyện gì, cũng không kể cho hắn nghe việc mình đã gặp phải thiên đế, dĩ nhiên ngay cả cơn đau mơ hồ từ trong óc truyền tới lúc này cũng không.

Không có gì sợ hãi hơn sự cô đơn. Chỉ cần Trường Uyên còn ở đây, những chuyện khác đều chỉ là thứ yếu.

Trường Uyên tùy ý để Nhĩ Sanh ôm lấy cánh tay hắn cọ cọ, làm nũng. Nghe thanh âm đinh đinh đang đang từ cổ tay nàng truyền lại, nhẹ rủ mắt xuống.

Hắn nghĩ, lời tiên đoán từ thời thượng cổ kia là một chuyện, che chở nàng vượt qua kiếp này an ổn lại là một chuyện khác. Hiện tại lời tiên đoán kia có thể tạm gác sang một bên, việc khẩn cấp trước mắt chính là giải quyết đám người Thiên giới phái đến bắt hắn.

Thứ Trường Uyên muốn rất đơn giản. Hắn muốn được ở bên Nhĩ Sanh, cùng nàng dạo chơi khắp năm châu bốn bể, nhìn ngắm những điều tốt đẹp trên thế gian này cũng như trải qua nhân tình ấm lạnh. Nhưng ước muốn đó của hắn lại bị những người khác ngăn cản Vậy thì, chỉ cần đem những kẻ này đánh ột trận, đánh tới lúc họ không còn có ý định bắt hắn trở về.

Đương nhiên tư tưởng thô bỉ này cũng là xuất phát từ Ti Mệnh

Hồi Long cốc đã lâu không có dấu vết con người, trong không khí chỉ có hơi thở của hắn, Nhĩ Sanh và của những kẻ “truy binh” kia. Trường Uyên ở trong không khí tìm kiếm dấu vết kẻ nọ, chờ đến tối, lúc Nhĩ Sanh đã ngủ say, Trường Uyên liền đuổi theo khí tức đó, lặng lẽ rời đi.

Trường Uyên vốn tưởng đến trước hừng đông, hắn sẽ có thể quay lại bên Nhĩ Sanh, hắn nghĩ kẻ tìm đến chỉ là những Thiên binh nhỏ nhỏ nơi Thiên giới.

Chờ đến sáng hôm sau lúc Nhĩ Sanh tỉnh lại, lúc ngồi dậy, ngoài trừ bãi cỏ mênh mông trải rộng đến chân trời, nàng không nhìn thấy bóng dáng Trường Uyên đâu.

“Trường Uyên....”

Nhĩ Sanh gọi tên hắn, mới mở miệng cổ họng đã đau như bị xé rách. Nhưng lúc này, lòng nàng chỉ có nỗi sợ hãi cùng kinh hoàng, vậy nên nàng bất chấp đau đớn nơi cuống họng, không ngừng gọi tên Trường Uyên. Nàng chạy tới chạy lui xung quanh bia đá, không ngừng gọi Trường Uyên, chịu đựng cơn đau như búa bổ từ đỉnh đầu truyền lại, không ngừng tìm kiếm. Cuối cùng rốt cuộc nàng cũng nhìn rõ một sự thật.

Hắn đi rồi.

Trường Uyên đi rồi

Thân hình mềm nhũn ngồi sụp trên đất, dờ dẩn nhìn bia đá lạnh lùng, lơ lửng trước mắt. Mặt trên vẫn là hình ảnh con rồng oai nghiêm sống động như lần đầu họ trông thấy.

Trường Uyên Ta đau đầu.

Rất đau

Nhĩ Sanh trở lại Long cốc, ba ngày ba đêm không chớp mắt trông ngóng bóng dáng Trường Uyên. Đến lúc rã cây lúc trước Trường Uyên đào cho nàng đã ăn hết, nàng lẳng lặng thu thập hành trang, nắm chặt Nhất Lân kiếm Trường Uyên tặng trong tay, tiêu sái bước qua những đầm lầy và thảo nguyên rộng lớn trong Hồi Long cốc.

Nàng nhớ rõ trước đây Trường Uyên từng nói, cứ đi theo hướng mặt trời mọc có thể gặp được kết giới của Hồi Long cốc, dùng Nhất Lân kiếm chém một nhát là có thể phá vỡ kết giới, ra ngoài.

Tìm được tới phong ấn, trước khi bước ra khỏi cốc, Nhĩ Sanh quay đầu lại nhìn, Long bia vẫn sừng sững đứng đó, cả Hồi Long cốc chìm trong một mảnh tĩnh mịch ...

Làn gió nhẹ nhàng lay động tựa như thì thầm bên tai Nhĩ Sanh: “Hồi Long cốc không còn Rồng quay về.”

Nhĩ Sanh bật tai lại, trong khoảnh khắc đó, đầu nàng đột nhiên đau muốn nứt ra.

13. Chương 12

Chương thứ mười hai: Con đường tu tiên

Hai tháng sau, gần Hải thành.

Hải thành xây dựng ven biển, trăm năm trước chỉ là một trấn nhỏ nhưng bởi vì năm đó Tề Vương giao hảo rất tốt với các hải đảo của Đông Doanh, nơi này lại là Hải cảng duy nhất mà tàu thuyền của triều đình xuất bến, tự nhiên cũng sẽ từ từ phồn hoa lên. Thương nhân không ngừng lui tới, buôn bán trao đổi đủ loại hàng hóa rực rỡ nhiều màu sắc. Từ phố lớn đến ngõ nhỏ đều có thể nghe thấy thanh âm rao hàng của mấy hộ tiểu thương. Cả tòa thành náo nhiệt, sinh động và tràn đầy sức sống.

Mà nay đã là tháng bảy, thời tiết thập phần oi bức. Chưa đến giữa trưa, các trà lâu hai bên đường đã có không ít quan khách ghé vào nghỉ chân uống chén nước, tránh nắng.

“Nghe nói các tiên nhân Vô Phương đã đến thành chúng ta để chiêu mộ môn đồ.” Một nam tử hưng trí bừng bừng nói: “Rất nhiều gia đình trong thành đã đưa con đến, đăng ký.”

“Còn không phải sao, ai mà không hy vọng con cái mình trở thành thần tiên, tôn giả, được trường sinh bất lão. Chuyện tốt như vậy ai không tranh giành lấy một chân mới là lạ đó.”

“Ai, chỉ tiếc, mấy vị đệ tử Vô Phương này còn muốn thu cả tiền nhang đèn, tròn một lượng hoàng kim đó a. Nếu ta mà có đủ tiền, ta cũng sẽ đưa con gái đến đó bái sư.”

“Hắc, người nữ đưa con bé đi ? Con người đây chăng ?”

“Con trai thì còn lưu lại ở nhà để kế thừa hương khói, phụng dưỡng ta lúc về già. Con gái a, chung quy cũng chỉ là người ngoài, để nó đi làm thần tiên không phải ung dung tự tại hơn sao ?”

Nhóm khách nhân trong trà quán nghe vậy đều bật cười ha ha. Tên ăn mày đi qua cửa nghe được những lời này, khẽ cất một tiếng cười quái dị, nắm tay đứa nhỏ bên cạnh rời đi, vừa đi vừa nói: “Ta cảm thấy làm thần tiên cũng chẳng phải là chuyện gì, thanh tâm quả dục[1] cả đời, nào có ung dung tự tại ?”

Đứa nhỏ ăn mày tò mò nhìn vào trong trà quán một cái, quay đầu lại hỏi: “Vậy sao mọi người đều muốn đưa con mình đi bán sư?”

“Thần tiên có bản lĩnh lên trời xuống đất, là phàm nhân có ai không ngưỡng mộ.”

“Lên trời Xuống đất.” Đứa nhỏ khẽ thì thào, đôi mắt đen linh động ánh lên từng chùm tia sáng lấp lánh. “Nếu vậy, tìm người cũng sẽ dễ dàng hơn.”

Lão ăn mày tìm một góc râm mát ngồi xuống, đem cái chén bể để trước mặt, nhìn đứa nhỏ đi cùng nói: “Người cũng muốn đi ? Chỉ là lão ăn mày ta có trẻ ra chục tuổi nữa, bán thân cũng không đủ một lượng hoàng kim đưa cho người. Người vẫn nên quên cái ý nghĩ này đi.”

Đứa nhỏ ăn mày này đúng là Nhĩ Sanh. Chuyển kể rằng, hai tháng trước, lúc nàng ra khỏi Hồi Long cốc. Thật vất vả mới đi xuyên được qua cánh rừng tìm đến một trấn nhỏ vô danh, trong người nàng chẳng có đồng nào, từ nhỏ lại sống ở nông thôn, không biết làm cái gì để kiếm sống, một mình đi trên đường nhiều ngày thiếu chút thành kẻ chết đói. Một lão ăn mày thiện tâm thấy Nhĩ Sanh đáng thương liền chia cho nàng một nửa cái bánh mì nhặt được. Từ đó, Nhĩ Sanh liền đi theo lão ăn mày, dọc đường vừa xin ăn sống tạm qua ngày, vừa không ngừng tìm kiếm tung tích Trường Uyên, cứ vậy cho đến Hải thành.

Nhĩ Sanh nghe được những lời này của lão ăn mày, than nhẹ nói: “Khất gia gia là ân nhân cứu mạng cháu, cháu sao có thể bán ông được.” Tròng mắt khẽ xoay chuyển, nàng đột nhiên vỗ tay “bốp” một cái, vui vẻ reo lên: “Đúng rồi, cháu có thể bán mình.”

Thấy nàng bán mình mà lại vui vẻ như vậy, lão ăn mày nhú mày một hồi, suy đi tính lại cuối cùng gật đầu nói: “Chủ ý này quả thực cũng không tệ. Lão ăn mày ta cũng chẳng sống thêm được bao lâu, người lại là một bé gái, đến Vô Phương tiên sơn xem ra vẫn tốt hơn là bán mình cho hoa phố[2].”

Nhĩ Sanh biết hoa phố là nơi như thế nào. Hai tháng nay sống cùng lão ăn mày, trên đường đi không biết đã qua bao nhiêu thôn trấn, cũng gặp được rất nhiều kiếp sống nhân sinh dưới đáy của xã hội, Nhĩ Sanh mới dần dần hiểu ra rất nhiều chuyện mà trước đây nàng không hiểu rõ. Cũng thật may mắn, cuộc sống trước đây của Nhĩ Sanh cũng coi như là khá an bình.

Nhĩ Sanh cùng lão ăn mày lang thang xin cơm trên đường cả ngày, đến hôm sau, nghe ngóng được nơi người của Vô Phương tiên sơn thu nhận đệ tử, lão ăn mày đưa hết số tiền trên người đặt vào trong tay Nhĩ Sanh, nói: “Đi cùng với tiên nhân rồi hãy sống thật tốt nhé. Người chỉ đến đó giúp đỡ làm mấy việc vặt vãnh, bọn họ hẳn sẽ không làm khó người.”

“Khất gia gia, ông an tâm, các tiên nhân là người rất tốt, họ sẽ không làm khó cháu đâu.”

“Nói cứ như là có quen biết với họ ấ.” Lão ăn mày khoát tay, nói: “Đi đi, nếu không được hãy trở về tìm lão, lão sẽ ở góc tường ngày hôm qua đợi người.”

Nhĩ Sanh nghe vậy, trong lòng dâng lên một có nghẹn ngào, chua xót. Mặc dù không đành lòng song nàng vẫn vẫy vẫy tay, hướng lão nói: “Cháu nhất định sẽ tới thăm Khất gia gia.”

Đệ tử Vô Phương ở trên một con thuyền lớn neo ở ngoài cảng. Chỗ bến tàu có hai cái bàn, một người đứng thu tiền, sau khi giao ra một lượng hoàng kim, liền đỡ lấy những đứa trẻ đem đi kiểm tra toàn thân. Thân thể khỏe mạnh, không bệnh tật gì thì được đưa thẳng lên thuyền, còn những đứa ốm yếu thì bị trả về cho bố mẹ, nói sao cũng không cho lên thuyền.

Lần thu đệ tử này của Vô Phương sắp đến lúc kết thúc, bên bờ biển chẳng còn lại được mấy người, Nhĩ Sanh rất nhanh tìm được các tiên nhân Vô Phương. Bọn họ đều khoác trên mình áo choàng Thanh Hoa, nhàn nhàn ngồi nói chuyện phiếm. Nhìn bộ y phục đó, Nhĩ Sanh liền nhớ đến đoạn thời gian sống cùng Trường Uyên, sống mũi cay cay, mắt đỏ lên lại bị nàng ép phải nín xuống.

“Tiên nhân đại ca !” Nhĩ Sanh bước những bước nhỏ đến trước bàn gỗ, tươi cười nhìn hai người ngồi sau bàn.

Hai người kia nhún mảy, một người trong số họ lập tức đứng phắt dậy, phát tay đuổi Nhĩ Sanh: “Ồ đâu mà lại xuất hiện một tên ăn mảy thế này ? Đây cũng không phải chỗ để ngươi xin ăn, đi đi !”

“Tiên nhân đại ca ! Ngươi nghe ta nói đã !” Nhĩ Sanh vội lách đến trước mặt người nọ, dang hai tay ra chặn đường. “Ta biết muốn làm đệ tử Vô Phương phải nộp tiền, ta không có, nhưng ta có thể làm những công việc lật vặt trên tàu ấy người.” Nhĩ Sanh nghĩ, chỉ cần được làm đệ tử Vô Phương, dù có phải làm một kẻ làm công nho nhỏ cũng không sao, lúc rỗi rãi còn có thể lên học mấy chiêu pháp thuật đơn giản. Nàng không cần học nhiều, chỉ cần tìm được người là được.

Kẻ ngồi bên cạnh cười lớn: “Chúng ta là đệ tử Vô Phương, muốn làm cái gì mà không dùng pháp thuật được, còn cần những kẻ chạy việc lật vặt hay sao ?”

Nhĩ Sanh nghe xong liền ngăn người. Nàng cup mắt gãi gãi đầu, hồi lâu mới nói: “Bằng không để ta đi hầu hạ các tiên nhân cũng không sao.” Bưng trà, đưa cơm, đấm lưng bóp vai, những cái này nàng đều có thể làm được.

Hai vị tiên nhân kia liếc nhau một cái, phút chốc cùng bật cười ha hả: “Tên ăn mảy, ngươi là muốn nhiều loạn thanh quy của chúng ta a.” Kẻ ngồi sau bàn nhú mi quan sát Nhĩ Sanh một lượt, nói: “Nhìn kỹ mới phát hiện, thì ra là một con nhóc, khuôn mặt cũng không tệ nha !”

Nhĩ Sanh chán ghét cái kiểu nhìn chòng chọc đánh giá mình của người đứng trước mắt, theo bản năng nghiêng người né tránh. Trốn tránh như vậy khiến cho người nọ thấy thanh kiếm Nhĩ Sanh đeo trên lưng, hần hét lớn một tiếng: “Trên lưng ngươi là cái gì ?”

Hắn đột nhiên hét lên như vậy khiến Nhĩ Sanh giật mình, hoảng sợ. Nàng vội đem Nhất Lân kiếm đeo trên lưng chuyển tới ôm chặt trước ngực, cảnh giác nhìn người nọ, chẳng hiểu sao nàng lại cảm thấy, khuôn mặt kẻ kia bỗng nhiên trở nên vô cùng hung ác: “Ngươi hét cái gì ! Đây là quà đính ước phu quân tặng cho ta !”

Vật đính ước, Nhĩ Sanh cứ như vậy tặng cho thần vật kia một cái danh phận.

“Con nhóc bé tí tuổi đầu như ngươi thì phu quân phu queo cái gì !” Kẻ còn lại cũng đứng hần dậy, thần sắc cũng vô cùng hung ác, nhìn chằm chằm Nhĩ Sanh đang ở thế phòng bị.

Nhĩ Sanh chỉ cảm thấy kỳ quái. Trước đây gặp qua tiên nhân của Vô Phương, người nào người nấy không ai giống hai kẻ trước mắt cả. Nàng bị bộ dáng hung ác tàn nhẫn của hai kẻ nọ dọa cho sợ hãi song vẫn lớn gan quát: “Các người căn bản không phải là đệ tử Vô Phương ! Phẩm cách của các người sao mà xứng được xưng tiên nhân !”

Nàng còn chưa dứt lời, sắc mặt hai kẻ kia đã đột ngột thay đổi. Bọn chúng liếc nhìn nhau một cái, trong mắt đều lộ ra sát khí.

Nhĩ Sanh cảm giác được nguy hiểm, xoay người bỏ chạy. Nhưng nàng sao có thể nhanh được bằng đối phương. Mới chạy được hai bước, cổ áo nàng bỗng bị một kẻ đuổi phía sau túm lấy, kẻ còn lại lao đến, tay tạo thành trảo, hướng mắt Nhĩ Sanh đâm tới.

Nhĩ Sanh sợ tới mức cả người đầy mồ hôi lạnh, ôm Nhất Lân kiếm chắn trước mặt, chỉ nghe nàng thét lên một tiếng, lúc mở mắt ra đã thấy hai kẻ kia không hiểu sao lại ngã lăn trên mặt đất, máu tươi trong miệng không ngừng trào ra.

Nhĩ Sanh kinh ngạc, hoảng sợ nhìn Nhất Lân kiếm trong ngực: “Trường Trường Uyên đã đưa ta bảo bối gì ? Ta không muốn giết người a !”

“Hi, cô nhóc, ngươi thật là thú vị.”

Sau lưng xẹt qua một đạo âm phong, bên tai phảng phất có thanh âm âm nhu tựa tiếng thở dài của u hồn, nàng kinh hoảng xoay người lại. Cách đó tầm chục bước, nam tử dung mạo diễm lệ, tay cầm chiết phiến không ngừng đánh giá Nhĩ Sanh, bên dưới hàng mi dài là một đôi mắt xéch câu hồn. Không giống với cách ăn mặc diễm lệ trên người, khuôn mặt hắn quá mức tái nhợt, trắng bệch như giấy, nhìn mà rợn cả người.

Namtử này thật giống như một yêu nữ.

Đây là đánh giá của Nhĩ Sanh khi vừa trông thấy hắn.

Namtử kia nhìn ngắm Nhĩ Sanh mấy lần, gật gật đầu, nói: “Mặt mày sáng sủa, linh khí tứ phương, là một kẻ kẻ tốt, chỉ tiếc, ... hơi lớn tuổi.” Hắn dừng lại một chút, mới hỏi tiếp: “Kiếm này Không phải kiếm bình thường, cô nhóc, sao cô lại có được thứ này ?”

“Ta nói rồi, đây là vật đỉnh ước phu quân tặng ta !” Đối với việc người khác không nhớ kỹ mối quan hệ giữa nàng và Trường Uyên, Nhĩ Sanh vô cùng giận dữ. “Người là ai ?”

Namtử nhú mày, bởi vì có kẻ dám cùng hắn nói chuyện như vậy nên vô cùng kinh ngạc. Kỳ thật, Nhĩ Sanh chỉ cần cẩn thận quan sát một chút liền có thể nhận ra, từ lúc nam tử này xuất hiện, bầu không khí xung quanh bắt đầu trở nên vô cùng kỳ quái. Hai kẻ bị trọng thương ngã lăn trên mặt đất cũng không hó hê lấy một lời.

Nhĩ Sanh không biết, những người khác đối mặt với nam tử này đều cảm thấy một cỗ áp lực vô hình, giống như khi Thần Chử lần đầu gặp Trường Uyên.

Namtử có chút kinh ngạc trong chốc lát, lập tức cong miệng cười, đáp: “Ta họ Lỗ, tên Mỹ Nhân.”

Nhĩ Sanh lần đầu tiên nghe được một cái tên khó nghe như vậy. Trước kia nàng cho rằng Lưu Tị Thế[3], Vương Bàn Tử[4] đã là những cái tên vô cùng bất nhã, miễn cưỡng cũng có thể kêu ra miệng được. Nghe ra dù sao vẫn êm tai hơn tên Lỗ Mỹ Nhân. Vì thế nàng nói thẳng ra: “Người quả thực là một mỹ nhân, nhưng thân là một nam tử, dùng tên này quá khó nghe.”

“Vậy sao ? Theo ý người, nên lấy tên nào cho phải ?”

“Nên khi phách một chút, kêu Lỗ Đại Nam Nhân để nghe hơn nhiều.”

Mỹ Nhân nháy mắt lộ ra dáng vẻ vô cùng ghét bỏ: “Cô nhóc, xem cô mặt mày cùng bộ dáng khá nhu thuận, tại sao tính tình lại lỗ mãng như vậy, lấy cái tên còn khó nghe hơn so với của ta. Thôi, xét đến đây là lần đầu gặp mặt, lần kinh hách này liền không tính là cô đang mạo phạm ta.”

Nhĩ Sanh còn chưa kịp nghe rõ những lời vừa rồi hắn lại hứng khởi nói: “Cô muốn đến Vô Phương tu đạo ?”

“Ta muốn học pháp thuật.”

“Pháp thuật ?” Mỹ Nhân gật gù tỏ vẻ hiểu. “Ta cũng có thể dạy cho cô, xem cô trời sinh có năng lực đặc biệt, ta sẽ thu cô làm đồ đệ, báai sư đi.” Nói xong liền bày ra tư thế chờ Nhĩ Sanh quỳ xuống báai sư.

Nhĩ Sanh lại gãi gãi đầu nói: “Ta không có năng lực gì đặc biệt.”

“Thấy ta mà không sợ, đó chính là năng lực đặc biệt.”

“Khất gia nói rồi, thế gian này quá xấu thì đáng sợ, quá đẹp cũng không khác là bao, nhưng nói đến xấu, người cũng không xấu như yêu quái, còn muốn nói xinh đẹp, người cũng chẳng đẹp bằng phu quân ta, vậy ta vì sao lại phải sợ người ?”

“Phu quân người rất đẹp ?” Mỹ nhân đem những lời chói tai này lựa ra mấy cụm từ quan trọng nhất, ngữ điệu vòng vo, biểu tình tức giận nói: “Con nhóc ăn mày kia, người là kẻ đầu tiên dám nói có kẻ khác còn đẹp hơn ta.” Thân ảnh thoắt lóe lên, nháy mắt đã xuất hiện bên người Nhĩ Sanh, cầm chặt quạt trong tay nâng cằm Nhĩ Sanh lên, nói: “Gọi phu quân người ra đây, chúng ta so xem, ai đẹp hơn.”

Nhĩ Sanh ngẩn ngơ: “Ta không tìm thấy chàng.”

Lửa giận bốc lên tận đỉnh đầu, Mỹ Nhân nắm lấy quần áo Nhĩ Sanh, xách lên thuyền lớn, vừa đi vừa nói: “Kẻ tặng thanh kiếm này cho người, cũng xem như là một kẻ không tầm thường, hắn cũng có bản lĩnh tới cứu người, ta chính là muốn nhìn xem kẻ lớn mặt nào lại dám so sánh với ta.”

Tuy không nghe thấy họ nói gì nhưng dân chúng bình thường thấy tiên nhân Vô Phương động thủ với một tên ăn mày, vả lại dưới đất còn có hai gã tiên nhân bị tên ăn mày làm bị thương, những bậc cha mẹ mang theo con cái đến nhất thời có chút do dự, đứng tùm lại với nhau thành một vòng. Vì ngại khí thế của Mỹ Nhân nên họ không dám tới gần, cũng không dám mở miệng đàm luận nhưng rõ ràng đã có rất nhiều người trong số họ đã dao động.

Ánh mắt Mỹ Nhân lạnh lại, cất giọng nói: “Bất quá chỉ là vì nhân loại biến ảo vô thường thu phục một yêu quái, các người sợ cái gì ? Vả lại ta đã thu phục được nó.”

Nhĩ Sanh trừng mắt nhìn hấn: “Ta không phải là yêu quái !”

Mỹ Nhân cười lạnh: “Ta nói thế nào thì người chính là như vậy.”

“Người Người không phải Vô Phương tiên nhân ! Các người cũng đều không phải !” Nhĩ Sanh rút cuộc cũng ý thức được điểm không đúng. Những Vô Phương tiên nhân nàng gặp khi trước tính khí ai nấy đều không giống như đám người trước mắt, mỗi người trong số họ đều toát lên một cỗ chính khí nghiêm túc, tuyệt sẽ không chỉ hươu nói vượn, nổi cáu lung tung, đối gạt người khác.

“Có phải hay không cũng đã muộn rồi.” Mỹ Nhân cười đến xấu xa.

Nhĩ Sanh biết mình bị lừa, lửa giận bốc lên, trong đầu thầm nhớ lại những chiêu thức Trường Uyên chỉ dạy khi xưa, đầu ngón tay ngưng tụ linh lực, đang muốn bắn đến trên người Mỹ Nhân chợt cổ tay nàng bị người khác lạnh lùng bắt lấy, hàn khí theo cánh tay lan ra toàn thân. Kim quang ngưng tụ nơi đầu ngón tay Nhĩ Sanh cũng dần tán đi.

Lúc này Nhĩ Sanh mới biết bản thân đã chọc phải một cỗ phiền phức.

Lỗ Mỹ Nhân bắt Nhĩ Sanh lên thuyền, đem nàng nhốt vào trong một khoang hầm tối đen, tùy hứng nói: “Chờ phu quân người tới cứu, sau khi ta với hấn so xem ai đẹp hơn xong sẽ thả người ra, lúc đó nhớ quy xuống bái ta làm sư phụ.”

Trong lời nói không có nửa phần ý muốn thương lượng đã hoàn toàn thay Nhĩ Sanh làm chủ đầu vào đấy.

Thế nhưng Nhĩ Sanh lại luôn lo lắng. Nếu Trường Uyên có thể tới cứu nàng, chàng hấn sớm đã tới rồi. Đã hai tháng nay, trên đường lưu lạc nàng gặp phải không ít tình huống khó khăn, nguy cấp đến tính mạng, mỗi lần đều phải dựa vào chút bản lĩnh cùng vận khí bản thân mà vượt qua.

Nhĩ Sanh vẫn luôn tin rằng Trường Uyên sẽ không vô duyên vô cớ bỏ nàng lại một mình, nhất định là chàng gặp phải chuyện gì đó ! Nàng muốn mau mau học được pháp thuật, sau đó đi tìm Trường Uyên.

Nhưng hiện tại, bị một kẻ không rõ thân phận thế nào bắt nhốt, có trời mới biết chuyện này sẽ bị chậm trễ đến năm tháng nào.

Đang tập trung nghĩ biện pháp trốn đi, chợt Nhĩ Sanh nghe thấy những tiếng sột soạt vang lên ngay phía sau lưng. Nhĩ Sanh quay đầu lại nhìn, nường vào chút ánh sáng ít ỏi bên ngoài khoang thuyền chiếu vào, Nhĩ Sanh thấy, ở phía mấy hòm rượu gỗ trong góc có một tải sợ dây lớn đang không ngừng lay động.

Nhĩ Sanh nhìn nó một hồi lâu, cuối cùng tò mò cũng chiến thắng sợ hãi, nàng bước lại mở dây thừng buộc cái tải ra.

“A....” Nhĩ Sanh trừng lớn mắt. “Là người !”

14. Chương 13

Chương thứ mười ba: Lỗ Mỹ Nhân

Thần Chử, đệ tử Vô Phương.

Lúc này hấn đang bị trói cứng như một con Mao Mao Trùng, hai mắt mở lớn, liếc mạng trừng mắt nhìn Nhĩ Sanh. Nhĩ Sanh lập tức kéo miếng vải bịt miệng hấn xuống, Thần Chử nhỏ giọng thì thầm: “Trên thuyền này đều là yêu quái ! Chạy mau đi !”

Nhĩ Sanh chớp chớp mắt nhìn hấn hồi lâu, dáng vẻ bất đắc dĩ nói: “Nếu như người nói chuyện này cho ta biết trước khi lên thuyền này thì tốt rồi !”

Thần Chử ngẩn người, hỏi: “Cô Cô bị bắt tới ?”

Nhĩ Sanh gãi đầu: “Xem như đúng là vậy đi Người không phải người tu tiên sao ? Thế nào mà cũng bị bắt ?

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Thần Chử lập tức tái xanh, hắt than thở hồi lâu mới nói: “Bên cạnh người không phải cũng có một kẻ vô cùng lợi hại sao ? Thế nào mà cũng bị bắt ? Thật là vô dụng !” Những lời này tuôn ra, ngữ khí có chút khinh thường. Nhĩ Sanh vốn cũng chẳng phải cô gái hiền lành, dễ bắt nạt, lúc trước vì có Trường Uyên, biểu hiện của nàng mới ngoan ngoãn như vậy, đối các tiên nhân thập phần tôn trọng, một phần cũng vì họ đã cứu nàng một mạng. Nhưng giờ phút này, Trường Uyên không có ở đây, trong lòng Nhĩ Sanh vốn đã vô cùng uất ức, bị Thần Chử mắng như vậy, đương nhiên nàng cũng sẽ không nín giận làm gì. Nàng hung hăng nắm lấy tóc Thần Chử, nói: “Trường Uyên mà ở đây, chàng sớm đã xử lí sạch đám người kia !”

Thần Chử bị nàng nắm tóc, ai ai kêu đau vài tiếng, vì bị thừng trói chặt mà không cách nào phản kháng, chỉ đành oán hận, trừng mắt lườm Nhĩ Sanh: “Xú nha đầu ! Muốn chết sao ?”

“Người còn hung hăng ?” Nhĩ Sanh thả tóc Thần Chử ra, ngón tay nắm lấy nốt túm lông mày hăn.

“Cô Cô làm gì thế” Thần Chử vội vàng trốn về phía sau, Nhĩ Sanh bấu môi một cái, nhếch miệng, cười âm hiểm, đem lông mày hăn nhỏ xuống một ít, đem mấy cái lông mày kia đến trước mặt Thần Chử, nhẹ thổi một cái. Thần Chử trừng mắt không dám tin nhìn đám lông mày của mình rơi rụng trong gió: “A Con nhóc chết tiệt, người Người dám”

“Trên đường đi, ta nghe được nhiều câu nói rất hay, tỷ như Phượng Hoàng trụ lông không bằng gà, nay ông trời đã muốn để cho Xú tiểu tử trụ lông nhà người không bằng con nhóc ta đây, ngoan ngoãn chịu trận đi.” Nhĩ Sanh vô cùng vui vẻ nói. “Người cứ thử nói mấy câu chế nhạo nữa xem, dù sao lông trên người vẫn còn nhiều mà.”

Thần Chử hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng thật sự là không dám bật thêm ra câu nói châm chọc nào nữa. “Giúp ta cởi dây trói, chúng ta tìm thời cơ chạy trốn.”

“Không cho phép người đánh ta.”

“Ta không thêm tính toán với một con nhóc như cô !”

Nghe được câu cam đoan này, Nhĩ Sanh mới giúp hăn cởi bỏ dây thừng. Nhưng là loay hoay một hồi lâu, dây trói vẫn chưa được cởi bỏ, Thần Chử có chút không kiên nhẫn giục: “Nhanh lên !”

“Ta không cởi được !” Nhĩ Sanh cũng gấp đến đầu đầy mồ hôi. “Dây thừng này không có nút thắt, ta lại không tìm thấy chỗ nào có thể cởi được.”

Thần Chử nghe vậy, thở dài: “Quên đi, ta còn tưởng người biết một chút pháp thuật.”

“Không, người đừng động, ta có cách cởi bỏ dây trói này rồi.” Nhĩ Sanh với tay rút ra Nhất Lân kiếm, thân kiếm đen kịt mang theo hàn khí xẹt qua bên má Thần Chử, Thần Chử chỉ cảm thấy cả người được thả lỏng, dây thừng trói chặt hăn bị chém thành từng đoạn rải rác rơi trên đất.

Hăn ngơ ngác nhìn kiếm trong tay Nhĩ Sanh, vừa sợ hãi sờ lên cổ mình, vừa tò mò hỏi: “Đây là cái gì ?”

“Vật đính ước Trường Uyên tặng ta !” Nhĩ Sanh vô cùng kiêu ngạo nói.

“Sở thích của phu thê các người thật độc đáo !”

Nhĩ Sanh đi quanh khoang thuyền tới đen hai lượt, thì thoáng ngó ra bên ngoài ô cửa nhỏ, hỏi: “Trên thuyền này có những yêu quái gì, vì sao bọn chúng lại dùng danh nghĩa Vô Phương chiêu mộ đệ tử ?”

“Chiêu mộ đệ tử ?” Thần Chử cười lạnh một tiếng. “Lũ yêu quái đó lại có lòng tốt như vậy ? Bọn chúng chỉ là muốn gom người lên thuyền làm tế phẩm ột đại yêu quái trên biển.”

“Tế phẩm Sẽ bị ăn sạch sao ?”

“Nói thừa, ngay cả xương cốt cũng không nhả ra.”

Nhĩ Sanh ngẩn người: “Thần Chử, chúng ta mau trốn đi !”

“Nếu dễ dàng như vậy ta đã sớm trốn.” Thần Chử cau mày nói: “Những yêu quái ngoài kia căn bản không phải là vấn đề, cái tên yêu quái có tướng mạo yêu nghiệt nhất mới đáng quan ngại. Yêu lực của hắc thân sâu không lường hết được !”

Kỳ thật lần này Thần Chử xuống núi là để thu thập tin tức. Gần đây có một đám người mượn danh nghĩa Vô Phương tiên môn chiêu mộ đệ tử, sự tình liên quan đến danh dự của tiên môn như vậy, tiên tôn tất nhiên là phải thập phần chú trọng, lúc này mới phái Thần Chử xuống núi tra xét sự tình. Vốn tưởng đối phương chỉ là những kẻ vô danh tiểu tốt dễ đối phó, hắc thân mới tình nguyện đi, nào biết Thần Chử chỉ nhớ, lúc bản thân bị yêu nghiệt tuyệt mỹ kia liếc đến, lúc sau tỉnh lại đã bị trói nhốt trong bao day này.

“Vậy phải làm sao bây giờ ?” Nhĩ Sanh nhíu mày ngồi phịch xuống. “Nếu bị ăn sạch không bằng đi làm đồ đệ của tên yêu quái kia.”

“Đồ đệ ?” Thần Chử liếc mắt nhìn Nhĩ Sanh một cái, “Cô đến đây chẳng lẽ là muốn làm đệ tử Vô Phương ?”

“Không được sao ?”

“Đừng nghĩ nữa, Vô Phương sẽ không thu nhận cô đâu.” Thần Chử lạnh nhạt nói: “Thứ nhất là vì tuổi cô có chút lớn, thứ hai cô đã thành thân, thứ ba, qua vụ cương thi lần trước, tiên tôn đã giáo huấn chúng ta một trận, đồng thời tuyên bố sẽ không thu thêm đệ tử, để các sư phụ tận tâm dạy dỗ đám đệ tử hiện tại. Cho nên, cô đừng vọng tưởng nữa.”

Nhĩ Sanh sau khi nghe được những lời này, an tĩnh hồi lâu. Thần Chử thấy khóe môi Nhĩ Sanh giật giật, hắc thân thận lắng nghe, mới mơ hồ nghe thấy nàng lẩm bẩm: “Vị Trưởng Uyên phải làm sao bây giờ ?”

Thần Chử không biết sau khi hai người rơi vào trong đầm đã xảy ra chuyện gì, cũng không có hứng thú muốn tìm hiểu. Điều hiện tại hắc thân quan tâm nhất chính là làm sao để trốn đi, sau đó nghĩ cách báo cho các sư phụ, cứu lũ trẻ trên thuyền ra.

Hai người ngồi trong khoang thuyền im lặng một hồi, bên ngoài ô cửa nhỏ, trời đã bắt đầu tối. Thần Chử đang muốn nhân đây tìm cơ hội bỏ trốn, chợt khoang thuyền đột nhiên rung lên. Thần Chử kinh ngạc lập tức chạy đến bên ô cửa, nhìn ra bên ngoài, kinh hoảng nói: “Không được rồi, bọn chúng đã bắt đầu khai thuyền ! Ra biển rồi, chúng ta dù muốn chạy cũng không được.”

Thần Chử đi đi lại lại trong khoang thuyền, trong đầu một mảnh hỗn loạn, không biết hiện tại phải trốn đi thế nào. Hay là đánh cược chút đi, nếu vận khí tốt một chút liền có thể thành công trốn thoát Nhưng nếu xui xẻo hơn, bị chúng bắt lại Hắc thân là sẽ bị chúng một đao giết luôn đi ?

Còn đang cân nhắc, chợt hắc thân nghe thấy “Ầm” một tiếng, cửa ra vào khoang đã bị Nhĩ Sanh nhẹ nhàng đá bay. Thần Chử kinh hãi vội chạy đến kéo nàng lại: “Cô điên rồi” Hắc thân quay đầu lại nhìn ra bên ngoài khoang thuyền liền bắt gặp những ánh mắt kinh ngạc của đám thủy thủ trên boong tàu.

Dưới ánh trăng, thanh kiếm đen kịt trong tay nàng ánh lên những tia lam quang nhàn nhạt, hắc thân tỏa ra bốn bề khiến cho kẻ khác không dám lại gần.

“Ta muốn gặp Lỗ Mỹ Nhân.”

Nàng nói.

Lúc này, con thuyền đã chậm rãi xuôi về hướng biển khơi rộng lớn. Lỗ Mỹ Nhân một thân xiêm y sắc sảo đang tùy ý ngồi ở ghế trên trong khách phòng của thuyền nhìn đám nhỏ bị trói trên mặt đất. Tên thuộc hạ đứng bên cạnh thay mặt hắc thân giáo huấn xong gần trăm đứa trẻ bên dưới, hắc thân phát tay để đám thuộc hạ giải lũ trẻ này xuống.

Hắc thân thở dài một tiếng, nhẹ giọng than thở: “Không thú vị, thực không thú vị !”

“Công tử !” Một nam tử gầy yếu, cước bộ vội vàng tiến vào, qua loa hành lễ với hắc thân một cái, nói: “Con nhóc kia mang theo tên đệ tử Vô Phương nháo loạn lên nói muốn gặp ngài.”

“Hmmm?” Mỹ Nhân nhíu mày, “Một con nhóc nói muốn gặp ta người liền ngoan ngoan chạy tới thông báo ? Người nghĩ bốn công tử ta là món hàng rẻ mạt, ai muốn gặp là gặp ?”

“Công tử thứ tội ! Thật sự thì kiếm trong tay con nhóc kia Khí thế quá mức bức người, tiểu nhân, tiểu nhân không có biện pháp gì đối phó”

Mỹ Nhân cân nhắc một hồi, lại hỏi: “Có mỹ nam tử tìm đến ?”

“.... Không có.”

“Vậy đem con nhóc kia lại đây đi.” Mỹ Nhân một bên phất tay cho kẻ kia lui ra, một tay với lấy cái gương, vuốt nhẹ mặt mình lần nữa. “Rõ ràng là tặng một thanh kiếm lợi hại như thế, vậy mà lâu như vậy còn chưa thấy người tìm đến cửa Cô ta nói thế gian này còn có người đẹp hơn ta chẳng lẽ là Nói dối ?” Mỹ Nhân ngắm nghía mình trong gương một hồi, nhíu mày tự nhủ. “Quả thật, những lời này vừa nghe đã biết là nói dối.”

Chỉ chốc lát sau, nam tử gầy gò đã mang Nhĩ Sanh cùng Thần Chử tiến vào.

Nhìn thấy Lỗ Mỹ Nhân, Thần Chử lập tức cau mày, cơ thể không tự giác cứng lại, liếc mắt một cái cũng nhìn ra ý để phòng trong đáy mắt.

Ngược lại, Nhĩ Sanh đánh giá hần từ đầu đến chân một lượt mới mở miệng hỏi: “Người nói muốn thu ta làm đệ tử, những lời này giờ còn tính không ?”

Lời vừa nói ra, tất cả những người trong đại sảnh đều nhất tề cả kinh. Thần Chử trừng lớn mắt không dám tin nhìn Nhĩ Sanh: “Đệ tử ? Cô muốn làm đệ tử của tên yêu nghiệt này ?”

Lỗ Mỹ Nhân giống như là vô ý vung tay lên, Thần Chử chỉ thấy cả người mềm nhũn vô lực, quỵ sụp trên mặt đất, mặc hần giãy dụa thế nào cũng không đứng lên được. Mỹ Nhân lúc này mới cười cười nhìn Nhĩ Sanh: “Ta xưa nay là người đã nói là làm, chỉ là ta đã nói qua, lúc nào cùng phu quân người so xấu đẹp rồi mới thu người làm đồ đệ.”

Thần Chử hét lớn: “Cô báii yêu quái làm sư phụ chẳng khác nào nhận giặc làm cha ! Hôm nay cô và ta dù có phải mất cái mạng nhỏ này cũng không được làm ra những việc mất nhân cách như vậy !”

Mỹ Nhân híp mắt, mỉm cười hướng Thần Chử nói: “Thực ồn ào.”

Sát khí nhất thời bao trùm cả đại sảnh, người cảm giác không nhạy bén như Nhĩ Sanh cũng phát hiện ra có điểm không ổn, lập tức chần chừ trước mặt Thần Chử, cuống quýt tìm một lí do: “Phu quân ta gần đây ra ngoài tầm hoa văn liễu[5] rồi ! Chàng đại khái là không rảnh đến đây cùng người so xấu đẹp.”

Nếu Trường Uyên nghe được những lời này, hẳn đại khái là sẽ cảm thấy oan muốn chết luôn đi.

Nhưng lúc này, người có đôi mắt trầm lặng mà sâu lắng không có ở đây mà ai oán nhìn Nhĩ Sanh vậy nên nàng cũng vô cùng tự nhiên mà nói dối.

Mỹ Nhân tà tà tựa người trên ghế, có chút hứng thú, vuốt vuốt cằm nói: “Người thế nhưng cũng là một người khá rộng rãi.”

“Ta tin chàng.”

Tin tưởng hẳn có thể mang về cho người mười bảy, mười tám phòng tiểu thiếp về sao ? Mỹ Nhân lặng im không nói.

Tròng mắt đảo quanh, trong lòng Nhĩ Sanh lại nảy ra một kế. “Phu quân ta đi lần này không rõ ngày về, đối với tu đạo mà nói, tuổi của ta có chút lớn, nếu người muốn sớm thu ta làm đồ đệ Không bằng trước hết đi tìm chàng đi. Ta đại khái cũng có thể cung cấp cho người ít manh mối.”

“Hi, cô nhóc, muốn gạt ta giúp người đi tìm người ?” Mỹ Nhân nghĩ ngợi một lát, lại nói tiếp: “Cũng được, ta cũng đang tò mò xem, rốt cuộc vị phu quân kia của người là người như thế nào.”

Hai mắt Nhĩ Sanh sáng ngời: “Vậy chúng ta đi ngay bây giờ đi.”

“Việc tìm người tạm thời không vội, nhưng chiếc thuyền này cũng cần phải đến đúng giờ.” Mỹ Nhân khoát tay, nói: “Nếu người tìm ta chỉ vì chuyện ấy, hiện có thể lui xuống. Cô nhóc, về điểm này, tâm cơ của người còn non nớt lắm.”

Kể đứng bên cạnh đang muốn tiến lên đem bọn Nhĩ Sanh dẫn đi, Nhĩ Sanh đột nhiên cầm kiếm hét lớn một tiếng: “Đợi chút ! Còn có chuyện quan trọng hơn !”

Người bên ngoài bị Nhất Lân kiếm hù cho phát sợ, có chút luống cuống nhìn về phía Lỗ Mỹ Nhân, Mỹ Nhân nhún mày: “Nói !”

“Ta đói bụng” Nhĩ Sanh xoa nhẹ bụng, thần sắc có điểm mất tự nhiên, chờ đợi sự kinh ngạc trong mắt mọi người tiêu đi, nàng mới hung hăng nói: “Đừng tưởng rằng ta không biết âm mưu của mấy người ! Các người muốn để ta đói bụng đến ngay cả đi lại cũng không vững, sau đó cũng không cần lo ta chạy trốn ! Các người quả là âm hiểm !”

Thần Chử quỳ rạp trên mặt đất nhắm mắt giả chết. Lỗ Mỹ Nhân giật mình sững sờ một hồi sau đó ha ha cười lớn.

Nhĩ Sanh then quá hóa giận: “Ta đã ngoan ngoãn rúc trong cái khoang bé tí tối mù kia cả ngày trời các người ngay cả một mẩu bánh cũng chẳng nhét vào cho ta !”

“Bánh” Mỹ Nhân cười to không dứt, “Đưa một giỏ bánh đến khoang thuyền của cô ta đi.”

Bị đuổi về khoang thuyền, Nhĩ Sanh ôm lấy giỏ bánh bao trắng ăn lấy ăn để. Thần Chử ngồi xếp bằng bên cạnh dùng ánh mắt xấu hổ cùng giận dữ nhìn chằm chằm Nhĩ Sanh, giống như hận không thể đục mấy cái lỗ trên đầu nàng vậy.

“Cô có biết hai chữ nhục nhã viết thế nào không ?”

“Không biết” Nhĩ Sanh thành thật trả lời. Thần Chử nghe vậy tức đến hộc máu.

“Cô giống như một vị hảo hán đập văng cửa bước ra ngoài, lại giống con gấu chó đem giỏ bánh ôm trở về ! Tiền đồ ! Tiền đồ !” Thần Chử chỉ vào cái cửa bị Nhĩ Sanh đập hỏng, giận đến phát run, cả giận nói: “Cô xem cô gây ra cái chuyện tốt gì kia ! Mẹ nó chứ, thuyền cũng mở, cửa cũng đập, hai chúng ta thật giống như hai khối thịt khô chờ bị gió biển thổi đi !”

Nhĩ Sanh lau miệng, bất đắc dĩ buông tay: “Đây không phải là chuyện mà ta có thể ngăn cản được.”

“Xú nha đầu, xem ta hôm nay xử lí cô thế nào !” Thần Chử kìm nén không được xúc động trong lòng, nhào lên bắt được áo Nhĩ Sanh. Nhĩ Sanh sao lại có thể cứ vậy để mặc người ta khi dễ, trước phun một ngụm bánh mì đang nhai dở lên mặt Thần Chử, Thần Chử lửa giận càng thêm bùng phát, động thủ vặn ngược cánh tay Nhĩ Sanh lại.

Nếu là trước kia, khẳng định Nhĩ Sanh sớm đã bị hấn đánh gục, nhưng tốt xấu gì nàng cũng đã học được của Trường Uyên không ít chiêu số, không đối phó được những kẻ pháp thuật cao thâm như Lỗ Mỹ Nhân nhưng với dạng tầm tầm như Thần Chử thì còn phải xem thế nào đã. Hạ thấp người tránh được một trảo của Thần Chử, Nhĩ Sanh vận lực đánh một chưởng về phía hạ bàn hấn. Thần Chử nhảy lên, tung một cước về phía đầu Nhĩ Sanh, lại giật mình nhớ đến, cô nhóc kia pháp lực không lớn, một cước này trúng phải chắc chắn sẽ bị thương.

Chỉ là không đợi hấn kịp thu chiêu, Nhĩ Sanh lại không lưu tình chút nào đẩy chân hấn ra, tay kia vùng thẳng đến trước ngực Thần Chử. Thần Chử vội lui về phía sau hai bước, mắt thấy Nhĩ Sanh vùng quyền đánh về phía mình, hấn nhanh nhẹn nghiêng người né được. Nhĩ Sanh không kịp thu hồi chưởng lực, chỉ đành thuận thế đánh tiếp, một trảo xẹt ngang, xé rách một mảng y bào trước ngực Thần Chử.

“Ai nha.” Nhĩ Sanh thu chiêu, gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: “Mẫu thân ta từng nói, quần áo nam nhân không thể tùy tiện lộ ra. Xin lỗi, ta không nghĩ sẽ ra chiêu bất lịch sự như vậy với người.”

“Cô Cô” Thần Chử giận tím mặt, nào còn giống vị thiếu niên anh tuấn thần thái tiêu điều ngày nào.

“Ê, Thần Chử, trên ngực người”

“Cô còn dám nhìn !”

“Ồ” Nhĩ Sanh chuyển tầm mắt ra chỗ khác. “Chỉ là trên ngực người có”

“Ta có cái gì cũng không liên quan đến cô !”

“Chỉ là cái kia hình như”

“A !” Thần Chử nhìn xuống ấn ký trên ngực mình, kinh ngạc reo lên, “Ấn ký tiên tôn lưu cho ta”

“Được cứu rồi ?” P.s: Để đến cuối tháng post thì sợ để các bạn đợi lâu, thôi thì làm đc tẹo nào thì post tẹo đó vậy =.=”

[1] Giữ tâm thanh bạch, không có dục niệm.

[2] Kỹ viện.

[3] Tị thế: Con sên, nước mũi.

[4] Bàn tử: Tên béo.

[5] Tán gái.

15. Chương 14

Ngựa cùng heo ...

Phù chú trước ngực Thần Chử lặng lẽ nhỏ xuống hai giọt máu.

Thần Chử không mắng Nhĩ Sanh nữa, Nhĩ Sanh đương nhiên là không đại chủ động đi tìm phiền phức, vì vậy hai người chia ra mỗi người thành thành thật thật ngồi một bên cánh cửa bị đập hỏng. Nhĩ Sanh thỏa mãn ngồi nhai bánh bao trắng, miệng ngoác rộng tới tận mang tai. Lấy tu vi của Thần Chử sớm đã không cần ngày ngày phải ăn cơm. Mỗi khi nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn kia của Nhĩ Sanh, hắn đều lầm bầm nói mấy câu ghét bỏ.

Loại cảm giác trong lòng run sợ xen lẫn bình thản cùng yên tĩnh này tóm lại cũng có một ngày bị phá vỡ.

Ngày ấy, đúng giờ Ngọ, thời tiết khá tốt, bỗng nhiên phía chân trời, nơi giáp ranh giữa trời và biển đột nhiên cuộn cuộn nổi lên một cổ khí đen, chậm rãi tràn ngập cả thiên không.

Nhĩ Sanh đứng trước cửa khoang thuyền, đưa mắt nhìn cảnh vật xa xa, thấy vậy lập tức vẫy Thần Chử lại hỏi: “Có phải đám người Tiên tôn của người phái tới cứu chúng ta không ?”

Thần Chử đưa mắt nhìn ra xa, thần sắc có điểm ngưng trọng: “Tà khí ngút trời thế kia sao có thể là đám người tiên tôn phái đến được. Ta nghĩ thứ mà chiếc thuyền này hướng tới đã đến rồi.”

Hử ? Hải yêu ăn thịt trẻ con trong truyền thuyết đã tới ? Nhĩ Sanh vừa nghĩ đến đây trong lòng không tránh khỏi sợ hãi, vội đem Nhất Lân kiểm ôm vào trong ngực. “Chúng ta phải làm sao bây giờ ?”

“Đợi.” Kỳ thật trong lòng Thần Chử cũng vô cùng sợ hãi. Nghe tiếng trẻ con khóc mỗi lúc một lớn hơn, những bài học về sự hiệp nghĩa đã được tiếp nhận từ trước đến nay không cho phép hắn chùn bước. Thần Chử trầm nghĩ, nếu không chờ được đến lúc những người tiên tôn phái đến cứu, một kẻ tu tiên như hắn dù thế nào cũng phải quyết đấu một phen với yêu quái. Chết vinh còn hơn sống nhục. Đây cũng là lí do vì sao mấy ngày gần đây hắn nhìn không quen mắt với những hành vi của Nhĩ Sanh. Khi hắn thấy Nhĩ Sanh chạy tới trước mặt Lão Mỹ Nhân muốn hắn nhận nàng làm đồ đệ, hắn nhận định rõ, đó là một loại hành vi tham sống sợ chết, nhận giặc làm cha.

Nhĩ Sanh liếc mắt nhìn Thần Chử một cái, vẫn là thành thành thật thật ôm Nhất Lân kiểm trở về ngồi trong góc. Nàng rủ mắt vuốt ve Nhất Lân kiểm không rõ đang suy nghĩ cái gì.

Chuyện kể rằng, sau khi màn sương đen kia phủ kín cả một vùng nơi đường chân trời, một tên thuộc hạ vội vã chạy vào bẩm báo tình hình với Lão Mỹ Nhân, hắn nghe xong miễn cưỡng xuống giường, thông thả

rửa mặt, tùy ý khoác thêm một cái áo choàng có thêu đại huy lớn, gấp dài một tiếng chậm rãi đi đến phía trên boong tàu. Cùng lúc đó, con thuyền đã tiến đến ngay bên dưới phiến mây đen, sấm chớp ì ùng, mưa bắt đầu nặng hạt, Mỹ Nhân đứng dưới trời mưa, vẻ mặt thập phần chán ghét nói: “Hải yêu chết tiệt, phô trương cái gì, làm ướt y phục của ta, ta liền dùng một mối lửa hong khô cả cái vùng biển này.” Nói xong, y vung tay lên, một kết giới lam nhạt mang theo kim quang chậm chậm bao lấy xung quanh Lỗ Mỹ Nhân.

Những hạt mưa bị cản lại bên ngoài kết giới cũng dần biến thành một làn khói trắng, chớp mắt đã tiêu biến.

“Ê.” Lỗ Mỹ Nhân đi lên mũi tàu, khẽ gọi một tiếng, “Bổn công tử không muốn đòi co với người nữa, ra đây đi, ta mang té phẩm đến rồi đây.”

Vừa dứt lời, bên dưới tầng mây đen kịt, nước biển bốn phía không ngừng khuấy động, từ đáy biển sâu trời lên một sinh vật vô cùng to lớn. Con thuyền lắc lư liên hồi cơ hồ muốn lật nhào. Ngồi trong khoang thuyền, Nhĩ Sanh giống như một quả bóng lăn qua lăn lại.

Thần Chử nắm chặt lấy cửa khoang thuyền, thần sắc vô cùng trịnh trọng. Sau khi trông thấy bản thể hải yêu, trịnh trọng trong mắt dần bị thay thế bởi sự sợ hãi. Chờ khi cơ thể hải yêu hoàn toàn lộ ra khỏi mặt biển, khóe miệng Thần Chử lập tức co quắp: “Hmmmm?”

Lúc này, những con sóng cuộn cuộn trên mặt biển cũng dần lắng xuống, Nhĩ Sanh cảm Nhất Lân kiếm trên sàn, gian nan giữ thân mình đứng vững, lão đảo bước ra bên ngoài. Lăn qua lăn lại một hồi, Nhĩ Sanh cảm thấy đầu có điểm vầng vất, nhìn yêu quái ở xa xa kia, nằng nằng sốt hồi lâu mới giật mình nắm lấy góc tay áo Thần Chử hỏi: “Đó Đó là vật gì ? Đó là vật gì ? Thoạt nhìn vô cùng lợi hại a ! Trời ạ, trời ạ !”

Thần Chử trầm mặc. “Theo ‘Hải quốc dị châu chí’ trong Vô Phương Tàng thư các ghi lại, vật kia ... Gọi là hải mã.”

“Ngựa gì cơ ?” Nhĩ Sanh cả kinh hỏi lại, “Nguy rồi nguy rồi, tự nhiên lại chui ra một con ngựa có đôi mắt cá chết !”

Thần Chử xoa nhẹ bên thái dương: “Theo sách ghi chép lại, kích thước trung bình của một con hải mã không lớn như vậy. Hơn nữa Chúng còn kị người”

Lúc hai người đang nói chuyện, con hải mã siêu lớn kia bỗng thở hắt ra một hơi, kèm theo nước biển hung hăng phả lên thuyền. Nó đối Lỗ Mỹ Nhân nói: “Khổng Tước, năm mươi đứa trẻ con, ta muốn kiếm hàng.”

Khổng Tước vẫy vẫy tay, ý bảo bọn thuộc hạ đem những đứa trẻ ra. Từng nhóm trẻ con lớn có bé có lần lượt bị kéo lên trên boong, chúng lúc này đều đã sợ đến ngây người, ôm lấy nhau khóc nháo thành một đoàn.

Hải mã đưa mắt đếm thầm nhân số, thỏa mãn gật đầu. Cái đuôi nó nâng lên một khối trần châu đen nhánh từ dưới biển lên, nhất thời bốn phía ngập tràn tà khí.

Thần Chử thấy vật kia, cả người kinh hoàng chấn động: “Tà Linh Châu.”

Nhĩ Sanh lại ngẩn ngơ: “Heo[1] gì ?”

Thần sắc Thần Chử mỗi lúc một nghiêm trọng hơn: “Ma Châu hấp thu toàn bộ Tà khí trong trời đất mà thành, kể từ lúc khai sơn lập địa đã bắt đầu tồn tại, tà khí của nó có thể mê hoặc lòng người, khống chế kẻ khác khiến họ mất đi nhân tính.”

Nhĩ Sanh thật thả gật đầu cảm thán: “Con heo này thật là lợi hại.”

“Ta từng nghe tiên tôn nói qua, mấy trăm năm trước, lúc thế gian còn chìm trong loạn lạc, dưới cơn giận dữ của đạo tiên Trường An, Người đã ném vật ấy xuống đáy biển sâu. Từ đó về sau cũng chưa từng thấy xuất hiện qua, không nghĩ đến” Thần Chử nhú mày suy nghĩ sâu xa: “Yêu quái đó dùng vật ấy đối lấy năm mươi đứa trẻ, rốt cuộc là định suy tính cái gì ?”

Lỗ Mỹ Nhân cao ngạo ngửa đầu nhìn về phía hải mã nói: “Trần Châu đưa ta, ta liền quẳng những đứa nhỏ này xuống biển.”

Hải mã cuộn đuôi lên khỏi mặt biển, đang định trao linh châu cho Lỗ Mỹ Nhân, chợt một cổ sát khí bất ngờ đánh đến. Hải mã cả kinh định thần nhìn lại thì thấy một thiếu niên đằng đằng sát khí đang lao đến,

trong tay nhanh chóng kết một cái ấn phóng về phía cái đuôi của hải mã. Hải mã bị đau, kinh hô một tiếng, cái đuôi kia hơi chút duỗi ra, thiếu chút đem viên châu kia rơi xuống đáy biển sâu.

Thần Chử bất ngờ đánh tới, linh lực mạnh mẽ xuất ra, tâm tâm niệm niệm phải chặt đứt cái đuôi của hải mã.

Đột nhiên một cây trường tiên[2] đầy tà khí phóng tới, quần lấy cổ hần, hung hăng kéo cả thân thể Thần Chử trở lại trên boong thuyền. Lỗ Mỹ Nhân cười lạnh: “Muốn chết ? Bỏ công tử thành toàn cho người !” Nói xong bàn tay nhẹ điểm một cái, từ phía gốc trường tiên chậm rãi tỏa ra những cái gai dài, nhọn hoắt, hướng phía Thần Chử đâm tới. Bị những cái gai nhọn hoắt thế kia, Thần Chử phải chết e là chuyện không thể nghi ngờ gì nữa.

Lỗ Mỹ Nhân đang nhàn nhã cười lạnh, một lưỡi kiếm đen nhánh mạnh mẽ đâm về phía hần. Lỗ Mỹ Nhân cười lạnh, nâng roi đỡ lấy, không ngờ, lưỡi kiếm sắc bén lại chém đứt trường tiên trong tay hần thành mảnh vụn, cắm phập lên sàn thuyền.

Thần Chử nhân cơ hội này nắm lấy thứ đang quần nghẹt cổ mình kéo ra, cúi đầu thở phì phò. Lỗ Mỹ Nhân nhíu mày nhìn đoạn trường tiên trong tay, ánh mắt lạnh thấu xương chậm rãi chuyển về phía Nhĩ Sanh đang đứng ở cửa khoang thuyền: “Không ngờ kiếm này lại sắc bén như vậy. Cô nhóc, ta đối với phu quân người càng lúc càng thấy hứng thú.”

Không có Nhất Lân kiếm trong tay, Nhĩ Sanh có chút sợ hãi lui về phía sau mấy bước.

Hải mã lúc này cũng đã định thần lại được, cả giận nói: “Khổng Tước, chuyện làm ăn này người chẳng có thành ý gì cả, lại dám mang theo cả những kẻ tu tiên !”

“Tiểu tử tu tiên cùng con nhóc này đều là ta tùy thời bắt được. Thế nào, người muốn đâm người Vô Phương nhân rồi không có chuyện gì làm kia biết đến giao dịch giữa chúng ta ?”

“Hừ, vậy người hãy giao tên tiểu tử cùng con nhóc kia cho ta. Ta muốn đích thân xử trí bọn chúng.”

Lỗ Mỹ Nhân vuốt vuốt mặt mình nói: “Tiểu tử này người có thể mang đi, nhưng con nhóc kia ta muốn lưu lại.”

“Khổng Tước, Tà Linh Châu còn ở đây, người hiện tại vẫn phải nghe theo ta.”

Một tia lo lắng xẹt qua đáy mắt Lỗ Mỹ Nhân, hần híp mắt lại, nói: “Hải yêu, người đang uy hiếp ta ?”

Không đợi hải mã nói thêm, Lỗ Mỹ Nhân vung tay, một đám liệt hỏa lập tức phóng đi chặt đứt cái đuôi của hải mã, đưa Tà Linh Châu về trên tay hần.

Hải mã đau đớn rống lên một tiếng, Lỗ Mỹ Nhân chán ghét ngoáy ngoáy lỗ tai: “Bỏ công tử vốn muốn thủ tín, cùng người vui vẻ giao dịch, nhưng người thật sự khiến ta cảm thấy không vừa mắt.” Hần khoát tay nói: “Nhân lúc tâm trạng bốn công tử còn tốt, chưa muốn chặt cái đầu kia của người, mau đi đi.”

Hải yêu giận dữ rống lớn: “Tiểu yêu Khổng Tước, người quá mức cuồng vọng rồi !” Theo lửa giận của hải mã, sóng biển cuộn cuộn dâng lên, thuyền chòng chành muốn lật, lũ trẻ đều không giữ được thăng bằng mà ngã lăn xuống biển, tiếng thét chói tai không ngừng vang vọng.

Nhĩ Sanh vốn muốn nhân cơ hội này nhặt lại Nhất Lân kiếm, chỉ là con thuyền bị chấn động mạnh, rung lắc liên hồi, Nhĩ Sanh bị nó lắc cho quỵ rạp trên mặt sàn.

Chết rồi, chết cả rồi. Trong lúc bối rối, Nhĩ Sanh lửa giận bùng bùng liếc hải mã một cái, thâm nghĩ. Trường Uyên, thân ta táng trong biển rộng, không cách nào đi tìm chàng được nữa, nhưng chàng nhất định phải nhớ kĩ ta giống như, ta lúc nào cũng nhớ chàng vậy !

Trong lúc thế cục giằng co như vậy, chân trời xẹt qua một đạo bạch quang nhanh chóng phóng tới, xuyên thẳng vào đầu hải mã.

Hải mã hét thảm một tiếng, mưa gió xung quanh bất chợt giảm xuống, mây đen bốn phía cũng dần dần tản đi. Nhĩ Sanh ngẩng đầu nhìn lên. Một vị nam tử thân mặc đạo phục Vô Phương, từ phía chân trời cười mây mà đến. Người nọ ước chừng ba mươi, dung nhan tuấn đạt, dáng vẻ biếng nhác tùy ý, không nhanh không chậm bay đến, chớp mắt đã đến mép thuyền.

Namtử đáp xuống đúng chỗ Thần Chữ nằm úp sấp, vỗ nhẹ đầu Thần Chữ nói: “Đệ tử ngoan, đừng khí đáng khen, chỉ có điều hơi ngốc.”

Thần Chữ ngẩng đầu nhìn nam tử một cái, khoe miệng co quắp, nhưng lại ngại thân phận đối phương, vẫn là cung kính gọi một tiếng: “Sư thúc tổ.”

Người đến tên gọi Trầm Túy, quan môn đệ tử của Vô Phương tiên tôn. Hắn trời sinh thông minh lanh lợi, từ nhỏ đã có tiên duyên, làm gì cũng trúng ra một bộ dáng lười biếng, tùy ý, đối với tu hành pháp thuật không mấy hứng thú nhưng lại yêu rượu như mạng. Cho đến nay hắn cũng mới chỉ thu nạp một tên đồ đệ, nói đến tên đồ đệ này, Nhĩ Sanh coi như là cũng có chút quen biết. Đúng, chính là tiên tử đã cứu Nhĩ Sanh khỏi miệng cương thi ngày ấy, Tề Linh.

Tính nết Trầm Túy khiến cho hắn không được những tiểu bối Vô Phương nghênh đón, bởi vì các sư phụ của bọn họ đều thích ở sau lưng tán gẫu về hắn. Chỉ là chính bản thân hắn cũng không thèm để ý đó thôi.

Hiện tại xuất hiện ở đây, chẳng qua là vì hắn xuống núi dạo chơi xung quanh, vừa vặn đi đến phụ cận Hải thành, nghe được tin đồn Vô Phương tiên môn chiêu mộ đệ tử, trong lòng thừa biết không có chuyện ấy cho nên mới đuổi theo xem thế nào.

Trầm Túy gãi đầu: “Phải làm thế nào cho phải đây, cố tình để ta vướng phải chuyện thế này. Thực không muốn quản a.”

Lỗ Mỹ Nhân đối với cái chết của Hải mã hoàn toàn thờ ơ, cao thấp đánh giá Trầm Túy một phen, khoe miệng tà nghệ nhếch lên nói: “Kẻ nhàn rỗi của Vô Phương kia, nếu ngươi cứ vậy rời đi, bốn công tử tạm tha ngươi một mạng.”

“Ừ.” Trầm Túy nghĩ ngợi một hồi gật đầu đáp. “Được rồi, ta sẽ đi ngay đây. Nhưng, viên trân châu trong tay ngươi cũng phải theo đi cùng ta.”

Mỹ Nhân hé ra nụ cười tuyệt mỹ: “Cuồng vọng.”

Trầm Túy xoa nhẹ tay: “Cân nhắc qua một chút, ta thật sự không đánh lại ngươi. Chỉ là hiện tại ngươi mang trọng thương trong người, ta liều mạng mang một thân tu vi này ra phụng bồi cũng không phải là không thể làm gì được ngươi. Ta sẽ không để Tà Linh Châu tiếp tục tái xuất hiện trên nhân thế, nào, hai ta đấu một trận đi !”

Thần Chữ đột nhiên cảm thấy vị sư thúc tổ này nhà hắn thật là vĩ đại, hai mắt ướt ướt chuyên chú nhìn Trầm Túy.

Mỹ Nhân vẫn nhíu mày như trước: “Một thuyền năm mươi nhân mạng trẻ con cùng với tiểu tử này, ngươi tính cứ bỏ mặc như vậy sao ? Để bọn họ cùng chết với ta và ngươi ?”

Trầm Túy ra vẻ nghĩ ngợi sâu xa, một lúc lâu sau mới cười mà nói: “Vì sự an bình của thiên hạ, cái chết của bọn họ mới thực sự có ý nghĩa.”

Thần Chữ không thể tin được, tròn mắt nhìn Trầm Túy: “Sư thúc tổ !”

Nhĩ Sanh thừa dịp hai người đó nói chuyện, chậm rãi đi tới bên Nhất Lân kiếm, cố gắng rút nó ra khỏi sào tàu. Nhưng mũi kiếm đâm sâu vào sào tàu, Nhĩ Sanh dụng sức cả nửa ngày mới chỉ rút ra được chút ít.

Cùng lúc đó, phía chân trời lại lóe lên ba đạo ngân quang, Trầm Túy ngẩng đầu nhìn theo: “Ai nha, sư huynh của chúng ta cũng đến rồi a.” Hắn cười đến ngoan liệt: “Vây thì xem ra ta không cần phải liều mạng mình với người nữa, chuyện nguy hiểm đó cứ giao cho bọn họ là được rồi.”

Thần Chữ mang theo vẻ mặt hết thuốc chữa nhìn hắn.

Dung mạo bình tĩnh trước mắt cuối cùng cũng bắt đầu có điểm cứng nhắc. Mà đám yêu quái giả mạo đệ tử Vô Phương cũng nháo nhào lên, sợ tới lập tức quay trở về nguyên thân, còn đám trẻ con thì trên mặt đứa nào đứa nấy cũng ngập tràn vui sướng cùng hy vọng.

Chỉ có Nhĩ Sanh, nàng hoàn toàn mặc kệ diễn tiến bên ngoài thế nào, chỉ cố hết sức nhỏ Nhất Lân kiếm ra.

Lỗ Mỹ Nhân đột nhiên nói: “Được rồi, trăn châu này ta từ bỏ.” Nói xong hắn đem Tà Linh Châu vứt ra phía sau.

Cùng lúc đó, Nhĩ Sanh dồn hết sức lực vào lòng bàn tay, cuối cùng cũng rút ra được Nhất Lân kiếm cắm trên sàn. Ngoài dự kiến của mọi người, viên châu mà Lỗ Mỹ Nhân ném đi vừa văng rơi trúng lưỡi kiếm của Nhĩ Sanh. Mọi người chỉ thấy Nhĩ Sanh hét lớn một tiếng “Ha!”, theo sau đó, một thanh âm “Răng rắc” thanh thúy vang lên.

Tà Linh Châu cứ như vậy bị chém thành hai nửa.

Thần Chử ghen hờn trên trời.

Trầm Túy giật mình, huyết sáo.

Còn Lỗ Mỹ Nhân sau khi nghe được âm thanh giòn tan sau lưng, cứng ngắc quay đầu lại. Chỉ thấy trên mặt đất, hai nửa khối trăn châu lăn lóc trên mặt sàn chẳng khác nào hai viên đá tầm thường. Hắn nhìn Nhĩ Sanh, không dám tin.

Nhĩ Sanh còn đang hân hoan vuốt ve cây kiếm, chợt thấy mọi người nhìn nàng chăm chú, cả người đều cảm thấy không thoải mái.

Vừa định mở miệng hỏi đã có chuyện gì, thân ảnh Lỗ Mỹ Nhân thoáng lóe lên, nháy mắt đã hóa thành một làn khói đen tiêu thất mất, trong không trung chỉ còn lại thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi của hắn: “Nhóc con ! Người nhớ kỹ cho ta !”

Nhĩ Sanh chớp chớp mắt, một hồi lâu sau cũng không nghe thấy thêm bất cứ câu gì nữa mới kỳ quái hỏi: “Sao hắn chỉ mới nói một nửa đã bỏ đi vậy ? Muốn ta nhớ rõ cái gì a ?”

Mọi người đầu đầy hắc tuyến. Chỉ có Trầm Túy cười ha ha, nói: “Thú vị, thú vị ! Cô nhóc nhỏ bé này thế nhưng lại chém được Tà Linh Châu.”

Nhĩ Sanh lại cả kinh hỏi: “Ta chém heo khi nào ?”

Trầm Túy chỉ chỉ hai khối đá dưới đất nói: “Đây, không phải là do người chém sao ?”

Biểu tình của Nhĩ Sanh bỗng trở nên kỳ quái: “Sao heo này hình dáng khác với các loại heo bình thường thế ?”

Mọi người nghe được những lời này, nháy mắt đều trầm mặc, không nói được câu nào. Sau một hồi ăm ỉ, cũng không có ai phát hiện ra, từ phía hai nửa Tà Linh Châu phút chốc toát ra một làn khói đen kỳ dị, chậm rãi bị cơ thể Nhĩ Sanh hút vào.

[1] Trong tiếng trung, Châu [] và Trư [] đều đọc là [zhū], ở đây Nhĩ Sanh đã nghe nhầm châu trong châu ngọc thành trư nghĩa là heo.

[2] Roi da.

16. Chương 15

Bái sư

Bốn vị sư tổ của Vô Phương tiên môn đều cùng lúc xuất hiện, đám tiểu yêu trên thuyền sợ tới lập tức biến trở lại nguyên hình, nhất thời trên thuyền nào là chuột nào là mèo rừng chạy nháo nhào cả lên. Nhưng bốn phía đều là biển khơi, bọn chúng không tìm được cách nào thoát thân.

Trầm Túy quát: “Tất cả bám lấy nhau ngồi thành đoàn cho ta.” Lũ tiểu yêu đều ngoan ngoãn ngồi tùm lại với nhau thành một đồng. Trầm Túy lại nói: “Chúng ta sẽ rời khỏi đây mau thôi, các người tiếp tục làm

đúng phận sự của mình, lái thuyền trở về Hải thành, đi mau, làm tốt liền tha các người một mạng, bằng chậm chạp, làm không tốt Rượu của ta còn ngâm thiếu mấy vị” Không đợi hắn nói xong, đám yêu quái đều biến lại hình người, ngoan ngoãn nghe theo Trầm Túy sắp đặt.

Mặt khác ba vị đến lần này đều là những tiên nhân đức cao vọng trọng của Vô Phương, trong đó sư thúc tổ Tịch Ngộ là sư phụ của Thần Chữ, hắn là người có tu vi cao thâm nhất trong số bốn người họ.

Tịch Ngộ đi đến trước mặt đám trẻ con, trước giáo huấn chúng một trận, đại ý là muốn để chúng trở về tự nói với cha mẹ chúng, Vô Phương tiên môn sẽ không bao giờ sử dụng phương thức dùng ngân lượng chiêu mộ đệ tử, hơn nữa nội trong mấy năm nữa sẽ không nhận thêm bất cứ kẻ nào nhập môn, bảo cha mẹ chúng từ nay đừng bị lừa gạt thêm lần nữa.

Nhĩ Sanh nghe được, ôm Nhất Luân kiếm cúi đầu, lặng im không nói gì.

Thật tốt làm sao, nàng thầm nghĩ, Vô Phương không thu nhận đệ tử, sư phụ yêu quái cũng chạy mất, nàng biết chạy đâu tìm người dạy nàng pháp thuật đằng vân tìm người đây.

Thần Chữ đứng bên kia thấy thần sắc Nhĩ Sanh như vậy, cười nhẹ một tiếng, đi đến bên người tổ sư phụ, cung kính nói gì đó, vừa nói vừa nhìn về phía Nhĩ Sanh mấy lần.

Mấy vị tiên nhân nghe Thần Chữ kể lại, thần sắc đều lộ ra tia kinh ngạc. Tịch Ngộ đi đến bên người Nhĩ Sanh, nhìn Tà Linh Châu nằm lẳng lẳng trên boong tàu. Trên tay vận chút linh khí, đem hai nửa khối linh châu thu vào trong tay, dẫn đo suy nghĩ một hồi lại đưa mắt đánh giá Nhĩ Sanh mấy lượt, cuối cùng mới lên tiếng hỏi: “Kiếm này từ đâu mà có ? Linh lực của nó luyện thành thế nào ?”

“Kiếm này là phu quân ta tặng, cái linh lực mà Người nói cũng là do phu quân ta luyện cho.”

Tịch Ngộ khẽ lắp bắp: “Phu quân ?”

Nhĩ Sanh gật đầu. Tịch Ngộ trầm ngâm một hồi: “Ta thấy cô nương tư chất thông minh, vướng nạn gặp được tiên duyên, vốn định mang theo về Vô Phương để sư tôn nhìn qua, có thể Người sẽ đặc cách cho cô bái nhập làm môn hạ Vô Phương, nhưng cô đã lập gia thất” Nhĩ Sanh nghe được nửa đoạn trước, hai mắt mỗi lúc một sáng lên, nhưng nghe đến đoạn sau, ánh sáng trong mắt lại từ từ lụi tắt.

“Aiz.” Trầm Túy bỗng lên tiếng, hắn cà lơ phơ phát ôm quyền dựa vào mạn thuyền, cười cười nhìn Nhĩ Sanh: “Nếu sư huynh đã không chịu thu cô nương ấy, vậy để ta thu đi, được chứ ?”

Tịch Ngộ nghe hắn nói vậy liền nhíu mày nói: “Người có thể tặng cho cô nương ấy một thanh kiếm như vậy, tu vi chắc chắn cao thâm hơn chúng ta rất nhiều, sao có thể đến phiên chúng ta chỉ dạy cô nương ấy ?”

Nhĩ Sanh vội vàng thanh minh: “Phu quân ta hiện tại không thể dạy ta được, không biết chàng đã đi đâu, ta hiện tại muốn tu tiên chỉ vì muốn đi tìm chàng.”

Trầm Túy buông tay: “Xem ra ta vẫn còn cơ hội chỉ dạy cô nương.”

Tịch Ngộ trừng mắt nhìn liếc Trầm Túy một cái: “Sư đệ, chuyện này không thể đùa được. Cô nương đó đã lập gia thất, sao có thể làm môn hạ của Vô Phương tiên môn chúng ta.”

“Có gì mà không được ?” Trầm Túy có một tật xấu, vừa cùng các sư huynh nói chuyện, hắn liền lập tức mệt chỉ muốn ngủ. Ngáp dài một cái, hắn lười biếng nói: “Hòa thượng trước khi xuất gia không phải cũng có kẻ từng thành thân đó sao, chỉ cần từ bỏ là được rồi.”

Tịch Ngộ giận dữ: “Đệ !”

“Không thể !” Ngoài dự đoán của mọi người, Nhĩ Sanh thế nhưng lại nhảy dựng lên nói: “Nếu muốn ta bỏ Trường Uyên, ta sẽ không bái Người làm sư phụ !”

Trầm Túy chớp chớp mắt, cơn buồn ngủ trong mắt thoáng cái tiêu thất, có chút không hiểu gãi gãi đầu: “Thế thì phải làm sao a, ta cũng không nghĩ ra cách nào khác tốt hơn. Cô nương, nếu không cần cô phải bỏ tướng công, cô có nguyện bái nhập làm môn hạ của ta không ?”

Nhĩ Sanh lập tức quỳ xuống, dập đầu lạy Trầm Túy: “Sư phụ tại thượng, thỉnh nhận của đệ tử một lạy.” Nói xong lập tức phanh phanh phanh, dập đầu bái lạy đúng ba cái.

Trước đó Nhĩ Sanh từng hỏi qua Khất gia gia một chút về lễ tiết báisư, cần làm cái gì, ăn nói thế nào, ngữ khí ra sao, ... Cho nên ba cái khẩu đầu này kể ra cũng không hoàn toàn là thất lễ, mà tốc độ báisư lại nhanh đến những người có mặt ở đó đều không kịp phản ứng.

Chờ Nhĩ Sanh báisư xong, ngẩng đầu nhìn lên Trầm Túy hồi lâu, Trầm Túy mới cười ha hả nói: “Hảo đồ đệ, hảo đồ đệ !”

Một trong hai vị tiên nhân đứng phía sau tiến lên, nói: “Sư đệ, hành động này của đệ sợ là có điểm không ổn. Đầu tiên phải kể đến, cô nương này lai lịch không rõ ràng, bản thân toát ra một cỗ hơi thở cổ quái; thứ hai, sư tôn”

“Đến lúc đó, đệ sẽ thưa rõ chuyện với sư phụ.” Mấy người họ còn muốn khuyên giải, Trầm Túy bỗng nhiên bày ra thần sắc ưu thương, nói: “Nhiều năm qua, môn hạ của đệ cũng chỉ có mỗi một người là Tể Linh. Vị đệ tử này cũng chẳng biết nửa điểm vui vẻ, mặt lúc nào cũng lạnh như khối băng, thường xuyên bày ra sắc mặt vô biểu cho đệ coi, dùng từ ngẫu nhiên còn có điểm mạo phạm, các vị sư huynh Ha ha” Hắn tiếp tục ngáp thêm cái nữa, “Các huynh có điểm không biết, kỳ thật A Túy đệ sớm đã muốn thu nạp thêm một cái đồ đệ. Trong Vô Phương thật sự có rất nhiều người mang thành kiến với đệ, ngay đến đám tiểu bối cũng không hoan nghênh đệ. Hiện giờ đệ vất vả lắm mới nhìn trúng một người, các huynh phản đối như vậy ta biết phải làm sao a !”

Ba vị tiên trưởng bị hắn trách móc, giận đến tím mặt, lăm lăm mấy tiếng cuối cùng lưu lại một câu: “Tùy đệ.” Rồi dẫn Thần Chử cười mây bay đi.

Thần Chử trước khi đi còn có chút thất thần, Nhĩ Sanh thế nhưng phản ứng lại rất mau, quay sang hắn hét lớn: “Sau này nhớ gọi ta là sư cô a !” Nàng vẫn còn nhớ rất rõ, Thần Chử lúc trước gọi Tể Linh là sư cô.

Trầm Túy đứng nhàn nhả ở bên cạnh cũng vẫy vẫy tay với đám người họ nói: “Đệ đưa những đứa nhỏ này giao cho cha mẹ chúng xong sẽ trở về Vô Phương.”

Chờ đến khi trên không trung không còn bóng dáng họ nữa, Nhĩ Sanh mới thu hồi ánh mắt ngoan ngoãn nhìn Trầm Túy.

“Nhóc !” Trầm Túy nhìn về phía chân trời, chỗ giáp ranh giữa trời và biển, hỏi: “Tên gì ?”

“Nhĩ Sanh.”

“Ừm, tên cũng không tệ.”

Nhĩ Sanh đợi một lát không thấy hắn nói gì tiếp mới kỳ quái hỏi: “Sư phụ không đặt cho đệ tử một cái pháp danh sao ?”

“Pháp danh ?” Trầm Túy có điểm buồn cười nhìn Nhĩ Sanh một cái, lập tức đáp: “Tên bất quá cũng chỉ là một thứ dùng để xưng hô, đặt là gì cũng không sao cả. Bất quá, nhìn ánh mắt kỳ vọng của ngươi như vậy, sư phụ liền đặt cho ngươi một cái pháp.” Nghĩ ngợi một hồi., hắn mới nói tiếp: “Ừm, Tiểu Nhĩ, tên này cũng không tệ. Sau này nhớ ngoan ngoãn nghe lời ta, nhớ không ?”

Nhĩ Sanh nghiêm túc gật đầu: “Dạ, sư phụ !”

“Nếu có thể, ngàn vạn lần đừng có học thành một bộ dáng như sư tỷ ngươi.” Trầm Túy như có tâm sự, cảm khái một tiếng.

Nhĩ Sanh vẫn ngoan ngoãn gật đầu như trước.

“Tiểu Nhĩ.” Trầm Túy đột nhiên nghiêm mặt hỏi: “Ngươi tu tiên là vì muốn tìm phu quân, nếu một ngày kia ngươi phát hiện ra dù tu vi của bản thân có uyên thâm tới đâu cũng không cách nào đạt được sở nguyện của bản thân, ngươi sẽ làm thế nào ?”

“Ý sư phụ là, dù học được pháp thuật rồi nhưng vẫn không thể tìm được Trường Uyên ạ ?” Nhĩ Sanh nghĩ nghĩ, nói: “Vậy đệ tử sẽ tìm cách khác, dù sao cả đời này, đệ tử cũng phải tìm chàng bằng được.”

Trầm Túy cười khê một tiếng, mang theo mấy điểm trào phúng: “Thật đúng là trẻ con. Mọi chuyện trên đời sao có thể hết thảy đều theo ý ngươi. Nếu nói có thể hoàn toàn sống theo ý mình, trên đời này e chỉ có Ti Mệnh Tinh Quân trên Cửu Trùng Thiên thôi.”

Nhĩ Sanh nghiêng đầu suy nghĩ, chẳng hiểu sao nàng lại cảm thấy, trong câu nói này của sư phụ, Người chưa nói hết ý

Thuyền mỗi lúc càng gần Hải thành, đem bọn nhỏ trở lại đất liền để tự chúng tìm đường về nhà xong, Trầm Túy phất tay một cái, toàn bộ yêu quái trên thuyền đều bị thu vào trong bầu rượu bên hông.

Nhĩ Sanh tròn mắt kinh ngạc nhìn hần: “Sư phụ, không phải người nói sẽ tha chúng một mạng sao ?”

“Ừ. Nhưng ta lại cảm thấy tốc độ của thuyền này quá chậm chạp thôi. Ngự kiếm của ta một ngày có thể bay qua bay lại mấy vòng thủy lộ vừa rồi, bọn chúng thế nhưng lại chèo lâu như vậy, thật khiến vi sư thất vọng a !”

Nhĩ Sanh nghe vậy chỉ biết há hốc mồm, lại không biết nên nói cái gì, cuối cùng chỉ thầm cảm thán thay cho đám yêu quái vận khí không tốt này.

Trầm Túy thu xong đám yêu quái liền ôm bầu rượu muốn đi tìm tử điểm, Nhĩ Sanh lại muốn đi chào tạm biệt ông lão ăn mày vậy nên nàng liền hẹn Trầm Túy lát sau gặp lại, một mình đi tìm người. Nàng tìm khắp những nơi có thể song vẫn không thể tìm được ông lão ăn mày. Chắc ông ấy không thấy nàng trở lại nên đã rời đi.

Không tìm được người, Nhĩ Sanh cảm thấy có chút mất mát. Hiện tại nàng đã bán được sư, sau này cơm áo không cần lo lắng, ít nhất nếu có thể, nàng muốn đem chút tiền lúc trước nhận của lão giao trả lại.

Nhĩ Sanh thở dài một tiếng, xoay người rời đi. Vừa quay đầu lại, nàng thoáng nhìn thấy một bóng người quen thuộc đang đứng sau lưng mình, hai mắt híp lại, chăm chú nhìn nàng. Nhĩ Sanh ngẩn người, ngoan ngoãn kêu một tiếng: “Sư tỷ.”

Người tới chính là người có khuôn mặt lạnh lùng, Tề Linh. Tóc của nàng ta có điểm hỗn độn dường như là có chuyện cấp bách cần làm. Nghe Nhĩ Sanh gọi mình một tiếng như vậy, Tề Linh khẽ nhíu mày, biểu tình có chút không thể thừa nhận cũng như không tin nổi: “Sư muội ?” Hai chữ này thốt ra có chút ý vị trào phúng.

Nhưng Nhĩ Sanh là người thế nào ? Nàng đâu thể nghe ra nhiều cung bậc cảm xúc như vậy chỉ thông qua một câu nói cùng sắc mặt của người đối diện ? Chỉ thấy nàng nhoẻn miệng cười, lớn tiếng đáp lại: “Ai ! Tiên tử sư tỷ, chúng ta thật là có duyên, không nghĩ đến có ngày ta cùng tỷ lại bán chung một vị sư phụ.”

Khóe miệng Tề Linh khẽ giật giật, nhin xuống cảm xúc, nói: “Ta cũng không bao giờ nghĩ tới.” Ngưng lại một chút, nàng lại nói tiếp: “Sư phụ đâu ?”

“Đi mua rượu rồi !”

“Mang ta đi tìm Người.” Nói xong câu này, thần sắc nàng ta lại thu về trạng thái lạnh lùng, trong trẻo ban đầu.

Nhĩ Sanh cũng không ngạc nhiên. Thấy vẻ mặt Tề Linh như vậy, nàng cũng phần nào đoán được vị tiên tử mặt mày lạnh lùng này không thích bản thân có thêm một tiểu sư muội. Nàng không rõ nguyên nhân cũng không dám chạy lại hỏi, chỉ đành ngoan ngoãn nghe theo, thành thành thật thật đi trước dẫn đường.

Lúc đó Thẩm Say đang thưởng thức mỹ tửu trong tửu quán. Lơ đãng nhìn ra bên ngoài bắt gặp thân ảnh Nhĩ Sanh đang đi đến, hần vẩy vẩy tay làm hiệu. Trong giây lát nhìn thấy thân ảnh đi phía sau Nhĩ Sanh, sắc mặt hần lập tức thay đổi, nhìn trái nhìn phải không tìm thấy chỗ có thể núp hần đành cắn chặt răng ngửa đầu uống cạn rượu trong chén. Vừa định cầm vỏ rượu giấu đi, một đôi tay thon dài vươn đến chặn lại sau đó nắm lấy cái vỏ, nhấc lên.

Tề Linh đứng đó, ánh nhìn lạnh lẽo quét về phía Trầm Túy: “Sư phụ.”

Trầm Túy thở dài một tiếng, ngoáy ngoáy lỗ tai: “Lại tới nữa, lại tới nữa. Đừng nhắc chuyện đó nữa, ta không muốn nghe.”

Tề Linh đứng lặng trong chốc lát, đôi mắt khẽ rủ xuống, những sợi tóc hỗn độn khiến nàng thoát nhìn thập phần chật vật. Lúc sau, nàng nói: “Đồ nhi muốn nói ra suy nghĩ của bản thân.”

Trầm Túy gật đầu: “Ta biết, ta biết. Không uống rượu nữa, quay về Vô Phương. Đi thôi, nhớ mang theo tiểu sư muội của con, nó không biết ngự kiếm.”

Cho dù là người không nhạy bén như Nhĩ Sanh cũng nhìn ra thân mình Tể Linh cứng đờ. Nàng gãi gãi đầu nghĩ, sư tỷ hình như không thích hai chữ sư muội thốt ra từ trong miệng sư phụ. Nhĩ Sanh vẫn nhớ lần gặp trước, lúc ấy mặc dù gương mặt Tể Linh cũng lạnh lùng nhưng nó chưa từng toát lên vẻ không mong đợi khi thấy nàng như bây giờ.

Nàng đã làm chuyện gì khiến sư tỷ mất hứng sao ?

“Vì sao lại thu cô nương ấy làm đồ đệ ?” Nhĩ Sanh còn đang xuất thần, Tể Linh đột nhiên lên tiếng chất vấn Trầm Túy. Vẻ mặt nàng ta mặc dù không nghiêm khắc nhưng lại thập phần nặng nề.

Trầm Túy cười cười: “Sư muội con thiên phú dị bẩm, từ nay về sau tiền đồ vô lượng, các sư thúc sư bá con đều là những người tính cách cổ hủ, vì sư vì luyện tiếc một tài năng như vậy, sao có thể không thu xếp cho thỏa đáng ?”

Tể Linh thở dài: “Đồ nhi bất tài, trong nạn cương thi lần trước từng gặp qua phu quân cô nương ấy. Đó là một người thâm tàng bất lộ, hơn nữa, cô nương này lai lịch không rõ ràng, sư phụ không thể dễ dàng mang cô ấy về Vô Phương được.”

Trầm Túy thản nhiên nhìn về phía Tể Linh: “Con quên rồi sao, lúc trước chính ta cũng đã mang con về Vô Phương như vậy đấy.”

Sắc mặt Tể Linh đột nhiên tái nhợt, không nói câu nào. Nắm chặt lấy vò rượu, vì dụng quá nhiều lực mà các đầu ngón tay trắng bệch ra. Im lặng một hồi, nàng ta mới khó khăn thốt ra được một chữ: “Vâng.” Sau đó xoay người rời đi.

Trầm Túy căn bản không để ý tới nàng ta, phát tay gọi tiểu Nhị bảo hần đưa lên một vò rượu khác.

Nhĩ Sanh nhìn theo bóng lưng Tể Linh, lại quay đầu nhìn vị sư phụ đang thông thả uống rượu, cuối cùng cắn răng đuổi theo: “Tể Linh tiên tử ! Tể Linh”

Trầm Túy dùng ống tay áo lau đi vệt rượu vương lại bên môi, không ai để ý thấy, dưới hàng mi dài cụp xuống ấy, đôi mắt đen, sâu thẳm của y thoáng hiện lên một chút trầm tư.

“Sư tỷ !” Một mạch chạy qua con hẻm nhỏ, Nhĩ Sanh thấy Tể Linh đem vò rượu trong tay tùy ý ném ột tên ăn mày, nàng vội chạy lại, nắm lấy ống tay áo nàng ta, cúi người, khó nhọc hít thở.

Tể Linh quay đầu lại: “Có chuyện gì ?”

“Ta Vì sao tỷ lại ghét ta ?” Nhĩ Sanh hít thở lại được bình thường mới nhìn Tể Linh hỏi tiếp: “Lần trước chúng ta gặp nhau, thái độ của tỷ với muội đâu có như bây giờ.”

Trong lòng Nhĩ Sanh vẫn luôn nhớ rõ lần đầu gặp Tể Linh. Cứu nàng từ miệng cương thi, đáng vẻ mạnh mẽ mà kiêu ngạo, giờ tay nhắc chân đều khiến người khác thấy đẹp không rời mắt được. Nhĩ Sanh rất kính nể thậm chí sùng bái Tể Linh, thế nên mới rồi, lúc trước nàng ta nói gần nói xa coi nhẹ Nhĩ Sanh, nàng liền cảm thấy buồn bực không nói nên lời.

Tể Linh hất tay nàng ra: “Ta chưa từng nói ghét muội.”

“Vậy, vì sao tỷ không ủng hộ ta bái sư ?”

Tể Linh mím môi, nhất thời không nói được câu nào. Một lát sau, nàng mới chậm rãi nói: “Chỉ là ta lo lắng không đâu...”

“Muội không có lai lịch rõ ràng ?” Nhĩ Sanh nhìn thẳng vào mắt Tể Linh, giải thích: “Nơi tỷ cứu muội lần trước chính là thôn muội sinh sống, muội đã sinh ra và lớn lên ở đó.”

“Phu quân muội”

Nhĩ Sanh cân nhắc trong chốc lát, gật đầu nói: “Lai lịch Trường Uyên cũng là một câu đó, nhưng người muốn bái nhập Vô Phương tiên môn là muội chứ không phải là Trường Uyên, sao lại lôi chàng ấy vào chuyện

này ? Hơn nữa hiện tại Trường Uyên ở đâu muội cũng không biết, bá sư lần này chỉ là để học chút pháp thuật tìm chàng ấy, sư tỷ, tỷ yên tâm, muội tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì gây tổn hại đến Vô Phương.”

Tễ Linh bị những lời này khiến cho ghen hờn, không nói được lời nào, chỉ đành “khụ” một tiếng, tiếp tục đi về phía trước. Nhĩ Sanh nhắm mắt theo sau nàng rồi đi, tựa như một cái đuôi.

Đi được hai ba bước, Tễ Linh dừng lại, quay đầu nhìn Nhĩ Sanh, Nhĩ Sanh cũng chớp chớp mắt nhìn nàng ta. Tễ Linh quay đầu lại, tiếp tục đi, phía sau liền truyền đến những bước chân theo ngay sau. Tễ Linh cứ vừa đi vừa quay đầu lại nhìn Nhĩ Sanh mấy lần, nàng vẫn nhẫn nại theo sau nàng ta.

Cho tới bây giờ chưa từng bị ai bám dính lấy như vậy khiến cho Tễ Linh cảm thấy có chút không quen. Nhứu mày, nghiêm khắc nhìn Nhĩ Sanh một cái, chỉ thấy Nhĩ Sanh dùng ánh mắt mong chờ, chớp chớp mắt nhìn nàng.

Lại đi tiếp vài bước, Tễ Linh nuốt một ngụm nước bọt, cuối cùng nhịn không được hỏi: “Muội đi theo ta làm gì ?”

Nhĩ Sanh lại kỳ quái nói: “Không phải sư phụ giao muội cho tỷ sao ?” Nàng nói vô cùng hợp tình hợp lý: “Muội không biết ngự kiếm, tỷ công ta đi.”

Mi mục tinh tế khẽ nhú mại.

Nhĩ Sanh gãi đầu: “Không công ạ ? Vậy muội trở về tìm sư phụ.”

“Đứng lại.” Tễ Linh nghiêm giọng gọi, khom lưng xuống bảo: “Lên đi.”

17. Chương 16

Con rắn nhỏ sau núi

Edit: Hoa Di Khả

Vừa tiến vào Vô Phương tiên sơn, Nhĩ Sanh đã bị tầng tầng lớp lớp mây mù làm kinh sợ một phen.

Nàng cũng đã từng nghe qua những truyền thuyết mà người đời truyền miệng nhau về Vô Phương. Tọa lạc trên đỉnh Vân Hải, quy tụ linh khí bốn phương tám hướng, từ thuở khai thiên lập địa đến nay cũng bởi được linh khí bảo bọc nên không một yêu ma tà khí nào dám xâm nhập. Tương truyền Khai Sơn sư tổ, cũng chính là người đã lập ra Vô Phương tiên môn ngày nay thu nhận hơn ngàn đệ tử, trong đó, không ít người đã phi thăng thành tiên.

Tễ Linh mang theo Nhĩ Sanh trở về tiểu viện của mình. Người tu tiên không màng hưởng thụ những thú vui xa xỉ, ngay cả cái sân nhỏ cũng rất bình thường. Tiểu viện có tất cả năm gian phòng. Một dùng làm thư phòng, bốn gian còn lại dùng làm phòng ngủ, Trầm Túy một gian, Tễ Linh một gian, còn dư lại hai gian.

Theo lý mà nói thì Trầm Túy và các vị tiên nhân ngang hàng khác đều có một ngọn núi thuộc về riêng mình để dốc lòng tu luyện cũng như chỉ dạy đệ tử. Nhưng từ trước đến nay, ở Vô Phương, Trầm Túy không được chúng tiểu bối chào đón, tiên tôn tuy rằng yêu thích vị quan môn đệ tử này song cũng chẳng bao giờ quan tâm đến loại chuyện vặt vãnh này cả. Trầm Túy đối với việc chỉ có mỗi mình Tễ Linh là đồ đệ, bản thân không hề quan tu luyện cũng chẳng hề gì, với hắn chỉ cần có cái bầu rượu là đủ rồi. Mà đồ đệ duy nhất của hắn, Tễ Linh, tính tình lãnh đạm lại càng chẳng thèm để tâm chuyện này nọ, cho nên mười mấy năm nay hai sư đồ họ đều cảm thấy chẳng có gì không tốt cả.

Về phần người mới như Nhĩ Sanh...

“Cả Cả viện tử này đều là của sư phụ sao ? Có thật là đều là của sư phụ ?” Nàng hai mắt đảo qua đảo lại khắp nơi, chạy tới chạy lui khắp viện tử, hết sờ cánh cổng rồi lại sờ đến cửa sổ, “Sư phụ thật là tài giỏi !”

Tế Linh mặt không đổi sắc kéo Nhĩ Sanh đến căn phòng bên phải biệt viện : “Từ hôm nay trở đi, muội ở đây. Phòng này chưa từng có người ở qua, muội tự thu xếp lại đi. Bên kia có cái giếng, sau này tự mình gánh nước. Khi nào muội thu dọn xong thì đến phòng bên cạnh tìm ta, ta sẽ đem chăn màn uội.” Lạnh nhạt dặn dò đôi câu, nàng ta liền trở về phòng của mình, quyết định không vội giúp đỡ.

Nhĩ Sanh có chút choáng váng, vui vẻ gật đầu.

Từ hôm nay trở đi, nàng có một sư phụ, một sư tỷ, còn có một tiểu viện giống như nhà của mình. Nàng đứng ở cửa, hít một hơi thật sâu, thật tốt a, nếu Trường Uyên ở đây, vậy thì sẽ càng thêm hoàn mỹ.

Mất cả một ngày trời Nhĩ Sanh mới dọn dẹp, thu xếp đồ đạc này nọ gọn gàng, đầu ra đây, ngay cả sân trước cũng quét dọn qua một lượt.

Tế Linh ngồi thiền trong phòng của mình, qua cửa sổ thấy nàng chạy tung tăng quét dọn mọi thứ, khóe môi bất chợt giật giật, cuối cùng cũng không lên tiếng.

Chập tối thì Trầm Túy uống say đến méo mó lão đảo tiến vào tiểu viện, tay trái còn không quên mang theo một bầu rượu, tay phải xách thêm một ít gà quay bọc trong giấy dầu.

“Tiểu Nhĩ” . Trầm Túy thấy Nhĩ Sanh đang múc nước ở bên cạnh giếng, lớn tiếng gọi, “Sư phụ mang thức ăn về cho con này, ăn đi, ngày mai ta sẽ dạy cho con thuật Ích Cốc, sau này không cần phải ăn uống gì.”

Nhĩ Sanh vừa nghe được những lời này, giật mình buông tay, thùng nước tức khắc rơi vào trong giếng, tái mặt nói: “Sư phụ...Người muốn con chết đói sao ?” Nàng tự nhủ : “Quả thật, chỉ cần chết đói sẽ biến thành tiên.”

“Ngốc” . Trầm Túy thưởng nàng một chữ, đem bọc gà nướng đặt vào tay nàng, lại tiếp tục thuyết pháp : “Ngày mai ta dạy con thuật không ăn cơm cũng không chết đói, muốn học hay không?”

Nhĩ Sanh lúc này mới yên lòng lại, một bên há mồm gặm đùi gà, một bên hàm hồ nói: “Sư phụ dạy gì con học cái đấy.”

Trầm Túy cười híp cả mắt: “Tốt, tốt, đồ đệ ngoan, sư phụ dạy cho con uống rượu. Rượu này...”

Tế Linh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bước ra, lạnh nhạt liếc qua Trầm Túy, Trầm Túy sờ sờ ót, cười ha ha nói: “Rượu này quả nhiên uống một mình mới là mỹ vị a !” Nói xong, lão đảo trở về phòng mình.

Tế Linh cầm kiếm bước ra ngoài, Nhĩ Sanh vội gọi to: “Muộn như vậy rồi sao sư tỷ lại muốn ra ngoài? Tỷ có muốn ăn chút gà nướng không?”

Tế Linh vốn không có ý định sẽ để ý đến nàng, nhưng bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, xoay đầu lại lạnh nhạt nói : “Muội dám thử uống rượu ở nơi này xem” . Uy hiếp xong, liền xoay người bước đi. Nhĩ Sanh vừa gặm chân gà vừa nhìn theo bóng lưng Tế Linh rời đi, trong lòng có chút khó xử. Lời sư tỷ nói dĩ nhiên là nên nghe nhưng nếu sư phụ kêu nàng uống, nàng cũng nên nghe lời sư phụ a, đến lúc đó thì biết phải làm thế nào

Buổi tối, lẩn lộn trong ổ chăn ấm áp, Nhĩ Sanh đem Nhất Luân kiếm đặt bên gối, tự nhủ: “Trường Uyên, ta đang học tiên thuật để có thể tìm thấy chàng, chàng nhất định phải đợi ta.”

Ngày đầu tiên ở Vô Phương cứ như vậy mà trôi qua.

Sau hôm đó, ngày nào Trầm Túy cũng dành chút thời gian đến dạy Nhĩ Sanh tu luyện tiên thuật. Hẳn dạy không nhiều nhưng Nhĩ Sanh lại tiếp thu rất nhanh. Thứ nhất trong cơ thể nàng còn có linh lực, có thể bỏ qua rất nhiều giai đoạn con con không cần thiết, thứ hai Trường Uyên cũng dạy nàng một ít pháp thuật từ trước, thành ra khả năng của nàng không biết sớm đã cao hơn người khác bao nhiêu.

Trầm Túy chỉ dạy nàng hơn một tháng, sau đó liền khoát tay nói nghỉ ngơi hai tháng, để nàng phải tự tu luyện.

Lúc này, Nhĩ Sanh vừa mới học Ngự Kiếm thuật, có thể bay được, nhưng động tác xấu đến khó coi.

Nàng cả ngày đều tâm niệm, sau này đi cứu Trường Uyên, phong thái bản thân nhất định phải giống như các tiên tử tỷ tỷ, bay đến trước mặt, sau đó thật mỹ lệ rơi xuống lòng ngực chàng.... cọ tới cọ lui.

Ngày hôm sau, Nhĩ Sanh mang Nhất Lân Kiếm ra, đứng vững ở trên thân kiếm, niệm khẩu quyết Ngự Kiếm, bỗng nhiên Nhất Lân Kiếm mất kiểm soát, như điên như dại bay thẳng lên trời, mang theo Nhĩ Sanh bay về phía sau núi.

Nhĩ Sanh nhất thời hoảng loạn, không biết như thế nào khiến Nhất Lân Kiếm dừng lại. Nhớ lại lời Trầm Túy nhắc nhở, phía sau núi chính là cấm địa, vừa có thú dữ lại nguy hiểm, nhất định khi trở về sẽ bị đánh bằng roi. Cho nên dù tò mò đến mấy, Nhĩ Sanh cũng không dám một mình chuồn đến đây.

Một đường kinh hoàng bay qua không trung vẽ nên trên nền trời Vô Phương một đường cong tuyệt mỹ, thẳng tắp lao thẳng về phía sau núi. Đám đệ tử Vô Phương ở bên dưới đều ngẩn người, không biết đó là vật gì, nhưng tất cả đều nhìn ra, vật đó đang bay thẳng về phía cấm địa sau núi, nhất thời có chút bối rối. Sau đó mấy vị đệ tử tu hành tương đối cao lập tức đuổi theo, thế nhưng vật kia tốc độ quá nhanh, chỉ trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng, không biết rơi ở chỗ nào phía sau núi.

Nhĩ Sanh tất nhiên không biết mình đã gây nên bao nhiêu náo loạn, hiện tại sự chú ý của nàng đều đặt hết trên Nhất Lân Kiếm, một lần lại một lần nhớ kỹ Ngự Kiếm khẩu quyết, cảm giác được tốc độ Nhất Lân Kiếm chậm lại, nàng mở to mắt ra nhìn thì trước mắt đã là mặt đất.

“A”. Nhất Lân Kiếm hung hăng cắm vào pháp trên đất, Nhĩ Sanh lập tức bị hất văng ra phía trước, trong miệng đầy bùn, lăn tròn trên mặt đất mấy vòng, cuối cùng cũng ngừng lại.

Nằm dài một hồi lâu, nàng mới có thể từ từ bò dậy, vừa đứng lên xong, nàng lập tức đưa tay sờ sờ răng của mình, nhận thấy nó vẫn còn nàng mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm. Xoa nhẹ cổ tay đang đau nhức, lê từng bước về phía trước.

Lần này trở về nhất định sẽ bị phạt, Nhĩ Sanh thầm nghĩ, chẳng những chạy đến phía sau núi mà còn làm bẩn mất bộ y phục xinh đẹp.

Nhất Lân Kiếm cắm sâu trong đất, chỉ còn cái chuôi kiếm ở bên trên, Nhĩ Sanh đang đau đầu không biết làm như thế nào để rút kiếm ra, chợt nghe có tiếng lá cây sần sật rung động, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, một vật thể màu đen lạnh lẽo lập tức đập vào mắt nàng.

Nhĩ Sanh không biết đó là vật gì, thét lên một tiếng kinh hãi rồi vội vàng lui lại phía sau hai bước, tập trung nhìn thẳng về hướng phát ra tiếng động, mới phát hiện vật thể đen nhánh đó đang cuộn tròn mình lại, thân to cỡ một ngón tay cái, độ dài chỉ khoảng một cánh tay.

Nhĩ Sanh nhìn chằm chằm vào nó, cẩn thận suy xét hồi lâu mới thốt lên được: “Rắn?”

Hắc xà nghe thấy tiếng hô, ngẩng đầu lên, kim sắc trong mắt ánh lên vạn phần vui sướng, vội vàng hướng bên chân Nhĩ Sanh trườn tới.

“Á!” Nhĩ Sanh hét lớn một tiếng, làm Tiểu Hắc xà sợ đến giật mình, nàng chỉ tay vào nó nói: “Vật nhỏ cuồng vọng, lại dám nghĩ muốn ăn ta, xem ta thu thập ngươi như thế nào”. Ngay lập tức nhặt một khúc gỗ dài, chuẩn xác nện ngay đầu con rắn nhỏ, trực tiếp mang đầu của nó áp vào trong đất, ép nó nhanh chết, mặc cho thân hình nhỏ kia đang dùng hết khả năng vận vẹo, cũng không thể đẩy được thanh gỗ ra.

Giãy dụa trong chốc lát, nó như là tuyệt vọng, thân mình xụi lơ, nằm im tại chỗ không nhúc nhích.

Nhĩ Sanh vội nhặt một cái nhánh cây nhỏ, cẩn thận chọc chọc vào cái đuôi mềm mềm, thấy nó không nhúc nhích, giống như là bị chính mình đập chết, nàng vui sướng quăng cây gỗ ra xa, thầm nghĩ ở chỗ này lại có thịt rắn nướng để ăn, tuy rằng hiện tại không ăn cũng sẽ không chết đói, nhưng món ngon đã ở trước mắt sao có thể bỏ qua được.

Chờ Nhĩ Sanh đem cái đầu rắn kéo lên, lại thấy cặp mắt màu vàng mở to nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt mang theo chút ai oán.

Nhĩ Sanh hoảng sợ, nhưng thấy con rắn này dường như không có ý định công kích mình, liền nhịn xuống ý định ném nó ra xa, sờ sờ lên thân nó, cao thấp đánh giá: “Rắn trên tiên sơn với rắn ở mặt đất thật khác nhau nha, đánh như thế mà cũng còn sống được.”

Tiểu hắc xà ủ rũ cụp lấy đầu, bộ dáng rất chi là uể oải.

Nhĩ Sanh sờ soạng chán chê, nhúu mày nói: “Nhìn kĩ, ngươi cũng không giống với những con rắn bình thường chút nào.”

Nghe nói lời này, tiểu hắc xà lại ngẩng đầu lên, lắc lắc thân mình, bò lên cổ tay Nhĩ Sanh, ân cần cọ xát cổ tay nàng, làm vòng tay đeo trên tay nàng vang lên.

Tiếng chuông đình đình đang đang thanh thúy vang lên.

Nhĩ Sanh kinh ngạc tròng lớn mắt, từ lúc cái chuông này bị tên “thiên đế” quái nhân đeo vào thì không cách nào tháo xuống được. Sau khi Trường Uyên rời khỏi, mặc cho Nhĩ Sanh nhảy nhót như thế nào, nó cũng chưa từng phát ra âm thanh, cho nên Nhĩ Sanh dường như đã quên luôn sự tồn tại của nó, thế mà hôm nay chỉ bị một con rắn nhỏ đụng vào lại phát ra âm thanh... Nàng thô lỗ nắm lấy đầu tiểu hắc xà: “Nói! Ngươi phải chăng là có quan hệ với tên thiên đế chết tiệt kia? Không phải ngươi chính là ca ca hắc dầy chứ?”

Hắc xà nghe vậy, đầu choáng váng một trận.

“Không đúng, thiên đế thoát nhìn đã biết rất lợi hại vậy tại sao thân thích của hắn lại đánh không lại ta?” Nhĩ Sanh hí mắt đánh giá nó lần nữa: “Chẳng lẽ, ngươi là thân thích của Trường Uyên? Ừm, bộ dáng thật giống, nhưng sao lại vô dụng như thế nhỉ?”

Hắc xà rũ đầu xuống, im lặng bò dọc theo cánh tay Nhĩ Sanh, hướng vào trong tay áo nàng, không muốn nàng nhìn thấy động tác của mình.

Nhĩ Sanh bị hành vi lớn mật này của nó làm cho kinh ngạc, lập tức túm lấy đuôi nó kéo ra: “Tiểu Hắc, tuy ngươi là thân thích của Trường Uyên, theo lý mà nói thì ta nên thay phụ quân chăm sóc ngươi, nhưng ngươi lại quá khác so với Trường Uyên, không chừng một ngày nào đó ngươi nổi lên thú tính cắn ta một ngụm, đến lúc đó phải làm thế nào, đã vậy hôm nay ta phải đem răng nanh của ngươi nhổ sạch.”

Nói xong liền tách miệng nó ra, đem linh lực ngưng tụ ở đầu ngón tay, Nhĩ Sanh nói: “Tiểu hắc, chỉ bị đau một tí thôi, sau đó mọi chuyện sẽ ổn.”

Ai oán trong mắt hắc xà càng lúc càng nặng nề, nhìn các ngón tay từ từ đến gần, nó nửa điểm cũng không giãy dụa, gần như vô vọng nhìn nàng chăm chăm.

Nhưng đến cuối cùng Nhĩ Sanh lại thu tay, buông đầu nó ra, thở dài nói: “Suy cho cùng mà nói, nhổ răng của ngươi tựa hồ là chuyện không có đạo đức đi, nỗi khổ không có răng ta cũng đã nếm qua, ngươi hiện tại lại không cắn người, ta cũng không cần nhổ nữa”.

Tiểu hắc xà im lặng bò vào tay áo Nhĩ Sanh, ngoan ngoãn quấn quít lấy cánh tay của nàng, nằm im.

Nhĩ Sanh có chút tang thương, cảm khái nói: “Ta đây thật thiện lương a, sau này một thân một mình hành tẩu trên giang hồ nên làm thế nào đây?”

“Ngươi quan tâm người khác như vậy, sau này một thân một mình hành tẩu giang hồ thì sẽ thế nào đây?” Thanh âm cảm khái đột ngột xuất hiện phía sau lưng khiến nàng có chút giật mình quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy Trầm Túy cười mây, lướt nhẹ đến bên cạnh mình, lúc này nàng mới chợt nhớ ra bản thân đang ở cấm địa, liền ngoan ngoãn cúi đầu nhận sai:

“Sư phụ, không phải con cố ý chạy đến nơi này đâu.”

“Ừ, té ngã thành bộ dáng như vậy, ta cũng thấy không giống như chính con muốn tới”. Trầm Túy nhìn Nhất Lân kiểm cấm trên mặt đất, bất đắc dĩ buông tiếng thở dài: “Vi sư mặc dù có thể hiểu được nhưng các sư thúc sư bá của con liệu sẽ dễ dàng bỏ qua sao? Con có biết bản thân đã gây ra bao nhiêu phiền toái không?”

“Sẽ... sẽ bị phạt sao?”

“Tất nhiên.” Trầm Túy nói: “Mau trát nhiều nhiều đất lên mặt, bộ dáng chật vật đáng thương một tí, đợi lát nữa đến điện chịu tội, sư thúc sư bá con nói cái gì thì chính là cái đó, phải biết nhận nhục, kiểm chế một tí. Cứ ngoan ngoãn quỳ gối khóc lóc nhận sai, đợi bọn họ giáo huấn đủ, con sẽ không bị phạt nữa”.

Nhĩ Sanh gật gật đầu, một bên bôi đất vào mặt, một bên hỏi : “Sư phụ người tựa hồ như rất am hiểu chuyện này nha”

Trầm Túy ngược mắt nhìn lên trời, cảm khái nói: “Khi còn trẻ vì sư cũng đã từng trải qua” .

Thấy Nhĩ Sanh đem bùn trát đầy mặt, bộ dạng thập phần đáng thương, Trầm Túy gật gật đầu, kéo nàng đi về hướng Vô Phương, đột nhiên Nhĩ Sanh giãy dụa, chạy đến chỗ Nhất Lân kiếm, khó khăn lắm mới rút được nó ra khỏi mặt đất. Trầm Túy liếc nhìn Nhất Lân kiếm, trong lòng không khỏi kinh ngạc, dường như kiếm khí so của nó hôm nay bức người hơn trước đây rất nhiều. Song hắn cũng không muốn nói ra, chỉ kéo Nhĩ Sanh hướng Vô Phương điện mà đi.

Trong khi Nhĩ Sanh chịu phạt, cũng là lúc trên Cửu Trùng Thiên đang nháo loạn thành một đoàn.

Thiên đế trọng thương trở về, ngực không biết bị yêu ma quỷ quái gì dùng vuốt đâm thấu tim, nếu là hạng thần tiên tầm thường đã sớm đi báo danh ở Minh phủ, đầu thai sang kiếp khác. Thiên đế mặc dù bảo toàn được mạng sống, nhưng lại hôn mê bất tỉnh, phải nằm im điều dưỡng mất mấy tháng trời.

Chúng thần trong lòng đều sợ hãi, tự hỏi không biết là loại yêu quái nào mà lợi hại đến thế. Vậy nên họ túm nhau lại bàn bạc, tìm phương pháp đối phó với con yêu quái phạm thượng này.

Trong những buổi hội đàm như vậy, nhân vật như chiến thần Mạch Khê dĩ nhiên là không thể thiếu được. Nhưng cả hai lần hội đàm mở ra, mặc kệ chúng thần đến cửa mời, hắn cũng từ chối không đến.

“Trừ bỏ con rồng đã phá vỡ phong ấn Vạn Thiên Chi Khư thoát ra kia, còn ai có thể làm cho hắn bị thương nặng như vậy.” Mạch Khê khẽ nhấp một ngụm trà, tùy ý thê tử Tam Sinh cộ tới cộ lui tìm tư thế thoải mái đọc thoại bản trên người mình: “Bất quá cái tên Thiên đế luôn tuân thủ nguyên tắc kia lại một mình xuống trần, thật là ngoài dự đoán của ta.”

“Ừ.” Lật tiếp qua một trang giấy, Tam Sinh không yên lòng lên tiếng, như nghĩ ra điều gì, nàng bỗng nhiên ngồi thẳng dậy : “Con rồng kia vừa trốn thoát không bao lâu, Thiên đế đã vội vã đuổi bắt, chẳng lẽ... Từ thượng cổ xa xưa, bọn hắn từng phát sinh chuyện gì khó nói hay sao ?”

Mạch Khê cười nói: “Ta cũng không rõ, bất quá có một điều ta nắm chắc, Thần Long kia bị giam cầm ở Vạn Thiên Chi Khư thì Thiên đế cũng hề bước chân xuống hạ giới.”

Tam Sinh thở dài một tiếng đầy hối tiếc : “Nếu không phải vận mệnh của Thiên Đế là do trời định, ta thật sự muốn sửa vài bút trong mệnh cách của hắn. Mạch Khê, chàng nói xem, hắn cứ sống đứng đắn như vậy phải chăng rất nhàm chán hay không ?”

“Nàng không phải người duy nhất muốn sửa lại mệnh cách của hắn.”

“Còn ai nữa ?”

“Ti Mệnh”

“Ti Mệnh?”

“Theo suy luận này giờ, ta cảm thấy, nếu nói Thiên Đế hạ phạm để bắt Hắc Long kia chi bằng nói hắn hạ phạm là vì Ti Mệnh.” Mạch Khê thần nhiên nói : “Nói đến đây, Tam Sinh, nàng nói ta nghe chút, Tư Mệnh đã hạ phạm, nàng tính an bài nàng ta thế nào?”

Tam Sinh sửng sốt giật mình hồi lâu : “Ti Mệnh xuống trần rồi sao? Không phải trước đó không lâu nàng mới say rượu tỉnh lại sao ?”

Mạch Khê có chút giật mình : “Nàng không biết ?”

“Không biết, ta chưa bao giờ viết qua mệnh cách của Ti Mệnh.” Hai vợ chồng im lặng nhìn nhau trong giây lát, Tam Sinh lại hỏi : “Thần tiên không thể đầu thai chuyển kiếp làm người, không phải sao ? Nàng ta sao lại có thể làm được chuyện này ?”

Mạch Khê cười khổ : “Đó cũng chính là điều ta muốn hỏi nàng.”

18. Chương 17

Xao động

Vô Phương, Ngôn Quy điện.

Nhìn một loạt sư thúc, sư bá trên đài cao cùng mấy trăm vị đệ tử Vô Phương đứng chật kín hai bên, trong lòng Nhĩ Sanh có chút trống rỗng.

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt bất lực hướng Trầm Túy cầu cứu, nhưng Trầm Túy chỉ nhẹ gạt đầu với đám sư huynh của mình một cái, sau đó cũng bước lên trên đài, đứng đối diện với Nhĩ Sanh. Nhận thấy không ai giúp được mình, nàng chỉ đành thành thành thật thật cúi đầu xuống.

“Quỳ xuống !” Chủ trì buổi giáo huấn hôm nay không phải ai khác, chính là tổ sư phụ của Thần Chử đã gặp trên biển lần trước, Tịch Ngộ. Hắn đứng trên đài cao, nghiêm mặt Nhĩ Sanh đứng bên dưới.

Sư phụ nói, các sư thúc, sư bá nói cái gì thì cứ tạm nghe theo, cốt khí trước cứ để sang một bên. Nhĩ Sanh nhớ lại lời Trầm Túy căn dặn, bùm một tiếng, quỳ sụp xuống, thành thành thật thật cúi đầu như cũ. Con rắn đen nhỏ quấn trên cánh tay nàng bên trong tay áo thể nhưng lại có chút xao động.

Cánh tay Nhĩ Sanh khẽ run lên, chiếc chuông khẽ vang lên mấy tiếng đinh đàng, Hắc xà như hiểu được suy nghĩ của nàng, cũng im lặng, không động đậy.

Tịch Ngộ lạnh lùng hỏi: “Vì sao lại tự ý xâm nhập cấm địa ?”

Nhĩ Sanh lúc này mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt giống như con mèo nhỏ đáng thương hể hể nhìn Tịch Ngộ, đáp: “Ta Đệ tử tập luyện thuật Ngự Kiếm, nhất thời không khống chế tốt kiếm”

“Thuật Ngự Kiếm ?” Tịch Ngộ nhíu mày, “Người mới nhập môn chưa đầy hai tháng, dựa vào cái gì mà đã có thể tu luyện Ngự Kiếm thuật ?”

Nhĩ Sanh thở dài bất đắc dĩ, than nhẹ: “Cho nên mới không thân thiện hữu hảo a”

Những người ở đây đều có thể dễ dàng nghe được lời than nhỏ này của nàng, Trầm Túy vừa mới câu môi định cười, Tịch Ngộ liền lạnh mặt, nghiêm khắc răn đe cùng quả mắng: “Trầm Túy, nền tảng chưa đủ, vì sao để lại dạy nàng thuật Ngự Kiếm ?”

Trầm Túy thầm ngáp một cái trong lòng, thấy vị sư huynh của mình dường như đã thực sự tức giận mới vội khụ một tiếng cho thanh giọng, nghiêm mặt nói: “Sư huynh còn có điểm chưa biết, Nhĩ Sanh thiên phú dị bẩm, khả năng lĩnh ngộ rất cao, hơn nữa trước khi bá đệ làm sư phụ, nàng ấy vốn đã có một thân linh lực tương đối lớn. A Túy đệ dạy qua nàng mấy thuật cơ bản như Ích Cốc, độn thổ, thấy nàng lĩnh ngộ rất nhanh mới dạy nàng đến thuật Ngự Kiếm.”

“Lĩnh ngộ rất nhanh ?” Tịch Ngộ cười lạnh một tiếng: “Nếu thực nàng ta lĩnh ngộ rất nhanh, vì sao vừa học xong Ngự Kiếm đã bay thẳng vào cấm địa ? Đệ tử bình thường nếu muốn đi vào, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.”

Trầm Túy bĩu môi, không tiếp lời.

“Nhĩ Sanh.” Tịch Ngộ trầm giọng gọi, “Từ lúc bá nhập Vô Phương chúng ta đến nay, lai lịch không rõ, trong mình còn mang theo một cỗ linh lực cổ quái, hiện lại tự ý xông vào cấm địa, nếu bỗng tọa trục xuất người ra khỏi sư môn, người còn lời gì để nói không ?”

“Sư huynh” Trầm Túy vừa mới mở miệng đã bị Tịch Ngộ ngăn lại.

Nhĩ Sanh mở to mắt nhìn Tịch Ngộ trong giây lát, gãi gãi đầu, vẻ mặt thành thật nói: “Đệ tử không có gì để nói.”

Trầm Túy đỡ trán.

Tịch Ngộ gật đầu: “Nể tình ngươi cũng không có ác niệm, vả lại quả thật thiên tư thông tuệ, tạm thời Vô Phương ta chưa trục xuất ngươi ngay.” Còn chưa kịp vui mừng, Tịch Ngộ đã nói tiếp: “Nhưng thanh kiếm ngươi mang theo bên mình cần phải giao lại cho Vô Phương bảo quản. Vật ấy linh khí quá nặng, ngươi mới bước vào con đường tu tiên, chưa thể khống chế tốt kiếm này, lúc này giữ nó bên người chỉ có hại chứ không có lợi. Theo lời ngươi thì lần rối loạn này cũng là do ngươi chưa thể khống chế tốt thanh kiếm này mà thành”

“Muốn lấy đi Nhất Lân kiếm sao ?” Nhĩ Sanh cắt ngang lời Tịch Ngộ, nhìn hẩn chăm chăm.

Tịch Ngộ bị ánh nhìn chăm chặp của nàng khiến cho có chút khó chịu, hơi nhíu mày, vẫn nhẫn nại nói: “Không phải là lấy đi mà chỉ là tạm bảo quản.”

“Không thể được.”

Trong đại diện nhất thời có chút xao động, mọi người đều giương mắt đánh giá Nhĩ Sanh, trong lòng tự hỏi không biết vì sao thái độ của nàng lại đột nhiên cứng rắn như thế.

Sắc mặt Tịch Ngộ trầm xuống, hù dọa nói: “Nếu là như vậy, ngươi hãy lập tức xuống núi đi. Vô Phương không dạy dỗ nổi ngươi.”

Thấy việc đàm phán không thành, Nhĩ Sanh vỗ vỗ đầu gối cứ thế đứng dậy, đứng mực nhìn Tịch Ngộ. Ánh mắt Nhĩ Sanh nhìn Tịch Ngộ chẳng qua là ánh mắt nhìn người ngang hàng với mình thế nhưng trong mắt những người khác, cái nhìn ấy như ẩn chứa sự khiêu khích, đại nghịch bất đạo

Thật can đảm Trầm Túy trầm nghĩ.

Nhĩ Sanh thẳng lưng, ưỡn ngực nói: “Sư phụ đệ tử không phải là Người, Người có quyền gì mà đuổi đệ tử xuống núi ?”

Tịch Ngộ giận đến tái mặt: “Trầm Túy, đệ nói xem, ta có thể đem thứ nghiệp chương này đuổi xuống núi không ?”

Trầm Túy xoa nhẹ trán: “Sư huynh, kiếm kia là vật duy nhất mà phu quân nàng ấy lưu lại trước lúc mất tích, với nàng mà nói, ý nghĩa của nó đương nhiên là không bình thường. Ngẫm lại vừa rồi, chắc chắn là nàng ta chưa lĩnh ngộ hết những ý nghĩa trong lời nói của sư huynh, nếu có thể, để đệ đi khuyên nhủ nàng ấy.”

Nhĩ Sanh nghe xong lời này sắc mặt đại biến: “Sư phụ ! Người là kẻ phản bội !”

Nhất thời xung quanh một mảnh xôn xao. Trầm Túy nguy hiểm híp mắt lại, cắn răng nói: “Tiểu Nhĩ ?”

“Không thương lượng !” Nhĩ Sanh lớn tiếng nói: “Chuyện gì đệ tử cũng có thể nghe sư phụ, chỉ riêng chuyện này thì không được ! Đệ tử học tiên thuật chỉ để đi tìm phu quân, nếu các vị muốn lấy đi Nhất Lân Kiếm của đệ tử, đệ tử tình nguyện tự mình rời khỏi Vô Phương, không bái nhóm người các vị làm sư phụ.”

Lúc này mọi người đều đang hết sức kích động nên chẳng ai nghe thấy những tiếng đình đình đang đang nho nhỏ phát ra ở cổ tay Nhĩ Sanh.

Tịch Ngộ nhếch môi, tự tiểu phi tiểu nói: “Nhìn xem đệ đã thu nhận về một đệ tử tốt thế nào !”

Trầm Túy cảm thấy rất đau đầu, bỗng nhiên mới có dũng khí nuôi trẻ con mới biết trước đây bản thân có bao nhiêu đáng giận

Nhĩ Sanh nói xong những lời này trầm nghĩ, hiện tại nàng cũng học được chút chút pháp thuật rồi, sau này chỉ cần cố gắng tự mình rèn luyện cũng tốt, thật sự không cần phải Tiếp tục ở Vô Phương. Nghĩ đến đây, nàng dứt khoát quay người chạy ra phía cửa.

Không ai đoán được, nàng nói đi là thật sự bỏ đi.

Tịch Ngộ giận đến run người, Trầm Túy lửa giận cũng bốc lên đến tận đỉnh đầu. Bình tĩnh nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có người khiến hẩn giận đến mặt đỏ tai hồng, hoàn toàn mất đi dáng vẻ tiêu sái ngày thường: “Ngươi đứng lại đó cho ta !”

Mặc dù không tình nguyện nhưng Nhĩ Sanh vẫn đứng lại, đưa tay quệt quệt miệng, nửa tức giận, nửa tủi thân liếc nhìn Trầm Túy một cái.

“Vô Phương là nơi người nói đến thì đến mà đi thì đi hay sao ? Sư phụ là người người nói bái là bái, nói vút là vút, tựa như y phục bình thường sao ?” Trầm Túy cả giận nói: “Nay thì ông trời cũng không đứng về phía người nữa, vì câu nói vừa rồi của người, ta muốn thưởng người mười đại bản ! Lấy gây ra đây, ta tự mình đánh.”

Nhĩ Sanh thấy Trầm Túy tức giận như vậy, cả người không tiền đồ mà khê run rẩy, chân cũng nhất thời nhuyễn xuống.

Ôm chặt Nhất Lân kiếm, nàng có chút uất giận nói: “Ta sai ở đâu chứ ? Các người muốn đồ của ta, ta sao có thể hai tay dâng lên ? Các người nói đuổi ta đi, ta tự mình đi, không được sao ? Dựa vào cái gì mà bây giờ còn muốn đánh ta ?”

[Được rồi, người không đáng bị ăn đại bản.] Nhĩ Sanh nói xong những lời kia, trong lòng đột nhiên nhảy ra một giọng nói trước nay chưa từng nghe qua, thanh âm trầm thấp nghe không ra là giọng nam hay nữ, khiến trong lòng Nhĩ Sanh âm thầm sợ hãi, thanh âm kia lại cất lên: [Một đám người tu tiên chỉ thích ra vẻ đạo mạo, bọn họ có tư cách gì mà chỉ trích người ?]

Nhĩ Sanh cả kinh lui về phía sau mấy bước.

Mà Trầm Túy tay cầm gậy, thấy Nhĩ Sanh lui lại mấy bước tưởng nàng sợ tội định chạy, lặc mình một cái phi thân chắn trước mặt nàng.

“Dem người này áp xuống bằng ghế cho ta !” Trầm Túy phân phó, bên cạnh lập tức có hai kẻ bước ra vươn tay muốn bắt lấy cánh tay nàng. Một trái một phải đồng thời chụp đến khiến Nhĩ Sanh muốn tránh cũng không tránh được, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, tay nàng đột ngột vung lên, chụp một chưởng vào vai người nọ, lực đạo không lớn nhưng cũng đủ khiến người nọ ngã nhào trên mặt đất, nửa ngày sau cũng không dậy nổi.

Nhĩ Sanh kinh hãi nhìn bàn tay mình, có chút bối rối nhìn người bị mình đánh: “Thực xin lỗi ... Ta cũng không biết tại sao lại vung tay ...”

Nhưng tiếng giải thích của nàng cũng không sao át được những cái trừng mắt oán hận từ bốn phương tám hướng xung quanh. Các đệ tử Vô Phương bốn phía đều nhũu mày, nhìn nàng chằm chằm, trên đài, các sư thúc, sư bá đều vô cùng tức giận. Không ít người buột miệng mắng chửi nàng là nghiệp chướng. Trầm Túy thấy nàng ra tay đã thương người, nhất thời cũng vô cùng giận dữ, lạnh mặt nói: “Ta dạy người tiên thuật để người đã thương đồng môn sao ?”

Nhĩ Sanh không biết phải giải thích thế nào, đang lúc luống cuống, Nhất Lân kiếm trong tay bỗng lóe lên một tia lam quang, bất an cùng xao động trong lòng nàng cũng dần dịu lại.

Tiểu hắc xà từ trong ống tay áo Nhĩ Sanh lặng lẽ thò đầu ra, kim sắc trong đáy mắt lẳng lẳng nhìn nàng. Như là được an ủi, biết có người còn đứng về phía mình, Nhĩ Sanh thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn các tiên nhân xung quanh, nàng đột nhiên cảm thấy phản ứng của họ có chút thái quá. Thường ngày, về mặt đám người tu tiên này ai cũng đều thanh lãnh, trầm lặng mà thoát tục, mà nay, trong đại điện này, tính khí mọi người đều quá dỗi nóng nảy, ai nấy đều lỗ mãng như những người trên giang hồ, hoặc là như người đàn bà chanh chua cả ngày cùng người khác cãi nhau vậy.

Xao động

Nhĩ Sanh đang nghĩ ngợi chợt cả người cứng lại, cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện bản thân bị một cái dây thừng màu vàng trói chặt.

Tịch Ngộ ở trên đài thản nhiên nói: “Nghiệt đồ ác độc, tâm tư bất chính, đã không nghe theo lời dạy bảo của bề trên mà còn ra tay đánh người, hôm nay ta thay mặt Vô Phương trừng trị nghiệt đồ như người.”

Dây thừng thít chặt lấy cơ thể Nhĩ Sanh, chặt đến cơ hồ như xương cốt cũng muốn vỡ vụn ra.

Nhĩ Sanh không nhịn được đau, hô nhẹ một tiếng.

Trầm Túy giật mình bừng tỉnh, sắc mặt đại biến: “Sư huynh, không thể làm thế ...”

Một lời còn chưa nói hết, Nhất Lân kiếm giống như có linh hồn, lam quang bộc phát, “Chà” một tiếng, đem từng vàng trời chặt Nhĩ Sanh chém thành từng đoạn nhỏ. Nhĩ Sanh thoát khỏi đau đớn, ngã ngổ trên mặt đất ngơ ngác nhìn Nhất Lân kiếm trôi nổi giữa không trung.

Thân kiếm dừng đứng, chắn trước mặt Nhĩ Sanh, sau đó, mũi kiếm chậm rãi hướng về phía Tịch Ngộ trên đài, tư thế đó, đối với Nhĩ Sanh mà nói, mười phần là bảo vệ, còn với Tịch Ngộ mà nói, mười phần là miệt thị cùng khiêu khích.

Tiếng ồn ào trong điện mỗi lúc một lớn, mọi người đều nói kiếm này yêu dị. Tịch Ngộ nheo mắt lại, sát khí nhất thời tản ra xung quanh, một người một kiếm khí thế bừng bừng, giương cung bạt kiếm chia về phía đối phương.

Cùng lúc đó, một đạo bạch quang trong suốt từ ngoài điện bay vào, cửa lớn của Ngôn Quy điện “Chi nha” một tiếng, mở ra. Ánh sáng bên ngoài tràn vào trong điện, mơ hồ phản chiếu một thân trường bào trắng phiêu phiêu trong gió. Trầm Túy hơi ngẩn ra một chút, lập tức quỳ một gối xuống, cung kính gọi một tiếng: “Sư tôn.”

Theo tiếng gọi này của hắn, chúng đệ tử Vô Phương trong điện đều nhất tề quỳ xuống, phần đông trưởng lão trên đài cũng ngẩn ra một chút sau đó lập tức đi xuống, cung kính hành lễ: “Sư tôn.”

Người tới chính là Vô Phương tiên tôn. Khẽ phất ống tay áo một cái, trọc khí^[1] trong điện nhất thời tiêu tán cả đi: “Thẹn thay những kẻ tu tiên, để cho tà khí làm vẩn đục cái tâm trong sáng.”

Mọi người đều sững sờ, hoàn hồn tỉnh táo lại mới phát hiện, vừa rồi hành động của bản thân có điểm không bình thường, vội cúi đầu niệm Tĩnh Tâm chú, đuổi đi tà khí ẩn núp trong thâm tâm. Chỉ có mình Nhĩ Sanh vẫn ngơ ngác ngồi dưới đất, nhìn đám người Vô Phương xung quanh. Mọi người đều gọi người mới đến là tiên tôn, nàng nghĩ, tiên tôn phải là một ông lão niên kỷ dày cộp, sao có thể giống với người trước mắt, so với sư phụ nàng còn trẻ trung hơn mấy phần ?

Nhất Lân kiếm lặng lẽ hạ xuống, ngoan ngoãn quay về nằm im trong tay Nhĩ Sanh.

Mái tóc màu bạc, dài như thác nước, rủ xuống trên đất, Nhĩ Sanh sờ sờ đầu mình, thầm nghĩ, tóc dài như vậy, không nặng sao ? Còn mặc y phục dài như thế, tuy rằng thoát nhìn vô cùng xinh đẹp, phiêu phiêu thoát tục, nhưng góc áo bị giẫm lên kia, có nhiều nơi rất khó coi a.

Sắc mặt tiên tôn thanh lãnh mà lạnh lùng quét qua Nhĩ Sanh một cái, Nhĩ Sanh hoảng sợ vội che miệng mình lại, sợ sẽ bất cẩn mà thốt ra những lời trong lòng.

Hắn chậm rãi đi qua bên người Nhĩ Sanh, đến trên đài cao. Mọi người đều đứng hết dậy chỉ riêng Nhĩ Sanh vẫn ngồi im dưới đất. Trầm Túy tiến lên phía trước, chỉ hận rèn sắt không thành thép, nhẹ cốc đầu nàng một cái. Nhĩ Sanh cả kinh, vội vàng từ trên mặt đất bò dậy, một thân xiêm y xám xịt, lấm lem bùn đất, khuôn mặt cũng không tránh khỏi lấm lem, ở trong đại điện này vô cùng nổi bật.

“Tiểu đồ Nhĩ Sanh.” Tiên tôn khẽ gọi.

Nhĩ Sanh nhìn thẳng vào mắt tiên tôn, vẻ mặt thuần khiết, vô tội nói: “Mới vừa rồi Tịch Ngộ sư thúc nói trực xuất đệ tử ra khỏi tiên môn, bây giờ đệ tử vẫn còn là môn đồ của Vô Phương sao ?

Không đoán được nàng lại tố cáo mình, Tịch Ngộ oán hận trừng mắt nhìn Nhĩ Sanh, nhưng cũng không dám làm ra hành động gì thái quá, trong bụng không ngừng niệm Tĩnh Tâm chú.

Tiên tôn thần nhiên liếc Tịch Ngộ một cái, nói: “Đã nhập Vô Phương chi môn ta, nếu chỉ như vậy đã dễ dàng trực xuất, còn có đạo lý gì ?”

Nhĩ Sanh lén nhìn Tịch Ngộ, trong lòng nhịn không được mà khẽ cười thầm.

Tiên Tôn lại nói: “Nhưng đã là đệ tử Vô Phương, phải nghiêm ngặt tuân thủ môn quy. Người tự ý xông vào cấm địa sau núi, đã biết sai ở chỗ nào chưa ?”

Nhĩ Sanh trầm nghĩ, cảm địa tuy rằng là mình do bất cẩn mới xông vào, nhưng cũng vì nàng bất cẩn không chế trụ tốt Nhất Luân kiếm nên mới gây ra sự tình như vậy, cũng coi như là lỗi của nàng, vì vậy Nhĩ Sanh thành thật gật đầu đáp: “Đệ tử biết sai.”

“Đã biết sai, đương nhiên phải chịu phạt”

Nhĩ Sanh có chút lo lắng, sốt ruột: “Chịu phạt thì không thành vấn đề, đệ tử nguyện ý chịu phạt, nhưng sư thúc nói muốn lấy đi kiếm của đệ tử, đệ tử không thể đáp ứng được.”

Tiên tôn có chút trầm mặc, lúc sau mới nói: “Kiếm này có linh tính, vô cùng bảo hộ chủ nhân, hành động của Tịch Ngộ lần này quá lỗ mãng rồi.”

Tịch Ngộ tiến lên phía trước, cúi đầu nhận sai: “Là đệ tử suy nghĩ không chu toàn.”

Tiên tôn khoát tay, lại hỏi Nhĩ Sanh: “Tà Linh Châu là người chém ?”

Nhĩ Sanh gật đầu.

Tiên tôn trầm ngâm nói: “Như vậy, là tà khí của Tà Linh Châu nhập vào thân thể của người, cứ thế ảnh hưởng tới những người có mặt trong điện hôm nay, khiến tâm tình họ phập phù không ổn định, quấy nhiễu sự thanh tịnh của Vô Phương.” Sau khi nghe những lời này, mọi người đều kinh thần nhìn về phía Nhĩ Sanh.

Mọi người đều biết Tà Linh Châu là tà vật từ thời thượng cổ, mấy trăm năm trước bị đạo tiên Trường An ném xuống biển sâu vạn trượng, không rõ tung tích. Cho đến tháng trước lúc đám người Tịch Ngộ mang về cũng đã mất đi tà khí vốn có, mà nay đã bị trấn dưới ngọc tháp của Vô Phương. Tất cả đều không nghĩ tới, kẻ chém Tà Linh Châu lại là một cô nhóc ngay cả Ngự Kiếm thuật cũng không nắm chắc như Nhĩ Sanh.

Sự chú ý của Nhĩ Sanh đều tập trung ở câu trước, nói Tà Linh Châu là bị nàng chém, có chút sốt ruột hỏi: “Nói cách khác Nói cách khác Heo Heo đã chui vào trong bụng đệ tử ?”

Tiên Tôn thấy bộ dáng nàng cực kỳ sợ hãi, trầm tĩnh nói: “Không cần sợ hãi, tà khí này còn chưa thành thực, chỉ có thể ở lúc trong lòng người sinh ra ý niệm không tốt mới xuất hiện. Vậy thì, liền phạt người đến Tư Qua cốc, sám hối ba tháng, thanh tẩy tà khí trong thân.”

Nhĩ Sanh ngơ ngác vuốt bụng mình, không phản ứng gì.

Cuối cùng vẫn là Trầm Túy đem đầu của nàng ấn xuống nói: “Tạ sư tôn khinh phạt[2].”

Lúc hấn đem Nhĩ Sanh đến Tư Qua cốc nàng mới giật mình bừng tỉnh, vẻ mặt đau khổ hỏi Trầm Túy: “Sư phụ, bị heo chui vào trong bụng Có phải đệ tử sẽ chết không ?”

Trầm Túy cười nhẹ nói: “Mạng người còn lớn lắm, không chết được đâu.”

“Chỉ là” Nhĩ Sanh sợ đến rơi lệ, “Chỉ là đệ tử không nhớ rõ bản thân từng nấu qua thịt heo, vậy mà nó lại còn sống sờ sờ mà chạy đến trong bụng đệ tử Còn sống sờ sờ a ! Thật ghê tởm”

Trầm Túy ôm trán thở dài: “Đồ đệ ngốc a, đồ đệ ngốc !”

P.S: Mai ta bắt đầu thi, bộ Ti Mệnh sẽ tiếp tục được nàng Hoa Di Khả làm tiếp, có gì sơ sót mọi người thông cảm cùng bỏ qua nhé !

[1] Luồng khí không trong sạch, vẫn đục.

[2] Phạt nhẹ.

19. Chương 18

Trưởng thành

Edit: Hoa Di Khả

Tư Qua Cốc nằm bên trong một khe núi hoang vu thuộc Vô Phương, trong cốc địa thế vô cùng hiểm trở, khó thấy trời trăng vì vậy mà tự tạo thành một kiểu khí hậu, đông không tuyết, xuân thu không gió, thực vật sinh trưởng được ở đây chỉ mỗi cây Trường Thanh.

Nhĩ Sanh ở trong cốc đã được bốn năm ngày, mới biết hình phạt Tiên Tôn dành inh quả thật vô cùng nhẹ nhàng. Trừ chuyện trong cốc không có ai nói chuyện cùng, kỳ thật so với lúc ở bên ngoài thì không khác biệt là mấy. Đương nhiên, Nhĩ Sanh có suy nghĩ như vậy là vì nàng muốn tĩnh tâm tu luyện. Từ khi biết có một con heo sống trong bụng mình, mỗi ngày nàng đều thành thành thật thật ngồi thiền, ngưng thần tụ khí, chờ ba tháng sau xuất cốc, hoàn toàn đem cái tà khí gì đó trong bụng xuất hết ra ngoài.

Tuy Nhĩ Sanh thích ăn sâu, nhưng không vì vậy mà nàng cũng thích ăn thịt heo sống.

Nhắc đến cuộc sống của Nhĩ Sanh ở trong cốc liền không thể không nhắc đến tiểu hắc xà cùng nàng tiến vào trong cốc ngày đó.

Thời điểm Nhĩ Sanh tĩnh tâm tu luyện thì tiểu Hắc xà cũng tĩnh tâm tu luyện. Nhưng Nhĩ Sanh không yên tĩnh được bao lâu lại muốn đùa nghịch, tiểu hắc xà vẫn như trước, lặng yên tu luyện.

Nàng nhìn ra được, con rắn này tuyệt không đơn giản. Nhĩ Sanh thầm nghĩ, tuy con rắn này là thân thích của Trường Uyên nhưng không có gì đảm bảo một ngày nào đó nó không đột nhiên nảy ra ý định muốn ăn thịt nàng. Trong sơn cốc hoang vu chỉ có mỗi một người, một xà này, nếu nàng chết đi, chắc cũng không có mấy người biết đến.

Nàng phải đề phòng tiểu hắc xà kia.

Cho nên khi Nhĩ Sanh muốn chơi đùa, nàng cũng không để nó được tĩnh tâm tu luyện. Nhặt một khúc gỗ nhằm vào đuôi tiểu hắc xà mà đánh, cho đến khi hắc xà bắt đầu ngẩng đầu nhìn nàng, nàng mới thỏa mãn vứt cây gãy gỗ đi, tựa như bá vương ngạo nghễ ra lệnh : “Chơi với ta” .

Tiểu hắc xà hơi ngẩng đầu lên, mang theo điểm uy khuất nhìn nàng.

Nhĩ Sanh nắm lấy Nhất Lân kiếm, không quên nhặt một khúc gỗ đưa cho hắc xà, để cho nó dùng cái đuôi quấn quanh khúc gỗ cùng với nàng chơi đùa. Nàng muốn cho hắc xà thấy rõ thực lực hai bên chênh lệch, để hắc xà không dám tùy tiện trêu chọc nàng.

Nhưng Nhĩ Sanh ngàn vạn lần không nghĩ đến, vừa mới đánh qua đánh lại được hai chiêu, Nhất Lân kiếm trong tay nàng lại bị gãy gỗ mà tiểu hắc cuốn dưới đuôi hất bay ra xa, cắm thẳng vào trong đất.

Nhĩ Sanh ngây ngốc nhìn chằm chằm hắc xà, nhất thời cảm giác được trong đôi mắt kim sắc kia ánh lên từng tia ý cười nồng đậm. Bị mất mặt như thế Nhĩ Sanh lập tức nổi giận, ngưng khí hướng hắc xà đánh tới, đuôi rắn vừa động, lập tức khúc gỗ lại một lần nữa bay thẳng ra ngoài, nện ngay vào mắt cá chân Nhĩ Sanh. Nàng vừa cảm thấy mắt cá chân hơi tê dại, lập tức hai chân mềm nhũn, ngã lảo lảo trên đất, bùm dính khắp mặt, đây vẻ đáng thương.

Hắc xà có chút đắc ý, phe phẩy cái đuôi, nhưng thấy Nhĩ Sanh thật lâu không động dậy, cho rằng bản thân mình dùng lực quá mạnh, thật sự đã thương nàng, nhanh chóng trườn đến chỗ Nhĩ Sanh.

“Ai. . . mắc cỡ chết được, tu luyện pháp thuật lâu như vậy mà ngay cả tiểu hắc xà cũng đánh không lại.”

Nghe Nhĩ Sanh ai oán, tiểu hắc xà thở dài, thầm nghĩ, nàng vừa mới tu luyện, đánh không lại là chuyện đương nhiên. Nếu thật nàng đánh thắng được nó, đó mới đúng là một chuyện đáng kinh ngạc.

Nhĩ Sanh vẫn đang mãi miết oán hận chính mình : “Nếu vậy thì làm sao cứu được Trường Uyên đây !”

Hắc xà nhất thời mềm lòng, nhìn Nhĩ Sanh đang nhấc đầu ra khỏi vũng bùn, dùng miệng đung đung đầu của nàng. Nhĩ Sanh vẻ mặt chán nản ngẩng đầu lên, tiểu hắc xà cọ nhẹ trán nàng, như là an ủi, như là làm nũng.

“Người làm gì thế?.” Nhĩ Sanh vẻ mặt khó hiểu, đẩy đẩy cái đầu rắn ở trước mặt ra.

Tiểu hắc xà không để ý đến hành động thô lỗ của nàng, xoay đầu lại, im lặng nhìn nàng, đôi mắt đen, trong suốt không vướng bụi trần. Đuôi tiểu hắc xà hơi hơi nhếch lên, không hề nén được tâm trạng xúc động mà mạnh mẽ cắn một ngụm lên miệng Nhĩ Sanh.

Ngây ngốc trước hành động bất ngờ này của tiểu hắc xà, nàng mở to hai mắt, nửa ngày sau mới bật lên được một chữ “Thảo”, một tay giữ chặt thân rắn, mạnh mẽ kéo cái đầu rắn trên miệng mình xuống. Hắc xà cắn miệng của nàng không muốn buông, nhưng cuối cùng lại sợ làm nàng bị thương cho nên mới bắt mất buông lỏng miệng.

Nhĩ Sanh sờ sờ miệng mình, nơi bị cắn rỉ ra chút tơ máu, nàng giận dữ trừng mắt nhìn hắc xà. Tiểu hắc xà dường như ngượng ngùng liếc nhìn Nhĩ Sanh một cái, vờn vẹo cái đầu xoay sang chỗ khác, lại không nhìn được muốn biết suy nghĩ của nàng, lặng lẽ xoay đầu lại.

Nhĩ Sanh tức giận hung hăng ném hắc xà xuống đất, mắng : “Tiểu hắc ! Người quả nhiên bụng dạ khó lường. Ta biết, người muốn ăn thịt ta.” Tiểu hắc xà vội lắc đầu tỏ rõ sự trong sạch của mình, Nhĩ Sanh cả giận mắng: “Đừng tưởng rằng không thừa nhận thì ta không biết tâm tư của người.” Mắt thấy Nhĩ Sanh lời lẽ nghiêm khắc, tiểu hắc xà nôn nóng muốn tỏ rõ sự trong sạch của mình. Nhĩ Sanh cho là nó bụng dạ khó lường, làm sao còn để nó nhích lại gần mình. Nàng một bên lui về sau, một bên kêu to : “Không cho phép người lại đây! Không được phép đến gần ta!”

Tiểu hắc xà đuổi theo hai bước, thấy Nhĩ Sanh có ý muốn trốn tránh, thất vọng cùng thương tâm rũ đầu xuống. Trước đây chính nàng từng nói qua “Có thể cắn khế người mình thích” mà....

Là bởi vì không thích sao...

Nhĩ Sanh cảnh giác nhìn tiểu hắc xà đang bất động, trốn phía sau tảng đá, nghĩ thế nào lại nhặt một hòn đá nhỏ cầm chặt trong tay : “Nếu người tiếp tục dám cắn ta, ta sẽ đánh người! Tránh xa ta ra.”

Tiểu hắc xà vừa nghe xong những lời này, ừ ừ cụp đầu xuống, không nhìn Nhĩ Sanh, chậm rãi trườn đi, dần biến mất trong bụi cỏ.

Mấy tháng tiếp theo, Nhĩ Sanh thật sự không hề thấy lại bóng dáng của tiểu hắc xà. Nàng từng nghĩ phải chăng bản thân có chút quá đáng hay không, dù sao đó cũng là thân thích của Trường Uyên.... Nhưng dù sao mạng sống cũng chỉ có một, không thể tùy tiện đem ra đánh cược được, quá đáng một chút cũng là điều có thể hiểu cho được.

Một mình ở Tư Qua cốc, thời gian cứ vậy yên ổn trôi qua.

Khi Tề Linh đến đón Nhĩ Sanh, nàng ta đã vô cùng kinh ngạc, một là cảm thấy kì lạ khi linh lực của Nhĩ Sanh mau chóng tăng thêm, hai là thần phục trước tinh thần hăng hái của nàng.

“Sư tỷ, sư tỷ !” Nhĩ Sanh lạnh lợi chạy đến bên nàng “Tỷ đến đón muội về nhà sao?”

“Nhà”, cái chữ đơn giản này đã kích động đến Tề Linh, khẽ nhú mày, liếc mắt nhìn Nhĩ Sanh một lượt, nàng ta đậm mặt nói: “Ở Tư Qua ba tháng, cũng không thấy có nửa phần thay đổi.”

“Muội sẽ sửa đổi lại mà, về sau muội cũng sẽ không giết heo lung tung, không dùng Ngự kiếm bay loạn, sư tỷ, chúng ta mau về nhà đi.”

Tề Linh nhú nhú mày, không nói gì, phát ống tay áo, lạnh lùng nói: “Tự dùng Ngự kiếm.” Thời gian hai tháng làm sao đủ để cho người ta thuần thục thuật Ngự kiếm, Tề Linh vốn muốn làm Nhĩ Sanh xấu mặt, đáng thương theo sau để van cầu nàng. Nhưng không nghĩ đến Nhĩ Sanh vừa nghe xong liền cao hứng đáp ứng, nhanh chóng leo lên Nhất Lân kiếm.

Bất ngờ chính là, tuy tư thế nàng có chút khó coi, nhưng lại điều khiển thanh kiếm cực kì vững chắc.

“Sư tỷ, đi thôi.”

Tề Linh nhú mày, không khỏi nhỏ giọng cảm khái khen : “Thật có tư chất.”

Nhĩ Sanh ở trong cốc lâu như vậy, mỗi ngày đều phòng bị hắc xà đánh lén, tai mắt càng trở nên nhạy bén, nghe Tề Linh thì thầm, nàng lập tức cười to: “Đó phải xem muội là sư muội của ai.” Nói xong, Ngự kiếm bay lên, xẹt ngang bầu trời.

Tề Linh nhìn theo bóng lưng Nhĩ Sanh, nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, khóe miệng không tự chủ được mà nhếch lên : “Nịnh nọt.” Thân hình khẽ chuyển, gió nhẹ thoảng qua, Tề Linh biến mất trong nháy mắt.

Sau khi hai người rời khỏi, Tư Qua cốc trở lại một mảnh yên tĩnh, chỉ chốc lát sau, trong bụi cỏ vang lên những tiếng sột soạt rất nhỏ, nhưng rất nhanh liền yên tĩnh trở lại.

Trở lại tiểu viện xa cách đã lâu, Nhĩ Sanh cao hứng nhảy nhót khắp nơi.

Hôm nay Trầm Túy đi vắng, Nhĩ Sanh tranh thủ dọn dẹp phòng ốc, miệng trái một tiếng sư tử hôm nay thời tiết tốt, phải một tiếng gió mát thổi thật thoải mái. Gọi đến Tề Linh không thể kiên nhẫn thêm được nữa, nhả một câu thần chú, cái sân lập tức được quét tước sạch sẽ, quát: “Tĩnh tâm tu luyện, chớ vội nhiều lời.”

Nhĩ Sanh kinh ngạc nhìn phòng ở trong nháy mắt được dọn dẹp sạch sẽ, da mặt dày tím lầy Tề Linh quần quít muốn học pháp thuật này. Tề Linh không thèm để ý, nằng nặc như cái đuôi quần lầy Tề Linh.

Tề Linh tính tình lãnh đạm, thường ngày thái độ nghiêm túc, đừng nói đệ tử đồng lứa, ngay cả sư huynh sư tỷ cũng đều có chút kính sợ nàng, nào có người giống như Nhĩ Sanh, suốt ngày không biết xấu hổ quần quít lầy nàng.

Bị Nhĩ Sanh quần quít không có cách nào tĩnh tâm tu luyện, Tề Linh dứt khoát đem khẩu quyết viết lên giấy, ném cho Nhĩ Sanh, để nàng tự tập luyện.

Nhìn Nhĩ Sanh ngây ngây ngốc ngốc cầm tờ giấy kia xem xét nửa ngày trời, lại tung tăng chạy đến hỏi từng chữ, Tề Linh bất đắc dĩ, ghét bỏ nói: “Bộ đáng thoát nhìn rất thông minh, như thế nào mà một chữ cũng không đọc được?”

“Muội biết chữ mà !” Như để chứng minh Nhĩ Sanh cầm lấy cây bút để trên bàn của Tề Linh đem bốn chữ Trường Uyên dạy cho nàng viết ra. “Tỷ nhìn xem, muội còn biết viết nữa đó.”

Tề Linh thở dài: “Biết bốn chữ có gì đáng khoe khoang.” Trong đầu chợt lóe lên một ý niệm, Tề Linh ho nhẹ một tiếng: “Ồ Vô Phương, những đệ tử nhỏ tuổi đều tự đọc sách trong thư viện, muội có muốn đến đó học tập chữ?”

Ánh mắt Nhĩ Sanh lập tức sáng lên: “Muội cũng có thể sao ?”

“Tất nhiên là có thể. Nhưng vào đó rồi, muội phải ngoan ngoãn ở đó suốt cả ngày, ngoài ra phụ tử cũng rất nghiêm khắc nữa.”

“Muội muốn đi.”

“Ừ, vậy để ta giúp muội chuẩn bị một chút, ngày mai liền có thể đến thư viện đọc sách.”

Nhĩ Sanh cao hứng nhảy nhót, nhào đến ôm lấy một bên cánh tay Tề Linh, một bên làm nũng cọ cọ, một bên khoa trương nói: “Sư tỷ thật tốt, sư tỷ thật tốt.”

Tề Linh thập phần không quen cùng người khác tiếp xúc thân mật như vậy, nghiêng người đẩy Nhĩ Sanh ra: “Ta muốn tĩnh tâm tu luyện một lát, muội đừng nháo loạn nữa.”

Nhĩ Sanh ngoan ngoãn vâng lời, chạy về phòng, Tề Linh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, chưa được một lát sau lại bỗng nhiên mở mắt ra, vuốt vuốt cánh tay vừa bị Nhĩ Sanh cọ vào, mặt có chút đỏ, khẽ cười nhẹ một tiếng: “Đúng là một đứa nhỏ thích làm nũng.... Đối với người ai đều chẳng tốt.”

Đêm nay, ánh trăng sáng ngời.

Nhĩ Sanh mỉm cười ngọt ngào mơ màng trong giấc ngủ, một cái bóng đen nhỏ lặng lẽ lên vào phòng nàng.

Lặng im không một tiếng động bò dọc theo thành giường, đến bên trên đầu giường Nhĩ Sanh. Đôi mắt kim sắc tinh tế quan sát khuôn mặt người đang say ngủ. Thấy nàng cười, ánh mắt hắc xà cũng mỉa mỉ, thấy nàng chu môi, đuôi rắn phía sau liền vểnh vểnh lên, Nhĩ Sanh vặn vẹo thân mình, đối tư thế ngủ, đầu rắn liền nghiêng nghiêng theo.

Nhĩ Sanh trong mộng lầm bầm gọi Trường Uyên, hắc xà ở bên liền nhẹ nhàng gật đầu, nàng gọi một tiếng, hắc gật đầu một cái, dù biết rằng nàng căn bản là không thể thấy được.

Buổi sáng ngày hôm sau, Nhĩ Sanh ngủ dậy, hắc xà sớm đã không thấy tăm hơi.

Trầm Túy say khướt trở về vừa vặn gặp lúc Tề Linh muốn đưa Nhĩ Sanh đến thư viện, hấn phát phát tay nói: “Học chút văn hóa cũng tốt, tuy nhiên ở thư viện nếu có người bắt nạt con, cứ thẳng tay đánh hấn, có gì sư phụ sẽ gánh vác.”

Tề Linh liếc nhìn Trầm Túy một cái, kéo Nhĩ Sanh rời đi, gần đến thư viện mới nhàn nhạt dặn dò: “Nếu có người bắt nạt muội, trước hết phải nhẫn nhịn, nếu hấn vẫn được một tấc lại muốn tiến một thước muội hãy làm theo lời sư phụ, mọi chuyện đã có Người gánh vác.”

Nhĩ Sanh nghiêm túc gật đầu.

Nhưng mà mọi chuyện ở thư viện không có tệ như trong tưởng tượng của bọn họ.

Giữa một đám tiểu hài tử, Nhĩ Sanh được xem là người lớn, những người thông minh đều không ai dám đi trêu chọc nàng. Nhĩ Sanh mặc dù ở thư viện không được chào đón nhiệt tình, nhưng ít ra cũng có thể an ổn đọc sách, nàng vốn thông minh, học đến đâu tiếp thu mau chóng, chỉ chưa đến nửa năm, nàng đã có thể tự mình soạn ra một hai câu chuyện ngắn. Nàng đem phân phát cho các đồng môn cùng đọc, một đám tiểu hài tử bị chuyện xưa của Nhĩ Sanh dọa đến sợ hãi, lúc này mới chậm rãi tiếp nhận nàng.

Cuộc sống ở tiên sơn trôi qua vô cùng bình yên, thậm chí Nhĩ Sanh đã dần thích ứng với cuộc sống nhàn rỗi như vậy. Mỗi ngày tu hành pháp thuật trong chốc lát, đọc sách, luyện chữ, rảnh rỗi lại tiếp tục ảo tưởng ra vài cái chuyện xưa để đem cho các bạn đồng môn cùng thưởng thức. Điều đáng nói là, trong mỗi câu chuyện của Nhĩ Sanh đều có một nam nhân tên là Trường Uyên. Trong truyện, hấn là người cực kỳ mạnh mẽ và tốt nhất trên thế gian này.

Thời gian thấm thoát qua đi, thời gian tu hành ở tiên sơn dường như trôi nhanh hơn vài phần so với ở nhân gian. Nhĩ Sanh chưa từng nghĩ nàng ở thư viện đọc sách như vậy ấy mà cũng đã ba năm, chớp mắt nàng đã bước sang tuổi mười bảy.

Từ mười sáu tuổi, Nhĩ Sanh đã cùng Tề Linh rời núi trừ ma diệt quỷ, thuận đường hỏi thăm tin tức Trường Uyên. Mỗi khi nghe được ở nơi nào có dấu vết rồng xuất hiện, mặc kệ là thật hay giả, nàng đều chạy đến xem thử, nhưng mỗi lần đều thất vọng trở về.

Dần dần, nỗi nhớ nhung, việc tu tiên tìm Trường Uyên tựa hồ như trở thành một cổ chấp niệm không sao bỏ xuống được trong lòng Nhĩ Sanh.

Gắn bó chặt chẽ với cuộc sống của Nhĩ Sanh bây giờ chính là tu luyện thuật pháp, tích góp từng chút linh khí. Hiện nàng đã không chế rất tốt Nhất Lân kiếm, còn cùng sư tỷ xuống núi trừ yêu.

Nàng nghĩ có lẽ cuộc sống sẽ cứ nhàn nhã trôi qua như vậy, nhưng, trên đời này không có cái gì là vĩnh viễn cả.

Lần này Nhĩ Sanh cùng Tề Linh xuống núi trừ yêu, yêu quái này tên gọi Cốt Mãn, đạo hạnh không sâu, nhưng trời sanh tính tình xảo hoạt, dùng vẻ ngoài lương thiện mê hoặc lòng người, lấy ác niệm trong lòng người làm thức ăn. Tề Linh bắt được nó ở trong rừng cây, nhưng hai tay lại bị xúc tu Cốt Mãn cuốn chặt lấy.

Với tu vi của Tề Linh mà nói, vốn không đến mức bị yêu vật này làm khó, nhưng trong lúc giao đấu, Cốt Mãn lại khe khẽ cười trộm: “Thẹn ột kẻ tu tiên, ngươi lại có thể đối với sư phụ mình sinh ra ý niệm đại nghịch bất đạo.”

Tề Linh nhất thời hoảng loạn, không kịp phản ứng, Cốt Mãn thừa cơ hội đó, vươn một cái xúc tu về phía trước muốn đâm thẳng vào tim Tề Linh: “Đúng vậy, đúng vậy, tình cảm của ngươi là không được phép, một khi có người biết, các ngươi liền xong rồi, ngay cả là sư đồ cũng không thể được....” Hấn cười đến khó coi, mị quang lóe lên, muốn thừa cơ đâm thủng ngực Tề Linh.

Đúng lúc, Nhĩ Sanh chạy đến, nhìn thấy cảnh này, vội hét lớn một tiếng: “Sư tỷ !” Tề Linh mới giật mình hồi phục tinh thần.

Tề Linh nghiêng người tránh né, tránh được chỗ hiểm nhưng lại bị xúc tu đâm xuyên bả vai. Nhĩ Sanh giận dữ hét lên: “Yêu quái lười dài xấu xí, ngươi chán sống rồi !” Nói xong, nàng nhanh nhẹn nhún người, nhảy đến đỉnh đầu Cốt Mãn.

Tễ Linh hoảng hốt kêu lên: “Không được !”

Nhĩ Sanh lúc này không hề nghe thấy tiếng của nàng, tay cầm Nhất Lân kiếm, đâm thẳng vào đầu Cốt Mãn. Cốt Mãn kêu lên một tiếng, máu tươi bắn ra tung tóe, văng đầy mặt Nhĩ Sanh. Xúc tu trên vai Tễ Linh biến mất, nàng ta che miệng vết thương ở đầu vai, ngã sập trên mặt đất.

Dưới Nhất Lân kiếm là một viên nội đan màu trắng, Nhĩ Sanh đối với vật phẩm vậy như có bóng ma, do dự hồi lâu cũng không dám dùng nội lực khiến nó vỡ vụn, chỉ hỏi Tễ Linh: “Sư tỷ, có cần chém nó vỡ vụn ra không?”

Tễ Linh không trả lời câu hỏi của Nhĩ Sanh, có chút lo lắng nhìn nàng: “Muội có cảm thấy tâm phiền ý loạn, hay là bất an gì không?”

Nhĩ Sanh kỳ quái lắc đầu: “Không có a, nhưng sư tỷ, thương thế của tỷ cần phải nhanh chóng được chữa trị, còn hạt châu này muội phải xử lý thế nào đây?”

Tễ Linh nhìn Nhĩ Sanh, thở dài nói: “Ta đã đánh giá thấp linh lực trên thân kiếm này rồi. Máu của Cốt Mãn có thể mê hoặc nhân tâm, khiến con người ta sinh ra ác niệm, người bình thường trăm ngàn lần không thể đựng vào. Thật không ngờ được kiếm này còn có thể thanh tẩy tà khí.”

“Sư tỷ” Nhĩ Sanh buồn rầu “Sư tỷ, tỷ vẫn chưa nói hạt châu này làm sao bây giờ, chúng ta cần nhanh chóng trở về, tỷ chảy rất nhiều máu đó.”

Tễ Linh thầm đọc khẩu quyết, dùng kết giới vây lấy hạt châu, bỏ vào trong áo: “Mang về dâng lên để tiên tôn thanh tẩy.”

Xử lý sạch sẽ chiến trường, xóa hết vết máu của Cốt Mãn, Nhĩ Sanh ngoan ngoãn đứng sau lưng Tễ Linh, ngự kiếm bay thẳng về Vô Phương, hoàn toàn không phát hiện nơi các nàng vừa rời khỏi, âm phong lạnh lẽo thổi qua, từ trong lùm cây, một kẻ toàn thân nhuộm đầy máu và bùn đất từ từ lộ diện.

Đôi hài tinh xảo, đẹp đẽ lẳng lặng đứng trên cái hố vừa mới được lấp đất lên, có chút hứng thú đá đá lớp đất ướt át.

“Hừm, cuối cùng cũng đã tìm thấy.”

20. Chương 19

Không giống sư đồ Edit: Hoa Di Khả

Lúc Nhĩ Sanh dìu Tễ Linh trở về tiểu viện, Trầm Túy đang nằm trên bàn đá phơi nắng, bên người lăn lóc hai vỏ rượu rồng, trong tay còn đang ôm một vỏ uống dở.

Tễ Linh đã gần hôn mê bất tỉnh, sắc mặt tái nhợt như giấy, Nhĩ Sanh nào có thời gian để ý đến Trầm Túy, vội vàng đỡ lấy Tễ Linh đi vào trong phòng. Vô Phương không có đại phu, người tu tiên khi bị nội thương, phần lớn là tự mình điều tức. Dù có bị thương tổn đến da thịt, dùng linh lực điều tức cũng là một trong những biện pháp tốt nhất.

Song lần này lại không giống như mấy lần trước, tà khí của Cốt Mãn đã xâm nhập sâu vào thân thể Tễ Linh, nếu không có người giải trừ tà khí, nàng ta cũng không cách nào tự mình điều tức.

Trong mắt Nhĩ Sanh, sư tỷ của nàng luôn là người mạnh mẽ, cùng nàng xuống núi trừ yêu chưa bao giờ sư tỷ lại bị thương nặng như thế. Nàng chưa từng nghĩ qua, sư tỷ cũng sẽ có lúc chảy nhiều máu đến vậy...

Trong phòng Tễ Linh, Nhĩ Sanh vội vã chạy quanh tìm băng bông cùng dao nhỏ. Phía cửa trước bỗng tối sầm lại, Trầm Túy thần sắc u ám đứng ở đó, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn vết thương ở bả vai Tễ Linh, trầm giọng hỏi: “Ai làm?”

Thanh âm đó nàng chưa từng nghe qua, lạnh đến thấu xương.

Nhĩ Sanh có chút hoảng sợ.

Trầm Túy trong lòng phảng phất như có lửa đốt, không cách nào có thể bình tĩnh được : “Ta hỏi con, là ai đã dả thương Tể Linh?”

Một người không nghiêm túc, luôn cà lơ phất phơ như sư phụ đột nhiên trở nên nghiêm nghị, Nhĩ Sanh có chút không quen, hồi lâu mới thành thật khai báo: “Là yêu quái Cốt Mãn, đã bị chúng con giết rồi ạ.”

Trầm Túy nắm tay chặt thành quyền, lạnh lùng nói: “Thật là... quá dễ dàng cho nó.”

Nhĩ Sanh tìm được băng cùng dao nhỏ, chạy về bên giường, vừa định đem quần áo Tể Linh lột xuống, nhưng lại nghĩ đến Trầm Túy còn đứng ở phía sau, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, người nên đi ra ngoài trước, con muốn thoát y phục của sư tỷ. Phụ tử nói nam nữ thụ thụ bất thân.”

Trầm Túy cười lạnh: “Hừ, mấy lời kia của lão phụ tử cũng thú vị lắm.” Vừa nói hắt vừa bước vào phòng, hơi vận sức nhẹ nhàng bế Tể Linh lên: “Vết thương của sư tỷ con quá sâu, để nằm như vậy không thể chữa trị được, ta đỡ, con đem những chỗ thịt thối rửa lấy ra, rồi thoa được này vào.”

Nghe thấy phải đem những khối thịt thối rửa ở vết thương móc ra, Nhĩ Sanh lập tức ném dao cùng băng bông xuống giường: “Con không làm, con không làm, đây là sư tỷ chứ không phải yêu quái hay côn trùng, rõ ràng đó là sư tỷ mà...Con không xuống tay được.”

Trầm Túy nhướn mày: “Nhóc, con càng ngày càng vô dụng.”

Không để ý đến việc bị người khinh bỉ, hồi lâu sau Nhĩ Sanh lấy lại được chút ít dũng khí, nhưng mới nhìn lướt qua đến vết thương trên vai Tể Linh huyết nhục mơ hồ, lại lập tức lắc đầu: “Không được, không được, sư phụ, hay là chúng ta đổi lại đi, người làm con đỡ.”

Trầm Túy hừ nhẹ một tiếng, lam quang ngưng tụ trong lòng bàn tay hóa thành một cây chủy thủ màu lam.

Nhĩ Sanh nhanh chóng cùng Trầm Túy đổi vị trí.

Nhưng mà, khi Trầm Túy chạm tay vào vạt áo Tể Linh, lại không tự chủ được mà dừng lại.

Nam nữ khác biệt...Mặc dù bản thân hắn có ngả ngón đến đâu, đối những chuyện này cũng không bao giờ quá trớn.

Vất vả nhìn xuống cảm xúc kích động dâng lên trong lồng ngực, Trầm Túy dùng chủy thủ màu lam gạt nhẹ vạt áo Tể Linh đẩy ra hai bên, thấy máu nhiễm đỏ cả xương quai xanh, tay Trầm Túy hơi hơi run lên, lại lập tức trấn định lại.

“Sư phụ, người bản thân gì thế?” Nhĩ Sanh khó hiểu hỏi.

Trầm Túy lúc này cũng lười trách mắng nàng, chỉ chuyên tâm vào vết thương trên vai Tể Linh. Thanh chủy thủ chạm đến miệng vết thương, Tể Linh bị đau liền thanh tỉnh lại, nhướn mày nhìn người trước mắt, suy yếu hừ nhẹ: “Sư phụ, đau...”

Từ sau khi trưởng thành đến nay mới lại được nghe nàng gọi như vậy, ánh mắt Trầm Túy không tự chủ được mà dịu xuống, dõ dằn nói: “Gắng chịu một chút.” Đảo mắt qua miệng vết thương huyết nhục mơ hồ trên vai nàng, thanh chủy thủ trong tay Trầm Túy khẽ run lên, hắt thấp giọng dặn Nhĩ Sanh :” Đỡ sư tỷ con cho tốt, đừng để nó động đây.”

Nhĩ Sanh vội gật đầu, niệm Định Thân quyết khiến Tể Linh không thể động đây.

Khi chủy thủ đâm vào miệng vết thương, Tể Linh đau đến cắn chặt răng, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Sắc mặt Trầm Túy có chút tái nhợt, nhưng động tác trên tay lại thập phần lưu loát, từng khối thịt rửa bị cắt ra ném xuống đất. Nhĩ Sanh quay đầu đi không đành lòng nhìn.

Không biết qua bao lâu, Trầm Túy trầm giọng phân phó: “Tiểu Nhĩ, giúp sư tỷ con băng bó vết thương.”

Nhĩ Sanh xoay đầu lại nhìn, lúc này mới phát hiện ngay cả thuốc sư phụ cũng đã đắp sẵn. Nàng vội vàng cầm lấy miếng băng, ra vẻ muốn băng bó miệng vết thương giúp Tể Linh, Trầm Túy đứng dậy tránh đi, nhưng không ngờ Tể Linh lại nắm chặt lấy ống tay áo hắn không chịu buông.

Tề Linh hai mắt nhắm nghiền, dĩ nhiên là đã đau đến hôn mê bất tỉnh, thế nhưng tay lại theo bản năng nắm chặt lấy tay áo Trầm Túy, không chút nơi lỏng.

Nhĩ Sanh vốn không phải là một người tinh tế, thấy cảnh tượng như vậy, nàng phát tay áo muốn gỡ tay Tề Linh ra. Đến đây Trầm Túy nhịn không được, mở miệng ngăn lại: “Tiểu Nhĩ...cứ để ta ở lại đây, con ra ngoài trước đi.”

Nhĩ Sanh chớp chớp mắt, nghĩ đến, bằng bó vết thương không giống với việc lấy thịt thối ra, muốn bằng bó y phục phải cởi ra hơn phân nửa...

Nhưng nếu là lời của sư phụ...

“Con đi lấy một ít nước ấm lại đây, lát lau người giúp Tề Linh.”

“Dạ.”

Nhĩ Sanh ngoan ngoãn đi ra ngoài. Lúc đóng cửa nàng mơ hồ nghe thấy tiếng Tề Linh nhỏ giọng gọi hai tiếng “Sư phụ” trong cơn mê. Khi đó tay Trầm Túy dừng lại ở đầu vai Tề Linh, nửa ngày cũng không động đậy.

Vì sao cùng là hai tiếng sư phụ, nhưng khi cất lên thoạt nghe lại không giống nhau ? Sư phụ Nhĩ Sanh cũng là sư phụ Tề Linh, rốt cuộc là tại sao lại không giống...

Bận rộn cả ngày, cuối cùng cũng có thể ngã lưng nghỉ ngơi, Nhĩ Sanh vẫn như cũ đem Nhất Lân kiểm đặt bên gối. Nhẹ nhàng vuốt ve thân kiểm, nàng lẩm bẩm nói: “Đêm nay có sư phụ bên cạnh trông nom sư tỷ, ta có nên qua đó xem một chút, thay sư phụ trông sư tỷ một đêm, bằng không ngày mai sư tỷ tỉnh sẽ nói ta không lương tâm.”

Nhĩ Sanh do dự trong chốc lát :” Nhưng hôm nay ta cũng giúp nhiều việc như vậy, tay chân đều mỏi nhừ. Dù sao cũng còn có sư phụ ở đó, ta không qua có lẽ cũng không sao. Trong phòng sư tỷ cũng không có chỗ nằm ngủ... Hơn nữa thường ngày có vẻ như sư tỷ thích cùng sư phụ ở chung một chỗ hơn ta.”

Nhĩ Sanh không biết rằng ở một góc tối cạnh đó, nơi ánh trăng dịu nhẹ xuyên qua song cửa sổ chiếu vào, trên mặt đất có một thân ảnh nho nhỏ cuộn mình tại đó, nghe thấy lời thì thảo của Nhĩ Sanh, cái đầu rần rần nho nhỏ lại khẽ gật gật, như là thực đồng ý với những lời này của nàng.

“Ta nên ngoan ngoãn đi ngủ là tốt nhất.” Nhĩ Sanh tự thuyết phục chính mình, cởi bớt y phục, chui vào trong ổ chăn ấm.

Trước khi ngủ, Nhĩ Sanh nhìn Nhất Lân kiểm, có chút xuất thần nói:” Trường Uyên, Trường Uyên, hôm nay ta đã cứu được sư tỷ, một ngày nào đó ta nhất định cũng sẽ cứu được chàng, hiện giờ ta cũng đã rất lợi hại đó.”

Đêm nào cũng vậy, trước khi đi ngủ, Nhĩ Sanh cũng tự nói với mình những lời ấy, như một sự tin tưởng, như một lời thề ước.

Căn phòng yên tĩnh trở lại, ánh trăng màu bạc rải nhẹ trên nền đất lạnh lẽo. Ở một góc tối trong phòng, hắc xà hơi hơi thò đầu ra, trong ánh trăng bạc, đôi mắt kim sắc khẽ lóe lên. Nó lặng ngấm Nhĩ Sanh đang mơ màng trong giấc ngủ, lại nhìn lên ánh trăng đầy quỹ dị trên không trung.

Đêm nay Vô Phương tiên sơn tà khí quá nặng...

Không người nào biết được, cách vách phòng Nhĩ Sanh, Tề Linh trọng thương nên ngủ say, Trầm Túy lẳng lặng ngồi cạnh nàng, ánh mắt phức tạp làm người khác khó mà đoán được suy nghĩ của hắn. Mà viên nội đan Cốt Mãn trong vật áo nàng ta khẽ lóe lên một tia sáng kì dị, hết như ánh trăng ngoài cửa sổ kia.

Nhưng Tề Linh không hề hay biết biết, Trầm Túy cũng vậy mà Nhĩ Sanh lại càng không.

Đêm nay Nhĩ Sanh mơ một giấc mơ kỳ quái. Mới bắt đầu, ở trong mộng trừ bỏ một mảnh hắc ám, cái gì cũng không có, nàng cảm thấy chính mình đang không ngừng rơi xuống, giống như là lọt vào một cái động không đáy.

Bốn phía ngoại trừ một mảnh hoang vu hắc ám, cái gì cũng không có. Dần dần, từ trong đồng hồ ồn ã, xuất hiện thân ảnh một bạch y nữ tử, bên cạnh nàng mơ mơ hồ hồ còn có một cái bóng đen thật lớn. Một hồi sau, hình ảnh dần dần trở nên rõ ràng hơn, bạch y nữ tử lẳng lặng dựa trên thân một con rồng đen rất lớn, nàng đưa tay sờ sờ sừng của Hắc Long, nói: “Trường Uyên, nghe ta kể nhiều chuyện hồng trần tục sự như vậy, người có cảm thấy phiền chán không?”

“Theo lời kể của Ti Mệnh, thế sự rườm rà cũng trở thành hứng thú. Nếu có cơ hội, bản thân ta cũng muốn trải nghiệm một lần.”

Ti Mệnh im lặng một hồi: “Người muốn tự do?”

“Muốn.”

Ti Mệnh cười nhẹ một tiếng: “Ta giúp người được không?”

“Nghịch lại ý trời, tự ý cải mệnh như vậy sẽ tránh không khỏi sự trừng phạt, Ti Mệnh, vì Trường Uyên mà phạm phải đại tội, không đáng.”

“Trường Uyên, người cũng không nên vô cớ mà phải chịu sự trừng phạt này. Cái gọi là thiên mệnh, có mấy ai thật sự gặp qua đâu? Ta thân là Ti Mệnh tinh quân, cũng còn chẳng mấy tin vào vận mệnh. Bản thân mền, nếu chỉ vì một lời tiên đoán từ thượng cổ xa xưa mà phải chịu bị cầm tù, mấy vạn năm, như vậy là quá đủ rồi”

Trường Uyên trầm mặc, thở dài một tiếng: “Ti Mệnh, nghịch lại thiên mệnh, người kia lí nào lại tha cho người...”

Ti Mệnh cười nhạt: “Mẹ nó chứ, hắc trái phải trắng đen chẳng phân rõ lại đi tin vào một lời tiên đoán cổ xưa. Nếu ông trời quả thực muốn trừng phạt Nếu trời đất này không còn nhân nghĩa gì nữa, ta nghịch lại thì có làm sao.”

Trời đất không còn nhân nghĩa, ta nghịch lại thì có làm sao.

Lời nói này như một câu ma chú, luẩn quẩn trong đầu Nhĩ Sanh hồi lâu không chịu rời đi. Cho đến ngày hôm sau, lúc nàng từ trong cơn mơ hốt hoảng tỉnh dậy, đầu óc có chút choáng váng. Nàng mơ mơ màng màng lấy nước rửa mặt xong liền ngồi ngẩn người bên cạnh cái bàn đá trong viện.

Đúng lúc, Trầm Túy từ phòng Tể Linh bước ra, gương mặt xanh xao, thấy vẻ mặt ngây ngốc của Nhĩ Sanh thì nhíu mày hỏi: “Chẳng lẽ con ngồi ở đây suốt cả một đêm?”

“Trời đất không còn nhân nghĩa...” Nhĩ Sanh lẩm nhẩm một mình, lại thoáng nhìn thấy sư phụ, giật mình phục hồi lại tinh thần, có chút nghi hoặc hỏi: “Sư phụ, người nói xem có thật là có kiếp trước kiếp này sao?”

“Chết một lần ước chừng sẽ rõ.” Trầm Túy tâm tình không tốt đáp xong, xoay người hướng ra cửa, phồng phồng đi mua rượu uống.

Nhĩ Sanh nghĩ, có lẽ sư tỷ đã tỉnh kinh ngạc khi thấy có sư phụ ở đó. Nàng thở dài một tiếng: “Đều là người lớn, cũng không biết nhường nhịn chúng đệ tử một chút, sư phụ, người thật ấu trĩ.” Nói xong, nàng đến cạnh giếng múc một chậu nước, đun trong chốc lát, mới bưng đến trước cửa phòng Tể Linh, gõ cửa: “Sư tỷ, muối đưa nước đến cho tỷ rửa mặt.”

Không ngờ Nhĩ Sanh vừa đẩy cửa vào, bỗng nhiên một trận gió lạnh xẹt qua, một viên trân châu màu đen lấp lánh sét đánh không kịp nhanh chóng sượt qua má Nhĩ Sanh, “Xoát” một tiếng bay thẳng về phía chân trời.

Nhĩ Sanh vẫn đang giật mình, Tể Linh không thể động đậy nằm trên giường, hung hăng trừng mắt nhìn Nhĩ Sanh: “Sao không giải Định Thân thuật cho ta?”

“Hôm qua ... Muội quên mất.” Nhĩ Sanh ngơ ngác trả lời.

Tể Linh cả giận: “Đó là nội đan Cốt Mãn, chưa được thanh tẩy, đó là yêu vật làm hại nhân gian, muội còn không mau đuổi theo.”

Nhĩ Sanh bị mắng liền giật mình, lập tức “Dạ” một tiếng, vội trở về phòng mình lấy Nhất Lân kiếm, niệm chú phi kiếm đuổi theo.

21. Chương 20

Lấy không ra

Trời đất rộng lớn, đi tìm một viên hắc linh châu đâu phải là chuyện dễ dàng.

Nhĩ Sanh ngự kiếm bay lòng vòng trên bầu trời Vô Phương tìm kiếm một hồi nhưng vẫn không thấy chút dấu vết. Tưởng như đã phải bỏ cuộc ở đây, nàng bỗng chợt cảm nhận được một luồng khí kỳ dị từ ngọn núi phía sau Vô Phương. Do dự một hồi, Nhĩ Sanh vẫn quyết định đến đó tìm hiểu đến cùng.

Vụ nháo loạn lúc mới bước chân vào Vô Phương đã khiến cho Nhĩ Sanh không còn chút tư tâm nào với nơi cấm địa này. Bình thường cũng thà chọn cách đi đường vòng chứ không chịu bước vào đây thêm lần nào nữa. Hôm nay, vì viên hắc linh châu có khả năng sẽ gây họa cho nhân gian, Nhĩ Sanh đành phải cắn răng buộc mình ngự kiếm bay lòng vòng trên khu vực cấm địa kiểm tra. Không tìm thấy bất cứ dấu hiệu bất thường nào, nàng đành dẹp nghi ngờ sang một bên, xoay người định bay trở về Vô Phương, chợt, phía sau truyền đến một luồng khí tức vô cùng quỷ dị.

Tốt xấu gì cũng từng theo Tể Linh vào Nam ra Bắc trừ yêu diệt quái một thời gian, Nhĩ Sanh nhanh nhạy nhận ra rằng, trận khí tức truyền đến theo gió kia đích thực mang theo điều gì đó rất lạ, ngoài ra còn dày đặc sát khí.

Có yêu quái lên vào Vô Phương ...

Lúc Nhĩ Sanh ý thức được điểm này, bỗng có một luồng sáng không biết từ nơi nào phát ra nhanh như chớp lao về phía nàng. Khẽ nheo mắt lại, Nhĩ Sanh lập tức vung Nhất Lân kiếm lên đỡ, tránh thoát một đòn. Nhưng luồng sáng kia dường như có linh tính, một kích này không trúng lại lập tức đổi hướng, vòng lại tiếp tục công kích Nhĩ Sanh. Nhĩ Sanh không kịp đỡ, bị đối phương đánh cho liên tiếp lui lại phía sau.

Mà luồng sáng kia tựa như đang đùa giỡn với một thứ đồ chơi, tình thế tưởng chừng như vô cùng nguy hiểm song đến lúc thực sự nguy hiểm, thứ kia liền dừng lại để cho Nhĩ Sanh một con đường thoát.

Lúc đầu, Nhĩ Sanh chưa phát hiện ra ý đồ của đối phương, tránh qua tránh lại một hồi, nàng cũng từ từ nhận ra rằng đối phương đang trêu chọc mình. Lòng tự trọng bị tổn thương nặng, Nhĩ Sanh nhảy qua nhảy lại tránh đòn, lại phát hiện đối phương càng giỡn càng hăng, nàng thực sự tức giận, dùng Nhất Lân kiếm lại, can đảm xoay người đem những lễ nghi phu tử dạy ấy năm nay quảng trả sạch:

“Tên quy tôn tử nào đang làm trò vậy ! Tiểu ** không muốn sống nữa sao !”

Một lời vừa dứt, luồng sáng trước mặt Nhĩ Sanh lập tức ngừng công kích, chỉ lát sau, sát khí trong gió cũng dần tiêu tán hết, một giọng nói đầy mỉa mai hoặc cất lên, phảng phất như từ phía chân trời truyền lại: “Chậc chậc, xem ra giáo đồ Vô Phương không phải kẻ nào cũng nghiêm cẩn.”

Nhĩ Sanh theo hướng phát ra giọng nói nhìn lại, một nam tử tướng mạo yêu nghiệt, vận y phục cực kỳ diễm lệ đang vờn bay đến, trong tay vuốt ve viên nội đan cốt mẫn mà nàng vẫn đang tìm kiếm. Viên hắc linh châu đã hoàn toàn chuyển sang màu đen kịt. Nam tử hơi nghiêng đầu, hứng thú nhìn nàng: “Lời nói của người khá hợp với thẩm mỹ của bọn công tử, tính tình như vậy, nếu làm đồ đệ của công tử ta thì có bao nhiêu khoái hoạt.”

Nhĩ Sanh đánh giá người trước mắt một hồi lâu: “Người là ai ?”

Lỗ Mỹ Nhân suýt chút té từ trên đụn mây xuống, nguy hiểm nheo mắt lại: “Dung mạo công tử ta mỹ lệ như vậy người cũng có thể quên, nhóc, chẳng lẽ người đã bị đám người nhàn rỗi Vô Phương làm cho u mê ?”

Nhĩ Sanh lại nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng trong đầu mới mơ hồ tái hiện lại một thân ảnh: “Mỹ Nhân ? Yêu quái muốn làm sư phụ ta ?”

“Nhóc con vô lễ, nể tình sư đồ ta li tán hơn ba năm, tha cho ngươi lần này, theo vi sư rời đây thôi.” Lỗ Mỹ Nhân nói xong, ngoắc ngoắc tay ý bảo nàng lại gần.

Nhĩ Sanh ôm chặt Nhất Lân kiễm trước ngực, không ngừng lùi về phía sau, đề phòng nói: “Ta là đệ tử Vô Phương, khi nào lại bái yêu quái như ngươi làm sư phụ ?”

Lỗ Mỹ Nhân nghe vậy mới chậm rãi bước xuống đám mây, thở dài: “Đám người nhàn rỗi nhàm chán đó rất thích lấy việc đại nghĩa thiên hạ mà tẩy não người khác, đồ đệ của ta không nên tin lời bọn chúng. Tu đạo nói cho cùng cũng là để theo đuổi một thân tiên thuật cường đại, những gì đám người Vô Phương kia dạy cho ngươi, ta cũng có thể truyền thụ lại được; những điều bọn họ không dạy được, ta cũng vẫn có thể dạy cho ngươi. Vả lại đám đồ đệ Vô Phương còn phải tuân thủ nghiêm ngặt những cái gọi là thanh quy môn giới, bốn công tử từ trước đến nay khinh thường nhất chính là thứ đại nghĩa thiên hạ trong miệng họ. Muốn làm cái gì thì làm, cuộc sống tiêu dao tự tại như vậy, ngươi còn không muốn theo ta ?”

Nhĩ Sanh không phải một cô gái kiên định với những thứ lễ nghĩa liêm sỉ thường tình, sau khi nghe được lời đề nghị đầy cám dỗ kia, lòng nàng thế nhưng lại dao động. Lại nghĩ đến sư phụ cùng sư tỷ, Nhĩ Sanh lắc đầu nói: “Hừ, lời đề nghị kia ... Dù có cho thêm năm chục cái đùi gà, ta cũng không theo.”

Lỗ Mỹ Nhân hí híp mắt: “Bốn công tử cho ngươi thêm một trăm cái đùi gà, thế nào ?”

“Thêm chục bộ y phục phiêu lượng ta cũng nhất quyết không theo.”

“Hai mươi bộ.”

Nhĩ Sanh lại một lần nữa không biết xấu hổ mà trầm mặc, một hồi lâu sau mới nói tiếp: “Giúp ta tìm Trường Uyên...”

Lỗ Mỹ Nhân nhú mày: “Tìm người không phải sở trường của bốn công tử, tuy nhiên, chỉ cần ta thật sự muốn tìm kiếm một ai đó, tin chắc sẽ không có chuyện không tìm thấy.”

Nhĩ Sanh cúi đầu nhìn Nhất Lân kiễm lặng im không đáp.

Lỗ Mỹ Nhân vẫy vẫy tay, dáng vẻ nhàn nhã một chút cũng không đổi: “Thỏa hiệp rồi thì mau lại đây, ta cảm nhận được có một kẻ khá khó đối phó đang tới gần.”

Nhĩ Sanh ngẩng đầu chậm rãi nói: “Chúng ta đã thỏa hiệp cái gì ?” Ánh mắt khó hiểu nhìn chằm chằm vào bàn tay còn lại của Lỗ Mỹ Nhân. “Ngươi có giúp ta tìm được Trường Uyên, ta cũng không theo ngươi.” Nói xong, nàng nắm chặt Nhất Lân kiễm phẩy tay rời đi.

Sắc mặt Lỗ Mỹ Nhân hiếm khi được dịp khó coi như vậy, chỉ thấy hần lập tức cười mà nói: “Xưa nay, ta không thích kẻ nào nói giỡn lúc ta đang nghiêm túc.”

Nhĩ Sanh trong lòng thầm biết không ổn, cười Nhất Lân kiễm bay vút đi, nhoáng cái đã bay được một quãng xa. Nhưng dù có nhanh thế nào cũng không thể so với tốc độ của Lỗ Mỹ Nhân. Thân ảnh một khắc trước còn đứng trên đụn mây chỉ trong chớp mắt đã ở ngay phía trước, hại Nhĩ Sanh đâm sầm vào trong lồng ngực hắn.

Lỗ Mỹ Nhân nhàn nhạt nói: “Cô nhóc, có những điều không thể nói, tỷ như nói đùa bốn công tử; có những chuyện tuyệt không thể làm, ví dụ như chọc bốn công tử tức giận; có những người không thể đắc tội, ví dụ như ...”

Nhĩ Sanh đâu còn tâm tư nào nghe hắn lảm nhảm, chỉ biết hiện tại cả người bị hắn chế trụ, chỉ một chút sơ xảy cái mạng nhỏ này cũng theo đó mà đi tong. Dưới tình thế cấp bách đó, nàng không để ý đến hình tượng mà há mồm, chiếc răng nanh trắng bóc lóe sáng, cắm thẳng lên mu bàn tay Lỗ Mỹ Nhân.

Ai mà có thể lường trước được, một cô gái mười bảy tuổi đang trên con đường tu tiên lại có thể làm ra những hành vi mà chỉ những đứa trẻ đánh nhau hay làm. Lỗ Mỹ Nhân thoáng dờ người, nhẹ buông tay, viên hắc linh châu liền rơi xuống.

Viên linh châu nguy hại cho nhân gian

Không biết lấy đâu ra dũng khí, Nhĩ Sanh mạnh mẽ đẩy Lỗ Mỹ Nhân ra, lao người đuổi theo viên linh châu.

Lỗ Mỹ Nhân không kịp phản ứng, nhìn vệt nước miếng nhơm nhớp trên tay, bản tính kiết phích trời sinh nổi lên, hần giận tím mặt, đằng đằng sát khí cũng nhào theo hướng Nhĩ Sanh lao đi.

Vốn đã bắt kịp viên linh châu, ai dè Lỗ Mỹ Nhân ở phía sau lại đột ngột ra tay, Nhĩ Sanh không thể không xoay người phòng thủ, thành ra dễ vượt mất nó. Nhĩ Sanh cũng vô cùng tức giận, nhân lúc Lỗ Mỹ Nhân đề khí ra chiêu tiếp theo, nàng nắm lấy Nhất Lân kiếm, đem linh lực bản thân hóa thành mũi kiếm, hướng Lỗ Mỹ Nhân phóng tới.

Thừa lúc Lỗ Mỹ Nhân trở tay không kịp, Nhĩ Sanh quát khê một tiếng, lao theo bắt lấy viên nội đan Cốt Mãn. Còn chưa kịp vui mừng, sau áo đã bị túm lại, Nhĩ Sanh kinh hãi quay đầu. Ánh mắt Lỗ Mỹ Nhân sáng quắc, nhìn chằm chằm Nhĩ Sanh: “Tà linh châu ở trong cơ thể ngươi?”

Nhĩ Sanh vẻ mặt mờ mịt nhìn hần. Lỗ Mỹ Nhân một tay bóp chặt lấy cổ nàng, tay kia để bên cổ tay Nhĩ Sanh, giống như tinh tế chẩn bệnh. Cuối cùng hần hơi nheo mắt lại, thần sắc dần trở lại bình thường như trước, song trong đôi mắt đen kia, những tia quang mang không ngừng biến ảo, có chút vui mừng như điên, lại thêm mấy phần kích động: “Ta biết, thượng cổ thần vật sẽ không dễ dàng bị hủy diệt như thế.”

Nhĩ Sanh bị sự quỷ dị trong giọng nói của hần làm cho kinh hãi, liều mạng giãy dụa. Lỗ Mỹ Nhân bây giờ so với lúc trước dường như là hai người hoàn toàn khác nhau, mặc cho Nhĩ Sanh giãy dụa thế nào, động tác của hần cũng chẳng có nửa phần buông lỏng.

Chộp lấy viên nội đan Cốt Mãn trong tay Nhĩ Sanh, hần nói: “Vật này tuy không thể sánh được với Tà linh châu nhưng cũng đều là vật có thể hấp thụ tà khí, đối với luồng khí của Tà linh châu còn sót lại trong cơ thể ngươi chắc chắn sẽ sinh ra biến hóa cực kỳ vi diệu.” Lỗ Mỹ Nhân cười, nói tiếp: “Cô nhóc, ta muốn thử xem, là vật này hấp thụ tà khí trong cơ thể ngươi hay chính nó phải quy phục và chịu giáo hóa?”

Nhĩ Sanh hoàn toàn không hiểu hần đang nói gì, nhưng thấy nụ cười cực kỳ đáng sợ trên môi Lỗ Mỹ Nhân, trong đầu Nhĩ Sanh lập tức tìm mọi cách chạy trốn.

Lỗ Mỹ Nhân tà ác cười: “Chúng ta thử đánh cược một phen, cược xem thế gian này phải chăng sẽ lại xuất hiện thêm một viên Tà linh châu, hoặc giả ngươi trở thành một quái vật bị tà khí điều khiển.”

Nhĩ Sanh kinh hãi trong lòng: “Ngươi ý lớn hiếp nhỏ, đề tiện vô sỉ, không biết xấu hổ!”

“Thật khéo, bốn công tử yêu nhất chính là khuôn mặt mình.” Ngữ điệu của hần vô cùng thoải mái song động tác dưới tay lại không hề có nửa điểm dịu dàng, một tay giữ chặt giam giữ mọi hành động của Nhĩ Sanh, tay kia nắm lấy cằm Nhĩ Sanh, “Ba” một tiếng khiến nàng trật khớp miệng, không cách nào khép mở miệng như bình thường được. Lỗ Mỹ Nhân đón nhận ánh mắt hoảng sợ của Nhĩ Sanh, đem viên nội đan Cốt Mãn đen kịt kia bỏ vào miệng nàng. Tiếp đó, hần cười khê một tiếng, dùng sức đem cằm Nhĩ Sanh nắn trở lại như cũ, cuối cùng mới ép nàng phải nuốt viên nội đan kia.

Nhĩ Sanh chỉ cảm thấy viên trân châu tròn vo kia nghẹn ở yết hầu, muốn phun ra cũng không được mà nuốt xuống cũng chẳng xong.

Lỗ Mỹ Nhân thả Nhĩ Sanh ra, khoanh tay đứng một bên nhàn nhã quan sát, dường như là đang đợi cơ thể Nhĩ Sanh nổi lên phản ứng.

Không ngờ, đợi một lúc lâu sau, Nhĩ Sanh vẫn vờn dài cổ, liều mạng đấm ngực, chỉ có thể dùng một cụm từ cố gắng nuốt xuống để hình dung. Khuôn mặt đỏ bừng, đúng là đáng vẻ sắp bị chết nghẹn đến nơi.

Lỗ Mỹ Nhân ghét bỏ nói: “Sao cổ họng ngươi lại bé như vậy?”

Nhĩ Sanh bị nghẹn, hai mắt trợn ngược, trắng dã. Nàng thầm nghĩ, nếu là bị hạt châu này làm cho chết nghẹn, trừ bỏ chết không nhắm mắt, phỏng chừng ngay cả miệng nàng cũng không khép lại được.

Lỗ Mỹ Nhân thở dài một tiếng, vỗ vỗ lưng Nhĩ Sanh, viên châu này liền dễ dàng qua được yết hầu, trượt vào trong thực quản. Tuy cảm giác nghẹn nghẹn khó chịu vẫn còn đó song cũng đỡ hơn so với mới rồi.

Trong lúc Nhĩ Sanh còn đang ôm họng, thở dốc, một trận sát khí bất ngờ ập tới. Lỗ Mỹ Nhân nhướn mày, cười nhạt: “Đến đây chịu chết?” Hần vung tay lên, vốn tưởng có thể dễ dàng đem một chương này đánh

ngược trở lại, không ngờ đến, cổ sát khí này vô cùng bá đạo, chỉ một kích đã phá vỡ sự phòng ngự của Lỗ Mỹ Nhân, hơn nữa còn liên tiếp bắn tới, đánh đến hần phải ôm một bụng buồn bực, khó khăn lui về phía sau hai bước.

Gi ó lạnh xẹt qua bên tai, trong gió không hề lưu giữ một chút hơi thở của đối phương.

Lỗ Mỹ Nhân ngưng thần tập trung đối phó. Nhĩ Sanh đâu còn tâm tư nào đi quản, lúc này viên nội đan cốt mẫn đoán chừng đã trượt hẳn vào bụng nàng. Bụng giống như bị người túm chặt cả trên lẫn dưới khiến nàng vô cùng đau đớn, mặt trắng nhợt như tờ giấy. Nếu không phải bám chặt lấy Nhất Lân kiếm trong tay, sợ rằng nàng đã sớm rơi xuống khỏi đụn mây.

Cơn đau ngày một dữ dội, Nhĩ Sanh chịu không nổi, cong người ôm lấy bụng, sợ hãi lắp bắp nói: “Xong rồi ... Xong rồi, thứ này không lấy ra được nữa rồi, không lấy ra được ...”

Dù không khí đang rất căng thẳng, Lỗ Mỹ Nhân cũng bị những lời của Nhĩ Sanh chọc cho bật cười. Nhưng là, không đợi ý cười trên môi hần phai đi, thoáng nhìn về phía chân trời, khuôn mặt hần rất nhanh liền trầm xuống. Lỗ Mỹ Nhân cười lạnh nói: “Vừa rồi phải chăng đúng là Vô Phương tiên tôn tự mình động thủ ? Ta đến bây giờ cũng không biết, Vô Phương khi nào lại tu luyện được loại pháp thuật bá đạo như thế.”

Tiên tôn chậm rãi từ trên đụn mây bước xuống, đối với những lời của Lỗ Mỹ Nhân cũng không lên tiếng biện giải, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng chỉ thản nhiên đảo qua phía Nhĩ Sanh, lướt đến trên thân Nhất Lân kiếm, dừng lại thoáng chốc, cuối cùng mới nhìn đến Lỗ Mỹ Nhân: “Quấy nhiễu Vô Phương ta, giết.”

Khóe môi Lỗ Mỹ Nhân khẽ cong lên, dần dần xuất hiện một tia thị huyết: “Mạnh miệng, nếu không phải mới rồi vốn Công tử đây khinh suất, bằng không lại để một cường gia đẩy lui.”

Tiên tôn khẽ phất tay, Nhĩ Sanh bị một cỗ sức mạnh bỗng từ đâu xuất hiện dễ dàng kéo đi. Lỗ Mỹ Nhân cười lạnh, cũng không thua kém xuất ra pháp thuật giữ Nhĩ Sanh lại. “Ta đến là để thu đồ đệ, người chẳng nói chẳng rằng lại muốn đem người đi ?”

Cùng lúc ấy, Nhất Lân kiếm giống như đang sống, mũi kiếm chìa thẳng vào Lỗ Mỹ Nhân đánh đến, một đạo hàn quang chọi lóe, pháp thuật giữ Nhĩ Sanh bỗng dừng tiêu thất, giống như là bị thứ gì đó chặt đứt. Sắc mặt Lỗ Mỹ Nhân không ngừng biến đổi.

Bằng tốc độ ánh sáng, tiên tôn vung tay lên, đem Nhĩ Sanh ném về phía sau, tiến lên phía trước, đối phó với Lỗ Mỹ Nhân.

Vốn ý định của tiên tôn khi làm vậy là muốn Nhĩ Sanh nhanh chóng ngự kiếm rời khỏi đây, nào biết Nhĩ Sanh sớm đã đau muốn hôn mê bất tỉnh. Một cú vung của tiên tôn đem Nhĩ Sanh toàn thân vô lực ném đi rơi thẳng vào ngọn núi cấm địa phía sau Vô Phương.

Tiên tôn cùng Lỗ Mỹ Nhân kịch liệt giao đấu, không hơi đâu quan tâm đến Nhĩ Sanh, Cho nên vào lúc này, một bóng đen không ai chú ý đến bất ngờ xuất hiện giữa không trung, lao thẳng về phía Nhĩ Sanh.

22. Chương 21

Hoang Thành Vô Cực

Nhĩ Sanh ngã vào một cái hồ trong cấm địa, làn nước lạnh buốt thấu xương quấy nhiễu toàn bộ giác quan của nàng.

Nước lạnh khiến cho cơn đau bụng quằn quại cũng đỡ đi phần nào. Nhĩ Sanh không biết bơi, từ nhỏ đã như vậy. Bất thành linh rơi xuống hồ, nàng sợ tới chân tay luống cuống, cơ thể căng cứng, chỉ còn biết khua nước loạn xạ. Càng khua loạn càng uống vào nhiều nước, cũng hướng đáy hồ chìm xuống càng nhanh.

Sẽ chết sao ... Nhĩ Sanh trầm nghĩ. Xung quanh không có bất cứ thứ gì có thể bám víu được, nàng sớm muộn cũng sẽ chết ngột.

Điều tiếc nuối duy nhất của nàng trong cuộc đời này chính là đến bây giờ vẫn chưa tìm được Trường Uyên ... Không biết Trường Uyên hiện tại thế nào, liệu chàng có còn nhớ trên đời này mình vẫn còn có một cô vợ nhỏ, có biết cô vợ nhỏ ấy vẫn luôn một mực tìm chàng ...

Ý thức của Nhĩ Sanh càng lúc càng mơ hồ, nhưng những giác quan trên người nàng lại tỉnh táo hơn bao giờ hết; nàng rõ ràng nghe thấy tiếng nước lưu chuyển bốn phía quanh mình.

“Nhĩ Sanh.”

Ai đang gọi nàng ?

Giọng nói trầm ổn mà ôn nhu đã lâu không nghe thấy.

“Nhĩ Sanh.”

Là ai ...

Nhĩ Sanh cảm thấy lưng mình tựa hồ chạm vào một vật thể cứng rắn, tựa như một bức tường sắt. Bỗng nhiên nàng cảm thấy thứ cứng rắn ấy bắt đầu chậm rãi di động, nương theo dòng nước lao nhanh về phía trước, mang theo nàng ra khỏi hồ nước lạnh lẽo.

Trong lúc này, Lỗ Mỹ Nhân cùng tiên tôn đang kịch chiến trên không. Kỳ thật, nếu chỉ luận về pháp thuật, Lỗ Mỹ Nhân vẫn còn hơn tiên tôn một tầng, nhưng mới rồi bị hai luồng sức mạnh đột ngột công kích, nguyên khí của hắn đã bị tổn thương, chỉ cần hắn vận khí là lồng ngực lại mơ hồ nổi lên một cơn đau, căn bản không thể dốc toàn lực ứng phó tiên tôn. Mà Vô Phương tiên tôn từ trước tới nay nổi tiếng là người tàn nhẫn, đối phó với yêu ma từ trước đến nay không bao giờ tiếc linh lực, chiêu nào xuất ra cũng tàn nhẫn, mà nay Lỗ Mỹ Nhân lại bị như vậy ... Hắn càng lúc càng rơi vào thế hạ phong.

Đang hận đến nghiến răng, chợt thấy phía dưới đột ngột xuất hiện một cổ hơi thở lạ lùng, cẩn thận dò xét xung quanh, lại nhận thấy pháp thuật của người nọ cùng một chiêu tập kích hắn lần hai có điểm tương tự, Lỗ Mỹ Nhân không khỏi sinh lòng băn khoăn, cuống quýt tiếp một chiêu của tiên tôn sau đó lại nhanh chóng nhìn xuống dưới.

Tiên tôn dĩ nhiên cũng nhận ra hơi thở lạ lùng ấy, ánh mắt thần nhiên thoáng quét về phía ngọn núi phía sau Vô Phương, lập tức nhíu mày, trong nháy mắt ngưng xuất một thanh trường kiếm màu lam trong suốt, lại càng hùng hổ chém tới phía Lỗ Mỹ Nhân, bộ dáng dường như muốn tốc chiến tốc thắng.

Lỗ Mỹ Nhân bị một kiếm này chém phải, không kịp trở tay, chặt vật tránh thoát, sau đó vô cùng giận dữ nói: “Chơi đùa với các người, các người lại nghĩ bốn vương dễ bắt nạt.” Nói xong, trong miệng lẩm nhẩm một câu thần chú, một thanh chiết phiến cực kỳ diễm lệ bỗng chốc xuất hiện trong tay, “Lại còn thực muốn luận bàn pháp thuật với bốn vương.”

Trên bầu trời Vô Phương nhất thời chàng kích ra những tia sáng rực rỡ, chúng đệ tử bên dưới thấy vậy đều than thầm sợ hãi, chỉ có cấm địa sau núi là một mảnh tĩnh mịch.

Nhĩ Sanh vẻ mặt trắng bệch nằm rạp bên hồ, những sợi tóc ẩm ướt rối bời dính bết trên mặt trông nàng càng thêm chật vật, đối với những biến hóa quanh mình lúc này cũng không hề hay biết.

Nam tử một thân trường bào đen tuyền đặt tay trên bụng Nhĩ Sanh, hơi hơi dùng sức ấn xuống, Nhĩ Sanh phun ra một ngụm nước trong, tiếp theo không ngừng ho khan, mơ mơ màng màng mở mắt. Thoáng thấy được nam tử trước mắt, còn chưa kịp thấy rõ dung mạo đối phương nàng lại ôm bụng, đau ngất đi.

Nam tử cả người cũng ướt sũng, cầm tay Nhĩ Sanh cẩn thận bắt mạch, thấy mạch đập vẫn khỏe mạnh như trước mới thở phào nhẹ nhõm. Ngồi xuống bên người nàng, ngón tay trở khê chạm đến giữa đôi lông mày đang nhíu chặt lại của Nhĩ Sanh, trầm mặc một lúc lâu, có chút đau lòng hỏi: “Có phải rất đau không ?”

Nhĩ Sanh đã hôn mê tất nhiên không thể trả lời, hắn lại càng dùng sức, dường như là muốn vuốt phẳng những nếp nhăn trên trán nàng.

Trận kịch chiến trên không vẫn còn đang tiếp diễn, hai luồng pháp thuật va chạm vào nhau lóe lên những tia sáng chói ngời, chiếu vào trong hồ nước, phản xạ lại, rơi vào đôi mắt đen sâu thẳm của nam tử. Chỉ thấy một tia kim quang chợt lóe lên trong đôi mắt ấy, sắc mặt hắc y nam tử dần dần trầm xuống: “Hắn dùng cái gì ỨC HIẾP NÀNG ...”

Nhĩ Sanh ho khan hai tiếng, trong hoảng hốt bật khẽ một câu nỉ non: “Trường Uyên ...”

Ánh mắt hắc y dần dịu lại, xoa nhẹ trán Nhĩ Sanh nói: “Để ta giúp nàng đi đánh yêu quái kia một chút, thay nàng xả giận, được không ?” Nói xong, Trường Uyên đứng dậy muốn đi, lại phát hiện ống tay áo mình bị Nhĩ Sanh túm chặt.

Không đành lòng tách tay nàng ra, hắn đành ép xuống lửa giận trong người, lo lắng nhìn Nhĩ Sanh vẫn hôn mê nằm đó không nhúc nhích, giống như chỉ cần nhìn chăm chú như vậy, Nhĩ Sanh liền có thể mau chóng tỉnh lại.

Đấu pháp bên trên mỗi lúc một kịch liệt vì vậy mà khuấy động đến linh khí của Vô Phương, hồ nước không gió mà gợn sóng lăn tăn, lá cây bị dư chấn của pháp thuật khiến cho rơi rụng lá tả.

Trường Uyên vẫn chỉ nhìn Nhĩ Sanh, nhìn đến ngây người, giống như những năm trước đó hắn vẫn thường xuyên làm như vậy, khi Nhĩ Sanh lặng lẽ ngồi thiền hay ngẩn ngơ nhìn về nơi nào đó, hắn cũng đều tránh ở một góc lặng lẽ nhìn nàng đến ngẩn người. Cho nên khi hắn phục hồi lại tinh thần, nhìn về hai người đang đánh nhau trên không kia mới phát hiện ra những điểm chẳng lành. Trên bầu trời mây đen vần vũ bao trùm khắp nơi, Vô Phương tiên sơn trang nghiêm là thế giờ chẳng khác nào một ngọn yêu sơn.

Trường Uyên nhíu mày trầm nghĩ, hai người này đều pháp lực cao thâm, tranh đấu gay gắt như vậy nhất định sẽ ảnh hưởng đến nguyên khí của trời đất. Vô Phương tiên sơn linh khí bốn bề, nếu như dưới chân núi trấn yêu vật tà ma thượng cổ nào đó ...

Còn chưa kịp nghĩ ngợi thấu đáo, mặt đất bỗng chấn động mạnh.

Chỉ thấy hồ nước trước mắt một trận khuấy động, sóng nước dần hình thành một xoáy nước lớn, giống như có một con quái vật, đem hết thủy nước hồ hút hết vào bụng. Chờ khi hồ cạn sạch nước, đáy hồ bằng phẳng lộ ra một tấm bia đá không biết đã được dựng lên cách đây tự khi nào, chu sa^[1] tự đổ tươi như máu ...

Hoang Thành Vô Cực.

Ngoài tam giới, trên là Vạn Thiên Chi Khư, dưới có Hoang Thành Vô Cực, đều không có ngày mà cũng chẳng có đêm, là nơi tịch mịch không một sinh linh sinh sống, nơi ấy chỉ có thể vào mà không thể ra.

Trường Uyên nhìn thấy tấm bia, khuôn mặt thoáng nghiêm túc trở lại. Hoang Thành Vô Cực, nơi tù đầy vĩnh viễn những tội đồ tàn ác, không nghĩ đến lối vào lại là ở Vô Phương ... Trường Uyên trầm nghĩ, khó trách nơi này bị Vô Phương lập làm cấm địa, địa phương như vậy thực khiến con người ta không biết phải đối mặt thế nào.

“Ừ ...”

Trong miệng Nhĩ Sanh bật ra một tiếng rên khẽ, Trường Uyên vội nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt Nhĩ Sanh so với mới rồi càng nhợt nhạt thêm mấy phần. Nhìn sắc mặt trắng bệch tựa khối băng khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo, đáy lòng Trường Uyên không khỏi nổi lên một tia kinh hoảng.

“Đau quá ...” Nhĩ Sanh nỉ non trong vô thức. “Bụng muốn nứt tung ra.”

Trường Uyên nghe được những lời ấy, sắc mặt trắng bệch.

Lúc này, mặt đất lại một lần nữa rung chuyển, cũng không giống như lần trước chỉ chấn động một chút rồi ngừng mà liên tục rung chuyển, phẳng phất như có con quái vật to lớn muốn chui từ dưới đất lên.

Phía trên, tiên tôn cùng Lô Mỹ Nhân đã dừng quyết chiến. Tiên tôn sắc mặt xanh mét, trong mắt Lô Mỹ Nhân cũng ánh lên những tia khó hiểu, hắn lăm nhăm trong miệng: “Hoang Thành Vô Cực Hoang Thành Vô Cực lại ở chỗ này.”

Một tia sét rạch ngang bầu trời, phía trên tấm bia khắc bốn chữ Hoang Thành Vô Cực bỗng xuất hiện một tòa thành trì đồ sộ. Cánh cửa màu đen to lớn, nặng nề phát ra một tiếng “Chi nha”, hướng phía Nhĩ Sanh chậm rãi mở ra.

Từ trong cổng thành thổi tới một cơn gió quỷ dị, giống như một bàn tay vô hình kéo Nhĩ Sanh về phía cửa thành.

Trường Uyên theo bản năng ôm lấy Nhĩ Sanh, cùng cổ sức mạnh vô hình kia đối chọi.

Cửa thành mỗi lúc một mở lớn, sức mạnh kéo Nhĩ Sanh cũng theo đó mà lớn theo, kim sắc thoáng hiện ra trong đôi mắt đen của Trường Uyên. Nhĩ Sanh trên trán mồ hôi lạnh rơi như mưa, lặn qua lộn lại chỉ biết nhợt nhạt buông một chữ nỉ non “Đau, đau.”

Cửa thành rộng mở, thế giới bên trong bị một tầng sương mù dày đặc bao phủ, cái gì cũng không thấy rõ, chỉ thoáng thấy bóng dáng màu đỏ như ẩn như hiện trong sương mù.

Nhìn kỹ mới phát hiện, thì ra đó là một nữ tử mặc áo choàng đỏ đang múa trong màn sương mờ: “Triêu tư mộ niệm, vấn quân hồ bất quy[2].” Nàng vừa múa vừa hát, thanh âm u oán, thê lương tựa oán hồn lệ quỷ chốn âm phủ, khiến người nghe đều run rẩy sợ hãi.

Điệu múa kết thúc, nữ tử buồn bã thở dài: “Quân không về, vì sao, vì sao ?”

“Nhĩ Sanh.” Nữ tử âm trầm gọi khẽ, “Hãy trở lại đi.”

Tiếng nói vừa dứt, Trường Uyên chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, Nhĩ Sanh đã bị người đoạt mất. Ánh mắt hơi trầm xuống, không nghĩ ngợi nhiều, Trường Uyên lập tức đuổi theo.

Cửa lớn đóng lại mang theo cả hai người, nháy mắt tòa thành kia đã lại vô tung vô ảnh trên không trung, nhanh và bất ngờ như lúc nó xuất hiện, duy chỉ lưu lại một hồ nước cạn cùng tấm bia đá với những nét khắc bằng máu càng thêm tiên diễm ...

Khi Nhĩ Sanh tỉnh lại, chỉ thấy mình ở trong một vùng cát đỏ mênh mông. Điều đầu tiên nàng làm sau khi mở mắt chính là tìm Nhất Lâm kiếm, đem nó hoàn hảo nắm trong tay rồi mới bắt đầu nghĩ đến chuyện khác.

Bị ép nuốt linh châu, bị ném vào trong nước ... Ngoài ra Nhĩ Sanh không nhớ được gì hơn. Nàng có thể mơ hồ cảm nhận được cơn đau trong bụng, song lúc này đã không còn đau như trước. Lắc lắc cái đầu đã có chút đại ra, đứng dậy mở mắt nhìn quanh, bốn phía đều là cát đỏ vô cùng hoang vu: “Sư phụ.” Nàng yếu ớt gọi khẽ một tiếng, không thấy ai trả lời lại nhìn xung quanh một lượt, thông thả đi lại vài bước, lại gọi: “Sư phụ, sư tỷ ?”

Cát bụi đỏ rục ràn tràn ngập khắp nơi, Nhĩ Sanh vừa bước ra ngoài hai bước liền không còn nhìn thấy địa phương nơi mình mới rồi đặt chân, quay đi quay lại liền mất phương hướng.

Bốn bề tĩnh lặng như chết, trống vắng phát sợ.

“Có ai ở đây không ?” Nhĩ Sanh hô to. “Sư phụ, sư tỷ, tiên tôn, Lão Mỹ Nhân ! Ai cũng được, có ai ở đây không ?”

Đáp lại lời nàng chỉ có tiếng gió cát vi vu mà đều đều.

Chưa gặp phải tình cảnh như vậy, trước đây cuộc sống có buồn tẻ nhưng vẫn có người ở bên bầu bạn, mặc dù không có bạn bè ít nhất cũng có người để chọe tức. Nhĩ Sanh vốn sợ nhất chính là sự cô độc, lúc này một mình lưu lạc tại một địa phương hoang vu như vậy, chưa đầy một lát hai hốc mắt nàng đã phấp phấp. Nhĩ Sanh hiểu khóc không thể giải quyết được việc gì vì vậy khẽ cắn môi, nén xúc cảm muốn khóc lại.

Trái phải đều không thấy rõ ràng, Nhĩ Sanh đành tùy tiện đi đại theo một hướng. Nàng vốn định ngự kiếm bay trên không, ít nhất cũng có thể thấy rõ rốt cuộc đây là nơi nào, nhưng đến khi niệm câu chú nàng mới phát hiện, nội lực của mình trống rỗng, linh lực thể nhưng lại hoàn toàn không thấy đâu.

Nhĩ Sanh chỉ còn cách lê từng bước khó nhọc trong cơn bão cát đỏ đầy trời. Cát ở nơi này cực kỳ dễ lún, tiến lên một bước, chân lập tức lún sâu xuống, có đôi khi cả đầu gối bị vùi trong cát. Nhĩ Sanh cơ hồ phải dùng cả tay lẫn chân để tiến về phía trước.

Không biết đi được bao lâu, Nhĩ Sanh cả người mỗi mọt, trán lấm tấm mồ hôi, ngẩng đầu nhìn lên, phía trước vẫn chỉ là một vùng cát đỏ mênh mông.

Nhất thời nàng cảm thấy vô cùng nhụt chí, không đi tiếp nữa. Cúi đầu nhìn hai chân lún sâu trong cát, tay ôm lấy bụng đang âm ỉ đau, nước mắt nàng lách tách rơi xuống, tủi thân nhỏ giọng ai oán: “Sư phụ, sư tỷ đi vắng; Lỗ ác nhân không ở đây, Trường Uyên cũng không không ở đây ... Trường Uyên biến mất lâu như vậy ... không biết đang tiêu diêu tự tại ở nơi nào.”

“Dĩ nhiên là ngại người phiền phức nên đã một mình bỏ đi rồi.”

Một âm điệu bất nam bất nữ không biết từ đâu vang lên, một câu liền đâm trúng nỗi đau trong lòng Nhĩ Sanh. Nàng vội vàng quệt nước mắt, đảo mắt nhìn ngó xung quanh một phen, không thấy có bóng người, nàng đề phòng hỏi: “Người là ai ?”

“Ta ? Ta chẳng qua chỉ là một ảo ảnh.” Kẻ kia nói, “Nhĩ Sanh, cô quả[3] chi mệnh đã định là mệnh cách của người kiếp này, không ai bầu bạn bên người cũng là lẽ thường, tất cả đều là số mệnh.”

“Cô quả chi mệnh ...” Nhĩ Sanh ngơ ngác lặp lại từ đó,”Vì sao nhất định phải là ta ? Ta cũng đâu có làm sai chuyện gì.”

“Không sai cũng phải chịu, đây là mệnh.”

“Cái chó má !” Nhĩ Sanh mắng, “Ta từ khi sinh ra đều sống theo tâm ý của bản thân, cái gì gọi là mệnh; là ai đã định ra cái mệnh đó cho ta; người nọ dựa vào cái gì có thể thay ta định đoạt vận mệnh bản thân ? Đầu óc bị thi[4] trét qua hay là ăn no rừng mỡ đến hoảng ?”

Thanh âm âm dương khó phân kia nhất thời không có động tĩnh, Nhĩ Sanh còn đang lấy làm kỳ quái, chợt nghe phía trước bỗng dưng truyền đến một tiếng gọi khẽ, đó chính là thanh âm mà nàng ngày nhớ đêm mong:

“Nhĩ Sanh.”

Chỉ một tiếng này, Nhĩ Sanh hoàn toàn ngây người, quên cả phản ứng.

Bên ngoài bờ cát vàng mơ hồ lộ ra thân ảnh người nọ, không biết lấy đâu ra khí lực, Nhĩ Sanh rút chân ra, trên bãi cát lún chạy như bay về phía trước, thẳng hướng người nọ chạy lại. Trong thâm tâm nàng điên cuồng gọi tên người kia, nhưng cổ họng thì lại giống như bị thứ gì chặn ngang, bất kể thế nào cũng không thốt được ra nửa chữ.

Thân ảnh người nọ mỗi lúc một rõ ràng. Nhĩ Sanh vừa chạy, hốc mắt giống như họa bằng chu sa, rất nhanh sưng đỏ lên.

“Trường ...”

Nàng hít sâu một hơi, mặc kệ nuốt phải bao nhiêu cát, thậm chí muốn hô lớn tên hắn, sau đó nhào vào lòng hắn, ôm chặt lấy hắn không bao giờ ... buông tay nữa.

Nhưng sự đời khó liệu, Nhĩ Sanh gian nan “lặn lội” qua lộ trình như vậy, lúc gần tới bên người Trường Uyên, cả người quá mức kích động nên kế hoạch đặt ra ban đầu đã thất bại trong gang tấc. Chân tay mềm nhũn, “Ba kỷ” một tiếng, khó coi ngã nhào trước mặt Trường Uyên, cả người đều lún trong cát.

Nhĩ Sanh ngẩng đầu lên, nước mắt nhạt nhòa hòa với cát bụi họa lên những đường cong uốn lượn vô cùng quý dị trên gương mặt nàng: “Trường Uyên ...” Nhĩ Sanh kêu khẽ một tiếng đầy hờn tủi, giọng nói đã khàn khàn gần như không thể nghe nổi.

Hắc y nam tử ngồi xổm xuống, kiên nhẫn lau đi vết bẩn trên gương mặt nàng, thần sắc thoát nhìn cực kỳ bình tĩnh, nhưng trong ánh nhìn Nhĩ Sanh lại hiện lên một tia ôn nhu mà người khác chưa từng thấy qua.

“Sao vẫn lỗ mãng như vậy ?”

Nhĩ Sanh lồm cồm bò dậy, không khách khí bắt lấy ống tay áo Trường Uyên lau lau nước mũi, sau đó cọ cọ bên cổ Trường Uyên, ôm hắn không buông tay.

“Trường Uyên ...” Nhĩ Sanh run rẩy gọi tên hắn, nước mắt nước mũi nàng chậm rãi chảy dọc theo cổ hắn chui vào trong y phục, “Ta tìm chàng rất lâu, tìm chàng rất lâu !”

[1] Ký tự, chữ viết có màu đỏ của chu sa.

[2] Tạm dịch: “Ngắm hoàng hôn nhớ nhung tự hỏi, quân vì sao không về.” Từ quân được hiểu là anh, chàng,... chứ không phải quân trong quân vương.

[3] Cô độc, cô đơn.

[4] Phân.

23. Chương 22

Thành chủ Hoang Thành

Nhĩ Sanh ôm Trường Uyên khóc đến vô cùng thê thảm, mới đầu còn có thể nghẹn ngào thốt lên đôi ba câu, lúc sau, ngay cả hai chữ “Trường Uyên” cũng không thốt lên được.

Mà Trường Uyên đã lâu chưa từng thân cận với Nhĩ Sanh như vậy, cả người vẫn còn có chút cứng ngắc, qua hồi lâu mới chậm chạp thích ứng, do dự một hồi cuối cùng mới đem hai tay vòng qua sau lưng Nhĩ Sanh, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, tùy ý Nhĩ Sanh một phen nước mắt nước mũi khóc ướt xiêm y của mình.

Trong cơn bão cát đầy trời, Nhĩ Sanh quỵ xuống trên đất, Trường Uyên gấp người ngồi cạnh, bọn họ lắng lặng ôm nhau, một người lệ rơi đầy mặt cả người vô cùng chật vật, người còn lại ánh mắt ôn hòa nhưng động tác lại có chút cứng ngắc không thôi.

Nhưng vâng, cả hai người họ đều không thể buông đối phương ra.

Không biết qua bao lâu, chờ khi cát bụi bị gió cuốn đi, trong trời đất cuối cùng cũng triệt để tĩnh lặng, Nhĩ Sanh mới khó khăn ngừng khóc, ngược đôi mắt sưng húp lên tội nghiệp nhìn Trường Uyên hỏi: “Chàng đi lâu như vậy ... lâu như vậy ... Ở bên ngoài, chẳng lẽ có nữ nhân khác ? Bằng không, bằng không tại sao ngay cả đến liếc mắt nhìn ta lấy một lần chàng cũng chưa từng.”

Sau khi nghe xong những lời này, Trường Uyên có chút dở khóc dở cười nhìn chằm chằm Nhĩ Sanh hồi lâu, lập tức thành thật lắc đầu: “Ta chưa từng có nữ nhân khác.”

Trong lòng Nhĩ Sanh nhất thời càng thêm tủi thân, những giọt lệ vừa mới ngừng giờ chực trào trên khóe mắt: “Vậy ... Vậy là chàng chán ghét ta sao ? Rất ghét ? Ngay cả nhìn một lần cũng không muốn ? Cho nên mới vội vàng bỏ đi không một lời nhắn lại ?”

Trường Uyên thở dài: “Nàng hiểu lầm ta rồi, ta vẫn luôn chỉ có mình Nhĩ Sanh.” Trường Uyên vuốt ve tóc Nhĩ Sanh, “Từ trước đây rất lâu ta đã tìm được nàng, chỉ là nàng chưa từng nhận ra ta.”

“Nói vậy.” Nhĩ Sanh nói. “Dù chàng có hóa thành tro ta cũng vẫn nhận ra chàng.”

Trường Uyên trầm mặc không lên tiếng, cuối cùng vẫn không đem chuyện khó xử, mình bị đánh thành con rắn nhỏ nói lại với Nhĩ Sanh.

Hắn là rồng, dù có bị cầm tù bao nhiêu lâu cũng vẫn có lòng kiêu ngạo của một thần long thượng cổ, ấy vậy mà hết lần này đến lần khác bị Nhĩ Sanh nhận nhầm thành rắn, chuyện mất mặt như vậy sao hắn có thể nói ra, cho nên không tính tiếp tục nói thêm về đề tài này.

“Truy binh trước kia ... vẫn chưa bị ta nhổ cỏ tận gốc, ta nghĩ sau khi thương thế của hắn lành lại sẽ còn đến tìm chúng ta gây phiền toái nên dứt khoát ắp núp trong chỗ tối dưỡng thương, chưa từng hiện thân ra gặp nàng.”

Nhĩ Sanh ngẩn ngơ: “Nói như thế, Trường Uyên vẫn luôn ở gần bên cạnh ta ?”

“Ừm.” Trường Uyên nghiêm túc gật đầu, như e sợ Nhĩ Sanh không tin.

Nhĩ Sanh cực kỳ vui vẻ nắm lấy tay Trường Uyên: “Ta đây đọc sách, viết chữ, có phải chàng đều nhìn thấy ? Học xong ta còn vẽ tranh, gảy đàn, tuy rằng hai thứ này phu tử nói ta không có tài năng thiên phú, nhưng bản thân ta cảm thấy không tồi, hôm nào ta vẽ tranh, gảy đàn cho chàng nghe được không ?”

Trường Uyên sao lại chưa từng thấy qua nàng vẽ tranh, chưa từng nghe nàng gảy đàn. Hắn biết phu tử nói Nhĩ Sanh ở phương diện này không có tài năng thiên phú thật sự là khích lệ Nhĩ Sanh, nhưng dù xấu như thế nào, khó nghe ra sao, đều là tấm lòng của Nhĩ Sanh, hắn sẽ không bao giờ cự tuyệt.

Lúc Trường Uyên gật đầu, Nhĩ Sanh càng thoải mái: “Ta đã học được rất nhiều pháp thuật, biết cách khống chế Nhất Lân kiếm, hôm nào ta cũng sẽ biểu diễn cho chàng xem, có được không ?”

Trường Uyên một mặt sùng nịch đáp ứng nàng: “Được.”

“Trước đây vài ngày, Thần Chủ từng thổ lộ với ta, ta đã thu thập hắn, chàng có chịu không ?”

“Có ...” Trường Uyên dừng một chút, bàn tay không tự giác nắm chặt lại “Thu thập như thế nào ?”

Nhĩ Sanh vô cùng tự nhiên nói: “Dĩ nhiên là thu thập như thu thập yêu quái rồi. Ta đã có Trường Uyên, cần hắn để làm chi, hiện giờ hắn dù có hướng ta thổ lộ thế nào cũng vô ích, ta đã cự tuyệt rõ ràng rồi. Nếu lần sau hắn còn đến quấy nhiễu ta, chúng ta liền xem hắn như yêu quái mà tổng cổ đi, có được không ?”

Trường Uyên trịnh trọng gật đầu: “Rất tốt.”

Có Trường Uyên làm bạn, nơi không ngày không đêm, hoang vu không có lấy một sinh linh nào sinh sống tựa hồ không còn đáng sợ như trước.

Nhĩ Sanh hưng trí bưng bưng đem hết thấy cuộc sống trong ba năm từng chút từng chút một kể lại, lần đầu tiên cùng sư tỷ ra ngoài trừ yêu; lần đầu thấy sư phụ cùng sư tỷ cãi nhau; lần đầu tiên ngồi học cùng lũ trẻ ở học đường, cùng đọc bài viết chữ; lần đầu tiên viết một cái thoại bản ngắn cầm đi đưa cho đồng học truyền nhau đọc, sau đó không lâu bị phu tử tịch thu lại. Không rõ chi tiết, mặc kệ Trường Uyên có biết hay không, nàng đều nhất nhất kể cho hắn nghe. Mãnh liệt mà bá đạo muốn chia sẻ với Trường Uyên cuộc sống của mình trong vài năm qua, từng ly từng tấc.

Hầu hết những chuyện Nhĩ Sanh kể, Trường Uyên đều tận mắt thấy qua, nhưng hắn vẫn lắng nghe rất chăm chú, những chuyện bình thường không có gì lạ này từ trong miệng Nhĩ Sanh kể ra bỗng trở nên vô cùng thú vị. Nhĩ Sanh tựa hồ rất có thiên phú kể chuyện, giống hệt còn ở trong Vạn Thiên Chi Khư, Ti Mệnh vẫn thường hay kể chuyện cho hắn nghe, mỗi một câu chuyện nhỏ nhặt, vụn vặt từ trong miệng nàng thốt ra vĩnh viễn đều trở nên vô cùng thú vị.

Ở trong hoang thành không rõ ngày đêm thế nào cho nên khi Nhĩ Sanh nói đến miệng khô lưỡi đắng vẫn chưa thấy trời tối, nàng rốt cục cũng đưa ra nghi vấn: “Trường Uyên, chàng có biết bây giờ là canh mấy không ?”

Trường Uyên lắc đầu.

Nhĩ Sanh ngắt ngang: “Chúng ta vẫn nên đi tiếp thôi, ra ngoài lâu sư phụ sư tỷ sẽ lo lắng.”

“Chỉ sợ muốn ra ngoài không dễ như vậy đâu.” Trường Uyên nói, “Cho đến nay, ta chưa từng nghe qua có ai lọt vào trong này rồi còn có thể ra.”

Nhĩ Sanh đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy bốn bề trừ bỏ cát vàng mênh mông, cái gì cũng không thấy, cuối cùng lại nhớ đến một vấn đề quan trọng vốn đang định hỏi: “Trường Uyên, đây là đâu ? Tại sao chúng ta lại ở nơi này ?”

Chờ khi Trường Uyên đem mọi chuyện kể lại cho Nhĩ Sanh xong, nàng mới giật mình nhận ra tình cảnh thập phần nguy hiểm của mình cùng Trường Uyên lúc này. Thứ nhất, ở đây cái gì cũng không có, ngoại trừ thi thoảng có cơn bão cát thổi qua, ngay đến một chút dấu hiệu của mưa cũng không có. Thứ hai, đây là nơi giam cầm những tội đồ tội ác tày trời, trước khi bị bắt giam vào Hoang Thành Vô Cực, mỗi người trong họ không phải bá chủ một phương cũng có bản lĩnh hơn người, những người như vậy phần lớn bản tính đều không tốt, sau khi tiến vào trong Hoang Thành không có người quản chế, đối với người bên ngoài quả thật

chẳng có chút uy hiếp nào, song ... Ở chốn hoang vu không người cai quản này, họ hoàn toàn có thể tự do hoành hành ngang ngược.

Thật may là cho đến giờ vẫn chưa chạm mặt qua, nếu lúc sau gặp phải có lẽ nàng và Trường Uyên sẽ phải một lần nữa tách rời ...

Chẳng lẽ đánh nhau với người ta sao ?

Nhĩ Sanh rất lo lắng, nhưng biểu tình của Trường Uyên lại vô cùng bình thản. Hắn bình tĩnh nói: “Nếu là dùng vũ lực mà giành phần thắng liền không còn cần phải sợ hãi nữa.”

Nhĩ Sanh đã không còn là cô bé trước đây chuyện gì cũng ngốc nghếch tin tưởng Trường Uyên, nàng hiện tại tốt xấu gì cũng biết phân tích rõ tình thế. Nàng biết Trường Uyên lợi hại như thế nào, đối phó với một, hai hay cả chục đối thủ cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu đối phương có cả ngàn vạn người, lúc đó Trường Uyên song quyền nan địch tứ thủ[1], nếu như bị người ta đánh lên phải làm sao đây ?

Đang lúc Nhĩ Sanh mặt co mày cau, một toán binh lính mũ giáp chỉnh tề đi tới, tìm thấy họ giữa sa mạc hoang vắng này. Lúc đầu Nhĩ Sanh còn tưởng đối phương có gì đồ bất lợi với mình, lời kéo Trường Uyên bỏ chạy, chờ khi bị toán binh này đuổi theo phía sau suốt một quãng đường dài, Nhĩ Sanh mới biết ... thì ra họ được Thành chủ Hoang Thành phái tới.

Thành chủ Hoang Thành ...

Nhĩ Sanh nhìn Trường Uyên, ánh mắt như hỏi, một tòa thành giam giữ phạm nhân mà cũng có Thành chủ sao ?

Trường Uyên cũng lấy ánh mắt đáp lời nàng: Cứ đi xem rồi biết.

Nếu chỉ có mình Nhĩ Sanh, đánh chết nàng cũng không đi theo họ, nhưng nhìn sang tay phải đang gắt gao nắm lấy tay Trường Uyên, tay còn lại nắm chặt Nhất Lân kiếm, Nhĩ Sanh mới thoáng an tâm mà theo toán binh đi gặp vị Thành chủ Hoang Thành trong truyền thuyết kia.

Thành chủ ở trong một tòa lầu các phía trên cổng thành, ngày đêm trông giữ chốn hoang tịch này.

Hoang Thành Vô Cực chỉ có một cửa vào, đã vào thì không thể ra. Phàm là những kẻ có ý định muốn trốn ra, tất sẽ có một trong hai loại kết cục, một là tan xương nát thịt dưới thiết kích trong tay bọn lính, hai là tan xương nát thịt bởi kết giới bên ngoài Hoang Thành. Phàm là những kẻ có đầu óc một chút đều sẽ không mạo hiểm đem tính mạng mình ra thử.

Nhĩ Sanh cùng Trường Uyên bị binh lính dẫn đến tòa lầu trên cổng thành. Chờ trong đại sảnh hồi lâu mới thấy một bóng người khoan thai bước ra.

Trường Uyên nhìn thấy thành chủ, mày kiếm tức thì nhíu lại, Nhĩ Sanh cũng hoảng sợ thốt lên: “Đây là Thành chủ ?”

“... Là nữ ?”

“Có ý kiến gì không ?” Trường bào hồng phấn lả lướt lay động kéo trên mặt đất, nữ tử chậm rãi bước lên bậc cầu thang, ngồi lên chiếc ghế chủ tọa cao nhất. Sắc mặt nàng tái nhợt, thân ảnh có điểm thâm trầm, ánh mắt âm u tịch mịch nhìn Nhĩ Sanh. Một người trước nay vẫn luôn lớn gan lớn mật như Nhĩ Sanh cũng bị dọa sợ đến chân tay mềm nhũn.

Nữ nhân này, oán khí nặng nề ...

Phải chăng, nàng ta căn bản không phải người ?

Nhĩ Sanh nhớ lại những lần đi trừ yêu, Tề Linh thường dẫn đi dẫn lại, không được để lộ ra sự sợ hãi, nàng mới vừa thẳng lưng lại nhớ, hiện giờ nàng đã tìm được Trường Uyên, hoàn toàn không phải cố tỏ ra mình mạnh mẽ, không sợ hãi. Vẫn nên tặng cho tướng công biệt ly lâu ngày một cơ hội để thể hiện mình đi !

Kết quả, Nhĩ Sanh thẹn thùng che mặt, lui tới nấp sau lưng Trường Uyên, túm nhẹ lấy ống tay áo hắn, giả mù sa mưa sụt sịt nói: “Trường Uyên, ta sợ.”

Bọn hộ vệ hung thần ác sát trong sảnh đều bị thanh âm nũng nịu này khiến cho cả người cứng đờ, yên lặng quay đầu sang chỗ khác.

Trường Uyên hồn nhiên không phát giác Nhĩ Sanh đang tỏ vẻ, giống như để nàng an lòng, khẽ vỗ vỗ lên bàn tay nàng: “Chớ sợ, không có sát khí.”

Cao cao phía trên, nữ tử đang dùng thiện, ngẩng đầu thấy cảnh Trường Uyên trấn an Nhĩ Sanh như vậy, trong đôi mắt đen, âm khí tích tụ ngày một ngưng trọng, hơi nheo mắt lại, nàng ta im hơi lặng tiếng phất ống tay áo, xuất ra một cổ sát khí âm nhu đến cực điểm.

Giả bộ nhu nhược là một chuyện, đến lúc thật sự bị người khi phụ đó lại là một chuyện khác. Nhĩ Sanh dừng mãnh đem Trường Uyên che chở ở phía sau, tay áo khẽ động, nhảy lên phía trước dùng Nhất Lân kiếm chém đứt cổ sát khí bức người kia, tay chỉ thẳng vào hồng y nữ tử mở miệng quát lớn: “Ai dám bắt nạt Trường Uyên !”

Toàn sảnh không ai hé răng, chỉ có Trường Uyên khẽ vuốt ve tóc Nhĩ Sanh, thành thật đáp: “Bọn họ đều không dám.”

Hồng y nữ tử đối với hành vi vô lễ của Nhĩ Sanh cũng không có tức giận, chỉ thổi thổi móng tay, cả người dựa trên ghế, âm trầm nói: “Ta không muốn động thủ, nhưng tốt hơn hết là đừng để ta thấy cặp đôi các người có những cử chỉ thân mật, bằng không ta sẽ đổ kị, không kiểm soát được mà ghen tị.” Thần sắc thần nhiên, giống như một người đã chết, ngữ điệu không có nửa điểm trầm bổng.

Nhĩ Sanh hoài nghi đánh giá nàng một lượt, thấy nàng ta thật sự không tính công kích họ tiếp mới đem Nhất Lân kiếm thu lại. Lúc này, lại nhớ đến mình vừa rồi nhanh nhẩu đoạt mất cơ hội thể hiện của tướng công, vội tung tăng tránh sau lưng Trường Uyên, chỉ đạo: “Trường Uyên ! Bảo vệ ta !”

“Ừm, được.”

Lại một cổ sát khí ập tới, Trường Uyên phất tay đỡ, lần này hai cổ sức mạnh va chạm vào nhau gây ra phản chấn, khiến cả đại sảnh to lớn rung chuyển.

Nhĩ Sanh cả giận nói: “Chẳng phân biệt tốt xấu, không biết đây là tật xấu gì nữa !”

“Ngại quá, ta là đang ghen tị.” Nữ tử thu tay vào trong ống tay áo, ngữ khí âm trầm mở miệng: “Nhịn không được lại động thủ.”

Nhĩ Sanh khước miệng co quắp, Trường Uyên ở bên giải thích: “Cũng không thể trách được, nàng ta là yêu quái do oán khí ngưng tụ mà thành, trời sinh tính đã ngập tràn ghen tị cùng oán hận.”

Nữ tử nhú mày, tựa hồ có chút kinh ngạc vì Trường Uyên biết việc này, nhưng kinh ngạc cũng chỉ thoáng qua trong chớp mắt, nàng lập tức trở lại dáng vẻ vô biểu, chỉ máy móc gật đầu, tán thành nói: “Ta tên gọi Nữ Oán, chính là nữ tử sinh ra từ oán khí. Thành chủ tạm thời của Hoang Thành.”

Nữ tử sinh ra từ oán khí, Nhĩ Sanh thâm nghĩ, thì ra trên thế gian còn có nữ tử u ám như vậy ?

Ở một nơi tụ tập toàn đám nghiệt đồ tội ác tày trời như Hoang Thành Vô Cực, ngồi trên cái ghế Thành chủ nhất định phải là người có bản lĩnh, nói cách khác, Nữ Oán này đánh bại tất cả những kẻ trong Hoang Thành, là kẻ cường thế thắng lợi cuối cùng ...

Nhĩ Sanh cũng hiểu, thì ra nữ nhân oán khí nặng nề này mới là vật đáng sợ nhất thế gian.

“Ta không ... vui nhất khi thấy người khác có đôi có cặp, bất kể thế nào cũng sẽ không khống chế được mình mà động thủ công kích. Cho nên hai vị, thỉnh thứ lỗi.”

Nhĩ Sanh hơi bĩu môi không lên tiếng, Trường Uyên nói: “Không sao, cũng không gây thương tổn đến chúng ta.”

Dù sao cũng là ở trên địa bàn của người ta, đối thành chủ Hoang Thành nói vậy, quả thật có điểm bất kính. Nữ Oán – kẻ cường đại nhất Hoang Thành, thực ra là dùng vũ lực khiến nhóm ác nhân ở đây phải quy phục, được bọn hán vô cùng tôn sùng, Trường Uyên nói vậy tuy rằng là sự thật, nhưng vào trong tai kẻ khác, đó lại là những lời đố lại như là coi thường.

Nhất thời trong sảnh vô cùng ồn ào.

Nhĩ Sanh không nghe được người khác nói những lời khó nghe về Trường Uyên nhưng thấy họ túm nhau lại xì xào bàn tán, nhất thời giận dữ rút Nhất Lân kiếm ra uy hiếp. Nữ Oán đột nhiên nói: “Những lời này là thật.”

Bọn hộ vệ trong sảnh nhất thời đều ngẩn ra, ngay cả Nhĩ Sanh cũng mờ mịt nhìn về phía Nữ Oán.

Nàng nói: “Từ lúc công tử bước vào thành, ta liền cảm thấy, trên người công tử có một cỗ hơi thở đồng dạng với ta.”

Trường Uyên nhìn Nữ Oán, không nói câu nào, trầm mặc đợi câu sau.

Nữ Oán cười đến mị nhãn, nói: “Tại sao công tử lại có niềm oán hận lớn như vậy ? Sâu đến tận xương tủy ...”

Lời vừa nói ra, Trường Uyên cúi đầu, lặng im không nói. Nhĩ Sanh ngơ ngác nhìn Trường Uyên : “Oán hận lớn ? Trường Uyên, chàng oán cái gì ?”

Trường Uyên quay đầu nhìn Nhĩ Sanh, lại vuốt tóc nàng, thở dài nói: “Oán này cũng không phải là ta mong muốn.”

[1] Song quyền nan địch tứ thủ : hai tay ko đánh lại bốn tay. Ý nói 1 người ko thể đánh lại đám đông. (Nguồn: tieubachduong.wordpress)

24. Chương 23-24-25

Thiên phạt

Nhĩ Sanh chợt nhớ tới rất lâu trước kia, quãng thời gian cùng Trường Uyên ở trong Hồi Long Cốc, nơi đó có một tấm long bia khổng lồ trên thân khắc đầy oán tặc, phảng như không cam chịu mà hóa thành lợi kiếm, trực chỉ trời cao sừng sững dựng đứng nơi cuối chân trời.

“Bởi vì công tử mang theo một nỗi oán hận ngút trời cho nên ta mới làm tướng công tử thành một đại ác nhân phạm phải tội lớn tày trời, bị đẩy vào trong Hoang Thành.” Nữ Oán chậm rãi nói tiếp. “Hoang Thành không giam cầm người vô tội, chờ khi thời cơ đến, ta sẽ cho phép mở cửa Hoang Thành, để công tử rời khỏi đây.”

Nhĩ Sanh vừa nghe thấy ít ngày nữa liền có thể rời khỏi nơi hoang vu này, nhất thời vui mừng đến hai mắt tròn xoe, chút hờn giận Trường Uyên cũng nhất thời quên mất. Mới vừa nắm tay Trường Uyên cười ha ha mấy tiếng, lại thấy Trường Uyên lạnh lùng lên tiếng: “Nhĩ Sanh thì sao ?”

Nhĩ Sanh ngẩn ngơ, lúc này mới chợt nhận ra, mới rồi Nữ Oán chỉ nói sẽ để Trường Uyên rời khỏi đây mà không nói để nàng và Trường Uyên cùng đi.

“Nàng ta vốn là tội nhân, không thể phóng thích.” Nữ Oán thần sắc hờ hững, giọng nói lại âm trầm trở lại: “Tà linh uẩn tàng trong cơ thể, nàng ta sớm muộn cũng sẽ phạm phải tội ác tày đình.”

“Vì sao ta lại là tội nhân ?” Nhĩ Sanh bất mãn phản bác: “Cái châu gì gì đó cũng phải ta có chủ ý ăn vào. Ta hiện tại yêu cây yêu cỏ; yêu dân chúng; yêu sư phụ, sư tỷ, yêu tiên tôn yêu Vô Phương; người ta yêu nhất là Trường Uyên cũng tìm được rồi, vì sao ta phải làm chuyện tội ác tày đình ? Ta mới không ngốc.”

Nhóm binh lính trong điện đều bị những câu trách móc này của Nhĩ Sanh chọc cười, chỉ có Trường Uyên vẫn giữ biểu tình nghiêm nghị, lại còn thật thà gật gật đầu nói: “Nhĩ Sanh quả thật rất thông minh.”

Nữ Oán vẫn giữ biểu tình trầm mặc như trước: “Bất kể cô nương có nói thế nào, cửa lớn của Hoang Thành cũng sẽ tuyệt đối không vì cô mà mở ra.”

Nhĩ Sanh tức giận nói: “Ta lại chưa từng làm chuyện gì sai trái.”

“Trên thân cô nương có ấn ký Thiên phạt, chính là do một vị thượng tiên hạ, nếu không phạm phải sai lầm lớn, Thiên Đình vì sao phải hàng phạt ?”

Ánh mắt Trường Uyên thoáng trầm xuống, nắm chặt tay Nhĩ Sanh, lẳng lặng dò xét mạch đập của nàng, hỏi: “Bị Thiên Đình trách phạt khi nào ?”

Nhĩ Sanh mờ mịt: “Cái gì mà trách phạt, cái gì mà Thiên Đình, ta tại sao một chút cũng không biết ?”

Nữ Oán giận dữ nói: “Hoang Thành chính là nơi vô cùng tội lỗi, ta vốn là người đứng đầu Hoang Thành, tự nhiên có thể biết rõ những loại trừng phạt trên trời dưới đất, nếu ta nhìn không lầm, tội án kia là Thiên đế tự mình hàng phạt. Thiên quân đã hàng phạt, nàng ta sớm hay muộn cũng sẽ bị đẩy vào Hoang Thành, không thể trở ra.”

Nghe đến hai chữ “Thiên đế”, ý cười trong đôi mắt Trường Uyên chìm hẳn xuống. Hắn không tìm ra Thiên Đế hạ phạt Nhĩ Sanh cái gì, sợ nàng phải chịu khổ nên trong lòng vô cùng lo lắng.

Nhĩ Sanh tỉnh ngộ nói: “Thì ra là hắc quỷ trò quỷ !” Nàng nắm chặt tay Trường Uyên, nổi giận dưng dưng nói: “Thiên đế đó hẳn là tên gia hỏa đuổi theo chúng ta vào tận trong Hồi Long cốc đi ! Hắc bắt ta phải đeo một cái vòng, còn nói mấy câu mà ta không hiểu được, cuối cùng còn quả quyết nói Trường Uyên sẽ bỏ ta mà đi ...” Hốc mắt Nhĩ Sanh đỏ lên, những uất ức kìm nén mấy năm gần đây chợt trào dâng trong lòng, nàng có chút oán giận nói: “Ta còn mắng hắn, nhưng mà ... Không nghĩ chàng vẫn bỏ ta lại mà đi !”

Trường Uyên nghe xong những lời Nhĩ Sanh nói lúc trước, tâm tình vốn hơi trầm xuống, lại thấy vành mắt nàng đỏ hoe, nhất thời có chút hoảng loạn, ngây ngốc trong chốc lát mới nghĩ đến việc quan trọng nhất lúc này đó là dỗ dành nàng.

P.S: Chương này làm xong ta chưa kịp check lỗi chính tả, mn đọc thấy có lỗi gì thì pm ta sửa nhé ! Lười đọc lại quá :P. Chương này hơi ngắn, để đền bù [thay tác giả] ta bật mí tiêu đề chương sau nhé, đảm bảo khiến các nàng phải thả trí tưởng bở :”>

Chương 24: Ngủ cùng nhau

...

....

.....

Chương 24: Ngủ cùng nhau

Trong Hoang Thành, thời gian không phân thành ngày đêm, nhưng dù sao những kẻ bị đẩy ải chốn hoang vu này trước khi phạm phải tội ác tày đình cũng từng là con người, có thói quen hoạt động ban ngày, buổi tối nghỉ ngơi, cho nên đến một canh giờ nhất định, chiếc chuông lớn trên tường thành sẽ được gõ lên, vang vọng cả tòa thành báo hiệu thời điểm chuyển giao giữa ngày và đêm.

Nữ Oán an bài Trường Uyên và Nhĩ Sanh ở trong một căn phòng nhỏ một ở khu nhà thoạt nhìn có vẻ bình thường, nhưng bên trong lại khác xa những nhà dân thường khác. Trong phòng chỉ có một cái hang đen ngòm, đi hết cầu thang, xuống bên dưới mới chính là phòng ở. Hoang Thành không có đêm, mọi người theo thói quen mà ngủ ở những nơi tối tăm vì vậy dần hình thành thói quen ngủ trong lòng đất.

Nhĩ Sanh thấp nển lên. Ngồi lặng mình trong cái động tối đen này được một lúc, Nhĩ Sanh phát hiện mình không sao ngủ được bèn lặng lẽ ôm chần gối, muốn lén vào trong phòng Trường Uyên. Không ngờ, vừa mới ra đến cửa nàng bắt gặp ngay Nữ Oán đang đứng ngoài phòng mình.

Nhĩ Sanh bĩu môi, nói: “Cô đứng đây làm gì ?”

Nữ Oán chỉ thản nhiên liếc nhìn nàng một cái: “Cô nương muốn ngủ cùng vị công tử kia ?”

“Đương nhiên.” Nhĩ Sanh tưởng nàng muốn quấy rối, vội bày ra tư thế phòng bị, “Đừng tưởng cô hết lần này đến lần khác chen giữa những lúc thân mật của ta và Trường Uyên là có thể thật sự tách chúng ta ra. Ta và Trường Uyên sớm đã ngủ cùng nhau từ trước !”

“Cả hai người đều thích đối phương.” Nữ Oán nhẹ giọng nói, thanh âm trầm thấp thoát nghe vẫn đáng sợ như trước, nhưng so với bình thường thì chân thật hơn rất nhiều. “Ta có thể thấy được ...”

Nàng khẽ cụp xuống hàng mi, xoay người rời đi, thân hình trong gió thoát nhìn có chút tiêu điều. Nhất thời, nhất thời, Nhĩ Sanh dường như thấy được loại tâm tình trong lời nói của Trường Uyên – hâm mộ, nàng ta hâm mộ hai người bọn nàng.

Nhĩ Sanh nhìn theo bóng lưng Nữ Oán, chớp chớp mắt nói: “Nếu muốn tìm nam nhân, trực tiếp ra tay không phải là được sao ?”

“Nhĩ Sanh ?” Trường Uyên ở trong phòng nghe được động tĩnh bên ngoài, mở cửa đi ra thì thấy Nhĩ Sanh đang ôm chăn gối đứng đó. “Ngủ một mình nên sợ sao ?”

Nhĩ Sanh là một cô gái gan dạ, sao có thể sợ ngủ một mình, chẳng qua là nàng muốn được ở cùng một chỗ với Trường Uyên mà thôi. Nhĩ Sanh thuận miệng đáp: “Ừm, có chút sợ hãi.” Vừa nói vừa nhanh nhẹn chen vào bên trong gian phòng của Trường Uyên. “Đêm nay chúng ta ngủ chung đi !”

Nói xong Nhĩ Sanh tung tăng chạy vào trong động, lưu lại Trường Uyên vẫn đang ngẩn ngơ đứng ngoài. Không biết nghĩ đến điều gì, khuôn mặt Trường Uyên thoáng ửng hồng, sắc đỏ chậm rãi lan rộng đến tận mang tai. Đưa tay che ngực, cảm thụ nhịp đập càng lúc càng không vững vàng trong lồng ngực, Trường Uyên buồn rầu cau mày thì thào tự nhủ: “Loại chuyện này ... Ta còn chưa có kinh nghiệm ...”

Nhưng, sự thật đã chứng minh, tất cả chỉ là Trường Uyên nghĩ ngợi nhiều.

Khi hần bước vào trong hang, Nhĩ Sanh đã đem chăn nệm của mình trải xuống đầu ra đó, ngoan ngoãn nằm lui vào, vỗ vỗ vị trí trống không bên người nói: “Trường Uyên mau ngủ đi, cả ngày nay thật sự đã mệt mỏi rồi.” Nói xong liền cứ vậy mà che đầu, ngủ khò khò.

Trường Uyên ngây ngốc đứng bên giường, tỉnh tỉnh lãnh đạm trời sinh khó có được mấy khi sinh ra loại xúc động muốn cười khổ như lúc này.

Ngủ chung thật sự là ...

Trong lúc nhất thời, Trường Uyên cũng không biết cảm giác trong lòng mình lúc này là thở phào nhẹ nhõm hay bất mãn khó hiểu.

Chút “muộn”, trong Hoang Thành. Bia mộ máu

Đẩy cửa bước vào trong phòng Nữ Oán, Nhĩ Sanh cả người lập tức cứng đờ.

Bỏ qua một bên không khí âm trầm bao phủ khắp nơi, ngay chính giữa căn phòng dựng một bia mộ vô cùng quỷ dị, đỏ như máu, oán khí từ nó tỏa ra khiến Nhĩ Sanh sợ run người. Nữ Oán nghiêng người tựa vào một bên bia, nhỏ giọng hát. Phòng của nàng ta không có hang, không giường, cũng không có cả chăn nệm, ngay một cái bàn cũng không nốt. Nói cách khác, mấy trăm năm qua, nàng ta đều làm việc và nghỉ ngơi trong căn phòng có tấm bia mộ nặng nề oán khí này ...

Nhĩ Sanh bỗng cảm nhận sâu sắc cái gọi là bất khả tư nghị[1].

Bị Nhĩ Sanh cắt đứt hưng trí ca hát, Nữ Oán ngậm miệng, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm nàng: “Có chuyện gì ?”

Nhĩ Sanh không trả lời nàng, ngược lại kỳ quái hỏi: “Trong phòng này không có thứ gì cả, bình thường cô nghỉ ngơi thế nào ?”

Nữ Oán tựa lên tấm bia màu đỏ kia đứng dậy, hồng y mềm mại nhẹ lay động theo từng cử chỉ, thoát trông nàng ta như một nữ quỷ đến từ Địa ngục. “Ta cũng không phải nhân loại, không cần phải nghỉ ngơi.”

Gì mà không cần phải nghỉ ngơi ? Nhĩ Sanh oán thăm, khắp trời đất trong Hoang Thành này đều một màu cam, nhìn hai ngày trời cũng khiến người ta mỏi mệt, cho dù thân thể không cần nghỉ ngơi, tâm trí hẳn cũng phải được thư thả đôi phút chứ. Cả ngày ở trong một nơi như này, quả thực là tự ngược. Những lời này Nhĩ Sanh chỉ dám nghĩ thăm. Gãi gãi đầu, nàng nói: “Ta ngủ không ngon, lại nghe được giọng ca của cô so với bình thường còn ưu thương hơn, thăm nghĩ chắc là cô luyện tiếu bọn ta, cho nên ghé qua thăm cô một chút, tiện đường nói một câu cảm ơn.”

Nữ Oán cùng Nhĩ Sanh bình thường không qua lại nhiều. Khi phải ly biệt với một người mà bản thân quen biết, thường trong lòng mỗi người đều có chút không nỡ, nhưng đối với Nhĩ Sanh, Nữ Oán lại chẳng nảy sinh chút cảm xúc nào giống như vậy. Nàng ta kỳ quái nhìn Nhĩ Sanh, trong lòng thầm nghĩ, nàng ta tưởng ai cũng mê mình chắc. Nghĩ một lát, Nữ Oán lại hỏi: “Vì sao phải cảm ơn ?” Đã rất lâu nàng chưa từng nghe đến từ này.

“Cô giúp ta cùng Trường Uyên rời khỏi Hoang Thành, đương nhiên phải cảm ơn rồi.”

“Không cần.” Nữ Oán lạnh lùng nói, “Việc vị công tử kia tiến nhập Hoang Thành vốn là sai lầm của ta, nên trả, mà tội danh của cô hiện cũng chưa lấy gì làm chắc chắn, đợi sau khi có đầy đủ bằng cứ, ta sẽ bắt cô trở lại, từ thời khi tấn mệnh.”

Nhĩ Sanh âm thầm le lưỡi: “Cô đừng nói chắc chắn như vậy, ta mới không ngốc nghếch đi phạm đến mấy loại tội lỗi tày đình đâu.” Lướt qua bia đá giữa phòng, nàng hỏi tiếp: “Kia ... Đó là thứ gì ?”

“Bia mộ.” Nữ Oán không ngẩng đầu lên, trả lời ngắn gọn.

Nhĩ Sanh vẫn bám riết không tha: “Bia mộ của ai vậy ?”

Nữ Oán nhú mày, dường như là không muốn trả lời câu hỏi của nàng, nhưng trầm mặc hồi lâu, nàng ta vẫn thành thật đáp: “Bia do chính tay ta lập cho vị phu quân vẫn chưa qua đời của ta.”

Nhĩ Sanh ngắt ra: “Phu quân ? Cô không phải một nữ tử do oán khí ngưng tụ thành sao ?”

Nữ Oán khẽ vuốt ve tấm bia đỏ như máu kia, trong đôi mắt âm trầm thoáng hiện ra một tia hoài niệm khó mà thấy được: “Trước khi ta biến thành nữ oán, phu quân của ta ...” Nàng ta còn chưa nói hết, không biết nghĩ đến điều gì, sắc mặt liền trầm xuống, nhìn chằm chằm Nhĩ Sanh: “Cô nên trở về chuẩn bị rời khỏi đây đi.”

Nhĩ Sanh chớp chớp mắt, có chút thất vọng nói: “Chuyện cũ của cô còn chưa kể xong.”

“Ừ, thì sao ?”

[1] Không thể tưởng tượng được.

P.S: Sau những chap siêu ngắn, từ chap sau lại dài rồi *lăn lộn*

25. Chương 26

Chương 26: Sư đồ

Vô Phương tiên sơn.

Trong cấm địa lộ ra cửa vào Hoang Thành, suốt mấy ngày qua, nhân mã khắp mọi nơi đều chăm chú hướng về Vô Phương. Đã có mấy tên yêu ma tâm địa độc ác tụ tập dưới chân Vô Phương tiên sơn, chỉ là e ngại uy nghiêm Vô Phương xưa nay cho nên vẫn không dám mạo muội phạm.

Người đời đều biết, trong Hoang Thành đều là những kẻ phạm phải tội ác tày trời, nếu không phải từng giữ quyền cao chức trọng cũng từng sở hữu võ công cao cường thâm hậu, không có một ai là lương thiện. Nếu cửa Hoang Thành mở ra, những kẻ bị giam cầm trong đó đều được phóng thích, tà khí sẽ bao trùm khắp thế gian, đối với yêu ma đương nhiên đây là một chuyện phấn khởi. Nhưng đối với con người mà nói, không thể nghĩ ngờ gì hơn, đó là một kiếp nạn hung hiểm khôn lường.

Toàn bộ đệ tử Vô Phương đều ở trong tư thái sẵn sàng nghênh địch.

Đã mấy ngày qua, Tề Linh chưa từng chợp mắt nghỉ ngơi. Nàng phụ trách giám sát đám yêu ma tụ tập phía đông bắc chân núi, tuy chỉ là một toán quân ô hợp, nhưng với thể cụt rút dây động rừng như hiện nay, nếu không có những hành động kiềm chế bọn chúng, Vô Phương ắt sẽ phải khổ chiến, lấy ít địch nhiều.

Mang trọng thương trong người, lại nhiều ngày chưa được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, sắc mặt nàng có điểm khó coi. Trầm Túy khoanh tay, nhàn rỗi tựa mình trên một thân cây, mặt không chút biến sắc nhìn thân ảnh nàng mím môi nín lặng hồi lâu bặt rợn chỉ huy đám đệ tử, rốt cuộc cũng phải lên tiếng: “Con nên về nghỉ đi.”

Tề Linh nghe được thanh âm nhàn nhã thảnh thơi của hắn, lập tức quay đầu lạnh lùng liếc Trầm Túy một cái: “Sư phụ, chẳng lẽ người không lo lắng cho Vô Phương, cho sư muội ? Nhĩ Sanh mất tích cũng khá lâu rồi, vì sao người không đi tìm ?”

Tề Linh quả thật là một người ngoài lạnh trong nóng. Mấy năm ở chung với nhau, tuy ngoài mặt nàng đối với Nhĩ Sanh luôn luôn lạnh lùng đạm mạc song trong lòng đã luôn coi Nhĩ Sanh như muội muội mà đối đãi. Từ sau khi biết Nhĩ Sanh mất tích, nàng chưa từng có một ngày an tâm. Nại Hà sư thúc lại phân phó nàng làm mấy việc này khiến nàng không thể thoát thân đi tìm, thành ra mỗi ngày đều lo đến nứt đầu mẻ trán.

Một người nào đó lại vô cùng nhàn rỗi, một chút kinh ngạc cũng không có, lại giống như người vô tâm vô phách, vừa không lo lắng cho tình hình của Vô Phương, cũng lại chẳng đi tìm Nhĩ Sanh, chỉ rảnh rỗi đến phát khùng, suốt ngày theo sau lưng nàng.

Trầm Túy ngoáy ngoáy lỗ tai, nói: “Con nhớ Nhĩ Sanh kia thoát nhìn góc ghech thế thôi, so với con còn thức thời lắm. Chẳng hạn như đối với những giáo lý trong tu tiên, chỗ nào vô vị, nên bỏ qua, nó sẽ tuyệt không cố sống cố chết ôm lấy, cũng sẽ càng không khiến mình phải chịu thiệt thòi. Vì sư cho rằng, con một thân trọng bệnh không nên ở đây cố sống cố chết làm mấy cái công việc nhàm chán này, càng khiến người ta lo lắng mà thôi.”

Sắc mặt Tề Linh nháy mắt trầm xuống: “Hiện giờ cổng Hoang Thành xuất hiện ở Vô Phương, yêu ma các giới tụ tập, có xu thế bao vây lấy Vô Phương, các đệ tử đồng lòng ngăn địch, sư phụ lại cho rằng ... đây là một công việc nhàm chán ?”

Đối với sự chỉ trích của Tề Linh, Trầm Túy chỉ xua tay cười mà nói: “Chừng này tiểu quái thì có thể vây được Vô Phương ? Tề Linh, không phải con quá coi thường sư môn ta đó chứ ? Các sư bá con thường khuyếch đại sự thật, vậy mà cũng tin ?” Nhìn về phía cấm địa, ở một nơi rất xa, có thể cảm nhận được hai cỗ hơi thở cường đại đang lằng lằng tranh đấu, một tiên một yêu. Hai bên đều đang áp chế lẫn nhau. Trầm Túy nói: “Nếu tình thế thật sự nghiêm trọng như những gì sư thúc sư bá con nói, vì sao tiên tôn lại không có nửa điểm vội vã, còn có tâm tư ở đó cùng người giao đấu ?”

Tề Linh nhìn theo tầm mắt Trầm Túy.

Tiên tôn cùng tên yêu quái khổng tước Lỗ Mỹ Nhân kia đã ngừng ám một ngày một đêm, mặc dù không trực tiếp so chiêu nhưng vẫn đang âm thầm không tiếc linh lực mà phân cao thấp. Cả Vô Phương đều bị bao phủ trong sự giằng co của hai luồng linh lực mạnh mẽ đó. Đây cũng là một trong các nguyên do đám yêu quái dưới chân núi không dám tùy tiện xâm nhập Vô Phương.

Trầm Túy nói tiếp: “Hay ý con, tiên tôn là người không biết chừng mực ?”

Tề Linh ngẩn ra, trầm mặc không nói.

Trầm Túy tiến lên, xoa nhẹ đầu nàng, đem những sợi tóc tán loạn vuốt lại quy củ, vỗ nhẹ gáy Tề Linh: “Trở về nghỉ ngơi đi, sư phụ dù vô năng cũng có thể bảo hộ bình an cho con.”

Tề Linh theo bản năng gạt tay Trầm Túy ra, nhưng nghe được những lời này, hàng mi khẽ cụp xuống, tùy ý Trầm Túy đem tóc nàng vô loạn. Trầm Túy vỗ vỗ đầu nàng, khẽ ngáp một cái đi lên phía trước: “Nhưng nếu con đã lo lắng như thế, vì sư sẽ thay con giám sát, thế nào ?”

Tề Linh quay đầu nhìn theo bóng lưng Trầm Túy, thấy hắn vừa đi vừa lấy ra bầu rượu bên hông, lắc lắc, phe phẩy, lăm băm lăm băm nói, “Vừa lúc thiếu hai vị được liệu bắt âm bắt dương ngâm rượu, để bắt hai con tiểu yêu thử xem sao ...”

Đưa tay sờ lên nơi vẫn còn lưu lại hơi ấm từ lòng bàn tay ấy, lạnh lẽ, một mặt ửng đỏ khẽ lan đến tận mang tai. Bên môi lơ đãng thốt ra hai chữ “Sư phụ”, nhưng là, cơn đau đầu ập đến khiến nàng giật mình bừng tỉnh, tiếp đó sắc mặt trở lên xanh mét.

Bởi vì sư phụ, chỉ có thể là sư phụ[1] ...

Tề Linh vẫn đứng lặng ở chỗ cũ trong chốc lát, bỗng dưng vung tay quăng ình một cái tát, tiếng vang còn chưa kịp vang vọng liền biến mất trong vô hình. Tề Linh xoay người rời đi, cũng không thấy được thân ảnh người mới rồi vẫn chưa đi xa, đang đứng tránh ở phía sau một gốc cây.

Trầm Túy ngửa đầu uống một ngụm rượu, cười khổ một tiếng: “Rốt cuộc là cái mệnh gì a, hai đồ đệ, một đứa khờ, đứa còn lại thì ngốc. Ti Mệnh tinh quân, người là đang đùa giỡn ta a !”

Quơ bầu rượu đi xuống chân núi, Trầm Túy vẫn không ngừng lẩm bẩm: “Đều biết rõ không nên phạm phải giáo lý tu tiên, sao còn ngốc nghếch như vậy, ngốc nghếch như vậy ...”

Tề Linh nghe lời Trầm Túy, ngoan ngoãn trở về nghỉ ngơi, nhưng tiên tôn đang cùng Lỗ Mỹ Nhân triển đấu thì không thể khoát tay bước đi nhẹ nhàng như thế.

Vô Phương tiên tôn đương nhiên là vô cùng lợi hại, nhưng kịch đấu suốt một ngày một đêm, linh lực hao tổn không ít mang đến gánh nặng tương đối lớn đối với cơ thể. So với ngày thường, sắc mặt tiên tôn tái nhợt đi rất nhiều.

Đương nhiên, Lỗ Mỹ Nhân cũng không khá hơn là bao. Hắn với tiên tôn pháp lực vốn ngang ngang nhau, lúc trước bắt cóc Nhĩ Sanh lại bị người ta ám toán, nỗ lực duy trì đến bây giờ cũng sớm đã đến cực hạn. Lỗ Mỹ Nhân thần sắc trắng nhợt như tuyết, mồ hôi lạnh ròng ròng trên trán, nhưng vẫn cứng miệng không buông tha người: “Tiên tôn, bốn vương là người không phải vương bận điều gì, cùng người càng đấu càng hăng, nếu có thua, ta chẳng qua còn có thể chạy lấy người. Nhưng, trên lưng người còn đeo cả Vô Phương, hiện giờ lại hao tổn nhiều linh lực như vậy, nếu có kẻ nào đó lòng dạ khó lường đánh vào Vô Phương, người nên làm thế nào cho phải ? Hoang Thành hiện thế, đây là chuyện lớn của thiên hạ, tiên tôn đừng phí thời gian tức giận mà dây dưa với bốn vương mà chậm trễ chuyện muôn dân đại sự.”

Tiên tôn sắc mặt không đổi, chỉ thần nhiên nói: “Hoang Thành đã có người bảo hộ, không cần đến Vô Phương ta ra tay. Còn người, nếu như thua, đừng nghĩ đến chuyện bước chân ra khỏi Vô Phương.” Tiên tôn mặc dù không rõ thân phận kẻ này thế nào, nhưng nghe hắn tự xưng “bốn vương”, lại thăm dò kỹ lưỡng yêu lực của hắn, thăm đoán, kẻ này nhất định có quan hệ mật thiết với Vương tộc của Yêu giới, cho nên dù gặp nhiều trắc trở cũng muốn bắt giữ hắn.

Lỗ Mỹ Nhân nghe được những lời này, hơi nhú mày, nụ cười bên môi thoáng gợn lên một tia trào phúng: “Chưa bàn đến chuyện ta có bước chân ra khỏi Vô Phương được không, nói đến Hoang Thành, những kẻ nào sẽ đến bảo hộ ? Vô Phương là môn phái phát triển an toàn trong nhiều năm, các môn phái tu tiên trong tối ngoài sáng tất đều có điểm bất mãn, chắc Vô Phương tiên tôn không phải chưa từng phát giác ra chuyện này, mà nay, mai phục bốn bề Vô Phương đều là yêu ma ?”

Hắn vừa dứt lời, phía tây bỗng truyền đến một trận tranh cãi âm ỉ, kết giới trên không trung từng đợt, từng đợt bị yêu khí va vào, không ngừng rung chuyển. Dường như đám yêu ma kia đã không nín nhịn được nữa mà ra tay.

Lỗ Mỹ Nhân thấy thế, cười rất chi là vui vẻ: “Biến cố dồn dập ập đến, Vô Phương phen này quả là tứ cố vô thân[2].”

Tiên tôn nhìn lên từng đợt yêu khí đánh vào kết giới, sắc mặt vẫn lạnh lùng mà trong trẻo như trước: “Liều lĩnh.”

Dị biến nổi lên, chân trời xẹt qua một đạo bạch quang, Lỗ Mỹ Nhân chỉ thấy, theo hướng đó, một tầng sương khói nồng đậm bốc lên, tiếp đó tất cả yêu khí đều biến mất. Mấy tên yêu quái đứng gần đám sương đều hóa thành tro bụi, theo gió tán đi.

Sắc mặt Lỗ Mỹ Nhân phút chốc trầm hẳn xuống, híp mắt bình tĩnh đánh giá người đang đạp gió bay tới – trường bào lam sắc phiêu dật, thần sắc nghiêm trang, trầm mặc.

Người nọ lảng lảng nói: “Kẻ nào cả gan đến gần Hoang Thành Vô Cực, giết.”

Lời vừa nói ra, vang vọng khắp Vô Phương, bốn phía vốn còn xao động bỗng chốc yên tĩnh trở lại. Lỗ Mỹ Nhân chậm rãi đem ánh mắt quét về phía người nọ, rồi lại chuyển về trên mặt tiên tôn, cười lạnh nói: “Bốn vương không ngờ, Vô Phương cùng dọa tiên nhập ma còn có tình nghĩa thâm sâu như vậy.”

Tiên tôn rủ mi không đáp. Xa xa, nam tử mặc trường bào lam sắc lơ lửng trong không trung bỗng dừng lại, ánh mắt quét về phía cái hồ cạn bên trong cấm địa. Sắc mặt điềm tĩnh thoáng chốc biến đổi, sát khí trong mắt càng nặng: “Kẻ nào dám quấy nhiễu sự an bình của Hoang Thành ?”

Lời nói của hắn vô cùng kỳ quái. Hoang Thành Vô Cực là nơi giam giữ những tội đồ ác nghiệt tày đình, vốn là một nơi đầy tội ác, làm sao có thể nói đến an bình

Đúng lúc này, tấm bia khắc bốn chữ “Hoang Thành Vô Cực” mạnh mẽ rung chuyển, sau đó từ trong lòng đất mơ hồ truyền đến những tiếng vù vù. Tiên tôn nhướn mày, Lỗ Mỹ Nhân thì nghi hoặc mà hưng phấn đánh giá phía dưới.

Nam tử mặc trường bào lam sắc nhìn chăm chăm tấm bia, trong đôi mắt đen sâu thẳm thoáng gợn lên từng đợt sóng lớn

Cùng lúc đó, Trường Uyên và Nhĩ Sanh bước vào trong một đám sương mù đen.

Cảnh sắc trước mặt họ bỗng dừng biến đổi, quanh mình truyền đến những thanh âm đổ vỡ, cả thế gian dường như muốn sụp đổ. Nhĩ Sanh không khỏi khấn trương dừng bước, nắm chặt lấy tay Trường Uyên.

Nhận ra sự bất an của Nhĩ Sanh, Trường Uyên nhẹ giọng an ủi: “Đừng sợ, tất cả do tâm sinh.”

Đám sương đen bọn họ mới thấy đó chính là tầng kết giới bên ngoài Hoang Thành, bên trong kết giới là một mê trận tự nhiên. Mặc dù là thần long thượng cổ song Trường Uyên cũng không đủ mạnh để xuyên qua kết giới tự nhiên được hình thành từ trời đất này. Khó khăn lắm Trường Uyên mới có thể khám phá ra được chút ít bí mật trong đó.

Nơi này vốn là một mảnh hỗn độn, hoàn toàn không phân rõ bắc nam, không có vật tham chiếu, làm sao biết được họ vẫn luôn đi đúng hướng ?

Cổng thành là do Nữ Oán mở ra, nàng ta là Thành chủ Hoang Thành, nếu thật sự có sát tâm với bọn họ, tuyệt sẽ không thả họ ra, càng không phí sức bày ra muôn vàn cạm bẫy để hại họ. Trường Uyên thầm nghĩ, Nữ Oán nói cứ đi thẳng, có lẽ là “thẳng” trong lòng mỗi người mà thôi. Chỉ cần không quay đầu lại, bình tĩnh tiến lên phía trước, kết giới này không lâu nữa cũng sẽ không đánh mà tan.

Trường Uyên nắm chặt tay Nhĩ Sanh vững vàng bước về phía trước, mỗi một bước đều như đạp lên một khe nứt lúc nào cũng có thể nứt toang ra.

Mới đầu, Nhĩ Sanh càng đi lại càng kinh ngạc, bước lên mỗi bước đều lo lắng túm chặt lấy tay Trường Uyên. Ngắc đầu nhìn Trường Uyên thẳng lưng bước về phía trước, dường như vô cùng tin tưởng vào hướng đi của bọn họ, Nhĩ Sanh ngơ ngác nhìn trong chốc lát, cước bộ theo sau Trường Uyên cũng dần trở nên kiên định.

Nàng nghĩ, Trường Uyên ở đây, nàng hẳn phải tin tưởng vào quyết định của Trường Uyên.

Đi được một đoạn ngắn, nàng phát hiện cảnh sắc xung quanh mặc dù vẫn bẽ nát khiến lòng người hoảng hốt nhưng lại không hề đối với họ tạo ra chút nguy hiểm nào.

Nhĩ Sanh xưa nay vẫn có cái lòng tham không đáy, sau khi biết mọi chuyện đều bình an vô sự liền vui vẻ nhảy chân sáo theo sau Trường Uyên. Cố ý dẫm mạnh lên cái khe nứt tưởng chừng vô cùng hung hiểm kia, nghe nó phát ra những tiếng “rắc rắc”, nàng ngậy ngô nhìn Trường Uyên cười hì hì: “Trường Uyên, chàng nói xem, như vậy không phải là giống câu nói ... Ừm ... Đối mặt với sự sống và cái chết ...”

Trường Uyên im lặng lắng nghe câu nói của Nhĩ Sanh, khóe miệng khẽ cong lên lộ ra nụ cười thần nhiên : “...Vẫn ung dung.”

Hai người vẫn nắm chặt tay cùng bước từng bước về phía trước, cũng không biết rằng phía sau, từ những dấu chân họ để lại đều mọc ra một bông sen, lay động trong bóng đêm, đẹp tựa như mộng.

Không biết đi được bao lâu, Nhĩ Sanh chợt cảm thấy trên đầu có ánh sáng, vệt sáng le lói ở trong bóng tối như mực này quả thực có điểm chói mắt. Nhĩ Sanh tò mò ngẩng đầu nhìn lên: “Hả ?” Kéo kéo tay Trường Uyên, “Ánh sáng kia mỗi lúc một lớn ...”

Nàng còn chưa dứt lời, sắc mặt Trường Uyên phút chốc trở nên ngưng trọng, trở tay rút Nhất Lân kiểm Nhĩ Sanh luôn mang theo bên hông. Chỉ trong nháy mắt, luồng sáng trắng chói mắt kia đã tới trước mặt họ. Một chuỗi hàn quang lãnh liệt vụt tới bị Nhất Lân kiểm mạnh mẽ chặn lại. Thanh âm va đập chói tai cùng chấn động do nó tạo ra khiến Nhĩ Sanh cảm thấy buồn nôn.

Trường Uyên quát khẽ một tiếng, kẻ tập kích kia lập tức tách ra.

Nhĩ Sanh vội bảo vệ tâm mạch, nhanh chóng điều chỉnh nội tức, giương mắt nhìn lên, kỳ quái hỏi: “Tại sao trong kết giới của Hoang Thành lại có người ?” Mới vừa nói xong, bạch quang quanh thân người nọ tán đi. Khi Nhĩ Sanh thấy rõ khuôn mặt người nọ, nàng thoảng chốc dần người ra. Ấn ký đỏ rực như lửa đốt tiên điểm giữa lông mày, Nhĩ Sanh sao có thể quên Đọa tiên vừa thấy mặt mình đã nổi sát tâm —

Trường An.

[1] Từ “sư phụ” thứ nhất là để chỉ Trầm Túy. Cả câu được hiểu là, Trầm Túy mãi mãi là sư phụ của Tề Linh, quan hệ giữa hai người họ không được phép phát triển vượt phạm vi ấy, nếu không sẽ là trái với lẽ thường.

[2] Cô lập, trợ trợ, không ai giúp đỡ.

26. Chương 27-28

Chương 27: Kết giới vòng xoáy

Thấy Trường An, Nhĩ Sanh theo bản năng ôm đầu ngồi bệt xuống, vừa định không có cốt khí mà mở miệng xin tha thứ mới giật mình nhớ đến Trường Uyên còn ở bên cạnh. Nàng run rẩy chạy đến bên người Trường Uyên, lấy hết dũng khí chống nạnh nhìn Trường An nói: “Ta không biết Ti Mệnh, cũng không phải Ti Mệnh, đừng giết ta ...” Nàng quay đầu nhìn Trường Uyên, “Nhóm[1] !”

Khi còn bé, có một số chuyện đã xảy ra thì nhất định sẽ ám ảnh con người ta cả đời. Cứ như việc hiện tại, mặc dù Nhĩ Sanh học được rất nhiều tiên thuật, Trường Uyên cũng không mang trọng thương, liên thủ đấu với Trường An còn chưa biết thắng bại thế nào, nhưng trong đầu Nhĩ Sanh đã mặc nhiên nhận định đọa tiên Trường An như một tồn tại siêu việt, vô cùng cường hãn. Cho nên còn chưa đánh đã cho rằng bọn nàng sẽ thua.

Trường Uyên vuốt tóc Nhĩ Sanh, đang định nói không cần sợ, nàng đã nắm chặt lấy tay hắn nói: “Trường Uyên, không sao đâu, ta sẽ bảo vệ chàng, sẽ không để hắn tiếp tục tổn thương chàng nữa !” Kể cả khi đang mạnh miệng như vậy, nàng vẫn không có cốt khí mà khẽ run rẩy.

Trường Uyên nghe xong, thu lại thần lực trong lòng bàn tay, vuốt vuốt tóc nàng gật đầu nói được.

Trường An híp mắt đánh giá một lượt hai người, cười lạnh : “Thượng cổ Thần long cùng Ti Mệnh chuyển thể dây dưa quá sâu, nhất định sẽ không có kết quả tốt.” Những lời này cũng không phải rửa hai người, mà là sự thật. Phàm là người biết Nhĩ Sanh là Ti Mệnh chuyển thể đều nghĩ nàng xuống trần lịch kiếp, mà lịch kiếp của thân tiên thì nào có kết quả gì tốt.

Nhĩ Sanh vẻ mặt mờ mịt, định quay đầu nhìn biểu tình của Trường Uyên, đầu mới quay được một nửa thì bị hắn xoay trở lại. Trường Uyên nhẹ giọng nói: “Đừng quay đầu lại.” Thanh âm vẫn thực bình tĩnh như từ trước đến nay.

Số mạng Nhĩ Sanh thế nào, Trường Uyên không cách nào đoán trước được, chỉ có thể liều mạng che chở.

Trường An không hứng thú tìm hiểu quan hệ giữa hai người. Nắm chặt hàn kiếm trong tay, hần lạnh giọng hỏi: “Hai người tự ý xâm nhập Hoang Thành là có mưu đồ gì ?” Ở bên ngoài nhìn thấy hồ nước cạn kiệt lộ ra tấm bia đá, hần còn nghĩ sự việc là vô tình, nay lại thấy hai người họ xuất hiện trong kết giới, trong lòng không khỏi sinh hiểu lầm.

“Chúng ta không tự ý xông vào.” Sợ Trường An trong lúc nóng giận mà động thủ, Nhĩ Sanh vội vàng giải thích, “Là Nữ Oán bắt nhầm người, sau lại thả chúng ta ra.”

Nghe đến hai chữ “Nữ Oán”, sắc mặt Trường An khê biến, ngây người một hồi, lại không biết nghĩ đến điều gì, ẩn kỵ dọa tiên giữa ẩn đường bỗng lóe sáng, lệ khí trong mắt đại thịnh, vung kiếm bỏ về phía Nhĩ Sanh, trong miệng hét lớn hai chữ “Ti Mệnh”, giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống.

Nhĩ Sanh kinh hãi, nắm lấy tay Trường Uyên, muốn kéo hần chạy đi, nhưng Trường Uyên lại nhanh hơn, nhào lên phía trước, rút Nhất Lân kiếm đấu với Trường An. Chiêu thức của hai người biến ảo khôn lường, Nhĩ Sanh hoàn toàn không thấy rõ được.

Nàng gấp đến độ dậm chân mắng: “Người này tính tình sao lại giống Nữ Oán như vậy, nói động thủ liền động thủ, không cho người ta nửa điểm dấu hiệu !” Trong đầu bỗng xẹt qua một đạo bạch quang, đứng rồi, trước đây Nữ Oán có nói, nàng ta cùng Trường An từng là phu thê ... Nàng ta còn nhờ nàng hỏi thăm tin tức của Trường An ...

Nhìn hai người đang kịch chiến, Nhĩ Sanh bỗng nảy ra một ý nghĩ vô đạo đức. Hắng giọng một cái, nàng nói: “Nữ Oán có nhờ ta, khi ra ngoài thì hỏi thăm chút tin tức về dọa tiên Trường An.”

Thân pháp hai người đang triển đấu kia rõ ràng chậm hần lại.

Nhĩ Sanh lại lớn giọng nói: “Nàng ta nói, nàng chỉ muốn biết tin người sống không tốt, người mà không tốt nàng sẽ vui lắm.”

Cùng lúc đó, Nhất Lân kiếm theo đà lao đâm thẳng vào đầu vai Trường An.

Nhĩ Sanh thấy Trường Uyên thắng thế, hân hoan vui mừng vỗ tay, Trường An không chút dấu hiệu nào, hai mắt đỏ ngầu, trợn trừng nhìn Nhĩ Sanh, cũng không quản Nhất Lân kiếm còn cắm trên vai, phóng hàn kiếm trong tay về phía nàng.

Lúc này, bỏ kiếm đi không nghĩ ngờ gì nữa, đó chính là hành vi buông bỏ tính mạng bản thân. Ai cũng không đoán được hần lại hận Nhĩ Sanh sâu đậm như vậy.

Một cú này của Trường An là dùng hết toàn lực, lại vô cùng bất ngờ, Nhĩ Sanh sao có thể né tránh được. Chỉ thấy trước ngực chột lạnh, cả người đều theo đà lao của thanh kiếm mà ngã về phía sau. Lúc đó, nàng không còn biết đến đau là gì, chỉ thấy tứ chi vô lực, vươn tay sờ sờ ngực mình liền có thể cảm nhận được, thân kiếm đã đâm cả vào cơ thể.

Sắc mặt Nhĩ Sanh vốn đã trắng bệch, nàng run rẩy hét lên hai tiếng: “Ta không cần ngực nhô ra....” sau đó ngất đi.

Nghe tiếng lợi kiếm sắc bén đâm xuyên da thịt kia, hai tai Trường Uyên như ù đi, không còn nghe được bất cứ âm thanh nào nữa. Đồng tử mạnh mẽ co rút, trái tim loạn nhịp trong lồng ngực, một cảm giác khó hiểu bỗng xuất hiện trong lòng hần. Quên đi đối thủ còn ở trước mặt, quên cả những lời Nữ Oán căn dặn hần rút Nhất Lân kiếm lại, trong lòng một mực nghĩ đến việc tìm kiếm thân ảnh Nhĩ Sanh.

Trong nháy mắt hần quay đầu lại, nhìn thân ảnh Nhĩ Sanh lẳng lặng nằm trong một đóa bạch liên, nơi lồng ngực, máu không ngừng trào ra, loang xuống tận gốc sen, cảnh tượng thoát nhìn thê lương đến rợn người.

Trong lòng không hiểu vì sao lại đau nhói, Trường Uyên nhú mày gọi khẽ.

“Nhĩ Sanh ...”

Chậm rãi bước từng bước về phía trước, bốn phía xung quanh không ngừng truyền đến những tiếng sụp đổ. Trường Uyên đầu rảnh mà để ý đến, vẫn chỉ lẳng lặng hướng Nhĩ Sanh đi đến. Hần thầm nghĩ, cho dù Nhĩ Sanh có chết như vậy, cũng tuyệt không để nàng cô đơn nằm đó. So với bất kỳ kẻ nào khác, hần rõ nhất, Nhĩ Sanh sợ nhất là sự cô đơn.

Trường An che đầu vai, nhìn phía Nhĩ Sanh một chút, cười lạnh, vừa xoay người muốn rời đi, chợt thấy đất dưới chân trở nên mềm nhũn, giống như biến thành một cái đầm lầy; không khí ngưng trệ, nặng nề khiến người ta không thở nổi, ngay cả tay chân cũng không thể tự do nhúc nhích, dường như bị một cỗ sức mạnh vô hình kéo xuống.

Hắn cũng lùi giãy dụa, để tùy ý cỗ khí ngày càng ứ đọng kia kéo đi đâu thì đi.

Hình ảnh cuối cùng mà hắn nhìn thấy chính là xung quanh Nhĩ Sanh, hoa sen nở bung rồi vỡ nát, hóa thành bột mịn, trôi nổi lơ lửng trong không khí. Mà thượng cổ Thần Long kia vẫn lẳng lặng ngồi đó ôm lấy nàng ta. Thay Nhĩ Sanh rút kiếm ra rồi cầm máu, lấy thần lực đối chọi lại kết giới Hoang Thành, cỗ sức chống đỡ giành lấy một khoảng không cho người trong lòng.

Có ích lợi gì không ? Trường An nghĩ, ai có thể đấu lại được trời đất.

Quả nhiên, ngay khi thân ảnh Trường An bị kết giới nuốt lấy, kim quang trong tay Trường Uyên cũng không chống đỡ được thêm nữa, dần dần bị kết giới nuốt chửng.

Trường Uyên vuốt ve đôi má đang dần lạnh đi của Nhĩ Sanh, thản nhiên nghĩ, nếu Nhĩ Sanh cứ như vậy quay về thiên giới, trở lại thành Ti Mệnh tinh quân, sau này không thể tùy tiện cắn nàng như trước. Nói gì đi nữa, đây cũng là hành vi thân mật mà chỉ hai người thích nhau có thể làm.

Đối với Ti Mệnh, người nàng vẫn luôn chờ mong thân mật cùng hắn là Thiên đế.

Thật không hiểu sao lại khiến người ta có chút ... Trường Uyên cân nhắc trong chốc lát, cuối cùng cũng tìm được một từ để diễn tả:

Ghen ghét.

Kim quang quanh Trường Uyên dần bị bóng tối nuốt chửng. Trong kết giới Hoang Thành lại chìm vào bóng tối tĩnh mịch quen thuộc.

Vô Phương tiên sơn.

Từ sau khi Đọa tiên Trường An xâm nhập vào trong Hoang Thành, không bao lâu sau, trong hồ cạn lại bắt đầu có nước, dần dần dâng lên đem tấm bia khắc bốn chữ Hoang Thành Vô Cực giấu đi. Mà cái người đã tiến vào kia thì không thấy trở ra.

Lỗ Mỹ Nhân nhíu mày, không cố chấp đấu với Vô Phương tiên tôn nữa mà vung tay lên, yêu lực lập tức đánh lên mặt hồ. Trên mặt hồ lóe lên một luồng sáng, tất cả yêu khí đều bị đánh văng ra. Hắn trong lòng thầm đoán định, với sức một mình hắn chắc chắn không thể đột phá được kết giới Hoang Thành, cho nên mới quệt miệng nói: “Thôi, biết được Thành Hoang ở nơi này cũng rất tốt. Sau này bốn vương còn quay lại ghé thăm.”

Thấy hắn có ý định chạy trốn, tiên tôn tung ra một cái phước[2] yêu quyết. Trên bầu trời bỗng xuất hiện một mảnh lam quang chói mắt, hào quang dần dần thu hẹp, trùm lên thân Lỗ Mỹ Nhân. Lỗ Mỹ Nhân đành vãn tránh thoát, huyết một tiếng sáo dài. Sau đó, vô số chim chóc từ trong rừng bay ủa ra, lao về phía phước yêu quyết.

Lỗ Mỹ Nhân thừa dịp tiên tôn bận ứng phó với đàn chim đột nhiên bay tới đảo mắt nhìn xuống tìm kiếm một lượt nhưng không hề cảm nhận được hơi thở của Nhĩ Sanh.

Thực là một con nhóc không biết nghe lời !

Lỗ Mỹ Nhân thầm nghĩ rằng nghiêng lợi, vừa nâng mắt nhìn lên thì thấy Vô Phương tiên tôn sắp thoát được khỏi sự vây kín của lũ chim. Lúc này không đi chỉ e thực sự không rời đi được. Lỗ Mỹ Nhân cười nhẹ, vẫy vẫy tay chào tiên tôn, nháy mắt một cái sau đó mới hóa thành một làn khói nhẹ tiêu thất trong không khí.

Sau khi thoát khỏi lũ chim, Lỗ Mỹ Nhân đã sớm chạy mất, tiên tôn nhíu mày trầm mặc nhìn theo hướng hắn biến mất.

Điều khiển được động vật quả thực là bản lĩnh của Yêu tộc, nhưng không chế nhiều động vật như vậy, không phải Ma tộc thì không thể.

Ngàn năm trước, Ma tộc phạm thượng, Chiến thần Mạch Khê dùng vũ lực, máu tanh trấn áp, suất lĩnh thiên binh thiên tướng đánh tới ma đô[3] Cửu U, khiến cho Ma giới máu chảy thành sông. Tính đến bây giờ, Ma tộc hần cũng đã khôi phục lại được nguyên khí. Tên yêu quái Khổng Tước kia tự xưng bốn vương, vậy y thuộc vương tộc Yêu giới hay Ma giới đây ?

Nếu là người của Ma giới, bọn chúng tìm kiếm Tà linh châu, Hoang Thành Vô Cực, rốt cuộc là có ý gì ...
Chương 28: Thiên ý

Trong hư vô khe khẽ truyền tới tiếng nước tí tách rơi trên mái hiên nhà. Mi mắt khẽ run run. Có tiếng khẽ gọi bên tai. Giọng nói bất nam bất nữ không ngừng thì thào gọi: “Nhĩ Sanh, Nhĩ Sanh ...”

Nàng nhú mày, chậm rãi mở mắt. Trước mắt là một mảng trắng chói lòa. Chớp chớp mắt một lúc, Nhĩ Sanh mới có thể thích ứng được mà mở to hai mắt. Bốn phía đều là giấy, nhỏ bé và trắng như tuyết. Nàng đứng lên, đặt tay lên trái tim. Cảm giác chỗ đó trống rỗng, không còn ấm áp như xưa.

“Nhĩ Sanh.”

Thanh âm ấy vẫn bám riết không tha. Nàng tò mò nhìn ngó xung quanh, vất vả lắm mới thấy được một cái bóng xám xịt trong góc, đánh giá một hồi rồi hỏi: “Người là ... ?”

“Ta là thứ gì không quan trọng.” Cái bóng màu xám trả lời rõ ràng rành mạch dọa Nhĩ Sanh giật mình nhảy dựng lên, lui về phía sau mấy bước. Ba phần đề phòng, ba phần sợ hãi, nhưng nhiều hơn cả vẫn là cảm giác tò mò. Thứ đó dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Nhĩ Sanh, nhẹ giọng nói: “Chớ sợ, ta sẽ không hại người, trái lại bây giờ chỉ có ta mới có thể cứu người.”

“Cứu ?” Nhĩ Sanh kỳ quái hỏi, tay không quên sờ soạng thân thể mình trên dưới một lượt, “Ta rất tốt, không cần cứu.”

Cái bóng kỳ quái kia cười rộ lên: “Tốt ? Ngực của người bị đâm một lỗ, thế mà tốt ?”

Nghe những lời này, Nhĩ Sanh ngẩn người. Chợt thấy ngực một mảng lạnh lẽo, nhìn xuống mới thấy trước ngực bị thủng một lỗ lớn, hàn phong vù vù quạt vào, nhưng lại không thấy có máu trào ra. Nàng không khỏi kinh hãi trừng lớn mắt, hít hít mấy ngụm lạnh khí hỏi: “Đây ... Đây là cái gì ?”

Trong đầu nàng lúc này chỉ có những mảnh vụn ký ức hỗn độn, bồng, Nhĩ Sanh giật mình nhớ lại tình cảnh gặp phải trước lúc hôn mê, hàn kiếm lạnh lẽo cắm phập vào lồng ngực cùng ánh mắt hoảng sợ của Trường Uyên. Nhĩ Sanh rùng mình, nhìn xung quanh vội vã hỏi: “Đây là đâu ? Trường Uyên đâu rồi ?”

“Nơi này vốn là trái tim của người.” Cái bóng kia nói, “Máu đã gần cạn, không bao lâu nữa, người sẽ biến mất.”

Nhĩ Sanh trơ mắt nhìn cái bóng, dường như nghe không hiểu những gì hắn nói.

“Nhĩ Sanh, người sắp chết. Sẽ mất đi ý thức, tiêu tán trong thiên địa ...” Thanh âm của cái bóng mang theo một chút treu đùa, tiếp tục hỏi, “Người có thể tưởng tượng được cái chết ?”

Với Nhĩ Sanh mà nói, câu hỏi kia thật sự vô nghĩa. “Có gì người nhanh nhanh nói đi, đừng nói mấy câu nhảm nhí này nữa. Nếu ta sắp chết rồi, vậy phải làm sao bây giờ ?” Nàng hỏi thẳng vào vấn đề: “Người nói có thể cứu ta, nhưng phải thế nào người mới bằng lòng cứu giúp?”

Loại tư tưởng lấy vật đổi vật này là Trầm Túy dạy cho Nhĩ Sanh. Muốn ăn vụng gà nướng sau lưng hắn, có thể. Nhưng nhất định phải đem một bầu rượu trở về hiếu kính với sư phụ.

“A, ta rất thích tính cách thẳng thắn này của người.” Bóng đen nói: “Chỉ cần người đồng ý lập huyết thệ cùng ta, ta sẽ khiến cái lỗ trước ngực người lành lại, người có thể tiếp tục sống sót.”

Tốt xấu gì Nhĩ Sanh cũng đã tu tiên mấy năm, biết huyết thệ là thứ không thể tùy tiện lập. Nếu làm không tốt, ứng theo lời thề còn có thể bị hồn phi yên diệt[4], vạn kiếp bất phục[5]. Cho nên nghe vậy, nàng lập tức cảnh giác hỏi: “Người muốn thế nào ?”

“Đừng nóng vội.” Bóng đen trấn an nàng: “Những điều ta muốn người đồng ý với ta không nhiều. Người hãy nhìn đi, nơi này vốn là trái tim của người, ta chỉ cần người đồng ý để ta ở đây tùy ý hành động là được.”

Nhĩ Sanh nhìn hần, từ chối cho ý kiến.

“Người không đồng ý cũng không sao. Nếu người còn sống ta bị nhốt ở trong này không ra ngoài được, người chết, mọi chuyện cũng không thay đổi. Nhưng với người mà nói, điều này lại có trăm triệu lần không giống nhau. Người còn sống thì còn có thể nhìn thấy sư phụ, sư tỷ, trượng kiếm thiên hạ, hành hiệp trượng nghĩa, còn có thể gặp được Trường Uyên ... Thử nghĩ xem, các người ly biệt ba năm, vừa mới được gặp lại bao lâu ? Nếu người cứ ra đi như vậy, Trường Uyên sẽ vô cùng đau lòng, nói không chừng còn cùng người đi xuống Hoàng Tuyền cũng chưa biết chừng.”

Theo thanh âm cực kỳ dụ hoặc của cái bóng, những người hay sự kiện đều hiển hiện chân thật, sinh động trong tâm trí Nhĩ Sanh. Nghĩ đến hình ảnh Trường Uyên cô đơn lẻ loi cầm Nhất Lân kiếm ở trong bóng đêm của Hồn Độn[6], nàng cả người lạnh lẽo, nhìn bóng đen chần chừ nói: “Người ở lại nơi này làm gì ?”

“Huyết thệ ràng buộc cả ta và người. Người đồng ý để ta ở nơi này, ta chỉ có thể ở đây, cho nên từ nay về sau, ta nhất định sẽ bảo vệ sự an nguy của người.” Trong thanh âm của hần mang theo ý cười kỳ quái, bất nam bất nữ khiến người ta cảm thấy một cỗ sợ hãi khó hiểu dâng lên trong lòng.

Trong lòng Nhĩ Sanh còn vô số nghi vấn, ví dụ như hần là ai, vì cái gì lại muốn coi trái tim nàng như căn phòng mà ở đó ? Nhưng còn chưa kịp nghĩ đến nơi đến chốn, không gian xung quanh chợt rung nhẹ, cái bóng khẽ nói: “Trái tim người rất nhanh sẽ sụp đổ, Nhĩ Sanh, người sắp chết.”

Nhĩ Sanh cắn răng nói: “Lấy máu, thề.”

Cái bóng cười khằng khặc, quần quanh trong đầu Nhĩ Sanh, sau này trở thành bóng đè không chịu tản đi.

Thanh kiếm đâm quá sâu, cho dù là người đã qua tu tiên vài năm như Nhĩ Sanh, cho dù có Trường Uyên ở bên cạnh không ngừng độ thần lực, đối với kẻ vẫn còn chân thân là người, bị thương nặng như vậy cũng không thể sống được. Trường Uyên cũng nghĩ như vậy.

Sau khi Nhĩ Sanh tắt thở một lúc lâu, đang lúc Trường Uyên tính toán mai táng nàng ở nơi nào thì người đang ôm trong ngực bỗng run nhẹ, mơ mơ màng màng mở mắt.

Trường Uyên kinh ngạc trong giây lát, trong đầu hiện lên hai chữ xác chết vùng dậy[7], nhưng rất nhanh hần lại hờ hững như trước, vuốt ve tóc Nhĩ Sanh: “Xác chết của kẻ khác vùng dậy cũng không đẹp như nàng. Nhĩ Sanh quả nhiên là không giống người thường.” Nhĩ Sanh giãy dụa ngồi dậy, Trường Uyên lại càng ôm nàng chặt hơn, không cho nàng cử động, “Đừng chạy lung tung, ta đào hố xong mà không tìm thấy nàng thì phải làm thế nào cho phải.”

Lời nói của hần vô cùng bình tĩnh, Nhĩ Sanh nghe mà ngây ngẩn cả người, si ngốc nhìn Trường Uyên một hồi lâu, nàng mới nói: “Trường Uyên đừng khóc, Nhĩ Sanh sẽ không chạy.” Nói xong lau đi giọt lệ trên khóe mắt Trường Uyên, “Ta dù là xác chết vùng dậy cũng nhất định phải quần quanh bên chàng.”

Cảm nhận được hơi ấm nơi đầu ngón tay đang chạm vào đôi má nàng, Trường Uyên giật mình, vội nắm chặt lấy cổ tay Nhĩ Sanh, cảm giác được nhịp đập mỏng manh dưới da nàng, hần nhìn thẳng vào đôi mắt Nhĩ Sanh: “Nhĩ Sanh ?”

“Ừm.”

Nghe được lời xác nhận của nàng, Trường Uyên chợt thấy yết hầu nghẹn lại, nhất thời không nói thành lời.

“Nàng đánh Diêm Vương cho nên mới bị đưa trở lại sao ?” Khi hỏi những lời này, Trường Uyên cũng cảm thấy nực cười. Nhĩ Sanh là Ti Mệnh đầu thai, nàng chết đương nhiên là trở về bản vị, quay về làm Ti Mệnh tinh quân, sao có thể vào Minh Phủ thấy Minh Vương.

Nhĩ Sanh nghe xong, khóe miệng giật giật, mãi mới nở được một nụ cười nói: “Ta luyện tiếu Trường Uyên.”

Sợ hần lo lắng, lần đầu tiên Nhĩ Sanh có chuyện giấu diếm hần.

Lúc này Trường Uyên còn có tâm trí nào cân nhắc nguyên do trong đó, hần cúi đầu, môi chạm nhẹ lên trán Nhĩ Sanh: “Ta cũng luyện tiếu ...”

Nếu việc Nhĩ Sanh chết đi sống lại lần này là thiên ý, Trường Uyên nghĩ, ngàn năm qua, hần chưa bao giờ thấy biết ơn nó như ngày hôm nay.

[1] Nguyên văn là “Môn !” tức cánh cửa, nghĩa câu này mình cũng không hiểu lắm.

[2] Trói.

[3] Thủ phủ, thủ đô.

[4] Hóa thành tro bụi

[5] Muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

[6] Nơi Trường Uyên bị giam trước kia.

[7] Trá thi (): Xác chết vùng dậy.

27. Chương 29

Thượng cổ phong lan

Hai người tựa sát vào nhau trong chốc lát, Trường Uyên cảm nhận được mạch đập mỗi lúc một mạnh mẽ nơi cổ tay Nhĩ Sanh, tâm tư hỗn loạn mới dần bình tĩnh lại, bắt đầu cân nhắc hoàn cảnh xung quanh.

Đây là đâu ?

Trường Uyên chỉ biết mình bị bóng tối của kết giới Hoang Thành cắn nuốt, nhưng về sau xảy ra chuyện gì lại không có chút ấn tượng nào. Trong mắt hắn khi đó chỉ toàn hình ảnh đôi má Nhĩ Sanh dần dần tái nhợt, máu tươi không ngừng trào ra, cho tới bây giờ, đưa mắt nhìn bốn phía, hắn mới biết cả hai không hiểu đã bị kéo đến nơi nào.

Khắp nơi mọc lên một loại hoa trắng, từng khóm từng khóm tụm lại một chỗ, trải rộng đến tận chân trời. Thiên không một mảng u tối, không phân rõ đang là lúc mặt trời mọc hay sắp lặn. Cảnh sắc như vậy tuy là đẹp, khiến người ta kinh ngạc một hồi, sau đó khó tránh khỏi sinh ra một chút bất an.

Nhĩ Sanh cảm thấy cơ thể đã tốt hơn, vận vẹo hông, từ trong lòng Trường Uyên ngồi dậy, trông thấy cảnh sắc như vậy, há hốc mồm, than nhẹ: “Đây là đâu vậy ? Khắp nơi toàn là hoa cúc ...”

Trường Uyên tiện tay hái một đóa hoa bên người, tay mới đụng tới cành hoa, chớp mắt đóa hoa mềm mại đã khô héo, hóa thành bột phấn màu đen, rơi xuống trên tay Trường Uyên.

Nhĩ Sanh kinh ngạc cũng đưa tay hái một bông, song cũng chỉ thu lại một tay đầy bột phấn màu đen. Trong lòng Nhĩ Sanh rất là buồn bã: “Trường Uyên ... Hai ta có độc sao ? Khẽ đụng vào hoa cúc này, nó còn chưa chết mà đã hóa thành tro.”

“Đây không phải là hoa cúc.” Trường Uyên vờ về bột phấn trong tay, sau đó đưa lên mũi ngửi thử, lập tức nói: “Đây là thượng cổ Phong Lan. Đóa hoa mỏng như tờ, lá cây nhiều chất lỏng. Tiếp xúc với sinh khí liền mất đi sức sống mà héo tàn. Thời thượng cổ, hoa này vốn sinh trưởng ở những nơi không có bóng người, nhưng sau này, các loại sinh vật sinh trưởng mạnh mẽ, sinh khí thiên hạ đại thịnh, hoa này cuối cùng cũng biến mất khỏi thế gian.” Trường Uyên nhíu mày nghi hoặc, “Hoa này đáng lẽ đã biến mất từ thời Hồng Hoang, bởi vì niên đại quá lâu mà ngay cả tên cũng chưa từng được truyền lại Vậy mà sao nơi này lại mọc nhiều như vậy ?”

Nhĩ Sanh bị những lời giải thích của hắn hù cho ngây người: “Trường Uyên, hiểu biết của chàng còn hơn cả Vô Phương Tàng Kinh Các !”

Trường Uyên xoa đầu Nhĩ Sanh: “Những điều này trước kia ta cũng không biết, là một người bạn đã nói với ta.”

Nhĩ Sanh trầm mặc một lúc lâu, nắm chặt lấy tay Trường Uyên, hỏi: “Ti Mệnh ?” Nhĩ Sanh cũng không ngốc, lần đầu gặp nàng, Trường Uyên đã buột miệng thốt ra hai chữ “Ti Mệnh”, có thể thấy được quan hệ của hắn với Ti Mệnh kia không hề bình thường. Còn có, trong trời đất này, người hiểu biết nhiều chuyện kỳ kỳ như vậy trừ bỏ Ti Mệnh tinh quân ra còn ai ? Trong quãng thời gian mà Nhĩ Sanh không biết kia, Trường Uyên cùng người nọ đã xây dựng được mối quan hệ tốt như vậy, nghĩ đến đây nàng không khỏi có chút ghen tị, chăm chú nhìn Trường Uyên hỏi: “Chàng thích Ti Mệnh sao ?”

Trường Uyên ngẩn người, không nghĩ Nhĩ Sanh có thể đoán được ra Ti Mệnh, cân nhắc trong chốc lát, hắn gật đầu nói: “Thích.”

Ti Mệnh là nữ tử có nhan sắc nhất mà Trường Uyên gặp được trong Vạn Thiên Chi Khư. Nàng lớn mật lại hung hăng càn quấy, học rộng hiểu nhiều mà vẫn mang nét ngây thơ, chất phác, đối với một người bị giam giữ trong u cốc quá lâu như Trường Uyên, khó mà không thích một người thú vị như vậy.

Nhưng trong lòng Ti Mệnh đã có đối tượng, cùng ở chung với Trường Uyên, tuy có lúc vui đùa thân mật xong trên phương diện tình cảm nam nữ, Ti Mệnh luôn đúng mực, tuyệt không có ý định vượt qua Lôi Trì[1]. Trường Uyên ít tiếp xúc với người khác, phương diện tình cảm sao có thể tính kế qua được người viết hàng ngàn hàng vạn mệnh cách, Ti Mệnh tinh quân. Ti Mệnh căn bản chưa bao giờ cho hắn có cơ hội nảy sinh tư tâm dư thừa, nàng chỉ muốn làm bằng hữu với hắn, cho nên hai người chỉ làm hảo hữu mà thôi.

Mà Nhĩ Sanh lại hoàn toàn trái ngược với Ti Mệnh...

“Thích ?” Nghe Trường Uyên nói hai chữ này, Nhĩ Sanh lập tức không vui, “Ta nói rồi, sau này sẽ không để chàng nạp tiểu thiếp !”

Trường Uyên ngẩn ngơ, không nghĩ nàng lại nói ra một câu như vậy. Thấy gương mặt nghiêm túc của Nhĩ Sanh khi nói câu đó, Trường Uyên cũng vô cùng nghiêm túc nói: “Ta không nạp !”

“Nhưng chàng thích nàng ta.”

“Là ưa thích ...”

Nhĩ Sanh sắc mặt trắng bệch, chớp chớp mắt, mang theo nửa điểm tuyệt vọng lên án: “Chàng thay lòng đổi dạ.”

Giữa hai người luôn có những thời điểm hiểu lầm mà dẫu có mười cái miệng cũng chưa chắc giải thích được. Trường Uyên dứt khoát im lặng, trầm mặc nhìn nàng, sau đó kiên định tiến tới bên cạnh Nhĩ Sanh, vô cùng đứng đắn mà cắn miệng nàng, còn thành thực nói: “Nhĩ Sanh, ta chưa từng cắn người khác.”

Trường Uyên không giải thích rõ được hắn thích Ti Mệnh với thích Nhĩ Sanh khác nhau ở chỗ nào, hành động cắn khê này giống như có thể chứng minh hắn thích hai người không giống nhau.

Trường Uyên cắn không đau, nhưng lưu lại hai dấu răng nhàn nhạt bên môi nàng. Nhĩ Sanh mấp máy môi, nhỏ giọng nói: “Thật muốn trông thấy Ti Mệnh kia, chàng thích nàng ta như vậy, ta nhất định cũng sẽ thích ... Chỉ cần nàng ta không làm tiểu thiếp của chàng là được.”

“Nàng không thấy được nàng ta ...” Ý cười bên môi Trường Uyên còn chưa triển khai đã bị thu liễm lại. Hắn bỗng ý thức được một vấn đề trước đây luôn bị bỏ qua, hoặc giả nói, vấn đề này hắn luôn luôn biết nhưng lại chưa từng chính thức suy nghĩ qua.

Nhĩ Sanh cùng Ti Mệnh căn bản chính là một người.

Nhĩ Sanh lần này chịu một kiếp của Trường An, tuy rằng có thể sống sót như một kỳ tích, nhưng những kỳ tích như vậy không phải lần nào cũng phát sinh. Ti Mệnh xuống trần lịch kiếp, chung quy là độ kiếp phi thăng trở về tiên vị hoặc là độ kiếp đạo tiên thành ma hoặc cũng có thể hóa thành cát bụi. Nhưng bất kể thế nào, tất cả kết cục đều là Ti Mệnh, Nhĩ Sanh trước đây gặp qua sẽ hoàn toàn biến mất. Người hắn thích sẽ trở về làm nữ tử kia, tình cảm trong lòng luôn hướng về một nam tử khác, cùng thân long Trường Uyên không có quan hệ gì.

Lúc đó, đối mặt với hắn, nàng sẽ không còn cho rằng hắn là phu quân của “Nhĩ Sanh”, hắn nên xử sự thế nào ?

Nhĩ Sanh một bên đùa giỡn những ngón tay xinh đẹp của Trường Uyên, một bên tò mò hỏi: “Vì sao lại không thấy được ? Bởi vì Ti Mệnh là thần tiên cao cao tại thượng sẽ không hạ phàm sao ? Ta sẽ cố gắng tu tiên, đến lúc thành thần tiên liền có thể thấy nàng.”

Trường Uyên dùng tay kia vuốt ve tóc nàng, hầy còn trầm tư nên chưa nói gì.

Bị Trường Uyên xoa đầu, Nhĩ Sanh dường như nghĩ ra điều gì, hai mắt sáng ngời cao hứng nói: “Ta nói thật mà, ta sẽ cố gắng tu tiên, lịch kiếp phi thăng trở thành thần tiên, lúc đó cùng Trường Uyên song túc song phi[2] chẳng phải sướng chết sao !”

“Không phải hâm mộ thần tiên.” Trường Uyên giọng điệu thản nhiên song thần sắc lại nhiều hơn mấy phần thương xót. “Nhĩ Sanh như bây giờ rất tốt.”

Nhĩ Sanh không nghĩ ngợi gì, buột miệng hỏi: “Nếu có một ngày ta chết rồi, Trường Uyên phải làm sao bây giờ ?”

Ngón tay Trường Uyên cứng đờ.

Nửa ngày không nghe được câu trả lời của Trường Uyên, Nhĩ Sanh ngẩng đầu nhìn lên, thấy sắc mặt hắn, lập tức khoát tay nói: “Không chết, không chết. Đánh chết ta ta cũng không dám chết.” Nàng cầm lấy bàn tay có chút lạnh của Trường Uyên để lên ngực mình. “Ta sẽ luôn ở bên chàng, cùng nhau nhìn sông ngắm núi, cùng nhau nhìn ngắm hết thấy, được chứ ?”

Nhĩ Sanh tùy tiện thốt ra lời hứa hẹn, Trường Uyên chuyển tầm mắt ra xa, nhẹ giọng nói: “Trước hết vẫn nên xem xét đây là đâu. Rồi khỏi rồi nói sau.”

Nhĩ Sanh nhìn ngó thần sắc Trường Uyên mấy lần, sau đó mới ngoan ngoãn đứng dậy. Phóng mắt ra xa, nàng thở dài nói: “Phải đi đâu đây !”

Trường Uyên ở sau lưng nàng trầm mặc hồi lâu, lại hỏi đến vấn đề mà Nhĩ Sanh vẫn chưa giải thích rõ: “Nhĩ Sanh, sao nàng có thể trở về ?” Hàn kiếm xuyên tim, trong thời gian ngắn mà máu ngừng chảy ra, miệng vết thương cũng nhanh chóng liền lại, dù có là Trường Uyên cũng vô pháp làm được tình trạng như thế, khó trách lại nảy sinh tò mò.

Nhĩ Sanh gãi gãi đầu, si ngốc cười: “Ta thật sự đánh Diêm vương. Hắn nói ta rất khôn nặn, trừ bỏ Trường Uyên ai cũng không chế trụ được, cho nên đá ta lên đây.”

“...Rất tốt.”

Trường Uyên rủ mắt, nghĩ thầm, hiện tại nếu nàng không muốn nói, vậy để sau này từ từ hỏi kỹ cũng chưa muộn.

Hai người chọn bừa một hướng, bắt đầu tìm kiếm đường ra. Nơi này giống như là không có người, khắp nơi chỉ toàn hoa trắng, những nơi hai người đi qua, để lại đằng sau một vệt dài những bụi phấn màu đen. Nhĩ Sanh quay đầu lại nhìn, vừa vặn trông thấy phía sau từ lúc nào hình thành một con đường nhỏ, cảm giác như, trên thế gian này chỉ có mỗi một con đường mà họ đang bước đi.

Nhĩ Sanh phấn khởi nhảy nhót mấy cái: “Trường Uyên, chúng ta không phải giống như những vị thần sáng tạo nên thế giới ?” Nàng kéo tay Trường Uyên, loạng choạng bước từng bước dài, giống như đang khoe với xung quanh hiện tại hai người có bao nhiêu thân mật, hạnh phúc. “Ta nói, nơi ta đi qua phải có một con đường, liền có một con đường xuất hiện.” Nàng từng bước nhảy đến phía trước, hoa trắng bị đạp phải nhanh chóng héo tàn hóa tro, “Ta nói nơi này phải có một cái hồ, cái hồ liền xuất hiện.” Tay nàng vung lên, khí phách hào hùng chỉ về phía chân trời, “Ta nói nơi đó có ánh sáng, sau đó ánh sáng ...”

Lời cuối cùng này vốn chỉ là muốn đùa một chút, không ngờ lời còn chưa dứt, nơi nàng chỉ mạnh mẽ bắn ra một đạo hồng quang, thẳng tắp xẹt qua đường chân trời.

Nhĩ Sanh sợ đến lùi mắt: “Xuất ... Xuất hiện thật kìa !”

Trường Uyên cười nhẹ, hắn miễn tuệ nhận thấy, sau khi đạo hồng quang kia xuất hiện, trong không khí chậm rãi phiêu tán một cỗ cảm giác quen thuộc khó hiểu. Nhĩ Sanh ban đầu còn vô cùng kinh hãi, một lúc

sau mới có phản ứng, buông Trường Uyên ra, tay trái chỉ lòng bàn tay phải nghiêm túc nói: “Gà nướng, gà quay, vịt quay, vằn thắn, bánh chảo tất cả đều đến đi.”

Gió nổi lên, một bông hoa bay vào trong tay Nhĩ Sanh, vừa tiếp xúc với khí tức của nàng liền hóa thành tro bụi màu đen, phiêu tán trong không trung.

Nhĩ Sanh thấy thất vọng còn Trường Uyên thì thấy bất đắc dĩ.

“Vì sao nói đến thức ăn lại không linh ?” Nhĩ Sanh đáng vẻ đáng thương nhìn Trường Uyên.

“Có lẽ là ... bị đánh thuế.” Trường Uyên nhớ, trước đây Ti Mệnh có nói qua một lần, ở phạm giới, khi đồ đạc tự nhiên biến mất không biết lý do, mọi người đều nói hàm hồ như vậy. Tiếp, hắn nghiêm mặt nói: “Trước tiên, chúng ta đi xem đạo hồng quang kia.”

Có mục tiêu so với đi lại lung tung tốt hơn nhiều, hai người không biết đi mất bao lâu cuối cùng cũng đến được nơi phát ra đạo hồng quang kia.

Càng đến gần, Trường Uyên nhíu mày càng chặt. Hắn rõ ràng cảm thấy khí tức bốn bề đang không ngừng ngăn chặn thần lực trong cơ thể, cảm giác áp bức tựa như khi bị giam cầm ngàn vạn năm trong Vạn Thiên Chi Khư. Nhìn Nhĩ Sanh thần sắc không đổi, đi lại vẫn nhẹ nhàng linh hoạt như trước, trong lòng Trường Uyên không khỏi có chút nghi ngờ.

Trong Vạn Thiên Chi Khư, thần lực càng cường đại lại càng bị chế ước mạnh, cho nên khi Trường Uyên ở trong đó đều không thể hóa thân thành hình người, mà Ti Mệnh so với hắn thì dễ chịu hơn nhiều. Có lẽ nơi này cùng Vạn Thiên Chi Khư là đồng dạng đạo lý.

Trường Uyên trầm ngâm nhìn từng đạo hồng quang bắn về phía chân trời. Trong ấn tượng của hắn, trừ phi là long mạch của trời đất hay chốn cấm tù kẻ khác như Vạn Thiên Chi Khư, không nơi nào bày ra phong ấn như vậy. Trong Vạn Thiên Chi Khư có phong ấn là để phòng hắn thoát ra ngoài làm loạn, vậy ở đây là phòng cái gì ? Còn nữa, nơi này Thượng cổ Phong Lan đầy rẫy, ước chừng vài chục vạn năm nay chưa từng có người đặt chân tới. Nơi ẩn mật như vậy cũng phải cẩn thận bày ra phong ấn ...

Chẳng lẽ nơi này cất giấu bí mật đáng sợ, kinh thiên động địa nào đó ?

“Trường Uyên ?” Nhĩ Sanh vẫn đi thẳng về phía trước, đợi đến lúc phát hiện không nghe thấy bước chân thì đã cách Trường Uyên một quãng xa. “Đi nhanh lên a, chàng đang nghĩ ngợi gì vậy ?”

Trường Uyên nói với Nhĩ Sanh những suy nghĩ trong lòng. Nhĩ Sanh cái gì cũng không để ý, liền tiếp hỏi: “Chàng không thoải mái sao ? Vì sao lại không thoải mái ?”

Trường Uyên dở khóc dở cười nhìn Nhĩ Sanh, có chút bất đắc dĩ cùng xấu hổ nói: “Không sao, chỉ là bị áp chế thần lực. Có lẽ chúng ta gặp phải phiền toái rồi, nếu ta đoán không lầm, nếu muốn từ đây đi ra ngoài, có lẽ là không thể.”

Nhĩ Sanh ngăn người: “Vì sao ?”

“Phong ấn của nơi này cực kỳ bá đạo, thần lực của ta bị áp chế hơn phân nửa, kể cả bắt chấp tất cả mà xông ra e là cũng không được, này là thứ nhất. Thứ hai, nơi này mấy vạn năm qua chưa từng có người phát hiện, đích thị là được che giấu vô cùng ẩn mật, nếu đúng như ta nghĩ, cửa vào của nó hẳn phải ở trong kết giới của Hoang Thành, chỉ như vậy, nơi này mới có thể giữ được không bị người quấy nhiễu. Chắc chúng ta đã không cẩn thận đụng phải cái gì mới có thể cơ duyên xảo hợp lạc đến chỗ này. Cửa vào đã ẩn mật như vậy, lối ra ... căn bản sẽ không có.”

Cần nhắc một phen những lời của Trường Uyên, Nhĩ Sanh nói: “Nếu vậy, chúng ta theo đường cũ trở về. Vào bằng cách nào thì ra bằng cách đó.”

Trường Uyên lắc đầu: “Trước đó chúng ta bị bóng tối của kết giới Hoang Thành kéo đến đây, còn theo đường nào ta cũng không biết nữa.”

“Vậy phải làm sao bây giờ ...” Nhĩ Sanh vô đầu suy nghĩ, lát sau chợt vỗ đùi “bốp” một cái nói: “Nếu không ra được, chúng ta ở tạm đây đi. Ta sinh con, chàng xây nhà, nhân tiện làm những vị thần sáng thế, tại ... thế giới chỉ có hoa này tạo ra những vật bé nhỏ.”

Nhìn hai mắt Nhĩ Sanh sáng lên, không biết nghĩ đến điều gì không thuần khiết, hai má Trường Uyên bỗng đỏ ửng.

“Khụ.” Hắng giọng một tiếng, hắn nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác nói: “Hay chúng ta cứ đi thử lên phía trước xem, biết đâu lại thu hoạch được điều gì khác.”

“Cũng đúng.” Nhĩ Sanh nói: “Chỉ cần có thể cùng Trường Uyên sinh con, ở đâu cũng được.”

Nhĩ Sanh nghênh ngang vung tay, khí phách hào hùng đi về phía trước, Trường Uyên theo sau, nghiêm túc tự hỏi hồi lâu, nhỏ giọng nói: “Vẫn nên ở trong phòng tốt hơn ...”

[1] Lôi Trì ở đây có nghĩa là khó khăn.

[2] Như hình với bóng.

28. Chương 30

Hồng quang

Trong Hoang Thành Vô Cực, cát vàng vẫn bay đầy trời.

Nữ Oán nhìn theo Trường Uyên và Nhĩ Sanh đi vào trong kết giới, bàn tay nâng chiếc đầu người nhỏ khê hạ xuống. Cửa thành nặng nề đóng lại, nàng cô đơn đứng dưới cổng thành khổng lồ, ngây ngốc nhìn nước sơn đỏ sặc sỡ trên cánh cổng, một thân Hồng y như muốn hòa tan với sắc đỏ của nó.

Nhóm thủ vệ bên cạnh gọi mấy tiếng, nàng cũng không để ý. Tất cả mọi người đều đã quen với tính tình quái gở của vị thành chủ phiêu hốt[1] này. Đương nhiên lúc này sẽ không tính toán, đều khoát tay đi làm việc của mình.

Bão cát cuộn lên, vạt áo nàng nhẹ bay trong gió, Nữ Oán vuốt khê cái đầu nhỏ trong tay, miệng không ngừng nỉ non một câu, nhóm thủ vệ chưa rời đi cũng nghe được ít nhiều ý vị bi thương trong đó.

“Sinh tử tương tùy, có thể không ...” Cũng không biết là đang hỏi ai.

Nữ Oán vẫn đứng đó, thẳng đến khi tiếng chuông cổ trên cổng thành rung lên, đôi mắt nàng mới khê chớp động, hồi phục lại tinh thần. Nhìn lên bầu trời vĩnh viễn là đêm đen, khóe miệng Nữ Oán khê nhếch lên, rỉ ra một tiếng thở dài. Đầu ngón chân vừa chuyển, đang muốn trở về, nàng chợt nghe thấy nhưng tiếng “răng rắc” vang lên bên ngoài cổng thành.

Sinh sống trong Hoang Thành mấy trăm năm, chưa từng nghe qua bên ngoài cổng thành truyền đến tiếng động nào, đôi mắt Nữ Oán đành lại, đề phòng dựng thẳng lỗ tai cẩn thận thám thính tiếng vang bên ngoài. Bên tai truyền đến tiếng gió vù vù, cửa thành lại không chút động tĩnh, tựa như thanh âm mới rồi là do nàng nghe nhầm.

Nữ Oán nhíu mày, xoay người rời đi.

Ngay lúc nàng vừa mới quay lưng đi, cửa thành bỗng vang lên một tiếng thật lớn, bị một cổ lực lượng mạnh mẽ đẩy ra. Phía bên ngoài vẫn là màn đêm thâm u, bão cát giống như trồn sâu vào bóng tối vô cùng vô tận.

Nữ Oán giật mình, kinh ngạc quay đầu lại.

Nam tử một thân trường bào lam sắc, toàn thân đầy máu xuất hiện trong màn đêm. Trong hắn giống như một vị tướng quân toàn thân đầm máu trở về từ chiến trường, mỗi một bước đi đều nặng nề mà kiên định.

Thân ảnh kia mỗi lúc một đến gần, Nữ Oán tròng lớn mắt không dám tin, nhìn người nọ đến ngay người.

Thủ vệ Hoang Thành nghe tiếng động lớn bên ngoài cửa thành đều lũ lượt chạy đến, nhìn cảnh tượng như vậy cũng ngây ngẩn cả người. Phần lớn họ trước kia đều mang dáng vẻ ác bá hung hăng càn quấy, theo thời gian cũng không còn bệ vệ như trước, trải qua biến cố bất ngờ này, ai nấy không khỏi cảm thấy bối rối.

“Vì sao lại có người xâm nhập vào được kết giới Hoang Thành ! Thế giới bên ngoài bị hủy rồi sao ?”

“Thành chủ ! Lớn chuyện rồi ! Lớn chuyện rồi !”

“Cửa thành bị đá hư rồi ! Chỗ bị hư không biết tìm miếng gỗ nào tu sửa đây ! Mà tảng đá trên cổng thành cũng không thấy đâu !”

Xung quanh vô cùng ồn ã nhưng không một lời nào lọt được vào tai Nữ Oán —“Đọa tiên Trường An ! Là đọa tiên Trường An !” Một kẻ bị hấn bắt vào trong Hoang Thành không khỏi hoảng loạn mà kêu to.

Đọa tiên Trường An ...

“Trường An, Trường An, tên chàng Chân Bình nhớ kỹ, ta cũng muốn một cái tên bình thản an nhác như vậy. A Vu A Vu, tên này kêu lên không giống với bất kỳ ai cả !”

“A Vu cũng được, ngắn gọn lại hào phóng, ta thích.”

Nữ Oán còn nhớ rõ, khi đó Trường An vừa xoa đầu nàng, vừa cười rục rịch, ấm áp thế nào.

Đã bao lâu rồi không nhớ lại chuyện cũ, Nữ Oán thầm nghĩ, nếu sau này không còn được thấy hắn, chỉ sợ đến chết nàng cũng không nhớ lại. Bởi vì, lúc ấy hạnh phúc thế nào, hiện tại liền cô đơn, đau khổ như thế.

Bước vào trong Hoang Thành, cửa thành phía sau lưng chỉ nha hai tiếng, đóng sập lại. Trong ánh mắt kinh nghi bất định của mọi người, Trường An chậm rãi đi về phía người nọ. Mỗi bước chân, máu liền nhỏ xuống, in dấu trên cát những dấu chân đỏ tươi.

Nữ Oán đứng ngây người nguyên tại chỗ, trơ mắt nhìn hắn bước về phía mình, cảm giác, tay chân dần dần vô lực. Thì ra, Trường An trông như vậy, Nữ Oán thầm nghĩ, thì ra trong trí nhớ của nàng, Trường An không biết từ bao giờ đã trở thành một hình bóng mơ hồ, không giống như ngọn lửa rực rỡ thiêu đốt mà ấm áp như tia nắng mặt trời.

“A Vu.” Trường An chìa tay ra, hắn giống như mới bước ra từ vũng máu, cả người khắp nơi đều là máu. Dáng vẻ chật vật nhưng trên mặt lại mang theo tươi cười vui vẻ: “Ta đến đón nàng.”

Ánh nhìn của Nữ Oán chuyển từ đôi tay tái nhợt lên đôi mắt như bị máu trát lên, lại giống như không nghe hiểu lời hắn nói, vẫn chỉ chờ đợi nhìn Trường An.

Trường An cũng chấp nhất bước từng bước tới phía Nữ Oán, nhưng khi đầu ngón tay hắn sắp chạm được vào má nàng, chợt hắn thấy mắt mình hoa lên, cả người mềm nhũn, đổ gục xuống. Đang lúc mọi người nghĩ rằng Trường An sẽ té ngã trên đất, Nữ Oán bỗng đứng bước lên phía trước, khó khăn đỡ lấy thân mình mềm oặt của Trường An, đưa tay lau đi máu tanh trên mặt hắn.

“A Vu.” Trước lúc hôn mê, Trường An ở bên tai Nữ Oán thì thầm nói: “Chúng ta trở về đi.” Nữ Oán trầm mặc hồi lâu, câu đầu tiên khi họ gặp lại nhau đó là: “Không trở về được nữa rồi.”

Trường An vươn đôi tay vô lực lên, gắt gao nắm lấy ống tay áo nàng, liên tiếp lặp lại: “Chúng ta trở về đi ...” Thanh âm run rẩy giống như một đứa nhỏ sợ bị bỏ rơi.

“Không trở về được nữa rồi.”

Nhưng lời tàn nhẫn như vậy, không nặng không nhẹ nhưng đã đục đến vết thương lòng của Nữ Oán, khiến nàng đau đến run rẩy, mà Trường An đã hôn mê bất tỉnh trong lòng nàng.

Ngồi lặng người trong chốc lát, Nữ Oán đỡ Trường An dậy, nhìn quanh bốn phía thấy mọi người đều bày ra bộ dạng như gặp quỷ nhìn hai người, nàng trầm mặt, thanh âm trước sau vẫn nặng trĩu âm khí: “Đều thất thân cái gì ? Đây là nam nhân của chủ thành mấy người, còn không mau tới chào.”

Cầm mọi người lặng lẽ rút xuống ...

Nữ Oán hơi ngẩng đầu bá đạo nói: “Chuẩn bị kiệu, đem nam nhân của ta về.”

Cùng lúc ấy, ở một nơi khác hoa trắng nở khắp mọi nơi, Trường Uyên và Nhĩ Sanh vẫn đi về phía phát ra hồng quang.

Đến một con dốc nhỏ, Nhĩ Sanh nhìn thấy cảnh tượng bên dưới không khỏi giật mình trừng lớn mắt: “Đây là ... Cái gì ?”

Một cái hồ lớn hình tròn lẳng lẳng nằm đó, mặt hồ giống như vòng tròn âm dương bát quái, nửa đen nửa trắng, trong đó có viên cầu màu đỏ đang không ngừng xoay tròn, khi hai viên cầu tụ lại một chỗ liền phát ra hồng quang, thẳng tắp bắn về phía chân trời, đó cũng chính là phía đã mang hai người đến đây.

Nhĩ Sanh tò mò nhảy xuống, cẩn thận xem xét nước trong hồ: “Đây là nước thật sao ?” Vực tay múc một ít lên quan sát, nước hồ trong vắt, không khác gì nước ở những hồ bình thường, tò mò càng sâu, Nhĩ Sanh le lưỡi định nếm thử. Trường Uyên từ phía sau nâng đi tới, lẳng lẳng giữ lấy tay nàng. “Còn chưa rõ đây là nước gì, đừng uống thử.”

Nhĩ Sanh nghe lời đem nước đổ lại trong hồ, mới vừa đứng dậy, mặt hồ đột nhiên lăn tăn gợn sóng. Liên tiếp gặp phải chuyện ngoài ý muốn, Nhĩ Sanh có chút đa nghi hơn, vội vàng lui về phía sau hai bước, khoát tay nói: “Có yêu quái bò ra sao ? Ta còn chưa uống đâu, thật sự là chưa uống.”

Trường Uyên vỗ nhẹ đầu nàng trấn an.

Trong hồ cũng không bò ra con yêu quái nào như tưởng tượng của Nhĩ Sanh, mặt hồ chỉ khẽ gợn chút sóng, bên nước màu trắng mơ hồ hiện ra huyền cảnh[2]. Trường Uyên hí mắt cẩn thận đánh giá, phát hiện huyền cảnh mà hồ nước phản chiếu là cảnh sắc trong Hoang Thành, đầy trời cát vàng, cửa thành màu son cao lớn.

Nhĩ Sanh tròn mắt ngạc nhiên: “Sao có thể ? Giống quá đi mất. Hoang Thành ở trong hồ nước sao ?”

Trường Uyên lẳng lẳng quan sát cảnh tượng đó một lúc, ánh mắt bỗng chuyển sang phía bên nước màu đen này giờ vẫn luôn tĩnh lặng như chết, như nghĩ tới điều gì, trong mắt hần thoáng hiện ra một tia dao động.” Đúng lúc đó, Nhĩ Sanh bỗng kéo kéo tay áo Trường Uyên, chỉ vào huyền cảnh kinh hô: “Đó là Trường An cùng Nữ Oán ... Họ ... Bọn họ đang ôm nhau ! Quả nhiên hai người đó là phu thê!”

Nhĩ Sanh say sưa suy đoán chuyện xưa giữa hai người họ, Trường Uyên thì nghiêng ngả nhìn mặt hồ. Không bao lâu sau, trong hồ lại lăn tăn nhộn nhạo, huyền cảnh biến mất không thấy gì nữa. Hồng quang cũng theo đó mà dần dần biến mất.

“Ai ... Sao lại biến mất rồi !” Nhĩ Sanh cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Trường Uyên lại nói: “Có lẽ ta đã tìm được biện pháp ra ngoài.”

Hai mắt Nhĩ Sanh chợt sáng bừng: “Biện pháp gì vậy ?”

“Nếu đúng như suy đoán của ta, lối ra bên ngoài hẳn là ở giữa hồng quang.”

Nhĩ Sanh ngẩng đầu nhìn lên, thiên không đã không còn ánh sáng hồng như ban nãy: “Nhưng đã không còn nữa.”

“Không vội, nếu như thứ ánh sáng đó đã xuất hiện một lần, hẳn sẽ còn có lần thứ hai.”

“Trường Uyên, sao chàng biết hồng quang kia chính là đường ra ?”

Trường Uyên lẳng lẽ giải thích, “Kia thực sự không phải đường mà là mắt trận. Phàm là mê trận đều nhất định có mắt trận, đó chính là nhược điểm của toàn bộ trận pháp. Phong ấn của Hoang Thành Vô Cực cùng Vạn Thiên Chi Khư đồng dạng với nhau, đều là trận pháp do thiên địa tự thành. Vạn năm qua cũng chưa từng có người biết được nơi mắt trận này, tất cả mọi người đều nghĩ, hai nơi đó không có mắt trận ... Nhưng mà nay, xem ra không hẳn là như vậy.”

Nhìn vệt hồng quang còn sót lại trên bầu trời, hần nói: “Bên nước màu trắng có thể chiếu ra quang cảnh trong Hoang Thành, tất có liên hệ với nó. Phong ấn của nơi này cơ hồ giống với phong ấn trong Vạn Thiên Chi Khư, có thể chứng thực thêm cho suy luận của ta. Hai màu của hồ nước này, một tượng trưng cho Hoang Thành Vô Cực, cái còn lại cho Vạn Thiên Chi Khư; một tượng trưng cho bóng đêm vĩnh hằng, một tượng trưng cho ban ngày trường cửu. Không phải, ở Vạn Thiên Chi Khư không có ban ngày còn Hoang Thành Vô Cực chẳng có đêm đen đó sao !”

Nhĩ Sanh chớp chớp mắt nhìn Trường Uyên chốc lát: “Cho nên ? Cùng với việc chúng ta có thể ra ngoài có quan hệ gì ?”

Trường Uyên vốn đang nói rất hưng trí, cảm giác mình có thể suy được ra quan hệ giữa chúng khiến hắn có chút kiêu ngạo nhưng đột nhiên bị Nhĩ Sanh hỏi trắng ra như vậy, hắn không khỏi nghẹn họng nhìn nàng trân trối, sau cùng mới khụ một tiếng nói: “Nói cách khác, nơi này chính là mắt trận của Vạn Thiên Chi Khư cùng Hoang Thành Vô Cực. Cảnh tượng trong Hoang Thành mới rồi xuất hiện lúc có hồng quang, lúc hồng quang biến mất, nó cũng biến mất theo. Có thể thấy được, hồ này là nối liền với bên ngoài, nếu chúng ta có thể đi vào trong ánh sáng kia, nói không chừng có thể ra được ngoài.”

Nhĩ Sanh vẫn chớp chớp mắt nhìn Trường Uyên: “Nhưng mà ánh sáng đó đã biến mất rồi.”

“...Sẽ còn xuất hiện nữa.”

[1] Mơ hồ, lơ lửng.

[2] Ảo cảnh không có thực.

29. Chương 31

Trở về

Tìm được phương pháp ra ngoài rồi, nhưng khi họ định đi thì hồng quang lại tiêu thất. Hai người rơi vào đường cùng chỉ đành ngồi bên hồ nước, phóng tầm nhìn ra xa nhìn ngắm bầu trời, chờ hồng quang xuất hiện trở lại.

Gió hiu hiu thổi, Nhĩ Sanh cảm thấy buồn ngủ, đầu gật gù, gật gù, ngả về phía Trường Uyên. Trường Uyên vốn đang nhíu mày chăm chú quan sát hai quang cầu đỏ trong hồ, thần sắc có chút trầm ngâm. Thoáng nhìn sang phía bên cạnh, thấy Nhĩ Sanh hai mắt nhắm nghiền, gật gù đường như rất buồn ngủ, nhìn xuống khoảng cách giữa hai người, hắn tỉnh bơ dịch người về phía nàng.

Nhĩ Sanh nghiêng đầu, vừa vặn dựa vào vai ai đó.

Sợi tóc đen mềm mại rủ xuống, quệt nhẹ vào bên cổ hắn, tâm tình của Trường Uyên cũng theo đó mà dịu lại. Khẽ nghiêng đầu về phía Nhĩ Sanh, đỉnh đầu hai người chạm nhau, hắn khẽ dụi dụi đầu, mặc dù không cười nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ thỏa mãn hiếm thấy. Hắn giống như đứa nhỏ trộm được đường, đắc ý hưởng thụ giây phút an nhàn này. Dù những đóa hoa trắng bay ngang qua họ rồi hóa thành bụi, hắn cũng thấy cảnh như vậy thật đẹp.

Trường Uyên nghĩ, cứ coi như không đi qua vạn dặm đường, vượt trăm sông ngàn núi ngắm nhìn thế giới rộng lớn, nhưng có thể giữ được một mảnh an bình trong tim, như vậy cũng không phải không tốt ...

Đang nghĩ ngợi miên man, chợt nghe tiếng Nhĩ Sanh nói mơ: “Thật ...” Nàng còn chép chép miệng, giống như đang hồi tưởng lại hương vị kia.

Trường Uyên trầm mặc phóng tầm mắt nhìn ra xa, sau đó xoa xoa ngón tay, đặt bên miệng Nhĩ Sanh. Nhĩ Sanh khẽ chu môi, chạm đến đầu ngón tay hắn, vô cùng không khách khí mà ngậm lấy.

Trường Uyên thấy nàng ngủ khá say, cũng không đem ngón tay rút ra, tùy ý Nhĩ Sanh chốc chốc thì liếm, chốc chốc lại cắn.

Nếu có thể cùng Nhĩ Sanh ngồi mãi như vậy, quả thực không tồi. Trường Uyên thầm nghĩ, nàng đói bụng, hắn liền dứt nàng ăn như vậy.

Gió hiu hiu thổi, không biết qua bao lâu, hai quang cầu màu đỏ trong hồ bỗng dưng lóe sáng, liền sau đó, hai đạo hồng quang từ trong quang cầu bắn ra, xẹt ngang không trung, tụ lại nơi cuối chân trời.

Ánh mắt Trường Uyên thoáng dừng lại bên nửa hồ màu đen, giống như đã hạ quyết tâm gì đó, thở dài một tiếng, lay Nhĩ Sanh tỉnh lại. “Chúng ta cần phải đi rồi.”

Nhĩ Sanh mơ màng ngồi thẳng dậy, dụi dụi mắt nói: “Phải đến học đường hay xuất môn trừ yêu quái a?” Lời còn chưa dứt, nàng bỗng tỉnh táo hẳn lại: “Không đúng, hồng quang xuất hiện lại rồi sao ? Nhanh đi thôi ! Nếu không lại không thấy !”

“Không thể lỗ mãng !” Trường Uyên kéo Nhĩ Sanh lại, “Chúng ta còn không biết luồng sáng kia dừng lại ở đâu, để ta đi trước thăm dò.”

Nhĩ Sanh gãi gãi đầu: “Bên ngoài đâu là rừng gươm biển lửa cũng phải đi, còn hơn là bị vây ở một nơi như thế này.”

Trường Uyên lắc đầu, bắt đắc dĩ nói: “Tật xấu lỗ mãng này sao lại giống Ti Mệnh như vậy ...”

“Ai mà giống nàng ta !” Nhĩ Sanh vừa nghe những lời này liền bùng phát, nắm lấy cổ áo Trường Uyên, dằn vẻ như muốn đánh nhau nói: “Ta nói rồi, sẽ không để nàng ta bước vào cửa ! Ai mà thêm giống nàng ta ! Trừ bỏ ta, ai chàng cũng không được phép thú.”

Trường Uyên lập tức nghiêm túc phụ họa: “Ai cũng không thú.”

Nhĩ Sanh lúc này mới buông Trường Uyên ra, thay hẳn sửa lại vạt áo, nói: “Tuy rằng trước đây có từng nghe những nữ đệ tử Vô Phương nói, nam nhân đều là kẻ lừa đảo, nhưng ta tin Trường Uyên không phải nam nhân bình thường, chàng nhất định sẽ không gạt ta.”

Trường Uyên nghiêm túc gật đầu, lập tức nói: “Trước tiên nàng cứ đứng đây đã, ta đi dò xét hồng quang kia một chút.”

“Liệu có nguy hiểm gì không ?”

“Không đâu.”

“Ta ở đây chờ chàng.”

Trường Uyên nhún người nhảy lên, thẳng hướng chùm sáng kia lao đi.

Nhĩ Sanh ngoan ngoãn ngồi bên hồ chờ Trường Uyên trở về. Trong lúc chờ đợi, Nhĩ Sanh nhìn xuống bên nước hồ màu trắng, không thấy hiện ra cảnh sắc Hoang Thành, tầm mắt liền chuyển sang bên nước màu đen bên cạnh. Trường Uyên nói, phía bên này thông với hồ nước trong Vạn Thiên Chi Khư.

Vạn Thiên Chi Khư, nơi giam giữ rồng.

Nhĩ Sanh cố căng mắt nhìn xuống mặt hồ, nhưng ngoài trừ một mảnh tối đen, cái gì cũng không có. Nhĩ Sanh nghĩ, Trường Uyên đã sống như vậy qua mấy vạn năm sao ? Nơi đó có bao nhiêu cô tịch[1]...

Đúng vậy, quả thực là vô cùng cô tịch.

Thanh âm bắt nam bắt nữ lại đột ngột vang lên trong tâm trí. Nhĩ Sanh ban đầu có chút hoảng sợ, nhưng lập tức khôi phục lại được bình tĩnh. Người không ngừng trải qua kinh hách, tập mãi cũng thành thói quen. Vỗ vỗ trái tim vẫn đang đập bình thường trong ngực, nàng bình tĩnh nói: “Người nói chỉ hoạt động trong trái tim ta.”

“Đúng vậy.” Vật kia đáp, “Nhĩ Sanh, thứ người nghe được lúc này chính là tiếng lòng của người.”

“Tiếng lòng ?”

“Đúng vậy, Trường Uyên ngây ngốc một mình trong Vạn Thiên Chi Khư hơn mấy vạn năm, nơi đó một mảng tối đen trống rỗng, so với chết còn tĩnh mịch hơn, nếu là người bình thường, chỉ sợ đã sớm điên rồi. Dù sao ở nơi như vậy, ai còn cho rằng mình vẫn đang sống.”

Nhĩ Sanh bỗng chốc nhớ đến bản thân trước kia, sau khi cha mẹ nàng vừa mới qua đời không lâu, nàng một mình nằm ở trong phòng, vừa đói vừa nhìn căn phòng vắng lặng cùng lạnh lùng, khóc đến sưng cả mắt. Nàng chăm chăm nhìn bên nước hồ tối đen, nghĩ đến dáng vẻ Trường Uyên lúc biến thành Đại Hắc Long,

cô đơn cuộn mình trong bóng đêm, tâm khê nảy lên, lăm lăm lâu bầu nỉ non: “Trước đây, nhất định chàng cũng đã lặng lẽ khóc ...”

“Chỉ dựa vào một lời tiên tri vu vơ, chúng thần liền khẳng khái cho rằng thiên địa sẽ bị hủy dưới chân Thần Long, cho nên Thượng cổ Thần Long mới bị thiên phạt mà diệt tộc, huyết mạch còn sót lại duy nhất cũng vĩnh viễn bị giam trong Vạn Thiên Chi Khư. Nhĩ Sanh, người không cảm thấy bất bình hay Trường Uyên sao ?”

Nhĩ Sanh nhớ lại rất lâu trước kia, quãng thời gian còn ở trong Hồi Long cốc, Long trụ từng từng dựng thẳng lên trời tựa như muốn vươn đến Thiên Đình, còn cả ngữ khí lạnh lùng của Trường Uyên khi nói, “Thiên phạt, không sai cũng phải chịu.” Giờ nhớ lại thần sắc Trường Uyên lúc đó, Nhĩ Sanh thật muốn ôm hắn vào lòng mà vỗ về.

“Thật may, Trường Uyên đã thoát được ra khỏi đó.”

“Lời này sai rồi.” Vật kia cười quái dị, nói, “Vĩnh viên bị giam trong Vạn Thiên Chi Khư chính là Thiên phạt, đám thần tiên nhàn rỗi trên Cửu Trùng Thiên e rằng vẫn thường đem chuyện này ra tán gẫu, một ngày nào đó sẽ phái người xuống bắt hắn về. Chỉ cần Trường Uyên vẫn là Thần Long, Vạn Thiên Chi Khư còn, cuộc đời này của hắn sẽ tránh không khỏi gặp ghênh, càng trôi qua không an ổn.”

Sắc mặt Nhĩ Sanh trắng bệch, trong lòng nổi lên một cơn giận dữ: “Trường Uyên bị cầm tù nhiều năm như vậy, cho dù có tội đáng lẽ cũng là chuộc xong rồi, huống chi hắn căn bản không làm gì sai trái.”

“Đúng vậy, có sai chính là thiên mệnh.” Thanh âm bất nam bất nữ kia bỗng trở nên bén nhọn, ngưng lại trong chốc lát, hắn lại tiếp tục cười quái dị nói: “Nhĩ Sanh, nếu có thể cứu được Trường Uyên, đảm bảo quãng đời về sau được sống tiêu dao, người có đồng ý dốc toàn lực giúp hắn ?”

“Người hỏi gì vô nghĩa vậy !”

“Hi hi, hiện cơ hội đến rồi. Trường Uyên không thể thay đổi thân phận Thần Long của mình nhưng nếu Vạn Thiên Chi Khư biến mất, không còn nơi có thể giam cầm hắn, người nói ...”

Còn chưa nói hết câu, ý tứ đã lộ rõ. Đôi mắt Nhĩ Sanh sáng lên. Vật kia sống trong tâm trí Nhĩ Sanh, tự nhiên cũng hiểu được tâm ý nàng, hắn vui vẻ bật cười ha hả: “Nơi đây vốn là mắt trận của Vạn Thiên Chi Khư cùng Hoang Thành Vô Cực. Phàm là mê trận, mắt trận bị phá, mê trận cũng tất phá, dù có là trận pháp do thiên địa hình thành cũng không có ngoại lệ. Nhĩ Sanh, mắt trận của hai nơi này đã gần trong gang tấc, đó, người nhìn quang cầu hồng sắc trong hồ kia đi, đánh vỡ nó, Vạn Thiên Chi Khư liền không còn tồn tại. Sau này, người cùng Trường Uyên đều có thể trải qua những tháng ngày an bình.”

Hủy nó ... Nhĩ Sanh vốn còn chút chần chừ, nhưng thanh âm bất nam bất nữ kia lại không ngừng kêu gào trong tâm trí, thanh sắc mỗi lúc một bén nhọn, bất tri bất giác, trong mắt Nhĩ Sanh sinh ra không ít lệ khí. Đúng vậy, nàng nghĩ, Trường Uyên không nên bị giam cầm ở nơi này. Một người dịu dàng lại thiện lương như Trường Uyên không nên bị oan uổng mà chịu giam cầm nhiều năm như vậy, giờ hắn nên được tự do.

Nàng bước lên phía trước hai bước, trong tay ngưng tụ một cỗ linh lực.

Vật kia lại nói: “Lấy linh lực của người hiện tại, không đủ đánh vỡ mắt trận. Nhưng may mắn là trên tay người có chiếc chuông – linh vật trấn thủ đại môn Vạn Thiên Chi Khư, nếu đem linh lực rót vào trong chuông, dùng nó để đánh, mắt trận tất phá.”

Nhĩ Sanh quả nhiên nghe theo lời hắn, đề khí thả người nhảy lên phía trên quang cầu trong hồ, sau đó đem toàn bộ linh lực rót vào trong chuông, thanh âm sắc nhọn trong thâm tâm nàng không ngừng kêu gào: “Để ta giúp người một tay !”

Vừa dứt lời, Nhĩ Sanh chỉ cảm thấy một cỗ khí tức nặng nề cường ngạnh tràn vào trong kinh mạch nàng, trộn lẫn với linh lực vốn có của Nhĩ Sanh, theo nàng vận khí mà đi khắp cơ thể, lan tỏa đến từng kinh lạc. Lồng ngực đau như bị xé rách, Nhĩ Sanh không kiềm nổi mà rên thành tiếng.

Vật kia ở trong đầu nàng không ngừng cười quái dị: “Nghĩ đi, chỉ với một kích này, những ngày tháng sau này Trường Uyên sẽ không còn phải chịu tù túng khổ sở.”

Nhĩ Sanh cắn răng cố nén lại đau đớn như muốn nổ tung nơi lồng ngực, đem tất cả linh lực tập trung trong lòng bàn tay phải, sau đó mãnh liệt rót vào trong chuông. Linh lực ào ạt tràn vào, màu sắc của chiếc chuông cũng theo đó mà biến đổi.

“Đánh !”

Nhĩ Sanh hét lớn một tiếng, nhắm ngay quang cầu hồng sắc đánh tới.

“Oành!!!” Một tiếng vang thật lớn, bên phía mặt hồ màu đen, hơi nước dựng đứng một mảng.

Một lúc sau, hơi nước tán đi, chân trời vẫn chìm trong một sắc hồng, trên mặt hồ, hai quang cầu màu đỏ vẫn hoàn hảo như trước, không có nửa điểm hư tổn, nhưng, lại không thấy bóng dáng Nhĩ Sanh đâu.

Bên nước hồ màu trắng nhàn nhạt hiện lên cảnh sắc Hoang Thành, cảnh tượng thay đổi, hiển lộ hình ảnh Nữ Oán ngồi bên giường Trường An, tinh tế vuốt ve tóc mai hắc.

Trong Hoang Thành Vô Cực, mặt đất rung lên rất nhẹ. Có người miễn cưỡng cảm nhận được chấn động rất nhỏ ấy, nhưng chờ trong chốc lát thấy không có việc lạ nào phát sinh liền nghĩ có lẽ là ảo giác của bản thân, lại tiếp tục với những phần việc của mình. Với họ bây giờ, tin tức lớn nhất có: Một, thành chủ ra tay cứu người, tên người nọ là Trường Uyên, một đạo tiên. Hai, đạo tiên Trường An là từ bên ngoài tiến vào. Ba, thành chủ cùng đạo tiên Trường An từng là phu thê. Trong ba điều ấy, mỗi một điều đối với những kẻ trong Hoang Thành mà nói đều là những kích thích cực lớn, càng không nói đến, ba điều lại cùng xảy ra một lúc.

Mọi người bàn tán sôi nổi, dưới cổng Hoang Thành hiếm khi được dịp náo nhiệt như vậy.

Nhưng dù bên ngoài náo nhiệt thế nào cũng không khuấy nhiễu được đến Nữ Oán, lúc này nàng đang ngồi bên người Trường An, chăm chú nhìn khuôn mặt hắc. Dường như muốn kiểm chứng người trước mặt là thật hay giả, cho nên dò xét rất cẩn thận, tỉ mỉ. Mặt đất khẽ rung chuyển, nàng giật mình hoàn hồn.

Trong Hoang Thành căn bản không có địa chấn, rung động kia thoáng tưởng như bình thường nhưng nhất định đã xảy ra chuyện đại sự gì đó. Làm thành chủ nhiều năm, mỗi khi xảy ra chuyện, cơ hồ đã thành thói quen, nàng luôn là người đầu tiên phản ứng. Phất nhẹ y phục, nàng lập tức đứng dậy định ra ngoài, cổ tay lại bị một bàn tay ấm áp nắm chặt, người nằm trên giường nọ chẳng biết đã tỉnh từ lúc nào.

Nữ Oán giật mình, chống lại ánh mắt của hắc, trong đầu một mảnh trống rỗng.

“A Vu.”

Nàng trầm mặc hồi lâu, nói: “Ta gọi là Nữ Oán.”

“A Vu ...” Đối với sự lãnh đạm của nàng, âm điệu Trường An có chút khổ sở, một tiếng “A Vu” này, tựa như tiếng ngao ô ngao ô của một con vật nhỏ, mang theo chút ít ý vị đáng thương.

“Nữ Oán.” Nàng rút tay ra, nét mặt càng thêm nguội lạnh, thanh âm ít nhiều lộ ra phần gượng gạo.

Trường An gắt gao nhìn nàng. Nữ Oán rủ mắt, đẩy cửa đi ra ngoài.

“A Vu.” Trường An cất giọng gọi, “Ta tới đón nàng.”

Bước ra khỏi cánh cửa, thân ảnh nàng cứng lại, ở trong Hoang Thành ngày ngày đêm đêm cát vàng bay đầy trời vung lên ồng tay áo. Tay áo màu đỏ run rẩy tung bay trong gió.

Nữ Oán nhỏ giọng nói: “Ta nói lần thứ ba, không trở về được nữa.”

Tiếng nói vừa dứt, ồng tay áo màu đỏ kia cũng hóa thành cát vàng, tán đi hòa vào trong làn gió cát

Đồng từ Trường An co rút lại, hắc trở mắt nhìn thân ảnh nhợt nhạt của Nữ Oán chậm rãi hóa thành cát. Mới đầu là ồng tay áo, sau đó là bàn tay, rồi cả cánh tay, cuối cùng là nửa thân hình, đều hóa thành cát vàng, theo gió bay đi.

Nửa nhân diện còn sót lại, Nữ Oán xoay đầu, tuy nghịch sáng nhưng vẫn có thể thấy rõ sự âm lãnh trên gương mặt nàng: “Ta vốn là thành chủ Hoang Thành, cát vàng trong thành chính là ta, mà ta cũng chính là cát. Vốn ta sớm đã hòa thành một thể với Hoang Thành, không cách nào phân cách.

Trường An nghẹn họng trân trối. Lại tiếp tục nghe nàng tàn nhẫn nói: “Ta là Nữ Oán, A Vu đã chết rồi.”

[1] Hiu quạnh, vắng vẻ.

30. Chương 32

Nhĩ Sanh được Trường Uyên cứu lên bờ. Hắn dùng sức ấn bụng nàng, nước từ trong miệng trào ra, Nhĩ Sanh nằm sấp một bên, khó chịu ho khan.

Trường Uyên thở hổn hển mấy hơi, tại nơi này dùng thần lực khiến hắn cảm thấy bị áp bức gấp đôi, chỉ trên dưới hai chiêu đã phải cố hết sức.

Chờ khi hơi thở dần ổn định, hắn mới quay đầu xem xét Nhĩ Sanh còn đang ho khan. Nhĩ Sanh không biết bơi, thậm chí còn sợ nước, cho nên khoảnh khắc rơi vào trong hồ kia, cơ thể nàng lập tức đình chỉ toàn bộ phản kháng, theo bản năng ôm chặt lấy hông hắn, giống như gặp được khúc cây cứu mạng, gấu gao ôm chặt lấy.

Trường Uyên chau mày nhìn một đường màu đen, dài và mảnh trên cổ Nhĩ Sanh theo kinh mạch lan kín cả khuôn mặt, màu sắc hắc tuyến dần nhạt đi, cuối cùng chậm rãi tụ lại, biến mất tại ấn đường của nàng. Nhĩ Sanh ưm một tiếng, dần dần tỉnh lại.

Nhìn nàng ôm ngực thở khó nhọc, mày Trường Uyên nhíu lại càng chặt, hắn trầm giọng hỏi: “Vì sao lại đột nhiên tấn công quang cầu màu đỏ trong hồ?”

Trường Uyên vốn ở phía trên tìm kiếm phương pháp ra ngoài, chợt thấy bên dưới xuất hiện một cỗ tà khí cổ quái liên cuồng quýt chạy xuống, vừa đúng lúc nhìn thấy Nhĩ Sanh đang gây khó dễ cho nửa bên hồ nước đại diện cho Vạn Thiên Chi Khư. Nếu không phải hắn kịp thời chặn lại một đòn kia của Nhĩ Sanh, hiện giờ nơi này không biết sẽ biến thành thế nào nữa.

Nhĩ Sanh ho khan mấy tiếng, thật vất vả mới định thần lại, đầu óc giống như tương hồ cũng dần trở nên tỉnh táo. Nàng nhìn Trường Uyên sắc mặt nghiêm túc bên cạnh, giả vờ ngồi dậy nói: “Ta muốn hủy đi Vạn Thiên Chi Khư, sau này Trường Uyên sẽ không bị người khác đuổi giết nữa.”

Sắc mặt Trường Uyên lạnh lùng, thần sắc nghiêm khắc Nhĩ Sanh chưa bao giờ trông thấy: “Kẻ nào nói nàng biết làm như vậy có thể hủy đi Vạn Thiên Chi Khư?”

Lấy lịch duyệt Nhĩ Sanh, nhiều nhất cũng chỉ từng xem qua mấy quyển sách lưu giữ chút truyền thuyết trên thế gian ở Vô Phương, nàng sao có thể biết dùng mắt trần phá giải mê trận của trời đất, càng không biết đến chuyện Vạn Thiên Chi Khư cùng chiếc chuông thủ hộ này tương sinh tương khắc. Hơn nữa, mới rồi trong khoảnh khắc ngăn trở một đòn kia của Nhĩ Sanh, hắn rõ ràng cảm nhận được, nàng hoàn toàn không giống như bình thường. Chiêu thức tà dị cổ quái, tuyệt không phải chiêu thức Vô Phương, lại càng không phải thuật ngửa địch của Long tộc mà hồi đầu hắn dạy.

Nếu không phải có kẻ ở phía sau giở trò, Nhĩ Sanh sao có thể đột nhiên học được nhiều pháp thuật này nọ như vậy. Còn nữa, hắc tuyến mới rồi biến mất tại ấn đường của nàng, nếu hắn không nhầm, đó chính là tà khí.

Trường Uyên thấy bộ dáng Nhĩ Sanh ấp úng không dám nói thật, sắc mặt trầm xuống.

Rốt cuộc là sai lầm thế nào ...

Nhĩ Sanh không đoán được Trường Uyên sẽ giận dữ như vậy, khiến nàng có chút uất ức, lại có chút sợ hãi. Uất ức vì rõ ràng nàng làm vậy là để giúp hắn, hắn chẳng những không cảm động còn ra tay ngăn trở, hiện tại lại đem bộ dáng như khởi binh vấn tội ra đối mặt với nàng. Còn sợ hãi, nàng sợ đem chuyện nàng chết đi sống lại, trong cơ thể còn có một kẻ khác kể lại với Trường Uyên, hắn sẽ lo lắng nhiều ...

“Là tự ta nghĩ ra.”

“Nói dối.” Trường Uyên lạnh lùng nói, “Nói thật !”

Nhĩ Sanh bị thái độ cương ngạnh của Trường Uyên làm cho có chút nóng giận, nghiêng đầu nhìn mặt hồ, cứng ngắt nói: “Là ta tự nghĩ ra. Nơi này nếu là mắt trận, đương nhiên liền có thể có biện pháp phá trận. Ta là đánh bừa mà trúng.”

Đây là lần đầu tiên Nhĩ Sanh và hắc cải nhau, Trường Uyên mím chặt môi, trong lòng cảm thấy không biết phải làm sao. Nhưng việc này rất trọng đại, quyết không thể qua loa. Sắc mặt hắc trầm xuống, nghiêm nghị nói: “Tin nằng ta mới thực sự ngu ngốc. Nếu như nằng chỉ đánh bừa mà trúng, vì sao lại nghĩ dùng chuông bạc trên tay ? Hành động vừa rồi quá nhiều trật tự của trời đất, là một tội lớn ! Vạn Thiên Chi Khư cùng Hoang Thành Vô Cực tương sinh tương phối, một ngày một đêm, một âm một dương, cố thủ cân bằng trời đất, hủy một cái liền phá hủy sự cân bằng này, lúc đó thiên hạ đại loạn, vạn vật điêu tàn...”

“Ta chỉ muốn ...” Nhĩ Sanh bỗng lớn tiếng cắt đứt lời Trường Uyên, nằng chăm chú nhìn hắc, hốc mắt phiem đỏ, “Ta không biết những điều đó, ta chỉ là thấy uất ức thay chàng ...”

“Đúng, là ta không muốn chàng tiếp tục bị giam giữ. Cô đơn rất khó chịu.”

Đôi mắt Trường Uyên run lên, nhìn Nhĩ Sanh lặng im không nói gì.

Nhĩ Sanh không phải Ti Mệnh. Ti Mệnh là thần, tâm mang vạn vật, mọi sự đều lấy đại cục làm trọng. Nhĩ Sanh là người, nằng không đứng ở vị trí cao như vậy, nhìn không thấy bá tánh trong thiên hạ, chỉ thấy Trường Uyên, gặp Trường Uyên, vì hắc giận dữ, vì hắc bất bình, vì hắc đau lòng.

Cố nén hồi lâu, Nhĩ Sanh cuối cùng cũng nhịn không được uất ức trong lòng, nước mắt lạch tạch rơi. Cho dù cơn giận dữ của Trường Uyên có lớn hơn nữa nhưng lúc này cũng đều tan thành mây khói, trong lòng hắc giờ phút này chỉ có tầng tầng bất đắc dĩ xen lẫn ảm áp đáng xấu hổ, khiến hắc chỉ còn biết thở dài một tiếng.

“Ta ...” Trường Uyên vốn định đưa tay chạm vào má nằng nhưng lại bị Nhĩ Sanh gạt đi. Hắc mấp máy môi, trong lòng càng thêm mấy phần bất đắc dĩ, “Ta sai rồi.”

Lúc đầu Nhĩ Sanh vẫn chỉ âm thầm gạt lệ, vừa nghe Trường Uyên dịu giọng giải thích liền òa một tiếng, khóc lớn. Trường Uyên ngậy người trong chốc lát, lúng túng muốn kéo nằng nhưng lại sợ bị gạt ra, hắc nghiêng đầu quan sát Nhĩ Sanh trong chốc lát lại nói: “Ta thật sự sai rồi ...”

Nhĩ Sanh dường như vô cùng thương tâm, không biết bị chạm đến nỗi lòng thể nào nhưng càng khóc càng lớn, thể nào cũng không dừng lại được.

“Nhĩ Sanh ...”

“Ta, ta ngừng, ngừng không được, ngừng không được.”

Trường Uyên sững sờ trong chốc lát, cười khổ một tiếng. Hắc chìa tay nhẹ nhàng đem nằng kéo vào, nhốt lại trong lòng, giống như an ủi đứa nhỏ, nhẹ nhàng vỗ lưng nằng: “Ta cũng chỉ sợ nằng gặp chuyện không may.” Phá hủy Vạn Thiên Chi Khư, cân bằng trời đất tất bị phá vỡ, hủy thiên diệt địa, đó là tội lớn. Nếu Nhĩ Sanh thực làm ra những chuyện như vậy, chỉ sợ giam trong Hoang Thành Vô Cực cũng không đủ chuộc tội.

Đem Nhĩ Sanh lẳng lặng ôm trong ngực hồi lâu, đến lúc nằng chỉ còn khóc thút thít, Trường Uyên cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn cho là nên đem mọi chuyện ra hỏi rõ đầu đuôi, Nhĩ Sanh làm thế nào học được chiêu thức thập phần tà khí kia, còn có cỗ tà khí thoáng hiện lên trong kinh mạch lúc mới rồi.

Lần này ngữ khí Trường Uyên thông thả hơn nhiều, trình bày sự tức giận của mình một cách có tình có lý, cuối cùng còn nửa uy hiếp nửa đáng thương thốt ra một câu: “Nếu giấu ta sự thật, mỗi ngày ta nhất định đều sẽ lo lắng, không thể ngủ yên.”

Nhĩ Sanh sau khi nghe những lời này, dụi dụi nước mắt nước mũi vào đầu vai Trường Uyên, sau đó thút tha thút thít đem toàn bộ mọi chuyện thành thật khai báo.

Từ mới đầu tình cờ gặp được tà linh châu trên biển, sau đó bị Lỗ Mỹ Nhân bắt nuốt nội đan cốt mẫn, còn có cái bóng thần bí giúp nằng bổ tâm[1]. “Phương pháp hủy đi Vạn Thiên Chi Khư đều là nó nói cho ta

biết.” Nhĩ Sanh chỉ vào tim mình nói: “Những điều Trường Uyên nói, nó đều chưa từng nhắc qua với ta.”

Trường Uyên càng nghe càng nhúu chặt mi. Hắn thầm nghĩ, Tà linh châu chính là thượng cổ tà vật, nó đã tìm Nhĩ Sanh làm kí chủ, nào có dễ dàng để bị thanh trừ. Cho dù tiên pháp Vô Phương thanh thần tinh tâm cũng khó mà tiêu trừ tận gốc ác niệm vốn đã thành bản tính của nó. Theo lời Nhĩ Sanh, có thể thấy, lúc trước Tà linh châu đích thực trốn trong cơ thể Nhĩ Sanh, sau khi nàng bị ép nuốt vào nội đan Cốt Mãn, hai tà vật gặp nhau, hợp lại làm một và sinh ra linh thức. Hắn sống nhờ trong cơ thể Nhĩ Sanh, chờ thời cơ cắn nuốt kí chủ, chiếm lấy khối thân thể này. Mà điều kiện tiên quyết để đạt được điều đó chính là để kí chủ nhập ma, đánh mất lí trí.

Kỳ thật, với năng lực của Trường Uyên, giúp Nhĩ Sanh tiêu trừ Tà vật trong cơ thể không phải không được, phiền toái là, chính nó giúp Nhĩ Sanh bỏ tâm, nếu cứ cố lấy ra, chỉ e nàng cũng không thể sống.

“Trường Uyên.” Nhĩ Sanh quơ quơ tay, gọi lại tâm tư càng nghĩ càng xa của hắn: “Chàng nói vật trong tim ta kia chính là yêu quái ? Yêu quái rất xấu ?”

Nhìn đôi mắt trong suốt của nàng, hắn lặng im không nói. Nhĩ Sanh nhập ma, tâm trí hoàn toàn biến mất, giết người thành tính ?

“Trường Uyên ?”

Hắn vuốt ve tóc Nhĩ Sanh, hòa nhã nói: “Yêu quái rất xấu, cho nên sau này, mặc kệ hắn nói gì nàng cũng không được tin. Đừng sợ, ta sẽ tìm được biện pháp khiến nó lặn ra đây.”

Nhĩ Sanh trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thở dài nói: “Nó muốn ta hủy thiên diệt địa, nhất định là một đại yêu quái. Ta sao lại để một tên yêu quái hư hỏng như vậy trốn vào ...” Nàng dừng một chút, có chút bất an túm lấy cánh tay Trường Uyên: “Trường Uyên, có phải vì ta là kẻ rất rất sợ chết cho nên mới trêu chọc đến phiền toái lớn như vậy ?”

Trường Uyên há miệng thở dốc, còn chưa nói, Nhĩ Sanh liền lắc lắc đầu nói: “Nhưng nếu lại có một cơ hội như vậy, ta vẫn nhất định không nhẫn tâm khiến mình phải chết. Ta muốn sống, tham sống sợ chết cũng phải sống.”

Trường Uyên nắm chặt lấy bàn tay Nhĩ Sanh đang đặt trong lòng bàn tay hắn.

“Ta muốn cùng Trường Uyên sống vui vẻ bên nhau.”

Phía chân trời, hồng quang vẫn còn chưa biến mất, Trường Uyên mang theo Nhĩ Sanh nhảy lên không, đi vào trong hồng quang. Trước khi rời đi, Nhĩ Sanh quay đầu nhìn về phía mặt hồ hai nửa đen trắng, hỏi: “Trường Uyên, nếu Vạn Thiên Chi Khư bị hủy mà không làm mất cân bằng trời đất, chàng có hủy nó không ?”

Trường Uyên nghĩ cùng chẳng nghĩ đáp: “Không biết.”

Đáp án này hiển nhiên nằm ngoài dự đoán của Nhĩ Sanh, nàng tò mò hỏi: “Vì sao ?”

Trường Uyên trầm mặc hồi lâu, chăm chú nhìn Nhĩ Sanh nói: “Còn nhớ lời Nữ Oán chứ ? Nàng ta nói, ta với nàng ấy giống nhau, cùng là người có đại oán. Sau này ... Nếu như có lúc ta không còn là ta, chỉ ít còn có một nơi đem ta giam lại.”

Nghe những lời thê lương này, Nhĩ Sanh hoảng hốt nói: “Dù chàng bị giam ở nơi thế nào, ta nhất định vẫn đi theo cùng, không để chàng cô đơn.”

Trường Uyên buông mắt, che đi tia ảm áp dâng lên trong lòng, sau đó lập tức bay về phía chân trời.

Rời khỏi vùng đất mọc đầy thượng cổ phong lan, Nhĩ Sanh quay đầu nhìn xuống mặt hồ song sắc bên dưới, phong lan trắng muốt lá tả rơi rụng trên mặt hồ, bên nước hồ màu trắng, Nữ Oán trốn ở một góc nhỏ dưới chân thành mặc cho lệ rơi đầy mặt.

[1] Bỏ: tu bổ, chữa, vá, sửa chữa; tâm: trái tim.

31. Chương 33

Đổi con để ăn[1]

Edit: HuLi

Trường Uyên bị cảm giác kỳ lạ trên mặt làm tỉnh. Vừa mở mắt, hắn liền thấy một đứa nhỏ khoảng chừng một hai tuổi đang đưa ngón tay đầy nước miếng vừa ngậm trong miệng, chọt chọt mặt mình. Trường Uyên bỗng nhiên tỉnh dậy khiến đứa nhỏ có chút giật mình, chớp chớp đôi mắt to tròn mấy cái, miệng không ngừng y y nha nha, ngón tay càng hung hăng, chuyển hướng chọt chọt đầu hắn.

Trường Uyên trầm mặc chịu vài cái, thấy đứa nhỏ chơi cũng đủ rồi, liền bắt lấy tay nó, nghiêng người ngồi xuống. Nhìn chung quanh bốn phía, chỉ thấy chỗ này là một ngôi nhà tranh rách nát, trong nhà ngoại trừ cỏ tranh cũng chẳng có cái gì khác, hay là nói trong nhà chỉ có bốn bức tường. Trường Uyên không thấy bóng dáng Nhĩ Sanh đâu, đang muốn đứng lên chọt thấy ngón tay hơi nặng, lại là đứa nhỏ một hai tuổi đang lăn lộn trên đất kia. Nó cắn ngón tay hắn, môi mấp máy, mút mút đầu ngón tay Trường Uyên, giống như đang bú sữa mẹ.

Trường Uyên không nói được lời nào, chăm chăm nhìn đứa nhỏ một hồi, thấy nó không định buông ra, hắn liền nghiêm mặt nói: “Chớ có làm càn.”

Đứa nhỏ làm sao chịu nghe lời hắn, vẫn vui vẻ mút mút ngón tay, chép chép miệng, bộ dáng cực kỳ thỏa mãn.

Này. . . Nên làm thế nào cho phải? Trường Uyên cảm thấy nên cho cục thịt nhỏ này biết tay mới được, thế nhưng nhìn thân thể mềm như bùn nhão của nó, chỉ sợ mới đụng nhẹ một cái có khi lại vỡ vụn ra mất, lúc ấy thịt vụn đầy đất, quả thực là bất nhã ...

Đang khó xử, chợt, “Oành” một tiếng, thanh âm vỡ vụn từ cửa truyền lại thu hút sự chú ý của Trường Uyên. Xoay đầu nhìn qua, hắn bắt gặp một cô gái quần áo tả tơi, sắc mặt vàng như nền đang ngơ ngác nhìn mình, nàng ta đứng sững ở cửa, dưới chân là một cái bát vỡ.

Cục thịt nhỏ đang cắn ngón tay Trường Uyên thấy người vừa tới, miệng liền buông lỏng, đặt mông ngồi bệt xuống đất. Không khóc rống chỉ khẽ thút thít, kêu hai tiếng “Tỷ tức[2]”, sau đó dùng cả tay lẫn chân bò về phía nàng ta. Cô gái thấy đứa nhỏ càng lúc càng tới gần mình, vô thức lùi về sau hai bước, rồi như là nghĩ tới cái gì, lại gặp phải ánh mắt Trường Uyên, nàng ta cắn răng vội vàng tiến lên, ôm đứa nhỏ quay người chạy ra phía cửa.

Bước chân lảo đảo, thần sắc kích động.

Trong lòng Trường Uyên nổi lên nghi hoặc, cũng theo ra ngoài. Bên ngoài gian nhà là một con hẻm nhỏ vắng vẻ, mới vừa đi ra đầu ngõ hắn liền thấy Nhĩ Sanh ngơ ngác, thất thần giống như đầu gỗ đứng ở ven đường.

Nhìn chung quanh bốn phía, ngay cả con đường cái cũng vắng lặng, đâu đó có tiếng ho khan, rên rỉ nho nhỏ vắng lại. Trong không khí tràn ngập mùi tử thi cháy khét, ở một góc không xa, có người đang châm lửa thiêu hủy đồ đạc, khói đen không ngừng bốc lên.

Cảnh tượng trước mắt có chút giống với nạn cương thi hoành hành phát sinh nhiều năm về trước. Thế nhưng Trường Uyên hiểu rõ, lần này không phải do tà ma tác quái, mà là ôn dịch. Ở đây không có tà khí, yêu khí gì, chỉ có sự tuyệt vọng bị đè nén đến cùng cực của loài người.

“Nhĩ Sanh.”

Nghe tiếng gọi quen thuộc, Nhĩ Sanh khẽ run lên. Nàng quay đầu lại, trong mắt một mảnh trống rỗng, đầy mắt mơ hồ đè nén sự kinh hoàng: “Trường Uyên. . . Chúng ta thực sự rời khỏi Hoang Thành rồi sao?”

“Nơi này không có cát vàng cũng không có phong ấn, là nhân giới.”

Trí nhớ của Trường Uyên dừng lại lúc hai người họ bước vào giữa hồng quang, tùy ý để bóng đêm đánh úp lại, mất đi ý thức, khi tỉnh lại thì đã ở nơi này.

“Nhân giới. . . Nhân giới. . .” Nhĩ Sanh nhiều lần lặp đi lặp lại hai chữ này, như là không thể tin được.

Trường Uyên đưa tay xoa đầu Nhĩ Sanh, hắn biết nhìn cảnh này nàng nhất định nhớ lại những kỷ ức không vui, vừa định an ủi nàng mấy câu chợt thấy bóng dáng vội vã, kích động của cô gái nọ, neho mắt đắm chiều trong phút chốc, hắn nắm tay Nhĩ Sanh nói: “Theo ta.”

Tại một góc nhỏ yên tĩnh, hai cô gái mỗi người trong tay bế một đứa trẻ, thần sắc cả hai đều uể oải, ôm đứa nhỏ chần chừ một hồi, Nhĩ Sanh đang khó hiểu, không biết chuyện gì đang xảy ra lại thấy các nàng đem đứa nhỏ trong lòng đổi cho nhau. Đứa nhỏ vừa rời khỏi vòng ôm ấp của người thân bắt đầu bất an mà kêu lên, hai cô gái không hẹn mà cùng khóc thất thanh, thần sắc tuyệt vọng, thống khổ không nói lên lời. Chần chừ một lúc cuối cùng cô gái lớn tuổi hơn một chút cũng xoay người kiên quyết rời đi.

Cô gái đi không bao lâu, đứa bé liền khóc ré lên, cô gái đang ôm nó cũng khóc càng lớn, thế nhưng không lâu sau, nàng ta đem đứa nhỏ đặt trên mặt đất, ôm một tảng đá đến, có vẻ như định dùng nó đè chết đứa nhỏ...

Nhĩ Sanh kinh hãi, quát lớn: “Cô đang làm gì vậy !” Vội vàng xông lên phía trước, giật lấy hòn đá trong tay cô gái, Nhĩ Sanh lập tức ôm lấy đứa nhỏ trên mặt đất. Nàng mắng, “Đứa bé còn nhỏ như vậy mà cô cũng nhẫn tâm ra tay!”

Nàng kia bị Nhĩ Sanh xô ngã trên đất, giống như một chút khí lực đứng lên cũng không có, vùi mặt trên đất, thương tâm khóc lớn: “Ta, ta cũng không còn cách nào. . . Đã rất ta không ăn cái gì, phụ thân thì nhiễm bệnh qua đời, trong nhà chỉ còn mẫu thân cũng sắp sửa chết đói, tương công ta cũng nhiễm phải bệnh, ta thực sự không còn cách nào khác, thực sự không còn cách nào khác. . .”

Nhĩ Sanh nghe được kinh hãi thốt lên: “Cô... Chẳng lẽ cô định giết đứa bé để ăn? Cô ...” Nàng giật mình ngộ ra, “Lẽ nào cô gái vừa rồi đổi đứa nhỏ với cô cũng là để ăn?”

Cô gái che mặt khóc rống: “Đứa nhỏ kia dù thế nào cũng là thân nhân của ta... Ta sao có thể hạ thủ được, chỉ phải đành cùng người khác đổi con mà ăn.”

Trường Uyên nhăn mày, Nhĩ Sanh sắc mặt trắng bệch, đem đứa bé trong lòng đưa qua cho Trường Uyên, xoay người đuổi theo hướng cô gái lúc này rời đi.

Cô gái vẫn quỳ rạp trên đất khóc lóc, Trường Uyên nhìn nàng ta một lúc mới hỏi: “Tại sao không rời khỏi đây, đến nơi khác mưu sinh?”

“Do sợ bệnh dịch lan rộng cửa thành đã bị đóng lại, tất cả mọi người đều không ra được, cũng không có lương thực, dược thảo, người chết càng ngày càng nhiều. . .” Nhắc tới việc này, cô gái khóc càng thêm thương tâm, “Nghe nói trên Lộc Sơn ngoài thành có thảo dược làm thuốc trị bệnh, chỉ cần có thuốc tất cả mọi người đều có thể được cứu. Nhưng, nhưng chủ thành lại là một kẻ rất đáng hận, hắn sợ dịch bệnh lan rộng đến các thành trấn khác, sợ sau đó bị bề trên truy cứu. . . Cho nên hắn không để cho bất kỳ ai ra ngoài, tất cả mọi người chỉ có thể ở trong thành, dù không bị nhiễm bệnh, cũng sẽ chết vì đói!”

Trường Uyên sau khi nghe xong, trầm mặc hồi lâu mới đem đứa bé đưa tới bên người cô gái nói: “Chăm sóc đứa nhỏ này cho tốt, tối nay đến đây lấy được thảo cùng lương thực.”

Cô gái nhìn theo bóng lưng Trường Uyên, ngẩn ngơ hồi lâu, rồi lại quay đầu chăm chú nhìn đứa nhỏ đang khóc bên cạnh, thâm nghĩ, có lẽ đệ đệ nàng đã bị người khác ăn thịt rồi, có thể người kia chỉ là một kẻ lừa đảo, cửa thành đóng chặt, hắn làm thế nào ra được ngoài. Trượng phu cùng mẫu thân sinh mệnh nguy ngập một sớm một chiều, đứa nhỏ này là do nàng dùng đệ đệ của mình đổi lấy, nàng phải đem nó giết ăn. . .

Nàng ta ôm tảng đá trước mặt lên, bàn tay có chút run rẩy. Trường Uyên biết nàng ta muốn làm gì, thế nhưng bước chân vẫn không có ý dừng lại.

Đứa nhỏ khóc nháo không ngừng, tay cô gái giơ lên rồi dừng lại thật lâu trên không, cuối cùng nàng ta ném tảng đá đi, ôm lấy đứa nhỏ, kề sát mặt nó, cùng gào khóc.

Trường Uyên nghĩ, nhân loại này, mặc dù có lúc yếu đuối, có lúc đê tiện, có lúc vô sỉ đến mức cười, nhưng có đôi khi, như sự lựa chọn vừa rồi của nàng ta lại khiến Trường Uyên cảm thấy rất vừa lòng.

Lúc hắn tìm được Nhĩ Sanh, Nhĩ Sanh đứng đối diện bốn người xanh xao vàng vọt nói : “Tối nay, ta sẽ đưa thuốc cùng đồ ăn tới, các người phải chăm sóc đứa nhỏ, không được ăn nó !” Cuối cùng nàng còn bổ sung thêm “Nếu các người ăn nó, đến lúc đó ta sẽ khiến các người không thể ăn được nữa, hoặc là đem hết lương thực thiêu hủy, nói chung không cho các người cái gì cả!”

Trường Uyên nghe vậy, đáy lòng khẽ cười.

Nhĩ Sanh trấn an tốt mấy người kia, xoay người lại liền thấy Trường Uyên ở phía sau chờ nàng. Hai người nhìn nhau một hồi, Nhĩ Sanh nở một nụ cười vô cùng không hiền hậu: “Trường Uyên, ta nghĩ muốn làm chuyện xấu.”

Trường Uyên gật đầu: “Ta cũng đang có ý này.”

“Nghe nói kho lương và thuốc chữa bệnh đều ở Lộc Sơn.” Nhĩ Sanh suy nghĩ một chút, “Có vẻ như thành chủ nơi này cũng đang trốn ở đó. Ta nghĩ hẳn như vậy là không được. Sư phụ từng nói với ta, vào cửa Vô Phương chính là đệ tử Vô Phương, phải cùng tồn vong với Vô Phương. Ta nghĩ, mỗi một đệ tử trong sư môn đều nên có trung tiết, vậy thì tên thành chủ được người dân cung dưỡng nên kia hẳn cũng phải có thứ gọi là trung tiết. Hay là chúng ta cũng mang luôn cả tên đó về. Chàng nghĩ sao, Trường Uyên ?”

Nhìn vẻ mặt đầy chính nghĩa của Nhĩ Sanh khi nói những lời này, trong mắt Trường Uyên gợn lên một tia tiếu ý: “Rất tốt.”

Chạng vạng tối, kẻ đang an ổn ở trên Lộc Sơn, ngoại ô Ngạc Thành, tức tên thành chủ mới được nhắc đến, không hiểu sao bỗng dưng mất tích. Được thảo trên núi cũng bị hái đi phân nửa, lương thực vẫn chưa được tích trữ trong kho để binh sĩ trông coi mà ở trong một quân doanh khá gần với Ngạc Thành. Đương nhiên, quân doanh cũng bị mất trộm.

Màn đêm chậm rãi buông xuống, một bóng đen xẹt qua bầu trời Ngạc Thành, đem lương thực cùng với được thảo thả xuống. Dân chúng trong thành đều không trông thấy bóng dáng Thần Long, còn nghĩ rằng thần tiên tới cứu mình, vội hướng lên trời ba quỳ chín lạy, cảm động đến ướt nước mắt.

Lúc đó, Nhĩ Sanh đang ngồi trên long giác^[3] của Trường Uyên nhìn tên thành chủ cuộn mình như con tôm bị trói chặt, đánh đến ngất xỉu, cười khanh khách. Nàng hung hăng nhéo cái bụng phì mỡ của hắn nói: “Một tên hèn nhất, không chính trực, còn chưa đánh, hắn đã vội khóc lóc cầu xin tha thứ. Khó trách da hắn dày như vậy, kể có lấy Nhất Lân Kiếm chém xuống, hắn cũng chỉ keo kiệt chảy ra chút mỡ.”

Đôi mắt kim sắc cong lên, giống như đang cười đồng tình. Đợi đến phủ đệ của thành chủ, Trường Uyên ôm lấy Nhĩ Sanh hạ xuống, cũng không quên tên thành chủ giống như một quả cầu thịt, “phốc” một cái ngã lộn trên đất, đau đến tỉnh lại. Trường Uyên trầm mặc phỉ phỉ lòng bàn tay Nhĩ Sanh: “Bẩn.”

Nhĩ Sanh tùy ý để Trường Uyên cầm tay trong chốc lát, sau mới hỏi: “Ta sờ soạng thân thể nam nhân này, chàng ghen ?”

Trường Uyên ngẩn ra, lập tức gật đầu nói: “Ta ghen.”

Hai mắt Nhĩ Sanh sáng ngời, khóe miệng nhin không được cong lên, ôm Trường Uyên cọ cọ: “Trường Uyên a, tướng công a, không nghĩ chàng lại thích ta như vậy, phải chăng đã yêu đến tận xương tủy ? Khắc cốt ghi tâm ?”

Tùy ý Nhĩ Sanh cọ cọ bên người hồi lâu, cọ đến tim đập loạn nhịp, hắn dứt khoát ôm cổ Nhĩ Sanh, cúi đầu cắn môi nàng, miệng khẽ thì thầm: “Có, đều có.” Chiếc lưỡi ẩm áp, nóng bỏng, ẩm ướt, trơn nhẵn trong lơ đãng chạm vào môi Nhĩ Sanh, giống như linh ngộ được điều gì, đầu lưỡi Trường Uyên liềm nhẹ theo bờ môi Nhĩ Sanh, sau đó chậm rãi luồn vào miệng nàng.

Nhĩ Sanh cả kinh, theo bản năng lùi về phía sau, Trường Uyên có chút cương quyết giữ chặt lấy cái ót Nhĩ Sanh: “Đừng nhúc nhích, có vẻ như ta ... Ngộ ra được một điểm ...”

Nhĩ Sanh quả nhiên bất động, thân thể cứng đờ như người chết, khớp hàm càng cắn chặt hơn.

Sau một hồi nỗ lực, không cách nào xâm nhập thêm được, Trường Uyên đành bất đắc dĩ buông Nhĩ Sanh ra, trong mắt dâng lên một cổ áy muội ướt át khó hiểu, giọng nói mang theo chút uất ức, gọi nữ diễn viên không biết phối hợp một tiếng: “Nhĩ Sanh. . .”

Thân người Nhĩ Sanh vẫn cứng ngắc như trước.

Hai người mắt to mắt nhỏ trừng nhau một hồi, Trường Uyên thở dài một tiếng, cười khổ nói: “Vẫn nên thông thả.”

Cảm xúc của Nhĩ Sanh cũng dần thả lỏng, nàng mím mím môi, nhớ lại những động tác ban nãy, nghiêm túc hỏi: “Vừa rồi ta hẳn là nên hé miệng ?”

Trường Uyên cũng mờ mịt như mày suy nghĩ hồi lâu: “. . . Có lẽ là vậy.”

” Khụ... Khụ khụ!” Một thanh âm đột nhiên vang lên cắt đứt cuộc thảo luận giữa họ, vẻ mặt thành chủ cầu thịt tím tái như gan heo, thấy tiếng khụ của mình khiến hai người chú ý, sắc mặt hắn liền trắng bệch, sợ hãi nói: “Đại hiệp! Đại hiệp! Đừng giết tiểu quan ! Tiểu quan không cố ý ! Các người cứ tiếp tục hôn đi, tiểu quan cái gì cũng không trông thấy !”

Nhĩ Sanh vỗ đầu: “Đúng rồi, Trường Uyên, còn chưa trừng trị tên kia.”

Trường Uyên có chút không vui nheo mắt lại: “Để ta ra tay.”

Sắc mặt thành chủ sạm như màu đất, sợ đến nước mắt nước mũi giàn giụa, liên tục cầu xin tha thứ, nhưng hai người cũng không bận tâm, chỉ đem hắn trói vào ghế trên trong phòng khách, sau đó rời đi, cái gì khác cũng không làm. Tên thành chủ sững sờ hồi lâu, đột nhiên nhớ tới trong thành vẫn còn dịch bệnh, hẳn một mình bị trói trong này, bị bệnh mà chết cũng chẳng ai hay biết.

Hắn sợ đến tiểu ra quần, khóc ròng hô: “Đại hiệp ! Các người quay lại đi, tiểu quan biết, loại thời điểm kia có nên há mồm hay không ! Tiểu quan còn biết sau đó phải làm thế nào Cái gì tiểu quan cũng biết ! Các người quay lại đi !!!!”

[1] “Dịch tử nhi thực”, “Thực nhục tẩm bì” là chữ trong Tả truyện. Dịch tử nhi thực nguyên là chỉ cảnh tượng thê thảm khi thành bị bao vây. “Người nước Sở vây nước Tống, người nước Tống đổi con để ăn, chặt xương mà nhen lửa. Thực nhục tẩm bì là lấy trong câu Tấn Châu Xước nói với Tề Trang công: “Nhưng hai người đó cũng là loài cầm thú, tôi sẽ xẻo thịt mà ăn, lấy da mà làm nệm”. Hai người đó chỉ Thực Xước và Quách Tồi, người nước Tề bị Châu Xước bắt được.

[2] Chữ Tứ () đọc là [jī] gần giống với chữ Tỷ () [jiě]. Bé muốn gọi “Tỷ tỷ”.

[3] Giác: Sừng.

32. Chương 34

Ấn Ký

Edit: Mèo Punch

Trường Uyên cùng Nhĩ Sanh đều tự nhận mình là người có lễ tiết, đương nhiên chẳng thêm để ý tới khẩn cầu của tên thành chủ vô lương, hai người tay trong tay bỏ đi không ngoảnh đầu lại.

Tìm được hai cô gái ban sáng định đổi con để ăn cùng với gia đình họ, hai người đem lương thực và thảo dược phân phát ọi người, sau đó rời đi, phía sau liền truyền đến những tiếng dập đầu trùng điệp. Hai gia đình đều nghĩ Trường Uyên và Nhĩ Sanh là thượng tiên trời cao phái xuống cứu giúp bọn họ, vì vậy cảm động đến rơi nước mắt.

Chưa từng được người cảm kích lớn như vậy, Nhĩ Sanh còn đang đỏ mặt xấu hổ, Trường Uyên ngược lại trầm mặt nói: “Ôn dịch ở Ngạc thành vốn là thiên định, chết người cũng do thiên định, sinh tử của các người tất cả chỉ như mấy nét bút lạnh lùng trong cuốn sổ sinh mệnh, trời xanh vô tình, thiên địa bất nhân, vì sao còn muốn nói cảm tạ?”

Những người này sao có thể nghĩ tới đó, nhất thời bị Trường Uyên hỏi mà sửng sốt.

Nhĩ Sanh sau khi nghe những lời này cũng ngẩn ra. Nàng chợt hiểu được, thì ra trong lòng Trường Uyên vẫn luôn hận bản thân bị vận mệnh trói buộc. Mặc dù đã ra khỏi Vạn Thiên Chi Khư, lấy được tự do, nhưng sâu thẳm trong tâm hồn, hẳn trước sau vẫn không buông được hai chữ “chủ định[1]” và oán hận lời tiên tri bạc bẽo kia của trời cao.

Không khí trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng cũng bị Nhĩ Sanh phá vỡ, nàng lớn tiếng nói: “Các người nhớ kỹ đây, cứu các người không phải thiên địa, cũng chẳng phải trời cao, lại càng không phải thần tiên, chỉ là ...” Nhĩ Sanh đảo đảo tròn mắt, cười nói: “Chỉ là một đôi phu thê bình thường, thê tử xinh đẹp có tấm lòng thiện lương, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, hoa nhường nguyệt thẹn, thiên hạ vô song, mà trượng phu của nàng vô cùng anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, kinh tài tuyệt diễm, thế gian không ai sánh được.”

Cái này ... đâu tính là phu thê bình thường ?

Trường Uyên nhìn Nhĩ Sanh, khóe miệng giật giật, song không hề lên tiếng phản bác. Thấy vẻ mặt nửa nghịch ngợm nửa kiêu ngạo của nàng, trong lòng hẳn có chút ngứa ngáy, những cảm phần cũng oán hận này giờ đều vì chút ngứa ngáy này mà tản đi theo gió.

Nhĩ Sanh một hơi đem những từ ngữ hoa mỹ khen ngợi người khác mà mình có thể nghĩ được nói hết ra, hù mọi người phải thán phục không thôi. Nhĩ Sanh ngửa đầu đắc ý, nắm tay Trường Uyên rời đi: “Chúng ta là những người khiêm tốn, làm chuyện tốt không lưu lại danh tính, nhân lúc trời tối mau rời khỏi đây thôi. Đã lâu không gặp sư phụ, sư tỷ, ta rất nhớ họ. Chờ khi trở về Vô Phương cáo biệt họ xong, ta sẽ vứt bỏ tất cả, cùng Trường Uyên ngao du tứ hải, chàng thấy có được không ?”

Trường Uyên lắc đầu: “Được thế thì tốt, nhưng việc này vẫn chưa giải quyết được trọn vẹn.” Nhìn về phía cổng thành xa xa nói, “Chúng ta cướp lương thảo tích trữ trong quân doanh, chút ít đó chỉ tháo gỡ được chút khó khăn trước mắt, nhiều lắm duy trì được mấy ngày, trong lúc ấy nếu cửa thành vẫn đóng chặt như cũ, chỉ sợ bách tính đều sẽ chết đói.”

Nhĩ Sanh vẻ mặt nhất thời ngưng trọng, cân nhắc một hồi nói: “Trực tiếp tháo cổng thành xuống là xong.”

“Không được.” Trường Uyên nói, “Ngoài thành có binh sĩ đóng quân, có thể thấy nơi này chính là một điểm quân sự quan trọng. Nếu tháo cổng thành, sau này cư dân sinh sống ở đây lấy gì ngăn cản kẻ địch bên ngoài xâm phạm, đó là thứ nhất. Thứ hai, quân đội chịu sự quản lý của quan phủ, thành chủ hạ lệnh đóng kín cổng thành, rõ ràng đã thương lượng trước với tướng lĩnh chỉ huy đội quân kia. Chỉ e dân chúng có ra được khỏi thành cũng bị quan binh tàn sát.”

Nhĩ Sanh không biết nên làm thế nào, gãi gãi đầu nói: “Vậy nên làm gì bây giờ?”

“Khiến họ tự nguyện mở cổng thành.”

“Ý chàng là ...”

“Có thể lợi dụng tên thành chủ.” Trường Uyên đảo mắt nhìn về phía xa, trên tai có chút đỏ bừng khả nghi “Nhân tiện ... Cũng ép hẳn đem những gì mình biết nói hết ra. Cũng, cũng không để hẳn mở miệng nói linh tinh ...”

Nhĩ Sanh dừng mãi vỗ ngực nói: “Việc này giao cho ta.”

Thành chủ mập mạp lại một lần nữa bị lợi dụng. Nhĩ Sanh cũng không khách khí với hắn, điều gì nên hỏi đều hỏi, nên nghe ngóng cũng nghe ngóng hết, tuy rằng có một số chuyện nghe xong phải mặt đỏ tai hồng nhưng tốt xấu gì cũng nên thu thập hết. Tra hỏi xong, nàng liền mang theo tên thành chủ mập đi đến nơi đóng quân ở ngoại thành, cùng vị tướng quân râu xồm làm một cuộc giao dịch — hai ngày sau, dùng tên thành chủ mập đổi lấy việc mở cổng thành.

Nhĩ Sanh cảm thấy cuộc giao dịch này vừa buồn cười lại vừa đáng sợ. Đều là người một nước, một mạng của thành chủ đối được rất nhiều tính mạng người dân trong thành. Đều là người, vì sao người thì phú quý, người lại thấp kém? Quan phụ mẫu? Chó má, có loại cha mẹ bỏ mặc sự sống chết của con mình sao? Đây tớ của dân? Càng chó má! Có loại nô bộc ngồi kiệu, để người ta quỳ lạy chắc?

Nhĩ Sanh cũng biết, dù có bất bình thế nào, nhưng đây lại là sự thật, cái gọi là ... Mệnh.

Hai ngày sau, một đội nhân mã được điều động đến mở cổng thành. Nhĩ Sanh cũng đứng hẹn giao ra tên thành chủ mập, nhìn hần từng bước lão đảo điên cuồng chạy về phía vị tướng quân râu xồm, nàng gãi gãi đầu, đang muốn nói mình là người giữ chữ tín, nàng chợt kinh hãi phát hiện phía cổng thành bập bùng ánh lửa, từng căn nhà nối tiếp nhau bị ngọn lửa thiêu rụi!

Một toán quân mũ giáp chinh tề, hướng lưỡi gươm sắc lạnh như băng chia về phía những người dân ý đồ chạy ra khỏi thành, đem họ chém chết.

Kinh sợ khi thấy cảnh tượng ấy, nàng bất chấp che giấu bản thân là người tu tiên, đề khí phi thân đến tên binh sĩ gần nhất, đem linh lực tụ trong lòng bàn tay, một chưởng chụp lên vai hần. Kể kia trúng chiêu, cả người liền văng ra thật xa. Nhĩ Sanh cứu được một người, nhưng số binh sĩ tiến vào thành không ít, khắp nơi đều là tiếng kêu la thảm thiết, Nhĩ Sanh gấp đến độ mắt, chẳng biết nên làm thế nào cho phải.

“Trường Uyên! Cứu người!” Nàng hét lên một tiếng, tay nắm Nhất Lân kiếm nổi giận dưng dưng đi tìm tên tướng quân râu xồm tính sổ.

Khoảnh khắc nhìn thấy tên đó, Nhĩ Sanh một kiếm xẹt qua ria mép hần. Tức khắc, đầy đất toàn là những sợi râu đen, binh sĩ xung quanh thấy vậy kinh hãi, gào thét bảo vệ tướng quân, nhưng những kẻ tầm thường này vô nghệ sao có thể bằng Nhĩ Sanh, chỉ hai chiêu đánh xuống đã bị linh lực của nàng đánh bật ra xa. Nhĩ Sanh một kiếm chỉ thẳng yết hầu tên tướng lĩnh, giận đỏ cả mắt: “Vô sỉ! Ta đã thả tên lợn thành chủ kia ra, ngươi còn không giữ lời!”

Tên kia vẫn còn có chút phong độ, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nhĩ Sanh nói: “Ta chỉ đáp ứng ngươi hôm nay sẽ mở cửa thành, chưa từng hứa hẹn qua cái khác.”

Lời hần nói cũng là sự thật, Nhĩ Sanh hung hăng trừng hần: “Quân sĩ có nhiệm vụ bảo vệ quốc gia, bảo vệ dân chúng, bách tính dùng tiền nuôi dưỡng các ngươi, các ngươi lại hướng lưỡi gươm về phía họ? Còn không bảo những kẻ hỗn đản kia dừng lại!”

“Hừ, đúng là lòng dạ đàn bà, nếu để dịch bệnh lan ra bên ngoài, những kẻ phải chết không chỉ mình dân chúng thành này. Lúc này giết họ, thiêu hủy tất cả, ngăn chặn bệnh dịch truyền đi mới là nghĩ cho đại cuộc.”

“Ngươi xéo đi!” Kể từ ngày báỉ nhập Vô Phương, đã rất lâu Nhĩ Sanh mới lại nói tục, hôm nay tức giận, cái gì cũng không quan tâm. “Tên lợn thành chủ kia cũng ở trong thành, vì sao ngươi không giết hần? Ta cũng ở trong thành một thời gian, hiện tại còn cùng ngươi nói chuyện, sao ngươi còn không nghĩ cho đại cục mà tự vẫn cho qua chuyện?”

Tên tướng hừ lạnh: “Ta vốn là Trần Nam tướng quân của Đại Khải quốc, cùng đám dân đen, mệnh như phù du há có thể sánh được sao?”

Đám cháy ngày một lan rộng, ngọn lửa bốc lên tận trời. Ngạc thành ngập trong khói lửa cùng những tiếng gào khóc bi thương, tuyệt vọng đến nghẹt thở.

“Không sánh được với ngươi?” Ánh mắt Nhĩ Sanh chợt lóe lên mấy tia tà khí ngoan độc, bàn tay nắm Nhất Lân kiếm run rẩy tựa như đang cực lực kiềm chế thứ gì đó, “Vậy để ta nói cho ngươi biết, nếu mọi người trong Ngạc Thành này đều chết hết, ngươi cùng đội quân của ngươi nhất định phải chôn cùng.”

Nhất Lân kiếm lóe lên trong ánh lửa, mũi kiếm chỉ thẳng yết hầu tướng quân râu xồm, rạch một đường nhỏ trên cổ hần, máu theo miệng vết thương chảy xuống. Thấy thân sắc Nhĩ Sanh như vậy, vị Trần Nam tướng quân đã được tôi luyện nhiều năm trên sa trường cũng phải âm thầm đổ mồ hôi lạnh, ướm dẫm sau lưng. Nuốt xuống một ngụm nước miếng, hầu kết trượt lên trượt xuống khiến mũi kiếm đâm sâu thêm một ít.

“Ta nói được làm được.”

Xung quanh nhất thời im bật, tên thành chủ mập rúc sâu vào trong đám binh sĩ nhằm kiếm tìm sự bảo hộ, cả người lạnh run, trong bụng thầm khó hiểu, vì sao trên người cô gái này lại đột nhiên tản ra nhiều ... sát khí như vậy ? Khiến đáy lòng mỗi người đều cảm thấy lạnh run.

“Lệnh cho bọn chúng dừng tay.” Nhĩ Sanh nhắc lại lần nữa, trong giọng nói là mệnh lệnh không thể trái.

“Điều dân lớn mặt!” Có binh sĩ quát mắng, “Dám uy hiếp tướng quân Đại Khải ta !”

Nhĩ Sanh lạnh lùng quét mắt về phía hắn, khẽ phất tay, một cỗ linh lực mạnh mẽ phóng ra, bay về phía kẻ kia. Chỉ thấy cơ thể hắn lập tức bay về phía sau mười thước, ói máu như điên, lăn ra bất tỉnh.

“Vì sao không giết hắn? Kẻ ngu muội, cổ hủ như vậy, chết không đáng tiếc.” Thanh âm bất nam bất nữ lại lần nữa vang lên trong lòng Nhĩ Sanh, nhưng lần này có cảm giác thanh âm đó rất gần, tựa như thì thầm ngay bên tai. Điều đó khiến toàn thân nàng run lên, cơ hồ không khống chế được mà một kiếm đâm chết tên tướng quân râu xồm trước mắt.

Nàng không nên giết người, Nhĩ Sanh hiểu rõ, những kẻ coi mạng người như cỏ rác này tuy đáng trách, nhưng cũng không thể giết họ, nàng đâu có quyền gì đoạt đi sinh mệnh kẻ khác. Nếu nàng làm như vậy, có khác gì những kẻ đó cơ chứ ...

“Nếu người không ra tay, bọn chúng sẽ giết người, đó là hành động được triều đình bảo vệ, được vương pháp cho phép. Bọn chúng sẽ không bị trừng trị, sống an nhàn thoải mái hưởng thụ cuộc sống ngày một tốt hơn.”

Bàn tay nắm Nhất Lân kiếm càng run rẩy mạnh mẽ.

“Nhìn xem, bọn chúng đang làm gì.” Trong đầu đột nhiên hiện lên rất nhiều khuôn mặt, nam có nữ có, vẻ mặt họ đều vô cùng hoảng sợ; những đứa trẻ cất tiếng khóc như vỡ vụn bị một đao chém ngang lưng, còn người già bị chặt đầu. Nhĩ Sanh muốn gào lên, nhưng thế nào cũng không thể bật ra thành tiếng. Cổ họng có cảm giác tanh tanh, cơn giận này đây giống như đang muốn bộc phát. Giọng nói kia lại tiếp tục vang lên, “Số mệnh đã định, họ sẽ phải như vậy ? Bị tàn sát hàng loạt, bị giết hại ? Bọn họ đã làm gì sai ? Nhĩ Sanh, người cảm nhận được sự tuyệt vọng và kinh hoàng của họ chứ ? Vì sao không giết những tên đồ tể như những kẻ trước mắt, trả lại sự thanh tịnh cho thế gian này ?”

Câm miệng ...

“Nhĩ Sanh, nếu đã không còn cái gọi là công lý và vương pháp, người còn băn khoăn cái gì ? Sát thì chỉ có sát mới ngăn cản được[2].”

Câm miệng.

“Tội ác tồn tại trên thế gian này, không nên bị hủy diệt sao?”

Câm miệng!

Nhĩ Sanh bưng kín đầu, một chưởng lại một chưởng tự nện vào đầu mình: “Câm miệng! Câm miệng! Không cho phép nói nữa!”

Tướng quân râu xồm thấy Nhĩ Sanh đột nhiên thu kiếm, lại vô cớ nổi cơn điên, trong lòng mừng thầm, vội nắm chắc lấy cơ hội, lăn một vòng trốn sang một bên, lập tức được đám binh sĩ từng tốp từng tốp chắn trước mặt. Trần Nam tướng cho là mình đã an toàn, lập tức hét lớn: “Trảm được yêu nữ, trọng thưởng xứng đáng !” Binh lính xung quanh nhận lệnh, đồng loạt xông lên, cùng chung mục tiêu lấy bằng được cái đầu trên cổ Nhĩ Sanh.

Lúc này, gió đột nhiên ngừng thổi, Nhĩ Sanh cũng bất ngờ dừng lại, bất động. Mấy sợi tóc rủ xuống che đi biểu cảm trên khuôn mặt nàng. Giờ phút này chẳng ai muốn đi tìm hiểu nét mặt nàng thế nào, tất cả chúng đều muốn giết nàng, sau đó lĩnh thưởng, không hơn.

Rất nhanh một thanh đại đao đã bổ về phía Nhĩ Sanh. Chỉ thấy, đột nhiên cuồng phong nổi lên, cát bụi bay mù mịt, tầm mắt mọi người đều bị chặn lại. Rồi, một tiếng thét thảm thiết, thê lương vang lên. Mọi người phục hồi lại tinh thần, vừa kịp nhìn Nhĩ Sanh một kiếm chém vào bụng tên lính, nội tạng vương vãi đầy đất. Tên lính vẫn chưa chết hẳn, ngã bịch xuống đất gào thét thảm thiết.

Chém ngang lưng ...

Mọi người chỉ cảm thấy dạ dày lạnh đi, đồng loạt kinh hãi nhìn về phía Nhĩ Sanh.

Ấn ký hình ngọn lửa màu đen nổi bật giữa ấn đường, lệ khí tản ra quanh thân tựa hồ như muốn ngoan độc thiêu hủy hết thảy.

Thanh âm bắt nam bắt nữ trong đầu Nhĩ Sanh cười rộ lên:

“Cần hủy diệt, hủy diệt tất cả.”

Chương 35: Đọa ma

[1] Đã định trước.

[2] Ý của câu này là, muốn ngăn đám binh sĩ kia tàn sát người hàng loạt kia lại, chỉ có cách giết hết bọn chúng.

33. Chương 35

Đọa ma

Các binh sĩ trong thành cũng không dễ đối phó, lại còn phải bận tâm đến dân chúng, vì vậy Trường Uyên không thể thi triển pháp thuật một cách bừa bãi. Từ phía Lộc Sơn truyền đến từng trận tà khí khiến hắc vô cùng lo lắng, cho dù đã cố hết sức, nhưng khi tìm được Nhĩ Sanh, tất cả đều đã muộn.

Bốn bề bị máu tanh nhuộm đỏ, mùi huyết tinh gay mũi tràn ngập trong không khí, khó ngửi khiến người ta ghê tởm muốn ói.

Nhĩ Sanh ôm gối, cô độc ngồi bên một đồng thi thể hỗn độn, cả người đều là máu, nhìn mà rợn người. Nàng tựa đầu chôn ở giữa gối, hình như đang khóc.

Tim như thắt lại, lời muốn nói nghẹn nơi cổ họng, nhất thời Trường Uyên cũng không biết mình nên làm gì. Lặng lẽ đứng đó nhìn Nhĩ Sanh một hồi cuối cùng hắc cũng bước tới trước mặt nàng, ngồi xổm xuống, bàn tay đưa lên, do dự muốn xoa đầu Nhĩ Sanh.

Giống như cảm ứng được điều gì, Nhĩ Sanh im lặng nghiêng người, né tránh bàn tay Trường Uyên.

Bàn tay Trường Uyên dừng sững trong không khí, nhưng chỉ trong chốc lát, hắc càng thêm kiên định đặt tay lên đầu nàng, thân mật xoa đầu, giống như bình thường hắc vẫn làm. Trên tóc Nhĩ Sanh nhiễm không ít máu, Trường Uyên nhẹ nhàng xoa đầu nàng một lúc, bàn tay liền bị nhuộm đỏ. Hắc bình tĩnh nói: “Đừng sợ, ta ở đây.”

Nhĩ Sanh vẫn chỉ cúi đầu, giống như không quan tâm đến bất cứ thứ gì. Ôm thân mình đầy máu của nàng tiến nhập lòng mình, ngây ngốc vỗ nhẹ lưng Nhĩ Sanh, không ngừng thì thầm bên tai nàng: “Nhĩ Sanh, Trường Uyên ở đây, đừng sợ.”

Thân hình cứng ngắc trong lòng hắc dần mềm xuống. Nhĩ Sanh cực lực nén xuống tiếng khóc nức nở, đôi tay chậm chậm lướt qua bên tai Trường Uyên, móng tay sắc nhọn cong lên, bóp chặt lấy cổ họng hắc. Tim Trường Uyên thắt lại, theo hơi thở Nhĩ Sanh truyền đến, hắc cảm nhận được nàng đang khó chịu.

“Ta ... Không dừng được.” Một lát sau, Nhĩ Sanh mới miễn cưỡng lên tiếng, cả người kịch liệt run rẩy, nói năng lộn xộn, “Khi ta định thần lại, bọn họ ... Bọn họ cứ như vậy, cứ như vậy ... Cầu xin ta ... Nhưng, nhưng mà ta không dừng lại được, bàn tay này không nghe theo lời ta, ta thế nào cũng không dừng lại được.”

“Không thể trách nàng.” Trường Uyên vỗ nhẹ lưng nàng, cố gắng khiến giọng nói của mình được rõ ràng, bình tĩnh, “Là tà khí trong cơ thể nàng tác quái.”

Lưng Nhĩ Sanh cứng đờ, nàng buông tay đẩy Trường Uyên ra, từ trong lòng hẩn ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt đỏ rực ngơ ngác nhìn hẩn: “Ta như vậy ... Là do tà khí tác quái sao ?”

Hắc tuyến dưới làn da Nhĩ Sanh khẽ nảy lên, từng đường, từng đường tụ lại giữa mi tâm nàng, tạo thành hình ấn ký ngọn lửa màu đen.

Trường Uyên ngẩn người, có chút không dám tin, đưa tay chạm vào ấn ký giữa ấn đường Nhĩ Sanh. Trong chớp mắt đầu ngón tay chạm đến ấn ký kia, Trường Uyên lập tức cảm thấy đầu ngón tay đau nhói. Hẩn buông tay, sắc mặt trầm xuống. Trong thiên hạ, chỉ có một loại ấn ký đối chọi, bài xích thần lực như nước với lửa. Cho dù Trường Uyên vẫn tiếp tục không muốn tin, nhưng sự thật đã quá rõ ràng.

Nhĩ Sanh dọa tiên nhập ma, chỉ sợ từ nay về sau sẽ dần dần đánh mất lý trí, biến thành một quái vật ... chỉ biết giết chóc.

“Trường Uyên ...” Nhĩ Sanh thấy Trường Uyên trầm mặc không nói gì, trong lòng không khỏi sinh ra sợ hãi. Túm chặt lấy ống tay áo hẩn, nàng ép xuống sự run rẩy cùng e ngại trong thanh âm, nói: “Ta biết bộ dạng ta bây giờ không dễ nhìn, vừa bẩn lại lòi thối, ta cũng biết trông ta thật đáng sợ, nhưng ...”

Nhĩ Sanh cúi đầu, nhìn bàn tay đầy máu của mình, lại nhìn Trường Uyên, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào xiêm y cũng không nhiễm chút bụi trần, nước mắt nàng lạch tạch rơi: “Chàng có thể không ghét bỏ ta không ? Những người khác đều có thể, nhưng dù cho ta biến thành thế nào, chàng vẫn ở bên ta chứ ?”

Nhĩ Sanh có dũng khí nhận lấy hết thảy sự chán ghét, mất mát hay phản bội, bởi vì nàng còn có Trường Uyên. Sự kiên cường có thể giúp nàng chống lại toàn bộ chỉ trích, chửi rủa, nàng không sợ mất đi bất cứ điều gì, trừ Trường Uyên.

Bởi vì quá mức để ý, quá mức ý lại cho nên một khi không có Trường Uyên, thế giới của nàng liền hoàn toàn sụp đổ.

Chẳng cần tấn công, cũng có thể dễ dàng đưa nàng vào chỗ chết.

Trường Uyên lẳng lặng nhìn nàng trong chốc lát, rồi hẩn vòng tay qua cổ đỡ lấy đầu Nhĩ Sanh, khiến đầu nàng hơi ngả ra phía sau. Tiếp đó, Trường Uyên dịu dàng dán bờ môi ấm áp của mình lên trán Nhĩ Sanh. Đau đớn đến tận xương tủy gào thét bên khóe môi, hẩn lại như không hề cảm thấy, chỉ nhẹ nhàng thì thầm: “Thừa quân nhất nặc, sinh tử tương tùy, bất ly bất khí[1].”

Trường Uyên không biết tình cảm hẩn dành cho Nhĩ Sanh có phải yêu không, và cũng vì ăn nói vụng về cho nên chưa từng nói những lời dễ nghe với nàng, nhưng hẩn nguyện dùng một đời, một mạng này hứa cho Nhĩ Sanh, một đời bình an.

Lúc trời chạng vạng tối, cuối cùng hai người cũng quyết định rời khỏi chốn Tu La này.

Tâm tình Nhĩ Sanh dần hồi phục, hắc tuyến li ti trên mặt nàng dần biến mất, màu sắc ngọn lửa giữa ấn đường cũng nhạt đi nhiều, sắc đỏ trong mắt tan đi, hồi phục lại đôi mắt hắc bạch phân minh. Đứng dậy, nhìn một mảnh huyết tinh do chính mình tàn sát mà ra, nàng lặng lẽ quỳ gối, dập đầu ba cái.

“Ta sẽ chuộc tội.” Lúc dán mặt xuống đất, nàng nhỏ giọng nói, “Ta sẽ chuộc tội.”

Trường Uyên nhìn tư thế khom người hèn mọn của Nhĩ Sanh, bỗng nhiên nghĩ đến “lời tiên tri” của Nữ Oán. Chiều theo tình hình hiện tại, những ngày tháng sau này của Nhĩ Sanh nhất định khó tránh khỏi vòng lao ngục tai ương, nhưng thật may, bất kể là Vạn Thiên Chi Khư hay Hoang Thành Vô Cực, hẩn đều đã đến.

Nhĩ Sanh không rõ bản thân quỳ ở đó bao lâu, mãi đến khi Trường Uyên nâng nàng dậy, nói: “Ta nghe nói dọa tiên Trường An ba lần thành tiên ba lần dọa ma, một khi đã vậy, trên thế gian này ắt hẩn có phương pháp bài trừ ma ấn. Chúng ta cùng nhau đi tìm.”

Nhĩ Sanh suy nghĩ một chút, nói: “Trường Uyên, hay chúng ta vẫn về Vô Phương đi. Trong tàng thư của Vô Phương hẩn không thiếu những bản ghi chép về chuyện của Trường An. Chúng ta cứ cắm đầu tìm kiếm mà không có manh mối chi bằng trực tiếp về hỏi tiên tôn, so ra tốt hơn nhiều.”

Trường Uyên đương nhiên không phản đối.

Hai người đi rồi, từ trong đồng tay chân cụt lủn lặn lội trên mặt đất bỗng nhiên một bàn tay giầy dựa, thò ra. Bàn tay gắng sức đào bới, chỉ chốc lát sau đã đào ra được tứ chi, rồi lại một lát sau, tên thành chủ béo mập hồm hồm bò ra từ trong đám thi thể. Hẳn cả người đầy máu nhưng cũng không bị thương gì nặng. Sắc mặt hoảng hốt cùng e sợ, giống như bị dọa bay cả hồn phách, miệng không ngừng thì thào: “Vô Phương Vô Phương ...”

“Vô Phương tiên môn... Muốn làm phản.”

Ngạo Thành nằm ở phía tây bắc Vô Phương, từ đây đến đó khá xa, cho dù là ngự kiếm cũng phải mất hơn một ngày mới đến được. Trước đó Nhĩ Sanh đã dùng quá nhiều linh lực, đi không bao lâu, sắc mặt nàng liền trắng bệch, khó đi tiếp được, hai người quyết định vào trong thành trấn nghỉ tạm một đêm.

Dân chúng trong thành đều tỏ ra căng thẳng, giống như là hưng phấn, lại như là có chút lo sợ không yên. Sau khi nghe ngóng một hồi, Nhĩ Sanh mới biết được những chuyện xảy ra sau khi nàng tiến vào Hoang Thành Vô Cực.

Hoang Thành Vô Cực hiển thế, đám yêu quái vây công Vô Phương bị dọa tiên Trường An đánh lui, nhưng chính Trường An lại thần thần bí bí biến mất nơi tấm bia dưới đáy hồ. Sau khi Trường An mất tích, dấu tích Hoang Thành lại bị hồ nước phía sau núi Vô Phương bao phủ. Trường An mất tích, đám yêu ma vốn bị kinh sợ lại bắt đầu nổi lên tà niệm. Lần này chúng không công khai công kích, chỉ âm thầm bắt không ít đệ tử Vô Phương về ép hỏi phương pháp phá giải kết giới Vô Phương, rồi tàn nhẫn sát hại họ.

Các trưởng lão Vô Phương vô cùng giận dữ, thỉnh cầu tiên tôn hạ lệnh tàn sát yêu quái, và người đã đồng ý. Những ngày sau đó Vô Phương tiên sơn chìm trong huyết tinh, giết chóc thảm thiết.

Nhưng hai ngày trước, có người tự xưng chưởng môn của một tiên môn nhỏ, gọi là Lỗ Trĩ, nói Vô Phương nhiều năm qua vẫn luôn giấu kín cửa vào Hoang Thành Vô Cực, có ý đồ đen tối, các môn phái tu tiên khác nên đề phòng. Hẳn còn nói Vô Phương tiên tôn sống lâu hơn nhiều so với những kẻ tu tiên bình thường, dung mạo trăm năm qua cũng chưa từng thay đổi, lại không thấy phi thăng, nhất định đã nhập ma.

Lời vừa nói ra, giới tu tiên lập tức nhốn nháo. Vốn đến giúp Vô Phương trừ yêu, các môn phái khác chẳng nói chẳng rằng dần dần lui về, nhất thời, Vô Phương lâm vào cảnh một mình chống đỡ với đông đảo yêu ma.

Nhĩ Sanh nghe tin, gấp đến đứng ngồi không yên, vội vã lôi kéo Trường Uyên nhanh chóng trở lại Vô Phương.

Trường Uyên ở bên Nhĩ Sanh trên Vô Phương ba năm, biết rõ thực lực Vô Phương, hẳn bèn an ủi: “Đám tiểu yêu đó đâu có kéo về đông hơn cũng chỉ là một toán quân ô hợp, căn bản không thể lay chuyển được Vô Phương.” Nhưng trong lòng hẳn cũng hiểu rõ, đối với tình cảnh Vô Phương bây giờ, thứ đáng lo ngại nhất chính là lời đồn đang tản mác khắp nơi.

Tiểu yêu không đáng sợ, nhưng nếu Vô Phương đúng thật có bí mật gì giấu diếm, chỉ e sau này lúc thực sự lâm vào hiểm cảnh, cũng sẽ không có ai đến cứu viện, bị cô lập mới là đáng sợ nhất.

“Không được.” Nhĩ Sanh nói, “Dù thế nào ta cũng không an tâm, cũng nghỉ ngơi đủ rồi, thôi chúng ta trực tiếp về Vô Phương đi.”

Trường Uyên thần nhiên đáp: “Nàng có thể ngự kiếm bao lâu ?”

Nhĩ Sanh ngần ra, lập tức bày ra khuôn mặt đáng thương, tội nghiệp nhìn hắn: “Trường Uyên ...”

Hai người nhìn nhau một hồi, Trường Uyên trầm mặc chuyển tầm mắt sang nơi khác: “Nàng cần phải nghỉ ngơi.”

Nhĩ Sanh ủ rũ cúi đầu, lại yếu ớt gọi một tiếng Trường Uyên. Lỗ tai hắn giật giật, mặt vẫn không chút đổi sắc, nhìn về nơi khác. Nhĩ Sanh nắm lấy ống tay áo Trường Uyên, yếu ớt kéo kéo hai cái: “Trường Uyên, ta để chàng cần được không ?”

Hắn nhắm mắt lại, khóe môi khẽ nhếch lên.

Nhĩ Sanh thất vọng buông tay, đúng lúc ấy lại bị Trường Uyên giữ lại, nắm chặt lấy. Nhĩ Sanh kinh ngạc nhìn lên, chỉ thấy hắn mặt mày ôn hòa, giọng nói mang theo mấy phần đặc ý, vài phần sùng nịnh và có chút

nén giận nói: “Đừng dụ dỗ ta như vậy ...”

Mọi hai người giao hòa cùng một chỗ, Trường Uyên giống như nghiện, thở dài nói: “Ta sẽ không chống cự nổi.”

Cuối cùng, Trường Uyên hóa thành chân thân, để Nhĩ Sanh ngồi trên long giác, nương theo tầng mây bay về phía Vô Phương.

[1] Thừa quân nhất nặc []: ai biết chỉ ta cụm từ này nghĩa là gì với T.T

Sinh tử tương tùy []: Sống chết có nhau.

Bất ly bất khí []: Đây là một trong hai câu khắc trên chiếc khóa vàng Tiết Bảo Thoa trong Hồng Lâu Mộng, mang ý nghĩa vĩnh viễn không chia lìa, vĩnh viễn ở bên, vĩnh viễn không vứt bỏ.

34. Chương 36

Mệnh bộ

Cửu Trùng Thiên, điện Thường Thắng, phủ Chiến Thần.

Ngoài phủ Chiến Thần mười dặm đều là hồng mai đương kì nở rộ, khoe hương sắc dưới ánh nắng mặt trời. Nữ tử một thân bạch y, uể oải tựa người bên một gốc mai, rảnh rỗi lật xem từng trang mệnh cách, vừa xem vừa không khỏi lú lười: “Chắc chắc, Ti Mệnh tinh quân quả nhiên là một nữ nhân cay nghiệt đến cực điểm, nhìn xem, hai kẻ ngốc nghếch yêu nhau, không thể ngờ được một người lại nhập ma. Mọi chuyện sau này nhất định sẽ bị thúc đến cực điểm a ...”

Một ngón tay nàng kẹp sau tờ mệnh cách, đang định lật tiếp sang trang, chợt nghe phương xa có người điệu dàng kêu tên mình: “Tam Sinh.”

Tâm tư của nàng lập tức bị hấp dẫn bởi tiếng gọi ấy, ngẩng đầu nhìn lên, đúng thật là phu quân của nàng — Chiến thần Mạch Khê.

Tam Sinh đem cuốn mệnh bộ đang xem tùy ý ném xuống đất, đứng dậy, vỗ vỗ hông, đi về phía người nọ, vừa đi vừa hỏi: “Thiên đế tỉnh chưa chàng ?”

Mạch Khê gật đầu: “Tỉnh, nhưng vẫn chưa thể xuống giường đi lại. Thương tích do con rồng kia gây ra cũng không nhẹ.” Nhặt cánh hoa vương trên tóc nàng, hần cười hỏi: “Hôm nay không viết mệnh cách sao ?”

“Đạo qua một vòng phòng của Ti Mệnh, trộm mấy cuốn mệnh cách về xem, vốn định tham khảo một chút, không nghĩ lại xem đến quên cả thời gian.” Nói đến đây, Tam Sinh vô cùng cao hứng, khoắc lấy tay Mạch Khê, vừa đi vào phòng vừa nói: “Cuốn sổ nàng ta để trên bàn là đặc sắc nhất. Lại nói, Ti Mệnh quả không hổ mấy ngàn năm chương quản mệnh cách thiên hạ, hạ bút thực tàn nhẫn.” Nàng hôn hờ đem những cổ sự đọc được hôm nay sinh động kể lại cho Mạch Khê.

Sau khi nghe xong, Mạch Khê sửng sốt rất lâu, lập tức nghiêm mặt hỏi: “Nàng kia nhập ma sao ?”

“Đại khái là như thế.” Tam sinh buông tay, nói.

Mạch Khê day trán: “Nếu ta đoán không sai, đó chính là mệnh cách của Ti Mệnh sau khi xuống trần. Ma tính nhập tâm, khó mà tiêu trừ, cho dù luân hồi chuyển kiếp cũng không thể tiêu thất. Lúc này nữ tử tên Nhĩ Sanh kia nhập ma, nói cách khác dù sau này Ti Mệnh có trở về vị trí cũ, trong lòng tất tồn tại ma tính, không sớm thì muộn cũng từ thần đạo ma.”

Tam Sinh hoảng hốt: “Ta phục nàng ta rồi ! Mệnh cách của bản thân mà cũng nỡ hạ độc thủ, con người này càng sống càng vô tâm vô phể !”

Mạch Khê lắc đầu: “Tính cách Ti Mệnh đâu có chút tùy hứng, nhưng với loại chuyện thể này sẽ không bao giờ nói giỡn, việc này có chút kỳ quặc ... Nàng đưa cuốn mệnh cách đó ta xem thử.”

Tam Sinh gật đầu, nhìn xuống tay mình. Không thấy bóng dáng quyển mệnh cách.

“Ách ...”

Cao thấp sờ soạng khắp người một lần, nàng nhất thời mồ hôi lạnh đầy đầu. Xoay người nhìn về phía rừng mai xa xa, mỗi cây mai đều trông thực ... giống nhau. Tam Sinh gãi đầu, cười ha ha nói: “Mới rồi hình như ta tùy tay ném cuốn mệnh cách ấy xuống tầng cây mai rồi.”

Mạch Khê không còn gì để nói.

“Ta không cẩn thận, liền quên luôn là gốc mai nào. Ha ha ...”

Mạch Khê thở dài một tiếng.

Khuôn mặt tươi cười của Tam Sinh nhất thời tiêu ngủi, nàng nắm lấy ống tay áo Mạch Khê, lệ đảo vòng quanh mắt, tội nghiệp nhìn hắn nói: “Ti Mệnh nếu ở hạ giới gặp phải chuyện gì, sau này trở lại vị trí cũ, nàng sẽ không giết ta chứ ?”

“Mệnh bộ trước đó đều đã viết xong, mọi chuyện sau này diễn ra thế nào cũng sẽ y theo những gì đã viết trên đó. Chỉ là chúng ta sẽ không đoán được tiếp theo đây sẽ phát sinh chuyện gì thôi.” Mạch Khê dừng lại nghĩ ngợi chút, sau đó nói tiếp: “Chuyện quan trọng liên quan đến thượng cổ Thần Long dù sao cũng phải nói với Thiên Đế.”

Nói tới đây, Tam Sinh đột nhiên hỏi: “Thiên Đế phải chăng thích Ti Mệnh ?”

“Hắn cự tuyệt Ti Mệnh hơn nghìn năm, hẳn là không thích.”

“Nhưng ta lại cảm thấy, biểu hiện của Thiên Đế bây giờ giống như là đang ghen.” Tam Sinh hí mắt nói: “Ti Mệnh xuống trần là một chuyện lớn. Chúng thần tiên sống lâu năm, phần lớn đều nhàn rồi đến phát chán, tuyệt sẽ không bỏ qua một chuyện bất quá như thế. Nhưng lâu như vậy lại chưa nghe ai đề cập qua chuyện này lấy một câu. Rõ ràng là, có lẽ trừ bỏ hai chúng ta, mọi người đều không biết chuyện này, thậm chí vẫn cho rằng trước đó Ti Mệnh bị Thiên Đế cự tuyệt, thương tâm quá độ, uống nhiều rượu dưới quỳnh trì, vẫn đang say ngủ.”

“Chàng nghĩ xem, người có bản lĩnh đem chuyện Ti Mệnh hạ phàm áp xuống, trừ bỏ Thiên Đế, còn ai có thể ?” Nói tới đây, Tam Sinh nhú mày, có chút nghi hoặc, “Nếu đã không thích người ta, vì sao Thiên Đế còn muốn xuống trần xen vào chuyện Ti Mệnh thành đôi với người khác ? Từ từ ! Để ta sắp xếp lại suy nghĩ đã ...”

Tam Sinh vuốt vuốt cằm: “Chàng nói xem, có phải vì Ti Mệnh luôn thích hắn, chấp nhất của nàng khiến hắn cho rằng việc Ti Mệnh thích hắn là một việc đương nhiên, và chuyện hắn cự tuyệt nàng cũng là một việc đương nhiên. Nhưng đến một ngày hắn đột nhiên phát hiện, thì ra Ti Mệnh cũng có thể thích một người khác. Khi ấy trong lòng hắn bỗng sinh ra một cảm giác mất mát, tên Thiên Đế luôn cao cao tại thượng ấy hẳn thấy rất khó chịu.”

“Ti Mệnh hạ phàm, không lâu sau đó Thần Long thượng cổ từ trong Vạn Thiên Chi Khư trốn ra, tiếp đến Thiên Đế cũng đuổi theo xuống trần. Thiên Đế một mặt ở Thiên Đình che chở Ti Mệnh, mặt khác lại xử nàng hạ phàm đầu thai chuyển thế. Không ngờ hắn cư nhiên lại bị Thần Long đánh áu me đầm đìa trở về, hiện giờ tỉnh lại cũng không lệnh thiên binh thiên tướng đi tước nã Thần Long... Mạch Khê, tình cảnh này không phải giống như một người đàn ông thấy thê tử trước đây của mình tái giá, một mặt âm thầm đau lòng, gặm nhấm thương tổn; một mặt làm yên lòng người nhà, mặt khác lại muốn đoạt thê tử về, nhưng cuối cùng lại bị trượng phu bấy giờ của nàng ta đánh cho chặt vật, nhưng người đàn ông kia vẫn không muốn nhường thê tử lại e ngại người trong nhà biết bản thân xuất đầu ...”

Mạch Khê sững sờ trong chốc lát, lập tức lắc đầu, nở nụ cười yếu ớt: “Lần trước nàng còn nói Thiên Đế và Thần Long có tình cảm với nhau[1], giờ lại so sánh họ như vậy. Thiên Đế mà nghe được thế nào cũng đánh.”

“Hắn là Thiên Đế, chàng là Chiến Thần, hắn là văn nhân, động võ cũng đâu đánh được chàng. Ta không sợ.” Tam Sinh nói rất chi hợp tình hợp lý, Mạch Khê nghe vậy chỉ biết dở khóc dở cười. Nàng cũng không để ý đến hắn, tiếp tục suy đoán, “Thiên Đế tính tình cương ngạnh, bị người ta đánh như vậy là một loại sỉ nhục, vậy mà hắn lại không phái người đi bắt người kia về, đích thị còn bận khoản chuyện gì đó. Nhất định hắn sợ phái thiên binh thiên tướng xuống tước nã Thần Long sẽ lộ ra chuyện Ti Mệnh hạ phạm ...”

“Càng nghĩ càng kỳ quái.” Mạch Khê cười, nói: “Ti Mệnh có thể hành động tùy tiện nhưng Thiên Đế thì không. Mấy ngày trước, nghe nói dư nghiệt của Ma giới lại bắt đầu rục rịch, nếu muốn khai chiến, hắn còn đâu tâm tư đi quản chuyện của Thần Long. Với lại Thần Long thoát ra khỏi Vạn Thiên Chi Khư mấy ngày[2] rồi, thiên địa cũng không có gì dị động.”

Tam Sinh thất vọng thở dài: “Nếu đúng như vậy, lý do này thực không thú vị.”

Mạch Khê có chút buồn cười nói: “Thiên binh thiên tướng nuôi là để ngăn địch, không phải để đi bắt kẻ gian dân.”

“Ta vẫn cảm thấy giữa ba người họ có một thứ tình cảm gì đó rất mãnh liệt, song cũng không biết diễn tả thế nào. Chắc chắn là vẫn có những chuyện chúng ta không biết.”

“Tam Sinh quả thực không biết.” Mạch Khê nói, “Hôm nay lúc đến gặp Thiên Đế, ta vô tình thấy được trong lòng bàn tay hắn có một đạo bùa chú, giờ nghe nàng nói vậy, ta nghĩ Thiên Đế hẳn đã hạ lời nguyền gì đó trên người Ti Mệnh. Ta mặc dù không biết hắn nguyền rủa cái gì, nhưng nhìn ẩn chú nguyền rủa ta dám chắc chẳng phải thứ gì tốt. Nếu Thiên Đế thực thích Ti Mệnh, sao hắn lại hạ bùa chú trên người nàng ta.”

“Hạ bùa chú ?” Tam Sinh cả kinh, “Trong mệnh bộ cũng chưa thấy nhắc đến Nhĩ Sanh bị nguyền rủa ... Chẳng lẽ, đó chính trừng phạt trong truyền thuyết ?”

Trên trời một ngày, nhân gian đã qua một năm. Bùa chú là do Thiên Đế hạ, cho nên trong thời gian Thiên Đế hôn mê, Nhĩ Sanh mới bình an vô sự sống qua ba năm. Ngày hôm nay hắn tỉnh lại, nói như vậy bùa chú cũng sẽ phát huy tác dụng. Nhưng mà, Thiên Đế hạ bùa chú như vậy, rốt cuộc là để làm gì ?

Tam Sinh oán hận nói: “Mệnh bộ này chưa xem hết, cảm giác thực khó chịu ! Để ta quay lại tìm thử xem!”

Mạch Khê cũng gật đầu đồng ý: “Mệnh bộ này viết quả thực cổ quái, nên tìm xem.”

“Nói đến cổ quái, chữ viết trên mệnh bộ kia quả thật có chút cổ quái.” Tam Sinh nói, “Ta nghiên cứu qua rất nhiều mệnh cách Ti Mệnh viết, nhưng không có quyển nào chữ viết quy củ, ngay ngắn như vậy. Chỉ có bốn chữ ngoài bia là theo phong cách Ti Mệnh.”

Mạch Khê nhướn mày: “Bốn chữ gì ?”

“Ừm, hình như là ... Long hồi thiên địa.”

Long hồi thiên địa.

Sắc mặt Mạch Khê trầm xuống, “Nếu vậy, chỉ sợ mệnh bộ kia không phải do con người viết ra.”

Tam Sinh chột chột mắt hỏi: “Đương nhiên rồi, Ti Mệnh sống hơn nghìn năm, sao có thể xem nàng là người.”

“Ý ta là, Ti Mệnh tạo ình một mệnh cách, nàng muốn dùng cả đời “Nhĩ Sanh” để đạt được “Long hồi thiên địa”, nhưng bằng cách nào thì lại chưa viết ra.”

Sắc mặt Tam Sinh cũng trầm xuống: “Quyển mệnh cách kia, là thiên mệnh ?”

Thiên mệnh, ai cũng không thể biết mọi chuyện ngày sau sẽ như thế nào.

“Nếu muốn Long hồi thiên địa, ắt phải trừ bỏ Vạn Thiên Chi Khư, nơi giam cầm Thần Long. Có lẽ ngay cả Ti Mệnh cũng không biết phải làm thế nào cho nên mới dứt khoát giao lại để trời cao an bài.”

Nhưng là, từ trước đến nay thiên mệnh vẫn luôn trên người.

Làn gió lướt qua rừng mai mười dặm bên ngoài phủ Chiến Thần, lay động cành lá, cánh hoa theo gió tung bay. Bên dưới một gốc mai, từng trang từng trang của cuốn sách có bìa màu lam bị gió lật mở, cho đến chính giữa, tờ giấy tiếng theo, mặt bên không có chữ. Gió ngừng thổi, trang sách cũng ngừng bị lật giở.

Ở một chỗ trống trên trang giấy chậm rãi xuất hiện một hàng chữ — Vô Phương tiên sơn, hai bề nghiêng địch.

Chuyện kể rằng, khi Nhĩ Sanh và Trường Uyên trở lại Vô Phương, cuộc chiến ở đây đang hồi gay gắt, thế nhưng phần lớn trưởng lão cũng như các vị sư phụ đều không ra mặt, dường như muốn mượn cơ hội này rèn luyện cho những môn hạ để tử của mình.

Thấy tình cảnh thực tế khác xa so với bên ngoài đồn thổi, Nhĩ Sanh mới có thể tháo xuống lo lắng trong lòng. Ngồi trên Long giác của Trường Uyên bay một vòng quanh Vô Phương, bỗng nàng trông thấy xa xa trong rừng cây, Thần Chử đang đấu với một con gấu tinh lớn. Trông hắn có vẻ đã sử dụng linh lực quá độ, mỗi chiêu xuất ra đều phải cố hết sức.

Nhĩ Sanh nhanh chóng kêu Trường Uyên dừng lại.

Trường Uyên đối với Thần Chử không chút hảo cảm, có chút không vui quấy cái đuôi. Nhĩ Sanh thấy Thần Chử quả thực nhìn không được, vội vã vỗ vỗ sừng Trường Uyên.

Trường Uyên không vui thở hắt ra một tiếng, vẫn không lay chuyển được Nhĩ Sanh, cho nên đành đáp xuống một đụn mây. Tiếp đó, một tiếng rống ngâm vang vọng khắp bầu trời Vô Phương, chúng đệ tử cũng như đám yêu quái bên dưới nghe được, sợ đến hai chân mềm nhũn. Không đầy lát sau, đám yêu quái lập tức bỏ chạy sạch sẽ.

Bị tiếng ngâm làm cho kinh hãi không chỉ đám tiểu yêu, mọi người trên Vô Phương đều bị chấn động. Thế nhưng, khi ngẩng đầu nhìn lên trời lại không thấy bóng rống đâu.

Nhĩ Sanh vẫn cho rằng Trường Uyên là một người khiêm tốn, hoàn toàn không nghĩ hắn lại biết cao ngạo như thế, cho nên lúc trở lại sân sau, Nhĩ Sanh lập tức có ý kiến, còn chưa kịp hỏi, Trường Uyên đã đáp: “Làm vậy cho nhanh, không để lỡ thời gian.”

Nhĩ Sanh dẫu môi, vốn muốn nói hắn vừa rồi rõ ràng tức giận, còn chưa kịp mở miệng, cửa phòng “chi nha” một tiếng mở ra. Tề Linh khoác áo choàng đứng bên cửa, trên dưới đánh giá Trường Uyên và Nhĩ Sanh mấy lượt, biểu cảm trên mặt vẫn lãnh đạm như cũ song trong mắt lại không giấu được sự vui vẻ, kích động.

Rời khỏi Vô Phương mấy ngày mà Nhĩ Sanh cảm thấy như đã mấy trăm năm trôi qua. Lúc gặp lại Tề Linh, Nhĩ Sanh không cảm lòng được nhào tới, ôm lấy Tề Linh, cọ cọ hồi lâu cũng không lên tiếng.

Tề Linh ngày thường đối với những cử chỉ làm nũng của Nhĩ Sanh đều lạnh mặt bảo nàng bỏ ra. Nhưng hôm nay, bị Nhĩ Sanh ôm như vậy, Tề Linh ngoài có chút sững sờ cũng chỉ ngậy ngò đưa tay vỗ nhẹ lưng Nhĩ Sanh, nói: “Trở về là tốt rồi.”

Vừa nghe những lời này, vành mắt Nhĩ Sanh lập tức đỏ au: “Sư tỷ ...”

“Tiểu Nhĩ, người chính là đoán được hôm nay sư phụ sẽ mua gà quay ?” Ngoài viện truyền tới một tiếng cười lớn, một con gà nướng bao giấy dầu hạ xuống từ không trung, Tề Linh đưa tay ra tiếp, tránh cho nó rơi vào đầu Nhĩ Sanh. Khóe miệng nàng co quắp, lạnh giọng nói: “Sư phụ !”

Trầm Túy vừa ngoáy tai vừa đi vào trong viện, “Đừng nói mãi thế, có khách.” Trầm Túy cười híp cả mắt, âm thầm đánh giá Trường Uyên, “Tiểu Nhĩ, ai vậy ?”

Nhĩ Sanh còn đang bận cọt tới cọt lui trong lòng Tề Linh, không đáp lại Trầm Túy. Trường Uyên hãy còn cân nhắc trong chốc lát, cuối cùng học theo lễ tiết của phạm nhân, ôm quyền nói:

“Nhạc phụ đại nhân.”

Nhất thời bốn phía một mảnh trầm mặc, Tề Linh hạ mi che đi tiểu ý trong mắt. Trầm Túy trên trán nổi đầy gân xanh, đỡ lấy trán hắn thở dài: “Quả nhiên cũng ngốc như Nhĩ Sanh.”

[1] Đọc lại gần cuối chương 16 để biết thêm chi tiết.

[2] Một ngày trên thiên đình bằng một năm nơi hạ giới.

35. Chương 37

Sư môn như quê hương

Edit: MèoPunch

Nhĩ Sanh cọ qua cọ lại một hồi cảm thấy cũng đủ, lại đúng lúc nghe được Trầm Túy trêu Trường Uyên như vậy, liền dụi mắt nói: “Một ngày làm thầy, cả đời làm cha, Trường Uyên gọi người một tiếng nhạc phụ, không có gì sai.”

Thấy tiểu đồ đệ che chở Trường Uyên như vậy, Trầm Túy cảm thấy câu nói của mình có điểm thất lễ. Híp mắt đánh giá Trường Uyên một lượt, bên cạnh đó âm thầm dò xét sức mạnh nam nhân trước mắt, nhưng càng dò xét ấn đường Trầm Túy càng nhíu chặt. Vẫn biết vị “phu quân” Nhĩ Sanh luôn miệng nhắc đến không phải một kẻ tầm thường, từ thanh kiếm người nọ đưa Nhĩ Sanh, hẳn có thể nhìn ra được, nhưng Trầm Túy không bao giờ ngờ tới, vị phu quân của Nhĩ Sanh lại thâm sâu khó lường như vậy.

Trường Uyên đương nhiên biết Trầm Túy đối với mình có phòng bị, hẳn thản nhiên đứng một bên mặc cho Trầm Túy dò xét. Trầm Túy dò xét một hồi, kết quả chẳng thu được gì, lắc đầu than thở, “Con gái lớn quả nhiên không giữ được trong nhà. Tiểu Nhĩ, ra ngoài không bao lâu mà tay ngoài đã dài hơn tay trong rồi?”

Nhĩ Sanh xoay đầu lại, biện giải: “Trường Uyên là người trong nhà, tay ngoài tay trong gì chứ sư phụ.”

Dưới ánh nắng mặt trời, nơi vàng trán trơn bóng của Nhĩ Sanh mơ hồ lộ ra ấn ký ngọn lửa màu đen nhàn nhạt. Tề Linh thoáng thấy được, còn tưởng là mình hoa mắt, đang định nhìn kỹ hơn thì chợt nghe có tiếng “cốc cốc” đập cửa.

Bốn người trong viện đồng thời quay đầu nhìn ra cửa thì thấy một nam nhân mặc y phục màu bạc, vẻ mặt chính trực đang đứng đó. Tề Linh cùng Trầm Túy vừa trông thấy người nọ, cả hai đều giật mình ngạc nhiên. Nhĩ Sanh ở Vô Phương ba năm, chưa bao giờ gặp qua người này, đang hiếu kỳ quan sát, chợt nghe Trầm Túy gọi một tiếng: “Hiên Viêm.”

Nghe vậy, Nhĩ Sanh ngẩn ra, “Hiên Viêm” là tên thanh linh kiếm của tiên tôn, từ lúc người sáng lập Vô Phương đến nay, nó đều được đặt trên điện Ngôn Quy. Kiếm trải trăm năm hấp thu linh khí của trời đất, cuối cùng hóa thành linh[1], trở thành biểu tượng của Vô Phương. Nhưng trăm năm qua, rất ít người có thể thấy được hóa thân của Hiên Viêm kiếm.

Hiên Viêm thản nhiên gật đầu, hướng Trầm Túy nói: “Tiên tôn lệnh cho ta tới bắt tội đồ Nhĩ Sanh.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ngây ra.

Trầm Túy ngóảnh đầu nhìn Nhĩ Sanh: “Tiểu Nhĩ? Con ở bên ngoài lại gây ra đại họa gì?”

Nhĩ Sanh đưa tay lên vuốt trán, gật đầu, nhỏ giọng thừa nhận. Nàng không giải thích nguyên nhân, một mình lẻ loi đi về hướng Hiên Viêm: “Ta và người đi gặp tiên tôn, nhưng phải để Trường Uyên đi cùng.”

Ánh mắt Hiên Viêm đảo qua Nhất Lân kiếm bên hông Nhĩ Sanh, kiếm linh cùng linh kiếm luôn có một loại cảm giác gọi là tâm hữu linh tê[2], hẳn quay đầu nhìn Trường Uyên, ngầm đồng ý.

Thấy hẳn cũng không cố chấp như Tịch Ngộ, Nhĩ Sanh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc ấy Trường Uyên tiến tới cầm bàn tay hơi lạnh của nàng: “Đừng sợ.” Hẳn nói vô cùng kiên quyết, tựa như đã chuẩn bị tốt tinh thần cùng tiên tôn đánh một trận, “Ta sẽ không để ai ức hiếp nàng.”

Ngôn Quy điện.

Trầm Túy và Tề Linh cuối cùng cũng không yên lòng mà cùng tiến vào, định bụng lúc cần thiết sẽ nói đỡ cho Nhĩ Sanh mấy câu. Bước vào điện, họ bắt gặp bóng lưng tiên tôn đang ngắm nhìn bức chân đồ[3] tỏa ánh hào quang trên tường. Không hề nhìn đến mấy người mới bước vào, người lạnh lùng phán: “Quy xuống.” Một tiếng này giọng điệu người mang theo chút trách mắng, lại có chút mệnh lệnh, không biết đang nói ai.

Nhĩ Sanh “bùm” một tiếng quỳ xuống, không giống như ngày thường bày ra bộ dáng nhu thuận, đáng thương khi làm sai, vẻ mặt nàng nghiêm túc khiến cho người ta có cảm giác nàng đúng thật là tới lĩnh phạt. Trường Uyên cũng không đỡ nàng dậy, chỉ lẳng lặng đứng phía sau. Hắn không cho phép người ta đối xử không tốt với Nhĩ Sanh, cũng không cho phép nàng đối xử không tốt với chính mình. Thế nhưng sau mọi chuyện phát sinh gần đây, nếu Nhĩ Sanh còn có thể đối xử tốt với chính mình như ngày thường, nàng mới không phải là Nhĩ Sanh.

Hắn muốn xem, Nhĩ Sanh làm thế nào để chuộc tội, những chuyện sau đó, đều do chính nàng quyết định.

Trầm Túy và Tề Linh âm thầm nhìn nhau, cũng kính cẩn quỳ xuống hành lễ: “Tiên tôn.”

Ngôn Quy điện chìm trong sự trầm mặc, tiên tôn vẫn chỉ nhìn bức chân đồ, hỏi: “Nhĩ Sanh, đã dọa ma, vì sao còn muốn quay về Vô Phương?”

Lời vừa nói ra, Tề Linh không dám tin nhìn về phía tiên tôn, hơn nửa ngày trời mới đem ánh mắt chuyển tới trên người Nhĩ Sanh, thấy nàng trầm mặc lòng Tề Linh một trận lạnh lẽo. Trầm Túy nghe thấy vậy cũng cụp mi trầm mặc, không nói một lời chỉ nhìn chăm chăm tiểu đồ đệ đang quỳ phía trước.

“Nếu ta trực xuất con khỏi tiên môn, con có oán hận không?”

Trường Uyên cụp mắt, hắn có thể cảm nhận được lưng Nhĩ Sanh đang cứng còng. Hơn bất kỳ ai, hắn hiểu rõ trong lòng Nhĩ Sanh, Vô Phương có ý nghĩa như thế nào. Nơi này không chỉ là sư môn mà còn là quê hương của nàng. Từ nhỏ đã là một đứa trẻ cô đơn, hơn ai hết nàng khát vọng về một bến đỗ, nơi có thể bao dung hết thảy sự tùy hứng cũng như sai lầm của nàng.

Hiện giờ nàng đã tìm được một bến đỗ, nhưng dường như có cũng không nguyện để nàng lưu lại dừng chân.

“Không một câu oán hận.” Nàng khom lưng, cúi đầu trên mặt đất, lấy tư thế cực kỳ hèn mọn ôn tồn nói: “Nhưng, có thể lưu con lại được không, xin người đừng đuổi Nhĩ Sanh...”

Tiên tôn vẫn không lên tiếng, chỉ ngắm nhìn bức chân đồ, ngắm đến nhập thần, cuối cùng Tề Linh nhin không được muốn mở miệng lên tiếng, nhưng Trầm Túy lại nhẹ nhàng lắc đầu, khước miệng hơi chuyển, làm thành khẩu hình —

Tiên tôn thiện tâm, nhất định sẽ bao che khuyết điểm.

Đúng lúc này, tiên tôn đột nhiên lạnh lùng nói: “Âm cực là dương, dương cực là âm, nếu dọa tiên Trường An đã có thể ba lần dọa ma, ba lần nhập tiên, có thể thấy tiên ma vốn tùy do tâm sinh, nhất niệm thành ma, nhất niệm thành tiên, tiên ma cũng không khác biệt. Nếu tìm được phương pháp, nhất định có thể gỡ bỏ ma ấn.” Dừng lại một chút, cuối cùng Người xoay người lại, “Muốn hoàn toàn dọa ma cũng phải mất chín chín tám mốt ngày, nếu trong hai tháng con có thể tìm được phương pháp phá giải ma ấn, trừ bỏ tâm ma, ta sẽ không trực xuất con khỏi tiên môn.”

Trường Uyên sắc mặt vui vẻ, hỏi: “Làm thế nào để bài trừ ma ấn?”

Tiên tôn lúc này mới nhìn hắn một cái, nói: “Người từng dọa ma rồi thành tiên tự nhiên biết được phương pháp.”

Trên thế gian này dọa ma rồi thành tiên chỉ có một người, nhưng từ sau khi người nọ vào Hoang Thành Vô Cực, cho đến nay vẫn không rõ tung tích, Nhĩ Sanh đã không còn đủ thời gian để chờ hắn.

Trường Uyên rủ mắt suy nghĩ tìm cách trở vào trong hoang thành, chợt nghe tiên tôn lại nói: “Trường An là môn đệ Lưu Ba tiên môn, thử đến Tầng Thứ Các lật xem Lưu Ba điển tịch[4], biết đâu có thể tìm được chút manh mối.”

Nhĩ Sanh nhìn tiên tôn ngây ngốc cười: “Tiên tôn ... Người không đuổi con đi sao?”

Tiên tôn phất ống tay áo, thân ảnh thoảng chốc biến mất giữa Ngôn Quy điện, để lại câu nói còn văng vẳng bên tai: “Hai tháng sau, nếu như chưa gỡ bỏ được ma ấn, lập tức trục xuất khỏi sư môn, chính tay ta sẽ trăm con bằng Hiên Viêm kiếm.”

Viễn mắt Nhĩ Sanh đỏ hồng, ghen ngào bái lạy nói: “Tạ ơn tiên tôn tương trợ.” Những lời này tưởng chừng như một lời đe dọa, nhưng thực chất lại giúp Nhĩ Sanh tìm ra được một con đường thoát ra khỏi ma trướng.

Trường Uyên tiến đến nâng Nhĩ Sanh dậy, thay nàng lau đi nước mắt, nước mũi tèm lem trên mặt: “Giờ chúng ta đến Tàng Thư Các tìm hiểu thân thể Trường An, nàng phải bình tĩnh, đừng để yêu vật kia tiếp tục quấy phá.”

Nhĩ Sanh chỉ gật đầu, không nói gì khác.

Tễ Linh nhú mày nói: “Trong Tàng Thư Các làm gì có thư tịch về Lưu Ba? Nếu có, vì sao ta chưa bao giờ thấy.”

“Tất nhiên là có.” Trầm Túy nói, “Năm tháng qua đi lâu như vậy, đã không còn mấy người nhớ được tiên thuật Vô Phương ta chính là kế thừa tiên pháp của Lưu Ba. Cũng không mấy người biết, tiên tôn lúc mới đầu tu tiên chính là bái làm môn hạ Lưu Ba.”

Khuôn mặt Tễ Linh hiện lên chút kinh ngạc, sau một hồi trầm mặc, nàng nói: “Sư phụ thì ra thỉnh thoảng người cũng có thể xuất ra chút đáng về bí hiểm.”

Trầm Túy thở dài một tiếng: “Ta rốt cục là tạo cái nghiệt gì, sao lại thu hai đồ đệ như thế này ...” Hắn nhìn Trường Uyên đang ôm Nhĩ Sanh, lại nhìn lên bầu trời xanh trong bên ngoài Ngôn Quy điện, có chút cảm khái nói, “Nói không chừng trên tầng cao nhất của Tàng Thư Các, bên dưới lớp thư tịch phủ đầy bụi bặm còn cất giấu những câu chuyện cũ xa xưa.”

Trên đỉnh núi cao nhất ở Vô Phương.

Tiên tôn chấp tay đứng đó, phóng mắt ngắm nhìn phong cảnh nghìn dặm chung quanh. Khuôn mặt người trong trời nhưng lạnh lùng, nhìn không ra đang nghĩ ngợi gì.

“Trường Vô.” Hiên Viêm trôi nổi trong không trung, trầm giọng nói, “Cô gái đó đã nhập ma, tuy nhiên ma tính vẫn chưa hoàn toàn bộc phát, người hẳn nên một kiếm trăm chết cô ta, không nên buông tha dễ dàng như vậy. Giải trừ ma ấn nào có đơn giản như vậy. Ma khí một khi đã nảy sinh rất khó tiêu trừ, nếu không vì sao Trường Uyên ba lần thành tiên, ba lần dọa ma.”

“Hai tháng sau, nếu như nó vẫn không cách nào loại bỏ ma ấn, ta sẽ ra tay.” Tiên tôn trầm mặc nhìn về phía xa, hồi lâu mới nói tiếp: “Ta tuyệt đối không cho phép trên thế gian này lại có một Trường An nữa.”

Hiên Viêm biết hẳn tâm ý đã quyết, cũng không nói nhiều, lặng lẽ lui xuống.

[1] Chữ linh này nghĩa là linh hồn. Ý chỉ thanh kiếm này có linh hồn, có thể hóa thân thành hình người.

[2] Câu này ý chỉ sự tâm đầu ý hợp giữa đôi bên nam nữ trong tình yêu, không cần phải nói bằng lời hai người cũng có thể ngầm hiểu suy nghĩ của nhau.

[3] Nếu ta không nhầm thì đây là bức “Thập bát ứng chân đồ” của họa sĩ nổi tiếng Ngô Bân đời nhà Minh, Trung Quốc. Tác phẩm đã được chính Cần Long phong tặng bốn chữ “Du nghệ thần thông”, ngoài ra ngài còn đề thêm một bài trường thi thất ngôn lên cuốn họa thư này, không cần nói cũng biết, Cần Long yêu thích tác phẩm này như thế nào.

[4] Sách cổ.

36. Chương 38

Chuyện xưa ở Lưu Ba

Edit: MèoPunch

Ở trong Tầng Thư các tìm rất lâu Nhĩ Sanh cũng không tìm ra cuốn thư tịch nào ghi lại chuyện của Trường An. Cuối cùng vẫn là Trầm Túy leo lên tầng cao nhất lục lợi một hồi sau liền lôi ra được một cuốn thư tịch cũ nát trong một góc hẻo lánh của giá sách.

Bìa cuốn thư tịch màu lam, bên trên phủ dày một lớp bụi. Thổi bay lớp bụi phủ trên bề mặt liền lộ ra bốn chữ “Lưu Ba ký sự”. Nhĩ Sanh cầm quyển thư tịch cẩn thận đặt trên bàn, bốn người vây quanh cái bàn thành một vòng, nhìn chăm chăm cuốn thư tịch hồi lâu, Tề Linh rốt cuộc cũng lên tiếng: “Mở ra xem đi.”

Nhĩ Sanh vuốt ve trang sách nói: “Cuốn thư tịch này cũ quá, giống như chỉ khẽ chạm vào sẽ tan biến.”

Trầm Túy cười ha ha: “Tốt xấu gì cũng là thư tịch ghi lại lịch sử của tiên sơn, linh khí đầy tràn, nào có yếu ớt như thư tịch bình thường.” Cuốn thư tịch được mở ra, một làn hương khí tựa như hơi thở sượt nhẹ qua mặt mọi người, giống như một tiếng than nhẹ. Nét mực bên trong vẫn tươi như mới.

Trường Uyên nói: “Cuốn thư tịch này thực có linh tính, bằng không bị phủ bụi bao nhiêu năm giờ gỡ ra lại như mới vậy, xem ra linh vật này tu vi cũng không kém.”

Nhĩ Sanh lại không có tâm tình đâu quan tâm đến thư tịch này có linh tính hay không, biết nó không dễ dàng bị phá hỏng, nàng liền xuống tay không chút khách khí, lật nhanh qua từng trang, một lòng muốn tìm tư liệu liên quan đến Trường An. Nhưng mà một quyển thư tịch mỏng ghi chép lịch sử hơn ba trăm năm của Lưu Ba, đối với sự kiện Lưu Ba bị diệt vong, người viết lại chỉ dùng mấy câu chung chung mà khái quát.

“Vĩnh Chính năm thứ nhất, hoàng đế muốn giết Trường An, bức y dọa ma. Năm thứ năm, thanh tâm tu hành, trở về tiên vị. Năm thứ tám, Lưu Ba thiên tai, Trường An nghịch thiên, tiếp tục dọa ma. Năm thứ mười ba, thanh tâm tu hành, về với tiên vị. Năm thứ mười lăm, tẩu hỏa nhập ma.”

Nhĩ Sanh nhăn nhó mặt mày: “Thanh tâm tu hành? Tu hành thế nào mới được gọi là thanh tâm tu hành? Cuốn thư tịch này hoàn toàn không nói rõ.”

Trầm Túy vuốt cằm suy nghĩ một chút nói: “Ta nhớ ở đây hẳn phải còn một bản ký lục ghi chép lại lịch sử Lưu Ba, chúng ta tách ra tìm xem sao.”

Nhĩ Sanh thở dài gập lại cuốn thư tịch, bốn người lại lục tung những chỗ heo lánh hòng tìm ra nó. Trên tầng cao nhất của Tầng Thư Các thư tịch không nhiều lắm, nhưng lại có rất nhiều cuốn không hiểu để ở xó xỉnh nào. Theo cách nói của Trầm Túy những cuốn thư tịch này đều có lịch sử trăm năm, đại thể đều có linh tính cao, có lẽ là chúng không muốn cho người ta đọc tiếp nữa cho nên mới lẫn trốn ở khắp mọi nơi. Cũng bởi vậy khiến cho quá trình tìm kiếm của Nhĩ Sanh càng thêm khó khăn.

Tìm kiếm không có kết quả, Nhĩ Sanh ôm một bụng đầy lửa giận, một mặt nằm úp mặt trên đất tìm kiếm, một bên âm thầm mắng: “Những cuốn thư tịch này là chuột sao, trốn trong khe, trên xà nhà, chỉ còn thiếu nước trực tiếp đào một cái hang trên tường rồi trốn hẳn vào.”

Đột nhiên có thứ gì đó quay vèo qua đầu Nhĩ Sanh vì giật mình nàng bất cẩn đụng đầu vào giá sách, còn đang ôm đầu kêu đau, một quyển thư tịch bìa màu lam chợt rơi vào trong tầm mắt nàng. Nhĩ Sanh tập trung nhìn kỹ, thứ vừa mới rơi bay xẹt qua thì ra là cuốn “Lưu Ba ký sự”.

Nàng nhìn chăm chăm vào bìa sách, sau đó thờ ơ đem nó bỏ một bên, tiếp tục tìm kiếm.

Đúng lúc đó, không biết từ đâu thổi tới một trận gió, trang sách ào ào lật mở, vừa vặn dừng lại ở trang ghi chép lại chuyện về Trường An. Nhĩ Sanh thoáng nhìn qua thì thấy chữ viết trong sách dường như sống lại, dần dần biến thành những nhân ảnh nhỏ màu đen, ở trước mắt nàng chao qua lượn lại. Nhĩ Sanh dường như nghe được những thanh âm đến từ mấy trăm năm trước, có vui có buồn, khi thì thực ồn ã, khi lại thực trầm thấp.

Nhĩ Sanh trợn tròn mắt, lắc lắc đầu, những thanh âm cùng hình ảnh kia liền biến mất không thấy đâu.

Nàng đứng dậy, vượt qua cái bàn nhìn ba người Trường Uyên đang trầm mặc tìm kiếm thư tịch, hoàn toàn không nhận ra sự khác thường của nàng.

Một lần nữa cầm lên cuốn “Lưu Ba ký sự” Nhĩ Sanh tỉ mỉ nghiên cứu. Đôi mắt đen chăm chú đọc từng câu chữ trên trang giấy, tâm tư dần dần chìm vào trong sách.

“Vĩnh Chính năm thứ ba, hoàng đế muốn giết Trường An, bức y dọa ma...” tiếng nói khàn khàn cất lên bên tai nàng, tựa như là thanh âm bi ai của một vị thư sinh nghèo khổ. Trong đầu Nhĩ Sanh đột nhiên hiện ra hình ảnh rất nhiều người nàng chưa từng gặp qua, bọn họ dường như đang lặng lẽ kể cho nàng nghe một câu chuyện đời đầy bấp bênh.

Mí mắt chẳng biết vì sao chậm rãi trở nên nặng trĩu, Nhĩ Sanh nằm gục trên chiếc bàn bên cạnh, tay còn cầm cuốn thư tịch chậm rãi chìm vào trong mộng.

“Cuốn này có chút ghi chép về Trường An. Nhĩ Sanh?” Tể Linh vừa xem nội dung sách, vừa bước ra khỏi hàng giá sách trùng điệp, không thấy thân ảnh Nhĩ Sanh, nàng ta chuyển bước đi về phía bàn học thì phát hiện ra nàng đang nằm gục ở đó ngủ “khò khò”.

Tể Linh chớp chớp mắt nhìn nàng một lát, sau đó mượn Trầm Túy chiếc áo ngoài của hắn, khoác lên người Nhĩ Sanh: “Chúng ta tìm tiếp những cuốn khác thôi.”

Nhĩ Sanh lúc này đang trong mộng, hoàn toàn không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, nàng cảm thấy bản thân như một du hồn phiêu đảng trong trời đất bao la, không rõ là muốn đi đâu. Nhưng trong sâu thẳm lại có một sức mạnh kéo lấy nàng lôi đi, bay qua nghìn núi vạn sông, cuối cùng dừng trên một cái đỉnh nghỉ chân mệt mỏi.

Phía trước treo tấm biển “Thập Lý đình”, ở đó Nhĩ Sanh ngoài ý muốn thấy được người nàng đang muốn tìm nhất — Trường An.

Nhưng khác với bộ dáng lãnh mạc, bưng bưng sát khí ngày thường, lúc này hắn một thân đạo bào khoan thai, khuôn mặt trầm tĩnh, trong mắt hàm chứa từ bi, có nét giống với một vị đại tiên.

Nhĩ Sanh vừa nhìn thấy hắn đã vô thức cảm thấy sợ hãi, nhưng nàng vẫn cố thu hết can đảm muốn tiến lên hỏi hắn phương pháp bài trừ ma khí. Chỉ không ngờ được, nàng tựa như bị người dùng dây thừng trói chặt, mặc kệ giãy dụa thế nào cũng không thể nhúc nhích. Giãy dụa hồi lâu cuối cùng Nhĩ Sanh cũng đành từ bỏ, bất lực nhìn Trường An bên dưới trong tay nắm chặt một thanh chiết phiến, đôi mắt buông xuống không biết đang nghĩ ngợi gì.

Mãi từ trưa cho đến khi mặt trời xuống núi, trăng sao mọc đầy trời, tư thế của hắn cũng không một lần thay đổi. Thanh chiết phiến kia giống như một thể giới bao la, mặc hắn nhìn bao lâu cũng không thể thấy hết.

Ánh trăng vàng vạc giữa trời, phía sau lưng Trường An, bên ngoài Thập Lý đình bỗng xuất hiện một bóng người, y một chuồng đánh thẳng về phía Trường An.

Tai hắn khẽ động, nghiêng đầu né tránh, bờ môi liền chạm phải một đôi má ấm áp.

“Trường An, hôm nay có nhớ ta không?”

Trường An nghiêng người, lui về phía sau một bước, đẩy nữ tử kia ra: “Không được hồ nháo.”

“Khi chàng thành ma bộ dáng cũng không cứng nhắc như bây giờ.” Nữ tử thất vọng phất ống tay áo, phong thái lộ ra vẻ xinh đẹp, “Chừng nào chàng lại thành ma nữa a, ta thập phần nhớ nhung khí phách của chàng khi ấy.”

Trong đình ngập tràn hương phấn, Nhĩ Sanh cũng phảng phất ngửi được chút đàn hương.

“Ta đã dọa ma hai lần, đây cũng là lần thứ ba tu tiên thân, sẽ không tiếp tục dọa ma. Nàng vẫn nên sớm chặt đứt chấp niệm, cách ...”

Nữ tử không chút khách khí cắt ngang lời hắn: “Có một có hai tất có ba. Chưa nhắc đến chuyện chàng có tiếp tục dọa ma hay không...” Nữ tử giương ngón tay mảnh khảnh khiêu khích vẽ những vòng tròn trước ngực hắn, “Chàng hẳn phải rõ nhất, trước kia chàng đã cưới ta, ta là thê tử của chàng, chúng ta từng có phu, thê, chi, thực.”

Phút chốc, Trường An nhắm mắt, quay đầu đi. Nữ tử cười khanh khách nói: “Trường An, đừng thẹn thùng, lúc đó nửa điểm thẹn thùng chàng cũng đâu có.”

Nhĩ Sanh nghe vậy lập tức ghen hòng trên trời. Thê tử của Trường An ... thê tử của Trường An không phải là Nữ Oán trong Hoang Thành Vô Cực hay sao! Nhưng Nữ Oán không phải đang ở trong Hoang Thành Vô Cực sao, làm thế nào nàng ta lại tới nơi này, tính tình sao lại thành như vậy, còn làm những hành động như vậy với Trường An...

Nhĩ Sanh cẩn thận suy nghĩ một hồi những lời họ vừa nói, bỗng nhiên bừng tỉnh, cảnh tượng trước mắt nàng là mấy trăm năm về trước, lúc mà Trường An sẽ dọa ma lần cuối cùng.

Thế nhưng sao nàng có thể trông thấy được ?

Trường Uyên nói cuốn ‘Lưu Ba ký sự’ này có linh khí, không phải chính nó đã cho nàng xem cảnh tượng mấy trăm năm trước chứ ? Nhưng vì sao lại là nàng ...

Đang nghĩ ngợi, phía dưới Trường An không nhịn được nữa đẩy Nữ Oán ra, lập tức đem chiết phiến trong tay đưa cho nàng: “Cầm lấy đi, chân thân của nàng, sau này đừng đến Lưu Ba nữa. Đây không phải nơi yêu quái nên đến.”

Nữ Oán tròn tròn mắt nhìn Trường An hồi lâu, nói: “Ta không cầm, ta đã giao chân thân cho chàng, tùy chàng xử trí, đốt nướng chưng nấu sao cũng được, đừng trả lại cho ta, ta không cần.”

“Nàng!”

“Chàng nếu thực sự không thích ta, liền xem ta như yêu quái bình thường mà xử trí, chẳng phải Lưu Ba mấy người vì trừ yêu mà tồn tại sao.”

Trường An nhú mày, nắm chặt chiết phiến trong tay nhưng cũng không cách nào đành lòng ném nó xuống.

Nữ Oán thấy thế mặt mày hớn hở, cười đến vô cùng vui vẻ: “Trường An à, ta là thê tử của chàng, ta thích chàng. Chàng cũng thích ta, bằng không mỗi ngày đều không chờ ở nơi này để trả chiết phiến cho ta.”

Trường An tựa như có chút phiền muộn, xoay người rời đi.

Nữ Oán nhắm mắt theo ở phía sau: “Trường An, tên chàng thực là hay, mỗi lần đọc lên như là đang cầu phúc, giống như chỉ cần gọi tên chàng thêm mấy lần nữa, bản thân ta cũng trở nên may mắn vậy.”

“Tên ta không tốt, nhưng cái tên chàng đặt cho ta lại hay vô cùng. Chàng còn nhớ không, khi chúng ta lần đầu gặp nhau, chàng nói chữ Vô trong tên ta quá khó nghe, chàng nói chàng thấy ta giống rêu xanh nơi đáy nước, rất mềm mại, chi bằng thêm chữ thảo trên chữ Vô trong tên ta, thành chữ Vu. Tuy rằng âm đọc lên giống nhau, nhưng ta có cảm giác dễ nghe hơn nhiều. Trường An à, những lời ta kể chàng còn nhớ không?”

Nhĩ Sanh nghĩ Trường An hẳn là còn nhớ, dù sao sau khi dọa ma cũng không quên đi những chuyện trước kia, vậy thì khi về với tiên vị, hẳn cũng chẳng có lý do gì lại quên.

37. Chương 39

Chương thứ ba mươi chín: A Vu

Nhớ lại dáng vẻ trắng bệch thiếu sức sống của Nữ Oán khi ở trong Hoang Thành Vô Cực, Nhĩ Sanh hoàn toàn không thể liên hệ nàng ta với nữ tử kiều mỵ dính chặt bên người Trường An lúc này.

Không biết giữa hai người rốt cục đã xảy ra chuyện gì mà họ một người ba lần dọa ma, một người vĩnh viễn ở lại Hoang thành, chẳng khác gì sinh tử xa cách... Nhưng ít ra, trông họ bây giờ vẫn còn khá hòa hợp.

“Trường An dọa ma hai lần, hiện đã đổi lại được cốt tiên, thực không nên tiếp xúc quá nhiều với yêu quái chiết phiến kia, nếu như nó lại bị dụ nhập ma đạo, chỉ e...”

Trong hội nghị các trưởng lão của Lưu Ba, có người đưa ra nghi vấn, những người khác đều sôi nổi phụ họa: “Trường An hai lần độ kiếp phi thăng, thần lực của nó mạnh mẽ hơn trước rất nhiều. Mà nay Lưu Ba vừa trải qua cơn thiên tai, bách phế đải hưng[60], nếu giờ Trường An lại dọa ma lần nữa, còn người nào có thể chế ngự nó, quả thật là gieo hại cho chúng sinh.”

[60] Chữ Bách lấy nghĩa 100, chữ Phế lấy nghĩa nửa chừng, bỏ dở, chữ Đải lấy nghĩa là đội, chữ Hưng lấy nghĩa là dấy lên. Như vậy câu này tạm hiểu nghĩa là: “Còn có rất nhiều việc cần phải làm”. Chỉ sự bận rộn, khối lượng công việc dờ dang còn nhiều, chưa hoàn thiện việc nào cả.

“Nên phòng ngừa bắt trắc.”

“Yêu quái chiết phiến nhất định phải trừ.”

“Nên diệt trừ.”

Nhĩ Sanh trôi lơ lửng trong đại điện, nghe những trưởng lão thảo luận đến thất chủ bát thiết[61], tận đáy lòng không hiểu vì sao dấy lên nỗi phiền muộn. Rõ ràng chuyện gì cũng đều chưa phát sinh, những người này lại ra vẻ đạo mạo, chỉ một câu “ta là vì muốn tốt cho ngươi”, mặc nhiên định tội danh cho người khác, lại còn khoác lên một cái mỹ danh là phòng ngừa trước.

[61] Thất chủ bát thiết: bảy miệng tám lưỡi. Ý là tranh nhau mà nói.

Thực hoang đường, hết sức hoang đường.

“Yêu quái chiết phiến và Trường An kết làm phu thê, đó là chuyện riêng của hai người họ. Hợp hay ly còn phải xem ý của Trường An. Nó đã tu được tiên cốt, trong lòng tất có cân nhắc.”

Cùng lúc ấy, từ góc phòng truyền đến một đạo thanh âm lạnh lùng nhưng trong trẻo. Nhĩ Sanh nhìn về phía phát ra tiếng nói, thấy người nọ nàng lập tức ngậy người. Đó không phải chính là Vô Phương tiên tôn sao. So với mấy trăm năm sau, dung mạo người một chút cũng không thay đổi.

“Trường Vô nói lời ấy sai rồi, Trường An hôm nay mặc dù đã tu được tiên thân, nhưng vẫn chưa chặt đứt liên hệ cùng con yêu quái chiết phiến kia, có thể thấy trong lòng nó còn nhớ mong. Nếu như yêu quái kia dùng mảnh khước, kéo Trường An lại nhập ma đạo lần nữa, khi đó thiên hạ sẽ đại nạn.”

“Hừ, Trường An đã thành tiên, hẳn biết tự lựa chọn. Sao có thể bị mê hoặc dễ dàng như vậy.” Trường Vô coi thường nói, “Làm tiên nếu như tâm tính bất ổn, không bằng cứ dọa ma đi.”

“Trường An là sư đệ của ngươi, ngươi bao che khuyết điểm là lẽ đương nhiên. Nhưng lưu lại yêu quái chiết phiến kia hậu họa thật khôn lường, nhất định phải trừ bỏ.”

Lời vừa nói ra, các trưởng lão đều cup mắt ngầm thừa nhận. Trường Vô cười nhạt, phẩy tay áo giận dữ bỏ đi.

Nhĩ Sanh lập tức bay theo sau lưng Trường Vô rời khỏi điện, xuống núi Lưu Ba, đến ngôi nhà nhỏ bên hồ dưới chân núi tìm Trường An. Cùng lúc ấy, Trường An đang đứng trước hồ, hô hấp cực kỳ tĩnh lặng.

“Sư huynh.” Hắn không quay đầu cũng biết người tới là ai.

“Các trưởng lão sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng. Chuyện phạm tục mau xử lý tốt, đệ đã phi thăng thành tiên không nên tiếp tục trì hoãn ở hạ giới thêm nữa.”

Trường An bình thản cười: “Hai lần dọa ma xem như hai kiếp, sư huynh, huynh có nghe qua người nào phi thăng thành tiên mà phải qua hai lần lịch kiếp không?”

Trường Vô nhú mày.

“Gần đây đệ dường như có thể nhìn thấy một số chuyện tương lai, đệ thấy huynh thành người đứng đầu một phái, thấy triều đại luân phiên chìm trong khói lửa chiến tranh. Thế như ta lại không thấy bản thân mình, cũng không nhìn thấy Lưu Ba.” Trường An từ từ nhắm hai mắt lại, cảm nhận làn gió nhẹ phất qua bên người, “Nếu đệ đoán không sai, đệ còn một kiếp chưa độ.”

“Sư huynh còn nhớ những lời Trọng Hoa tôn giả từng nói với chúng ta khi Người còn tại thế chứ? Độ kiếp phi thăng, một kiếp thành tiên, ba kiếp thành thần. Ti Mệnh tinh quân trên Cửu Trùng Thiên quả thực đã quá ưu ái đệ.”

Trường Võ nhú mày càng chặt.

“Thế nhưng một kiếp này, nếu đệ không độ qua, sẽ phải thật sự rơi vào ma đạo mãi mãi.”

“Là sao?”

“Đệ có dự cảm, kiếp số sắp tới, vậy nên muốn bé quan mấy tháng. Nếu như ứng kiếp trong lúc này, ít nhất sẽ không liên lụy đến những người khác. Các trưởng lão nếu muốn động thủ, chúng ta cũng không thể khuyên ngăn được. Khi ứng phó với kiếp số, đệ không thể phân tâm, sư huynh... có thể giúp đệ mang A Vu đi, rời khỏi Lưu Ba càng xa càng tốt được không?”

Trường Võ trầm mặc hồi lâu, đến khi xoay người rời đi mới chậm rãi nói: “Ta sẽ không cùng nàng ấy nói đạo lý.” Ngụ ý là sẽ trực tiếp đem nàng đánh ngất rồi mang đi.

Trường An cười bất đắc dĩ, khe thở dài nói: “Cũng chỉ có thể làm như vậy.”

Nhưng cho dù hấn có hao tổn tâm sức vì A Vu mà an bài thế nào, đến cuối cùng vẫn là không chống lại được số kiếp vô tình. Nhĩ Sanh bỗng nhiên lại sinh ra chút thương xót với Trường An. Nhưng chưa để nàng kịp sửa sang cho tốt suy nghĩ, sắc trời bốn phía bỗng trở nên u tối, trăng dần mọc, Nhĩ Sanh lại bị kéo đến “Thập Lý đình”.

Chẳng qua tối nay người đứng đó đổi thành Trường Võ, hấn biến thành hình dáng của Trường An, có lẽ là để dụ A Vu tự mình quãng tới cửa.

Quả nhiên, không bao lâu sau, một thân ảnh màu đen thoăn thoắt bay vào trong đình, toàn thân giống như không xương mà dán dính trên người “Trường An”: “Trường An! Hôm nay ta muốn báo cho chàng một tin vô cùng vô cùng tốt, chàng có muốn nghe không?”

“Không muốn.” Trường Võ lạnh lùng đáp, lập tức giải huyền thuật, khôi phục lại hình dáng, hấn một tay bắt lấy A Vu, không để nàng chạy trốn.

A Vu kinh hãi: “Người! Trường An đâu?”

“Đệ ấy muốn ta mang người đi.”

“Đi? Đi đâu? Ta không đi! Trước đây không đi, bây giờ cũng không đi, ta...”

Không cho nàng cơ hội nói, Trường Võ một chưởng đánh vào sau gáy, A Vu trợn ngược mắt, cuối cùng không cam tâm mà bất tỉnh.

Nhĩ Sanh nghĩ: tiên tôn, Người quả thực là tàn nhẫn.

Cảnh sắc lại lần nữa đổi, Nhĩ Sanh trông thấy A Vu bị trói lại trong một hang động, mới đầu còn nghe thấy nàng lớn tiếng mắng chửi đạo sĩ Lưu Ba đê tiện vô sỉ, lâu dần, nàng dường như mắng chửi mệt mỏi, liền bắt đầu khóc thút thít, than trách kẻ phụ tình bị sét đánh,... Đến cuối cùng nàng cũng chỉ trầm mặc, từ đó về sau mấy hôm, đều để tùy ý Trường Võ mang nàng đi về phương Bắc.

Nàng mỗi ngày đều nói với Trường Võ câu “Ta muốn gặp Trường An”, thế nhưng Trường Võ ngay cả một câu cũng lười đáp lại. Chẳng biết qua bao nhiêu ngày, mắt thấy càng lúc càng rời xa Lưu Ba, trên mi vũ A Vu càng lúc càng không giấu được sự bất an.

“Ta biết đám đạo sĩ các ngươi từ nhỏ đã khinh thường yêu quái, các ngươi không cho ta cùng Trường An ở cùng một chỗ, được, nhưng các ngươi cũng không thể khiến đứa nhỏ phải rời xa phụ thân nó được.”

Mấy ngày qua, đây là lần đầu tiên Trường Võ nhìn thẳng vào mắt A Vu: “Cô nói cái gì?”

“Đứa nhỏ.” A Vu nhẹ nhàng xoa bụng, thành thực nói: “Là con của ta và Trường An.”

Sắc mặt lạnh lùng mà trong trẻo của Trường Võ lộ ra một tia kinh ngạc, trầm mặc hồi lâu, hần mới xoa xoa thái dương nói: “Chuyện khi nào?”

“Khi chàng nhập ma, chúng ta thành thân, trong đêm động phòng hoa chúc.”

Trường Võ híp mắt nghi ngờ: “Đã hơn một năm.”

“Không sai, lúc chàng nhập ma, thân là ma, con của ta và chàng tự nhiên cũng là ma. Ma thai cần phải hoài thai ba năm, ta gần đây cũng mới biết. Người không tin, lúc đầu ta cũng không tin, thế nhưng ta đi hỏi Dung Tô, hần là một đại yêu quái sống nghìn năm, là nghĩa huynh của ta, sẽ không xem nhầm mạch tượng.”

Ma thai trời sinh...

Trường Võ nhú chặt lông mày. Nhĩ Sanh thấy vậy trong lòng khẽ nảy lên, nàng còn cho rằng Trường Võ sẽ động thủ giết chết A Vu trong chớp mắt.

Nhưng cuối cùng Trường Võ cũng không động thủ, hần thản nhiên nói: “Cô lưu lại gặp Trường An làm gì?”

“Một người thê tử thân hoài hài tử, nàng gặp trượng phu của nàng thì còn có thể thế nào? Ta chỉ muốn sống cùng chàng.”

“Trường An sẽ không sống cùng cô.”

“Người không phải Trường An, người sao biết được chàng sẽ không?” A Vu nói, “Trường An bảo người đem ta rời khỏi Lưu Ba nhất định là có nguyên do gì đó, ta tin là chàng làm vậy vì muốn tốt cho ta. Nhưng chàng quyết định như vậy là do không biết ta đã có đứa nhỏ của chàng. Giờ nếu chàng biết, có lẽ sẽ có một quyết định khác, tính toán khác.”

“Trường An cần độ kiếp, các trưởng lão Lưu Ba lại muốn giết người, hần còn có thể có tính toán gì khác.”

A Vu ngẩn ra, rủ mắt nói: “Thành tiên với chàng quan trọng vậy sao?” Khóe môi Trường Võ khẽ mấp máy, vẫn chưa kịp thay Trường An giải thích rõ nguyên do, A Vu đã ngẩng đầu nhìn hần cầu xin nói: “Trường An nếu đã cho người dẫn ta đi, trong lòng nhất định là cực kỳ tín nhiệm người. Người... có thể hay không trở về nói với chàng một câu, có lẽ Trường An sẽ có quyết định khác.”

Trường Võ im lặng không nói.

“Cầu xin người, ta biết sau thiên tai đó, ở Lưu Ba Trường An chỉ còn có người là sư huynh đồng môn, người cũng chỉ có một mình chàng là sư đệ, không phải sao?”

“Mà thôi.” Trường Võ than nhẹ, móc từ trong ngực ra một cái hoàng phù, “Đây là Lưu Ba truyền âm phù, người tự tìm một chỗ nào đó núp đi, đến lúc đó ta sẽ đi tìm người.”

A Vu mừng rỡ không thôi, ngoan ngoãn cất phù đi, đưa mắt nhìn theo Trường Võ đặng vãn rồi đi.

Nhìn vẻ mặt vui mừng của A Vu, trong lòng Nhĩ Sanh bất chợt cảm thấy không tốt, vô thức muốn kêu Trường Võ trở lại, không để hần cứ như vậy rời đi, chí ít cũng phải đem A Vu đến một nơi an toàn. Thế nhưng, đối với đoạn chuyện xưa này, nàng chẳng qua chỉ là một người xem, chuyện gì cũng không làm được.

Quả nhiên, A Vu ở đó đợi Trường Võ mấy ngày, nhưng thủy chung không đợi được đến khi Trường Võ mang đến tin tức gì của Trường An, chỉ đợi được hai vị trưởng lão thiết diện vô tình của Lưu Ba.

Bọn họ thấy A Vu, không nói lời nào, trực tiếp động thủ, muốn lấy mạng nàng. Có lẽ họ đã tìm nàng lâu rồi, hôm nay tới đây là muốn dồn nàng vào chỗ chết. A Vu tập chung che chở phần bụng, không ra chiêu, chỉ một chốc đã rơi vào thế hạ phong. Mắt thấy không thể tránh khỏi một kiếp, không ngờ một nam tử đột ngột xuất hiện, cản lại chiêu thức hung tàn bá đạo của người nọ, chỉ hai ba chiêu đã dễ dàng bức lui hai trưởng lão Lưu Ba.

Hần cũng không hiếu chiến, rất nhanh liền mang A Vu đào tẩu.

Đợi đến khi nấu mình vào trong một khu rừng rậm, hai người mới dừng lại. Vừa nhìn thấy người nam tử, A Vu liền tử thân rơi lệ: “Dung Tô ca ca...” thì ra đây là nghĩa huynh của A Vu, yêu quái ngàn năm tuổi, Dung Tô.

“Không có tiền đồ!” Dung Tô mắng, “Muội như thế này có giống yêu quái không? Không phải chỉ là một tên đạo sĩ thôi sao, ca tìm uội người khác.”

“Thế gian này nam tử tuy nhiều, nhưng muội chỉ yêu mến một người, ca ca đừng mắng muội, muội cũng không có cách nào.”

Dung Tô tức giận hít sâu mấy hơi, mới bình tĩnh nói: “Hắn không muốn muội cùng đứa nhỏ?”

Vừa nghe lời này, trong mắt A Vu lại dâng lên nước mắt: “Không biết nữa.”

“Đồ vô liêm sỉ! Muội muội của Dung Tô ta há lại bị Lưu Ba ăn hiếp đến mức này.”

“Dung Tô ca ca...”

“Tên hỗn đản kia đang ở Lưu Ba phải không, đi, ta mang muội đến đó đòi một cái công đạo. Vứt bỏ thể nhi mà cũng xứng tu thành đại tiên sao?” A Vu còn chút do dự, Dung Tô đã kéo nàng đi về phía Lưu Ba, “Có ta ở đây, ai dám ăn hiếp muội, ta sẽ cho chúng biết sự lợi hại của yêu quái!”

A Vu kháng nghị một chút song vẫn bị trấn áp mang đi.

38. Chương 40

Chương thứ bốn mươi: Vĩnh viễn không an

“Trường An.” Dung Tô một cước đá văng đám đệ tử thủ vệ Lưu Ba, đem A Vu che chở phía sau mình, “Mau ra đây cho ta!”

“Dung Tô ca ca...”

“Muội đừng sợ.” Dung Tô trấn an A Vu, “Lưu Ba bây giờ vừa trải qua một đợt thiên kiếp, sớm đã không còn là Lưu Ba trước kia. Bất quá chỉ là một đám đạo sĩ già cùng mấy tên tiểu tử miệng còn hôi sữa mới thu nhận. Có ta ở đây, bọn chúng sẽ không dám động đến muội.”

A Vu còn định khuyên ngăn, trên bậc thang cao, đại môn Lưu Ba “chì nha” một tiếng nặng nề mở ra. Năm vị trưởng lão từ sau cửa bước ra, thần sắc nghiêm nghị, cầm phẫn trừng mắt nhìn Dung Tô và A Vu, giống như hận không thể lập tức diệt trừ hai người cho thống khoái.

“Người ta gọi là Trường An, mấy lão già các ngươi ra làm gì.” Dung Tô hừ lạnh một tiếng rồi phát tay áo, yêu lực hùng hậu cuộn lên một làn gió lớn, đám đệ tử theo sau các vị trưởng lão bị cơn gió thổi qua liên tục ngã nhào.

Một vị trưởng lão giận dữ quát: “Yêu quái to gan, ở trước Lưu Ba tiên môn mà dám nói năng lỗ măng!”

“Hừ, Lưu Ba hiện giờ có gì mà phải sợ, nhân vật quan trọng như ta tự mình tới cửa cũng xem như nể mặt các ngươi lắm rồi.”

“Láo xược!” Lập tức có người không nén được cơn tức, xuất ra pháp khí, nổi giận dùng dùng xông tới.

Dung Tô cuồng tiếu, nói: “Láo xược thì không, nhưng rắm thì có thể đánh ra một cái, cho các ngươi ngửi!” Nói xong hắn phát tay áo, yêu khí cuộn cuộn xuất ra, gào thét đánh về phía kẻ vừa lên tiếng. Người nọ không thể không thu chiêu phòng bị, những đệ tử tu vi khá thấp trong tiên môn đều bị uy lực sát lại của yêu khí chấn động, nôn ra máu tươi.

Các trưởng lão đều cả kinh, không ngờ được A Vu lại mời một kẻ cường đại như thế đến giúp đỡ.

A Vu thấy Dung Tô đã khiến những người của Lưu Ba khiếp sợ rồi, lập tức giữ chặt hần lại, hướng các trưởng lão Lưu Ba nói, “Bọn ta không muốn đả thương ai cả, ta chỉ muốn gặp Trường An, ta có chuyện muốn nói cho chàng biết.”

“Yêu nghiệt này dám ngang nhiên khiêu khích Lưu Ba tiên môn ta, sau lưng chắc chắn có mưu tính trước, tuyệt đối không để ả gặp được Trường An.”

“Mấy lão già cổ chấp này!” Dung Tô nghe vậy nhất thời giận dữ, cất bước định tiến lên. Đường như nhận thấy được sát khí trên người Dung Tô, A Vu cực kỳ hoảng sợ, vội vàng dùng sức túm chặt lấy hần, “Dung Tô ca ca! Trong lòng Trường An, quan trọng nhất chính là an nguy của tiên môn, huynh đừng giết người của Lưu Ba.”

“Yêu nghiệt, chớ có giả vờ từ bi, Lưu Ba chúng ta hôm nay nhất định phải thay thiên hạ trừ yêu, tiêu diệt cái tai họa là ngươi!” Vị trưởng lão đứng đầu hét lớn một tiếng: “Dàn trận!”

Nhìn năm vị trưởng lão miệng nhẩm chú ngữ dàn trận, Dung Tô cuối cùng cũng không đề xuống được sát khí khắp người, đôi đồng tử đen láy dần chuyển sang màu huyết tinh đỏ tươi: “Muội muội, muội thấy rõ rồi chứ, hôm nay là ai muốn giết ai!”

Sắc mặt A Vu trắng bệch, che bụng trầm mặc.

Đây là thế cục người chết ta sống. Dù là Nhĩ Sanh cũng nhận ra, trận pháp mấy vị trưởng lão Lưu Ba kia bày ra vô cùng khó đối phó, sát khí nồng đượm, cũng không phải trận pháp hàng yêu bình thường. Nàng cũng âm thầm sốt ruột thay A Vu, lúc này tiên tôn đã đi đâu, quan trọng hơn, Trường An đâu?

Cùng lúc ấy, cỗ sức mạnh đưa Nhĩ Sanh đến đây lại xuất hiện, nó dường như muốn trả lời cho vấn đề nàng vừa đưa ra. Nhĩ Sanh muốn biết tiên tôn và Trường An đang ở đâu, nó liền thật sự dẫn nàng tìm được tiên tôn và Trường An—

Lưu Ba, Vạn Cách lâu.

Trường Võ bị nhốt trong Vạn Cách lâu, quang phù màu trắng bốn phía làm thành một nhà giam vững chắc, đem hần vây trong đó. Đường nhiên các trưởng lão đã biết chuyện hần đem A Vu đi trốn, vậy nên mới đặc biệt cầm tù hần trong đó, phòng ngừa Trường Võ lại một lần nữa can thiệp vào chuyện ở đây. Mà Trường An cũng đang ở ngay trên đỉnh Vạn Cách lâu bề quan, đối với mọi chuyện bên ngoài cái gì cũng không biết.

Trong lòng Nhĩ Sanh vô cùng lo lắng, thật muốn xông lên phía trước đánh vào đầu hần mấy cái. Nhưng tử cùng hài nhi mình bị người bắt nạt, kẻ làm trượng phu như hần còn ngồi đây tu thành đại tiên! Nhưng Nhĩ Sanh cũng chỉ có thể nghĩ thế mà thôi, nàng hiện giờ chỉ là một người đứng xem, không cách nào nhúng tay vào bất cứ chuyện gì.

Đột nhiên, từ đại môn Lưu Ba truyền đến một tiếng nổ lớn, rung chuyển cả mặt đất.

Nhĩ Sanh nóng lòng muốn tới đó xem chuyện gì, nhưng bản thân lại không nhúc nhích được chút nào, nàng cũng bất chấp Trường An có nghe thấy mình nói hay không, lo lắng hét lớn: “Trường An! Xảy ra chuyện lớn rồi! Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Tiếng nàng, Trường An đương nhiên không nghe thấy. Nhưng theo tiếng nổ lớn, mặt đất mãnh liệt rung chuyển. Nhĩ Sanh có thể cảm nhận được mái nhà cùng bàn ghế trong Vạn Cách lâu cũng đang rung lên.

Không đầy lát sau, Trường An mở mắt, sắc mặt hần khó coi mà thay đổi mấy lần, cuối cùng “phụt” một tiếng, phun ra một ngụm máu.

Nhĩ Sanh hoảng sợ, chợt nhớ khoảng thời gian học ở học đường trên Vô Phương, phu tử từng nói qua, tu hành tới một cảnh giới nhất định, lúc nhập định[62] không thể bị ngoại vật quấy nhiễu, nếu không nhẹ thì thương tổn đến tâm phế, nặng thì tẩu hỏa nhập ma.

[62] Nhập định: Ngồi thiền.

Vậy Trường An là bị thương đến tâm phế hay, tẩu hỏa...

Nhưng chẳng còn thời gian cho Nhĩ Sanh nghĩ ngợi thấu đáo vấn đề này. Trường An tỉnh táo lại, lau máu bên khóe môi sau đó bước nhanh đến cửa sổ, nhìn về phía sơn môn Lưu Ba trong chốc lát sau đó trực tiếp đằng vân bay đi.

Nhĩ Sanh lập tức bị cổ sức mạnh kia kéo đi theo sau Trường An. Lúc thấy cảnh tượng ở sơn môn Lưu Ba, Nhĩ Sanh không khỏi ngây người. Chỉ mới một lát, bậc đá xanh trước sơn môn liền giống như bị nhuộm đỏ bởi máu tươi, rất nhiều môn đệ trẻ tuổi của Lưu Ba gục trên đất, giãy dụa rên rỉ. Mà cánh cửa lớn trên không trung kia, Nhĩ Sanh sao có thể quên được — Cửa vào Hoang Thành Vô Cực.

Nhĩ Sanh rất ngạc nhiên, đám trưởng lão Lưu Ba thế nhưng lại triệu ra cửa vào Hoang Thành Vô Cực! Khó trách mới rồi nàng cảm thấy trận pháp kia kỳ quái như thế.

Dung Tô hình như bị trọng thương, tay nắm chặt thanh đại đao, quỳ xuống một bên gối. A Vu che ở trước mắt hắn, tay cầm chiết phiến, cùng ba vị trưởng lão giằng co. Trên mặt A Vu nhiễm không ít vết máu, cùng chẳng rõ là của nàng ta hay của đệ tử Lưu Ba.

Thấy Trường An đằng vân bay đến, đôi mắt A Vu sáng lên, nhưng dường như nghĩ đến điều gì đó, nàng ấy lập tức cụp mắt xuống.

Thừa dịp A Vu phân tâm, một vị trưởng lão ở đối diện đột ngột xông tới, đánh thẳng vào bụng nàng ta. A Vu kinh hãi, theo bản năng lui lại phía sau. Dung Tô quỳ ở sau lưng nàng nổi giận đùng đùng đứng phắt dậy: “Lưu Ba vô sỉ!” Hắn một đao bổ về phía trưởng lão, rõ ràng là muốn chém rụng đầu lão đạo sĩ kia.

Một đạo tiên khí sáng ngời từ giữa không trung mà đến, đánh trật lưỡi đao của Dung Tô.

“Nghịch chương!” Trường An giận dữ khiển trách.

Sắc mặt A Vu tái nhợt, vội lắc đầu giải thích: “Chúng ta không giết người. Ta hoài...”

Trường An không nghe nàng thanh minh, xuất ra pháp khí. Trường kiểm vùng lên, một luồng sáng xanh chói mắt mang theo lửa giận trùng điệp đánh về phía Dung Tô.

Hắn hiển nhiên vô cùng tức giận, một chiêu này xuất ra không có chừng mực, mặc dù là đại yêu ngàn năm tuổi như Dung Tô cũng bị đánh văng ra bên ngoài, đương nhiên, A Vu cũng không may mắn thoát khỏi. Nàng lăn xuống khỏi bậc đá xanh, cuối cùng dừng ở một chỗ đất bằng phẳng.

Nhĩ Sanh kinh hãi che miệng. Hình như Trường An còn khiển trách gì đó nhưng Nhĩ Sanh hoàn toàn không nghe thấy. Lúc này trong đầu nàng văng vẳng tiếng nói chứa đầy âm khí cùng đôi mắt không chút dao động như tử thủy của Nữ Oán.

Khó trách... Khó trách...

Dung Tô giãy dụa bò dậy, đôi đồng tử đỏ rực sau khi tìm thấy thân ảnh A Vu mạnh mẽ co rút.

Lấy đại đao chống đỡ cơ thể, y bước từng bước gian nan đến chỗ A Vu.

Thấy y như thế, trong mắt Trường An không hiểu sao dâng lên một tầng sát khí. Một vị trưởng lão Lưu Ba bị trọng thương những vẫn cố chống đỡ trận pháp thấy Trường An, nhất thời vui mừng quá đỗi hét lớn: “Yêu nghiệt này nghịch chương nặng nề, chúng ta đã triệu ra cửa vào Hoang Thành Vô Cực, muốn bắt chúng vào đó, nhưng vẫn thiếu một người dùng linh lực mở cửa thành. Trường An, mau đến giúp ta!”

Trường An không chút nhúc nhích, ánh mắt chăm chú nhìn A Vu. Nàng cuộn mình dựa vào lòng Dung Tô, thân mình run rẩy tựa như đang khóc. Hắn nhíu mày, bước xuống đụn mây, chậm rãi đi về phía vị trưởng lão chủ trận.

“Muội muội...” Dung Tô thay A Vu gạt sợi tóc hỗn loạn dính trên mặt, lẳng lặng nhìn khóe môi nàng run rẩy, khàn giọng nói: “Bụng muội đau... Dung Tô ca ca... Chẳng không biết, chẳng còn chưa biết.”

Tiếng nói tỉnh mạc, lạnh như băng từ trên bậc cầu thang cao cao truyền xuống, Trường An nói: “Yêu nghiệt, còn không buông tay chịu trời.”

Dung Tô hận đến nghiến răng: “Cái đồ khốn này, muội tội gì còn vương bận?”

Nước mắt như những hạt châu bị cắt lìa, ngăn không được mà tuôn rơi, A Vu vẫn không ngừng nỉ non một câu, “Chàng không biết”. Giống như muốn thuyết phục Dung Tô, lại giống như đang thuyết phục chính mình.

Trường An nhú mào, trong ống tay áo rộng thùng thình, bàn tay hẩn nắm chặt thành quyền. Khép mắt lại, hẩn thần nhiên nói: “Tên yêu quái này, phải vào Hoang Thành.” Lời vừa dứt, hẩn liền rút tiên lực vào trong trận. Trận pháp vốn bị phá đến lụn bại bỗng sáng bừng lên. Trên không trung, cửa lớn của Hoang Thành Vô Cực “cạch” một tiếng nặng nề mà chậm chậm mở ra.

Dung Tô nhìn cổng thành đang dần mở rộng trên đầu, sắc mặt trầm xuống. Trấn an tốt A Vu, y nỗ lực đứng dậy, quay mặt nhìn Trường An, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Dung Tô ta sinh ra là yêu quái, hành sự mặc dù không được coi như chính phái song không phải hổ thẹn với trời đất, chẳng làm gì trái với luân thường đạo lý, các người dùng lý do gì bắt ta vào Hoang Thành-kinh đô của những kẻ tội đồ ác nghiệt.” Dung Tô cuồng ngạo cười, mang theo ngập tràn ý vị trào phúng: “Có bản lĩnh, lấy mạng ta đi, còn cái khác, đừng mơ.”

Trường An nhìn chằm chằm Dung Tô, trong đôi mắt thâm u không rõ cảm xúc.

Dung Tô khí phách đem đại đao cắm phập xuống bậc thang đá xanh, cười phóng khoáng: “Hôm nay đầu đến thế này, các người dù không muốn, ta cũng sẽ liều mạng một phen, dùng tính mệnh này khiến Lưu Ba các người gà chó không yên, bất kể thế nào cũng đòi uội tử ta một cái công đạo.”

“Đừng liều mạng...” A Vu bắt chặt lấy vạt áo Dung Tô, không chịu buông tay.

“Muội muội...” Dung Tô gỡ vạt áo trong tay A Vu ra, rút đao, sải bước tiến lên phía trước. Khẽ thở dài, y nói: “Muội vẫn chưa rõ sao, hiện giờ nếu ta không chết, Lưu Ba tất vong.”

Dung Tô bị thương rất nặng, mỗi bước đi đều để lại một vệt máu dài, thế nhưng, hẩn lại cứ ngang nhiên bước đi như — không hề cảm thấy đau đớn. Mỗi một bước chân cũng khiến mặt đất phải rung chuyển. “Ba lần độ thành tiên?” Dung Tô vung đao cười lớn: “Để xem, người rút cuộc lợi hại thế nào.”

A Vu cuộn tròn người lại, nhắm chặt đôi mắt, bịt chặt hai tai, song vẫn không ngăn được tiếng đao kiếm va chạm truyền vào trong tai.

Kết quả không cần nghĩ cũng biết, Dung Tô bị trọng thương sao có thể đấu lại nổi Trường An. Chưa được mười chiêu, y đã bị Trường An bắt lấy cuống họng.

“Đừng giết huynh ấy!” A Vu khàn giọng hét lớn, “Trường An, Dung Tô giống như thân nhân của ta vậy, cầu chàng, ta chỉ cầu chàng lần này thôi, vì hài...”

“Ta không định lấy mạng hẩn.” Trường An cắt đứt lời A Vu, nói: “Kẻ có tội đương nhiên phải bị tiến vào Hoang Thành Vô Cực.”

“Huynh ấy không có tội. Là ta... Đều là ta...”

“Ha ha ha, dục gia chi tội hà hoạn vô từ[63]! Muội không cần phải nhiều lời, hôm nay ca ca không bảo vệ được muội, là ta vô năng. Cái mạng này Lưu Ba có thể tùy ý lấy đi, nhưng Hoang Thành Vô Cực thì dù thế nào ta cũng không vào.”

[63] Dục gia chi tội hà hoạn vô từ: Nếu muốn gán tội cho người khác, không sợ không tìm ra lý do. Hay nếu đã muốn vu oan giá họa, thì nói gì mà chẳng được.

Trường An bóp chặt cổ họng hẩn, từng bước bức Dung Tô về phía cửa thành: “Chuyện này không thể theo ý người.”

Dung Tô cười lạnh: “Sinh không phải do ta, tử còn không thể do ta sao?”

Trường An giật mình kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng đã thấy Dung Tô cả người cứng đờ, một vệt máu tươi trào ra bên khóe môi. Là tự đoạn tâm mạch.

Trường An khê buông tay, thân hình Dung Tô mềm oặt đổ xuống đất, duy chỉ còn lại đôi mắt vẫn không cam lòng mà mở lớn, giống như còn đang lạnh lùng trào phúng Lưu Ba tiên môn huy hoàng một thời nay

đã không còn như trước, chỉ vì một yêu quái mà phải dốc toàn lực. Hoặc cũng có thể là dè bủ thứ tình cảm ghen tị u ám trong lòng Trường An.

Không hiểu sao trong lòng Trường An bỗng sinh ra một chút sợ hãi. Quay đầu nhìn về phía A Vu, hắn thấy nàng đang ngơ ngác nhìn Dung Tô, sau đó gần như nửa quỳ nửa bò đến. Nàng dò xét hơi thở Dung Tô, dò xét rất lâu, cuối cùng vuốt mắt cho y.

“Trường An, chàng cũng biết đối với ta, Dung Tô ca ca vừa là sư cũng vừa là phụ, vừa là huynh trưởng lại vừa là bạn hữu. Trước đây lúc chúng ta thành thân, Dung Tô ca ca không tới được, huynh ấy còn nói đây là chuyện đáng tiếc nhất trong cuộc đời; huynh ấy nói, chờ con chúng ta đầy tháng, huynh ấy nhất định phải khiến thiên hạ đều biết, huynh ấy sẽ mừng hồng bao lớn nhất, tặng lễ vật tốt nhất... Nhưng Trường An, chàng nhìn xem chàng đã làm cái gì?”

“Chàng bức chết người như cha như huynh, như lương sư như hảo hữu thân nhất của ta.” Sắc mặt A Vu dần đanh lại, “Ta gả cho chàng, lại bị chàng đoạt đi tất cả, tình yêu, trinh tiết, tôn nghiêm, hiện giờ là người thân của ta, đứa con của ta... Nhưng ta vẫn hèn mọn thích chàng như vậy.”

Trường An ngẩn người, trong ngực một mảng lạnh lẽo. Ánh mắt hắn ngu ngơ chuyển dời đến bụng A Vu, nhưng chỉ thấy một mảnh máu tanh chói mắt nhuộm đỏ vật áo nàng.

Giống như một con rối gỗ không có cảm giác, A Vu một tay che lấy mắt Dung Tô, tay còn lại che trên mắt chính mình.

“Ta thế nào tha thứ được cho chàng... Như thế nào tha thứ được chính mình?”

Sắc mặt Trường An trắng bệch, im lặng không nói.

“Ta hận, Trường An, chàng có biết ta hận nhiều thế nào không!” A Vu ngẩng đầu, một hàng huyết lệ khiến cho người ta kinh sợ theo khóe mắt lặng lẽ chảy xuống. Cổ họng khản đặc không nói lên lời, nhưng nàng vẫn cố tình lên tiếng, thanh âm bén nhọn mang theo sự tàn phá, “Mỗi hận giết nghĩa huynh, đau đớn không cùng, ta hận không thể khiến tất cả mọi người đến chôn cùng.”

Một tiếng này mang theo biết bao đau đớn, oán hận, giống như gọi ra tất cả bi thương trong trời đất. Bỗng một cơn gió lớn mang theo vô số tiếng nữ tử than khóc ùn ùn kéo đến trên bầu trời Lưu Ba, oán khí khắp nơi nhanh chóng tụ về. Tiếng cười, tiếng khóc như si như cuồng xông vào tai khiến mọi người đều cảm thấy kinh hoảng.

A Vu ngoan lệ trừng mắt nhìn Trường An, cửa Hoang Thành Vô Cực phía sau lưng nàng hoàn toàn mở ra, một luồng sức mạnh khủng khiếp lập tức tràn ra. Trong Hoang Thành đều là những kẻ tội ác tày đình, A Vu mang trên mình oán khí của tất cả nữ tử trong thiên hạ, sự tồn tại của nàng là một đại tội, cho nên sau khi cổng vào Hoang Thành Vô Cực mở ra, nàng bị kéo vào là chuyện đương nhiên.

Oán khí đầy trời đuổi theo thân ảnh A Vu, chậm rãi bị kéo vào trong Hoang Thành.

Trường An dường như đột nhiên lấy lại tinh thần, vươn tay muốn kéo nàng lại, nhưng oán khí hung lệ lại mạnh mẽ bò lên tứ chi hắn, gắt gao túm lấy Trường An, hận không thể túm hắn kéo xuống địa ngục.

“Trường An, ta nguyện cuộc đời này ngươi vĩnh viễn không được an!”

Cổng vào Hoang Thành Vô Cực nặng nề đóng lại, ngăn lại tất cả âm thanh, cả thế giới dường như tĩnh lặng trong chớp mắt. Từ không trung rơi xuống hai giọt máu tươi, dính trên má Trường An, thoạt nhìn thực hủ bại mà thê lương.

Nhĩ Sanh vốn tưởng sau khi A Vu vào Hoang Thành, không bao lâu nữa Trường An sẽ dọa ma, nhưng Trường An vẫn thanh tỉnh như trước.

Mỗi ngày hắn vẫn tĩnh tọa tu hành, hấp thu linh khí của thiên địa, giống như một vị tiên trưởng, trong trẻo mà lạnh lùng, toàn thân tản ra sự kiên quyết không kẻ nào chạm đến được. Phần đông trưởng lão Lưu Ba đối với hiện trạng này rất vừa lòng, cho là Trường An đã đạt tới thanh tâm quả dục, vô dục vô cầu.

Nhĩ Sanh lại thấy được một mặt khác của Trường An. Một Trường An hàng đêm không ngủ, mỗi đêm đều ngửa đầu ngắm sao trời không chịu chớp mắt. Bởi vì cho dù có ngẫu nhiên nhắm mắt nghỉ ngơi hắn cũng

sẽ mồ hôi lạnh đầy trán mà bình tĩnh.

Ánh mắt Trường An dần trở nên phẳng lặng. Không phải vì hắn đã đại triệt đại ngộ[64], trái lại càng lúc càng gần với sự tuyệt vọng cùng tột tột. Nhĩ Sanh bỗng nhớ lại lần đầu tiên khi nàng trông thấy Trường An, đôi mắt hắn trống rỗng mà hư vô, rõ ràng còn sống nhưng lại trầm tịch, băng lãnh như chết.

[64] Đại triệt đại ngộ : Triệt có nghĩa là thông suốt, ngộ có nghĩa là thức tỉnh, giác ngộ. Cụm từ này dùng để hình dung sự hoàn toàn tỉnh ngộ hay giác ngộ.

Một câu “không được an” tựa như tiếng khóc thầm, lời nguyện rửa của A Vu, khiến Trường An từ đó về sau không còn được an nữa.

“Vĩnh Chính năm thứ mười lăm, Trường An tẩu hỏa nhập ma.” Thanh âm thất vọng của thư sinh lại lần nữa xuất hiện trong đầu Nhĩ Sanh. Nàng cảm thấy cảnh vật dần trở nên mơ hồ, cuối cùng chỉ còn lại ma ảnh giữa ẩn đường Trường An đang lạnh lùng nhìn trời cao.

“Ti Mệnh tinh quân, Ti Mệnh tinh quân... Mệnh cách đời này của ta, người lại viết bạc lương như thế...”

Thanh âm của hắn rất nhỏ, nhưng cực kỳ phẫn nộ, giống như hận không thể lột da lột xương, ăn thịt uống máu Ti Mệnh tinh quân trên Cửu Trùng Thiên.

Thấy bộ dạng này của hắn, tâm Nhĩ Sanh không hiểu sao lại lạnh toát.

39. Chương 41 - 42

Chương bốn mươi một: Tỷ muội

“Nhĩ Sanh... Nhĩ Sanh?”

Tiếng gọi dịu dàng quen thuộc dần trở nên rõ ràng bên tai, nàng từ từ mở mắt, hình ảnh đầu tiên thấy được đó là gương mặt kẻ sát của Trường Uyên.

“Gặp ác mộng sao?” Trường Uyên thay nàng lau đi mồ hôi trên thái dương, “Thế nào mà sợ đến toát mồ hôi thế?”

Đương lúc hoảng hốt, từ giấc mơ kia tỉnh lại Nhĩ Sanh cảm thấy như đã cách một thế hệ. Ngơ ngẩn nhìn Trường Uyên một hồi, nàng đột nhiên hỏi: “Trường Uyên, sau này chàng sẽ ra tay với ta sao? Sẽ ra tay với sư phụ, sư tỷ sao?”

Trường Uyên nghe vậy ngẩn người, lập tức lắc đầu đáp: “Không đâu.” Một tiếng “Không đâu” này đáp vạn phần rõ ràng, không chút nghi ngại, giống như đang nói về một vấn đề bình thường vậy.

“Nếu...” Nhĩ Sanh cúi đầu nhìn bàn tay mình, mười ngón tay này mới hôm trước còn dính máu của hơn trăm người. Nàng vĩnh viễn không quên được cảm giác bản thân không khống chế được sát khí, trong lòng khản giọng hét bản thân đừng tay nhưng khóe môi càng nếm vị máu càng thêm hăng say chém giết. Khi ấy dường như nàng rất vui sướng. Thật kỳ lạ, xé rách thân thể người khác, nàng lại có cảm giác vô cùng vui sướng. Cũng chính vì như thế, sau khi tỉnh lại Nhĩ Sanh mới càng thêm đau khổ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày nàng đối địch với cả thiên hạ, làm ra chuyện tội ác tày đình, mọi người đều muốn diệt trừ.

“Nếu có một ngày chúng ta ở hai phía đối nghịch thì sao? Chàng cũng vẫn sẽ không ra tay với ta sao?”

Trường Uyên xoa nhẹ mái tóc trên trán nàng: “Từ trước đến giờ ta lúc nào cũng đứng cùng một phía với nàng.”

Nhĩ Sanh cúi thấp đầu, tùy ý Trường Uyên vò rối tóc mình. Nàng nghĩ thầm, kỳ thực Trường Uyên nói chuyện rất vụng về, cho tới giờ cũng chưa nói được câu nào dễ nghe, nhưng chính vì mỗi lời hắn nói đều xuất phát từ đáy lòng cho nên lời hứa của Trường Uyên mới càng thêm trân quý.

Bầu không khí giữa hai người lúc này khiến cho hai kẻ khác đứng bên có chút xấu hổ. Tề Linh ngửa đầu nhìn lên trần nhà, Trầm Túy thì không e dè nhìn thẳng Tề Linh một hồi mới khẽ ho nhẹ một tiếng: “Tiểu Nhĩ, con khoan khoái ngủ một giấc, mệt cho vì sư phải leo lên trèo xuống tìm thư tịch giúp, khi quay về nhất định phải biểu tặng vì sư một vò rượu ngon.”

“Đúng rồi!” Nhĩ Sanh giống như nhớ ra điều gì đó, lập tức nhìn xuống, lại không thấy bóng dáng cuốn “Lưu Ba ký sự” kia đâu. Nhĩ Sanh kinh hãi đứng phắt dậy, cúi người tìm lại dưới chân mình: “Cuốn thư tịch kia đâu?”

“Cuốn nào?” Trường Uyên khó hiểu hỏi.

“Cuốn “Lưu Ba ký sự” hẳn phải ở trong lòng ta mới đúng, ta vừa cầm nó vừa ngủ mà.”

Trường Uyên nói: “Mới rồi ta cũng không thấy nàng cầm gì trong tay.”

“Nhưng... Nhưng rõ ràng là có mà!” Nhĩ Sanh trầm nghĩ, cuốn thư tịch kia quả thực có linh khí, không chỉ giúp nàng mơ về một hồi chuyện xưa ở Lưu Ba, khi nàng tỉnh lại nó lại chạy mất. Nếu như tìm được cuốn thư tịch ấy, khiến nó mang nàng trở lại lúc Trường An nhập ma lần cuối, hoặc trước đó sớm hơn, không chừng nàng có thể chứng kiến Trường An làm thế nào thoát khỏi ma đạo.

Thấy sắc mặt Nhĩ Sanh càng lúc càng sốt ruột, trong lòng Trường Uyên cũng dễ tâm. Hắn đứng dậy, quanh đi quẩn lại tìm kiếm dưới chân mình một hồi mới trầm ngâm nói: “Xem ra cuốn thư tịch ấy đã tu thành linh vật, chỉ mới một lát mà đã lẫn đâu mất không thấy bóng dáng.”

“Nhất định phải tìm được.” Ánh mắt Nhĩ Sanh sáng ngời, nói: “Phương pháp phá ma ẩn nhất định có trong sách.”

Tề Linh nghe vậy, nghi hoặc hỏi: “Sao có thể khẳng định được?”

Nhĩ Sanh gãi đầu, không biết phải kể chuyện mình thấy trong mộng thế nào, chỉ đơn thuần nói: “Vừa rồi... Trong lúc ngủ, muội mơ thấy Lưu Ba, Trường An, cùng rất nhiều chuyện cũ. Chuyện cũ chân thật, rõ ràng đến đáng sợ.”

Thấy thần sắc Nhĩ Sanh bi thương, tất cả mọi người không khỏi trầm mặc. Tương truyền Trường An tự tay điểm một đạo nghiệp hỏa, thiêu hủy Lưu Ba tiên sơn — sư môn của hắn, khiến ột tiên môn cổ lưu truyền gần ngàn năm hoàn toàn biến mất trong lịch sử.

Chuyện năm xưa nhất định khiến người ta không thể thoải mái được.

“Được.” Trầm Túy khoát tay áo nói, “Hiện đã có mục tiêu, chỉ cần tìm ra cuốn “Lưu Ba ký sự” là được. Ta thấy tìm một lúc rồi cũng không thấy được cái gì, Tiểu Nhĩ lại một đường gió bụi vất vả gấp gáp trở về, chưa kịp nghỉ ngơi, nơi này đã có sư phụ tìm giúp, các con đều về nghỉ hết đi.”

Nhĩ Sanh há hốc mồm muốn phản bác, Trường Uyên lại nói: “Nhất định phải nghỉ ngơi.” Nhĩ Sanh khẽ chu môi, thở dài một tiếng, đồng ý.

Ban đêm, ánh trăng sáng rõ. Mấy ngày qua mặc dù thập phần mệt mỏi, nhưng nằm trên giường trần trọc hồi lâu Nhĩ Sanh vẫn không thể nào ngủ được, cuối cùng đành ôm gối đi ra cửa. Nàng vốn muốn đi tìm Trường Uyên, nhưng nghĩ mấy ngày qua hắn kỳ thực cũng vô cùng mệt mỏi liền đổi lại gõ cửa phòng Tề Linh.

Cùng lúc ấy, Tề Linh mới vừa nhập định xong, đang chuẩn bị ngủ. Nhĩ Sanh đẩy cửa vào, có chút áy náy đứng ở cửa, nói: “Sư tỷ, muội có thể ngủ cùng tỷ chứ?”

Tề Linh ngăn ra, nhưng vẫn gật đầu.

Nến tắt, chỉ còn lại ánh trăng nhàn nhạt rọi ngoài khe cửa. Nhĩ Sanh nhắm mắt một lúc, nhẹ giọng hỏi: “Sư tỷ sợ muội sao?” Tề Linh nhắm mắt, không trả lời. Nhĩ Sanh vươn tay sờ lên ấn đường mình, nói tiếp: “Muội có chút sợ chính mình, rất sợ lúc bản thân thiếp đi sẽ lại lần nữa trở thành một người khác, khi... tỉnh lại, thấy cả bàn tay đầy máu tanh.”

Trầm Túy vốn lười, không thích dạy dỗ đồ đệ. Ba năm này, phần lớn thuật pháp Nhĩ Sanh học được là do Tề Linh chỉ điểm. Ngày thường nàng đối với Nhĩ Sanh nghiêm khắc nhiều hơn ôn hòa, mà Nhĩ Sanh thì ưa

chống chế, nghịch ngợm, rất ít khi chịu yếu thế trước mặt người khác. Hôm nay Nhĩ Sanh nói vậy, nàng đúng là không biết phải an ủi thế nào mới tốt.

“Muội không ngủ cùng tỷ nữa.” Nhĩ Sanh ngồi dậy, chân thành nói: “Nếu nửa đêm muội không cẩn thận giết tỷ thì sao?”

Tễ Linh bị động tác của Nhĩ Sanh khiến cho kinh ngạc mà ngẩn ngơ, lập tức thở dài một tiếng, thản nhiên nói: “Nha đầu ngốc.” Kéo Nhĩ Sanh nằm xuống, nàng nói tiếp: “Muội chưa đủ bản lĩnh giết ta. Nếu còn tiếp tục nghĩ ngợi lung tung, ta sẽ lập tức đá muội ra ngoài.”

“Sư tỷ...”

“Ừ, ta là sư tỷ của muội, muội có gặp qua tỷ tỷ nhà nào lại e sợ muội muội?”

Nhĩ Sanh thoáng nghĩ ngợi gì đó, hai tay vòng qua người Tễ Linh, ôm lấy nàng, nói: “Sư tỷ, muội luôn quên nói tỷ biết, kỳ thực ngực tỷ không hề phẳng, có lên có xuống, nhấp nhô như núi. Muội không thích nghe đám tiểu bối kia nói lung tung sau lưng tỷ.”

Tễ Linh cả người cứng đờ, gân xanh trên trán khê nẩy lên: “Ai nói?”

“Năm ngoái, muội cùng mấy... sư đệ đánh nhau, muội đã giúp tỷ chinh mấy đứa đó một trận.” Thanh âm Nhĩ Sanh nhỏ dần, giống như cơn buồn ngủ đã tới, “Nếu để muội biết ai là kẻ đầu tiên nói tỷ ngực phẳng, muội nhất định sẽ không tha cho kẻ đó.” Nhĩ Sanh chui vào lòng Tễ Linh, đầu cọ cọ vào ngực nàng, thoải mái ngủ thiếp đi.

Kẻ đầu tiên nói... Chính là tiểu nha đầu chết tiệt nhà người chứ ai!

Sắc mặt Tễ Linh trầm xuống, đang muốn kéo Nhĩ Sanh trong lòng mình ra nói cho rõ ràng, lại nghe tiếng Nhĩ Sanh thở đều đều, đúng là, chỉ mới một lúc đã ngủ sâu như vậy.

Lại nghĩ, mấy ngày nay nàng hẳn vô cùng mệt mỏi rồi.

Tễ Linh hừ lạnh một tiếng: “Chỉ có kẻ nông cạn mới xem trọng ngực.” Nói xong, nàng đưa tay nhéo nhẹ ngực Nhĩ Sanh. Nhĩ Sanh theo bản năng khê “ưm” một tiếng.

Trong phòng một mảnh trầm mặc, Tễ Linh hung hăng nhắm mắt lại, miệng khê lẩm bẩm: “Nha đầu ngực lớn nhưng không có đầu óc.”

Trong sân, Trường Uyên tắm trong ánh trăng. Hắn vươn tay, nhìn bàn tay mình, bỗng năm ngón tay cuộn lại, bàn tay ở trong không khí vẽ thành một đường cong.

Hắn nhỏ giọng lẩm bẩm: “Phải, thực mềm mại.”

Trong nửa tháng kể từ đó về sau, mỗi ngày bốn người đều đến tầng cao nhất của Tầng Thư Các tìm kiếm, cơ hồ cả mái ngói cũng đều đã lật lên xem, nhưng vẫn như trước không tìm được cuốn “Lưu Ba ký sự” kia. Giống như nó xuất hiện ngay lúc ấy chỉ để Nhĩ Sanh chứng kiến một đoạn chuyện xưa, khiến nàng sinh ra hy vọng, chờ mong, sau đó trong lúc tìm kiếm dần mất đi hy vọng.

Nhưng trong khoảng thời gian này lại có một người không ai ngờ tới tìm đến Vô Phương.

Khâm sai triều đình.

Nhĩ Sanh vốn tưởng cả đời này sẽ không bao giờ phải qua lại với cái loại thùng cơm này, nhưng không nghĩ kẻ nọ lại lấy ra một đạo thánh chỉ màu vàng, mang theo một đám kỳ nhân dị sĩ, vênh váo lên Vô Phương đòi nàng và Trường Uyên.

Tội danh là giết hại rường cột quốc gia, tàn sát quân đội hoàng triều, nguy hại an ổn của đất nước. Muốn họ vào kinh diện thánh, tâu Hoàng đế xử lý.

Tiên tôn xưa nay không quản chuyện thế tục, chỉ phân phó Tịch Ngộ cùng mấy vị đệ tử lớn tuổi giải quyết chuyện đám người triều đình đến từ kinh thành kia.

Người có chút hiểu biết tiên tôn cũng biết, Người mặc dù mặt lạnh nhưng cực kỳ bao che khuyết điểm. Dù cho Nhĩ Sanh giờ đã nhập ma, nhưng Người vẫn đồng ý cho nàng thời gian hai tháng, trong hai tháng này

nàng vẫn là đệ tử Vô Phương, mà đã là đệ tử Vô Phương, dù một cái mí mắt Người cũng quyết không để ai khác bắt nạt, kể cả triều đình.

Đám người Tịch Ngộ phải nhận lấy công việc khó khăn này.

Tiên tôn cơ hồ đã thông ngộ đạo trời, cách phi thăng chỉ còn một bước, phóng mắt khắp thiên hạ, dĩ nhiên không cần e ngại ai, nhưng chúng đệ tử Vô Phương lại không giống Người, bọn họ vẫn là những người thế tục, phải tuân thủ phép tắc luật lệ của thế gian, đặc tội với triều đình mà nói, thật sự không tốt với Vô Phương.

Tiên tôn muốn bảo vệ người, triều đình cần bắt người, Tịch Ngộ không biết nên lấy hay bỏ, dứt khoát nói cho Trầm Túy. Đồ đệ hấn gây ra chuyện, người làm sư phụ như hấn phải chịu trách nhiệm. Trầm Túy gãi đầu gãi tai suy nghĩ một hồi quyết định nói hết chuyện này cho Nhĩ Sanh.

Nhĩ Sanh cân nhắc một lúc lâu, sau đó nhìn Trường Uyên nói: “Người là ta giết, lỗi của ta, đương nhiên ta phải chuộc. Hơn nữa ta cũng không thể liên lụy Vô Phương. Nếu sau này mọi người ra ngoài thu thập yêu quái, ngay cả gà quay cũng không thể an tâm mà ăn, nhất định sẽ oán trách ta.”

Trường Uyên xoa đầu Nhĩ Sanh, nói: “Ta đi cùng nàng.”

Tề Linh có chút không đồng ý, nhíu mi nói: “Nhưng còn thư tịch? Thời gian tiên tôn đưa ra là hai tháng mà giờ đã hơn nửa tháng, nếu thời gian còn lại Nhĩ Sanh không tìm được phương pháp phá ma ấn...Tiên tôn sẽ ra tay, phiền toái lúc đó sao có thể sánh được với đồng lộn xộn này.”

Nhĩ Sanh nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Sư phụ, sư tỷ, hai người tiếp tục giúp Nhĩ Sanh tìm thư tịch, nếu tìm được thì đến kinh thành tìm con.” Nhĩ Sanh cười bất đắc dĩ: “Hiện tại cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước đó thôi.”

Chương thứ bốn mươi hai: Thuật Ngự Long

Khâm sai đến bắt Nhĩ Sanh tên gọi Hoàng Thành, một kẻ xảo trá, miệng nam mô bụng một bồ dao găm.

Lúc rời khỏi Vô Phương, Hoàng Thành hết bái lại lạy Tịch Ngộ, nói một đồng lời hoa mỹ, nào là nói Vô Phương tiên môn vì dân trừ hại, nào là Vô Phương tiên tôn chí công vô tư, thế nhưng xoay đầu lại liền xử sự hung ác với Trường Uyên và Nhĩ Sanh. Nhưng ngại họ là người tu tiên, thân mang pháp thuật cho nên không dám lèn nhèm, nhưng vẫn động thủ đánh người.

Đối với dạng tiểu nhân như vậy, hai người tất nhiên chẳng thèm quan tâm, điều khiến Nhĩ Sanh bất an chính là đám kỳ nhân dị sĩ theo áp giải họ. Nàng cảm nhận được đám người đó nếu đánh đơn độc từng người từng người một, chẳng cần Trường Uyên phải động thủ, một mình Nhĩ Sanh cũng dư sức đối phó.

Nhưng sau khi rời khỏi Vô Phương không lâu, lúc đi đường, đám người kia tựa hồ đi theo một trận hình nào đó, thần sắc mỗi người đều nghiêm túc, không giống như gấp rút lên đường mà giống như đang niệm câu chú gì đó.

Chỉ mới đi một ngày đường đã cách Vô Phương một quãng xa. Trời tối, tên khâm sai triều đình phải ngồi trên kiệu nguyên một ngày, kêu gào hạ lệnh nghỉ chân. Một mặt ai oán nơi này hẻo lánh ngay cả một sơn thôn nhỏ cũng không có, càng chẳng thấy bóng người, mặt khác lệnh ột nhóm binh sĩ đốt lửa trại, một nhóm vào rừng săn thú làm vài món ăn thôn quê, nhắm rượu.

Nhóm kỳ nhân dị sĩ vây quanh Trường Uyên và Nhĩ Sanh ngay cả mắt cũng không chớp, giống như những con rối gỗ ngồi quanh hai người họ.

“Trường Uyên.” Nhĩ Sanh khê kéo ống tay áo Trường Uyên, thấp giọng thì thầm vào tai hấn, “Chàng có thấy đám người này có điều gì đó bất thường không?”

Trường Uyên gật đầu, không để ý lắm nói: “Tất nhiên là bất thường. Bắc Đẩu trận[65], chủ sát, chỉ e đám người này không phải muốn áp giải chúng ta về kinh diện thánh mà định trên đường đi giết chúng ta.”

[65] Bắc đẩu trận: Trận pháp dựa theo vị thế bảy ngôi sao trong chòm Bắc đẩu.

Nhĩ Sanh nghe vậy ngẩn người, theo bản năng khẽ túm lấy áo Trường Uyên, “Chúng ta trốn đi.” Đắn đo một hồi, nàng lại lắc đầu nói, “Không được, ta quả thực đã làm chuyện sai trái, giết nhiều người vô tội như vậy, phải bị trừng phạt. Lấy mạng đền mạng cũng là đúng thôi...”

Trường Uyên chỉ nhìn nàng, cũng không đáp lời.

“Chỉ là... Ta không muốn chết. Còn sống thì còn có thể chuộc tội, có thể làm nhiều việc tốt, cứu giúp nhiều người, có thể dùng cả quãng đời sau để bù đắp lại những lỗi lầm của bản thân. Nhưng nếu chết rồi, cái gì cũng không thể làm, không sửa chữa được sai lầm, chỉ có thể biến thành một cỗ thi thể hư thối.”

Nhĩ Sanh vốn tưởng tốt xấu gì cũng phải đến lúc gặp Hoàng đế, thẩm vấn một hồi mới định tội nàng. Dù sao đến lúc đó nàng chưa bài trừ được ma ấn, tiên tôn cũng sẽ giết nàng. Không bằng mượn tay Hoàng đế, đỡ cho tiên tôn phải khó chịu vì tự ra tay. Nàng không ngờ được, hoàng đế kia lại trực tiếp hạ sát lệnh.

Nếu hiện tại nàng hoàn toàn nhập ma, người khác lấy tính mạng nàng, Nhĩ Sanh sẽ không oán trách một câu; nhưng nay thần trí nàng hoàn toàn tỉnh táo, hiện đang cố gắng tìm kiếm phương pháp phá ma ấn, vì nàng có lý do để sống và hơn cả là nàng nỗ lực muốn sống.

Nhĩ Sanh nghĩ ngợi một hồi, sau đó đứng dậy. Đám thuật sĩ ngồi thành vòng gần nàng nhất đều bị hành động bất ngờ của Nhĩ Sanh dọa cho sợ ngớ người. Nhưng họ cũng rất nhanh bày ra tư thế phòng bị. Vốn nghĩ nàng sẽ ngấm giở trò đánh lén, không ngờ Nhĩ Sanh lại đường đường chính chính hướng tên khâm sai hô: “Ê! Ta không muốn đi kinh thành gặp Hoàng đế, ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, không thể trì hoãn.”

Một lời vừa thốt ra, tất cả mọi người đều kinh hãi. Dưới ánh lửa, sắc mặt Hoàng Thành thay đổi mấy lần, y nhất thời giận dữ quát: “To gan! Ý chỉ của Thánh Thượng há lại cho đám tiện dân các ngươi lựa chọn!”

Nhĩ Sanh quay đầu nói với Trường Uyên: “Chàng xem, hắn không cho chúng ta đi.”

Trường Uyên chậm rãi đứng dậy: “Đánh.”

Người bình thường sao có thể chịu được cái nhìn đằng đằng sát khí của Trường Uyên, trong đêm đen, tên khâm sai Hoàng Thành sợ đến tiểu ra quần, té ngã trên đất quát lớn: “Phản...Phản rồi! Mau tới bảo vệ bản quan! Lũ phé vật các ngươi còn thất thần cái gì, mau giết chết hai tên nghịch tặc kia cho ta!”

Đám thuật sĩ ngồi xếp bằng bốn phía cùng lúc chấp tay thành hình chữ thập, trong miệng lẩm nhẩm kinh văn. Bốn bề dần phát ra những tia Phật quang chói lọi. Phật quang mỗi lúc một thịnh, Nhĩ Sanh đột nhiên cảm thấy ngực mình đau nhói, cả người khó chịu như là bị giam cầm.

“Trường Uyên...” Theo bản năng, nàng bắt lấy tay Trường Uyên, lại phát hiện tay hắn lúc này có chút run rẩy, lạnh ngắt. Nhĩ Sanh cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt Trường Uyên ứ trọng, chân mày nhíu lại, thái dương chảy ra mấy giọt mồ hôi lạnh. Nhĩ Sanh vội la lên: “Chàng sao vậy?”

Trường Uyên lúc này không thể phân tâm mà đáp lời nàng, lưu khí về đan điền, hắn quát khẽ một tiếng. Chỉ thấy một đạo ngân quang từ quanh thân hắn mạnh mẽ bắn ra bốn phía. Đám đông thuật sĩ cả người khẽ run lên, có người khóe môi thậm chí còn tràn ra máu tươi.

Trường Uyên chịu khổ sở, đối phương đương nhiên cũng không được thoải mái. Thế cục giằng co gay gắt. Bỗng trong đầu Nhĩ Sanh lại văng vẳng xuất hiện tiếng nói bất nam bất nữ kia.

“Nhĩ Sanh, đây là thượng cổ thuật - Ngự Long, pháp thuật riêng vì chế ngự rồng mà bày bố. Phương pháp vốn đã thất truyền, mà nay chẳng hiểu sao lại lưu lạc đến tay đám người phạm này. Xem ra, Trường Uyên của ngươi hôm nay không chết cũng sẽ bị thương nặng.”

Nhĩ Sanh vô cùng kinh hãi song không dám lớn tiếng sợ sẽ quấy rầy sự tập trung của Trường Uyên, vậy nên chỉ có thể thâm nghĩ trong lòng: “Người nói vậy! Đã là thuật pháp cổ xưa tại sao nhiều phạm nhân lại học được thể kia. Người muốn gạt ta giết người, hại ta nhập ma. Hôm nay ta quyết không nghe lời người.”

“Nhĩ Sanh, người quên rồi sao, người tức là ta mà ta cũng chính là người, người sống, ta cũng sống, tính mệnh hai chúng ta hằn chặt với nhau, sao ta lại muốn hại người. Có lẽ ta mới là người thật tình mong người sống sót nhất trên đời này.” Nó nói tiếp, “Nhập ma có gì không tốt, có được năng lực cường đại, mọi chuyện đều làm theo ý mình, không ai bắt buộc được, cũng không ai dám ức hiếp người.”

“Giống như bây giờ, Trường Uyên gặp nạn, không có năng lực, người cái gì cũng không làm được, chỉ có thể trông mắt nhìn hẩn một mình ứng phó với tình thế nguy hiểm. Có lẽ hẩn sẽ chết, từ nay biến mất trong cuộc đời của người, giống như cha mẹ người, giống như già trẻ lớn bé trong ngôi làng của người, hoàn toàn biến mất.”

“Câm miệng!”

“Nhập ma có gì sai? Người không muốn nắm giữ quyền sinh sát trong tay sao? Người bình thường đều luyện quyền thể cùng tiền bạc chẳng qua cũng bởi vì muốn bản thân được sống tốt hơn, đó cũng chỉ là nguyện vọng chất phác nhất của vạn vật trên thế gian mà thôi.”

Nhĩ Sanh lắc đầu mạnh, hét lớn một tiếng “Câm miệng”. Nàng rút Nhất Lân kiếm xông ra ngoài, một kiếm đâm về phía tên thuật sĩ gần mình nhất, động tác mau lẹ mà ngoan độc, đâm thẳng phía cổ họng đối phương.

Nhưng cách tên thuật sĩ đó còn có một thước, Nhất Lân kiếm tựa như đâm vào một đám bông, không chút lực đâm lệch sang phía khác.

Nhĩ Sanh giận dữ, giống như muốn cấp bách đem hết tức giận phát tiết ra ngoài, nàng đề khí xuống đan điền, hét lớn một tiếng, rút mạnh Nhất Lân kiếm ra, lại một lần nữa đâm về phía tên thuật sĩ kia. Trong phút chốc, linh lực và phạt pháp va chạm kịch liệt với nhau phát ra những chùm hoa lửa chói mắt.

Nhĩ Sanh không chút tiếc rẻ rót linh lực vào Nhất Lân kiếm. Cổ tay nàng bị lực đạo đánh bật thanh kiếm trở lại làm cho chấn động, máu tươi nhiễm lên chuôi kiếm nhưng Nhĩ Sanh vẫn như không hề gì, tiếp tục liều mạng rót linh lực vào.

Dần dần, bên dưới sự bảo vệ của phạt pháp, trán của tên đạo sĩ nứt ra một đạo vết thương, càng lúc càng sâu, mỗi lúc một lớn. Máu tươi theo trán chảy xuống khiến cho bộ mặt hẩn càng thêm dữ tợn.

Sau khi Nhĩ Sanh chém ra một đạo vết thương trên trán tên thuật sĩ, cùng lúc ấy trên trán những thuật sĩ còn lại, ở cùng vị trí đó đều nhất loạt xuất hiện vết thương, rỉ máu. Nhất thời trong không khí ngập mùi máu tươi, phạt quang trên không trung dần yếu đi.

Thấy đối phương chảy máu, trong lòng Nhĩ Sanh bỗng dâng lên một cỗ vui sướng quỷ dị. Mắt thấy đã thay Trường Uyên giải trừ được nguy hiểm, nhưng nàng không ngăn được tay mình tiếp tục chém xuống, chém đến khi phạt quang màu vàng khiến người chán ghét kia hoàn toàn biến mất, chém đến khi toàn bộ đám thuật sĩ phải phơi thây chốn đồng hoang...

“Nhĩ Sanh!” Uy lực của Ngự Long thuật giảm đi, Trường Uyên cuối cùng cũng có thể phân tâm mà nhắc nhở Nhĩ Sanh, “Không được như vậy. Tĩnh tâm.”

Giống như bị giáng một gậy vào đầu khiến cho tỉnh táo lại, tay Nhĩ Sanh khẽ run lên, linh lực đều rút đi, nhưng cỗ sức mạnh kia vẫn tiếp tục chống cự. Nhĩ Sanh chỉ thấy trước mắt kim quang chọi lóe, cả người liền bị đẩy lùi ra ngoài.

Tâm Trường Uyên hơi loạn, đột nhiên, một gã thuật sĩ bất ngờ hét lớn: “Phóng Đồ Long độc!”

Nghe đến tên loại độc này, Trường Uyên lập tức giật mình, lúc hồi phục lại tinh thần, trên thiên không đã xuất hiện vô số sợi tơ bạc chi chít quấn lấy nhau, ùn ùn áp xuống khiến hẩn ngạt thở, đâm vào mọi chỗ trên da thịt hẩn.

Kim quang trong mắt mỗi lúc một đậm, môi Trường Uyên dần thâm lại, cuối cùng hoàn toàn đen thui, răng nanh nhanh chóng dài ra, từ cổ họng hẩn phát ra tiếng rống ngâm, tên khâm sai Hoàng Thành cùng binh sĩ ngoài trăm bước đều bị chấn động đến thất khiếu chảy máu, lăn ra đất hôn mê bất tỉnh.

Nhĩ Sanh kinh hãi nhìn sự biến hóa của Trường Uyên, bỗng nghĩ: chẳng lẽ...Chẳng lẽ trùng độc này sẽ bị bức về nguyên hình?

“Hắc hắc...” Thanh âm bất nam bất nữ khiến cho người ta sợ hãi một lần nữa vang lên trong đầu Nhĩ Sanh, “Những kẻ phạm tội này cũng có chút bản lĩnh, không chỉ biết được pháp trận cổ xưa, ngay cả độc vật thượng cổ này cũng tìm được. Nhĩ Sanh, phu quân người hôm nay chỉ e chạy trời không khỏi nắng[66]!”

[66] Chạy trời không khỏi nắng: Tai vạ khó tránh, số kiếp đã định.

“Cái gì?”

“Nhĩ Sanh, người không biết rồi, Long tộc thượng cổ hung hãn khó thuần, chỉ duy sợ mỗi Đồ Long độc này. Độc một khi nhập vào cơ thể sẽ bức rùng về nguyên hình, khiến rùng không thể động đậy, cuối cùng bị phong ấn đến chết.”

Nhĩ Sanh nhìn gương mặt dữ tợn gần bên, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi mãnh liệt chưa từng thấy.

“Long tộc thượng cổ chính vì loại độc này mà bị diệt tộc, ta thấy nét mặt vừa rồi của Trường Uyên, hẳn là đang nhớ lại rất nhiều chuyện thú vị, hắc hắc hắc...”

Nhĩ Sanh bỗng nhớ lại nhiều năm trước, tại nơi có tên là Hồi Long cốc, Trường Uyên ngẩng đầu nhìn Long trụ sừng sững phía chân trời, thần sắc đượm vẻ cô độc cùng bi thương. Tựa như đứa trẻ bị vứt bỏ, tức giận thiên mệnh, rồi lại chỉ có thể bất lực nhận lấy...

“Nhĩ Sanh, đùa ma đi, tất cả cứ giao cho ta, ta sẽ cho người sức mạnh, giúp người cứu Trường Uyên. Nếu như hắc chết, người phải làm thế nào?”

Trường Uyên...

“Hắc hắc, đúng vậy, bé ngoan, tin ta đi, ta sẽ giúp người.”

Nhĩ Sanh cup mắt, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Ta sẽ giúp chàng... Ta sẽ giúp chàng...” Càng về sau, giọng nàng càng khàn khàn.

Trong nháy mắt, nàng ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra tình quang đỏ rực như máu.

40. Chương 43 - 44

Chương thứ bốn mươi ba: Nguy cơ tiềm ẩn

Sáng sớm, trong Vô Phương tiên môn.

Chuông trấn ma phía trước cửa sổ phòng tiên tôn bỗng vang lên những tiếng thanh thúy, ánh mắt Hiên Viên kiểm định ở ngoài phòng khẽ động, nhìn về phía tiên nhân lạnh lùng nhưng trong trẻo đang nhập định trong phòng.

Trường Vô chậm rãi mở mắt, miệng niệm một câu quyết, chuông chấn ma bên cửa sổ “đình đình đang đang” bay đến trong tay hắn. Chuông nhỏ không ngừng reo vang, giống như là sợ hãi điều gì đó.

“Hiên Viên, Tịch Ngộ để Nhĩ Sanh đi theo đám thuật sĩ kia rồi?”

Hiên Viên từ ngoài phòng đi vào, cung kính đáp: “Vâng.”

Trường Vô hừ lạnh một tiếng: “Đám đệ tử kia của ta quả thực càng lúc càng hồ đồ.”

Hiên Viên cúi đầu không nói gì. Trường Vô bèn khẽ lay động, Trường Vô đứng dậy đi ra ngoài điện, lệnh một tiếng “Hóa kiếm”, quanh thân Hiên Viên lóe lên một đạo diễm quang, thân thể hóa thành một thanh kiếm dài ba thước, thân kiếm như diễm dương[67], mũi kiếm màu đỏ ánh vàng, thân kiếm phiếm trắng, rực rỡ lóa mắt.

[67] Diễm dương: Ý chỉ cảnh sắc tươi đẹp, thường để chỉ mùa xuân.

Thân ngự trên kiếm, y bào khẽ động, thân ảnh Trường Vô nháy mắt biến mất trong phòng.

Những tia sáng nhàn nhạt của buổi sớm mai loang lổ vẩy xuống, trong rừng hoang, chém giết đã dừng.

Trên đất ngổn ngang những đoạn tay chân cụt lùn, máu tươi hòa lẫn với độc dược sền sệt màu xanh biếc thấm ướt cả đất.

Sắc mặt Trường Uyên xám như tro tàn, trên mặt xuất hiện mấy miếng long lân nhỏ. Hai mắt hấn nhắm nghiền, mồ hôi tuôn như mưa, đã không còn sức đi lại chỉ tùy ý Nhĩ Sanh đỡ mình ngồi xuống tựa vào một cái cây. Máu tươi trên Nhất Lân kiếm nhỏ giọt xuống quần áo hai người, nhiễm ra từng đóa hoa máu, nhưng đó là máu của người khác, không phải của họ.

Nhĩ Sanh mặt không chút đổi sắc lau đi vệt máu trên Nhất Lân kiếm. Trong mắt nàng một mảnh tinh hồng, ánh mắt vô thần, trống rỗng. Khẽ chạm vào má Trường Uyên, máu tươi trong lòng bàn tay liền dính lên mặt hấn, Nhĩ Sanh ngẩn người, dùng ống tay áo lau đi, nhưng càng lau lại càng lem ra. Mồ hôi lạnh theo trán hấn trượt xuống, hòa với máu, lưu lại một vệt như nước mắt.

Thoạt nhìn hấn vô cùng thống khổ. Nhĩ Sanh nghĩ, có lẽ nàng nên giết hết những kẻ khiến Trường Uyên khó chịu, như vậy trong lòng Trường Uyên sẽ thoải mái, nàng cũng không đau đớn như vậy.

Nắm chặt Nhất Lân kiếm trong tay, Nhĩ Sanh giẫm qua rất nhiều đoạn tay chân, đi tới trước mặt tên khâm sai Hoàng Thành.

Đêm qua, nàng chỉ giết các thuật sĩ bày pháp trận, còn chưa đụng đến đám quan binh vô dụng này.

“Đứng lên.” Nàng lạnh lùng nói. Nhưng hấn bị chấn động bởi long khí của Trường Uyên mà ngất đi sao có thể nghe được lời nàng nói, người nằm đó không lên tiếng đáp lời.

Chém đứt chân tay hoặc móc nội tạng, cơn đau sẽ khiến hấn tỉnh lại. Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu Nhĩ Sanh, nàng liền nâng Nhất Lân kiếm lên, khoa tay múa chân một chút trên cánh tay Hoàng Thành. Lưỡi kiếm tản ra sát khí bức người, còn chưa chạm đến da thịt đã khiến cho người bình thường cảm thấy bị đè nén đến cùng cực.

Hoàng Thành thở hắt ra một tiếng, giãy dụa mở mắt. Đang lúc hoảng hốt, chạm phải ánh mắt như hung thần ác sát của Nhĩ Sanh, đáy lòng hấn không khỏi dâng lên một cơn kinh hoàng sợ hãi. Bốn phía như Tu La tràng[68] khiến cho Hoàng Thành sợ đến tiểu ra quần.

[68]Tu La tràng: Trong truyền thuyết Phật giáo, Atula Vương thường đánh nhau với Đế Thích Thiên, vì Atula có mỹ nữ mà không có mỹ thực, ngược lại Đế Thích Thiên có mỹ thực mà không có mỹ nữ, đôi bên đổ kị mà tranh giành lẫn nhau, mỗi lần xảy ra ác chiến đều long trời lở đất.

“Thượng... Thượng... Thượng thượng tiên, thượng tiên tha mạng! Thượng tiên tha mạng!”

“Giải được đâu?”

“Giải, giải được gì?”

Nhĩ Sanh liếc mắt nhìn Trường Uyên một cái, nói: “Các ngươi hạ độc Trường Uyên, giao giải được ra, ta sẽ tha mạng cho ngươi, bằng không...” Nhất Lân kiếm vung lên, chém một đường, trên mặt đất cách đó ba trượng bỗng xuất hiện một vết nứt lớn, “Chém ngươi.”

Sắc mặt Hoàng Thành trắng bệch, cả người run lẩy bẩy, khóc ròng mà nói: “Thượng tiên, tiểu quan, tiểu quan chỉ là phụng chỉ lệnh của Hoàng Thượng... Đến mời hai vị, chuyện khác, tiểu nhân không biết gì hết.”

Nhĩ Sanh nheo mắt lại, đồng tử đỏ rực như máu: “Nói dối.” Dứt lời, nàng lại hơi nâng Nhất Lân kiếm lên.

Tên quan thường ngày quen diễu võ dương oai, nay sắc mặt thoảng chốc xám như màu đất, sợ đến đơ người: “Thượng tiên! Thượng tiên! Hạ thủ lưu tình, chuyện gì tiểu nhân cũng nói, chuyện gì tiểu nhân cũng nói hết.” Hấn quỳ rạp trên đất, nước mắt giàn dụa: “Lần này tiểu nhân lớn mật đến Vô Phương mạo phạm hai vị tiên nhân quả thực vì hoàng mệnh khó trái. Hoàng Thượng nghe nói ở Ngạo Thành xuất hiện Thần Long, không lâu sau quân đội đóng ở biên thành lại bị tập kích, khó tránh nghĩ rằng đó là do quân phản tặc mưu đồ gây rối, nhưng chuyện lại có liên quan đến Vô Phương tiên môn, thánh địa tu tiên, cho nên Hoàng Thượng không dám khinh thường, đem mọi chuyện giao cho quốc sư xử lý. Những thuật sĩ này... Những thuật sĩ này đều là môn đồ của quốc sư đại nhân. Cho nên giải được mà thượng tiên nhắc đến tất nhiên phải ở trong tay quốc sư đại nhân.”

“Quốc sư ở đâu?”

“Kinh Thành.”

Nhĩ Sanh thu Nhất Lân kiếm lại, xoay người công Trường Uyên ngự kiếm bay đi.

Hoàng Thành run rẩy trên mặt đất hồi lâu, nghe bốn bề đã hoàn toàn an tĩnh, lại nghe được tiếng thở của đám binh sĩ xung quanh, nhất thời mừng rỡ, vội vàng vỗ vỗ má tên lính ngất bên cạnh, muốn gọi hắn dậy.

Bỗng trên đỉnh đầu lóe lên một đạo bạch quang, Nhĩ Sanh thế nhưng lại công Trường Uyên ngự kiếm hạ xuống trước mặt hắn.

“Thượng... Thượng tiên, tiểu quan thật sự đã nói hết tất cả những gì mình biết.” Hắn nghĩ Nhĩ Sanh quay lại là muốn giết người diệt khẩu, trong cơn bi thương, nhớ đến mẹ vợ già cùng đám tiểu thiếp xinh đẹp ở nhà, hắn cảm thấy khóc không ra nước mắt, “Thật... Thật đấy ạ!”

Nhĩ Sanh chán ghét liếc hắn một cái: “Đồ khốn, ngươi còn chưa nói ta biết đến kinh thành phải đi hướng nào!”

Hoàng Thành thoáng ngạc nhiên: “Đông... Phía đông bắc.”

Nhĩ Sanh không thèm nhiều lời, ngự kiếm bay đi, lần này không quay lại nữa.

Hoàng Thành ngây ngốc nhìn thân ảnh hai người nhanh chóng biến mất trong tầm mắt, thầm hỏi, người lơ mơ như vậy, thật có thể giết được người?

Nhìn những đoạn tay chân còn sót lại vương vãi khắp nơi cùng mùi tanh hôi tràn ngập trong không khí, hắn khẽ rung mình. Vừa lay mạnh tên binh sĩ bên cạnh, hắn vừa gào lớn: “Vô dụng! Một đám vô dụng! Còn không tranh thủ mà dậy trốn!”

Lúc Trường Vô đuổi tới nơi, khắp rừng hoang chỉ còn lại một mảnh chết chóc.

Hắn bắt giác nhú mào, bước xuống thân kiếm, mặt đất ẩm ướt lập tức vấy bẩn vạt áo trắng tinh.

Đương lúc hoảng hốt, hắn nhớ lại rất nhiều năm về trước, khoảnh khắc biết sự đệ của hắn, Trường An ba lần độ kiếp nhập ma, hắn đã kề kiếm lên cổ Trường An, nhưng sau đó hắn lại thu kiếm về, rời đi, ánh mắt vô cảm không chút dao động. Người nợ làm bạn với hắn từ nhỏ đến lớn, càng giống như tay chân hắn vậy.

Tiên tôn Trường Vô mặc dù mặt lạnh nhưng luôn mềm lòng. Nhưng một khắc mềm lòng kia của hắn vô tình chôn xuống mầm tai họa cho Lưu Ba, nghiệp hỏa thiêu đốt Lưu Ba tiên sơn mười ngày liên tục, đem tất cả đốt thành tro tàn, vô số sinh linh táng thân trong biển lửa...

Cảnh tượng thảm thiết khi ấy tựa như lại chồng lên tràng Tu La lúc này.

Lại một lần nữa bởi vì hắn mềm lòng...

Bàn tay trong ống tay áo dần nắm chặt thành quyền, hắn nghĩ, thời gian ước định hai tháng có lẽ không thể tiếp tục duy trì, nếu gặp lại Nhĩ Sanh, hắn sẽ trực tiếp ra tay.

Hiên Viên kiếm hóa thành hình người bước tới bên cạnh hắn. Thấy cảnh tượng như vậy Hiên Viên cũng nhú mào. Hắn ngồi xuống cẩn thận xem xét miệng vết thương trên thi thể, chỉ chốc lát sau sắc mặt liền trở nên ngưng trọng.

“Tiên tôn, sự tình có chút kỳ quái.”

“Ừ?”

“Trong vết thương này cất giấu tà khí, mặc dù rất nhỏ, nhưng là từ dưới da ngấm ra.” Hiên Viên nói, “Những kẻ này khi còn sống tu hành không phải tiên thuật chính phái, khẳng định là tà đạo.”

Nghe vậy, Trường Vô có chút ngạc nhiên. Lúc trước đám thuật sĩ này đến Vô Phương, hắn không hề cảm nhận được chút tà khí nào trên người họ. Với lại, linh lực trong cơ thể mỗi người đều không hùng hậu, với tu vi thể này, muốn giấu hắn, căn bản là không có khả năng. Vậy rốt cục là vì sao...Nếu như vậy, đám người triều đình tới Vô Phương đòi người trong thời gian này không phải quá mức trùng hợp hay sao? Nhĩ Sanh ở Vô Phương hết lòng tìm kiếm phương pháp phá ma ấn, nhưng vì sao vừa mới rời khỏi lại đánh mất tâm trí, giết nhiều người như vậy. Trong chuyện này nhất định là còn có ẩn tình.

Ba năm trước, tà linh châu trong cơ thể Nhĩ Sanh sớm đã bị áp chế, vậy bây giờ cái gì đã khiến nó nhập ma, là trùng hợp hay có người cố ý dụ dỗ. Nếu có kẻ muốn dụ Nhĩ Sanh nhập ma, mục đích của hắn là gì?

“Tiên tôn, còn phải tìm Nhĩ Sanh sao?”

Trường Vô nhú mày suy nghĩ một hồi: “Nay cũng không biết hai người bọn chúng đi đâu, trước quay về Vô Phương sau đó hạ lệnh ôn đồ tìm kiếm khắp nơi, nhân tiện lưu ý dị động tại thế gian.”

Hiên Viên cúi đầu nhận lệnh.

Trường Vô nghĩ, sư đệ hắn ba lần độ kiếp thành tiên, ba lần độ dọa ma, nhất định là vì đã lén nhìn đến thiên đạo gì đó cho nên mới bị khiển trách như vậy...

Chương thứ bốn mươi bốn: Ma

Cho tới giờ Nhĩ Sanh cũng chưa từng đặt chân tới Kinh Thành. Những dấu tích phồn thịnh, xa hoa của một cố đô ba triệu lăng lăng bị dòng chảy lịch sử vùi lấp.

Nếu là quá khứ, Nhĩ Sanh đi giữa đường cái nườm nượp người qua lại, nhìn ngắm những tòa kiến trúc chạm trổ hoa lệ bên đường chắc chắn sẽ thần phục không thôi, nhưng giờ đây, nàng lưng công Trường Uyên đã hoàn toàn hôn mê, trong đôi mắt đỏ rực huyết tinh chỉ có một mục tiêu duy nhất.

“Quốc sư ở đâu?” Nàng gặp người liền hỏi, cuối cùng dưới ánh mắt kinh sợ của những người đi đường Nhĩ Sanh tìm được phủ quốc sư—

Điện Kỳ Thiên.

Theo lời đồn, Quốc sư phép thuật cao cường, chỉ ở trong thâm cung nhưng mấy năm nay vẫn luôn che chở cho đế quốc được mưa thuận gió hòa; để tỏ lòng tôn kính cùng coi trọng, Hoàng đế đặc biệt cho tu sửa lại điện Kỳ Thiên phía sau Hoàng cung, thỉnh Quốc sư cùng ở trong điện, chuyên tâm cúng bái hành lễ, cầu phúc cho đất nước.

“Tiện dân nơi nào, cút...Mau cút khỏi đây! Điện Kỳ Thiên là nơi há để đám tiện dân bọn ngươi đặt chân đến.” Hộ vệ canh giữ bên ngoài đại môn thấy Nhĩ Sanh một thân lem luốc bụi đất, trên lưng công theo một nam nhân không rõ sống chết thì nghĩ nàng là một thôn phụ muốn đến mời pháp sư cứu trị cho thân nhân, thậm chí khinh bỉ trong lòng, lớn tiếng quát mắng.

Nhĩ Sanh nhìn hắn chằm chằm, đúng tình hợp lý nói: “Ta không phải muốn vào, ngươi kêu quốc sư ra đây.”

Đám thủ vệ nhìn nhau, cười phá lên: “Điều dân nho nhỏ mà cũng vọng tưởng cầu kiến quốc sư sao!”

Chúng cười đến vui sướng, trong lời nói toàn là châm chọc, chửi rủa, Nhĩ Sanh lăng lăng nghe trong chốc lát, huyết sắc trong mắt vốn đã phai bớt, bỗng chốc chằm chằm khôi phục. Nàng không nói hai lời, bước về phía cửa.

Một tên hộ vệ tùy tay đẩy Nhĩ Sanh lại, không thèm để ý nói: “Mau đi đi, thấy nam nhân của người chết thực đáng thương, đừng bức các đại ca đây đánh người mấy đòn.”

Không đẩy được Nhĩ Sanh, dáng vẻ tươi cười của tên hộ vệ mới thu lại một chút, hắn kỳ quái nhìn xuống tay mình, lúc ngược lên chạm phải đôi mắt đỏ rực của Nhĩ Sanh, đáy lòng hắn bỗng chốc run lên, chỉ thấy nàng lạnh lùng hỏi: “Ngươi nói ai đã chết?”

Tên hộ vệ chỉ cảm thấy như có một bàn tay vô hình siết chặt lấy cổ họng, khiến hắn ngạt thở. Mấy tên còn lại thấy tình thế không ổn, đều nhất loạt rút đao ra, chìa vào Nhĩ Sanh: “Ê! Xú nương...”

Lời còn chưa dứt, không trung vấy lên một đóa hoa máu, cánh tay của tên hộ vệ kia bị chặt bay ra ngoài, hắn cũng không thốt được ra một câu, ngã thẳng về phía sau, sắc mặt tím tái, chết luôn tại chỗ.

Mọi người kinh hãi, nhất thời bốn bề tĩnh lặng đến đáng sợ.

“Ta muốn gặp quốc sư.” Nhĩ Sanh nhắc lại, ánh mắt chậm rãi lướt qua đám người. Mấy tên hộ vệ chỉ cảm thấy rung mình một cái, có kẻ hai chân mềm nhũn ngã ngổ trên đất, có kẻ giật mình hồi phục lại tinh thần, chạy vội vào trong điện Kỳ Thiên.

Nghe tràng thanh âm hỗn loạn từ trong điện Kỳ Thiên truyền ra, không hiểu sao trong lòng Nhĩ Sanh sinh ra một cỗ khoái cảm kỳ lạ, giống như khiến người khác e sợ là một chuyện thực cao hứng.

“Yêu nghiệt phương nào dám đại náo điện Kỳ Thiên!”

Theo tiếng mắng chửi ngẩng đầu nhìn lên, Nhĩ Sanh thấy trên bậc cầu thang cao cao trước đại môn của điện Kỳ Thiên xuất hiện một đám đạo sĩ trẻ tuổi thân mặc đạo phục đang dàn trận. Nhĩ Sanh công Trường Uyên, bước về phía đại môn, vẫn như trước chỉ nói một câu: “Ta muốn gặp quốc sư.”

Chúng đưa mắt nhìn nhau, không ai đáp lời. Cùng lúc ấy trong điện truyền tới một tiếng cười lớn vô cùng đắc ý: “Thật là một con nhóc cổ chấp.”

Nam tử mặc đạo bào màu xanh từ trong điện bước ra, vững vàng bước xuống bậc cầu thang, đi về phía Nhĩ Sanh. Mọi người thấy hần đều cúi người bái lạy.

Nhĩ Sanh thấy rõ mặt người nọ, phút chốc nhũn mày lại — Không ngờ lại là hần, Khổng Mỹ Nhân.

Không giống với bộ dạng giả trang lần trước Nhĩ Sanh gặp, lúc này trên mặt Khổng Mỹ Nhân bớt đi mấy phần tùy tiện, nhiều thêm mấy phần ổn trọng, trên mặt hần còn mọc thêm hai chòm râu dài, vừa vắn trông giống một vị đạo sĩ trung niên sắp thăng thiên. Nhưng dù bộ dáng hần có thay đổi thế nào cũng không giấu được đi cặp mắt xéch câu nhân.

Trước nay sâu trong nội tâm Nhĩ Sanh lúc nào cũng chán ghét hần. Nếu không phải hần ép nàng nuốt nội đan cốt mẫn, Nhĩ Sanh cũng sẽ không bị ma khí quấy nhiễu mà bước nhầm vào ma đạo. Nhưng giờ phút này trông thấy hần, Nhĩ Sanh lại không thấy ghét hần thêm mà ngược lại, trên thân thể hần toát ra một cỗ hơi thở khó hiểu khiến nàng cảm thấy quen thuộc, lại rất gần gũi.

Nhưng, tất cả đều bị Nhĩ Sanh vứt bỏ ra sau đầu, chờ Khổng Mỹ Nhân đi đến trước mặt, nàng vươn tay ra, nói: “Giải được.”

Khổng Mỹ Nhân hoàn toàn không để ý đến bàn tay chìa ra của Nhĩ Sanh, hần sờ cảm liếc mắt đánh giá Trường Uyên đã hôn mê một cái, nhỏ giọng nói: “Thật đúng là thần long thương cổ đã tuyệt tích a... Bất quá cần phải xem xét kỹ a!”

Nhĩ Sanh không vì không được để ý đến mà xấu hổ, nàng quyết đoán rút Nhất Lân kiếm bên hông ra, mũi kiếm chỉ thẳng cổ họng Khổng Mỹ Nhân: “Đưa đây, nếu không ta giết người.”

Nhất Lân kiếm thân mang sát khí bức người song Khổng Mỹ Nhân chỉ thản nhiên liếc Nhĩ Sanh một cái, thấy ẩn ký dọa ma hình ngọn lửa mờ mờ giữa ấn đường cùng với đôi mắt đỏ rực như máu của nàng, hần mừng rỡ thốt lên: “Đọa tiên thành ma a, đã lâu rồi không có kẻ nào như vậy!”

Nhất Lân kiếm đâm thẳng về phía trước, đâm vào cổ họng Khổng Mỹ Nhân, máu tươi chậm chậm rỉ ra: “Giải được.”

Khổng Mỹ Nhân vẫn không thềm để ý, bày ra bộ dáng hiên ngang lẫm liệt nói: “Ra tay đi, chúng ta cùng chết.”

Đám thủ vệ chung quanh thấy Quốc sư trung tiết như vậy đều cảm động rớt nước mắt.

Ánh mắt Nhĩ Sanh trầm xuống, Nhất Lân kiếm trong tay hơi rút về, thoáng cái đã đâm lên trên, nhanh chóng chém đứt một búi tóc được chải chuốt chỉnh tề. Đầu quan rơi xuống đất, tóc đen bên trong lập tức xổ ra.

Đuôi lông mày Khổng Mỹ Nhân giật giật, Nhĩ Sanh lại vung kiếm xuống, định cạo trọc tóc trên đỉnh đầu hần.

Nhĩ Sanh đổi sang câu uy hiếp khác: “Giải được, nếu không cạo trọc người.”

Bất kể chim gì, sợ nhất vẫn là không có lông.

Trong phút chốc, nét mặt Khổng Mỹ Nhân vẫn trấn định như trước, chỉ là đôi mắt hần hơi híp lại, toàn thân tản ra sát khí, giống như muốn xé nát Nhĩ Sanh.

Nhưng Khổng Mỹ Nhân vẫn nhịn xuống được cổ tức giận trong lòng. Hần thầm nghĩ, nha đầu này, chỉ trong một thời gian ngắn như vậy đã tu được một đôi chân nhân, có thể nhìn ra chân thân của hắn.

Với tu vi của Nhĩ Sanh mà nói, muốn nhìn ra chân thân của Khổng Mỹ Nhân, chỉ sợ còn cần phải tu thêm trăm năm nữa. Nhưng hiện giờ nàng có năng lực như vậy, nhất định là công của ma khí. Kể hoàn toàn nhập ma, ma khí càng đậm, năng lực càng mạnh, mà nay xem ra, Nhĩ Sanh quả thực đã chịu ảnh hưởng không nhỏ từ ma khí.

Khổng Mỹ Nhân nhìn chằm chằm Nhĩ Sanh, còn chưa lên tiếng, một tên đạo sĩ đứng bên cạnh đột nhiên xen ngang: “Yêu nghiệt này còn dám uy hiếp quốc sư! Thật là chết cũng không hết tội!”

Nhĩ Sanh không nói hai lời, quăng một đạo kiếm khí về phía kẻ lên tiếng. Khổng Mỹ Nhân khẽ nhíu mày, phát ống tay áo ngăn lại cổ sát khí kia của Nhĩ Sanh, vuốt râu, giả bộ nói: “Không được tổn hại đến môn hạ đệ tử ta. Chúng ta vào trong điện, ta cho người giải được.”

Một lời vừa dứt, chúng đệ tử đều cảm động mà chứng ra bộ dáng căm giận, vốn còn muốn khuyên ngăn nhưng lại e ngại một chiêu uy lực khiếp người mới rồi của Nhĩ Sanh cho nên đều không dám mở miệng.

Nhĩ Sanh ngoan ngoãn theo hắn vào trong, Khổng Mỹ Nhân ở trước cửa lớn đại điện, nét mặt căm giận nói: “Các người ở bên ngoài canh chừng, bốn quốc sư cần phải cảm hóa yêu nghiệt này.”

Bố trí ổn định cho Trường Uyên xong, nghe thấy vậy Nhĩ Sanh khẽ cười lạnh một tiếng. Cửa điện “Két” một tiếng nặng nề đóng lại, cản đi hết thấy ánh sáng cũng như tiếng huyền não ở bên ngoài.

“Cô nhóc, ánh mắt người, giống như là...đang khinh thường bốn vương.” Không có người khác, Khổng Mỹ Nhân cũng lừa dối bộ uyên thâm, đem hai chòm râu giả dài ném sang một bên, khôi phục bộ dáng ngả ngón như trước. Hắn chậm rãi đi về phía Nhĩ Sanh, mỗi bước đều toát ra một cổ sát khí cực kỳ nặng nề. “Bốn vương thấy người mới nhập ma đạo, tâm thần bất ổn cho nên bỏ qua sự bất kính của người lần này, nếu còn lần sau...”

Hần hơi híp mắt lại, ngón tay nâng cằm Nhĩ Sanh lên: “Ta sẽ cho người biết thế nào gọi là sống không bằng chết.”

Nhĩ Sanh không trốn cũng chẳng né tránh, nhìn thẳng vào mắt Khổng Mỹ Nhân: “Ta chỉ cần giải được.” Nàng chỉ muốn giải được, những chuyện khác đều không quan tâm, mặc kệ tên yêu quái này tại sao lại trở thành quốc sư của một quốc gia, cũng chẳng quan tâm tên “Vương” này rốt cuộc là Vương của giới nào, nàng chỉ biết, Trường Uyên trúng độc của người này, hắn có giải được, sau khi lấy được giải được, nàng muốn đem hết thấy những kẻ khiến Trường Uyên chịu đau khổ giết chết.

“Đúng là chưa từng thấy đôi mắt nào xấu như thế này.” Khổng Mỹ Nhân buông cằm Nhĩ Sanh ra, hừ lạnh một tiếng: “Nhóc con, đừng tưởng bốn vương không biết người tính toán gì trong lòng. Chưa nói đến năng lực cùng tâm cơ của người chẳng thể tổn thương được đến bốn vương, kể người công trên lưng, có muốn cứu hay không, tất cả còn đều phải xem ta có hay không cao hứng. Mà ta có cao hứng hay không, này còn phải tùy xem người có định nghe theo lời ta hay không.”

“Người muốn gì?”

Khổng Mỹ Nhân cười mà nói: “Nhóc con, người rất xấu xí, nhưng trên người ẩn dấu không ít bảo vật, nay lại dọa ma, mấy ngày nữa theo ta cùng đi ma đô Cửu U, được chứ?”

Ma đô Cửu U...

Nơi này Nhĩ Sanh từng nghe qua.

Mấy nghìn năm trước, ma giáo phạm thượng khiến Thiên đế tức giận, phái chiến thần Mạch Khê đi trấn áp phản đảng. Chiến thần Mạch Khê thần lực trác tuyệt, áp chế phản quân phải lui về ma đô Cửu U, giết đến cả ma vực máu chảy thành sông, mười năm không nghe thấy ma âm, phạm là ma tộc trên ba tuổi đều bị tuyệt diệt.

Truyền thuyết này đã tạo cho Thiên giới uy tín rất lớn, ở Tầng Thứ các của Vô Phương cũng có không ít thư tịch ghi chép lại sự kiện này. Phần ngoài lễ cũng chỉ hết lời ca tụng Chiến thần uy vũ, lại không thấy nhắc đến Ma tộc thiếu chút đã bị tuyệt diệt.

Khổng Mỹ Nhân này...

“Người với ta đã cùng bước trên một con đường, sớm hay muộn cũng có một ngày phải đến ma đô tể Ma Tôn. Trải qua đại kiếp ngàn năm trước, Ma Tộc ta dần dần suy tàn, tộc nhân vô cùng thưa thớt, cho nên những tộc nhân sinh ra sau đều phải lập huyết thệ, vĩnh viễn thành ma, bảo vệ huyết mạch của tộc. Sau khi thề, người chính thức thành tộc nhân của ta, nhận được sự bảo hộ của tộc ta, còn không thì... Người biết dọa tiên Trường An chứ? Người này chính phái không nhận, ma tộc ta cũng không nhận, ở thế gian rộng lớn này cô đơn lẻ loi một mình, thật đáng buồn thay! Còn nữa, cô nhóc, lúc này cùng ta đi ma đô Cửu U đối với kẻ chưa tu thành tâm pháp Ma tộc như người mới là cực kỳ hữu ích...”

Vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, còn chưa nói dứt lời, Khổng Mỹ Nhân chỉ thấy một bàn tay chìa ra trước mặt mình: “Đưa ta giải được ta sẽ đi.”

Nhìn những sợi tơ máu đỏ rực trong mắt Nhĩ Sanh, Khổng Mỹ Nhân hơi ngẩn ra, lập tức cong môi cười, đáp: “Được, ta đi lấy giải được. Nhưng, hôm nay ta chỉ đưa người nửa viên, ba ngày sau đợi ở trấn Tử Lâm, lúc ấy ta sẽ trao cho người nửa viên giải được còn lại.”

“Đó là chỗ nào?”

“Đó là một trấn nhỏ nằm ở phía nam Kinh Thành, rừng cây sau trấn cất giấu con đường đi đến ma đô Cửu U.”

“Chờ chút...” Nhĩ Sanh chần chừ gọi Khổng Mỹ Nhân, “Trường Uyên có thể đi cùng với ta chứ?”

Khổng Mỹ Nhân nhếch miệng cười: “Ma tộc ta nhân khẩu vốn thiếu, xưa nay luôn hoan nghênh người ngoài nhập ma. Nhưng mà, cô nhóc, đối với ma mà nói, tốt nhất không nên lưu luyến điều gì trên thế gian.” Dưới hàng mi dài, ánh mắt hần lóe lên một tia lạnh lẽo, “Bởi vì sớm hay muộn cũng có một ngày, người không khống chế được bản thân, tự mình hủy diệt thứ đó.”

Đáy lòng Nhĩ Sanh cười lạnh, ánh mắt dừng trên người Trường Uyên.

Hần lẳng lẳng nằm đó, hai mắt nhắm chặt, từ bi như Phật.

41. Chương 45

Chương thứ bốn mươi lăm: Trống rỗng

Trường Uyên là gối đầu trên đùi Nhĩ Sanh tỉnh lại, lúc ấy nàng đang dùng ngón tay trở xoa nhẹ hàng mi của hắn dù đang ngủ những vẫn nhúu chặt.

Ánh mắt lặng lẽ chạm nhau, hai người ngơ ngác nhìn đối phương, cho đến khi Nhĩ Sanh bỗng vươn tay lên che mắt Trường Uyên, nàng nhắm mắt lại, khẽ lắc đầu: “Mắt ta đỏ như mắt gà chọi, ừm... Trông thật khó coi.”

Trường Uyên cũng khàn giọng nói: “Xoa mắt giúp ta.”

Nhĩ Sanh ngoan ngoãn xoa mắt cho hắn. “Trường Uyên.” Nàng ngưng động tác trên tay lại, nhìn thẳng vào mắt hắn nói: “Chúng ta cùng đi ma đô Cửu U được không?”

Trường Uyên ngẩn người. Nhìn đôi mắt đỏ rực của Nhĩ Sanh, lòng hắn đau nhói. Trường Uyên nhớ rất rõ, Nhĩ Sanh là cô gái có ánh mắt đẹp nhất thế gian, đôi mắt đen láy không nhiễm bụi trần.

Thấy Trường Uyên trầm mặc hồi lâu không lên tiếng, trong lòng Nhĩ Sanh có chút bối rối: “Chàng... Không muốn đi sao? Chàng ghét... Ma phải không?”

[69] Hoành tảo thiên quân: Quét sạch trăm quân.

Khẽ thở dài một tiếng, Trường Uyên vươn tay vuốt ve má Nhĩ Sanh: “Ta thích Nhĩ Sanh.” Thích đến không cách nào chán ghét bất kỳ một khuyết điểm nào của nàng.

Đối với chuyện tình cảm, rồng là sinh vật tuyệt đối không tinh tế, giống như tư thái của hắc hủ, hùng hậu khí phách, hoành tảo thiên quân[69]. Đối với thích và chán ghét, thái độ của hắc hủ hoàn toàn giống nhau. Hoặc là một chút cũng không cần, hoặc là muốn toàn bộ.

“Ta cũng thích Trường Uyên.” Nhĩ Sanh cầm tay Trường Uyên, cụp mắt xuống: “Rất thích.”

“Lên đường đến ma đô Cửu U thôi.” Trường Uyên nói, “Chúng ta cùng đi.”

Nhĩ Sanh gật đầu, trong đầu không khỏi nhớ lại câu nói lạnh lẽo như băng của Khổng Mỹ Nhân —“... sớm hay muộn cũng có một ngày, ngươi không khống chế được bản thân, tự mình hủy diệt thứ đó.”

Hủy diệt Trường Uyên? Trừ phi nàng thật sự điên. Càng nghĩ, sát ý bạo ngược lại từng chút, từng chút một dâng lên trong lòng, phút chốc sắc mặt nàng trắng bệch, hiên giờ, không phải nàng cũng đã điên rồi sao.

Trường Uyên ngồi dậy, phỉ phỉ xiêm y, dường như đột nhiên nghĩ tới điều gì, liền hỏi: “Độc trên người ta làm sao giải được? Nàng tìm được kẻ hạ độc rồi sao?”

Nhĩ Sanh không muốn cho hắc hủ biết mình làm thế nào có được giải được, trầm mặc hồi lâu, nàng chỉ vào tán cây trên đỉnh đầu nói: “Trường Uyên, chàng xem, mùa hè sắp đến rồi. Tháng bảy năm nay ta sẽ tròn mười tám, trước kia mẫu thân có nói, con gái ở tuổi này có thể sinh con, đến lúc đó ta sinh cho chàng một quả trứng rồng tròn tròn xinh xinh có được không?”

Tại Trường Uyên đỏ lên, hắc hủ trầm mặc một hồi mới mấp máy môi nói: “Được...” Lời nói thập phần ấp úng, “Thằng bảy, mau tới thôi.”

Đẻ trứng... Có lẽ cũng mau thôi.

Bị Nhĩ Sanh nói lái sang chuyện này, Trường Uyên liền quên mất nguyên bản mình định hỏi cái gì, chỉ đứng đó tỉnh tề can nhắc, chưa đầy một khắc sắc mặt liền phỉm hồng.

Nhĩ Sanh nghĩ, lòng nàng có lẽ thật sự đã biến thành xấu xa, biết lợi dụng ưu thế của bản thân bắt nạt Trường Uyên.

Khổng Mỹ Nhân chỉ nói qua qua về đường đến trấn Tử Lâm, Trường Uyên lại bị thương, không thể đi nhanh. Nhĩ Sanh rất lo ba ngày sau không đến được chỗ mà Khổng Mỹ Nhân nhắc đến kia. Thấy Nhĩ Sanh lo lắng, Trường Uyên tưởng nàng lo lắng cho thân thể mình, lập tức an ủi: “Trúng loại độc này, ta nhanh như vậy đã có thể tỉnh lại đã là vô cùng may mắn, không dùng được thần lực cũng là tự nhiên, Nhĩ Sanh không cần sốt ruột.”

Nhĩ Sanh không dám nói ra nguyên nhân chân chính, chỉ có thể làm bộ như không vội vã. Hai người đi một chút lại ngừng, chậm trễ rất nhiều thời gian. Đến chạng vạng ngày thứ hai, ở trên đường, hai người ngoài ý muốn gặp được một người.

Sư chất của Nhĩ Sanh — Thần Chử.

Thiếu niên trước kia vừa gặp Trường Uyên đã bị khí tức của hắc hủ dọa đến tay mềm chân yếu hôm nay đã cao ngang Trường Uyên, đúng là tuổi trẻ hăng hái.

Lúc Nhĩ Sanh gặp được Thần Chử, hắc hủ đang trầm một tên trư yêu, nghe phía sau có tiếng bước chân, cảnh giác quay đầu nhìn thì thấy Nhĩ Sanh đã lâu không gặp cùng... Vị hôn phu của nàng.

Khuôn mặt Thần Chử thoáng ửng hồng, lập tức gọi: “Nhĩ Sanh! Cô...” Hắc hủ vừa định trách mắng nàng mấy câu như bình thường vẫn làm khi gặp Nhĩ Sanh trong núi, nhưng họ là phu thê, Nhĩ Sanh đi cùng nam nhân kia cũng chẳng có gì sai. Nghĩ vậy, câu trách mắng nghẹn lại nơi cổ họng, Thần Chử nhất thời không nói gì.

Nhĩ Sanh thấy Thần Chử, trong lòng thoáng đề phòng. Nàng liếc nhìn xung quanh, sau khi xác nhận là không có người khác mới nhìn Thần Chử chằm chằm nói: “Ta sẽ không quay về Vô Phương, người đi đi. Ta không muốn động thủ với người.”

Thần Chử ngăn người, mày kiếm nhú chặt lại: “Cô nói gì thế, nhìn cô thành bộ dạng như vậy rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Mệnh lệnh kia của tiên tôn là sao? Vì lẽ gì lại truy nã cô? Ta bắt quá chỉ mới bế quan tu luyện có mấy tháng, cô lại gây ra họa gì sao?”

Luận vai vế, Thần Chử thấp hơn Nhĩ Sanh, mặc dù vậy hắn nhập môn sớm hơn, về phương diện tu hành lại rất có thiên phú cùng chịu khó, cố gắng, vậy nên thành tích tốt hơn Nhĩ Sanh rất nhiều. Lúc nói chuyện với nàng, phân nửa thời gian là giáo huấn, Nhĩ Sanh không thích nghe, thường dùng vai vế áp chế hắn. Hai người thường vì những chuyện rất nhỏ mà ầm ĩ suốt ngày, nhưng mỗi lần Nhĩ Sanh gây họa, Thần Chử lại thường giúp nàng, cùng gánh trách nhiệm.

Nhưng hôm nay Nhĩ Sanh không có ầm ĩ với hắn, chỉ thản nhiên nói: “Chuyện trở thành như vậy ta cũng không có cách nào khác, cũng không phải là gặp rắc rối gì.”

Thần Chử trầm mặc một hồi, tiến về phía trước, kéo Nhĩ Sanh ra xa khỏi Trường Uyên, nói: “Bất kể thế nào, chúng ta cứ về Vô Phương rồi nói sau, nếu có sai lầm gì ta cũng sẽ giúp cô gánh vác trách nhiệm.”

Ánh mắt Trường Uyên dừng lại ở bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người, nhớ lại mấy năm qua, khi nhìn Nhĩ Sanh, trong mắt Thần Chử dần lộ ra tình cảm, Trường Uyên bất giác nhú mày. Tình cảm ấy hắn không phải không biết, chỉ là không quá để tâm. Hắn cho rằng, đó chỉ là tương tư đơn phương của thiếu niên, bất kể thế nào người trong lòng Nhĩ Sanh cũng chỉ có hắn.

Nhưng giờ không giống khi trước, hắn thích Nhĩ Sanh, vô cùng để ý nàng, hơn nữa hai người đã hứa hẹn với nhau sẽ mau mau có trứng rồng, vì vậy hắn không thể tiếp tục để người khác có ý nghĩ không an phận với Nhĩ Sanh, cho dù là nghĩ cũng không được.

Trường Uyên há miệng thở dốc, còn chưa lên tiếng, Nhĩ Sanh đã tự động rút tay ra khỏi tay Thần Chử, còn nghiêm túc nói: “Ta không về Vô Phương, sau này cũng không tính trở lại, ta sẽ đi ma đô Cửu U.”

Nghe vậy, Thần Chử vô cùng kinh hãi, mặt biến sắc, quát lớn: “Nói cái khỉ gì đó! Nếu tiên tôn biết được, nhất định sẽ không tha cho cô.”

“Người nói tiên tôn truy nã ta, vậy là Người đã biết.” Nhĩ Sanh gục đầu xuống, không để Thần Chử trông thấy nụ cười miễn cưỡng của mình, “Ta nhập ma, giết người, lúc này chỉ sợ tiên tôn chỉ muốn bằng mọi biện pháp bắt ta về diệt trừ.”

Thần Chử ngăn người, bình tĩnh nhìn chằm chằm Nhĩ Sanh, lúc này mới phát hiện ra ma ấn hình ngọn lửa như ẩn như hiện giữa ấn đường Nhĩ Sanh. Hắn tâm thần chấn động, nhất thời ngây ngẩn.

“Người trở về Vô Phương đi, ta không muốn đánh người, lại càng không muốn lỡ tay giết người.” Nhĩ Sanh nói xong, kéo tay Trường Uyên đi thẳng về phía trước.

Trường Uyên cảm nhận được, lòng bàn tay đang nắm lấy tay mình ướt đầm mồ hôi. Lại nhìn Nhĩ Sanh hơi cúi đầu, nhanh chóng lướt qua Thần Chử, hắn thầm nghĩ, có lẽ Nhĩ Sanh không hề hồ hững như những gì nàng biểu hiện ra.

Bằng hữu khi xưa nay gặp được lại trở thành kẻ địch.

Nhĩ Sanh mặc dù đã nhập ma nhưng tâm trí nàng vẫn rất tỉnh táo. Nàng vốn là một người sợ cô đơn, sợ mất mát, nói ra những lời này, cũng chỉ e, nàng mới là người thương tâm nhất.

Trường Uyên thở dài một tiếng, nắm chặt lấy tay Nhĩ Sanh. Nhưng còn may, vẫn có hắn bầu bạn bên nàng.

“Đứng lại!”

Thấy Nhĩ Sanh rời đi, Thần Chử nóng nảy, “xoẹt” một tiếng rút kiếm ra chỉ thẳng về phía Trường Uyên: “Nhất định là người! Trước đây Nhĩ Sanh vẫn rất ổn, nhất định là người đã nói lời ngon ngọt lừa gạt nàng!”

Nhĩ Sanh cũng trở tay rút kiếm gạt lưỡi kiếm của Thần Chử ra, nói: “Không được động thủ với Trường Uyên.”

Thấy nàng che chở mọi cách cái tên vị hôn phu kia, lại đối với mình lạnh nhạt như thế, trong lòng Thần Chử vô cùng tức giận, chỉ thẳng mũi nàng mắng: “Cô là cái con nhóc vô tâm! Ngay cả ai đối xử tốt với mình cũng không phân biệt được rõ ràng. Cô như thế này không phải là có lỗi với sư phụ, sư tỷ cô? Có lỗi với tiên tôn? Có lỗi với Vô Phương? Có lỗi...với cả ta?” Thần Chử đỏ mắt uy hiếp, “Ta nhắc lại lần nữa, cùng ta trở về Vô Phương, nếu không, đừng trách ta không khách khí.”

“Trường Uyên đối với ta rất tốt.” Nhĩ Sanh nói, “Thần Chử, thật xin lỗi.”

Nói xong, thân ảnh Nhĩ Sanh lóe lên, nàng kéo lấy Trường Uyên, chạy đi. Thần Chử giận dữ, một kiếm đâm thẳng về phía Nhĩ Sanh, hạ quyết tâm phải cản hai người lại bằng được.

Hắn nào biết, mấy ngày qua công lực của Nhĩ Sanh đột nhiên tăng mạnh, sớm đã hơn hẳn rất nhiều. Nàng lập tức vung kiếm hóa giải sát chiêu của Thần Chử. Thần Chử lại ra chiêu tấn công, Nhĩ Sanh bắt đầu không áp chế được mình mà nảy sinh sát ý trong lòng.

Không được...Nàng cảnh cáo chính mình, đây là Thần Chử, nàng không thể...

Nhất Lân kiếm đâm lệch sang một bên, Thần Chử bắt lấy cơ hội lúc Nhĩ Sanh phân tâm, bước lên phía trước, tay cuộn lại thành trảo, một chiêu cầm nã bắt lấy cổ tay Nhĩ Sanh, tay còn lại dùng chuôi kiếm đánh bật kiếm của nàng.

“Theo ta trở về!”

Nhất Lân kiếm được đúc từ Long lân của Trường Uyên, chính khí cuộn cuộn, bình thường vẫn dùng để áp chế sự phát triển của ma tính trong cơ thể Nhĩ Sanh. Trong lúc đánh nhau, Nhất Lân kiếm đột nhiên rời khỏi tay, quanh thân Nhĩ Sanh không còn vật gì áp chế ma khí. Chỉ trong thoáng chốc ma tính trong cơ thể Nhĩ Sanh trỗi dậy, đôi mắt nàng đỏ rực như máu, cổ tay nàng ngoặt lại bắt lấy tay Thần Chử, chỉ khe dụng lực đã vụn sai khớp tay hắn.

Thần Chử cả kinh, bật ra một tiếng đau đớn, trong lòng càng thêm chấn động, không dám tin những gì trước mắt: “Cô nhóc! Cô...”

Thân ảnh như ma sải hai bước tiến đến, một tay bóp chặt cổ Thần Chử, từ phiến môi xanh đen bật ra thanh âm âm dương khó phân, giống như bị ma nhập: “Ta đã cho người cơ hội rồi đi.” Lúc này, móng tay Nhĩ Sanh bỗng dài ra. Móng tay bám sâu vào cổ Thần Chử khiến máu từ từ ứa ra.

Thấy máu, hưng phấn trong mắt Nhĩ Sanh càng thêm nồng đậm.

Trường Uyên mất đi thần lực, chỉ lẳng lặng đứng một bên quan sát. Thấy cảnh tượng ấy, trong lòng hắn biết rõ, nếu bây giờ Nhĩ Sanh giết Thần Chử, đến khi nàng tỉnh táo lại tất sẽ hối hận không thôi, vì vậy lập tức nhặt một viên đá, dùng sức nhắm chuẩn huyệt vị trên cánh tay Nhĩ Sanh ném đi.

Tay Nhĩ Sanh lập tức mềm nhũn. Thần Chử ngã ngồi trên đất, tay băng lấy cổ, trong mắt ngập tràn kinh sợ. Lúc này hắn hoàn toàn tin, cô nhóc nghịch ngợm tính khí không tốt lại tùy hứng kia đã thật sự thành ma.

Ánh mắt Nhĩ Sanh dán chặt trên viên đá trên đất, một lúc sau mới chậm rãi chuyển đến trên người Trường Uyên: “Vì sao phải giúp hắn?”

Trường Uyên chậm rãi đi đến bên người Nhĩ Sanh. Hắn lúc này không có thần lực, Nhĩ Sanh nhập ma lúc nào cũng có thể móc trái tim hắn ra. Trường Uyên lại chẳng để tâm, giống như bình thường khẽ xoa đầu nàng, nói: “Giết hắn, nàng sẽ hối hận. So với bất kỳ ai còn hối hận hơn, vừa hối hận lại vừa đau.”

Nhĩ Sanh có chút khó chịu vuốt vuốt móng tay mình: “Nhưng cảm giác muốn giết người cứ luẩn quẩn trong đầu... Giống như muốn bùng nổ...Rất khó chịu.”

Trường Uyên xoa nhẹ vầng trán tinh tế của nàng: “Cố nhịn một chút.”

Nhĩ Sanh ngoan ngoãn nghe lời, khẽ cắn môi dưới đen thui vì hóa ma, cố gắng nhịn xuống cổ xúc động trong lòng.

Nàng tin Trường Uyên, cũng chỉ tin Trường Uyên.

Trường Uyên liếc mắt nhìn Thần Chử một cái, cảm thấy tâm tư hơi chuyển, cúi người nhặt Nhất Lân kiểm lên đặt vào trong tay nàng, lập tức mang theo Nhĩ Sanh rời đi. Hắn thầm nghĩ, có lẽ không nhìn thấy sẽ không phải phiền lòng.

Đi một quãng xa, Thần Chử cũng không tiếp tục đuổi theo, Nhĩ Sanh lại dừng lại không muốn đi tiếp: “Trường Uyên, ta còn muốn...”

Trường Uyên quay đầu lại nhìn nàng, sau một hồi trầm mặc, bỗng hần nghiêng đầu, đôi môi nhẹ nhàng ngậm lấy bờ môi Nhĩ Sanh. Hắn dùng đến kỹ xảo lần trước lĩnh ngộ được, dùng đầu lưỡi khê luồn vào trong miệng Nhĩ Sanh. Nhưng chờ đến khi xâm nhập thành công lãnh địa của đối phương, hắn lại ngơ ngác ngây người.

Ủm... Kế tiếp phải làm gì bây giờ?

Cùng lúc ấy, đầu lưỡi Nhĩ Sanh khê dịch chuyển. Hai thứ mềm mềm gì đó đụng phải nhau, sau đó lập tức tách ra, giống như đều bị đối phương làm cho hoảng sợ. Giằng co trong chốc lát, Trường Uyên lại cẩn thận đụng đến gia hỏa mềm mại kia. Lần này Nhĩ Sanh nhắm chặt hai mắt lại.

Giống như là phúc chí tâm linh[70], Trường Uyên lại một lần nữa thông suốt...

[70] Phúc chí tâm linh: Khi phúc (vận may) đến thì người ta linh hoạt, khôn ngoan hơn.

Một nụ hôn dài, đó là nụ hôn chân chính đầu tiên của hai người. Cuối cùng, cánh môi đen thui của Nhĩ Sanh khê rời đi, sắc đỏ trong mắt cũng theo đó mà nhạt dần. Trường Uyên có chút kiêu ngạo, khê cười: “Cái đó... Thực không muốn dừng.”

Nhĩ Sanh gật đầu, hãy còn sững sờ trong chốc lát, nàng nhanh chóng lắc đầu: “Còn muốn!”

Nhìn thấy tia sáng trong mắt Nhĩ Sanh, Trường Uyên khó nén nổi vui mừng trong lòng, bờ môi một lần nữa tiếp xúc với nhau, hai người đều biết ý nhắm mắt lại.

Nàng cần, hắn cho, chỉ đơn giản là vậy.

42. Chương 46

Chương thứ bốn mươi sáu: Thần Chử chết.

Trên Cửu Trùng Thiên, trong Thiên cung.

Thiên đế ngồi trên giường, trên người chỉ mặc một kiện trung y, vết thương mới lành, sắc mặt hắn còn chút tái nhợt, khó coi. Trong tay hắn là một tấm gương nữ tử hay dùng. Nếu có Tam Sinh ở đây, nàng chắc chắn sẽ nhận ra gương này là vật trong phòng của Ti Mệnh, là chí bảo Ti Mệnh dùng để rình xem cuộc sống dưới hạ giới.

Lúc này, gương bị Thiên đế nắm chặt trong tay, mặt kính phản chiếu hình ảnh Thiên đế mày kiếm nhíu chặt, giống như đang suy nghĩ, cân nhắc cái gì, một hồi lâu sau hắn mới lẩm nhẩm niệm một câu chú, tay phất nhẹ trên mặt kính. Mặt gương phẳng lặng bỗng xuất hiện những gợn sóng li ti, giống như chậm rãi mở ra, sau khi gợn sóng lắng xuống, trong gương dần xuất hiện hình ảnh hai người, là Trường Uyên và Nhĩ Sanh.

Cùng lúc ấy, hai người đang hôn nhau say đắm, vẻ mặt mỗi người đều hạnh phúc không nói thành lời.

Ngực như thắt chặt, ánh mắt thâm sâu sắc bén nhíu lại, Thiên đế không áp chế được cơn giận dữ đem lăng kính kia đập nát, tình cảnh trong gương tự nhiên cũng không còn tồn tại. Thiên đế cười lạnh, đáy lòng vô cùng tức giận: “Được, được lắm! Ti mệnh, gan nàng quả thực lớn.”

Tấm gương nát vụn như bột phấn phiêu tán trong không trung, bốn bề một mảng trầm tĩnh, Thiên đế đứng dậy, bước qua bột phấn trên đất, khoác ngoại bào rộng thùng thình bước ra ngoài.

“Người đâu, tuyên chiến thần Mạch Khê.”

Thiên cung nằm ở nơi cao nhất của Cửu Trùng Thiên, tầm điện của Thiên đế lại càng có thể đem phong cảnh khắp Thiên giới nhìn rõ không sót thứ gì. Hắc trảm tư nhìn chăm chăm điện Khâm Thiên của Ti Mệnh, nói: “Trẫm sẽ lần nữa nhốt nghiệt long kia vào Vạn Thiên Chi Khư, vĩnh viễn không được tự do. Trả lại thanh tĩnh cho thế gian này.”

Tuy là nói như vậy, nhưng giờ phút này hắc trảm tư lại, trong đầu không phải là thương sinh đại kế, cũng chẳng phải là vạn dân thiên hạ. Chỉ có hình ảnh Ti Mệnh đứng trước mặt hắc trảm tư không kiên nhẫn, không sủng nịch nói: “Đế quân, trông ngài bây giờ thực không có tương lai. Mỗi ngày đều trưng ra bộ mặt như mặt ngựa, phỏng chừng ngày sau cũng chẳng có tương lai. Ta không ôm hy vọng xa vời là ngồi lên vị trí cao cao tại thượng kia, nhưng ta thích ngài, ngài cũng sẽ thích ta như ta thích ngài thôi.”

Mà giờ đây, Ti Mệnh Tinh quân, người thâm đem lòng yêu Thiên đế vốn phải ngoan ngoãn vì Thiên đình cống hiến thế nhưng chẳng hiểu sao lại vì một con rồng mà chạy xuống hạ giới, bọn họ thậm chí còn...

Ti Mệnh, nàng đây là phạm vào tội khi quân!

Nhân giới.

Dọc đường, Trường Uyên và Nhĩ Sanh luôn miệng hỏi thăm chung quanh, ở ngày thứ ba cuối cùng cũng tìm được Tử Lâm trấn mà Khổng Mỹ Nhân nhắc đến.

Vừa vào trấn, Nhĩ Sanh còn chưa kịp phát giác điều gì, Trường Uyên đã hơi nhíu mày. Bước tới trước cửa một khách điếm, Nhĩ Sanh bỗng dừng lại, xoay người xem xét khách điếm một hồi, hỏi: “Trường Uyên, có phải chúng ta từng đến thôn trấn này không?”

“Đã từng đến.” Trường Uyên đáp, “Ba năm trước, lúc cương thi tác loạn, chúng ta đã ngụ ở chỗ này.”

Trong lòng Nhĩ Sanh thoáng động, nói cách khác, quê hương của nàng, thôn trấn nàng lớn lên từ nhỏ chính là trấn nhỏ phương Bắc này.

Mấy năm qua, Nhĩ Sanh chưa từng trở về thôn, mặc dù từ Vô Phương đến đây chỉ mất một hai ngày ngựa kiếm. Nàng như vô tình mà cố ý trốn tránh, dường như không muốn trở về, không muốn xác nhận, những người thân quen còn sống vui vẻ như trong trí nhớ.

Mà hôm nay...

Nụ cười nhợt nhạt thoáng hiện bên môi Nhĩ Sanh. Lúc trước rời thôn, xem như là bước đầu tiên bước trên con đường tu tiên, mà hôm nay...Nàng lại vì đi ma đô Cửu U mà quay về. Những lúc thế này, nhân quả duyên pháp thật không thể nào đoán được.

“Nàng biết cách tìm được đường đến ma đô Cửu U ở nơi này sao?”

Nhĩ Sanh lắc đầu, đang không biết nói thế nào, một đạo thanh âm liền chen ngang: “Ồ, cô nhóc coi như cũng biết giữ chữ tín ha.” Khổng Mỹ Nhân thân mặc một kiện xiêm y bảy màu rực rỡ từ con phố bên cạnh thông thả đi đến. Kiện xiêm y hắc mặc hoa lệ phi phàm, chỉ là cái mũ công kênh hắc đội trên đầu có chút dư thừa. Nhưng nó cũng chẳng ảnh hưởng đến việc hắc thành công hấp dẫn rất nhiều ánh mắt dân chúng nhìn lại. Bị nhiều người nhìn ngắm như vậy, hắc giống như thực thỏa mãn, càng đi càng dương dương tự đắc. Đến trước mặt Trường Uyên, hắc bỗng nhíu mày, trên dưới đánh giá một phen rồi nói: “Lần trước hai mắt ngươi nhắm nghiền, sắc mặt khó coi như quỷ, ta liền quên mất ý niệm so bì đẹp đẽ với ngươi, mà nay nhìn kỹ ngươi quả thật có tư cách so sánh cùng bốn vương.”

Khổng Mỹ Nhân “xoạch” một tiếng, mở ra chiết phiến, cùng Trường Uyên sóng vai đứng một chỗ: “Cô nhóc, ngươi nói xem, ai đẹp hơn?” Hỏi xong, hắc có chút đùa dai, cười yêu mị nhìn Nhĩ Sanh, nụ cười không chút giấu diếm ý xấu: “Có gan nói ta không đẹp bằng hắc, ta liền bóp nát nửa viên giải dược còn lại.”

Nhĩ Sanh trầm mặc trong chốc lát, nói: “Ngươi đã dùng thủ đoạn như vậy uy hiếp ta nói dối, ta cũng không có cách nào khác, được rồi, ngươi đẹp hơn.”

Da mặt Khổng Mỹ Nhân như bị co rút, còn chưa lên tiếng, lại nghe Trường Uyên thấp giọng hỏi: “Giải dược gì?”

Sắc mặt Nhĩ Sanh tái nhợt, tròn mắt đảo quanh không biết nên trả lời thế nào, Khổng Mỹ Nhân thấy tình cảnh như vậy, cười mà nói: “Cô nhóc này chưa nói gì với người? Cho dù nàng ta chưa nói người hẳn cũng phải đoán được mới đúng. Thần Long thượng cổ trúng phải độc Đồ Long, người hẳn phải biết kết cục sẽ thế nào. Nếu không có giải được, đừng nói thanh tỉnh, muốn sống cũng rất khó.”

Ánh mắt Trường Uyên trở nên nghiêm nghị, nhìn Nhĩ Sanh hỏi: “Nàng vì đổi lấy giải được mới đồng ý đi ma đô Cửu U?” Giọng nói của hắn chưa bao giờ nghiêm khắc như vậy.

“Ta...” Nhĩ Sanh quanh co không biết nên trả lời thế nào, nín lặng hồi lâu mới khó khăn thốt ra một câu: “Trường Uyên, ta sợ sẽ mất chàng... Không có chàng, ta thật sự chỉ còn lại một mình.”

Lời muốn nói nghẹn lại ở yết hầu, một lúc lâu sau hắn mới thở dài nói: “Ta nói rồi, ta sẽ luôn ở bên nàng. Thấy nàng bỗng muốn đi ma đô Cửu U, ta còn tưởng là vì nàng muốn một nơi thuộc về mình, có thể làm chỗ nương thân, nhưng mà...”

Hắn dừng lại một chút, ánh mắt chuyển tới Khổng Mỹ Nhân: “Ta sẽ không để nàng vì ta mà phải miễn cưỡng làm chuyện mình không muốn.”

Khổng Mỹ Nhân nhú mày, chậm rãi lấy nửa viên thuốc giải trong ngực ra, quơ quơ trước mặt Nhĩ Sanh: “Ồ, nói vậy bảo bối trong tay bốn vương giờ trở thành vật vô dụng rồi, cô nhóc, người nói xem, ta vứt nó đi có được không?”

Lời vừa dứt, mắt Nhĩ Sanh đỏ lên, thân thể thoáng động, đang muốn ra tay lại cảm thấy vai bị một cổ lực mạnh mẽ đè lại. Trường Uyên thần nhiên liếc Khổng Mỹ Nhân một cái, trong mắt chỉ toàn trào phúng. Chỉ thấy, trán Khổng Mỹ Nhân nổi đầy gân xanh.

Trường Uyên thần nhiên nói: “Hãy làm điều mình thích. Nếu nàng muốn đi theo hắn, chúng ta liền cùng nhau đi. Nếu nàng không muốn theo hắn, hôm nay dù bị đánh về chân thân ta cũng không để ai mang nàng đi.”

Sắc mặt Khổng Mỹ Nhân thoáng xanh mét, chân thân Thần Long, đao thương bất nhập, con rồng này còn bày ra một bộ dáng không muốn sống... Vì kế hoạch lớn sắp tới, hắn không thừa tình lực đấu với Thần Long.

Hốc mắt Nhĩ Sanh nóng lên: “Nhưng còn chất độc trên người Trường Uyên...”

“Mấy vạn năm trước, Thiên giới dùng độc này tàn sát tộc ta, lúc ấy ta có thể sống, bây giờ cũng có thể sống.” Trường Uyên nói, “Cho nên, không gì có thể uy hiếp được nàng. Cứ chọn theo tâm ý chính mình.”

Nhĩ Sanh cúi thấp đầu, yếu ớt nói: “Trường Uyên, chàng muốn ta hồi báo thế nào... Có sinh mười cái trứng cũng không hồi báo được hết...”

Hai má Trường Uyên lặng lẽ đỏ ửng. Nhĩ Sanh gật đầu, giống như hạ quyết tâm nói: “Ta muốn...” Cùng chàng ngao du thiên hạ.

Còn chưa nói hết câu, một đạo sát chiêu sắc bén xẹt ngang bầu trời chém thẳng về phía Nhĩ Sanh. Nhĩ Sanh kinh hãi, vội kéo Trường Uyên lui lại. Khổng Mỹ Nhân cũng bị bức phải lui lại né tránh, không dám đón đỡ. Vừa đứng vững, hắn lập tức ngẩng đầu nhìn lên, thấy giữa không trung xuất hiện một đạo áo trắng phiêu phiêu, toàn thân tản mát ra hơi thở tiên gia chính khí, y nhất thời nhú mày.

Vô Phương tiên tôn, sự xuất hiện của người này không nằm trong kế hoạch của y.

Dân chúng vây xem náo nhiệt xung quanh đều bị đạo “sấm sét” bất thành linh dọa chạy đi mất. Chỉ trong chốc lát, trên đường cái chỉ còn lại ba người họ cùng Vô Phương tiên tôn-Trường Vô trên không trung.

“Nghịch chương!” Trường Vô quát khẽ một tiếng, Hiên Viêm kiếm trong tay hóa ra một đạo bạch quang nóng cháy, “Ta vẫn chỉ cho rằng người vô ý mà nhập ma, vốn còn muốn giúp người giải trừ ma ấn, không ngờ người lại đắm mình trong truy lạc, còn muốn theo tên yêu quái kia đi ma đô Cửu U. Ta không giết người, uống một thân tiên đạo.”

Nhĩ Sanh cố gắng đỡ được một chiêu này, trong lòng rối bời, vội nói: “Con sẽ không đi.”

Tiên tôn lạnh lùng nói: “Đi hay không cũng không thể lưu người lại, hôm nay người có thể giết hại đồng môn, ngày khác nhất định gây nguy hại cho thế gian.”

Cả người Nhĩ Sanh run lên: “Hại ai? Con không hề sát hại đồng môn...” Trong đầu Nhĩ Sanh thoáng hiện ra thân ảnh Thần Chử, nàng vẫn nhớ rõ, ngày ấy nàng chỉ mới vặn sai khớp tay hắn mà thôi, chứ chưa hề lấy tính mạng hắn. Nhưng ngẫm lại, sự tình quả là có chút kỳ quặc, với tính cách của Thần Chử, kể cả khi ấy Nhĩ Sanh có chặt đứt tay hắn, hắn cũng sẽ không từ bỏ ý định đuổi theo, mà hôm qua...”

“Thần Chử... Đã chết?”

Tiên tôn cười lạnh một tiếng: “Ngươi so với ai khác đều rõ ràng hơn.”

Khổng Mỹ Nhân rảnh rồi phe phẩy chiết phiến, che đi nụ cười quỷ dị bên môi.

“Con...” Sắc mặt Nhĩ Sanh trắng bệch, ngơ ngác nhìn bàn tay mình. Chẳng lẽ hôm qua nàng đã thật sự độc ác mà xuống tay, không, nàng lắc đầu nói: “Con thật sự không giết người, không giết Thần Chử.”

Trường Uyên nghe vậy, mày kiếm nhíu chặt. Nhĩ Sanh không giết Thần Chử, hắn biết rõ, nhưng hiện giờ Thần Chử lại chết, chỉ có một cách giải thích duy nhất, có kẻ vu oan giá họa.

Ánh mắt sắc bén của hắn dừng lại trên người Khổng Mỹ Nhân. Tên yêu quái khổng tước này cho Nhĩ Sanh thời gian ba ngày tìm đến nơi này, nếu thật sự muốn đem nàng đi ma đô Cửu U, hắn thừa sức tự mình mang nàng đi, như vậy cũng sẽ hoàn toàn chặt đứt nguy cơ Nhĩ Sanh đổi ý. Vì sao còn cố ý cho nàng kỳ hạn ba ngày...

Trường Uyên còn đang suy nghĩ, đột nhiên phía sau tiên tôn xuất hiện rất nhiều bóng người ngự kiếm mà đến, nhìn kỹ lại, đó là đám trưởng lão Vô Phương, còn có Trầm Túy và Tề Linh. Đang lúc mọi người chưa kịp phản ứng, thân ảnh Trầm Túy đã đột nhiên xuất hiện trước mặt Nhĩ Sanh.

Nhĩ Sanh ngăn người mở miệng gọi: “Sư phụ...”

“Chát!” Không để bất luận người nào có cơ hội ngăn cản, một bạt tai đã giáng xuống trên mặt Nhĩ Sanh. Vẻ mặt Trầm Túy âm trầm phần nộ, hoàn toàn không thấy đáng vẻ cợt nhả thường ngày.

“Ngươi thực là một đồ đệ tốt!”

Nhĩ Sanh cả người vô lực, theo lực đạo cái tát này ngã vào lòng Trường Uyên.

Trường Uyên vội vàng ôm lấy Nhĩ Sanh, cảm nhận được thân thể nàng run rẩy, hắn chỉ cảm thấy một cổ chua xót không nói nên lời nhuộm đầy trái tim, trong lòng sinh ra một cổ tức giận. Nhưng hắn biết, hiện tại phát hỏa, đánh đám người này cũng không có nửa điểm tác dụng, chỉ có thể ôm chặt lấy Nhĩ Sanh vô cớ bị người vu oan. Trường Uyên lạnh lùng nhìn Trầm Túy nói: “Thần Chử không phải do nàng giết, người không nên đánh nàng.”

Trầm Túy cười lạnh một tiếng: “Ngươi phải biết, trước khi chết tên tiểu tử Thần Chử đó đều chỉ gọi tên ai! Nhĩ Sanh, sao ngươi lại có thể xuống tay được!”

“Ngươi không phải do nàng giết, đương nhiên nàng đâu thể xuống tay!”

Ánh mắt Trầm Túy rớt cục cũng dừng lại trên người Trường Uyên: “Chuyện của Vô Phương ta, có quan hệ gì với ngươi đâu?”

“Quả thực không có quan hệ, nhưng là, người các ngươi công khai lên án là thê tử của ta, các ngươi vì một chuyện chẳng phải do nàng làm mà muốn trừng phạt nàng, chuyện này thì có liên quan với ta.”

Trầm Túy cười lạnh, rút kiếm khỏi vỏ, chỉ thẳng Trường Uyên nói: “Tránh ra, Vô Phương xử trí nghiệt đồ, không cần người ngoài như ngươi nhúng tay vào.”

Kiếm vừa xuất ra, không khí liền trở nên khấn trương. Trên không trung các vị trưởng lão đều nắm chặt lấy pháp khí của mình, đối phó với yêu ma, trước nay họ chưa từng mềm lòng.

Nhất thời khắp nơi ngập tràn sát khí.

43. Chương 47 - 48

Chương thứ bốn mươi bảy: Nửa người nửa ma

“Ô, ta đang được chứng kiến cảnh gì đây?”

Kẻ vẫn luôn trầm mặc đứng bên cạnh xem kịch vui, Khổng Mỹ Nhân, bỗng nhiên nói: “Một đám lão nhân tu tiên bắt tử mượn danh nghĩa trừ ma vệ đạo, lấy nhiều bắt nạt ít, rẽ thúi chia uyên[71]?” Phe phẩy chiết phiến, hần cười trào phúng: “Đám người Vô Phương nhàn rồi các người càng lúc càng không biết phân biệt tốt xấu.”

[71] Nguyên văn câu này là “Bồng dả uyên ương”, tức cứng rắn chia rẽ đôi uyên ương.

Lời vừa thốt ra, sắc mặt đám người trên không trung nhất tề biến đổi. Tịch Ngộ chậm rãi bước lên, nói: “Tà ma yêu vật, vốn phải tru sát, ác đồ này ngay cả đồng môn cũng giết hại, có thể thấy tâm trí đã mất, không thể giữ lại.”

Trường Uyên nhắc lại một lần nữa: “Thần Chử không phải do nàng giết.”

“Thần Chử không phải do con giết.” Trong ngực hần khe khẽ truyền ra một đạo thanh âm tinh tế phụ họa, “Sư phụ, người phải tin con, Thần Chử không phải do con giết.”

Biến thành bộ dạng như bây giờ, Nhĩ Sanh đã sớm không còn để tâm ánh nhìn của người khác, nhưng với Trầm Túy và Tề Linh thì không. Bởi vì trong lòng để ý cho nên không cách nào chịu được bị họ hiểu lầm.”

Bàn tay cầm kiếm khẽ run rẩy, vẻ mặt Trầm Túy vẫn bưng bưng lửa giận, song cũng đã bình tĩnh hơn một chút. Đêm qua lúc họ phát hiện được Thần Chử, nhận ra hần là đồ đệ Vô Phương, đuổi tới nơi thì hần đã hấp hối. Đứa nhỏ ngày thường hăng hái hiếu động là thế, giờ nằm lạnh cứng trên đất, vừa trông thấy Tề Linh, Thần Chử đã nắm lấy vạt áo nàng, khóc rất nhiều. Sau khi gọi một tiếng “Sư cô”, hần chỉ thì thào trong miệng bốn chữ “cô nhóc Nhĩ Sanh”.

Thần Chử chết vì một kiếm xuyên tim, trừ bỏ cổ tay bị vặn sai khớp, trên người cũng không có bất cứ vết thương nào. Có thể thấy được kẻ xuống tay cực kỳ lưu loát, không chút do dự, đường kiếm hẹp mà mãnh, cực giống do Nhất Lâm kiếm của Nhĩ Sanh tạo thành. Sáng nay có đệ tử báo lại, nói ở Tử Lâm trấn cách đó không xa phát hiện được tung tích Nhĩ Sanh, nàng đến đó cậy nhờ một tên yêu ma đưa nàng đến ma đô Cửu U.

Tiên tôn giận dữ, một mình ngự kiếm đến đây trước, đám trưởng lão cũng lập tức theo sau tới.

Nhớ đến dáng vẻ Thần Chử trước lúc chết, lại nghĩ đến đứa đồ đệ bản thân hết mực dung túng, Trầm Túy nhất thời cảm thấy đau đớn cùng giận dữ khôn kể, trực tiếp cho nàng một cái tát. Mà giờ nhìn dáng vẻ Nhĩ Sanh như vậy, trong lòng hần lại nghĩ, có lẽ trong chuyện này thực sự có hiểu lầm. Nếu Nhĩ Sanh có thể lưu loát giết Thần Chử, hiện giờ cần gì phải tiếp tục hướng họ giải thích...

Hần còn đang suy nghĩ, Tề Linh đứng trên không trung bỗng quỳ xuống trước mặt tiên tôn: “Tiên tôn, trong chuyện này e là có ẩn tình khác, Tề Linh xin người...”

“Không cần nhiều lời.” Tiên tôn phất ống tay áo, cắt đứt lời Tề Linh: “Hôm nay nó không giết Thần Chử cũng phải chết. Vô Phương ta tuyệt đối không thể dưỡng ra một đạo tiên Trường An khác.”

Cả người Nhĩ Sanh chấn động, khuôn mặt hơi nâng lên lần thứ hai vùi sâu vào lòng Trường Uyên.

Thấy Nhĩ Sanh như vậy, trong lòng Trường Uyên vừa đau lại giận, cũng chẳng biết phải an ủi thế nào, chỉ đành vỗ nhẹ lưng nàng. Bỗng nửa viên thuốc giải xuất hiện trước mặt hần, Khổng Mỹ Nhân lạnh nhạt nói: “Dùng đi, không có sức mạnh, đám người nhàn rồi kia sẽ không để các người đi đâu.”

Trường Uyên không khách khí cầm lấy viên thuốc giải nuốt xuống. Khổng Mỹ Nhân thấy thế cười híp cả mắt, kiêu căng ngẩng đầu nói: “Cô nhóc này đã là người của ma tộc, chịu sự bảo vệ của ma thần. Hôm nay các người muốn bắt người, trước phải qua được ải bốn vương.”

Tiên tôn hừ lạnh một tiếng, không cần nhiều lời lập tức vung Hiên Viên kiếm, bóng người thoáng chốc biến mất trên không trung, chờ khi xuất hiện lại, đã ở trước mặt Nhĩ Sanh. Lúc này chỉ cần vung kiếm lên, tiên

tôn hoàn toàn có thể nhẹ nhàng chặt bỏ đầu Nhĩ Sanh. Trường Uyên khẽ giật mình, cau mày. Giải được còn chưa kịp phát huy tác dụng, thần lực của hắn cũng chưa thể khôi phục, chỉ đành dựa theo bản năng ôm lấy Nhĩ Sanh, xoay người dùng chính thân thể mình đỡ kiếm. Khổng Mỹ Nhân lầm bầm mấy tiếng: “Tiên tôn, người thực không coi lời bốn vương ra gì.”

Chiết phiến trong tay hắn khép lại, chỉ nghe “đình” một tiếng, đường kiếm kia của tiên tôn dễ dàng bị đẩy ra.

Trường bào tung bay, ma khí ngập tràn, Khổng Mỹ Nhân một bên ngăn trở đám người Trường Võ, một bên kéo tay Trường Uyên, hét lớn một tiếng “Đi!”, ba người thoáng chốc đã độn thổ không thấy bóng dáng.

Trường Võ không buông tha bọn họ như vậy, đem Hiên Viêm kiếm cắm thẳng xuống đất, không tiếc rả linh lực cuộn cuộn rót vào trong đất. Tiên lực ngưng tụ thành những tia sáng trắng, bắn ra bốn phía. Bỗng, từ dưới đất truyền đến những tiếng trầm đục, bụi đất văng lên, trên mặt đất cách họ mấy trượng xuất hiện một bãi máu, tia máu từng giọt từng giọt lan về phương bắc.

Trường Võ trầm giọng phân phó: “Đuổi theo hướng bắc, hôm nay nhất định phải trảm được tên nghiệt đồ ấy.”

Đám người trên không trung đáp một tiếng, ngự kiếm đuổi về phía Bắc. Chỉ có Tề Linh đi đến bên người Trầm Túy, hai người nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều thoáng xẹt qua một tia nghi ngờ. Trầm Túy chần chừ nói: “Tiên tôn, cái chết của Thần Chủ có điểm kỳ lạ...”

“Con còn không rõ lời ta sao?” Trường Võ rút kiếm, hướng phương Bắc bay đi, cước bộ không chút do dự, “Lúc trừ ma nhất quyết không được mềm lòng, mềm lòng sẽ lưu lại tai họa lớn hơn nữa.”

“Nhưng mà, thưa tiên tôn...” Tề Linh còn muốn nói gì đó, nhưng Trường Võ đã phẩy tay bỏ đi. Nàng cắn răng cũng ngự kiếm bay theo.

Lại nói về tình cảnh bên Nhĩ Sanh, một chiêu kia của tiên tôn đánh trúng lưng Khổng Mỹ Nhân, khiến hắn bị thương. Khổng Mỹ Nhân vô cùng giận dữ, không phải vì bị thương mà là vì kiện xiêm y sắc sảo trên người. Hắn oán giận dậm chân nói: “Sớm hay muộn cũng có ngày ta khiến Vô Phương tiên tôn kia phải quỳ rạp trên đất khóc ròng!”

Đi sâu vào trong rừng cây, tạm thời cắt đuôi được đám người tiên tôn đuổi theo phía sau, bọn họ liền dừng chân nghỉ ngơi chốc lát. Khổng Mỹ Nhân vừa chỉ vào trong rừng vừa nói: “Tiếp tục đi lên phía trước sẽ có một biển hoa màu trắng, nơi đó cách cửa vào Cửu U rất gần, cô nhóc, người nghĩ kỹ xem, có muốn đi Cửu U hay không?” Hắn thần nhiên cười, “Hôm nay còn chưa thấy rõ sao? Thế gian này không có chỗ cho người dung thân, chỉ cần người là ma, tất sẽ có người một lòng một dạ muốn trừ người. Không vào Cửu U, người còn con đường khác để đi sao?”

Nhĩ Sanh gục đầu xuống trầm mặc hồi lâu, trầm giọng hỏi: “Thần Chủ, là người giết?”

Khổng Mỹ Nhân cong miệng cười: “Cô nhóc, người cũng không gốc đâu, đúng, là ta giảng bày hại người. Ở kinh thành, ta thấy được người không thật tâm muốn nhập ma đạo, nếu không giảng cái bày kia hại người, khiến người không còn đường lui, người thủy chung sẽ không cam lòng.”

Nhĩ Sanh gật đầu, khẳng định nói: “Thần Chủ là người giết.”

Ý cười trên môi Khổng Mỹ Nhân còn chưa kịp thu liễm, chợt thấy một đạo sát khí bổ về phía mình. Hắn theo bản năng lắc mình né tránh, còn chưa kịp định thần, đạo sát chiêu thứ hai đã bổ đến, chiêu nào chiêu nấy đều nhắm trúng nơi yếu hại của hắn. Nhất Lân kiếm xé gió chém tới, tiếng kiếm rít như tiếng khóc than khiến người người kinh sợ, Khổng Mỹ Nhân không tránh kịp, bị đâm trúng vai trái. Trong lòng âm thầm kinh hãi, vừa ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy vẻ mặt Nhĩ Sanh vô cảm, đôi đồng tử đỏ rực như máu hung tợn nhìn chằm chằm vào hắn, đôi môi thâm đen, mơ hồ lộ ra hai chiếc răng nanh sắc nhọn, dường như muốn đem hắn ăn sống nuốt tươi. Móng tay nàng mỗi lúc một dài ra, giống như hoàn toàn hóa ma.

Trong lòng Khổng Mỹ Nhân vừa e ngại lại vừa vui mừng. E ngại rằng tính mệnh hắn có lẽ sẽ mất trong tay Nhĩ Sanh, còn vui mừng là vì mấy ngàn năm qua, Nhĩ Sanh là người đầu tiên dọa ma, chỉ trong một thời gian ngắn đã đạt được sức mạnh cường đại như thế. Nếu lợi dụng tốt sức mạnh của nàng, ngày khác tấn công thiên giới cũng không phải chuyện không thể.

Một kiếm này không thương tổn được nơi yếu hại của hắc, Nhĩ Sanh không chút do dự rút kiếm ra, một lần nữa chém tới.

Lúc này Trường Uyên đã khôi phục được thần lực. Hắc lặng lặng đứng bên cạnh, nhìn Nhĩ Sanh như điên như cuồng cùng Khổng Mỹ Nhân đối chiến. Đối phương càng chảy nhiều máu, nàng càng thêm hưng phấn, tới cuối cùng, chỉ sợ chính Nhĩ Sanh cũng không phân rõ, bản thân là vì báo thù hay nóng lòng phát tiết sát ý trong lòng.

Lần đầu tiên, Trường Uyên cảm thấy không biết phải làm sao.

Hắc không biết bản thân nên tiến lên ngăn Nhĩ Sanh lại hay vẫn để nàng tùy ý phát tiết đau khổ trong lòng.

Hắc nghĩ, nếu Nhĩ Sanh tiếp tục dè nén, chỉ sợ nàng sẽ điên mất. Nhưng nếu nàng cứ đeo đuổi khoái cảm giết chóc tùy ý như thế, vậy cũng có khác gì điên.

Nhất Lân kiếm một lần nữa đâm vào cơ thể Khổng Mỹ Nhân, thân thể hắc lúc này cũng giống như bộ y phục sắc sỡ kia, rách nát, vô cùng thê thảm. Kiện xiêm y sắc sỡ giờ chỉ là đồng vải vụn nhiễm đỏ tình hồng. Khổng Mỹ Nhân cười lớn: “Nhĩ Sanh, chỉ một thời gian nữa thôi, ngươi nhất định có thể ngồi lên vương tọa vô huyền ngàn năm của Ma tộc ta. Nhưng chiếu theo tướng mệnh ngươi bây giờ, chỉ e không sống được lâu như vậy. Đến cuối cùng, ngươi sẽ chết một cách khó coi, sau đó bị nội đan Cốt Mãn trong cơ thể tàn phá, hoặc nói chính xác hơn thì là trở thành cái xác không hồn bị Tà linh châu khống chế, hoàn toàn biến thành quái vật.”

Trường Uyên nghe vậy lập tức cau mày. Miệng Nhĩ Sanh lại hé ra nụ cười cổ quái, nói: “Thì sao? Dù sao đến lúc đó ta cũng đã không còn nữa.”

Lưỡi kiếm Nhĩ Sanh xẹt qua đầu vai Khổng Mỹ Nhân, cắt đi một khối huyết nhục. Nàng cười vô cùng vui sướng, tiếp tục dụng lực nâng kiếm cắt thêm miếng thịt nữa.

Khổng Mỹ Nhân cuối cùng cũng không chịu được mà hét lên một tiếng đau đớn. Nhĩ Sanh chém giết đã tay, thập phần hưng phấn: “Đây chính là lăng trì[72]... Thật khiến cho người ta khoái trá...”

[72] Lăng trì: Hay còn gọi là từng xẻo, một hình phạt thời xưa. Trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau cùng mới chặt đầu.

Sắc mặt Trường Uyên đanh lại, khiến Nhĩ Sanh sợ đến ngây người. Nàng đỡ đầu quay đầu, nhìn Khổng Mỹ Nhân đã lụn bại đến không chịu nổi, trước mặt hắc là hai khối thịt máu me đầm đìa, chính là khối Nhĩ Sanh vừa mới cắt bỏ. Sắc mặt vốn tái nhợt nay càng thêm khó coi, không biết nghĩ đến điều gì, trán nàng thoáng chốc rịn đầy mồ hôi lạnh.

Tay trái Nhĩ Sanh kịch liệt run rẩy nắm lấy tay phải, nàng sợ hãi nói: “Đây là do ta làm?” Nàng muốn ném Nhất Lân kiếm đi, nhưng tay phải lại dường như không nghe theo chỉ đạo của nàng, vẫn cố chấp chém tới tấp về phía Khổng Mỹ Nhân.

Nhĩ Sanh vô cùng sợ hãi, nàng liều mạng đánh vào tay phải mình: “Không được! Ngừng... Ngừng lại!” Nàng bắt lực quay đầu nhìn về phía Trường Uyên, “Trường Uyên... Ta không dừng lại được, thân thể không nghe ta điều khiển.”

Trường Uyên giật mình phát hiện, không biết từ lúc nào một bên đồng tử Nhĩ Sanh đen kịt, bên còn lại đỏ rực như máu, giống như trong một khối thân thể có hai người, một nhập ma sâu vô cùng, một còn lại là Nhĩ Sanh!

Khổng Mỹ Nhân bị thương nặng quỳ rạp trên đất, cũng cười khanh khách: “Tà linh châu đã biến thành một nửa Nhĩ Sanh, hai người các ngươi có lẽ đã hợp thể.”

Lỗ tai hắc dán trên mặt đất nghe được tiếng động từ cách đó không xa truyền lại, lập tức nhắm chặt mắt lại, thân thể dần chìm vào trong đất: “Cô nhóc... À quên hiện giờ hắc nên gọi ngươi là Tà linh châu? Vừa rồi nói ngươi biết hướng đi ma đô Cửu U, đừng có quên, bốn vương ở đó chờ các ngươi.”

Ý cười bên môi hắc ngấm có ý trào phúng: “Đừng quên giết hết đám tiên nhân đuổi theo kia, bọn họ không biết cửa vào Cửu U.”

Trường Uyên trong lòng vô cùng giận dữ, người này hại Nhĩ Sanh nhập ma, nay lại dùng hết phương pháp dụ dỗ nàng, hẳn thật sự rất đáng chết. Trường Uyên đuổi theo, hung hăng dẫm nát nửa khuôn mặt còn chưa kịp chìm xuống của Khổng Mỹ Nhân, dùng sức nghiền nát, thể phải dẫm nát bằng được.

Không ngờ cuối cùng nửa gương mặt kia của Khổng Mỹ Nhân lại biến thành nửa nhánh rẽ cây, tung tóe trên đất. Thì ra hẳn dùng pháp thuật, dùng một nhánh rẽ cây làm thể thân, lúc này, trên rẽ cây bỗng xuất hiện một cái mặt cười hì hì quái dị: “Đánh người không đánh mặt, thần long, người là kẻ không có đạo đức. Nếu muốn trút giận lên bốn vương, vậy thì đến ma đô Cửu U đi, bốn vương đã chuẩn bị cho các người một bữa thịnh yến.”

Chương thứ bốn mươi tám: Nhập ma đã sâu

Trường Uyên tất nhiên không rảnh để tâm thịnh yến gì đó trong miệng Khổng Mỹ Nhân, đám trưởng lão Vô Phương đã đuổi đến nơi, tay trái Nhĩ Sanh vẫn đang dùng sức đấu tranh với cánh tay phải. Thấy thân ảnh các trưởng lão, lòng nàng càng thêm lo lắng, bắt lực nhìn Trường Uyên.

Trường Uyên thâm nghĩ, mặc kệ Nhĩ Sanh biến thành bộ dạng gì, trước vẫn phải ngăn cản đám tiên nhân này đã. Vừa nâng mi, chợt thấy sắc mặt Nhĩ Sanh biến ảo một cách kỳ dị, sau đó nàng cong môi cười: “Tới đúng lúc.” Nhất Lân kiểm trong tay Nhĩ Sanh rung lên, máu tươi trên thân kiểm theo mũi kiểm tí tách nhỏ xuống đất. Nàng cười lạnh nói: “Mới rồi đánh còn chưa đã nghiệm.”

Nàng từng bước đi về phía trước, vốn định đánh với đám trưởng lão Vô Phương một phen, chợt cổ tay bị Trường Uyên đứng phía sau bắt lấy. Trong mắt hẳn lộ ra tia không tán đồng: “Nhĩ Sanh, nếu lúc này nàng đấu với đám người đó, ma tính sẽ càng nặng thêm. Đừng phóng túng bản thân, hãy cố sức áp chế ma tính.”

Nhĩ Sanh ngẩn người, trông mắt thoảng đen lại thoảng đỏ rực, cuối cùng nàng hất tay Trường Uyên ra, nói: “Cho dù hôm nay không giết họ, ngày khác họ cũng nhất định sẽ giết ta.”

Nhìn bàn tay mình bị Nhĩ Sanh hất ra, Trường Uyên có chút ngơ ngẩn, trầm mặc hồi lâu, sắc mặt hẳn trầm xuống, lần đầu tiên quyết tâm cứng rắn với Nhĩ Sanh. Hẳn túm lấy nàng, cường ngạnh đem thần lực rót vào cơ thể Nhĩ Sanh, một bên áp chế động tác của nàng, một bên nghiêm mặt nói: “Nàng tâm thần hỗn loạn, không phân được cái gì tốt, cái gì không tốt. Hôm nay chúng ta không đi Cửu U, cũng không đấu với đám người Vô Phương...”

“Nghiệp chương còn muốn trốn?” Tịch Ngộ đuổi tới hét lớn một tiếng, vung pháp khí, một đường bổ thẳng về phía Nhĩ Sanh.

Nhĩ Sanh không nóng nảy cũng chẳng tránh né, chỉ cười lạnh nói: “Trường Uyên, dù ta không đấu với họ, những người này vẫn quyết tâm thu thập ta.”

Lúc này, Trường Uyên đang bị thái độ của Nhĩ Sanh khiến cho tức giận, một chiêu kia của Tịch Ngộ bắt thành linh quấy rối đối thoại của họ khiến hẳn càng giận đến sôi gan. Phất tay đem pháp khí bổ tới trước mặt chém nát, không ngờ trong lúc hẳn phân tâm, Nhĩ Sanh lại giãy mạnh khỏi sự giam cầm của hẳn, nâng Nhất Lân kiểm đâm thẳng về phía Tịch Ngộ.

Tịch Ngộ chưa bao giờ nghĩ có tên đệ tử nào dám can đảm vung đao về phía mình, Nhĩ Sanh bỗng chủ động tấn công, hẳn sắc mặt đại biến. Bị mạo phạm đến lửa giận trong lòng hẳn càng bốc lên phừng phừng: “Quả là nghiệp chương!” Cuối cùng hẳn rút bội kiếm bên lưng ra, nghiêng đỡ đường kiếm của Nhĩ Sanh.

“Lão già này cũng có chút bản lĩnh.”

Tịch Ngộ giận đến run người. Cùng thể hệ tu hành, hẳn là người nỗ lực nhất, nhưng vì thiên tư không cao nên cũng là người đạt đến chân thân trễ nhất, vì vậy tướng mạo hẳn thoát nhìn là kẻ già nhất. Tự nhiên hẳn cũng kị nhất người khác nói hẳn già.

“Người...!!!”

Một chiêu qua đi, hai người đáp xuống trên đất, Nhĩ Sanh nhìn Tịch Ngộ, cười khanh khách nói, “Kẻ khuyết thiếu cái gì thì sợ người khác nhắc đến cái đó. Người không có thiên tư, tu hành vất vả mệt nhọc mới được tầm chân thân. Chấp niệm với quyền lực của người quá nặng, lại muốn làm tiên tôn kẻ nhiệm của Vô

Phương? Nhưng trong mắt ta, kẻ được tiên tôn các người chọn chỉ e là một người khác, ví dụ như — Trầm Túy.”

Nghe những lời này, sát khí chợt lóe lên giữa ấn đường Tịch Ngộ.

Trường Uyên thấp giọng quát khẽ: “Nhĩ Sanh!” Hắn nhìn ra được, Nhĩ Sanh nói những lời này để dụ ra tâm đen của Tịch Ngộ, người tu tiên một khi có tâm đen không sớm thì muộn cũng sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Nghe tiếng trách mắng của Trường Uyên, gương mặt Nhĩ Sanh biến sắc mấy lần. Nàng vươn một tay gian nan che miệng mình lại, lúc này các trưởng lão khác cũng đã lục tục đuổi tới, họ người nào người nấy sát khí đầy mình khiến cho chút thanh minh còn sót lại trong mắt Nhĩ Sanh hoàn toàn biến mất.

Sắc mặt Trường Uyên trầm xuống, bước tới muốn kéo Nhĩ Sanh lại, nhưng Tịch Ngộ bỗng ra tay, ngăn Trường Uyên lại. Hắn hét lớn: “Kẻ này pháp lực còn cao hơn con yêu nghiệt kia, đừng để chúng ở chung một chỗ.”

Lời vừa mới dứt, lập tức có mấy vị trưởng lão phi thân đến chắn trước mặt Trường Uyên.

“Cút ngay.” Trường Uyên giận dữ, tầng tầng kim quang lóe lên trong mắt, long khí bức người cuộn cuộn tuôn ra khiến cho tất cả mọi người lập tức biến sắc.

Nhóm trưởng lão Vô Phương tu tiên nhiều năm, cuộc đời này cũng kinh qua không ít chuyện nguy hiểm, tuy rằng bị thần lực của Trường Uyên trấn trụ, nhưng nháy mắt đã phục hồi lại tinh thần, ánh mắt mọi người trao đổi lẫn nhau, cước bộ tức khắc biến ảo không ngừng, lập tức dàn trận vây quanh Trường Uyên.

Bên này vài vị trưởng lão đấu với Trường Uyên, những vị còn lại cũng không cam lòng yếu thế, cùng Nhĩ Sanh đánh qua đánh lại, một mặt cũng vì muốn tách nàng ra khỏi Trường Uyên cho nên vừa đánh vừa dụ Nhĩ Sanh đi sâu vào trong rừng cây.

Nhĩ Sanh đuổi theo mấy vị trưởng lão Vô Phương vào sâu trong rừng, không bao lâu sau, thân ảnh họ hoàn toàn biến mất trong rừng cây trùng điệp.

Một đạo bạch quang phút chốc xẹt qua tầm mắt mọi người, đuổi sát theo thân ảnh Nhĩ Sanh. Trường Uyên thấy rõ, đó chính là thân ảnh tiên tôn Trường Võ! Trong lòng hắn bỗng sinh ra một cổ dự cảm không may. Vốn muốn đuổi theo, nhưng lại bị đám trưởng lão Vô Phương quán chết lấy không rời.

Ánh mắt Trường Uyên lạnh lẽo quét qua gương mặt đám trưởng lão. Từ trước đến nay, hắn không thích trực tiếp ra tay với phạm nhân, cho nên mới dễ dàng trúng kế của đám thuật sĩ lần trước, nhưng lần này...

Sợi tóc đen không gió mà khẽ lay động, thần lực từ lòng bàn chân dồn lên, nhanh chóng phủ lấy toàn thân Trường Uyên. Chỉ chớp lát sau, chân khí trong cơ thể hắn ngưng tụ thành một con hắc long, từ trong cơ thể hắn lao ra. Chỉ nghe có tiếng rỗng ngâm vang động cả chín tầng trời, mặt đất ầm ầm rung chuyển, thân rỗng uy vũ uốn lượn quanh thân hắn. Trường Uyên chỉ khẽ khoát tay, thần lực mạnh mẽ lan tỏa ra bốn phía, lại nghe trong không trung vang lên mấy tiếng nứt vỡ thanh thúy, pháp trận do đám trưởng lão Vô Phương toàn lực kết xuất thoáng chốc vỡ vụn thành những mảnh nhỏ.

Trường Uyên chậm rãi di chuyển, mỗi bước đều khiến ặt đất rung chuyển, có mấy vị trưởng lão không đứng vững, lập tức té ngã trên đất. Mọi người nhìn hắn, kinh ngạc không thôi. Trường Uyên chỉ thản nhiên nhìn Tịch Ngộ một cái, nói: “Tư chất là do thiên định, mà chỉ có thể chuyển về một khía cạnh, tự mình nghiệm được mới là tài. Siêng năng chính là cơ sở gây đắp ngày sau. Vạn sự đều là lấy siêng năng khắc phục điểm yếu kém, lấy siêng năng mà luyện rèn, đó mới chính là tài. Những điều Nhĩ Sanh vừa nói, không thể tin.”

Nói xong, cũng không để ý đến vẻ mặt sững sờ, kinh ngạc của mọi người, hắn lập tức xoay người đi sâu vào trong rừng.

Thoạt nhìn thì thấy Trường Uyên bước đi chậm rãi, nhưng thực chất mỗi bước tương đương với mười dặm[73], chỉ trong nháy mắt đã đuổi ngang Trường Võ. Hai người song hành, chẳng thèm nhìn đối phương lấy một cái, đi thẳng về phía biển hoa trắng muốt phía trước. Đến nơi, nhìn cảnh tượng trước mặt hai người nhất tề ngăn người dừng bước.

[73] Dặm: đơn vị đo chiều dài, bằng 1/2km. Mười dặm tương đương với 5km.

Hoa cỏ trắng muốt vấy nhiễm máu tươi, xác mấy vị trưởng lão bị hủy phá trong bụi hoa, Nhĩ Sanh cảm kiến đứng đó, cả người toàn là máu tươi.

Một con bướm đậu trên môi nàng, giống như hút đi máu tươi trên mặt Nhĩ Sanh, thoạt trông vạn phần cổ quái, thế nhưng lại mang theo vẻ đẹp thốt nát ghê người.

Nhĩ Sanh chậm chậm quay đầu lại, khe hé môi, con bướm bị kinh động, vỗ cánh bay đi. Vẻ mặt nàng biến hóa kỳ ảo, giống như bị thứ gì đó mê hoặc, trong chốc lát cười khanh khách nói: “Trường Uyên, chàng xem, hiện tại ta rất lợi hại.” Trong chốc lát lại trở về vẻ lạnh lùng, hiền lành như khúc gỗ: “Ta đã thử khống chế nó, nhưng nó lại khơi ra tâm đen của các vị trưởng lão.”

“Ta bây giờ...” Nàng cười, huyết lệ lăn dài trên đôi gò má, “... Có lẽ điên mất rồi.”

Gió nổi lên, cuốn theo hoa cỏ bay đầy trời.

Nhĩ Sanh cô đơn đứng đó, tay nắm chặt Nhất Luân kiếm, miệng không ngừng thì thào: “Có lẽ ta điên rồi.”

Trái tim Trường Uyên như bị ai bóp nghẹt. Nhĩ Sanh rõ ràng đứng chờ đợi nơi ấy, nhưng hẫng lại như thấy nàng đang cuộn tròn trong bóng đêm, một thân huyết lệ, thê lương mà bất lực cầu cứu, nhưng không ai giúp được nàng.

Có lẽ nàng điên mất rồi...

Bàn tay Trường Vô nắm chặt Hiên Viên Kiếm đến trắng bệch. Cảnh tượng Trường An hỏa thiêu Lưu Ba nhiều năm về trước giống như một lần nữa hiện ra trước mắt, lòng hẫng bi thống khó phân, quát khẽ một tiếng, thả người về phía trước, đem tất cả tiên lực dồn vào trong Hiên Viên kiếm, thân kiếm lóe lên những chùm sáng chói mắt, nhanh như chớp chém về phía Nhĩ Sanh.

Nhĩ Sanh không trốn không tránh, vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

Nhưng, lúc Hiên Viên kiếm cách đỉnh đầu Nhĩ Sanh chừng một thước thì một tầng kết giới đục ngầu đột nhiên từ nơi trái tim Nhĩ Sanh bắn ra, mạnh mẽ đỡ lấy một kiếm mà Trường Vô dốc hết toàn lực này.

Kiểm quang cùng kết giới kịch liệt va chạm tóe ra những chùm quang hoa chói mắt.

Tiên tôn dù phải liều mạng đồng quy vu tận cùng Nhĩ Sanh cũng muốn đem nàng trầm dưới kiếm, chỉ không ngờ được sức mạnh của nàng lớn như vậy, dầu đã dốc toàn bộ nội lực, song kết giới lại chẳng may may sứt mẻ, ngược lại còn khiến bản thân phun ra một búng máu.

Tiên tôn thanh tu nhiều năm, đương nhiên máu có khả năng tịnh hóa[74]. Một ngụm máu này khiến cho kết giới của Nhĩ Sanh suy yếu không ít, nhân đó tiên tôn không chút mấy may bận tâm hao tổn nguyên khí, lần thứ hai rót một cỗ tiên lực mạnh mẽ vào trong Hiên Viên kiếm. Quanh thân kiếm, luồng sáng càng thêm chói mắt.

[74] Tịnh hóa: Làm sạch, tinh lọc.

Chỉ nghe “Rắc rắc” hai tiếng, kết giới lập tức bị phá.

Theo đà lao, Hiên Viên kiếm một đường chém thẳng phía đầu vai Nhĩ Sanh...

44. Chương 49

Chương thứ bốn mươi chín: Nhĩ Sanh

Một khắc lúc Hiên Viên kiếm lao nhanh đâm vào đầu vai Nhĩ Sanh, nàng đảo mắt, góc nhìn có chút quỷ dị. Lúc tiên tôn tới gần, nàng không tránh không né, cũng không giương Nhất Luân kiếm lên đỡ, bàn tay cuộn thành trảo, móng tay đen thui nhọn hoắt đâm thẳng về phía Trường Vô.

Tiên tôn cũng ngoan tâm, thấy Nhĩ Sanh ra chiêu tàn nhẫn như vậy nhưng không hề thu chiêu. Mắt thấy một kiếm này bổ xuống, nếu chém được Nhĩ Sanh, cũng không uống cho hắn một phen suy tính.

Trong một sát na, hoa cỏ trắng muốt bỗng chốc bay lên. Không ai biết Trường Uyên qua đó thế nào, chờ khi đôi mắt đỏ rực của Nhĩ Sanh thấy rõ hắn, Hiên Viêm kiếm của tiên tôn đã đâm vào lưng Trường Uyên, y phục bị mũi kiếm thiêu cháy, nhưng chưa chân chính thương tổn đến hắn. Long lân đen nhánh lộ ra, đem thể công của Hiên Viêm kiếm chặn lại.

Long lân trên sống lưng rung lên, Trường Vô bị tổn hại đến nguyên khí, kinh sợ bay về phía sau mấy trượng. Lúc đáp xuống đất, y một tay ôm lấy ngực, hắn là đã bị trọng thương.

Mặt Nhĩ Sanh lồm đồm vết máu, nhưng lại không phải là máu của Trường Vô.

Nàng mở to mắt, giống như cực kỳ sợ hãi. Cổ hết sức đảo khê mắt, ánh nhìn dừng lại trên ngực Trường Uyên, nơi ấy, những đầu ngón tay nhọn hoắt của nàng đâm sâu vào da thịt hắn, nàng dường như cảm nhận được nhịp đập trái tim Trường Uyên, thông thả, vững vàng, giống như trước kia.

“Long... Long lân đâu?” Theo bản năng, nàng buột miệng hỏi, giọng nói có điểm run rẩy.

Nàng không biết, Lân giáp cứng rắn nhất bảo vệ trái tim đã sớm bị hắn rút ra, luyện thành Nhất Lân kiếm, tựa như viên kẹo đường mà đưa cho Nhĩ Sanh.

“Khụ.” Hắn ho nhẹ, máu đặc bị nén ở yết hầu tràn ra bên môi, rơi xuống Nhất Lân kiếm trên đất. Thấy sự hoảng sợ trong mắt Nhĩ Sanh, hắn giống như chẳng hề gì, giơ tay xoa đầu an ủi nàng: “Đừng lo, không thương tổn đến tâm mạch.”

Suy nghĩ của Nhĩ Sanh đại loạn, đầu ngón tay nàng khê giật giật, muốn rút ra. Cả người Trường Uyên khê run lên, mặc cho đau đớn cùng cực hắn vẫn cắn răng chịu đựng. Một lúc lâu sau, Trường Uyên thở nhẹ một tiếng, chậm rãi nói: “Nhĩ Sanh, thả lỏng, đầu ngón tay đừng dùng lực...”

Hắn còn chưa dứt lời, không biết bị cái gì kinh động, Nhĩ Sanh vội vã rút ngón tay mình ra.

Dù Trường Uyên có sức chịu đựng tốt, nhưng trong khoảnh khắc ấy, sắc mặt hắn cũng trắng bệch như giấy.

“Xin... Xin lỗi.” Nhĩ Sanh thấy vậy, sắc mặt so với Trường Uyên còn khó coi hơn, nàng ôm lấy đầu mình không ngừng lẩm nhẩm: “Trong này có người, có người muốn ta bóp nát tim Trường Uyên... Kẻ đó muốn hại chàng, ta sợ mình lại không khống chế nổi.”

“Ta sợ...” Nhĩ Sanh vừa vỗ vỗ đầu mình vừa lui lại phía sau, khàn giọng nói, “Ta không chế trụ nổi hắn, mỗi lần thấy ta hắn đều cười, mỗi lần hắn cười lúc ta lấy lại tinh thần hai tay đều vấy máu tanh. Trường Uyên... Ta sợ lắm!”

Trước mặt Trường Uyên, Nhĩ Sanh gần như chưa bao giờ nhắc đến một chữ “Sợ”, từ trước đến nay nàng vẫn luôn lớn gan lớn mật lại cậy mạnh, giờ này nói sợ, đích thị là đã cùng đường, cực kỳ sợ hãi.

Nàng ôm đầu, bước lùi về phía sau, thần sắc hoảng loạn bối rối, móng tay sắc nhọn cào xé ma ấn giữa ấn đường khiến máu đen ứa ra, giống như con rắn nhỏ, uốn lượn chảy dọc theo góc cạnh gương mặt, thoát trông vừa đáng sợ lại thật ghê rợn.

Trường Uyên đè xuống huyết khí cuộn cuộn ở ngực, vết thương đã khô thoáng chốc lại ứa máu. Hắn tiến đến nắm lấy cổ tay Nhĩ Sanh, Nhĩ Sanh giãy dụa muốn đẩy hắn ra, Trường Uyên lặng im không nói gì đem nàng kéo vào trong ngực mình, ôm chặt lấy. Nàng càng né tránh, hắn lại càng không buông tay.

Hắn không biết phải nói gì an ủi nàng, cũng không biết mình có thể làm gì khiến nàng không phải sợ hãi nữa. Ôm Nhĩ Sanh như vậy, cũng chẳng rõ là an ủi Nhĩ Sanh hay an ủi chính bản thân mình.

Hắn hận sự bất lực của bản thân.

Lúc Long tộc chịu kiếp nạn diệt tộc, hắn còn quá nhỏ, chỉ biết trơ mắt nhìn thi thể tộc nhân mình chất chồng thành Long trụ sau đó bị phong ấn. Trong Vạn Thiên Chi Khư, mặc cho hắn muốn tự do đến thế nào, xung quanh cũng chỉ có đêm đen vô cùng vô tận, không sao thoát khỏi bị giam cầm. Mà bây giờ...

Không có thần lực, hắn như trước không cách nào giúp được Nhĩ Sanh san sẻ một chút thống khổ.

Mặc kệ hắc biến thành bộ dạng gì, trên đời này luôn có chuyện khiến hắc bất lực.

Không biết qua bao lâu, Nhĩ Sanh dần bình tĩnh lại, nàng tựa đầu vào đầu vai Trường Uyên, hai người khấp mình đều là máu. Nhĩ Sanh bỗng điềm tĩnh nói: “Trường Uyên, giết ta đi.”

Trái tim như vỡ vụn, Trường Uyên sụp mắt xuống, lặng im không nói, nhưng đôi tay hắc siết lại, ôm chặt nàng hơn nữa.

“Bọn họ nói không sai, ta không thể sống.” Thanh âm Nhĩ Sanh rất nhẹ, “Tàn sát nhiều người như vậy, hại nhiều tính mạng con người như vậy, ta cũng không cách nào tiếp tục thuyết phục chính mình. Ta còn tốt lắm, vẫn có thể chuộc tội. Ta điên rồi, sẽ lại muốn bắt hàng ngàn vạn sinh mệnh con người làm vật tế, “Sống” như vậy còn có ý nghĩa gì?”

Từ trong lòng Trường Uyên ngẩng đầu nhìn lên, nàng trông thấy trời xanh mây trắng dần trôi qua trên đỉnh đầu, vẻ bình tĩnh trên mặt Nhĩ Sanh dần trở nên cứng ngắc, rồi sau đó dữ tợn. Bên mắt còn lại cũng chuyển sang đỏ rực ngập tràn sát khí, chỉ có nụ cười bất đắc dĩ vẫn vương trên khóe môi. Nhĩ Sanh cắn răng nói: “Trường Uyên, cứu... Cứu ta...”

Còn chưa dứt câu, cuồng phong chợt nổi lên, đem theo hết thảy hoa cỏ trắng muốt cuốn lên tận trời. Đường kinh mạch màu đen như gỗ lên, hung ác chiếm cứ gương mặt Nhĩ Sanh, như đem dung mạo nàng cắt thành từng mảnh nhỏ.

Một cỗ khí tức đen thui bỗng bao lấy cả người Nhĩ Sanh, đem Trường Uyên đẩy ra. Nàng dường như cực kỳ vui sướng, the thé cười lớn, thanh âm cực kỳ chói tai.

Nhĩ Sanh như vậy đâu phải là Nhĩ Sanh của hắc.

Lúc này Trầm Túy và Tề Linh cũng đã theo kịp đến, thấy cảnh tượng như vậy đều giật mình kinh hãi. Tiên tôn ôm ngực, sắc mặt tái nhợt nhìn về phía Nhĩ Sanh, Tề Linh vội móc lọ thuốc trị thương trong ngực ra đưa Trường Vô dùng. Tiên tôn nhắm mắt lại điều tức trong chốc lát, mới nói: “Không được để nó hóa ma.”

Trầm Túy nghe vậy sắc mặt trầm xuống, rút kiếm bay về phía Nhĩ Sanh.

Ở trung tâm của đám ma khí màu đen, đôi mắt Nhĩ Sanh cứng ngắc chuyển động, nhìn Trầm Túy, bỗng hốc mắt ảm ướt, bất lực nhìn Trầm Túy nói: “Sư phụ, cứu... Cứu Tiểu Nhĩ.”

Suy nghĩ của Trầm Túy loạn thành một đống, sát khí trên thân kiếm cũng vơi đi phần nào, không ngờ đúng lúc này khóe môi Nhĩ Sanh cong lên một đường thị huyết: “Gạt người thôi!” Nàng giậm chân một cái, Nhất Lân kiếm trên đất lập tức bay lên, Nhĩ Sanh tùy tay khẽ múa, lập tức phóng Nhất Lân kiếm về phía Trầm Túy.

Thế tới cực nhanh căn bản không để Trầm Túy có thời gian né tránh, mắt thấy kiếm phong kia như muốn đâm xuyên cổ họng hắc, Tề Linh hét lên một tiếng kinh hãi. Bỗng thế kiếm khựng lại, quanh quẩn trong không trung, cuối cùng bay vào trong tay Trường Uyên.

Ánh mắt tất cả mọi người tập trung trên người Trường Uyên. Hắc nắm lấy thanh kiếm, dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau khô bùn đất cùng máu tươi trên thân kiếm, mũi kiếm đen nhánh trong tay hắc lóe lên những tia sáng rực rỡ, giống như chính bản thân nó cũng có cảm xúc, thoáng vui thoáng buồn.

Nhĩ Sanh lặng lẽ nhìn Trường Uyên một hồi, mắt bỗng tuôn hai hàng lệ dài, buồn bã nói: “Ngay cả Trường Uyên cũng muốn đối địch với ta sao? Chẳng lẽ đã nói sẽ luôn đứng về phía ta.”

Trường Uyên sụp mắt, trầm mặc không đáp. Hạ Nhất Lân kiếm xuống, mũi kiếm chỉ hướng mặt đất.

Nhĩ Sanh lau nước mắt, vui sướng cười mà nói: “Trường Uyên vẫn là đứng về phía ta.”

Hắc bước đi, mỗi bước đều khiến mặt đất rung chuyển. Lúc ngược mắt lên, trong mắt hắc lấp lánh ánh vàng, cất giấu bên trong chính là thần lực mạnh mẽ của thần long thượng cổ. Toàn thân tản ra một cỗ chính khí mênh mang, chỉ một cái hô hấp, Long khí liền tràn ra trăm dặm, thế như hoàng tảo thiên quân, gột rửa ma khí thiên hạ.

Nhĩ Sanh mới hóa ma, ma lực dẫu lợi hại cũng không cản được thể công mãnh liệt, cứng rắn như vậy. Sắc mặt nàng lập tức tối sầm, kinh mạch toàn thân tăng tăng gồ lên bị thần lực của Trường Uyên cắt nát vài gốc. Hai chân nàng mềm nhũn, vô lực xụi lơ trên mặt đất.

Trường Uyên cầm theo kiếm, chậm rãi đi đến trước mặt nàng. Nhĩ Sanh buồn bã nhìn hấn: “Trường Uyên, chàng sẽ động thủ với ta ư?”

Trên mặt hấn không lộ ra nửa phần cảm xúc, nhưng bàn tay nắm Nhất Lân kiếm lại nổi đầy gân xanh, các đốt ngón tay cứng ngắc, trắng bệch. Ra tay với Nhĩ Sanh, nổi lòng hấn thế nào, ai cũng không cách nào hiểu được.

“Trường Uyên, ta luôn cho rằng chàng đối tốt với ta nhất...” Nhĩ Sanh bỗng đau buồn nói, “Chuyện đến nước này, ta cũng không có cách nào, thật sự là thiên ý trêu ngươi, ta vốn nghĩ... Ta vốn nghĩ sẽ sinh cho chàng càng nhiều trứng càng tốt, có lẽ sinh mười quả cũng không đủ nói lên ta yêu chàng thế nào.”

“Trường Uyên, chàng giết ta đi. Ta không cách nào cùng chàng đi hết ngàn sông vạn núi... Thực xin lỗi.”

Trường Uyên khẽ nhắm mắt lại, bàn tay nắm Nhất Lân kiếm cũng chậm chậm buông lỏng.

Đột nhiên, bàn tay Nhĩ Sanh cuộn lại thành trảo, nhân lúc Trường Uyên nhắm mắt, mạnh mẽ nhắm thẳng phía trái tim hấn, động tác không chút do dự, đáng vẻ ngoan độc thế phải giết chết Trường Uyên.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng “Cạch” rất nhỏ, sau đó máu tươi bắn ra tung tóe.

Vạn vật quay về tĩnh lặng.

Nhĩ Sanh nhìn lưỡi kiếm đâm xuyên qua trái tim mình, phút chốc cười lạnh: “Sau một kiếm này, trên thế gian sẽ không còn Nhĩ Sanh, thần long Trường Uyên, đến lúc ấy vạn năm cô quạnh, ngày ngày đêm đêm, tâm của người liệu có thể an?”

Trường Uyên vẫn không nói lời nào, chỉ yên lặng rút Nhất Lân kiếm ra, ngoan tuyệt đem thanh kiếm... Chính mình chế tạo ném xuống đất.

Kiếm bị thương mà phát ra âm thanh, tựa tiếng khóc than sầu muộn.

Thân thể Nhĩ Sanh dần mềm oặt. Nét mặt nàng không còn lạnh lùng, trào phúng cùng phần hận nữa, hết thấy đều biến mất, chỉ còn lại duy nhất sự bình thản. Nếu không có ấn ký màu đen sắc sỡ kia, nàng trông giống như đang ngủ vậy.

Trường Uyên ngồi xuống, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. Hấn nói: “Ta sẽ ở bên nàng...” Nhưng nghĩ lại, Nhĩ Sanh không phải là phạm nhân, nàng là Ti Mệnh, đời này kết thúc, nàng hấn sẽ trở về thiên giới tiếp tục làm một thần quân tiêu diêu. Ở nơi ấy, nàng còn có người mà mình thích, một vị đế vương cao cao tại thượng.

Hấn ngay cả theo cũng chẳng biết phải theo cùng thế nào.

Vuốt ve hai má Nhĩ Sanh, hấn mờ mịt trầm tư, tương lại bản thân nên đi tới nơi nào. Chợt, đầu ngón tay truyền đến một trận rung động, Nhĩ Sanh đã không còn hơi thở chợt mở mắt.

Trường Uyên không khỏi ngừng thở. Hấn sợ chỉ cần bản thân thở khẽ một hơi, cũng sẽ thổi tan Nhĩ Sanh.

Nét trong sáng thuần lương đã lâu không thấy hiển hiện trong đôi mắt Nhĩ Sanh, tựa như nàng vẫn là cô bé thô lỗ tùy hứng nhưng luôn khát khao tình yêu thương như năm nào hấn gặp. Nàng ngẩng nhìn bầu trời, đám mây xa lạ lại có chút quen thuộc lững lờ bay ngang qua nền trời xanh ngắt. Nàng bỗng nói: “Đây là rừng cây sau thôn. Ta nhớ, ở trong này gặp được Trường Uyên.”

Nụ cười nhợt nhạt vương trên khóe môi Nhĩ Sanh: “Giống như lời phu tử đã nói, bỉ ký chi tử, mỹ vô độ.”

Cổ họng Trường Uyên nghẹn lại, tim đau như bị người đào khoét.

Đôi mắt Nhĩ Sanh lẳng lặng khép lại, lần này không mở ra nữa.

Gió mát nhẹ thổi, mang theo hơi ẩm cùng ấm áp. Trường Uyên vẫn nhớ, Nhĩ Sanh nói đến tháng bảy này nàng liền tròn mười tám. Cuộc đời này, Nhĩ Sanh sống ngắn ngủi chưa được mười tám năm.

Ti Mệnh, nếu đây là mệnh cách nàng sắp đặt, nàng quả thực đối với bản thân quá mức tàn nhẫn.

Trầm Túy ở cách đó không xa ngơ ngác nhìn về phía này, trong lòng ngổn ngang trăm vị tạp trần. Hắn bình tĩnh nhìn Nhĩ Sanh, chợt thấy khóe miệng nàng tràn ra bọt khí màu đen, sắc mặt Trầm Túy lập tức thay đổi, hoảng sợ nói: “Thi biến!” Một câu này của hắn khiến cho ánh mắt mọi người lập tức dừng lại trên gương mặt Nhĩ Sanh.

Tiên tôn cả giận nói: “Ma vật kia còn muốn chiếm lấy thân xác Nhĩ Sanh, đem nàng biến thành hành thi[75]!”

[75] Hành thi: xác sống.

Trường Uyên xoa đầu Nhĩ Sanh, có chút chua chất thở dài một tiếng: “Không ngờ, ngay cả giữ cho nàng toàn thân ta cũng không làm được.” Nói xong, hắn cúi đầu, không để tâm đến ma khí dày đặc tràn ra bên khóe môi Nhĩ Sanh, dùng đầu lưỡi đẩy môi nàng ra.

Kỹ thuật hôn này hắn mới học được, không nghĩ phải dùng trong hoàn cảnh như vậy.

Bàn tay Trường Uyên đặt trên ngực Nhĩ Sanh, truyền thần lực vào. Xác nàng co giật mạnh, trái tim Nhĩ Sanh vỡ nát. Trường Uyên dùng thần lực hút tất cả mảnh vụn trái tim nàng vào bụng.

Mất trái tim, ma khí trong cơ thể Nhĩ Sanh tự động tiêu tán hết, ấn ký sắc sở màu đen dần dần biến mất, trả lại Nhĩ Sanh gương mặt vẹn nguyên như ban đầu.

Trường Uyên gắng gượng nén xuống huyết khí cuộn cuộn trong cơ thể, ma khí của tà linh châu và long khí kịch liệt giao chiến, đau đớn khiến cho từng tắc da thịt hắn khẽ run rẩy.

Nhưng dường như hắn không cảm thấy gì hết. Nhìn gương mặt Nhĩ Sanh đã sạch sẽ trở lại, hắn hít một hơi thật sâu: “Con gái, sạch sẽ mới xinh đẹp.”

Trầm Túy nhìn cảnh như vậy trong lòng cũng không nén được mà rung động. Chợt nghe có tiếng nghẹn ngào bên cạnh, người ngày thường mặt lạnh như Tể Linh cũng che miệng khóc nức lên. Ngay đến tiên tôn cũng có chút dờ dẫm.

Trường Vô cup mắt, giữa hàng lông mày hiện lên một tia tang thương cùng buồn bã.

Bỗng, từ phía chân trời truyền đến một cỗ khí tức thanh nhuận. Trường Vô ngẩng đầu nhìn lên, lập tức giật mình kinh hãi. Từ phía chân trời, có vị thần tiên đang vân bay đến, trông người nọ giống hệt ân sư Trọng Hoa ngày trước của hắn. Tiên tôn đương nhiên không biết ân sư của hắn chính là Chiến thần Mạch Khê xuống trần lịch kiếp. Đương nhiên những điều này chỉ là nói ngoài mà thôi.

Người tới lúc này đúng thật là Chiến thần Mạch Khê, theo sau hắn là mấy ngàn thiên binh, đều phụng mệnh Thiên đế tới bắt Nghiệt Long trốn khỏi Vạn Thiên Chi Khư.

Cảnh tượng nơi này không giống như những gì họ tưởng tượng, về mặt Nghiệt Long kia không có nét gì hung ác, cũng chẳng hề vội vã trốn chạy.

Nam tử kia y phục rách bươm, toàn thân đều là vết máu chưa khô, nhưng sắc mặt lại điềm tĩnh đến bất ngờ. Thấy họ, y nhẹ nhàng buông người con gái đã chết trong lòng xuống, nói với những người khác: “Hãy dùng chiếu trúc đắp lên xác nàng, các người... Không được đụng vào.”

Ba người còn lại đương nhiên biết trên xác chết chỉ sợ vẫn còn sót lại ma khí. Trường Uyên là sợ nhóm thiên binh thiên tướng biết được, ngay cả lưu cho Nhĩ Sanh toàn thân cũng không được, cho nên cố ý che đi ma khí trên người Nhĩ Sanh, không để bất kỳ ai phát hiện. Cũng đồng thời sợ khi họ đi rồi, có người đụng đến thi thể Nhĩ Sanh, nhiễm phải ma khí.

Hắn vốn là người lương thiện...

Mạch Khê chỉ thần nhiên liếc qua đám người bên dưới mấy lần, thấy Trường Vô, ánh mắt hắn dừng lại một chút, khẽ gật đầu, sau đó nhìn sang Trường Uyên: “Trường Uyên, một mình chạy khỏi Vạn Thiên Chi Khư, ngươi có biết mình phạm phải tội gì không?”

Trường Uyên lắc đầu, thẳng thắn nói: “Không biết.”

Nhóm thiên binh thiên tướng nhất tề biến sắc, đều thầm nghĩ con rồng này vẫn thản nhiên như không thể kia, sẽ khó đối phó. Nhưng chợt nghe Trường Uyên nói tiếp: “Nhưng hiện tại ta cũng không muốn lưu lại Nhân giới. Ta đồng ý trở về Vạn Thiên Chi Khư.”

Dù sao trên thế gian này cũng đã không còn thứ gì khiến hắn lưu luyến.

45. Chương 50

Chương thứ năm mươi: Trở về vị trí cũ

Lúc nàng tỉnh lại, thấy bản thân đang nằm trên giường.

Nhìn rèm trướng thêu hoa thanh lệ, trong phút chốc, nàng giật mình ngỡ như đã trải qua một thế hệ.

Ti Mệnh cảm thấy, bản thân ngủ một giấc, khi tỉnh lại tựa hồ quên đi rất nhiều chuyện. Những thanh âm khác nhau cứ vang lên trong đầu, không ngừng luân phiên quấy phá dòng suy nghĩ vốn chưa tỉnh táo của nàng, bắt nháo thành một mảnh tương hồ, cuối cùng chỉ còn bốn chữ dần dần hiện ra.

Trường Uyên Nhĩ Sanh.

Như là đứa bé dùng ngón tay vạch từng nét xiêu vẹo trên cát, tuy khó coi nhưng cũng thật bắt mắt.

Ti Mệnh day day ấn đường, cẩn thận lục lợi trí nhớ song chẳng tìm được gì, cuối cùng chỉ đành từ bỏ. Nàng cố hết sức ngồi dậy, đang khó hiểu tại sao cơ thể mình lại cứng ngắc không nghe theo sai sử như vậy, khóe mắt thoáng lướt qua một bóng đen, nàng cả kinh nhìn kỹ lại, chỉ thấy một nam tử khoác trường bào màu tím, khoanh tay trước ngực đứng bên cửa sổ, ngón tay nhẹ nhàng vờ vẽ đóa phong lan nàng trông, giống như thực lắm chứ.

Ti Mệnh ngăn người, bất mãn nói: “Đế quân, phong lan nhà ta rất mềm yếu, không thể nhào nặn vân vê chơi đùa như thế. Người đi rồi, thần lại phải xin lỗi nó.”

Thiên đế nghe vậy, không chút hoang mang buông tay, xoay đầu lại, lạnh lùng đánh giá nàng mấy lần, ngầm mang theo chút trào phúng nói: “Chịu tỉnh rồi?”

“Không chịu.” Ti Mệnh đáp, “Hình như còn chưa mơ xong, thần tiếp tục chớp mắt chút.” Nói xong, nàng thành thành thật thật kéo chăn trùm lên đầu.

Khóe miệng Thiên đế khẽ giật giật, hừ lạnh nói: “Say ngàn năm nàng còn ngại chưa đủ? Mọi việc trong điện Khâm Thiên đã hoàn toàn bàn giao cho khối đá Tam Sinh, nàng ngủ tiếp, chẳng lẽ là muốn trăm bài cái chức Ti Mệnh tinh quân này?”

Ti Mệnh trở mình đưa lưng về phía Thiên đế, từ trong chăn bông nói vọng ra, giọng điệu không chút để ý: “Nếu đế quân thấy bài chức thần khiến ngài thoải mái, ngài cứ bãi đi. Cả đời Ti Mệnh làm cái chức Ti Mệnh tinh quân này, sớm đã chán ngấy.”

Ti Mệnh chưa bao giờ bực bội như vậy. Trước đây mỗi lần nhìn thấy hắn, nàng đều đỏ mặt, tim đập loạn nhịp, cho dù có đôi khi khắc khẩu cũng là nàng làm bộ đáng thương chạy đến xin lỗi, quấn chặt lấy hắn, chưa từng cho hắn sắc mặt như vậy.

Mà nay nàng tỉnh lại...

Thiên đế giận đến xanh mặt, đáng vẻ hung dữ giống như muốn hung hăng quát nàng hai roi.

“Đế quân, vì thần muốn ngủ, nam nữ hữu biệt, thỉnh ngài trở về.”

Thiên đế giận quá mà cười, trước lúc phẩy tay áo rời đi, hắn lạnh lùng bỏ lại một câu: “Ngày mai đến phủ Chiến thần Mạch Khê tìm khối đá Tam Sinh kia, mau chóng tiếp nhận lại công việc. Nàng đã chán cái vị trí Ti Mệnh tinh quân này, vậy thì chán luôn đến lúc tận thọ đi.”

Cửa bị dùng sức đóng sập lại.

Ti Mệnh ở trong chăn, mắt mở thao láo, mâu quang rõ ràng, nào có chút gì buồn ngủ.

Ti Mệnh luôn là một người thông minh và hay nghĩ ngợi. Từ lời nói mới rồi của Thiên đế, nàng bắt đầu hồi tưởng nguyên nhân tại sao bản thân lại ngủ say cả ngàn năm. Hồi ấy, lúc tỏ tình với Thiên đế, nàng không đoán trước được là bị từ chối, bởi vì quá thương tâm cho nên mới muốn đến Quỳnh Trì uống đôi chén rượu. Nhưng ở đó nàng và thê tử của Chiến thần Mạch Khê-Tam Sinh nổi lên tranh chấp, nàng vô ý rơi vào trong Quỳnh Trì, uống no rượu, sau đó liền ngủ say.

Mà nay xem ra, nàng đã ngủ cả ngàn năm.

Một giấc chiêm bao ngàn năm, khó trách lúc mới tỉnh nàng lại có cảm giác như đã cách cả một thế hệ.

Chỉ là... Khi tỉnh lại... Thấy đế quân ở bên cạnh, nàng vốn nghĩ bản thân sẽ vui sướng khôn kể, nhưng chẳng hiểu sao lại thấy tâm trí vô cùng mệt mỏi, không muốn gặp hắn. Người nàng muốn gặp... Là ai đây?

Trong đầu Ti Mệnh thoáng hiện ra thân ảnh một người nam tử. Nàng chưa bao giờ thấy người nọ, thế nhưng lại có cảm giác vô cùng quen thuộc. Song mặc kệ nàng cố sức hồi tưởng thế nào cũng không nhớ ra nổi gương mặt người nọ.

Có lẽ là ảo ảnh thôi. Nàng thầm nhủ, sau đó nhắm nghiền hai mắt, lòng thầm mong có thể gặp lại nam tử nọ trong giấc mộng, nếu có thể gặp được hắn...

Nghĩ ngợi miên man, Ti Mệnh vô thức chìm vào giấc ngủ.

Ra khỏi điện Khâm Thiên, Thiên đế xòe bàn tay ra, từ trong lòng bàn tay hắn bay ra một luồng khói trắng. Đây là ngàn năm trí nhớ của Ti Mệnh, chính hắn đã lấy nó ra. Sương trắng nồng đượm nhẹ nhàng lay động trong lòng bàn tay hắn, bên trong âm áp mà nặng nề tựa như ẩn chứa một thứ tình cảm khó kể rõ thành lời, nồng đượm giống như là... Tương tư...

Tương tư?

Sắc mặt Thiên đế trầm xuống, nắm chặt năm ngón tay, bóp nát luồng trí nhớ kia. Hắn nghĩ, mặc kệ tương tư hay là gì tất cả cũng chỉ là nghiệt duyên một thế mà thôi. Một kẻ bị tầng tầng lớp lớp xiềng xích giam cầm ở Vạn Thiên Chi Khư, một người không còn chút hồi ức, từ lúc hắn rút đoạn trí nhớ kia ra khỏi đầu Ti Mệnh, duyên phận giữa hai người đã hoàn toàn chấm hết.

Dưới vãn đài[76] ngoài điện Khâm Thiên, ngự giá đã chuẩn bị xong, thị quan hắn mang theo bên người-Hạc tiên cung kính hành lễ, lập tức hỏi: “Đế quân, Ti Mệnh tinh quân tỉnh rồi, lần này ngài ấy lén lút hạ phạm, Người có định trừng phạt ngài ấy không?”

[76] Đài: Bực, bệ.

Cước bộ Thiên Đế chậm lại, đem sương trắng trong tay giấu vào trong tay áo: “Ta đã phạt rồi.” Hắn thần nhiên nói, “Ti Mệnh lén lút hạ phạm... Chuyện này không được lộ ra bên ngoài.”

“Tuân chỉ.”

“Hồi cung.”

Đoàn người chậm rãi khởi giá quay về Thiên cung. Hạc tiên lặng lẽ quay đầu nhìn về phía điện Khâm Thiên. Thiên đế trước nay chưa bao giờ vì ai mà dằn dò riêng như vậy, lần này...Chỉ e không lâu nữa, thiên cung sẽ có một bữa đại hỷ yến[77] cho xem.

[77] Đại hỷ yến: Tiệc cưới.

Ti Mệnh lại ngủ một giấc, lúc tỉnh dậy tinh thần nàng vô cùng sáng khoái, hoàn toàn không thấy chán nản, mắt tinh thần như hôm qua, song thân thể vẫn còn chút cứng nhắc. Đứng dậy đi lại trong phòng, nhìn ánh dương bên ngoài song cửa, nàng liền hứng lên muốn ra ngoài đi dạo.

Một lần say, ngủ cả ngàn năm, bên ngoài nhất định đã thay đổi nhiều.

Ti Mệnh xưa nay không thích người khác quấy rầy cuộc sống của mình, vậy nên trong điện Khâm Thiên không có một tỳ nữ nào. Tất cả mọi chuyện nàng đều tự mình làm, ngay cả mỗi một gốc hoa, nhành cỏ cũng đều do nàng tự tay gieo xuống, bởi lẽ ấy so với các thần quân khác nàng càng bảo vệ hang ổ của mình hơn. Ti Mệnh chỉnh trang bản thân xong, bước ra khỏi tấm điện liền trông thấy một đám tỳ nữ đang quét tước đình viện.

Đám thị nữ trông thấy người ngủ cả ngàn năm bỗng đứng từ trong phòng bước ra, vẻ mặt có chút ngơ ngẩn, hai bên choáng váng một lúc lâu mới có một thị nữ xoay người hành lễ nói: “Cuối cùng tinh quân cũng tỉnh, chúc mừng Ti Mệnh tinh quân.”

“Các người là ai?”

“Tiểu tiên là thị nữ trong phủ Chiến thần, phu nhân phái chúng nô tì đến giúp ngài quét tước đình viện. Hôm nay đến ngày quét tước, chúng nô tỳ đều không biết Tinh quân đã tỉnh, có nhiều mạo phạm, thỉnh Tinh quân thứ tội.”

Ti Mệnh thăm nhủ, Tam Sinh kia quả là một cô nương cẩn trọng. Vừa hay, hôm qua Thiên đế cũng lệnh cho nàng tiếp nhận lại công việc từ Tam Sinh, vậy thì hôm nay đến phủ Chiến thần thôi. Nàng say một hồi ngủ thực sướng khoái thế nhưng lại hại cô nương Tam Sinh kia phải ôm đồm công việc của mình. Nàng ta so với ai khác đều rõ hơn, Ti Mệnh này trước giờ sống không bao giờ hao tâm đi lấy lòng ai. Nàng khoát tay nói với đám tỳ nữ: “Phiền đến các người rồi, ta phải đến phủ Chiến thần cảm tạ một phen.”

Đám thị nữ cung kính hành lễ, sau đó vội vàng quay lại công việc của mình.

Đường đến điện Trường Thắng có chút xa, Ti Mệnh mới tỉnh, chẳng vâng mà đi có chút mất sức, đi một chút ngừng một chút, bay cả nửa ngày trời mới đi được nửa đường. Đám mây trắng dừng lại ven đường, nàng tức giận nhảy xuống, chỉ xuống chân mình mắng: “Người cái đồ vô dụng!”

Cùng lúc ấy, một đám mây trắng bay qua đầu nàng, nghe được tiếng mắng, vị thượng tiên đứng trên đám mây liền ngó xuống, vừa nhìn, y cả kinh nhảy xuống khỏi đụn mây. Người tới chính là Văn Khúc tinh quân, quan hệ giữa hắn và Ti Mệnh trước nay không tồi, hắn là một lão đầu tử cực kỳ ưa bát quái.

“Ti Mệnh tinh quân, đã lâu không gặp a! Người cuối cùng cũng tỉnh.” Văn Khúc vỗ vai Ti Mệnh cười, Ti Mệnh cũng rất nể tình mà cười xòa theo. Chờ Văn Khúc cười đủ, y lặng lẽ ghé sát bên tai Ti Mệnh thì thầm, “Nếu người không tỉnh, ta thấy đế quân sẽ bị người dụ dỗ, câu đi mất.”

Ti Mệnh ngẩn ra đôi chút, sau đó cười mà nói: “Người nào có bản lĩnh lớn như vậy?”

Văn Khúc nghĩ nàng chỉ giả bộ bình tĩnh, vẫn thần bí hề hề như trước nói: “Mấy ngày trước, có một con linh hồ đắc đạo thành tiên, lúc yết kiến Thiên đế, thấy dung nhan ngài liền động tư tâm, mấy ngày nay lúc nào cũng dính chặt lấy, người phải chú ý chút.”

Ti Mệnh bình tĩnh nói: “Trên Cửu Trọng Thiên này có biết bao tiên nữ có tư tâm với Thiên đế, nếu phải chú ý từng người một chẳng phải mệt chết ta? Hồ li kia muốn theo đuổi đế quân vậy thì kệ nàng đi, liên quan gì đến ta.”

Lời này vừa thốt ra không chỉ Văn Khúc giật mình, ngay đến Ti Mệnh cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Từ bao giờ, nàng bắt đầu không để tâm đến chuyện như thế này?

Hai người đang nói chuyện, bên kia trường đạo chậm rãi bay tới một đám mây trắng, bên trên có hai người. Nữ tử thân hình kiều nhỏ, giống như không lớn thêm được, nam tử thì ngược lại, thân hình cao lớn, khôi vĩ. Hai người đi bên cạnh nhau giống như một cặp cha con.

Lúc này Văn Khúc bỗng trở nên kích động, y dùng sức vỗ vỗ vai Ti Mệnh: “Chính là hồ yêu kia! Lớn lên thực giống như ma tước, cả ngày chỉ biết câu dẫn đủ loại nam nhân.”

Ti Mệnh nheo mắt nhìn về phía Văn Khúc chỉ, chỉ thấy nữ tử kia vừa vịn cao đến lồng ngực nam tử, hai người dường như đang nói chuyện rất vui vẻ. Văn Khúc còn đang căm giận thầm thì gì đó bên tai, nhưng Ti Mệnh đã ngăn người không nghe được gì hết. Nàng như thấy được hai bóng hình quen thuộc từ trên người họ.

Một nam một nữ, hai người nhìn nhau, không nói bất kỳ lời nào, chỉ lặng yên nhìn đối phương, nhưng trong mắt mỗi người đều đọng đầy hạnh phúc.

Tựa như họ đã có được cả thiên hạ.

Trong nháy mắt, Ti Mệnh bỗng thấy hốc mắt nóng lên.

Hai người kia càng lúc càng tới gần, nam tử nhận ra Văn Khúc, hai người hướng Văn Khúc hành lễ, Văn Khúc giả bộ gật đầu, Ti Mệnh vẫn ngẩn người như trước. Văn Khúc khụ một tiếng, huých nhẹ vào cánh tay Ti Mệnh, Ti Mệnh giật mình tỉnh táo lại. Văn Khúc nói với hai người: “Đây là Ti Mệnh tinh quân, các người ở Thiên giới chưa lâu, chắc chưa từng gặp qua.”

Nàng kia nghe được bốn chữ Ti Mệnh tinh quân, sắc mặt nhất thời trắng bệch. Chuyện trên trời họ nghe được không ít, tự nhiên cũng biết chuyện trước kia Ti Mệnh chèn ép những nữ thần tiên có ý với Thiên Đế thế nào.

Thấy Ti Mệnh trầm mặc nhìn mình chằm chằm, trong lòng Tiểu hồ tiên vô cùng bối rối, đầu gối mềm nhũn, vội vã quỳ trên đất, hành đại lễ với nàng: “Tiểu...Tiểu tiên tham kiến Ti...Ti Mệnh tinh quân.”

Ti Mệnh trầm mặc, điều đó khiến cho tâm trí mấy người còn lại đều treo lơ lửng. Một lúc lâu sau nàng mới chỉ vào nam tử đứng bên cạnh hồ tiên, nhẹ giọng nói: “Người nên chung sống hòa hợp với hắn.”

Chung sống hòa hợp với hắn...

Là ai nên chung sống hòa thuận với ai, kỳ thật Ti Mệnh cũng không rõ.

Nghe nàng nói vậy Tiểu hồ tiên sợ đến tái mặt, nghĩ Ti Mệnh đang cảnh cáo mình. Nàng ta lập tức dập đầu, run rẩy nói: “Đa tạ Thần quân chỉ điểm, tiểu tiên xin nghe.”

Nam tử bên cạnh vốn đem lòng yêu mến Tiểu hồ tiên, lúc này hắn đương nhiên vô cùng vui vẻ, cũng vội quỳ xuống nói: “Đa tạ Thần quân, đa tạ Thần quân.”

Ti Mệnh khoát tay xoay người rời đi, Văn Khúc cũng nhắm mắt theo đuôi. Chờ đi một quãng xa, hắn lặng lẽ giương ngón tay cái lên, hướng Ti Mệnh nói: “Ti Mệnh, bản lĩnh đối phó với nữ nhân của người ngày một cao thâm, chỉ đôi ba câu đã đánh lui được đại địch, uy phong hệt như Mạch Khê thần quân.”

Cước bộ Ti Mệnh có chút chậm lại, hỏi: “Gần đây Thiên giới xảy ra chuyện lớn gì sao? Mạch Khê lại được một phen uy phong?”

“Người không biết rồi, đoạn thời gian trước, Nghiệt Long bị phong ấn trong Vạn Thiên Chi Khư đào thoát xuống Nhân giới, Mạch Khê thần quân dẫn theo trăm vị thiên binh thiên tướng xuống trần tróc nã. Hừ, Nghiệt Long kia vừa thấy dáng vẻ thần minh uy vũ của Mạch Khê thần quân liền sợ đến tè ra quần, lập tức quỳ xuống dập đầu xin tha, cuối cùng Thần quân chẳng động một binh cũng dễ dàng bắt Nghiệt Long về. Ha ha, Thiên giới an bình nhiều năm, không ngờ Mạch Khê thần quân vẫn uy phong như năm nào! Thần Long thượng cổ giờ cũng gì còn mỗi một, nhưng lại thực hèn nhát, vô dụng!”

Ti Mệnh nghe xong cũng gật đầu phụ họa: “Quả là một con rồng hèn nhát!”

46. Chương 51

Chương thứ năm mươi mốt: Bức họa

Rừng mai mười dặm bên ngoài phủ Chiến Thần là Mạch Khê đặc biệt trồng cho thê tử mình-Tam Sinh. Hôm nay thời tiết khá đẹp, Tam Sinh ở trong sân nhà mình bày ra thư trác^[78]nói muốn họa mai, ép Mạch Khê phải mài mực ỳnh.

[78] Thư trác: Bàn viết, bàn học, ở trong tình huống này có thể hiểu là cái kệ vẽ.

Tam Sinh không được trời phú cho tài vẽ tranh, mỗi lần đều khiến mình lem luốc giống như tờ giấy Tuyên Thành dưới tay. Chiều theo nguyên tắc không để một mình mình trông khó coi, nàng càng ưa thích đem Mạch Khê cùng biến thành lem luốc. Vậy nên mỗi khi Tam Sinh muốn vẽ tranh, cả điện Trường Thắng đều bị giới nghiêm, ngừa để bị người nhìn thấy hình ảnh...Bất nhã của Thần quân cùng phu nhân.

Cũng chẳng biết hôm nay đám vệ binh đang trực đi đâu lười biếng, lại chẳng có ai nghênh đón Ti Mệnh, vậy nên nàng nghênh ngang tiêu sái đi qua rừng mai mười dặm, vào trong sân.

Cũng lúc ấy, Tam Sinh đang vẽ đến thập phần thích thú. Thả cây bút xuống, nàng dùng bàn tay dính đầy chu sa vô “bộp bộp” lên tờ giấy Tuyên Thành, sau đó kiêu ngạo lắc lư đầu, quay sang hỏi Mạch Khê: “Chàng xem, sắc đỏ của mai này có đẹp không?”

Mạch Khê ung dung gật đầu khen: “Rất đẹp.”

Ti Mệnh ở xa xa trông thấy huyết thủ ấn này, khóe miệng co rút, thành thật nói: “Hết như lệ quỷ đòi mạng.”

Mạch Khê và Tam Sinh nhìn theo hướng phát ra âm thanh, thấy Ti Mệnh, sắc mặt Mạch Khê trầm xuống, quay đầu quát: “Xích Vũ!” Một nam tử mặc y phục màu đỏ thình lình xuất hiện trong đình viện, Mạch Khê hỏi, “Hôm nay ai trực?” Trên mặt Mạch Khê bị vạch một vạch đen, một vạch đỏ, thoát nhìn rất tếu, nhưng người quỳ dưới đất trả lời cũng không dám lộ ra nửa nụ cười.

Trong khi Mạch Khê giáo huấn thuộc hạ, Tam Sinh gấp tờ giấy đen đỏ lẫn lộn ấy lại, không chút xấu hổ tiếp đón Ti Mệnh: “Ồ, cô tỉnh rồi sao?”

“Hôm qua mới tỉnh.” Ti Mệnh cũng không để ý đến viên tướng vì mình mà bị giáo huấn thâm, theo quan điểm của nàng, nàng là vô ý xông vào, không ai đi báo với chủ nhân, đúng thật là lỗi lầm của họ, nên phạt. Ánh mắt Ti Mệnh dừng lại trên bức họa “Hoa mai” của Tam Sinh, lắc đầu nói: “Chắc chắn, mới vừa rồi đúng là ta nhìn sai, bức họa này phải nói là cực kỳ, cực kỳ thâm.”

Tam Sinh cũng không thêm để ý, chỉ lẳng lặng lau chu sa trên tay vào y phục trắng tinh của Ti Mệnh: “Lâu rồi không gặp, miệng lưỡi cô vẫn bén nhọn như ngày nào.”

“Quá khen quá khen!”

“Đa tạ đa tạ.”

Ánh mắt hai người giao chiến một hồi, Tam Sinh bỗng khoát tay nói “Ta là người rộng lượng, không tính toán với cô. Chỉ là, cô nói ta vẽ không đẹp, hẳn cũng nên lấy tài phục người, xuất ra thực học cho tôi chiêm ngưỡng thử coi.”

Khóe môi Ti Mệnh khẽ cong lên, không chút khách khí cầm bút sửa lại bức họa thâm của Tam Sinh. Bản lĩnh vẽ tranh của Ti Mệnh trên Thiên giới cũng được xem là phi thường, nàng chỉ vung bút sửa đôi ba nét, cấu tứ bức họa lập tức có thay đổi.

Tam Sinh nhú mày, chu miệng nói: “Ừ, cũng tạm tạm.”

Ti Mệnh không để ý đến nàng, tiếp tục vẽ. Chưa đầy một lát, bức họa đã hoàn toàn thay đổi. Mỗi một nét hỗn độn dưới tay nàng giống như đang sống, biến thành cỏ dại, đá sỏi, rừng cây, giống như bức họa đã hoàn hảo vẽ ra trong đầu, chỉ đợi đem nó họa ra dưới ngòi bút.

Tam Sinh nhìn cảnh tượng trong bức hình mỗi lúc một cụ thể, trong chốn đồng hoang, dưới một gốc cây to, làn gió nhẹ thổi lay động từng ngọn cây, đầu tay đỏ tươi phía trên ngọn cỏ dần dần bị mực nước làm loang, biến thành một vũng máu tươi, thoát trông thực ghê người. Chợt nhớ tới bản mệnh cách “Long hồi thiên địa”, Tam Sinh hỏi: “Ti Mệnh, cô tỉnh rồi, có nhớ được Trường...”

“Tam Sinh.” Mạch Khê đang đứng trên bậc thềm, chuẩn bị vào điện đột nhiên gọi, “Mau vào trong rửa mặt đi.”

Ti Mệnh đang chuyên tâm vẽ tranh, không truy vấn xem rốt cuộc Tam Sinh muốn nói cái gì. Tam Sinh thấy đáng vẽ nghiêm túc ấy của nàng, môi khẽ mấp máy hai chữ “Trường Uyển”, sau đó vào điện.

Không biết vẽ bao lâu, Ti Mệnh cuối cùng cũng chịu hạ bút. Bình tĩnh xem lại bức tranh, thoáng chốc cảnh tượng quen thuộc trong đó khiến ngực nàng đau thắt lại. Đúng lúc ấy Mạch Khê và Tam Sinh đẩy cửa đi ra, nét mặt hai người không tốt mấy, giống như vừa rơi vào trong đã xảy ra tranh chấp.

Tam Sinh trầm mặc không nói lời nào, chỉ chăm chăm nhìn bức tranh Ti Mệnh mới vẽ xong, thần sắc có chút căm giận cùng bi thương. Mạch Khê thì nói: “Người đến là để tiếp nhận công việc cùng Tam Sinh?”

Chuyện giữa phu thê họ, Ti Mệnh không tiện hỏi đến, chỉ gật đầu đáp: “Còn phải nói lời cảm tạ, mấy người...Thị nữ Tam Sinh phái đến kia đem đình viện của ta quét tước rất sạch sẽ, ta cũng chẳng có gì hay tặng cho hai người, vừa hay vẽ được bức họa này, nếu không chê thì hai người nhận lấy đi.”

“Ta không cần.” Tam Sinh nói, “Đây là tự cô họa cho bản thân, chẳng có bất kỳ ai có tư cách có được nó.”

Ti Mệnh giật mình, lại nghe Mạch Khê trầm giọng nói: “Tam Sinh.”

Tam Sinh giận dữ nói: “Ta nghe được, có điếc đâu!” Rồi nàng quay sang Ti Mệnh nói tiếp: “Cô đi theo ta, ta đem hết mệnh cách trả lại cho cô. Công việc này quả thật chẳng phải để người làm, vừa ngược mình lại ngược người.”

Ti Mệnh gật đầu đồng ý, đáp: “Đau khổ và hạnh phúc có những ý nghĩa sâu sắc với cuộc đời một con người.”

Chức vị Ti Mệnh tinh quân này, việc phải làm vừa nhiều lại phức tạp, thẳng đến khi sao giăng đầy trời, đồng sổ sách cuối cùng mới được thị vệ của phủ Chiến Thần mang về điện Khâm Thiên. Ti Mệnh nói tạm biệt với Tam Sinh sau đó đi ra cửa, lúc nhìn lại thì thấy Mạch Khê kéo tay Tam Sinh đang muốn nói gì đó lại, Tam Sinh hất tay hắt ra, thở phì phì nói: “Chàng tránh ra! Đêm nay ta muốn ngủ cùng thoiạ bản với kết cục ngọt ngào.”

Mạch Khê bắt đầu dĩ thử dài: “Tam Sinh, nàng đang giận chó đánh mèo.”

Tam Sinh nhử mi đáp: “Ta chính là giận chó đánh mèo đấy.” Nói xong, không chút lưu tình đem Mạch Khê nhốt ngoài cửa. Chiến Thần uy mãnh chỉ có thể đứng trước cửa, lắc đầu thở dài: “Tam Sinh, đêm lạnh lắm.”

Không muốn tiếp tục nghe nữa, Ti Mệnh xoay người rời đi, chậm rãi đi vào trong rừng mai mười dặm. Nàng nghĩ, có người cãi nhau cùng nhau cũng là một loại hạnh phúc, thậm chí bản thân có cấu kình cũng vẫn có người nuông chiều tính cách ấy, mà nàng có lẽ chẳng có được phúc phận kia.

Gió lạnh nổi lên, đúng như lời Mạch Khê, ban đêm thực lạnh. Hương mai càng thêm mê người, Ti Mệnh cảm thấy những vì sao như gần ngay trước mắt. Tùy ý bước đi, đến lúc phục hồi lại tinh thần, nhìn chung quanh đều là những gốc mai hồng giống nhau như đúc, nàng có chút ngẩn người, rốt cục cũng phát hiện chuyện bản thân lạc đường.

Thoáng cân nhắc một chút, mọi việc đều đã xong xuôi, trở về điện Khâm Thiên cũng chỉ có một mình nàng, không bằng tìm một nơi sạch sẽ quanh đây nghỉ lại, ngẫu nhiên cũng có một loại tư vị thật đặc biệt.

“Lấy trời làm chăn, đất như nhà, Ti Mệnh ta hôm nay tùy tiện phóng khoáng một phen.” Ti Mệnh nhướn mày cười, tùy ý nằm xuống, “Nơi này không tồi, Thần quân ta trưng dụng.”

Ti Mệnh nằm bải mình thành hình chữ đại, ngơ ngác ngắm nhìn sao trời, độ cong bên môi dần biến mất không dấu tích. Ti Mệnh luôn đọc lai độc vãng quen rồi, trước đây một mình một người như vậy nàng chẳng cảm thấy có gì không đúng, mà bây giờ mới chỉ một chút cô đơn đã khiến nàng khó có thể chịu được...

Trái tim như một hang động bị phá, khi không có người liền không ngừng nứt toác, mặc cho gió lạnh lùa vào.

Trống rỗng đến đáng sợ.

Nàng xoay người, bàn tay sơ ý khoát lên vật gì đó trên đất. Sờ ngang vuốt dọc, nàng cảm giác được đó có lẽ là một cuốn sách.

Ở nơi như thế này sao lại có thể có sách? Xem kích cỡ này có lẽ là cuốn mệnh bộ, chẳng lẽ Tam Sinh không cẩn thận để bị sót mất một quyển chưa chuyển đi?

Ti Mệnh ngồi dậy, tò mò gạt tầng cánh hoa phủ bên trên ra, nhấc nó lên. Vỗ vỗ bụi bặm trên bìa sách, nương theo ánh sao xem xét vật tình cờ nhặt được. Nhìn bìa sách màu lam bên trên không có lấy một chữ, trí tò mò của nàng càng sâu, vậy nên chậm chậm lật giở trang bìa trong ra[79]—

[79] Trang bìa trong nguyên văn là phi hiệt nghĩa là trang bìa trong hay trang tên sách.

Long hồi thiên địa.

Nhìn bốn chữ lớn ấy, Ti Mệnh có chút giật mình, đó là bút tích của nàng. Nhưng là vì sao nàng không có chút ấn tượng nào về việc bản thân viết ra bốn chữ này? Nét chữ cứng cáp, rắn rỏi, giống như hàm chứa khát vọng cùng quyết tâm to lớn, cùng tâm cảnh ngày thường khi nàng viết mệnh cách khác nhau rất nhiều.

Đây là nàng viết khi nào, vì sao mà viết...Lại vì ai mà viết?

Ôm theo nghi vấn trong lòng, nàng tiếp tục giở qua trang bìa trong, nương theo ánh sao đầy trời bắt đầu đọc về một thể thương lương[80].

[80] Thương lương: thê lương, im lìm vắng vẻ.

...

Mạch Khê đứng ngoài cửa ước chừng cũng được một nén hương, Tam Sinh vẫn là mềm lòng mở cửa, nhưng nàng lại đứng chắn trước cửa không cho hấn vào như cũ. Mạch Khê không nhiều lời, chỉ chìa bàn tay ra, nói: “Nàng sờ xem, lạnh lắm.”

Tam Sinh thành thật bắt lấy tay Mạch Khê, lúc sờ vào quả nhiên là rất lạnh. Trong lòng nàng có chút rầu rĩ, tức giận đáp: “Chàng không biết đối đến nơi nào ấm hơn đứng à.”

Mạch Khê chỉ cười đáp: “Bằng không nàng làm sao chịu để ta vào.”

Tam Sinh ử tay hấn trong bàn tay mình, hai người cùng bước vào phòng. Trong lòng Tam Sinh vẫn cảm thấy có chút không thoải mái, ử tay Mạch Khê một lúc, nàng đột nhiên nói: “Mạch Khê, chàng nói xem, nếu ngày nào đó ta đột nhiên quên chàng, chàng sẽ như thế nào?”

“Suy nghĩ miên man.” Mạch Khê không chút suy nghĩ liền đáp lời, “Nàng đừng nghĩ ngợi nhiều chuyện của Ti Mệnh và thân long Trường Uyên kia. Hôm nay Thiên đế cố ý truyền tin cho ta, uy bức lợi dụ[81]...”

[81] Uy bức lợi dụ: Vừa uy hiếp vừa dụ dỗ.

“Bây giờ hai ta mới chỉ biết có chút sự tình đã như vậy, nếu chàng không phải Chiến thần, chỉ sợ hai ta đã sớm bị hấn giết người diệt khẩu.” Tam Sinh khinh bỉ nói, “Lãnh đạo đáng xấu hổ.”

Mạch Khê lắc đầu đáp: “Sở dĩ Thiên đế cướp lấy trí nhớ Ti Mệnh cũng là có tính toán của hấn. Dù sao Ti Mệnh bây giờ đã không còn là một phạm nhân, tính ra nàng cùng Thiên đế làm bạn từ bé đến lớn với nhau, thân lực so với Thiên đế cũng chẳng kém là bao, sức mạnh càng lớn, trách nhiệm càng cao, tai họa tự nhiên cũng ập đến nhiều. Nếu lúc đó nàng ta thật sự nhớ ra cái gì, chắc chắn đã đi Vạn Thiên Chi Khư cứu Thần long kia, phạm phải luật trời, đó mới thực sự là hại nàng ta.”

“Nhưng... Nhưng mà nếu một ngày chàng vì cứu ta mà bị vây cấm, sau đó ta lại quên chàng, chờ một ngày ta nhớ ra, nhất định sẽ hối hận muốn bóp chết bản thân.”

“Nếu thật có ngày đó, nàng đừng nhớ đến ta.” Mạch Khê nói, “Tâm nguyện lớn nhất của ta lúc đó là nàng có thể sống tốt, chỉ cần nàng sống tốt, không cần tiếp tục nhớ đến ta, chỉ tăng thêm bi thương mà thôi. Trường Uyên... Có lẽ cũng nghĩ như vậy, cho nên mới cam tâm tình nguyện trở về Vạn Thiên Chi Khư.”

“Ti Mệnh bây giờ mà xem như sống tốt sao?” Tam Sinh nhú mày đáp, “Chàng xem, bức họa hôm nay nàng ta vẽ...”

“Tam Sinh, như thế nào mới tính là sống tốt?”

Tam Sinh bị hỏi thì giật mình, như thế nào mới tính là sống tốt? Là không màng tính mệnh để cứu người mình yêu, hay là quên hết tất cả thân nhiên giao du bốn bể? Là bản thân cũng cùng bị cầm tù hoặc đi đây?

Bởi vì đây là vấn đề của người khác cho nên Tam Sinh không đáp được, nàng chỉ yếu ớt nói: “Nàng ấy chỉ muốn ở bên hần mà thôi...” Còn chưa dứt lời, không biết là gọi lên chuyện cũ thương tâm gì, Tam Sinh ghen ngào rơi lệ.

Những giọt nước mắt tí tách rơi trên mu bàn tay Mạch Khê, cả người hần cứng đờ, thoáng chốc sợ đến ngất người.

Không đợi hần kịp phản ứng, Tam Sinh liền ngưng khóc, giận dữ nói: “Chàng còn không biết ôm ta an ủi mấy tiếng!”

Mạch Khê cảm thấy đau đầu, day nhẹ trán: “Gần đây... Tâm tình nàng càng ngày càng khiến ta khó nắm bắt.”

“Vậy sao?” Tam Sinh hít hít mũi, không chút khách khí cầm lấy ống tay áo Mạch Khê lau hết nước mũi, “Ta nghĩ có lẽ là do có bầu rồi.”

“Ừm.” Mạch Khê gật đầu tán thành, bỗng hần cả người chấn động, ngẩng phắt đầu lên nhìn về phía Tam Sinh, “Mới rồi... Nàng nói gì?”

“Có bầu a, chẳng lẽ ta chưa nói với chàng?”

“...”

“A, ta quên bég mất.” Tam Sinh vỗ vỗ cái bụng nói, “Ta muốn con trai, nhưng chẳng biết con chúng ta là tảng đá hay con người nữa...”

47. Chương 52

Chương thứ năm mươi hai: Không gì hơn cái này

Đêm đó, Mạch Khê thức trắng. Hần lặng lẽ ngồi bên giường ngắm nhìn dáng vẻ ngủ say của Tam Sinh cả đêm.

Cùng mất ngủ như hần còn có Ti Mệnh đang ở trong rừng mai.

Nàng không biết Nhĩ Sanh và Trường Uyên, nhưng đọc cuốn mệnh cách này nàng cảm thấy giống như đã từng quen biết. Mỗi cảnh vật được miêu tả trong đó đều tác động sâu sắc đến tâm trí nàng. Chuyện xưa được ghi chép ngắn gọn, không nhiều từ ngữ chau chuốt, hoa lệ, ngôn từ thẳng thắn lại khiến nàng ngốc nghếch cùng vui cùng buồn với những nhân vật chính.

Lật xem từng trang, đọc đến dòng cuối cùng, ngón tay Ti Mệnh cứng đờ—

“Trường Uyên bị nhốt lại vào Vạn Thiên Chi Khư, Nhĩ Sanh trở về vị trí cũ, trọng chưởng chức Ti Mệnh tinh quân.”

Trọng chưởng chức Ti Mệnh tinh quân...

Ti Mệnh?

Nàng giật mình hiểu ra vấn đề, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Không dám tin những gì thấy trước mắt, nàng đem cuốn mệnh bộ gỡ lại từ đầu, một lần nữa nghiên cứu từng câu, từng chữ.

Mệnh bộ tuyệt đối không phải giả, quan trọng là Ti Mệnh cũng cảm thấy bản thân mất đi một đoạn ký ức. Và đoạn trí nhớ nàng mất đi kia chắc chắn không đơn giản, ví dụ như, nàng uống nhiều rượu dưới Quỳnh trì như vậy, sau khi say tại sao lại đột ngột tỉnh lại, tại sao lại có hứng thú viết bản mệnh cách này? Tiếp nữa, vì cái gì nàng lại muốn “Long hồi thiên địa”, Nhĩ Sanh và Trường Uyên quen biết nhau nhờ cái dây lưng quần[82], nhưng còn nàng, tại sao nàng lại quen với Trường Uyên trong mệnh bộ?

[82] Lúc Nhĩ Sanh và Trường Uyên lần đầu gặp nhau, Trường Uyên đã vô tình tụt quần Nhĩ Sanh và thấy ẩn ký bên hông nàng sau đó nhận ra Nhĩ Sanh là Ti Mệnh, nhờ đó hai người quen nhau.

Chuyện bí ẩn cần nàng giải đáp xem ra còn nhiều lắm...

Hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, cả Trường Thắng Thiên đã dị thường bận rộn. Mấy vị y quan trong Thiên cung đều được mời hết đến phủ Chiến Thần, nhón nháo qua lại cho đến trưa, cả Thiên giới đều biết thế tử Mạch Khê thân quân có hỉ sự.

Buổi trưa, các vị tiên quân đều đáp mây bay đến bái phỏng, nhất thời bên ngoài rừng mai mười dặm đông nghìn nghịt người, ai nấy đều mang theo lễ vật vui vẻ đến chúc mừng, tiện bề nịnh hót Chiến Thần uy vũ.

Trong bầu không khí náo nhiệt như vậy, chẳng ai chú ý tới Ti Mệnh tinh quân mới tỉnh lại, sắc mặt tái nhợt, thần sắc ứ đọng đi ra từ rừng mai.

Bộ dáng nàng không chút ăn nhập với không khí vui mừng của Trường Thắng Thiên. Ti Mệnh đi thẳng một mạch đến Thiên Cung, nhưng khi vừa đặt chân lên bậc cầu thang dẫn lên cổng Thiên Cung, nàng lại dừng lại.

Cảm xúc dần dần bình ổn, Ti Mệnh thầm nhủ bản thân không được hành động lỗ mãng như thế. Nếu Thiên Đế đã có ý giấu diếm thì dù nàng có gạn hỏi thế nào cũng không ra được kết quả. Kỳ thực dù Thiên đế có trả lời thế nào, có một số việc nàng biết bản thân nhất định phải tự mình tìm hiểu. Mà thứ nàng hiện cần nhất, chính là một kế hoạch đầy đủ...

Tâm tư vừa chuyển, Ti Mệnh lập tức xoay người trở về điện Khâm Thiên.

Những ngày tiếp theo, nàng tự giam mình trong điện Khâm Thiên. Có mấy vị thần tiên nghe được tin nàng đã tỉnh rượu liền tới hỏi thăm, nhưng đều không có ngoại lệ, phải ăn bế môn canh[83]. Trong Thiên giới liền xuất hiện một tin đồn, rằng Ti Mệnh tỉnh rượu biết tin Tiểu hồ tiên dụ dỗ tiên đế thì giận dữ, đóng cửa không ra vì để Thiên đế gặp.

[83] Bế môn canh: Không cho khách vào nhà.

Chúng tiên đều âm thầm cười trộm chờ xem Ti Mệnh lại bày ra chiêu trò gì để khiến Thiên Đế chú ý. Dù sao mấy ngàn năm qua, loại chuyện như thế này đã xảy ra quá nhiều lần rồi.

Nhưng ngoài dự kiến của mọi người chính là, năm ngày sau, rương hòm sính lễ thất lạc đồ được mang từ Thiên Cung đến trước cửa điện Khâm Thiên. Kèn trống khua vang trước cửa điện tròn một ngày trời, đến sáng sớm ngày thứ sáu, cuối cùng Ti Mệnh cũng chịu mở cửa.

Nàng mặc một kiện xiêm y xanh nhạt, mặt để mộc không chút son phấn, trên đầu cài một đoá hoa trắng, so với đội ngũ cầu hôn ngoài cửa, trông nàng giống như người đang để tang.

Đám tiên nhân đến từ Thiên Cung bị cách ăn vận của nàng khiến cho có chút xấu hổ. Ti Mệnh cũng không cảm thấy ăn vận như vậy có gì không ổn, chỉ lạnh lùng đảo mắt nhìn một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở rương gỗ lớn màu đen chất đầy sính lễ, khóe miệng khẽ cong lên, trào phúng nói: “Thật giống một cỗ quan tài. Đế quân là muốn chôn cất ta a...”

Tiếng chiêng, tiếng trống cùng hỉ nhạc ngoài cửa lập tức im bật, mọi người đưa mắt nhìn nhau một hồi, không biết nàng nói ra những lời này là có ý gì.

“Sao có thể phật tâm ý của Đế quân, những thứ này ta nhận, giờ thì để hết chúng vào trong sân cho ta, cảm ơn.” Nói xong, cũng không để tâm đến đám người gào thét “Không hợp lễ tiết” phía sau, Ti Mệnh phát tay áo đằng vân bay đi, thoáng cái đã không thấy bóng dáng.

Tới Thiên cung, Ti Mệnh không chần trừ trực tiếp xông thẳng vào tấm cung của Thiên đế. Nàng hiểu rõ lịch làm việc, nghỉ ngơi của hắn hơn bất kỳ ai, giờ này chắc chắn hắn đang ở trong tấm cung, ngồi trước thư án phê duyệt công văn.

Đi tới tấm cung, có thị vệ ngăn nàng lại, Ti Mệnh không chút để ý gạt tay hắn ra, đập một phát vào cánh cửa, cánh cửa “cách” một tiếng, bị đẩy ra. Đám thị vệ còn đang kinh hãi thì nghe được tiếng nói thần nhiên của Thiên đế từ bên trong truyền ra: “Không sao, để nàng vào đi.”

Ti Mệnh bước qua, thản nhiên dựng ngón giữa với đám thị vệ sau đó không khách khí đóng sầm cửa lại, bỏ mặc đám thị vệ đen mặt đứng ngoài.

Rảo bước đi xuyên qua tầng tầng màn hình châu quện thuộc, quả nhiên nàng trông thấy Thiên đế đang phê duyệt công văn. Ti Mệnh cứ thế tìm một chỗ ngồi xuống bên cạnh. Thư phòng khôi phục sự trầm mặc, nàng lặng lẽ nhìn làn khói bay ra từ lư hương đến ngáy người.

Tiên đế duyệt công văn một hồi, thấy Ti Mệnh không có động tĩnh gì bèn ngẩng đầu nhìn nàng. Lúc trông thấy đóa hoa trắng cài trên tóc Ti Mệnh, hần lập tức nhíu mày hỏi: “Nàng không còn trang sức nào khác sao?”

Ti Mệnh hơi cúi gằm đầu, đáp: “Ngủ quá lâu, có nhiều thứ không tìm thấy được.”

“Mấy thứ đó mất rồi thì thôi.” Thiên đế không quá để tâm nói: “Hôm qua ta sai người mang đến rất nhiều thứ cho nàng chọn, đều đã đưa qua, vậy thì từ giờ cứ dùng chúng đi.”

“Thế nhưng, Ti Mệnh lại thấy nhớ một người bằng hữu cũ...” Nàng buột miệng nói, thoáng thấy Thiên đế siết chặt lấy cây bút chu sa trong tay, nàng liền tiện đà bổ sung thêm, “Đâu giống Đế quân chỉ nghe người mới cười[84].”

Nghe Ti Mệnh nói vậy, tâm tình Thiên Đế tốt lên nhiều, hàng lông mày chậm rãi dần ra, hần hạ bút, ngẩng đầu nhìn Ti Mệnh, khóe miệng mang theo ý cười, nói: “Thật chua[85].” Thiên đế tựa đầu trên ghế hỏi: “Nghe nói mấy bữa trước nàng chính tiểu hồ ly kia một trận?”

[85] Thiên đế nói “Toan”, nghĩa là chua, chua xót, yếu ớt. Thiên đế nghĩ là Ti Mệnh đang ăn dấm chua [ghen].

[84] Ti Mệnh trích một câu trong bài Mộng uyên ương hồ điệp do Hoàng An trình bày:

“Chuyện hôm qua như nước chảy về đông ,

Mãi xa ta không sao giữ được.

Hôm nay, lại có những chuyện ưu phiền làm rối cả lòng ta.

Rút dao chém xuống nước, nước càng chảy mạnh.

Nâng chén tiêu sầu, càng sầu thêm.

Gió sớm mai thổi đi bốn phương.

Xưa nay chỉ thấy người nay cười, có ai nghe thấy người xưa khóc đau.

Hai chữ “ái tình” thật cay đắng.

Muốn hỏi cho rõ hay giả vờ ngây ngô.

Chỉ có thể biết nhiều hay ít, khó có thể biết cho đủ.

Giống như đôi uyên ương bướm bướm,

Trong những năm tháng khó khăn này,

Ai có thể thoát khỏi nỗi sầu nhân thế?

Trong thế giới phù hoa đó,

Sống trên đời đã làm những chuyện điên rồ,

Sao còn muốn lên tận trời xanh?

Chi bằng ngủ yên trong sự dịu êm.” [Ngọc Thạch dịch]

“Đế quân không thích sao?”

“Chính thì chính, chẳng bao lâu nữa nàng sẽ là Thiên hậu, ta cho phép nàng có quyền làm như vậy.” Khi nói lời này, trong mắt Thiên đế ngập tràn ý cười, cùng sự sủng nịch.

Ti Mệnh nao nao, không biết nghĩ đến cái gì, nàng rủ mi trầm mặc một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Vì sao bây giờ Đế quân lại muốn lấy thân?”

“Không vui?”

Ti Mệnh gật đầu đáp: “Không vui.” Không để Thiên đế có cơ hội mở miệng, Ti Mệnh lại nói tiếp, “Trước đây thân nỗ lực vì ngài nhiều như thế, giờ ngài chỉ sai người đem đến mấy thứ tục vật liền muốn thành thân thì thành thân, Ti Mệnh cảm thấy bản thân bị bán với giá quá rẻ, vì vậy cực kỳ không vui.”

Thiên đế dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn nàng: “Vậy nàng nói xem, phải bán thế nào mới tính là có giá?”

“Này phải xem Đế quân có bao nhiêu thành ý.”

Thiên đế bình tĩnh nhìn Ti Mệnh, thấy đôi má nàng phỉm hồng, mâu quang liễm diễm, lòng hân khê rung động, không khỏi mở rộng tầm mắt, một lần nữa nắm chặt cây bút nói: “Trong thiên cung này, nàng thích gì cứ tùy ý chọn.”

Ti Mệnh trầm mặc hồi lâu, bỗng cười nói: “Thì ra trong lòng đế quân vẫn còn có thân. Theo đuổi ngài lâu như vậy, giờ đột nhiên thành công... Có chút không quen.” Kỳ thật thứ Ti Mệnh luôn một lòng theo đuổi lại chẳng ở trong Thiên cung này.

Bởi vì không cần, cho nên mặc kệ được hay mất cũng chẳng quan trọng gì.

Thiên đế nghe xong, nhớ lại trước kia đối xử lạnh nhạt với nàng, bản thân liền cảm thấy áy náy mà an ủi: “Từ từ sẽ quen thôi.”

“Nếu Đế quân đã khẳng khái như thế, Ti Mệnh liền không khách khí, cái thân muốn là bảo vật của Sáu Hồn các.” Sáu Hồn các có một bảo vật gọi là “Sáu phách”. Nó có thể tẩy được mọi loại hồn phách trong thiên hạ, bất kể yêu ma quỷ quái phương nào, ở trước bảo vật này, trọc khí đều tiêu tán hết. Vật ấy là chí bảo của Thiên giới.

Sau khi nghe xong yêu cầu của Ti Mệnh, trong lòng Thiên đế nổi lên một tia nghi ngờ: “Nàng cần nó làm gì?”

“Chẳng làm gì hết, chỉ là có đám tiên nhân nhàn rỗi không có gì làm chỉ hóng trò hay, mấy ngàn năm nay ta theo đuổi ngài đều bị họ cười nhạo, giờ ngài đồng ý thành thân rồi, chẳng phải ta nên hãnh diện trước mặt họ một phen sao?”

“Hẹp hòi.”

“Ai hẹp hòi? Dù sao ta cũng gả cho ngài, bảo bối này nọ quanh đi quẩn lại cũng trở về trong tay ngài mà thôi.” Ti Mệnh ủ rũ nói, “Cho ta mượn đi khoe khoang mấy hôm, để đám nhiều chuyện kia phải lóa mắt một phen.”

“Không có chí lớn, cả ngày chỉ biết cùng tiểu nhân so đo.” Thiên đế châm chọc. Nhưng Ti Mệnh mà hân quen chính là người như vậy, chịu đùa giỡn với hắn, thường vô lại đòi hỏi hắn ban thưởng. Thiên đế cảm thấy xấu hổ khi phát hiện bản thân thế nhưng lại vô cùng hoài niệm dáng vẻ nhiệt tình của nàng. Tính tình Ti Mệnh nên là như vậy, đao thương bất nhập, du diêm bất tiến[86], quần quýt không rời.

[86] Du diêm bất tiến: Ý của câu này là không nghe lời người khác khuyên.

“Ngài có cho ta mượn không?”

Thiên đế lại vui đầu phê duyệt công văn, “Không được mang Sáu Phách ra khỏi Thiên giới.”

“Ta biết mà, sau khi thành thân ta sẽ trả nó cho ngài.” Ti Mệnh khoát tay áo, đứng dậy rời đi. Lúc ra đến cửa, nàng đột nhiên hỏi: “Khi nào thì tổ chức hôn yến?”

“Ba tháng sau.”

Bước ra khỏi tẩm cung của Thiên đế, nàng ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng âm thầm tính toán — Ba tháng có lẽ cũng đủ rồi.

Tin tức nhanh chóng lan ra khắp Thiên giới. Tin vui từ phủ Chiến Thần truyền ra không bao lâu lại tới tin Thiên Đế muốn thành thân với Ti Mệnh tinh quân. Nhất thời cả Thiên giới đều vô cùng bận bịu.

Ti Mệnh cũng chẳng thoải mái hơn ai. Hai vị tiên tử Triều Vân cùng Văn Hà phụ trách may lễ phục ngày nào cũng đích thân đến phủ hỏi han từng chút từng chút sở thích của nàng. Đến cả mỗi súc Vân Cẩm cũng đều để nàng tự mình nhìn qua. Hai vị tiên tử làm việc quả là cực kỳ tận tâm, nhưng cũng bởi vậy mà khiến nàng chậm trễ không ít việc.

Ti Mệnh uyển chuyển nói với các nàng mấy lần đều không được, cũng không thể tỏ ra cuống quýt để tránh bị người khác nghi ngờ.

Cứ chậm trễ như vậy hơn một tháng, cuối cùng Ti Mệnh cũng nghĩ được ra cách thoát thân.

Hoa lan nàng nuôi đã sắp tới tuổi ngưng thành hình người, nhưng theo tốc độ tu hành bình thường, ít nhất cũng phải hai năm nữa. Ti Mệnh thừa dịp đêm nay trăng tròn, nương nhờ linh khí từ ánh trăng cùng với thần lực của bản thân đẩy nhanh quá trình hóa tiên, khiến nó ngưng thành hình người trước thời gian.

Hoa lan là một tiểu tiên cao ngạo, đối với hành vi tự ý thúc đẩy quá trình hóa thành hình người kia của Ti Mệnh cực kỳ phẫn nộ. Nàng ta uốn éo eo nhỏ, ngồi trên bậu cửa sổ không thèm để ý đến Ti Mệnh.

Ti Mệnh mang theo thiện ý dỗ dành cả đêm mà không thấy khởi sắc, lại nhìn bên ngoài trời đã sắp sáng, hai vị tiên tử Triều Vân và Văn Hà sẽ tới phủ tìm, nàng nhất thời giận dữ túm lấy tóc hoa lan, một tay giữ lấy mặt, đem dung mạo của nàng ta biến thành giống hệt như mình.

Hoa lan kinh hãi, bật ra một tiếng: “Cái tên nữ cường đạo này!”

“Ta không chỉ là cường đạo, mà còn là nữ lưu manh, càng là nữ bá vương.” Ti Mệnh cười lạnh uy hiếp: “Nuôi người nhiều năm như vậy, tính ta thế nào người còn chẳng biết, nếu hôm nay làm không tốt, ta sẽ vứt người vào đồng rau cỏ, nấu lên cho heo ăn.”

Trông mắt hoa lan ngân ngấn lệ chỉ tay vào mặt Ti Mệnh, giận đến xanh mặt nhưng lại sợ không dám bật ra một chữ; nín nhịn hồi lâu cuối cùng khóc thút thít như nàng dâu nhỏ.

Ti Mệnh vuốt tóc nàng, động tác thì dịu dàng, nhưng trong giọng nói lại lộ ra vẻ âm trầm: “Chúng ta là châu châu trên một sợi thừng, từ nay về sau người đừng hòng thoát khỏi tay ta.” Thoáng nhìn ra sắc trời bên ngoài, nàng tiếp tục dỗ dành hoa lan, “Chút nữa sẽ có hai tiên tử nói rất nhiều đến, người liền đóng giả thành ta đối phó với các nàng. Hôm nay ta có việc phải ra ngoài...”

“Hừ! Ta biết ngay là chẳng phải chuyện tốt đẹp gì! Ta mới không thèm nói giáo cho giặc, ta mới không thèm...”

“Người muốn làm thức ăn cho heo à?”

Hoa lan lại khóc thút thít, Ti Mệnh cũng lười quản nàng, tiếp tục dỗ: “Người chỉ cần nhớ kỹ ba câu này, “Ừ”, “Được”, “Tùy người” cũng đủ đối phó rồi, không được nói nhiều hơn, biết không?”

“Hức hức...”

“Còn thút thít?”

“... Được.”

Ti Mệnh xoa đầu hoa lan. Nàng tự tin rằng, linh vật mình tự tay nuôi nấng là một linh vật thông minh.

Niệm một câu quyết ấn thân, sau đó nàng đẩy cửa đi ra ngoài.

Mọi người trên Thiên giới đều đang bận bịu với công việc của mình, Ti Mệnh cẩn thận dấu mình qua mắt đám thị vệ canh trước Thiên Môn, lặng lẽ hạ phàm. Nàng muốn tìm đến một chỗ được ghi lại trong cuốn mệnh bộ bia màu lam kia.

Đó là nơi Trường Uyên và Nhĩ Sanh tận duyên.

48. Chương 53 - 54

Chương thứ năm mươi ba: Chuẩn bị

Gió mát nhẹ thổi, xua đi cái nóng oi bức ở nhân gian.

Ở dưới trần, thời gian luôn trôi qua nhanh hơn so với trên Thiên giới. Ti Mệnh nhớ rõ, trong dinh trên y phục của bộ xương khiến lòng người không khỏi lạnh đi.

Hồng nhan, xương trắng. Trên đời này, không lưu tình với ta nhất chính là thời gian.

Ti Mệnh gỡ đóa hoa trắng trên tóc xuống, dùng thần lực chậm rãi đưa nó bay đến bên cạnh xương cốt Nhĩ Sanh, khẽ cười nói: “Dâng hoa lên mộ phần của chính mình, trên thế gian này có lẽ ta là người đầu tiên.” Lời còn chưa dứt, đóa hoa kia bỗng bị một cỗ khí tức sắc bén chặn lại, chém nát thành muôn nghìn mảnh nhỏ, phiêu tán trong không trung.

Trong lòng Ti Mệnh cả kinh lập tức đảo mắt nhìn về phía Nhất Lân kiếm.

“Ta ở bên nàng.”

Bên tai tựa hồ vang lên tiếng thì thầm khe khẽ của Trường Uyên, ngữ khí bình thản, từ ngữ không chút hoa mỹ, nhưng lại là một lời hứa hẹn cổ chấp. Cho đến bây giờ hắn vẫn dùng lần giáp của bản thân bảo vệ xương khô.

Trong thoáng chốc, tâm Ti Mệnh vì một người nam tử ngay cả mặt mũi cũng không nhớ rõ, khuynh đảo.

Nàng ngậy ngốc đứng đó, sững sờ nhìn một kiếm, một cốt lẻ loi nằm đó, tựa như đang nhìn một đôi phu thê sinh tử xa cách lại luôn hướng về nhau, tương tư khắc cốt. Lòng nàng chua xót, chỉ sợ khẽ nhấc tay sẽ đánh vỡ sự tĩnh mịch này. Ti Mệnh nghĩ, nếu Nhĩ Sanh không phải Ti Mệnh, khi đó Trường Uyên đã chết theo nàng, nhưng thật không may, Nhĩ Sanh trở lại là Ti Mệnh, Trường Uyên ngay cả theo bên cạnh cũng chẳng có chỗ theo. Nhưng cũng thật may mắn khi Nhĩ Sanh trở lại là Ti Mệnh...

Nàng kiên quyết bước về phía Nhất Lân kiếm.

Cục diện này nàng nhất định phải đánh vỡ, bởi vì trên đời này có rất nhiều chuyện không phá thì không xây lên được.

Không ngoài dự kiến, Long khí lưu lại trên thân Nhất Lân kiếm tản ra xung quanh, ý đồ bức Ti Mệnh phải lui bước. Áp lực cường đại khiến đáy lòng Ti Mệnh cảm thấy kinh ngạc bội phần nhưng cũng đồng thời nổi lên mấy phần cảm động. Nếu không phải vô cùng để ý, cần gì phải liều mạng như vậy bảo vệ một bộ xương trắng.

Ti Mệnh cắn răng, mạnh mẽ phi thân tiến lên, một tay nắm chặt chuôi kiếm. Thân kiếm rung lên dữ dội, nàng quát khẽ một tiếng, dốc hết toàn lực cuối cùng mới áp chế được nó.

Chỉ mới đấu một lát, Ti Mệnh đã mệt đến mồ hôi đầy trán. Nhất Lân kiếm tuy bị mạnh mẽ áp chế nhưng vẫn phát ra những tiếng ù ù trong tay nàng, giống như rút gào cảnh cáo. Bị thanh kiếm ghét bỏ bài xích, trong lòng Ti Mệnh có chút tủi thân, nàng đảo mắt tìm chung quanh một hồi, cuối cùng nhặt lấy một cục đá lớn, hung hăng gõ lên thân kiếm, miệng mắng: “Người là cái gia hỏa không có đầu óc, chỉ biết nhận diện vẻ bên ngoài, lại không nhận ra thực chất bên trong, thật vụng về và ngốc nghếch hết như một kiếp dưới trần của ta vậy.”

Miệng thì mắng hai chữ “nhị hóa”, động tác dưới tay cũng không khách khí chút nào, một thanh linh kiếm bị nàng gõ đến phát ra những tiếng đình đình đông đông. Cuối cùng, đợi lúc nàng phát hỏa xong, tảng đá đã nát vụn thành bụi phấn, Nhất Lân kiếm ước chừng cũng bị dọa sợ, ngoan ngoãn nằm trong tay nàng không hề phản kháng.

Ti Mệnh chuyển hướng, bước đến bên cạnh Nhĩ Sanh. Lặng im nhìn xương trắng một lúc, nàng ngồi xuống, kéo ống tay áo bên phải của Nhĩ Sanh lên, thấy chuông bạc còn đeo trên cổ tay nàng, Ti Mệnh vui vẻ vươn tay gỡ xuống. Nàng vốn không muốn phá hư di hài Nhĩ Sanh, nhưng xương cốt không còn da thịt chỉ chạm khẽ thôi liền long ra.

Nhất Lân kiếm run nhẹ lên trong tay nàng, Ti Mệnh vuốt ve chuôi kiếm dỗ dành: “Ngoan, đừng sợ, có tỷ ở đây.”

Cẩn thận bọc chiếc chuông bạc trên cổ tay “Nhĩ Sanh” lại, nàng niệm một câu quyết tẩy sạch bụi bặm trên thân chuông sau đó cất kỹ bên người. Nhặt lấy một đoạn xương ngón tay út của “Nhĩ Sanh”, nàng dùng sợi tóc mình xuyên qua lỗ sau đó đeo lên trên thân Nhất Lân kiếm.

Vuốt ve chuôi kiếm, nàng nói: “Cho người một vật tưởng niệm, từ nay về sau, trên đời này không còn Nhĩ Sanh, cũng chẳng còn Ti Mệnh...”

Nói xong câu nói có chút cao thâm này, Ti Mệnh vuốt cằm trầm tư: “Hừm, nói như vậy, phải chăng ta nên đổi sang một cái tên khác? Nhĩ Ti... Nhĩ Thi[87]?” Nàng bĩu môi, lại nhìn bộ xương trắng “Nhĩ Sanh”, chốc lát sau cười mà nói: “Thôi, mặc kệ gọi là gì, ta vẫn là ta mà thôi.”

[87] Nhĩ thi: rầy tai.

Ti Mệnh quay về Thiên giới thì đã chạng vạng tối, Triều Vân và Văn Hà, hai vị tiên tử cũng mới vừa rời khỏi điện Khâm Thiên.

Hoa lan ngồi trên bậu cửa sổ, nghịch ngợm đem Vân Cẩm quần thành một hình nhân nhỏ, viết lên hai chữ “Ti Mệnh”, sau đó lấy kim đâm đến thập phần vui vẻ. Chợt nghe một tiếng “Chi nha”, Ti Mệnh đã đẩy cửa bước vào, tựa người bên cửa nhìn nàng cười. Hoa lan biến sắc, nghĩ nàng về là để đem mình “cho heo ăn” như uy hiếp lập tức hốt hoảng tay chân. Vội vội vàng vàng đem hình nhân giấu vào trong tay áo, lại không cẩn thận cắt trúng tay mình, máu tươi chậm chậm rỉ ra. Vẻ mặt hoa lan buồn rười rượi, bộ dáng cực kỳ khó chịu.

Ti Mệnh đến gần, xoa mặt hoa lan, nói: “Đừng dùng gương mặt của ta bày ra biểu tình không tiền đồ như vậy.”

Hoa lan giận dữ ném hình nhân nhỏ xuống đất, khóc thút thít: “Tùy người trừng phạt ta, tùy người trừng phạt ta! Ta có một chủ tử xấu xa bức lương vi xướng[88] như người, chẳng còn cách nào khác! Hức hức hức... Không cho phép kéo ta đi nuôi heo...”

[88] Bức lương vi xướng: bức người lương thiện làm kỹ nữ.

Ti Mệnh hung hăng vỗ đầu nàng nói: “Tiền đồ! Đưa tay đây.”

Người bị đánh ngoan ngoãn chìa tay ra, đáng vẻ ủ rũ chờ bị đánh. Hoa lan nhắm chặt hai mắt đợi cả nửa ngày, bỗng cảm thấy một cơn gió nhẹ, mát lạnh thổi qua tay, nàng mở to mắt nhìn thì thấy Ti Mệnh đang dùng thần lực chữa thương ỉn. Không đầy chốc lát, miệng vết thương đã khép lại, tay nàng lại trắng trắng nõn nõn như cũ.

Hoa lan ngây người một lúc lâu, sau đó chu miệng nói: “Chỉ là một vết thương nhỏ, ta không quý giá như vậy đâu, hừ.”

Ti Mệnh thần nhiên nói: “Của Ti Mệnh ta thứ gì cũng đều quý giá. Nếu ngay cả chính người cũng cho rằng bản thân không đáng để người ta thương tiếc, vậy sẽ thật sự chẳng có ai thương tiếc người.”

Hoa lan trầm mặc một hồi lâu mới lên tiếng: “Chủ nhân... Chủ nhân xót xa ta sao?”

“Nuôi người lâu như vậy, tất nhiên phải yêu thích người rồi.” Không biết nghĩ đến điều gì, Ti Mệnh ngừng lại, hạ mi nói: “Nếu đã thích, đương nhiên sẽ đau lòng.”

Hoa lan khẽ đỏ mặt, ngượng ngịu đan tay vào nhau nói: “Kia... Nếu hoa lan có làm chuyện xấu, chủ nhân có đau lòng, luyện tiếc mà không trừng phạt ta không? Sẽ không thật sự tha ta đi nuôi heo chứ?”

Ti Mệnh vi diệu nheo mắt lại: “Người đã làm gì?”

“Cái đó, chẳng phải chủ nhân đã thấy ta dùng kim đâm hình nhân kia sao?”

Ti Mệnh không quá để ý nói: “Mấy thứ đó đối với ta không có tác dụng mấy.”

“Hình nhân đó ta dùng gấm may hỷ phục của chủ nhân làm, hai vị tiên tử kia còn khen, Vân Cẩm này dệt vừa mềm lại vừa mịn...”

“Hay là cho người đi nuôi heo nhỉ?”

Cuối cùng Ti Mệnh cũng không trừng phạt hoa lan, bởi nàng biết, mặc kệ hỷ phục kia dật có đẹp thế nào cũng sẽ không bao giờ mặc trên người nàng. Chỉ là có chút xin lỗi hai vị tiên tử Triều Vân và Văn Hà kia thôi.

Trước khi đi ngủ, nàng để Nhất Lân kiểm bên cạnh mình, hơi thở xa lạ nhưng lại vô cùng quen thuộc quấn quanh bên người khiến Ti Mệnh an tâm đi vào giấc ngủ.

Đêm nay, nàng mơ thấy Trường Uyên. Ở trong Vạn Thiên Chi Khư, thần lực của hắn bị áp chế, không duy trì được hình người mà biến về chân thân là một con rồng đen lớn. Thân rồng to lớn cuộn tròn, đầu chôn trong lân giáp, không mở mắt cũng không động đậy, lặng yên như tờ, cô đơn một mình trong bóng tối hoang lạnh vô cùng vô tận.

Tịch mịch như vậy, hắn đã ném trái mấy vạn năm.

“Ta sẽ cứu người.” Ti Mệnh nói, “Ta sẽ dẫn người ra ngoài.”

Rồng đen không nghe được tiếng nàng, vẫn duy trì tư thế đó. Giống như chỉ còn lại thể xác.

Ngày thứ hai, khi Ti Mệnh tỉnh dậy, bên gối có chút ẩm ướt. Cát kỹ Nhất Lân kiểm rồi đem chăn màn gấp gọn nàng mới ra khỏi phòng. Gian ngoài, hai vị tiên tử Triều Vân và Văn Hà đã đến từ sớm, trong tay các nàng cầm hỷ phục Văn Cẩm bị thiếu mất một mảnh lớn, lo đến sắp khóc. Vừa thấy Ti Mệnh, hai người vội vàng tiến tới hỏi: “Thần quân, này, đây là bị làm sao vậy?”

Ti Mệnh nghiêm mặt nói: “Có lẽ là bị lũ chuột nhất cắn.”

Triều Vân tức giận mắng: “Lũ chuột nhất lớn mặt! Lại dám càn rỡ như thế! Ngay cả hỷ phục cũng dám cắn phá!”

Ti Mệnh an ủi: “Thôi thôi, không nên tính toán với súc vật.” Nói rồi nàng quay đầu nhìn vào trong phòng, hoa lan trên bậu cửa sổ đang hoan hỷ đung đưa theo gió.

Thấy chính chủ không thềm để tâm, hai vị tiên tử cũng không nói gì nữa, chuyên tâm nghĩ cách cứu chữa. Thế nhưng cái chỗ bị phá kia lại đúng ngay vị trí bàn tọa[89], còn sát bên người. Hai vị tiên tử đều là những người nghiêm túc, lập tức mời Ti Mệnh phối hợp cỡi y phục để các nàng đo lại lần nữa.

[89] Bàn tọa: Cái mông.

Khoác y phục bị phá hư lên, nhìn bàn tọa của Ti Mệnh lộ ra dưới vết rách, Văn Hà ngẩn người hỏi: “Thần quân, nơi này của ngài từng bị thương sao?”

Ti Mệnh nghiêng đầu muốn nhìn, Văn Hà liền dùng một chiếc gương nhỏ chiếu cho nàng xem. Quả nhiên trên bàn tọa của Ti Mệnh có một vết sẹo nhỏ màu hồng nhạt hơi chềch lên trên một chút. Ti Mệnh cũng kinh ngạc trong chớp lát, từ sau khi nàng tu thành thần thể đã giữ cái chức Ti Mệnh tinh quân này, bình thường cũng ít ra ngoài đánh nhau với người khác, căn bản chẳng có cơ hội bị thương, hơn cả, lấy thần lực của nàng, tuyệt đối sẽ không để bản thân lưu lại vết sẹo lớn như vậy mà không hề hay biết...

Chẳng lẽ có liên quan đến đoạn trí nhớ biến mất kia, sau lúc nàng say rượu và trước khi trở thành Nhĩ Sanh?

Thiên đế rốt cuộc đã đánh tan bao nhiêu phần ký ức của nàng?

Trong lòng Ti Mệnh có chút phẫn nộ. Tâm tư khê chuyển, nàng nhìn sang hai vị tiên tử Triều Vân, Văn Hà nói: “Các người cũng biết, để quân tính khí không tốt, sẹo này...”

Không nói hết câu, nhưng ý trong lời nói đã hoàn toàn lộ rõ. Nhất thời hai vị tiên tử bị dọa đến biến sắc. Ti Mệnh che mặt lại, dáng vẻ như bị tổn thương. Nàng tin, không đến ngày mai, tin Thiên đế bạo ngược sẽ bị lan truyền khắp Thiên Đình. Ti Mệnh thâm nhủ, Ti Mệnh ta cái gì cũng không biết, nhưng nhất định phải dấn cái tiếng xấu này cho người đã rồi mới đi.

Chương thứ năm mươi tư: Lại vào Hoang Thành

Trong Hồn Độn, nữ tử đứng trước mặt rồng đen hỏi: “Trường Uyên, vì sao người không ngủ?”

“Lấy tu vi của ta, đã không cần phải ngủ. Ti Mệnh, ngươi cũng không cần ngủ.”

“Lời này của ngươi không đúng rồi. Thứ nhất, thiên địa tuần hoàn đều có quy luật của nó, mặc dù chúng ta đã tu thành thần, ở ngoài sự trói buộc của quy luật, nhưng cần phải có sự kính sợ trời đất. Thuận theo tự nhiên ấy mới là đạo căn bản của thần làm tiên. Thứ hai, “ta” bên ngoài luôn tự xưng là bá vương, ra vẻ thần tiên? Ta đã sớm không thêm. Trường Uyên, một ngày nào đó ta cứu ngươi ra ngoài rồi, ngươi nhất định phải mau chóng đuổi kịp trào lưu bên ngoài, lấy một cái hình tượng rực rỡ như ánh mặt trời đánh vào lòng chúng thần.”

“Lời này hơi quá.”

“Cho nên, để ta đánh một giấc trên long giác ngươi đi.”

Vấn đề thay đổi hình tượng của bản thân và việc Ti Mệnh cần ngủ có quan hệ thế nào Trường Uyên cũng không truy vấn nhiều, chỉ thành thật cúi đầu để Ti Mệnh dễ dàng leo lên.

“Lúc ta ngủ, ngươi đừng động.”

Cái đuôi rồng đen đang lắc lư bỗng cứng đờ, quả nhiên bất động. Một người một rồng lặng lẽ lơ lửng trong bóng đêm, không bao lâu sau nữ tử truyền ra những tiếng hít thở đều đều.

Nàng ngủ rất say. Lòng hần bị hơi thở đều đều này thổi trúng có chút ngứa ngáy, đôi mắt ánh kim nhìn lên, song vẫn không thể trông thấy dáng vẻ say ngủ của nữ tử. Hần có chút sốt ruột, đầu hơi nghiêng sang bên, cùng lúc ấy Ti Mệnh xoay người, nhanh như chớp lặn xuống khỏi đầu hần.

Trường Uyên cả kinh, muốn đỡ nhưng móng vuốt lại quá ngắn, chỉ có thể cúi rạp đầu xuống sau đó dùng thứ trên đỉnh đầu đỡ lấy nàng.

Chỉ nghe một tiếng thét chói tai, sau đó Ti Mệnh bật nhảy lên cao ba thước. Ôm hông bị Long giác đâm vào, nàng cảm giận trừng mắt nhìn Trường Uyên: “Ngươi! Đem cái sừng kia چرا đi ngay cho bổn thần quân!”

Trường Uyên nhìn chằm chằm bàn tọa Ti Mệnh không chớp mắt. Máu tươi ứa ra thấm ướt xiêm y của nàng, khiến lòng hần gấp gáp nhưng lại không biết làm thế nào, lại thêm ăn nói vụng về nên chẳng biết an ủi Ti Mệnh ra sao, chỉ ngơ ngác nói nàng biết: “Ti Mệnh... Chảy máu...”

“Bổn thần quân biết!” Ti Mệnh giận dữ, xông lên phía trước cắn một ngụm lên sừng Trường Uyên, hàm hồ nói: “Ngươi dám cả gan có ý đồ bạo hoa cúc ta! Nếu không phải Bổn thần quân tránh mau... Hôm nay ta nhất định phải چرا thứ này! چرا!”

“Trước cầm máu đã...”

“Bổn thần quân chảy máu thì liên quan quái gì đến ngươi!”

“Ta... Ta cũng không biết, chỉ là cảm giác rất kỳ quái.”

Ti Mệnh đang rít gào lập tức ngẩn người, nàng kinh ngạc nhìn Trường Uyên một hồi, trong bóng tối chỉ có tiếng hít thở khe khẽ của họ. Ti Mệnh đột nhiên khụ một tiếng, nói: “Cái này gọi là tình hữu nghị thuần khiết giữa tri kỷ, Trường Uyên, ngươi chính là chí hữu[90] của Ti Mệnh.”

[90] Chí hữu: Bạn thân.

“Chí hữu?”

“Chí hữu!”

Bên trong Hỗn Độn, một người một rồng dần dần lui xa, thế giới chậm rãi trở nên sáng rõ.

Ti Mệnh mơ mơ màng màng mở mắt, ngoài cửa sổ ánh nắng rực rỡ chiếu thẳng vào phòng, hoa lan trên bậu cửa sổ tắm ánh nắng mặt trời vừa lúc nở ra một đóa hoa trắng tinh. Ti Mệnh che hai mắt lại, cười khổ một tiếng: Chí hữu? Ti Mệnh a Ti Mệnh, ngươi thật biết lừa mình dối người!

Nàng xoay người xuống giường, từ tầng trung của giá sách lấy ra một cuốn mệnh bộ có bìa ngoài màu lam. Nàng vừa lật giở mệnh bộ vừa ngẫm nghĩ, nơi tối đen nàng đã nhiều lần mơ thấy kia nhất định chính là

Vạn Thiên Chi Khư trong truyền thuyết. Lúc trước nàng uống no rượu dưới Quỳnh trì, trong lúc say, thần thức loạn choạng thoát ra ngoài, cơ duyên xảo hợp vào được Vạn Thiên Chi Khư, gặp Trường Uyên bị cầm tù. Nàng muốn cứu Trường Uyên ra khỏi đó nhưng không thành công, sau thì trở về Thiên giới. Về sau nàng viết cuốn mệnh bộ “Long hồi thiên địa” này, mục đích là muốn mượn tay thiên mệnh đạt đến “Long hồi Thiên địa”.

Nhưng hiện giờ Trường Uyên lại bị nhốt vào Vạn Thiên Chi Khư, vậy có phải ngay đến thiên mệnh cũng không có biện pháp khiến cho “Long hồi thiên địa?” Hay là...

Ti Mệnh lật đến trang cuối cùng có chữ viết. Chẳng biết từ bao giờ, mặt sau của trang đó đột nhiên xuất hiện một câu: “Ti Mệnh âm thầm chuẩn bị, ý đồ phá hủy Vạn Thiên Chi Khư.”

Ti Mệnh sáng tỏ, thì ra cuốn mệnh bộ này vẫn chưa viết hết.

Nhĩ Sanh chết, bất quá chỉ là một bước để đạt đến “Long hồi thiên địa” mà thôi.

Bước ra gian ngoài, nhìn hỉ phục vân cẩm đã dệt gần xong, mà hiểu biết của Triều Vân và Văn Hà về sở thích của nàng cũng đã kha khá, cho nên không thường đến đây như lúc đầu. Những người Thiên Đế phái tới giám thị thấy hai tháng nay nàng quả thật rất an phận, trong lòng cũng bắt đầu buông lỏng. Hôn kỳ mỗi lúc một đến gần, Ti Mệnh vẫn an phận như cũ, nghi ngờ trong lòng Thiên Đế cũng được gỡ bỏ đi nhiều.

Ti Mệnh nghĩ, giờ chính là thời cơ hành động.

Lại để hoa lan giả thành mình, Ti Mệnh xoa đầu nàng ta, dặn: “Lần này ta ra ngoài có thể sẽ rất lâu, đến lúc ngươi thật sự không chờ được nữa, hãy chạy đến phủ Chiến thần, Mạch Khê và Tam Sinh đều là người tốt. Có bọn họ che chở, Thiên Đế có biết... Ít nhất cũng không xuống tay với ngươi.”

Hoa lan có chút hoảng hốt, hỏi: “Chủ nhân, ngài muốn đi đâu? Sẽ không trở về nữa sao?”

Ti Mệnh chỉ cười không đáp. Nàng biết, có lẽ nàng sẽ không bao giờ trở lại được Thiên giới nữa, mà chính nàng cũng không muốn về.

Hai tháng qua, nàng đã dành toàn bộ thời gian suy tính kỹ càng, vì vậy lần xuống trần này vô cùng tiêu sái.

Tới phạm giới, nàng không chút do dự đi thẳng đến Vô Phương tiên sơn. Không có ký ức, nàng phải tìm một lúc lâu mới đến được cấm địa sau núi. Không ngờ, ở nơi này nàng ngoài ý muốn gặp lại một người.

Trường An.

Ngàn năm trước người này đắc đạo thành tiên cần phải lịch kiếp, nàng ở trên Thiên giới quan sát hẳn một thời gian, vốn định an bài cho hắn một kiếp số có thể thoải mái vượt qua, nào ngờ được cùng lúc ấy lại xảy ra tranh chấp với Tam Sinh, Ti Mệnh mang theo một lượng lớn mệnh cách, có cả của hắn rơi vào Quỳnh trì, chuyện lịch kiếp thành tiên của hắn liền bị đổi thành thiên mệnh.

Sau khi tỉnh lại, Ti Mệnh đã đặc biệt xem qua những ghi chép có liên quan đến Trường An, đáy lòng không khỏi thở dài một tiếng. Đọa tiên thành ma, chuyện đau khổ như vậy quả rất khó chịu nổi. Ti Mệnh cảm thấy bản thân hắn nên xin lỗi hắn một câu.

Cái gọi là thiên mệnh, có ai làm chủ được đâu...

Đang nghĩ ngợi, ánh mắt Trường An bỗng quét qua đây, rơi xuống trên người nàng. Ti Mệnh cười cười với hắn. Trường An ngẩn ra, sau đó trong mắt lập tức dâng lên tầng tầng sát khí: “Ti Mệnh?”

“Là ta...” Không đợi nàng nói hết lời, Trường An đã bỏ một kiếm về phía nàng. Ti Mệnh rút Nhất Lân kiếm ra đỡ lấy một chiêu khí thế mãnh liệt kia. Thần lực cùng ma khí giao tranh kịch liệt, sát khí tản ra mênh mông, quét qua nơi nào liền kinh động vô số chim chóc bay đi.

Sắc mặt Ti Mệnh trầm xuống. Nàng không sợ phải đấu với người này, nhưng bây giờ nàng có chuyện quan trọng hơn phải làm. Đánh nhau lúc này chỉ lãng phí thời gian trân quý của nàng mà thôi.

“Ta biết, lòng ngươi luôn oán hận ta, nhưng mệnh cách của ngươi quả thật không phải do ta viết. Chuyện ngoài ý muốn, mệnh của ngươi là do trời định.”

“Trời định?” Trường An cau mặt cười, “Kẻ nào cấp cho ông trời quyền lợi này?”

Ti Mệnh nhướn mày đáp: “Thiên kiếp sở dĩ khó độ là vì muốn độ kiếp phải dựa toàn bộ vào linh ngộ siêu việt của bản thân. Mỗi một lựa chọn đều là quyết định của chính mình, khó hay không đều là tùy tâm mà ra, có thể chiến thắng được lòng mình liền có thể thắng được ông trời. Quả là thiên mệnh khó liệu, nhưng cuối cùng chọn nhập ma cũng chính là người. Nay ngươi hận ta, hận trời cao bất nhân, tại sao không nghĩ lại xem trước kia là ai lựa chọn như vậy. Người tình nguyện đi hận người khác cũng không nguyện chấp nhận quá khứ, chấp niệm ăn sâu trong tâm trí, không thể thành tiên cũng là lẽ thường.”

Trường An cười lạnh: “Là mệnh ta như thế cũng không sao, vì cái gì lại liên lụy người khác vào. Bởi vì ta mà có quá nhiều người phải chết, trời cao bất nhân, ta liền muốn nghịch thiên!”

“Nghịch thiên rồi ngươi có thể thoát về những người đã mất sao?” Ti Mệnh lạnh lùng nói, “Người chỉ là muốn an lòng chính mình, giận lây sang người khác mà thôi.”

Trường An ngẩn ra. Ti Mệnh không muốn cùng hắn đánh tiếp, nhân cơ hội này lao thẳng xuống hồ nước, niệm một câu quyết tránh nước sau đó trực tiếp bơi thẳng về phía tấm bia đá khắc bốn chữ “Hoang Thành Vô Cực”. Bơi tới nơi, Ti Mệnh đem đoạn xương ngón út của Nhĩ Sanh đeo trên thân Nhất Lân kiếm hướng lên tấm bia. Sinh thời Nhĩ Sanh sát nghiệt quá nặng, xương ngón tay vẫn còn lưu lại sát khí, chỉ chốc lát sau, đáy hồ liền lay động kịch liệt.

Quanh hồ dần hình thành một xoáy nước lớn, tất cả nước hồ bị hút hết vào bên trong. Ti Mệnh đứng tựa vào tấm bia đá, ngẩng đầu nhìn lên không trung, chỉ một lát sau, cửa lớn của Hoang Thành mở ra trong không trung, Nữ Oán mặc một thân hồng y lặng lẽ đứng bên kia đại môn. Mỗi lần có người tiến vào, thân là thành chủ, nàng phải hoàn thành chức trách ra nghênh đón.

Ti Mệnh không chút do dự phi thân xông vào trong Hoang Thành.

Trường An theo sát phía sau, cũng định xông vào nhưng lại bị một ống tay áo đỏ tươi ngăn lại, âm khí ngoan lệ đem hắn đẩy ra ngoài.

“Từ lúc nàng đuổi ta ra khỏi thành, ta vẫn luôn ở đây đợi nàng. Một ngày nàng chưa chịu để ta vào thì một ngày ta ở nơi này chờ nàng, cả đời nàng không chịu để ta vào thì cả đời ta sẽ ở nơi này chờ nàng. A Vu, sao nàng có thể nhẫn tâm tuyệt tình như vậy...”

Nữ Oán mặt không chút đổi sắc thu ống tay áo, xoay người lại không nói một câu. Cửa thành ầm ầm đóng lại, bên ngoài và bên trong lại trở thành hai thế giới.

Nhìn lướt qua cát vàng bay đầy trời, ánh mắt Ti Mệnh dừng lại trên người Nữ Oán – người cũng đang đánh giá mình, nàng cười mà nói: “Kỳ thật đôi khi vì tình riêng mà buông bỏ quy tắc, làm chuyện trái phép tắc một lần cũng chẳng có gì đáng trách. Huống chi nơi này nằm bên ngoài Tam giới, người lại là Thành chủ, tùy ý...”

“Ở trong lòng hắn, đáng vẻ ta không nên như thế này.” Nữ Oán không chút lưu tình cắt đứt lời Ti Mệnh, ánh mắt thoáng dừng lại trên Nhất Lân kiếm, “Người là người phương nào? Vì sao tới đây?”

Ti Mệnh khẽ nhếch môi cười, vì câu nói trước của Nữ Oán. Không để Trường An vào thành, dứt khoát đuổi hắn ra như vậy không phải vì hận, mà chẳng qua là vì không muốn đánh vỡ hình ảnh đẹp nhất của bản thân trong tâm trí hắn? Ti Mệnh lặng lẽ thở dài, cô nương này rất si tình. Khó trách chấp niệm của nàng thu hút oán khí của nữ tử khắp thiên hạ, vì yêu sinh hận, bởi si mới thành oán. Nhưng nghĩ lại, hành động này với Trường An mà nói, cũng là trừng phạt khắc nghiệt nhất.

Ti Mệnh thu hồi dòng suy nghĩ, nhìn thẳng vào đôi mắt dày đặc âm khí của Nữ Oán, nói: “Ta tên Ti Mệnh, cũng gọi là Nhĩ Sanh, lần này vào đây là muốn thương lượng với cô một chuyện.”

“Chuyện gì?” Kỳ thật Nữ Oán chẳng quan tâm nàng là ai. Hoang Thành Vô Cực vạn năm không thay đổi, nàng ở trong này mấy trăm năm, nhìn nhiều người đến rồi đi, tính cách sớm đã bị mài đến lạnh mại, thậm chí chết lặng.

Ti Mệnh mím môi cười: “Hủy Hoang Thành Vô Cực.”

Lời nói nhẹ nhàng băng quơ, tựa như đang nói, hôm nay thời tiết thực đẹp chứ không phải hủy đi một nơi phong ấn do thiên địa tự hình thành.

Nữ Oán thoáng cân nhắc một phen: “Được.”

Nàng trả lời nhanh gọn như thế, khiến Ti Mệnh có chút kinh ngạc.

“Nơi tịch mạch này, không thể sống cũng chẳng thể chết, nhìn một đám người dần trở thành nửa sống nửa chết...” Nữ Oán lạnh giọng nói: “Mẹ nó chứ, sớm đã không muốn giữ lại[Hoang Thành].”

Ti Mệnh híp mắt cười. Bị giam giữ lâu như vậy trong Hoang Thành, những kẻ phạm tội cũng đã chuộc đủ tội của mình. Ngày sau, những kẻ bị thế tục gọi là tội nhân này liền giao cho thế tục tự mình ứng đối đi. Những gì oai nghiêm thuộc về thượng cổ, đối với thế giới bình thần này mà nói, sớm đã không còn cần thiết.

Nhưng Ti Mệnh không biết, Nữ Oán sớm đã nhập thành một thể với Hoang Thành.

Không muốn giữ lại, là Hoang Thành hay chính mạng sống này...

49. Chương 55

Chương thứ năm mươi lăm: Tâm an

Ti Mệnh và Nữ Oán đều là những người có tính cách mạnh mẽ vang dội, sự tình nếu đã định, hai người liền lập tức bắt đầu hành động.

Đây là lần duy nhất Nữ Oán lấy thân phận Thành chủ làm việc tư, lại vì vĩnh viễn hủy đi Hoang Thành Vô Cực, cũng là chính mình.

Chuyện Nữ Oán cần làm cũng không nhiều. Mở cửa thành cho Ti Mệnh, chỉ cần một cái khoát tay của nàng là xong. Khó là ở chỗ làm sao tìm được lối vào mất trận trong kết giới bên ngoài Hoang Thành. Lần trước Nhĩ Sanh và Trường Uyên dưới cơ duyên xảo hợp mới tìm được nơi đó. Lúc này, nếu Ti Mệnh không tìm thấy lối vào mất trận, cũng bằng với việc không tìm được đường ra ngoài, vĩnh viễn lạc trong kết giới của Hoang Thành.

Lối vào mất trận há lại có thể dễ dàng tìm được. Hành động này của Ti Mệnh quả là liều mạng.

“Mở cửa thành đi.” Ti Mệnh cười khể nhìn sang Nữ Oán nói, trong mắt nàng không có nửa điểm chần chừ, đáng vẻ tựa như háo hức đi đến một cuộc hẹn.

Kỳ thật từ đáy lòng Ti Mệnh cũng cảm thấy sợ hãi, nếu chuyện không thành, nàng chỉ có thể giống như Trường Uyên, từ nay đến vạn vạn năm về sau đều bị vây trong bóng tối vô cùng vô tận. Nhưng nàng lại nghĩ, nếu không thể cứu được Trường Uyên, dứt khoát ngay ngốc ở trong bóng đêm cũng chẳng sao, cùng hấn ném trái tư vị vắng vẻ vô biên, đó cũng có thể coi như một phương thức bầu bạn.

Cũng coi như... Không cô phụ tấm chân tình của hấn.

Nữ Oán lấy ra một cái đầu lâu nhỏ, niệm một câu thần chú, cửa thành “rắc rắc” mở ra.

Ti Mệnh thẳng lưng bước từng bước kiên định vào bóng tối. Bóng tối như một cái miệng hổ lớn, bao phủ Ti Mệnh một thân bạch y, bóng lưng nàng trông càng nhỏ bé, mong manh. Nhưng Nữ Oán có thể cảm nhận được, từ lúc Ti Mệnh bước ra khỏi Hoang Thành, bị làn gió lạnh thấu xương thổi qua, bước chân nàng chưa hề chệch đi nửa phần.

Biết là vô vọng nhưng vẫn chấp nhất, kiên định mà tiến về phía trước.

Trên đời này, điều người ta sợ nhất chính là “không biết”. Nữ Oán tự nhận, tính cách bản thân đã bị mài đến lãnh đạm cũng không dám kiêu ngạo đối mặt với những điều bản thân không biết mà không sợ không hãi. Mạnh mẽ, không cần bề ngoài hay ý nghĩ, chỉ cần lòng kiên định không gì phá được thôi cũng khiến người ta sinh ra lòng cảm phục.

Trong lòng Nữ Oán đột nhiên nổi lên tò mò, trước lúc thân ảnh Ti Mệnh hoàn toàn biến mất trong màn đêm, nàng gọi lớn: “Vì sao phải phá hủy Hoang Thành?”

“Để tâm an định.”

Kỳ thực ký ức của Ti Mệnh đã bị xóa hết, nàng hoàn toàn có thể chẳng cần bận tâm điều gì, tùy theo tâm nguyện của bản thân trước đây gả cho Thiên Đế, làm một Thiên Hậu uy phong tứ phương. Sở dĩ lừa Thiên Đế, giấu diếm mọi người, thậm chí phản bội Thiên giới, hao hết tâm tư chạy đến Hoang Thành Vô Cực “tìm chết” chẳng qua là bởi trái tim này chưa từng có giây phút nào được an.

Vì Trường Uyên, lại càng vì chính mình.

Thân ảnh màu trắng hoàn toàn biến mất trong bóng tối bên ngoài Hoang Thành, cửa thành đóng lại.

Không còn chú thuật chống đỡ, cái đầu lâu nhỏ rơi xuống đất. Nữ Oán chẳng thèm quan tâm, chỉ khẽ đặt tay lên trái tim, xuất thần nỉ non: “Một tâm an định? Dựa vào cái gì mà tâm an?”

Trong bóng tối, Ti Mệnh nhắm mắt cẩn thận cảm nhận tìm kiếm một tia khí tức dù chỉ mong manh. Trước đây lúc còn ở trên Thiên giới, nàng đã từng xem qua rất nhiều sách viết về mê trận thượng cổ. Mê trận chính là trung tâm của trận pháp, song song tồn tại sinh khí lẫn sát khí.

Trong kết giới của Hoang Thành Vô Cực nhất định phải có hai nơi, một nơi sinh khí thịnh, chính là đường ra thông tới Nhân giới, một cửa tử trận ngập sát khí, đó mới chính là con đường dẫn tới miền đất mọc đầy thượng cổ phong lan kia.

Sinh-tử khí mong manh mà khó có thể nắm bắt, cần phải hoàn toàn tĩnh tâm ngưng thần để cảm nhận, ngay một dao động rất nhỏ cũng không thể bỏ qua...

Không biết ở trong bóng đêm bao lâu, có lẽ là mấy canh giờ, cũng có lẽ là mấy ngày, chớp mũi Ti Mệnh hơi động, nàng mở bừng mắt, lập tức dùng thần lực hộ thể, giậm mạnh chân xuống đất một cái lấy đà sau đó bay thẳng về phía bên phải.

Trong bóng đêm vô cùng vô tận bỗng xuất hiện một đạo Phật quang ngăn trở Ti Mệnh tiến về phía trước.

Đều đã đến bước này, Ti Mệnh bày ra bộ dáng người chặn giết người, Phật chấn giết Phật, rút ra Nhất Lân kiếm, húc đầu bổ thẳng về phía Phật quang chắn trước mặt. Thần lực cùng Phật quang kịch liệt va chạm, trong tiếng quát khê của Ti Mệnh, ánh sáng bỗng bắn ra bốn phía. Trước mắt Ti Mệnh chỉ còn lại một mảnh trắng xóa chói mắt.

Ánh sáng dần yếu đi. Một lúc lâu sau Ti Mệnh lấy lại được cảm giác, lúc này nàng mới cảm giác được bản thân đang đứng trên đất.

Thu kiếm lại, xoa nhẹ đôi mắt bị lóa, đợi khi cảm giác choáng váng tán đi, nàng ngẩng đầu nhìn lên thì trông thấy vô số đóa Thượng cổ phong lan nở rộ, đang đung đưa trong gió.

Trong thời gian Ti Mệnh ra sức cố cứu Trường Uyên, trên Cửu Trọng Thiên, hỉ yến của Thiên Đế và Thiên Hậu cũng bắt đầu được bố trí.

Hoa lan là một linh vật thông minh, lại được Ti Mệnh đích thân làm phép, giả làm nàng cho đến giờ phút này cũng chưa bị kẻ nào phát giác.

Nhưng đó chẳng qua là tình huống lúc không có Thiên Đế. Thần lực Thiên Đế tương đương Ti Mệnh, thậm chí còn cao hơn một chút, nếu trong lúc bái đường hấn phát hiện Hoa lan không phải Ti Mệnh, chỉ sợ đến lúc đó, nàng ngay cả cầu xin cũng chưa kịp nói đã bị người ta chôn sống, bóp chết.

Hoa lan trầm nghĩ, bây giờ có lẽ đã đến lúc “thật sự không chịu được nữa” như lời Ti Mệnh đã nói.

Đêm đến, nàng ôm chân thân của mình vào ngực, đang chuẩn bị trốn đến Trường Thắng Thiên tìm kiếm sự che chở, vừa bước ra khỏi cửa, kế hoạch này đã lập tức đổ vỡ. Bên ngoài có hai vị môn thần canh cửa, Hoa lan vừa bước ra đã bị vẻ hung thần ác sát trời sinh của họ dọa cho thiết chút tiểu ra quần.

Nhưng bởi có một chủ nhân lưu manh nên từ nhỏ Hoa lan đã thấy rất nhiều hành vi lưu manh của Ti Mệnh, giờ phút này giả làm chủ nhân cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Lui về phía sau mấy bước, khoe môi treo lên một nụ cười, nàng thành công áp chế sự kinh hoàng trên nét mặt. Hoa lan trấn định liếc mắt nhìn hai vị môn thần một cái, nhú mày hỏi: “Nửa đêm canh ba, các người đứng chỗ này là có mưu đồ gì với bản thân quân?” Bộ dáng tà tà nhú mày, cười lạnh kia quả thực học theo đủ khí chất lưu manh của Ti Mệnh.

Môn thần lập tức chấp tay nói xin lỗi, sau đó giải thích: “Thần quân thứ tội, chúng tiểu thần là được Đế quân đặc biệt phái tới. Ngài nói đại hôn dần tới gần, quyết không để điều gì dơ bẩn vấy nhiễm thân thể Thần quân. Cho nên chúng tiểu thần mới có điểm mạo phạm. Nhưng tiểu thần nhớ rõ, không phải hôm nay đã có tiên tỷ báo qua với Thần quân một tiếng rồi sao.”

Hình như đúng là có chuyện như vậy, bất quá Hoa lan chẳng nhớ gì cả, trong đầu nàng chỉ tràn ngập ý niệm muốn trốn chạy, đầu óc đầu mà quên mấy chuyện lật vạt này.

“Thần quân nửa đêm xuất môn là có chuyện gì quan trọng?” Môn thần hỏi.

Hoa lan ngẩng đầu nhìn vầng trăng trắng giữa trời, ưu thương nói: “Hôm nay trăng đẹp, ta muốn để hoa lan của ta tắm ánh trăng.”

Hoa lan ở trong sân tắm ánh trăng cả đêm, hai vị môn thần cũng đứng canh chừng dùm nàng cả đêm. Đến ngày thứ hai, hoa lan còn đang nghĩ cách chạy trốn, vị đế quân trong truyền thuyết kia thế nhưng lại ở ngày cuối cùng trước lúc thành hôn tìm tới cửa.

Sắc mặt hoa lan xám như tro.

Khoảnh khắc trông thấy nàng, đôi mắt vốn bình tĩnh không chút gợn sóng của Thiên Đế bỗng híp lại đầy nguy hiểm.

“Ti Mệnh đâu?” Hắn quay đầu sang hỏi hai tên môn thần.

Môn thần nghe vậy thì chẳng hiểu thế nào. Nhìn “Ti Mệnh” vẫn đang ngồi trên ghế, lại nhìn sang Thiên Đế, vẻ mặt khó hiểu.

Thiên Đế hừ lạnh một tiếng, khẽ phát tay. Hoa lan ngã thẳng từ trên ghế xuống, khuôn mặt bị phù phép bị biến trở lại như ban đầu.

Hai tên môn thần cực kỳ hoảng sợ. Thiên Đế lạnh lùng nhìn hoa lan, trầm giọng hỏi: “Khi nào thì tráo đổi thân phận? Chủ nhân của người đâu?”

Bị cảm giác áp bách đè nén, sắc mặt Hoa lan trở nên hết sức khó coi, nàng ngã ngồi trên đất, khoe môi run rẩy, đáp: “Mới... Đổi hôm qua, chủ nhân nói thành hôn rồi sẽ không được tự do như trước, nên muốn hạ phạm chơi một chút...”

Ngón tay Thiên Đế khẽ động, cổ hoa lan liền bị bóp chặt: “Nếu không nói thật, lưu người lại cũng vô dụng.”

Hoa lan sợ hãi nhắm chặt hai mắt, cắn răng không thốt lên một tiếng. Nàng tuy là thực vật, nhưng dù sao cũng có ngạo khí của thực vật. Quạt cường hệt như Ti Mệnh...

Thiên Đế lạnh lùng nhìn nàng một hồi, đầu ngón tay thoáng buông lỏng. Hoa lan ôm cổ, há miệng hít thở. Ánh mắt Thiên Đế đảo quanh gian một vòng, cuối cùng dừng lại bên ngoài căn phòng. Lễ vật hắn sai người đưa tới bị chất đống cùng một chỗ, lụa đỏ bọc bên ngoài vẫn còn nguyên, chứng tỏ nàng chưa hề nhìn qua những thứ bên trong. Hắn phục bằng vân cấm đã dệt xong, cô đơn vất ở một bên.

Trong một khoảnh khắc, hắn đột nhiên cảm thấy sắc đỏ kia thật chói mắt.

“Thanh Hạc!” Không chần chừ nửa khắc, hắn cực kỳ giận dữ xoay người, áo bào quét qua mặt Hoa lan, gọi tùy thị Hạc tiên vào, phân phó, “Đem kẻ kia giam lại, điều ba ngàn thiên binh thiên tướng xuống trấn tìm người.”

Hạc tiên từ đầu đến cuối vẫn đứng ngoài cửa nên không biết trong phòng đã xảy ra chuyện gì, nao núng hỏi: “Người Đế quân muốn tìm là...?”

“Ti Mệnh.”

Hai chữ này, có điểm nghiêng rằng nghiêng lợi mới thốt ra được. Hạc tiên kinh hãi, sắc mặt đại biến. Mai đã là ngày đại hôn, hôm nay Ti Mệnh tinh quân lại chạy trốn, này không phải như cho Đế quân, cho Thiên giới một cái bạt tai hay sao.

Lúc này, Hạc tiên bỗng nhớ đến một tin đồn lưu truyền khắp Thiên giới không lâu trước, nói tính tình Thiên Đế khó nắm bắt, lấy ngược đãi kẻ khác làm vui, chính Ti Mệnh tinh quân cũng từng bị...

Chẳng lẽ, Ti Mệnh là sợ sau khi thành hôn rồi sẽ bị Đế quân ngược đãi... Hạc tiên bị ý nghĩ của mình dọa cho đổ mồ hôi lạnh. Theo hầu Thiên Đế đã nhiều năm, hẳn biết rõ tuy rằng nhiều lúc Thiên Đế có chút lạnh lùng, nghiêm khắc, nhưng ngài luôn dùng sự nhân từ để cai trị, đối với mấy chuyện ngược đãi, bạo hành tuyệt đối không có nửa điểm hứng thú. Nếu không Thiên giới cũng sẽ không có đáng về tự do, tản mạn như bây giờ.

Nhưng Hạc tiên là bởi theo hầu Thiên Đế lâu năm nên mới biết rõ sự thật, nhưng còn những thần tiên khác nghe được tin tức này chỉ e sẽ có suy nghĩ này nọ.

Đáy lòng Hạc tiên thở dài một tiếng. Một chiêu này của Ti Mệnh tinh quân không chỉ quạt bay mặt mũi Thiên Đế mà còn hủy đi danh dự của Ngài, huống hồ tin về hôn sự này đã lan ra khắp Thiên giới... Ti Mệnh, ngài thực là tàn nhẫn! Ngó nhìn sắc mặt Thiên Đế, Hạc tiên không dám nhiều lời vội vã lĩnh mệnh rời đi.

Thiên Đế đứng trước điện Khâm Thiên, ống tay áo dài che đi Phượng trâm bị hắn nắm chặt trong tay. Trong miệng Kim Phượng ngậm một viên châu trắng nhỏ, chính là ký ức bị đoạt mất của Ti Mệnh ngưng tụ mà thành.

Phượng trâm bị nắm chặt đến biến dạng.

Ý cười lạnh lùng bên môi Thiên Đế dần ngưng thành một cỗ ý vị chua xót mà bất đắc dĩ: “Cái gì cũng không nhớ, chỉ dựa vào cảm giác cũng muốn trả thù ta sao? Không hổ là Ti Mệnh tinh quân của ta...”

...

Thượng cổ Phong lan mọc khắp mọi nơi, cánh hoa bị gió thổi bay đầy trời, một cánh xẹt qua chớp mũi Ti Mệnh, vừa tiếp xúc với sinh khí đã lập tức hóa thành tro tàn. Ti Mệnh hít phải một ít, ngứa mũi hắt xì một cái.

Không quá để ý mà xoa nhẹ cái mũi, nàng bay qua một sườn núi nhỏ. Hồ nước nửa bên tượng trưng cho âm, nửa còn lại tượng trưng cho dương lẳng lẳng nằm đó, quang cầu màu đỏ xoay tròn trên mặt nước. Ti Mệnh hưng phấn cười to một tiếng, giờ phút này nàng có thể nghe được tiếng trái tim mình đập thành thịch trong lồng ngực.

Đem chiếc chuông bạc lấy từ trên cổ tay Nhĩ Sanh ra, nàng chậm rãi rót thần lực vào trong nó.

Không có chiêu thức dư thừa, nàng hét lớn một tiếng, phi thân tiến lên, thần lực mạnh mẽ xuyên qua chuông bạc nện thẳng xuống quang cầu màu đỏ.

Trong nháy mắt, gió ngừng thổi, cả thế giới như ngưng đọng. Chỉ nghe một tiếng “rắc rắc” nhỏ, bên nước hồ màu đen nứt ra một khe hở nhỏ. Cùng một vị trí, ở nửa bên hồ nước còn lại cũng xuất hiện một khe nứt y như thế. Mặt đất mạnh mẽ rung chuyển, hồ nước khuấy động, gió lớn nổi lên thổi rạp đám phong lan thượng cổ.

Khe hở nứt ra mỗi lúc một lớn, lực phản phệ càng thêm mãnh liệt, Ti Mệnh cắn răng không để tâm đến đau đớn như muốn xé toang thân thể, sống chết đem thần lực rót vào trong chuông bạc.

Khác biệt lớn nhất giữa Nhĩ Sanh và Ti Mệnh có lẽ là ở chỗ, nếu đã quyết định làm chuyện gì đó, Nhĩ Sanh sẽ lỗ mãng lao đầu vào làm, còn Ti Mệnh thì phải có một kế hoạch đâu ra đó đã rồi mới tho lỗ mãng lao đầu vào làm. Chẳng phải do hai người bản chất khác nhau, chỉ là nàng đã sống quá lâu, năm tháng dạy cho nàng nhiều hơn một chút thận trọng mà thôi.

Bị hai luồng sức mạnh kim kẹp giao tranh, chuông bạc hóa thành tro tàn, quang cầu màu đỏ bên phía nước hồ màu đen âm âm chìm xuống, hóa thành những bụi đỏ li ti lơ lửng trên mặt nước. Quang cầu bên nước màu trắng cũng đồng dạng chìm xuống.

Thế giới như bất động trong chốc lát, Ti Mệnh chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn, bầu trời phương xa chậm rãi sụp đổ, thượng cổ Phong lan cũng chỉ trong nháy mắt khô đét, tảng tảng lớn chết đi.

Mắt trận đã bị phá.

Ánh mắt Ti Mệnh sáng lên vinh dự, lòng nàng tràn đầy cảm giác vui sướng, hưng phấn không nói nên lời.

Hồ nước dưới chân gào thét cuộn thành một xoáy nước, Ti Mệnh nhìn xuống, ở sâu trong bóng tối, một thân ảnh quen thuộc dần trở nên rõ ràng. Nàng không tự chủ được cong môi cười. Mới rồi dùng quá nhiều thần lực, lại bị thương đến tâm mạch, lúc này vui mừng quá đỗi khiến huyết khí cuộn cuộn dâng lên cổ họng, trong miệng một trận ngai ngái, Ti Mệnh cúi người nôn ra một búng máu.

Nàng không chút để ý, tùy tay lau đi, nhiễm bẩn một thân y phục trắng tinh. Bước từng bước trầm ổn, nàng lại một lần nữa tiến vào trong bóng tối, dáng vẻ kiêu ngạo như một vị tướng quân vừa trở về từ chiến trường.

Trường Uyên, Trường Uyên, Nhĩ Sanh tới cứu chàng đây.

Sau này chúng ta có thể cùng nhau đi đến cùng trời cuối đất, nhìn hết hồng trần vạn tượng, thế tục phồn hoa, cùng trải qua nhân tình ấm lạnh,...

50. Chương 56

Chương thứ năm mươi sáu: Lấy mệnh tế phong ấn

Có tiếng nứt vỡ, sụp đổ vang lên bên tai. Hắn cuộn tròn thân mình, càng vùi sâu đầu vào thân thể, không để tâm mở mắt nhìn lấy một lần.

Hắn nghĩ, tất cả chỉ là ảo giác, trong Vạn Thiên Chi Khư này đâu thể nào có tiếng động gì. Thẳng đến khi thanh âm vỡ vụn ngày một lớn, tựa như thi nhau ùn ùn kéo đến, kinh tâm động phách, mí mắt Trường Uyên mới giật giật, chậm chậm hé mở đôi mắt ánh kim.

Có... Ánh sáng?

Hắn nâng mi tìm kiếm nơi phát ra ánh sáng. Một tia sáng trắng lóe lên trong không trung, hắn hơi nheo mắt lại. Điểm sáng trắng lớn dần, ánh sáng cũng theo đó mà càng thêm chói mắt. Bóng tối bốn bề tựa như đồ sứ bị rơi xuống đất, vỡ vụn thành từng mảnh. Không khí bên ngoài theo sự sụp đổ của Vạn Thiên Chi Khư chậm rãi tràn vào, Trường Uyên chỉ cảm thấy lực phong ấn bản thân dần yếu đi.

Nơi phát ra ánh sáng xuất hiện một thân ảnh quen thuộc, Trường Uyên mở to mắt, không dám tin vào những gì nhìn thấy.

Nữ tử một thân y phục trắng tinh, dường như xé tan cuồng phong mà chậm rãi đi đến, những lọn tóc dài bay bay theo ống tay áo khiến bước đi của nàng càng thêm ung dung, bình tĩnh, cước bộ giống như đạp phá hết tất cả giam cầm, quả quyết khiến hắn chỉ biết ngẩn ngơ ngắm nhìn.

Tuy ngược sáng nhưng hắn có thể thấy được nụ cười thản nhiên bên môi nữ tử, song thanh âm của nàng lại không hề thản nhiên như thế mà ẩn giấu chút run rẩy kích động, không kiềm chế được.

“Trường Uyên, ta theo lời hứa đến cứu chàng đây!”

Một khắc này, Trường Uyên quên cả hô hấp, giật mình, ngơ ngác.

Bóng tối trong Vạn Thiên Chi Khư dần lui lại phía sau, ánh nắng mặt trời một lần nữa hiện ra trước mắt hắn, bụi bặm phủ trên lân giáp đều bị cuồng phong thổi bay đi hết. Trong lúc chính hắn cũng chưa ý thức được, long thân đã hóa thành hình người. Có lẽ là vì, trong lòng hắn chỉ khi bản thân hóa về hình người mới có thể xứng đôi cùng nữ tử trước mắt mà thôi.

Nàng không cách nào biến thành rồng, vậy để hấn hóa thành hình người là tốt rồi. Kỳ thực hấn không hề để tâm mà nhân nhượng, thậm chí cũng vui vẻ với sự nhân nhượng này.

Vươn tay ra, chạm đến nữ tử, hấn cất giọng, khàn khàn gọi: “Nhĩ Sanh...”

Một đôi tay mềm mại nhẹ nhàng phủ lên mặt, giữ lấy hai má Trường Uyên. Hấn nao nao, thần trí thoáng chốc đã trở lại. Người trước mặt đôi mắt trong veo, thần lực thâm hậu, có sự trầm ổn, hờ hững mà Nhĩ Sanh không có được. Trường Uyên biết, nàng không còn là Nhĩ Sanh của hấn, mà là Ti Mệnh.

Ti Mệnh tinh quân... Trên Cửu Trọng Thiên.

Ti Mệnh chăm chú quan sát gương mặt Trường Uyên, tỉ mỉ đo đạc từ khóe mắt, hàng mi, chiếc mũi đến cánh môi, cuối cùng giống như ngại không xem đủ, nàng vươn tay chạm vào gương mặt hấn. Đúng vậy, nàng nghĩ thầm, dáng vẻ Trường Uyên nên là như vậy: “Trường Uyên.” Khóe môi Ti Mệnh bất giác cong lên, “Quả nhiên, thoát trông chàng tuyệt không thông minh.”

Đôi mắt Trường Uyên sẫm lại, đầu hơi nghiêng về phía sau: “Ti Mệnh...”

Hai chữ này thốt ra có chút cứng ngắc, chứng tỏ trong lòng hấn có khúc mắc. Nhưng đến nước này, khi mà Ti Mệnh đã từ bỏ hết thấy, nàng sao cho phép Trường Uyên lùi bước. Nụ cười bên khóe môi Ti Mệnh càng thêm rực rỡ: “Nhưng không sao, thông minh như ta sẽ yêu người ngốc ngốc giống chàng.”

Nói xong, nàng không thèm phân bua, một tay vòng ra sau, ấn chặt lấy gáy Trường Uyên, tay còn lại giữ nửa bên mặt hấn, sau đó mạnh mẽ áp môi lên...

Trường Uyên chưa từng bị người khác cưỡng ép, Ti Mệnh cưỡng hôn khiến hấn ngây đờ ngay lập tức. Đầu lưỡi Ti Mệnh tùy ý xông vào khuôn miệng hấn, mạnh mẽ công thành chiếm đất, thế như hoành tảo thiên quân, chiếm giữ toàn bộ hơi thở của hấn.

Vị máu nồng đậm trong miệng Ti Mệnh dần lan tỏa, nhất thời hơi thở hai người đều tanh mùi rỉ sắt.

Hơi thở Trường Uyên dần trở nên không ổn định, bắt đầu có chút dồn dập. Hấn muốn đẩy Ti Mệnh ra, nhưng đôi tay dán trên lưng nàng lại vô thức kéo Ti Mệnh sát gần hơn.

Nàng tựa như một thứ độc dược khiến người ta nghiện, càng muốn rời xa lại càng vương vấn. Bàn tay Trường Uyên bắt đầu không nghe theo sự điều khiển mà ôm chặt lấy Ti Mệnh, khiến thân thể hai người càng dán chặt lấy nhau. Hấn dùng toàn bộ sức lực ôm lấy nàng, vòng ôm chặt chẽ như muốn đem người trong lòng khảm sâu vào tận cốt tủy, để bất kỳ ai cũng không thể chia cách họ.

Mùi máu tanh nồng đậm trong miệng khiến hấn giật mình nhớ đến ngày Nhĩ Sanh chết. Nhuộm đỏ y phục hấn, mùi tanh tràn đầy trong khoang mũi mỗi lần hấn hít thở, tất cả đều là máu của Nhĩ Sanh.

Sợ hãi, bi ai, bất lực nhưng lí trí lại bình tĩnh đến chết tiệt.

Không ai biết, trong khoảnh khắc ấy, hấn cảm thấy hô hấp khó khăn đến nhường nào. Trái tim đau đớn tựa có người bóp nghẹt, kinh mạch toàn thân cũng như đứt đoạn thành từng khúc. Hấn bất giác đem Ti Mệnh ôm càng chặt hơn. Cảm giác lạnh lẽo, cứng ngắc lần cuối ôm Nhĩ Sanh, hấn không sao quên được. Mà người trước mặt hấn đây còn có thể mạnh khỏe, tràn đầy sức sống như vậy.

Đã là rất may mắn...

Vị mặn chát dần len lỏi vào nụ hôn sâu gần như cắn xé, chẳng biết từ khi nào, gương mặt Ti Mệnh đã ướm đầm lệt.

Là một người kiên cường, song ở trước mặt Trường Uyên, nàng lại nhịn không được lộ ra sự yếu đuối của bản thân. Có lẽ, nụ hôn tanh nồng vị máu này đã chạm đến sự tuyệt vọng lẫn bối rối chôn sâu dưới đáy lòng nàng.

Suýt chút nữa... Chỉ suýt chút nữa thôi, họ sẽ không còn được gặp lại nhau.

Ti Mệnh càng lúc càng không khống chế được những giọt nước mắt, môi lưỡi giao hòa mỗi lúc một quẩn quýt, si mê, khó có thể tách rời. Không biết dây dưa như thế bao lâu, tựa như cảm xúc mãnh liệt trong lòng đã chiếm được an ủi, Ti Mệnh cuối cùng cũng thu lại thể công, chậm rãi rời khỏi lãnh địa của Trường Uyên.

Song nàng vẫn cọ mặt vào má hần như cũ, hơi thở dồn dập của cả hai như quyện lại thành một. Đường như họ vừa trải qua một chuyện khiến người khác trông thấy cũng phải mặt đỏ tai hồng.

Đột nhiên phục hồi lại tinh thần, đầu ngón tay Trường Uyên cứng đờ. Giật mình nhớ đến lời Nhĩ Sanh nói khi trước, rằng hần chỉ có thể có một mình nàng mà thôi, Trường Uyên bỗng thấy trái tim đau nhói, vô cùng hối hận mà lui lại phía sau. Nhưng Ti Mệnh vẫn cường ngạnh ấn chặt ót hần, không để Trường Uyên có dịp lui lại. Một lọn tóc bị nàng không khách khí túm chặt lấy khiến hần đau đến nhú máu.

Không còn phong ấn của Vạn Thiên Chi Khư trói buộc, thần lực của Trường Uyên đã khôi phục được hơn nửa. Lấy năng lực của hần, đánh văng Ti Mệnh ra là chuyện hết sức dễ dàng, thế nhưng bản thân hần lại luyến tiếc, vì vậy chỉ có thể âm thầm day dứt trong lòng, bởi hần phụ Nhĩ Sanh...

Ti Mệnh khẽ liếm dọc theo bờ môi hần, giọng nói có chút khàn khàn: “Trường Uyên, Trường Uyên, bất kể là Ti Mệnh hay Nhĩ Sanh, không phải đều chỉ là một hồn phách này thôi sao... Vì có gì chàng không chịu hiểu?”

Trường Uyên khẽ than nhẹ một tiếng: “Nàng là Ti Mệnh tinh quân...” Ở trên Cửu Trọng Thiên còn có một người nàng quyến luyến sâu đậm.

“Đã không phải nữa rồi.” Ti Mệnh nhẹ giọng nói, giống như an ủi, giống như thề ước, “Nếu có thể, ta chỉ mong vĩnh viễn là Nhĩ Sanh ở thôn sơn nhỏ trong núi, vào một ngày đẹp trời nào đó tình cờ gặp được một nam nhân tên là Trường Uyên, hai người chúng ta... Đến già không rời.”

Một câu “đến già không rời” này giống như tầm xuân phun tơ, từng chút, từng chút bao lấy hần, thành một cái kén, tránh không được, trốn chẳng thoát.

Hần nghĩ Ti Mệnh nói vậy cũng đúng, nàng và Nhĩ Sanh vốn là cùng một người. Dù thay đổi thể xác nhưng linh hồn vẫn là nàng, nhưng chỉ một hồn phách của nàng thôi cũng đủ khiến thần hồn hần khuynh đảo.

Ti Mệnh lơ đãng nói: “Ta đoán, lúc còn là Nhĩ Sanh, chàng nhất định giữ một vị trí rất quan trọng trong lòng ta. Nếu không, sau khi mất đi mấy phần ký ức, chỉ qua những câu chữ trong một cuốn mệnh bộ tình cờ đọc được, ta như thấy được bóng dáng chàng, một người ta chẳng có lấy chút ấn tượng, để rồi bất chấp tất cả, chạy đến đây...” Nói đến đây, nàng bật cười chua xót, thần sắc càng thêm nhợt nhạt, “Cứu cái ngạ quỷ[91] như chàng. Ta như vậy sao còn là Ti Mệnh tinh quân vẫn luôn tâm tâm niệm niệm thích Thiên đế.”

[91] Ngạ quỷ: Hay quỷ đói, là cách gọi của dân gian chỉ những con ma hay linh hồn phiêu dạt không nơi nương tựa, không người thờ cúng hoặc chết vì đói khát bệnh tật mà theo quan niệm một số nước thì các cô hồn không (hoặc chưa) được cõi nào tiếp nhận, những vong hồn vất vờ, không có ai là thân nhân trên trần gian cúng bái.

Trường Uyên ngắt ra, hỏi lại: “Quên ta sao?”

Đôi mắt Ti Mệnh tối lại: “Đó là...”

Còn chưa nói hết câu, bỗng nàng nghe thấy một tiếng nổ lớn, rung chuyển cả đất trời. Bầu trời Vạn Thiên Chi Khư vốn như một món đồ sứ nứt vỡ, sụp xuống dần đến phía sau lưng Trường Uyên bỗng ngừng lại, đêm đen một lần nữa chậm rãi phủ lên hết thảy. Ti Mệnh giật mình kinh ngạc. Trường Uyên cũng theo bản năng ôm chặt nàng trong ngực, đôi mắt ánh kim sắc bén đảo qua bóng tối phía sau, nhú máu nói: “Có người kết lại phong ấn.”

Ti Mệnh cả kinh nói: “Kết giới này do trời đất hình thành, một khi bị phá, sao có thể kết lại?” Chợt nhớ đến một khả năng, sắc mặt nàng bỗng trở nên khó coi: “Huyết tể?”

Muốn kết lại kết giới của thiên địa trừ phi dùng mệnh tể phong ấn.

Trường Uyên gạt đầu, ánh mắt chuyển đến trên người Ti Mệnh. Nghĩ ngợi hồi lâu, hần mới chần chừ hỏi: “Nàng tới cứu ta ra ngoài sao?”

“Không thì còn làm gì?”

Hần hơi mím môi, dáng vẻ thoát nhìn vô cùng vui vẻ, đáp: “Chúng ta cùng nhau ra ngoài.”

Kim quang lóe lên, Trường Uyên hóa lại thân rồng, mang theo Ti Mệnh ngồi trên Long Giác rời đi, bỏ lại bóng tối vô cùng vô tận một lần nữa trở về với Vạn Thiên Chi Khư.

Ti Mệnh không biết, một khắc kia lúc nàng phá vỡ phong ấn của Vạn Thiên Chi Khư, Hoang Thành Vô Cực cũng bắt đầu sụp đổ. Phong ấn không còn, kết giới bên ngoài che chắn cho nơi này cũng biến mất, cửa vào Hoang Thành lập tức lộ ra trên khoảng trời cấm địa của Vô Phương. Tất cả mọi người đều không biết rõ nội tình vì vậy vô cùng hoảng sợ.

Nữ Oán mở rộng cổng thành, thả hết những kẻ ở bên trong ra. Nhìn thế giới bên ngoài hiện ra sau cánh cửa, những “tội nhân” bị giam giữ lâu ngày trong Hoang Thành như cảm thấy sợ hãi, bất an mà ngược lại càng lùi sâu vào bên trong. Cửa thành mở ra, có kẻ mừng rỡ như điên, có người ngược lại vô cùng buồn bã.

Nhưng những điều này Nữ Oán đã không còn quan tâm nữa. Những đầu ngón tay nàng đã bắt đầu hóa thành cát vàng. Lực phong ấn từ thượng cổ biến mất nhanh thế nào, nàng là người cảm nhận rõ hơn ai hết.

Như vậy cũng chẳng sao, nàng trầm nghĩ, cùng lắm thì lại nhập vào vòng luân hồi thêm lần nữa, quên đi hết kiếp này. Bất sinh bất tử qua mấy trăm năm, nàng mệt mỏi rồi, không muốn tiếp tục oán hận nữa.

Trong thành, mỗi người đều ôm trong lòng những suy tính khác nhau, người đi cứ đi, người ở cứ ở. Nữ Oán nâng vảy, xoay người trở về gian phòng nhỏ có tấm bia đá chính tay nàng lập, táng cho hai người còn chưa chết. Trên huyết bia không phải không có chữ, chỉ là chữ chồng lên chữ, dày đặc, kín mít, đem bia mộ nhuộm thành màu máu, đương nhiên là không thể thấy.

Nhìn những ngón tay đã hóa thành cát vàng, Nữ Oán trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nâng tay, viết lên bia mộ bốn chữ mà mấy trăm năm qua nàng đã viết đi viết lại vô số lần.

Cát vàng lưu lại những vết tích rõ rệt trên sắc đỏ của bia mộ, mỗi đường mỗi nét quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, chỉ là nhìn bốn chữ này, Nữ Oán giật mình phát hiện, khi trước chỉ cần khẽ lẩm nhẩm mấy chữ này trong miệng, nàng cũng có thể bật cười, nhưng nay thì không, tâm nàng đã như làn nước lặng, không còn chút dao động.

“Trường An” “A Vu”.

Qua nhiều năm như vậy, thì ra nàng đã sớm buông tay.

“Trường An, A Vu... Cuối cùng cũng chỉ là dĩ vãng, tan biến theo làn mây.” Thanh âm Nữ Oán vẫn lạnh lẽo như thế, nhưng lúc này, bất cứ ai cũng có thể nghe ra tiểu ý trong lời nói của nàng.

Lực phong ấn tiêu tán rất nhanh, chỉ phút chốc, ngay cả chút khí lực để ngồi thẳng người cũng không còn, nàng đành tựa người lên tấm huyết bia, từ từ nhắm mắt lại.

Chính vào lúc này, Nữ Oán chợt nghe thấy một tiếng nổ lớn, sau đó khí lực dần trở lại trong thân thể nàng. Từ trong thâm tâm, Nữ Oán có chút kinh hãi, bỗng nghĩ đến một khả năng, sắc mặt nàng lập tức trắng bệch. Cũng không biết lấy đâu ra khí lực, nàng đứng bật dậy chạy về phía cổng thành.

Trong thành, cát vàng bay đầy trời, nam tử nàng từng yêu say đắm dùng kiếm đâm sâu xuống đất, má ản như thiêu đốt giữa ản đường hắc, máu tươi từng đường uốn lượn nhỏ xuống đất. Nhưng ánh mắt nam tử sáng ngời, phảng phất như vẫn còn là vị thượng tiên Lưu Ba năm xưa. Trong đôi mắt đen, sâu thẳm phản chiếu rõ rệt hình bóng nàng một thân hồng y.

“A Vu.” Thanh âm hắc có chút run rẩy, vươn tay về phía nàng, hắc khế gọi: “Lại đây, cùng ta trở về.”

Trở về? Trở về đâu...

Giữa hai người đâu còn đường để lui.

Khóe môi Nữ Oán khẽ giật giật, oán khí ngưng tụ vây lấy thân thể nàng, nhưng Nữ Oán vẫn mỉm cười nói: “Chàng nhất định phải đến tìm ta.”

Trường An ngẩn ngơ nhìn Nữ Oán một thân hồng y dần dần hóa thành những hạt cát vàng. Làn gió khẽ thổi qua khiến mặt mũi nàng trở nên mơ hồ: “Kiếp này đã tận, chờ sau khi ta uống canh Mạnh Bã, bước qua cầu Nại Hà, quên đi tất cả, đầu thai chuyển thế, kiếp sau, chàng nhất định phải tới tìm ta.”

“Lúc đó, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa.”

Thanh âm nàng dần biến mất theo làn gió trong Hoang Thành, tựa như chính thân thể nàng cũng đã hòa với cát vàng bay đầy trời, không còn thấy bóng dáng.

Từng làn oán khí màu xám thoát ra khỏi những hạt cát, đó chính là oán khí của nữ tử khắp thiên hạ tiềm ẩn trong thân thể Nữ Oán bấy lâu nay. Tiếng gào thét thê lương, tiếng khóc than sâu muộn, tiếng gọi chồng gọi con vang vọng khắp bốn bề, quẩn quanh trong không gian, hồi lâu vẫn chưa tan biến hết.

Nỗi oán hận của những cô gái này từ đâu mà ra? Nếu không vì nhớ nhung làm sao sinh ra oán hận? Cũng chẳng phải chính vì yêu nên mới kết thành hận hay sao?

Ngẩn ngơ nhìn oán linh lượn lơ đầy trời, Trường An giật mình nhận ra, hai người họ đi đến bước đường này, tất cả không phải đều do chính hắn sao?

Trong nháy mắt, hắn không còn hận trời đất bất nhân, hận bản mệnh cách lãnh bạc của Ti Mệnh. Hắn chỉ hận chính mình, vô cùng hối hận.

51. Chương 57

Chương thứ năm mươi bảy: Đồ ngốc

Ti Mệnh đào hôn, hơn nữa còn ngay trước hôn lễ với Thiên Đế một ngày.

Tin này vừa loan ra đã khiến không ít thần tiên đến tham dự hôn lễ choáng váng. Trên đời này lại có nữ nhân không màng đến ngôi vị đế hậu, nếu chỉ thế thì cũng còn đỡ, đằng này, nữ nhân ấy lại không phải ai khác mà chính là Ti Mệnh tinh quân, người vẫn thầm thương trộm nhớ Thiên Đế bấy lâu nay! Càng khiến chúng thần không đoán ra nổi chính là thái độ của Thiên Đế. Chịu nổi nhục lớn như vậy nhưng Thiên Đế lại chỉ thần nhiên phân phó một câu hoãn cưới, lệnh cho kẻ dưới an bài lộ trình ra về cho chúng thần, còn bản thân thì trở về Thiên Cung không lộ diện thêm lần nào. Mà hắn cũng không nói hoãn hôn lễ đến bao giờ.

Ti Mệnh phạm tội khi quân, dù bị trói đến tỏa cốt dương hồi[92] trên Tru Tiên Đài cũng không chuộc đủ, thế nhưng Thiên Đế lại vẫn muốn cưới nàng?

[92] Tỏa cốt dương hồi: Nghiền nát xương cốt thành tro bụi.

Nhất thời, chúng thần đều cảm thấy thế giới này thật không chân thực.

Cửu Trọng Thiên bỗng chốc trở nên vô cùng nóng nảy. Đâu đâu cũng thấy có người bàn tán, nghe ngóng tin tức về vị vương giả tôn quý bậc nhất Thiên Giới trước nay vẫn luôn thanh lãnh, bình đạm.

Tam Sinh và Mạch Khê đang trên đường đến dự hôn yến, giữa đường tình cờ gặp được Văn Khúc tinh quân. Sau khi nghe Văn Khúc thuật lại mọi chuyện, Tam Sinh ngẩn người một lúc lâu, sau đó vỗ tay, cười lớn nói: “Ha ha ha!!! Nền như thế, cái tên Thiên Đế cao ngạo kia bị đập một vỏ vào mông như thế chắc chắn đau phải biết!”

Vũ Khúc nghe vậy liền toát mồ hôi lạnh, chỉ sợ bị ai đó trên Thiên Cung nghe được, rồi lại bị Thiên Đế trách phạt. Hắn khó khăn lắm mới bật ra được hai câu, sau đó lập tức chấp tay cáo biệt, chỉ sợ lại nghe thêm mấy câu kinh người nữa của Tam Sinh.

Mạch Khê nghe vậy hơi nhú mày. Theo suy đoán của hắn, nếu Ti Mệnh xuống trần thì chắc chắn là do nhớ ra cái gì đó, với tính tình Ti Mệnh, nàng ta nhất định sẽ đến Vạn Thiên Chi Khư cứu Thần Long kia. Nhưng muốn cứu Thần Long ra, trừ khi phá bỏ phong ấn của Vạn Thiên Chi Khư, còn không thì chẳng có cách nào khác. Mà phong ấn của trời đất há chỉ dựa vào thần lực của Ti Mệnh liền có thể phá bỏ... Nghĩ tới điểm gì đó, hắn thoáng giật mình, quay đầu nghiêm mặt hỏi Tam Sinh: “Ngoài bìa cuốn mệnh cách nàng tình cờ đọc được, Ti Mệnh đã viết bốn chữ gì?”

Tam Sinh vuốt cằm ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói: “Hình như là “Long hồi thiên địa” thì phải.”

Nếu muốn rồng trở về trong trời đất nhất định phải khiến thế gian này không còn thứ gì tiếp tục trói buộc Thần Long...

Sắc mặt Mạch Khê trầm xuống: “Ti Mệnh muốn hủy Vạn Thiên Chi Khư.”

Tam Sinh vốn đang vui vẻ nghe vậy nét mặt cũng thoáng đổi sắc: “Hủy Vạn Thiên Chi Khư sẽ tổn hại đến âm đức a! Sẽ bị trời phạt...”

Nàng còn chưa nói hết câu, chợt nghe có tiếng chuông bi ai, trầm thấp mà hùng hậu vang vọng khắp chín tầng trời. Những kẻ tiên lực kém cỏi giống như bị nhiếp hồn, phủ phục xuống dập đầu lễ bái.

Tam Sinh cảm thấy có chút khó thở liền bám chặt lấy cánh tay Mạch Khê: “Chuông gì mà bi ai như tiếng khóc than vậy? Lễ nào là Đông Hoàng Chung? Thần khí thượng cổ vì ai mà tấu chuông tang?”

“Chỉ sợ Ti Mệnh đã hủy đi Vạn Thiên Chi Khư.” Mạch Khê trầm giọng nói, “Vạn Thiên Chi Khư đã có từ khi tạo nên trời và đất, mặc dù ở bên ngoài phạm vi Tam giới nhưng vẫn có mối liên hệ chặt chẽ với trời đất, nay Vạn Thiên Chi Khư bị hủy, trời đất, vạn vật đương nhiên đều cảm thấy đau thương.” Ti Mệnh đào hôn, Thiên Đế dù giận dữ cũng vẫn còn có thể nương tay, chừa cho nàng một con đường sống, nhưng hiện giờ nàng lại làm rối loạn trật tự thiên địa, với tính cách chính trực của Thiên Đế, chắc chắn hắn sẽ không tha cho Ti Mệnh. Chỉ e nàng ta còn chưa bị trời phạt, Thiên Đế đã đích thân ra tay xử lý.

Tam Sinh cả kinh nói: “Nàng ấy đi cứu Thần Long sao? Không phải trí nhớ của nàng ấy đã bị Thiên Đế đoạt mất rồi ư...”

Mạch Khê lắc đầu nói không biết, trong lòng lại vướng bận một vấn đề khác: “Những ngày gần đây, tàn dư của Ma giới lại bắt đầu có động tĩnh, lần này Vạn Thiên Chi Khư bị hủy, nguyên khí trời đất nhất định cũng chịu ảnh hưởng, không chừng bọn chúng sẽ nhân cơ hội này mà tạo phản...”

Ngón tay Tam Sinh khẽ run rẩy, nàng sợ nhất nghe từ miệng Mạch Khê chủ đề “chiến tranh”. Có một số chuyện mặc dù đã qua đi, nhưng những cảm xúc vẫn còn khắc sâu trong lòng, giống như một bóng ma, giờ phút phút rình rập chờ cơ hội nhảy xổ ra dọa người.

Nhận thấy sự bất an của thê tử, Mạch Khê xoa đầu nàng, cười an ủi: “Đừng lo, đây chỉ là suy đoán của ta mà thôi.”

Khó có dịp Tam Sinh trở nên nghiêm túc, nàng chăm chú nhìn Mạch Khê, nghiêm mặt nói: “Mạch Khê, trước kia ta luôn nghĩ, chàng đi đâu ta theo đó, chàng ở chỗ nào ta cũng ở chỗ đó, nhưng, bây giờ ta không cách nào đi cùng với chàng được.” Nàng bắt lấy cánh tay Mạch Khê, đặt bàn tay hắn lên bụng mình, “Hiện tại chàng không còn có mình chàng, ta cũng không còn có mình ta, hai chúng ta còn có sinh linh nhỏ này, cho nên, mặc kệ sau này Tam giới có thể nào, chàng nhất định phải trở về.”

Cách một lớp vải, chạm đến nơi mềm mại ấy, đáy lòng Mạch Khê cảm thấy ấm áp, hắn thả lỏng mình, nhẹ giọng nói: “Ừm, đây là chuyện đương nhiên.”

Đông Hoàng Chung tấu lên những hồi chuông tang thương, lan tỏa mỗi lúc một xa, truyền vào cả trong Thiên Cung.

Phượng Trâm trong tay nháy mắt hóa thành bột phấn, trên đỉnh Thiên Cung, Thiên Đế lạnh lùng nhìn những hạt bụi phấn mang theo cả ký ức của Ti Mệnh bay lả tả trong không khí, cùng tiếng chuông Đông Hoàng uy nghiêm chậm chậm bay về phương xa.

“Được, được lắm...” Thiên Đế cười lạnh, “Lại muốn đoạn tuyệt tất cả.”

“Người đâu.”

Hạc tiên lặng lẽ xuất hiện sau lưng Thiên Đế, cung kính cúi lạy: “Đế quân.”

“Nghịệt Long thượng cổ trốn khỏi Vạn Thiên Chi Khư, lệnh ười vạn thiên binh thiên tướng xuống trần tróc nã. Ti Mệnh tinh quân phá hủy kết giới của thiên địa, tự ý thả Nghịệt Long, bị thu lại Thần cách, nhốt vào...” Thanh âm của hắn ngưng lại một chút, sau đó quả quyết nói: “Đem áo giáp của trẫm ra đây.”

Hạc tiên giật mình sửng sốt: “Đế quân?”

“Trẫm thân chinh đi bắt nàng ấy.”

Từ “nàng” này Thiên Đế nói có điểm hàm hồ, khiến Hạc tiên không rõ Thiên Đế là muốn bắt “hắn” hay là “nàng”[93].

[93] Từ Thiên Đế nói là từ [tā] tức đại từ nhân xưng ngôi thứ ba số ít chỉ phái nữ. Nhưng từ này đồng âm với từ [tā] tức đại từ nhân xưng ngôi thứ ba số ít chỉ phái nam, cho nên Hạc tiên không rõ ý Thiên Đế, là muốn bắt nàng-tức Ti Mệnh, hay hắn-tức Trường Uyên.

Hạc tiên không dám hỏi nhiều, vội vã lĩnh chỉ lui xuống.

Bụi phấn mang theo trí nhớ của Ti Mệnh không biết đã bị gió thổi đến nơi nào, Thiên Đế lạnh lùng mỉa mai: “Ta muốn tận mắt nhìn xem, rốt cuộc nàng thâm tình đến mức nào.” Hắn xòe tay ra, trong lòng bàn tay dần hiện lên một ấn chú nhàn nhạt.

Đó là ấn chú hắn hạ xuống lúc Ti Mệnh vẫn còn là Nhĩ Sanh. Ti Mệnh xuống trần, suy nghĩ không chín chắn, rất dễ bị Ma tộc cám dỗ. Nếu Ti Mệnh nhập ma, hắn có thể quyết đoán động thủ giết nàng, để đề phòng thần lực của Ti Mệnh rơi vào tay Ma tộc. Sau khi Ti Mệnh trở về Thiên giới, hắn vốn định sẽ gỡ bỏ ấn chú trong đêm nay, không nghĩ bây giờ lại phải lôi ra sử dụng...

Thiên Đế khép mắt lại, thần sắc trên mặt không rõ là giận dữ hay bi thương.

Lúc này, Ti Mệnh đang thoải mái khoan khoái ngồi trên Long Giác, ngắm nhìn những vật nặng xuyên qua biển mây phía xa, không hay biết tới Thiên Giới vì chuyện của nàng mà huyền não không thôi. Cảnh vốn nhìn quen cả trăm năm, giờ phút này, lần đầu tiên nàng mới cảm nhận được vẻ đẹp của nó.

“Trường Uyên.” Ti Mệnh vỗ nhẹ vào đầu rồng bên dưới, hỏi: “Trước kia chàng với ta đã từng ngắm nhìn cảnh sắc như vậy sao?”

Trường Uyên trầm mặc hồi lâu mới đáp: “Còn chưa kịp, chúng ta... Luôn thực lãng phí thời gian.”

Ti Mệnh vuốt ve Long giác cười mà nói: “Không sao, Đại Hắc Long, tương lai chúng ta còn dài mà.”

Đang nói, Trường Uyên bỗng hơi cúi đầu, thân rồng lao lên nhập vào bên trong tầng mây. Ti Mệnh chỉ thấy rất nhiều bụi phấn màu vàng xẹt qua trước mắt, sau đó đầu nàng có chút đau. Nhắm mắt lại, xoa nhẹ huyệt Thái Dương, trong đầu nàng bỗng xuất hiện gương mặt tươi cười của một cô gái, người này... nàng biết, đó — là Nhĩ Sanh.

Ngay sau đó, rất nhiều đoạn hồi ức tựa như thủy triều dâng, ào ạt xẹt qua tâm trí Ti Mệnh.

Là những tháng ngày tịch mịch bầu bạn cùng Trường Uyên trong Vạn Thiên Chi Khư, là những buồn vui hờn giận khi còn ở chốn nhân gian, còn cả những nỗi đau giằng xé tận cõi lòng, đến cuối cùng chỉ còn câu nói “Ta sẽ luôn ở bên nàng” bình bình đạm đạm của Trường Uyên văng vẳng bên tai...

Nam nhân này luôn ăn nói vụng về, không biết nói những lời đẹp lòng người khác, nhưng chỉ mấy chữ này thôi cũng đủ khiến nàng cảm động đến rơi lệ.

Nàng nằm sấp xuống, tựa má vào lân giáp trên đỉnh đầu Trường Uyên, tùy ý để những hồi ức mới quay trở lại quấy rầy dòng suy nghĩ.

Ánh dương chói mắt xuyên qua biển mây, ấm áp phủ lên hai người. Trường Uyên chở Ti Mệnh du đãng hồi lâu, cuối cùng mới hỏi: “Trí nhớ, mất đi như thế nào?”

Sau khi trở lại hình rồng, thanh âm của Trường Uyên trở nên hùng hậu hơn nhiều. Lúc nói chuyện, ngữ điệu của hắn vốn đã không bộc lộ nhiều cảm xúc, lúc này đây càng khiến người nghe có cảm giác lạnh nhạt, nhưng Ti Mệnh biết, khi hỏi câu này hắn đã rất thận trọng, giống như sợ chạm đến những điều khiến nàng không vui. Ti Mệnh rầu rĩ đáp: “Có lẽ là bị Thiên Đế trộm đi.”

Trường Uyên trầm mặc: “Chúng ta đi cướp về.”

Chuyện lên trời đối địch với các thần mà hắn nói như chẳng phải chuyện lớn gì vậy. Vành mắt Ti Mệnh đỏ lên, tức giận mà hung hăng vỗ vỗ đầu hắn: “Có đơn giản như vậy sao!”

Trường Uyên ngoan ngoãn im lặng nghe trách mắng.

“Đồ ngốc.” Ti Mệnh ngăn lại xúc động dâng lên trong lòng, nói: “Chàng nói gì đi chứ!”

“Ừ.”

“Đồ ngốc.”

“Ừ.”

“Sau này con đầu lòng của chúng ta đặt tên là đồ ngốc cũng được lắm.”

Trường Uyên trầm mặc, than khẽ một tiếng: “Nhĩ Sanh, tên này thực thiếu đạo đức.”

Thật lâu sau cũng không thấy Ti Mệnh tiếp tục nói chuyện, Trường Uyên mới đột ngột ý thức được cái tên mình vừa gọi, nhất thời cũng trầm mặc. Ti Mệnh hít vào mấy hơi thật sâu, mới lên tiếng: “Đại Hắc Long, chàng cảm thấy khó chịu sao? Nhĩ Sanh vẫn là Ti Mệnh, Ti Mệnh vẫn là Nhĩ Sanh...”

Trường Uyên không đáp, vẫn chỉ trầm mặc.

“Chẳng sao cả.” Ti Mệnh vẫn đang áp mặt vào lân giáp Trường Uyên, trên mặt toàn là nước mắt, “Đều là ta mà thôi, người ta thích là chàng, người chàng thích cũng chỉ là ta thôi.”

Vật nặng mờ ảo chiếu lên lân giáp màu đen trên người Hắc Long lóe ra những tia quang mang kỳ dị. Sau một hồi trầm mặc, Trường Uyên thở dài một tiếng, nói: “Ta biết.”

Nước mắt nước mũi tèm lem khắp khuôn mặt Ti Mệnh, nàng bực bội ngồi phất dậy, hung hăng đâm vào Long Giác, “Vậy chàng còn bày ra dáng vẻ thâm trầm như vậy làm chi! Miệng chàng đâu rồi, vì sao không nói lời nào!”

“Bởi vì...Ta không biết phải gọi nàng thế nào, ta không biết nàng thích gọi tên nào.”

Ti Mệnh quệt nước mũi lên Long Giác, nhỏ giọng nói: “Đồ ngốc.”

Trường Uyên thành thật đáp: “Ừ.”

Hắn không phải là kẻ biết nói lời ngon tiếng ngọt, cho nên mới ngốc nghếch không biết mở miệng gọi thế nào.

Bởi vì thực để ý đối phương, cho nên dù là chuyện nhỏ đến đâu cũng vô cùng để ý.

52. Chương 58

Chương thứ năm mươi tám: Đại kết cục (Thượng)

Sự khôi phục kỳ lạ của kết giới Vạn Thiên Chi Khư khiến Ti Mệnh có chút bất an. Nàng và Trường Uyên tùy ý ngao du trong trời đất mấy ngày, hai người bàn bạc một hồi, cuối cùng quyết định đến cấm địa Vô Phương nhìn qua một chút. Vạn Thiên Chi Khư và Hoang Thành Vô Cực có mối liên hệ chặt chẽ với nhau, nếu có biến cố, đích thị sẽ cùng xảy ra ở cả hai nơi.

Họ quay trở lại Vô Phương đúng vào lúc linh lực vốn có của nơi này suy yếu mạnh, có lẽ do Hoang Thành Vô Cực bị hủy đã tổn hại nghiêm trọng đến nguyên khí của trời đất. Vô Phương lúc này đã thành một tòa không sơn, tất cả đệ tử Vô Phương đều đã xuống núi trốn nã những tên ác đồ chạy ra khỏi Hoang Thành Vô Cực còn ôm trong mình dã tâm nguy hại thế gian, ngay cả Trường Vô cũng tự mình xuất thủ.

Trong lòng Ti Mệnh có chút áy náy, nhưng nhìn sang Trường Uyên đứng bên cạnh, nàng lại cảm thấy mặc kệ bản thân làm ra chuyện ác gì, chỉ cần cứu được Trường Uyên, tội lỗi nàng nguyện dần dần chuộc sau.

Ôm lấy cánh tay Trường Uyên, nàng dụi dụi đầu nói: “Nếu có một ngày chàng dám phụ ta, ta sẽ...” Nàng vốn định thốt ra một câu ngoan độc, nhưng đến cuối cùng lại chỉ yếu ớt nói: “Ta sẽ không tiếp tục để ý đến chàng nữa!”

Trường Uyên giật mình, mặt mày xuất hiện mấy phần tiếu ý: “Đó quả thực là sự trừng phạt nghiêm khắc nhất.”

Một đường đi thẳng đến cấm địa Vô Phương, Ti Mệnh nhìn cảnh tượng trước mắt không khỏi ngẩn ngơ.

Cửa lớn của Hoang Thành lộ rõ trên đáy hồ khô cạn trong cấm địa, cửa thành bị phá, cuồng phong mang theo cát vàng bừa bãi tàn sát khắp thành.

Mà bên trong cửa thành, có một nam tử mặc xiêm y màu thiên thanh đang nửa quỳ trên mặt đất. Bóng lưng người nọ vững vàng mà cô tịch, sống lưng thẳng tắp tựa như muốn chống đỡ cả thiên địa. Máu tươi trên người hắn nhỏ xuống nhuộm đỏ cả một mảng đất lớn, trong lớp lớp cát vàng bay đầy trời, hình ảnh này thoạt trông phá lệ ghê người. Ti Mệnh còn nghĩ, tất cả máu trong cơ thể hắn dường như đã chảy ra hết.

Chậm rãi đi về phía trước, cho đến khi đứng trước mặt người nọ, Ti Mệnh nao nao, lại lùi về phía sau mấy bước.

Trường Uyên ở phía sau vừa hay đỡ được nàng, nhìn nam tử quỳ gối trước mặt, hơi thở đã tuyệt nhưng đôi mắt vẫn mở trừng, hần xoa đầu Ti Mệnh, vỗ về: “Đừng sợ.”

Như bỗng nghĩ tới điều gì, Ti Mệnh quay đầu nhìn về phía cát vàng bay đầy trời. Cuối cùng nàng cũng biết có điểm nào không đúng. Nữ Oán là thành chủ, oán khí vô cùng vô tận của nàng vốn bao phủ khắp Hoang Thành, mà nay cỗ oán khí ấy lại hoàn toàn biến mất. Sắc mặt Ti Mệnh trắng bệch, nàng khẽ thì thào: “Khó trách lúc trước nàng ta dễ dàng đồng ý như vậy, thì ra là một lòng muốn chết.”

Quay đầu nhìn Trường An dù chết vẫn không nhắm mắt, nàng nói: “Người vì cứu nàng mà lấy mệnh tế phong ấn... Nếu nàng nhìn thấy, mặc kệ bao năm qua có bao nhiêu oán hận, đáy lòng cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc.” Ti Mệnh tiến về phía Trường An, đôi tay nhẹ nhàng vuốt mắt cho hắn, để Trường An có thể nhắm mắt, “Nếu ta là Nữ Oán, chắc chắn ta sẽ tha thứ cho người. Kiếp sau nếu hai người có gặp nhau, người nhất định phải quý trọng và đối xử thật tốt với nàng ấy.”

Thu tay về, nhìn Trường An một thân đầy máu mà vẫn quật cường không chịu ngã xuống, Ti Mệnh giật mình nhớ lúc bản thân còn là Nhĩ Sanh. Lần đầu Nhĩ Sanh gặp Trường An, hắn là một tiên nhân mặc trường bào lam nhạt, nét mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, dáng người mảnh khảnh, cao thẳng như trúc.

Cho đến nay cũng chưa tính là quá lâu, thế nhưng lại đã qua cả một kiếp người.

Nàng xoay người, Trường Uyên vẫn thản nhiên đứng sau lưng nàng như cũ. Ti Mệnh cười nhẹ nói: “Trường Uyên, chúng ta thiếu nợ không ít đâu, phải làm sao bây giờ?”

“Vậy thì chúng ta cùng nhau trả nợ.”

“Ừ, vậy chàng nói xem, ngoài Trường An và Nữ Oán, đóa lan nhỏ bị ta ném ở Thiên giới, còn có...”

“Ti Mệnh, chúng ta hẳn nên đi đòi nợ trước, tên Thiên Đế kia...” Ánh mắt Trường Uyên đánh lại, “Nên chém.”

Ti Mệnh hơi sững sốt, lập tức nở nụ cười: “Nếu hắn không chọc đến chúng ta, chúng ta cũng chẳng thèm đi chọc hắn làm gì.” Ti Mệnh còn chưa nói xong, chợt thấy tầng tầng mây đen ùn ùn kéo tới trên bầu trời bên ngoài Hoang Thành. Từng hồi trống vang dội như sấm rền, ừng ừng vang lên bên tai.

Ti Mệnh không nói gì chỉ cười nhạt, nhú mày. Thế trận này, nàng từng may mắn nhìn thấy mấy lần lúc đứng bên chiến thần Mạch Khê, nhưng mỗi lần đều là họ cao cao tại thượng đứng trên mây đen, nhìn mười vạn Thiên binh thiên tướng xuống trần trừ yêu diệt ma, thanh trừ đám phản nghịch chống lại Thiên giới. Ti Mệnh chưa bao giờ nghĩ có một ngày bản thân sẽ đứng dưới tầng mây đen, nhận sự phán quyết của Thiên giới.

Trường Uyên lập tức kéo Ti Mệnh lại, che chở sau lưng. Hắn hơi nghiêng đầu nhìn nàng, nói: “Nàng xem, hắn đến trêu chọc chúng ta.”

Giọng điệu hần thần nhiên mang theo chút ý vị cười nhạo, Ti Mệnh nghe vậy bữu môi nói: “Một khi đã vậy, ta cũng chẳng có cách nào khác, không thì chàng cũng đi trêu chọc lại hần một phen đi.”

Ti Mệnh biết Thiên Đế cũng giống nàng, từ sau khi tu thành chân thân cũng chỉ ngày ngày quanh quẩn bên đồng văn thư, cơ bắp so với nàng thật sự không nhiều hơn bao nhiêu. Nếu Thiên Đế và Trường Uyên đơn đấu, không cần nghĩ cũng biết Thần long thượng cổ sẽ toàn thắng. Nhưng tên Thiên Đế này lại cất giấu không ít pháp bảo trân quý, lại có mười vạn thiên binh trợ uy, còn cả chiến thần Mạch Khê nữa, Trường Uyên chỉ có một mình, chỉ e...

Ti Mệnh nghĩ ngợi một hồi, gật đầu nói: “Trường Uyên, đại trượng phu không cố chấp lấy yếu đuối mạnh, hôm nay chúng ta tạm thời thả cho Thiên Đế một con ngựa, ngày khác mới tìm hần tính sổ.”

Trường Uyên hơi nheo mắt lại: “Chúng ta chạy trốn sao?”

Bị Trường Uyên nói thẳng toẹt ra như vậy, Ti Mệnh không khỏi xấu hổ, nghiêm nghị gật đầu: “Đúng, chạy trốn.” Nói xong nàng lập tức kéo Trường Uyên đi, chỉ là hiếm có khi hần lại không nghe lời mà đứng yên bất động, thần sắc khó phân nhìn nàng, giữa lông mày không hiểu sao sinh ra mấy tia âm đạm.

“Thiên Đế như vậy... Nàng còn che chở hần sao?”

“Hả?” Thanh âm của hần rất nhỏ, Ti Mệnh không nghe được rõ.

Trường Uyên thừa dịp Ti Mệnh ngẩn người, chớp mắt rút luôn Nhất Lân kiếm Ti Mệnh đeo bên hông, lạnh lùng nói: “Người khác thì chẳng sao, chỉ riêng hần, ta nhất định không bỏ qua.”

Ti Mệnh không biết vì sao cơn nộ khí của Trường Uyên đối với Thiên Đế lại lớn như vậy, nàng còn định khuyên hần mấy câu, chợt thấy đầu óc choáng váng, đầu đau như búa bổ, sắc mặt nàng trắng bệch, không nhận được bật ra một tiếng rên khẽ.

Trường Uyên ngẩn người nhìn Ti Mệnh ôm đầu ngồi sụp xuống đất.

Hần kinh hãi cất bước tiến đến, vội hỏi: “Nàng sao vậy?”

“Đầu... Có chút choáng váng...”

Trường Uyên biết nàng nhất định có chuyện giấu mình, nhưng giờ cũng chẳng có thời gian mà ép hỏi nhiều, chỉ đành ngưng tụ thần lực điểm lên trán, ý muốn giúp nàng giảm bớt đau đớn. Lại không nghĩ hành động này khiến Ti Mệnh càng thêm thống khổ, trán nàng lấm tấm mồ hôi lạnh, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Trường Uyên không dám cử động, đưa tay định giúp nàng lau mồ hôi, chợt thấy trên trán Ti Mệnh xuất hiện một vòng chú văn.

Chú ngôn thượng cổ, Trường Uyên tất nhiên biết. Hần đảo mắt nhìn lên thiên không, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Hần một tay ôm lấy Ti Mệnh đau đến ngất đi, một tay nắm chặt Nhất Lân kiếm, cước bộ trầm ổn bước ra khỏi cổng thành, miệng khẽ an ủi: “Đừng sợ, lần này ta nhất định bảo vệ nàng bình an. Tuyệt không để nàng chịu nửa điểm ủy khuất.”

Mây đen kéo tới che kín cả bầu trời, đứng trên nào là Thần, nào là Phật, tất cả đều đến đông đủ. Ở nơi cao nhất, trong tầng tầng kim quang, Thiên Đế ngồi đó, đằng sau sự bảo vệ của mười vạn Thiên binh. Nhìn Trường Uyên ôm Ti Mệnh bước ra, hần vung tay lên, tiếng trống kinh sợ lòng người dừng lại. Hơi híp mắt đánh giá hai bóng người bên dưới, trong lòng bàn tay hần, ẩn chứa màu đen bóng càng đậm thêm.

Ẩn chứa trên trán Ti Mệnh cũng theo đó mà đậm lên, nàng không nhận được mà rên ra tiếng, nhưng đau đớn lần này khiến nàng thanh tỉnh hơn nheo, còn cố sức chống đỡ cơ thể, ngẩng đầu nhìn Thiên Đế. Trong mắt lộ rõ kiên cường cùng trào phúng: “Phái những mười vạn thiên binh tới bắt phu thê hai người chúng ta, Đế quân quả thực coi trọng Ti Mệnh.”

Thanh âm nàng tuy nhỏ, nhưng lại cất chứa thần lực, khiến chúng thần tiên có mặt đều nghe rõ mồn một.

Bốn chữ “phu thê hai người” kia từng chữ từng chữ đâm vào lòng đám Thần Phật bên trên. Có ai trong họ không biết hai ngày trước Thiên Đế còn muốn thành thân với Ti Mệnh, hôn yến cũng đã đầu ra đấy, tân

nương lại bỏ trốn...Không ngờ nàng lại chạy xuống trần, đội cho Thiên Đế một cái nón xanh thật to. Thậm chí không tiếc hủy đi phong ấn của Vạn Thiên Chi Khư và Hoang Thành Vô Cực, bắt chấp Trời phạt cũng muốn đội cho Thiên Đế cái nón xanh.

Đế quân này làm người... Thực có điểm thất bại.

Nghe xong những lời này của Ti Mệnh, vẻ mặt Thiên Đế vẫn lạnh lùng như trước, ấn chú trong lòng bàn tay hắn chậm rãi biến mất, hắn nói: “Ti Mệnh, Thần Long thực ra là gì người cũng chẳng biết lại làm ra việc hoang đường như thế, thật đáng cười.”

Ti Mệnh sửng sốt, Trường Uyên chân chính?

Hình ảnh Long trụ to lớn cao tới tận trời và những chữ “oán” đột nhiên xuất hiện bên trên trong Hồi Long cốc một lần nữa hiện lên trong đầu Ti Mệnh, nàng ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn Trường Uyên.

Cánh tay Trường Uyên ôm Ti Mệnh đột nhiên trở nên cứng ngắc, ánh mắt hắn thoáng dừng lại khi tiếp xúc với ánh mắt Ti Mệnh, sau đó nhìn thẳng về phía Thiên Đế, trong đôi mắt kim sắc một mảnh lạnh lùng. Hắn nói: “Nếu không giải chú, ta liền cho người biết Thần Long ta rốt cuộc là thứ gì.” Tiếng nói vừa dứt, một luồng gió lớn cuộn lên, cuốn về phía chân trời, đem mây đen dưới chân mười vạn Thiên binh chấn động không ngừng.

Chúng thần kinh ngạc, sợ hãi trước năng lực của hắn.

“Cuồng vọng.” Thiên Đế phát tay, bốn tên Thần tướng áo xanh khôi giáp chỉnh tề liền đáp mây bay xuống.

Ti Mệnh biết bốn người kia, đó là bốn mãnh tướng thủ hạ của Mạch Khê. Những người này cùng nhau tác chiến mấy ngàn năm, phối hợp ăn ý nhuần nhuyễn, cho dù là Mạch Khê, đấu cùng lúc với bốn người cũng chưa chắc đã dễ dàng thắng được.

Nàng nắm chặt tay Trường Uyên, đáy lòng có chút khẩn trương, nàng vội vã suy tính biện pháp thoát thân, nào ngờ Trường Uyên lại nhẹ nhàng xoa đầu nàng, nhỏ giọng nói: “Nếu chúng ta muốn có một cuộc sống yên ổn ngày sau, hôm nay nhất định phải đánh cho họ không còn lời nào để nói mới được. Nàng đừng sợ, trước mắt ta sẽ bức Thiên Đế giải chú cho nàng.”

Ti Mệnh nghe vậy, tâm tư lập tức xoay chuyển. Nàng chỉ gạt đầu, chần chừ lời “Sầu phách” giấu trong tay áo ra, cân nhắc xem nên lặng lẽ giấu nó ở chỗ nào trên người Trường Uyên để tránh hắn tẩu hỏa nhập ma, bị cổ ma khí của Nhĩ Sanh lúc trước khống chế.

Trường Uyên thấy động tác của nàng chỉ lắc đầu, đẩy tay Ti Mệnh ra nói: “Không còn gì đáng ngại, ma khí lúc trước khống chế Nhĩ Sanh sớm đã bị ta tiêu hóa rồi.”

Ti Mệnh kinh sợ thốt lên: “Đó là... Tà linh châu, ma vật thượng cổ mà...”

Trường Uyên gạt đầu, đáp: “Vừa hay ta là Thần Long thượng cổ, nó ở trong cơ thể ta cũng đâu không lại.”

“Nó bị chàng tiêu hóa?” Ti Mệnh ngạc nhiên, “Toàn bộ thải ra ngoài?”

Tại Trường Uyên phiếm hồng, hắn nói: “Còn chưa thải ra, chỉ đơn giản là tiêu hóa hết không một giọt dư thừa.”

Sức mạnh của Tà linh châu thể nào Ti Mệnh không phải không biết, mà nay Trường Uyên mạnh thể nào có lẽ chính hắn cũng không biết. Nghĩ vậy, nàng ngơ ngẩn ngẩn hỏi: “Vì sao không thấy chàng vui sướng chút nào?”

“Lúc còn ở Vạn Thiên Chi Khư cũng không quá để tâm, mà nay gặp được nàng, chuyện vui như vậy khiến ta nhất thời quên mất.”

Ti Mệnh cười, nói: “Đừng đánh cho chư thần chư Phật khóc thét lên, lưu lại cho họ ít mặt mũi.”

Trường Uyên gạt đầu đáp ứng. Đúng lúc ấy, một trong bốn gã thiên tướng đánh một đạo sét về phía họ, Trường Uyên vung tay, một kết giới màu hoàng kim lập tức xuất hiện, che chắn cả hắn và Ti Mệnh. Ti Mệnh đem “Sầu phách” đặt vào tay Trường Uyên: “Nói với Thiên Đế, chúng ta chẳng thêm thứ gì của hắn.”

Ánh mắt Trường Uyên đảo qua viên châu màu trắng ngà trong tay Ti Mệnh, miệng thoáng cong lên. Hiểu được ý Ti Mệnh, hắn không khỏi mỉm cười: “Ừ, không thêm thứ gì của hắn.”

Thân Nhất Lân kiếm lóe lên những tia quang hoa chói mắt, được trở về trong tay chủ nhân đích thực, nó thập phần hưng phấn, kiếm quang sáng rực chiếu rõ ánh mắt thêm muốn, ngưỡng mộ của mấy vị tướng sĩ yêu kiếm. Loáng cái, thân hình Trường Uyên đã xuất hiện trước mặt bốn gã thần tướng áo xanh. Nhất Lân kiếm còn chưa chém tới, kiếm khí sắc bén đã chém nát giáp trụ trên người bốn gã.

Bốn người nhất thời vô cùng hoảng sợ, vội vã tản ra bốn phía, đem Trường Uyên vây ở giữa. Trường Uyên căn bản không thèm để tâm đến trận pháp của họ, phóng Nhất Lân kiếm về phía Tây, khiến cho gã thần tướng trấn giữ hướng Tây không khỏi lắc mình né tránh. Trường Uyên ngưng tụ long khí, điều khiển Nhất Lân kiếm bay trở lại. Thanh kiếm lao đi nhanh, lúc lao trở về lại càng nhanh, thần tướng áo xanh trấn giữ phía Tây mặc dù né được đường kiếm nhưng cũng không khỏi bị nó chém nát giáp trụ bảo vệ thất lưng. Cũng may là hắn vẫn nhanh hơn tốc độ của kiếm, nếu không thứ bị chém nát, chỉ sợ chính là hắn...

Chúng thần trông thấy tình cảnh như vậy đều ghen hòng trên trời, còn bên phía đám thiên binh thì có mấy kẻ mắng to đê tiện. Trường Uyên chẳng thèm để tâm, cầm “Sấu phách” trong tay ném về phía Tây.

Chư thần kinh hãi, chỉ vì hướng hắn ném “Sấu phách” chính là chỗ Thiên Đế ngự giá.

“Xoẹt” một tiếng, “Sấu phách” bị kết giới trước mặt Thiên Đế cản lại, thánh vật màu trắng ngà va chạm với kết giới lóe lên mấy tia hoa lửa cùng một làn khói nhẹ. Thiên Đế nhớ tới dáng vẻ Ti Mệnh lúc cầu xin hắn hạt châu này, bàn tay bỗng siết lại thành nắm đấm. Sắc mặt hắn xanh mét, mâu quang chưa từng dừng trên người Trường Uyên nửa phần, chỉ chăm chăm nhìn người được Trường Uyên lập kết giới che chở, Ti Mệnh.

Sắc mặt nàng thoát nhìn rất khó coi, có lẽ do ảnh hưởng của chú thuật, trông nàng cực kỳ khổ sở. Nhưng dù như thế nàng vẫn cố chống đỡ cơ thể, nhìn Trường Uyên đối chiến với Thiên tướng không chớp mắt, lo lắng cùng ái mộ trong mắt nàng khiến Thiên Đế muốn móc nó ra.

Thiên Đế điểm nhẹ ngón trỏ hai tiếng, Hạc tiên đứng phía sau hiểu ý, sai người đem hai con mãnh thú nuôi nhốt trong Thiên cung thả ra. Mãnh thú thoát khỏi gông xiềng liền xông thẳng về phía Trường Uyên. Sức sinh không biết sợ hãi, càng đánh càng hăng, nhất thời Trường Uyên bị chúng quần thân e rằng vô pháp thoát thân.

Thiên giới người đông, vì vậy không ngại dùng chiến thuật luân phiên chiến đấu nhằm tiêu hao thần lực của Trường Uyên.

Thiên Đế cười lạnh, nói: “Cổng Địa phủ U Minh đã mở, chỉ chờ đem Nghiệt Long bắt được nhốt vào mười tám tầng Địa ngục, nếu đã không muốn bị nhốt ở Vạn Thiên Chi Khư, trăm lần đổi chỗ giam cầm cho người.”

Ánh mắt Ti Mệnh cuối cùng cũng chuyển tới trên người Thiên Đế, nụ cười trào phúng hiển hiện bên khóe môi: “Đế quân, người càng lúc càng ti tiện.”

Thiên Đế siết chặt bàn tay, lẩm nhẩm đọc chú văn, Ti Mệnh quả nhiên ôm đầu, thu liễm ý châm biếm trên môi lại. Cơn tức giận của Thiên Đế dần biến mất, hắn chậm rãi nói: “Ti Mệnh tinh quân, người có biết vì sao chuyện đến nông nổi này trăm cũng chưa từng hạ lệnh chém chết Thần Long?”

Ti Mệnh đầu đau như muốn nứt ra song vẫn quật cường không chịu thua, nàng cười nói: “Tất nhiên người không có bản lĩnh đó!”

“Trăm quả thực không có bản lĩnh đó.” Thiên Đế không chút kiêng kỵ, nói: “Người có biết vì sao Long tộc bị diệt sạch từ thượng cổ chỉ còn lại mình hắn không? Lúc đó hắn chẳng qua chỉ là một con ấu long yếu ớt, Thiên Đế hồi ấy đã có năng lực diệt sạch Long tộc lại phí hơi phí sức đem hắn nhốt ở Vạn Thiên Chi Khư? Ti Mệnh, mấy vấn đề này, người có từng nghĩ qua chưa?”

Ti Mệnh nheo mắt lại.

Trường Uyên đang bị cuốn thân không thoát ra được, nghe vậy mâu quang trở nên hung ác, Nhất Lân kiếm trong tay lóe lên những tia kim quang mạnh mẽ, đem đầu hai con mãnh thú chém đứt. Hạc tiên sớm đã có

chuẩn bị, vừa hô khẩu lệnh, mấy trăm thiên binh nhất tề xông lên vây đánh Trường Uyên.

“Trường Uyên, Trường Uyên, đáng lẽ nên gọi ngươi là Trường Oán mới đúng!” Thiên Đế lạnh giọng nói: “Long tộc bị diệt từ thượng cổ, oán khí ngưng tụ lại, hóa thành long thân, trở thành quái vật vĩnh viễn không thể diệt được, Long tộc chính là dùng phương pháp này kéo dài huyết mạch của tộc mình. Hiện ta không có bản lĩnh giết hắc, Thiên Đế hồi đó cũng không có bản lĩnh giết chết quái vật như hắc, rơi vào bức đường cùng mới đưa oán khí Thần Long giam vào trong Vạn Thiên Chi Khư.”

Chư Thiên Thần Phật đều không ai hay biết bí mật này, nghe Thiên Đế nói vậy, tất cả đều đồng loạt kinh hãi.

Loại oán khí trường cửu bất diệt như vậy... Không thể lưu lại.

Ti Mệnh giết mình.

Nữ Oán chính là do oán khí của nữ tử khắp thiên hạ ngưng tụ lại mà thành, nhưng nàng ta vốn là người, do trời đất tạo nên, thân thể chết đương nhiên sinh mệnh cũng kết thúc. Nhưng Trường Uyên không giống nàng ta, hắc là được oán khí của Thần Long ngưng tụ mà thành căn bản không phải do Thiên địa tạo ra, không nằm trong Tam giới, Ngũ Hành, trong trời đất này tự nhiên không ai có thể giết hắc.

Trường Uyên không sinh cũng không tử, chính xác thì là một lỗi lầm của tạo hóa.

Trời đất rộng lớn, lại không có nơi nào thuộc về hắc.

Rất lâu trước đây, khi vẫn còn ở trong Hồi Long cốc, Trường Uyên đã từng nói: “Nhĩ Sanh, hiện tại ngay cả bản thân là cái dạng gì... ta cũng không biết...”

Câu nói này bỗng vắng vắng trong đầu Ti Mệnh, hồi lâu vẫn chưa tan biến.

Thì ra, ý hắc khi nói những lời này là như vậy. Có lẽ, lúc đó Trường Uyên mới biết thân thể của mình. Lúc đó, không biết hắc dùng tâm tình thế nào mới thoát ra được những lời ấy.

Hắc bị thương, bất lực, đáy lòng chôn giấu nỗi cô đơn vạn năm không một ai biết đến...

Thiên Đế lạnh lùng nói tiếp: “Một thứ yêu nghiệt như thế, sớm hay muộn cũng có ngày hủy hoại thiên địa, ở cùng hắc, ngươi đã nghĩ thông suốt?”

Mấy trăm thiên binh đều đã bị giết gần hết, đôi mắt Trường Uyên đỏ rực, như là tức giận, như là bi thương. Nhất Lân kiếm trong tay tản ra sát khí lạnh buốt, Trường Uyên không nhìn Ti Mệnh, chỉ bình tĩnh đánh về phía Thiên Đế. Không phải hắc không muốn nhìn Ti Mệnh, chỉ là trong lòng hắc cất giấu một chút tự ti, một chút sợ hãi. Hắc sợ chỉ nhìn thoáng qua cũng sẽ trông thấy sự chán ghét trong đôi mắt nàng.

Ti Mệnh luôn biết Trường Uyên không phải là một nam tử bá đạo không cố kỵ điều gì, đáy lòng hắc cũng sợ cô độc, sợ bị bỏ rơi. Kỳ thật hắc luôn...

Yếu ớt... Giống như một đứa trẻ vậy...

“Đế quân, có lẽ ngươi chưa từng biết. Mấy ngày gần đây Ti Mệnh đã nhớ lại được một số chuyện. Trước đây ta vẫn luôn cho rằng Thiên Mệnh thật đáng giận. Sắp đặt sinh tử của người khác thậm chí hạn chế cả tự do, nhưng hiện tại xem ra lại không hắc như vậy. Trời đất mênh mông, cái gọi là Thiên Mệnh chẳng qua là một vài thời điểm, lựa chọn của chúng ta là đúng hoặc sai mà thôi. Mỗi lựa chọn đều là tùy tâm mà sinh, nói đến cùng, quyết định vận mệnh của chúng ta không phải ai khác mà là chính mình.”

“Còn chưa biết một ngày nào đó trong tương lai, Trường Uyên có hủy đi thiên địa hay không, ít nhất hiện tại, trong mắt ta hắc vô cùng thiện lương, hơn nữa hắc đối với vạn vật trong thiên địa đều có một loại cảm giác tò mò, quý trọng. Hắc chưa tiêu diệt thế giới này, các người thế nhưng lại vịn vào nguyên do ấy mà giam cầm hắc mãi mãi. Đây không phải Thiên Mệnh, đây bất quá chỉ là mệnh lệnh của Thiên Đế ngươi mà thôi.”

Sắc mặt Thiên Đế trở nên âm trầm, u ám, ánh mắt nhìn chằm chằm Ti Mệnh.

“Các người mượn danh cứu vớt chúng sinh thiên hạ, giương cái lá cờ phòng bị điều chưa xảy ra, phái mười vạn thiên binh, chư Tiên thần Phật đến giết một người vô tội...” Ti Mệnh dừng lại một chút, cao giọng nói,

“Nếu đây cũng là cái gọi là đạo làm thần tiên, Ti Mệnh ta đây xin thề, từ nay về sau, đời đời kiếp kiếp cũng không bao giờ muốn làm tiên!”

53. Chương 59

Chương thứ năm mươi chín: Đại kết cục (Hạ)

Ti Mệnh nói dứt câu, Thần Phật có mặt ở đó đều chỉ biết im lặng.

Dám can đảm nói những lời như vậy với Thiên Đế, trên trời dưới đất nàng vẫn là người đầu tiên. Song khi cẩn thận ngẫm chúng thần đều thấy lời Ti Mệnh nói không sai.

Thiên Đế trầm mặc hồi lâu mới lạnh lùng nói: “Người tu đạo cả ngàn năm lại tu thành tính nết phản nghịch như bây giờ...”

“Ta cảm thấy tính nết ta bây giờ rất ổn, đối với ta mà nói, nghịch thiên đạo bất quá chỉ là lựa chọn đúng với lòng mình mà thôi.” Ti Mệnh loan môi cười, ánh mắt dịu dàng dừng lại trên người Trường Uyên, trong đôi mắt đen sáng rực những tia nhìn ấm áp: “Lúc còn là Nhĩ Sanh, ta nhập ma, Trường Uyên lại chưa từng vì vậy mà để ý. Thế gian này, có một người nguyện ý nhận hết đau khổ về mình cũng không muốn để ta phải buồn bã, ủy khuất; cam tâm chịu tịch mịch vĩnh viễn tể một thể đã mất của ta dưới trần. Thâm tình nhường ấy, yêu thương nhường ấy, ta biết đáp lại thế nào cho đủ...”

Thì ra, nàng còn nhớ rõ...

Thì ra, nàng biết...

Trường Uyên ngậy ngốc nhìn về phía Ti Mệnh, đáy lòng tựa như bị một cọng cỏ đuôi chó mềm mại quẹt qua, ngứa ngáy nhưng cũng thật ấm áp.

“Nếu hấn dọa ma, ta cũng nguyện buông bỏ thần cách, cùng hấn dọa ma thì có làm sao.”

Đám thiên binh thiên tướng vây công Trường Uyên nhất tề dừng tay, đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt đều rơi trên người Thiên Đế.

“Tốt, tốt lắm.” Thiên Đế phẫn nộ mà cười lớn, “Nếu người đã muốn bỏ thần cách, dọa thần làm ma, ta đồng ý thành toàn cho người được tan hồn đoạn phách!”

Tiếng nói vừa dứt, hấn siết chặt bàn tay, ấn chú trên trán Ti Mệnh phút chốc trở lên rõ nét.

Nàng biến sắc, cực lực nhịn xuống đau đớn, đôi môi run rẩy, khó khăn bật ra mấy câu: “Đế quân ngồi ở trên cao đã lâu, càng lúc càng vô tình, càng lúc càng dễ tiện...”

Trường Uyên thấy vậy, trong lòng càng thêm giận dữ. Chúng thần chỉ nghe có tiếng rỗng ngâm chấn động cả đất trời, sau đó Trường Uyên hóa về chân thân, lập tức lao về phía Thiên Đế.

Nhóm thiên binh thấy vậy một số lập tức lui lại bảo vệ an nguy cho Thiên Đế, số còn lại lao lên cản đường Thần Long.

Đuôi rồng quét đến đâu lại thấy có Thiên binh bị đánh tan mất hồn phách, thân thể phút chốc hóa thành bột mịn, biến mất khỏi thế gian.

Chư tiên Thần Phật không khỏi sợ hãi, thần lực mạnh mẽ như vậy, nếu dọa ma, hậu quả thực khôn lường.

Mắt thấy Trường Uyên lao về phía mình, Thiên Đế cũng không hoảng, không vội, chỉ chậm rãi siết chặt lòng bàn tay hơn, khiến Ti Mệnh đau đến lăn lộn trên đất. Hấn cũng không quên tăng cường thêm một cái kết giới quanh thân, tầng kết giới này chính là chiếc lồng bảo hộ tiên thể được các đời Thiên Đế truyền nhau trao lại, dù thần lực của Trường Uyên có mạnh mẽ đến đâu cũng khó lòng phá được.

Long trảo cào một đường bên ngoài kết giới, áp lực đè nén khiến Thiên Đế đứng sấp trong đó cũng không chịu nổi, chỉ một lát sau, bên ngoài kết giới cuối cùng cũng xuất hiện một khe nứt dài. Thiên Đế cau mày, không ngờ Thần Long thượng cổ lại thực sự muốn nghịch thiên.

Hạc tiên đứng sau lưng Thiên Đế thấy vậy càng thêm hoảng sợ, hắc vội vã lệnh cho đám thần tướng bước ra khỏi hàng, thi triển tiên pháp sau lưng Trường Uyên, ý đồ phân tán sự chú ý của hắc nhằm cứu Thiên Đế. Nào ngờ, Trường Uyên lại không chút nhúc nhích, đôi mắt rờn rờ to như một cặp đèn lồng trừng trừng chú mục trên người Thiên Đế: “Giải chú, nếu không hôm nay ta sẽ khiến Thiên giới không còn một ai sống sót trở về.”

Chuyện đã đến bước đường này, Thiên Đế há có thể lùi bước. Hắc há miệng thở dốc, cũng chẳng còn khí lực mà lên tiếng. Chợt nghe từ xa xa truyền tới một giọng nữ gầm lên: “Đầu, đầu cái muội người! Thiên giới nội bộ mâu thuẫn, ma giới tranh thủ đánh lên, người thân là Thiên đế lại còn ở nơi này mà đánh ghen!”

Cách nói chuyện này, chúng thần tiên cùng thần tướng ở đây đều đã quá quen thuộc, là tiếng của thê tử chiến thần Mạch Khê, Tam Sinh. Chỉ thấy nàng tóc tai tán loạn, vội vã đáp mây bay đến: “Ma giới tạo phản, Chiến thần có lệnh, mười vạn thiên binh nhanh chóng trở về Thiên giới!”

Lúc có chiến tranh, địa vị của Mạch Khê còn cao hơn Thiên Đế mấy phần, tướng lệnh vừa ban bố, tất cả tướng sĩ đều trầm giọng đáp một tiếng, sau đó nhanh chóng chỉnh trang lại đội hình, rời đi.

Chúng thần tiên cũng cả kinh, không ngờ ma giới bất vô âm tín nhiều năm lại đồng loạt vây công Thiên giới lúc này. Nội bộ mâu thuẫn, mọi người nhất thời đều luống cuống.

Sắc mặt Thiên Đế trầm xuống, ấn chú trong lòng bàn tay biến mất, lực kết giới cũng yếu đi. Trường Uyên chẳng bận tâm đến cái gì mà cuộc chiến Thần Ma, một chưởng cào nát cái lồng hộ tiên thể Thiên Đế, xoay người hóa thành hình người, tay cầm Nhất Lân kiếm kề sát cổ Thiên Đế nói: “Giải chú!”

Thiên Đế mặt vẫn nặng như đeo chì, không lên tiếng.

Biết Ti Mệnh không còn đau nữa, Trường Uyên cũng thôi sốt ruột.

Tam Sinh đứng bên cạnh thì vô cùng gấp gáp, mái tóc quý báu cũng suýt chút bị chính nàng bứt trọc hết. Nghĩ đến phu quân Mạch Khê còn đang bận đối phó với Ma tộc mà Thiên Đế vẫn còn không phúc hậu mà đứng đây dây dưa nhả nữ tình trường, lửa giận trong lòng Tam Sinh bốc lên, nàng lập tức cất bước xông lên phía trước, chẳng thèm phân trần liền tung một cước về phía người đang ngồi trên ngai cao, miệng mắng: “Người là cái tên nam nhân phá hoại, phu quân ta còn đang phải huyết chiến ngăn địch, người lại ở đây liếc mắt đưa tình với Thần Long, hai người các người có muốn diễn ngược luyến tình thâm cũng đừng vội biểu diễn bây giờ a! Nếu còn không về Thiên giới, ta liền chặt đứt mệnh căn của người, để người từ nay về sau vĩnh viễn là một tiểu thụ!”

Tất cả mọi người đều như bị sét đánh trúng.

Chỉ có mấy đương sự là tương đối bình tĩnh. Trường Uyên nhìn Tam Sinh, nghiêm mặt nói: “Ta không hứng thú với hắc!”

Ti Mệnh dù vẫn còn đau đầu cũng không nhịn được mà ôm bụng cười lớn: “Tam Sinh a Tam Sinh, tên nhãi Thiên Đế này đã hạ một ấn chú khó giải trên người ta, Trường Uyên chắc chắn sẽ không thả hắc đi.”

Tam Sinh trầm mặt hỏi: “Chú gì, hạ ở đâu?”

Ti Mệnh chỉ chỉ Thiên Đế: “Đó, trên tay hắc ý.”

Tam Sinh rút thanh chủy thủ Mạch Khê đưa cho ra, chìa về phía tay Thiên Đế, hoa tay múa chân, nói: “Người đã không muốn đi, vì sự an toàn của Thiên giới và Mạch Khê, tay của người, để ta chặt đi.”

Thiên Đế nhắm mắt lại, cố kiềm chế bản thân. Trong lòng hắc hiểu rõ, Ma giới dám làm ra chuyện phạm thượng như vậy, ắt là có chuẩn bị trước. Hiện hắc lại mang đi mười vạn Thiên binh, Thần giới không còn mấy người, nếu chỉ dựa vào Mạch Khê cùng vài Thiên binh ở lại, cũng chẳng chống đỡ được bao lâu, nhất định phải mau trở về.

Mà Ti Mệnh cùng con Rồng này...

Phượng mâu mở ra, trong mắt là một mảnh thanh minh. Hắn xòe bàn tay, chú văn theo tay hắn bay lên trời sau đó dần dần biến mất, ấn chú trên trán Ti Mệnh cũng dần không còn nữa.

Thiên Đế trầm giọng hạ lệnh: “Về Thiên giới, chặn địch.”

“Dạ.” Chúng thần đồng loạt hô ứng, chỉ một lát sau, mây đen vần vũ trên bầu trời Vô Phương dần tản đi.

Trường Uyên trở lại bên cạnh Ti Mệnh. Nhìn tia cười ngập tràn trong mắt hắn, Ti Mệnh cười nhẹ nói: “Chàng xem, sự thật là những kẻ thất đức đều không được một ngày yên ổn.”

“Quả đúng là như thế.” Lo lắng trong lòng Trường Uyên đã không còn, hắn thoải mái xoa đầu Ti Mệnh, nói: “Sau này...Chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian, chuyện để trứng, nàng đừng lại quên.”

“Ta biết mà.” Ti Mệnh ôm lấy cổ Trường Uyên mà cọ, “Nhưng trước đó, chúng ta còn một chuyện chưa làm xong đâu.”

“Ừ?”

“Lúc ta còn là Nhĩ Sanh, có một tên yêu quái khổng tước luôn bắt nạt ta, gây khó dễ cho ta, thậm chí còn gián tiếp tạo thành bi kịch của chúng ta. Giờ nghĩ thế nào ta cũng thấy không thoải mái trong lòng. Đám Ma tộc chuyên làm chuyện xấu lại muốn phản lại Thiên giới, ta giờ đã lấy lại thần lực, nhất định không thể để chúng được sáng khoái...”

Nghe nàng nói vậy, Trường Uyên lập tức để ý đến một chuyện. “Ti Mệnh, nàng nhớ lại rồi.”

“Ừm, ta nhớ lại hết rồi, đang cân nhắc nên báo thù bằng cách nào đây.”

“Có thù tất báo.”

“Ừ?” Ti Mệnh nhú mi, “Chàng không thích?”

Trường Uyên hơi đỏ mặt, mím môi cười: “Thích.”

Nhìn dáng vẻ hắn như vậy Ti Mệnh lập tức nhào vào hắn mà ôm, mà cọ, hơn nữa nàng còn bạo dạn liếm lỗ tai hắn.

Cảm xúc ấm nóng truyền đến khiến Trường Uyên được một phen mặt đỏ tai hồng, hắn khẽ khàng nói: “Việc này... Vẫn là nên ở trong phòng thì tốt hơn...”

Ti Mệnh cắn nhẹ lỗ tai hắn một cái, sau đó nhả ra, cười khanh khách. Cảm nhận được hơi thở của nàng phảng phất bên tai, đáy lòng Trường Uyên có chút ngứa ngáy. Bàn tay hắn nhẹ nhàng đặt sau gáy Ti Mệnh, khiến đầu nàng hơi ngửa lên, sau đó bờ môi hắn nhẹ nhàng phủ lên môi Ti Mệnh, một mặt trêu chọc, một mặt cọ xát, không lâu sau mới rời đi. Ti Mệnh mơ hồ nghe được tiếng hắn vang lên bên tai: “Không cho phép bắt nạt ta ở đây.”

“Trường Uyên, chàng thế này, ta sao có thể bỏ được.” Ti Mệnh cười mà nói, “Dù sao ta cũng là một người hào phóng, chàng có thể bắt nạt ta ở đây, ta không để ý đâu...”

Vì thế, Trường Uyên liền theo lời này mà “bắt nạt” nàng.

Hai người triền miên hồi lâu, Ti Mệnh cuối cùng cũng níu chặt lấy ống tay áo Trường Uyên nói: “Chúng ta lên Thiên giới đi. Giải quyết xong chuyện này, chúng ta liền bắt đầu cuộc sống mới.”

“Được.”

Lúc Ti Mệnh và Trường Uyên đặt chân lên Cửu Trọng Thiên, nơi này đã loạn thành một đồng. Thiên giới bình lặng đã lâu, chúng tiên nhân cũng sớm quên mất cách chống chọi cường địch xâm lấn thế nào. Ma giới người nào người nấy anh dũng thiện chiến, lại thêm trời sinh tính tình tàn bạo, hiếu sát, xuống tay không chút lưu tình, khiến áu tanh vấy nhiễm khắp Thiên giới. Ti Mệnh bước tới Thiên môn, trông thấy cảnh tượng như vậy thì giật mình kinh hãi, trong lòng âm thầm dâng lên một cỗ tức giận. Đây là nơi nàng đã sống cả mấy ngàn năm, chẳng khác nào nhà của mình, dù có ghét bỏ thế nào, cũng tuyệt không chấp nhận để bất cứ người ngoài nào tùy tiện xâm phạm.

Siết chặt lấy Nhất Lân kiếm trong tay Trường Uyên, nàng lạnh lùng nói: “Ma giới thật khinh người quá đáng...”

“Hức... Hức...”

Một tiếng khóc quen thuộc truyền đến tai Ti Mệnh, nàng vừa quay đầu lại thì trông thấy Hoa lan đứng nép mình sau một gốc đại thụ bên cạnh Thiên Môn vừa khóc vừa thò đầu ra nhìn nàng. Vành mắt Hoa lan đỏ ửng, cả người chật vật, thoạt trông cực kỳ đáng thương.

Ti Mệnh ngăn người: “Người còn sống?” Lời vừa thốt ra, nàng lập tức lấy tay vờ nhẹ miệng mình. Nhớ đến mấy ngày qua nàng để Hoa lan một mình ở lại Thiên giới, một mình gặp phải đại kiếp, trong lòng Ti Mệnh vô cùng áy náy. Vì vậy, nàng dịu dàng dỗ dành: “A lan, đừng sợ. Người nói ta nghe, ai dám bắt nạt người, ta liền đi chém hắn.”

“Chủ... Chủ nhân. Hức... Hức... Ta tưởng chủ nhân không còn quan tâm đến ta nữa... Hức... Hức...” Nàng khóc đến chóp mũi đỏ au, “Bọn người đánh lên Thiên giới rất hung dữ, chúng giết hết người trông coi điện Khâm Thiên, ta giấu mình trong chân thân mới khiến chúng không phát hiện ra. Vất vả lắm mới trốn ra được, ta đang định hạ phạm tìm chủ nhân, nhưng... Nhưng mà... Trước kia chủ nhân bỏ ta lại một mình, ta sợ xuống trần rồi, chủ nhân cũng không quan tâm ta nữa... Hức... Hức...”

Chủ nhân không quan tâm ta, ta cũng không thèm nhớ Người. Hừ!”

Thấy nàng dù mếu máo cũng không quên đùa giỡn, Ti Mệnh dỗ khóc dỗ cười. Chẳng có thời gian đâu đùa giỡn với nàng, Ti Mệnh lập tức hỏi: “Ma giới đánh về phía nào?”

“Hừ ta mới không nói chủ nhân biết chúng đã đánh đến Thiên cung đâu.” Hoa lan chu môi nói, “Ta mới không nói chủ nhân biết, bọn chúng gào thét cái gì mà Ma tôn sống lại!”

Sắc mặt Ti Mệnh đại biến, Trường Uyên đứng bên cũng nhíu chặt mày. Hai người nhìn nhau, đều nhận thấy nghi ngờ trong mắt đối phương.

Ma tôn Cửu U tính cách tàn bạo, sức mạnh cường đại vốn đã bị thần Phật liên thủ chém chết trước khi Long tộc bị diệt từ thời Thượng cổ, hiện người Ma giới lại gào thét Ma tôn sống lại, dẫn binh đánh lên trời?

Ti Mệnh xoa đầu Hoa lan nói: “Người mau chóng trốn đi. Ta cùng... cô gia người đi đánh người xấu!”

Nhất thời mắt Hoa Lan như lờ ra, ngơ ngẩn ngẩn nhìn Trường Uyên đứng bên cạnh Ti Mệnh, không lâu sau nước mắt lại lạch tạch rơi xuống: “Người quả nhiên, quả nhiên không quan tâm đến ta nữa, người có nam nhân khác rồi, đừng tìm ta nữa!” Nói xong, Hoa Lan ôm mặt, đau lòng chạy đi.

Trường Uyên nhìn bóng hình Hoa Lan nhỏ dần, nhỏ dần trước mắt, hứng thú hỏi: “Là sủng vật nàng nuôi?”

Ti Mệnh gật đầu, cười mà nói: “Điều bộ khóc lóc của nàng ta thật thú vị.”

Trường Uyên gật đầu: “Đúng vậy.”

“Thôi, chúng ta nên nhanh nhanh đến Thiên cung, đỡ cho Thiên Đế thật sự bị người gây khó dễ.”

Thiên cung, nơi cao nhất trên Thiên giới, lúc này đã không còn giữ được vẻ thanh tịnh như xưa, tầng tầng ma khí màu đen bốc lên, vẫn vũ quần quanh trên không trung, tiếng chém giết, tiếng pháp khí va chạm vang vọng khắp mọi nơi.

Một ma binh giết đến đỏ mắt xông về phía Ti Mệnh. Nàng nhíu mày, chỉ thấy kiếm khí tản ra từ Nhất Lân kiếm, chạm đến ma binh kia, hần lập tức hóa thành tro bụi. Kiếm khí vẫn không vì vậy mà tiêu thất mà ngược lại càng lúc càng tản ra mạnh hơn. Kiếm khí vô hình hóa hữu hình, ngưng tụ thành một thanh kiếm, bổ về phía trước, chém bay tất cả mọi trở ngại, cuối cùng lúc bổ đến bậc thang dài nối lên Thiên cung mới “Ầm” một tiếng, tiêu tán.

Một chiêu bất thành linh giáng xuống khiến cho Thần Ma đang túi bụi đầu lẫn nhau chấn động.

Ánh mắt tất cả mọi người ngưng lại trên người một nam một nữ vừa xuất hiện.

Ti Mệnh chưa từng nghĩ một kiếm của Trường Uyên lại uy lực như vậy. Nàng ho nhẹ hai tiếng, ghé vào bên tai Trường Uyên, nói nhỏ: “Hay là chúng ta khiêm tốn chút.”

Nàng còn chưa dứt lời, trên đỉnh Thiên Cung bỗng xuất hiện thân ảnh một nam tử ăn mặc sắc sỡ như bảy sắc cầu vồng. Làn gió vờn quanh thân thể hắn, thổi tung những dải lụa nhiều màu sắc trên tay áo. Trong tay nam tử cầm một tấm linh vị màu đen, hần giờ linh vị lên, trong tầng tầng mây đen vùn vù trên thiên không bỗng xuất hiện một đạo ánh sáng chói mắt, bắn thẳng về phía linh vị.

Hắn cao giọng nói: “Cung nghênh Ma tôn lâm thế!”

Quần ma nhất thời vô cùng phấn chấn, đồng loạt reo hò: “Cung nghênh Ma tôn lâm thế!”

Sắc mặt chúng thần có mặt ở đó nhất tề đại biến, chợt nghe có âm thanh gì đó vọng ra từ trong Thiên cung. Mới đầu còn khá nhỏ, sau đó từ từ lớn dần lên. Mọi người cẩn thận lắng nghe mới nhận ra là Phật âm Tịnh thiên thuật. Pháp thuật này trên thế gian chỉ mình Thiên Đế có, cũng chỉ mình hắn là có thể sử dụng được.

Thanh lọc vạn uế trọc, tẩy sạch ma khí khắp thiên hạ. Là phương pháp hàng ma cực kỳ bá đạo.

Nhưng để dùng được pháp thuật đó cũng cần phải lấy mệnh tế.

Chúng thần nghe được tràng Phật âm này thì vừa bi lại vừa hỉ, thậm chí có người đã bật khóc thành tiếng, nói Thiên đế nhân từ xả thân cứu muôn dân.

Ti Mệnh cup mắt xuống, trong lòng cảm khái vạn phần. Lại nghe Trường Uyên bên cạnh bỗng đột nhiên nói, “Không tốt.” Nàng cả kinh vội ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tầng tầng ma khí ngưng tụ thành một đạo thanh quang, từ trong đám mây đen bay ra, đánh thẳng vào Thiên cung. Phật âm vẫn vang vọng, chỉ là đã nhỏ đi mấy phần.

Mà mây đen kéo đến càng lúc càng nhiều, có ma binh thậm chí đã lấy thân tuấn táng, hóa thành một luồng ma khí nhập vào bên trong đám mây, chỉ để trợ lực cho Ma tôn của họ thống trị Tam giới. Ánh chớp không ngừng lóe lên bên trong đám mây đen, cùng với đó là tiếng sấm rền vang khắp bốn bể, càng lúc càng nhiều đạo thanh quang đánh xuống, bị nó đánh phải, hết thấy đều bị hóa thành một làn khói đen, biến mất không còn chút dấu tích.

Trường Uyên ôm Ti Mệnh tránh thoát một đạo thanh quang đánh tới, sắc mặt hắn trầm xuống, kim quang trong mắt đại thịnh, hắn dựng một kết giới vây lấy Ti Mệnh ở bên trong.

Ti Mệnh không phục nói: “Ta chẳng yếu ớt, không cần chàng phải bảo hộ như thế, ta muốn cùng chàng chiến đấu.”

Trường Uyên giống như muốn khiến nàng an lòng mà xoa đầu nàng nói: “Ta hi vọng được che chở nàng như vậy.”

Nói xong, hắn cầm Nhất Lân kiếm xông ra khỏi kết giới. Ti Mệnh vốn cũng muốn theo đi, nhưng lại bị kết giới cản lại, nhất thời giận đến quát lớn.

Tuy bây giờ Trường Uyên rất mạnh, nhưng Ma tôn thiện chiến đã thành danh từ Thượng cổ, hắn giờ chưa tụ thành hình đã có thể chống lại Tịnh Thiên Thuật... Chỉ e Trường Uyên...

Ti Mệnh càng nghĩ càng sợ hãi, ánh mắt chăm chú dõi theo nhất cử nhất động của Trường Uyên. Nhìn thân ảnh hắn dần mất hút trong đám mây đen, nàng hồi hộp, lo sợ đến ngạt thở. Sau đó, sấm rền chớp giật không phút ngơi nghỉ. Diễn biến bên trong đám mây đen, không ai thấy được. Ti Mệnh tự nhủ, nếu Trường Uyên có thể bình yên đi ra, nàng nhất định phải làm một cái đình bản, để hắn quỳ trên đó ba ngày ba đêm nàng cũng nhất định không tha thứ.

Bên trong mây đen, sấm rền chớp dật vẫn kịch liệt như trước, song đã không còn đạo thanh quang nào đánh xuống nữa.

Không biết qua bao lâu, sắc mặt Lỗ Mỹ Nhân đứng trên đỉnh Thiên cung mỗi lúc một tái nhợt, bàn tay cầm linh vị run rẩy kịch liệt. Bỗng hắn phun ra một ngụm máu đen, nhiễm bẩn một thân xiêm y sắc sỡ, sau đó ngã xuống. Mọi người chẳng ai để ý đến hắn, chỉ chăm chú nhìn mây đen trên bầu trời nhanh chóng tản đi, giống như bị đánh tan, biến mất vô tung vô ảnh.

Chỉ còn thân ảnh một nam tử tay cầm trường kiếm màu đen ngạo nghễ đứng giữa không trung, sắc mặt hắn thoạt trông có chút tái nhợt, khóe môi vẫn còn rỉ máu, nhưng không ai phủ nhận sức mạnh của hắn.

Ngay đến Tịnh Thiên thuật cũng không thể làm gì được Ma tôn, vậy mà...Thần Long này lại có thể đấu thắng hắn.

Trường Uyên thu lại kết giới, chậm rãi đi về phía Ti Mệnh. Tới trước mặt nàng, hắn thản nhiên nói: “Nàng xem, nàng không sao, ta cũng không sao.”

Ti Mệnh giương móng vuốt lên, vốn định đánh hắn, nhưng nghe vậy nhất thời mềm lòng, quay qua ôm lấy cổ Trường Uyên, vừa rúc vào lồng ngực hắn, vừa hung hăng mắng: “Trở về quỳ đình bản cho ta!”

“Quay về đâu?” Trường Uyên hỏi.

Quay về đâu... Ti Mệnh giật mình nhớ ra, bọn họ mặc dù đã lập chí đi khắp thế gian, nhưng họ cũng cần một cái nhà, một nơi có thể chứa chấp hai người cùng đám trướng rồng của họ trong tương lai.

Ti Mệnh lộ mặt ra khỏi ngực Trường Uyên, nhìn đám Ma binh tản mát khắp nơi cùng ánh mắt phòng bị của chúng thần tiên nhìn họ, như thể một giây sau, Trường Uyên sẽ quay qua diệt hết họ không bằng.

Không một người nguyện ý tin tưởng Trường Uyên, tin tưởng nàng. Chỉ sợ ngày sau, mỗi ngày nàng và hắn đều sẽ phải đối mặt với rất nhiều nghi kỵ.

Ti Mệnh lúc này chỉ cảm thấy thâm tâm một trận mỗi mội.

“Ti Mệnh.” Trường Uyên bỗng nói, “Ta bỗng muốn quay về Vạn Thiên Chi Khư.” Ở nơi đó không có những ánh mắt ghét bỏ, nghi kỵ, đề phòng, ngoại trừ... Cô độc.

Nhưng đã có đối phương bầu bạn, nào còn có thể cô độc?

“Được, chúng ta quay về Vạn Thiên Chi Khư.” Ti Mệnh ngừng một chút nói, “Bất quá Vạn Thiên Chi Khư đã bị hủy một nửa, tuy có Trường An dùng mạng tế phong ấn, nhưng muốn khôi phục như trước kia, e là rất khó... Nếu muốn tu bổ kết giới, chỉ có thể tìm Thiên Đế.”

Trường Uyên nhú mày, “Vay bỏ đi, ta không cần hắn hỗ trợ.”

Ti Mệnh cười nói: “Ngốc ạ, hắn muốn phong ấn chúng ta lại còn chẳng được, chúng ta coi như tặng cho hắn một cái đại ân đi.”

Lúc hai người đang nói chuyện, Hạc tiên đã dìu Thiên Đế bước ra khỏi Thiên cung. Hắn đứng trên cao, nhìn xuống Ti Mệnh và Trường Uyên.

Ti Mệnh nhìn hắn cười mà nói: “Đế quân, người thấy thế nào?”

Hắn trầm mặc hồi lâu mới lạnh lùng nói: “Như người mong muốn.”

Tu sửa kết giới Vạn Thiên Chi Khư tiêu phí không ít thời gian. Ti Mệnh liền tranh thủ khoảng thời gian này mang theo Trường Uyên đi nhìn ngắm chung quanh một chút. Họ đã hạ phàm, nhìn Trầm Túy cùng Tế Linh cuối cùng cũng phá tan gông xiềng thế tục, rời khỏi Vô Phương, qua lại với nhau. Bọn họ nhìn thấy Trường Vô buông bỏ tu hành, lựa chọn vào lại luân hồi, làm một phàm nhân. Trở lại Vạn Thiên Chi Khư, điều tiếc nuối lớn nhất của Ti Mệnh chính là đóa lan nhỏ khốc lóc ảm ỉ nói không cần chủ nhân kia. Chẳng biết nàng đã chạy đi đâu, Ti Mệnh nghĩ, với tính cách của nàng, ra bên ngoài hắn sẽ ném không ít đau khổ.

Nhưng mà, cực khổ không phải cũng là một loại rèn luyện hay sao?

Vạn Thiên Chi Khư xa ở cuối chân trời, Thiên Đế phái Mạch Khê và Tam Sinh “áp giải” họ trở về.

Trước khi vào kết giới, Tam Sinh nói với Ti Mệnh: “Nếu bây giờ hai người muốn chạy trốn, ta sẽ phụ trách bịt mắt phụ quân, chúng ta cái gì cũng đều không nhìn thấy.”

Mạch Khê thở dài một tiếng, nhưng cũng không phản đối.

Ti Mệnh nắm tay Trường Uyên, cười mà nói: “Hôm nay chúng ta chạy thoát, ngày khác đế quân biết được lại muốn tìm chúng ta gây phiền phức. Hắn vẫn tâm tâm niệm niệm cho rằng Trường Uyên sẽ diệt thế gian...Nhưng thế sự đâu phải chuyện một quyền mệnh cách có thể an bài hết, giống như ba kiếp kia của cô và Mạch Khê ta đều đã an bài đâu ra đấy, nhưng cuối cùng không phải cũng bị hai người làm rối loạn hết đó sao. Cũng như ta vì bản thân mà viết cuốn mệnh bộ kia, ta muốn Long hồi thiên địa, nhưng bây giờ lại

là ta mang theo Trường Uyên tiếp tục ngồi chồm hổm trong Vạn Thiên Chi Khư. Ai nói cứ là thiên mệnh thì nhất định sẽ xảy ra. Bọn ta quay về Vạn Thiên Chi Khư cũng là vì hy vọng từ nay về sau được ở bên nhau sống một cuộc sống an ổn điềm nhiên.”

Trường Uyên xoa đầu Ti Mệnh: “Còn cả đám trứng rồng của chúng ta nữa.”

Tam Sinh cười, lấy ra từ trong ngực một cây bút, nhét vào tay Ti Mệnh: “Ta rất thích cô, tặng cô một món lễ vật nhỏ, coi như quà đưa tiễn.”

Ti Mệnh không khách khí nhận lấy, nói: “Tạm biệt.”

Mất thấy thân ảnh hai người dần dần biến mất trong bóng tối, Tam Sinh đột nhiên cảm thấy hốc mắt cay cay, nàng đột nhiên lớn tiếng hỏi: “Uy! Bên trong chẳng có gì cả, các người không sợ sao?”

Người bên trong, dù muốn cũng chẳng thể trả lời lại được.

Vào Vạn Thiên Chi Khư rồi, tất cả thanh âm bên ngoài đều biến mất, chỉ còn câu nghi vấn của Tam Sinh vẫn văng vẳng bên tai.

“Nàng không sợ sao?”

“Không, ta không sợ.”

Ti Mệnh nhìn Trường Uyên, cầm cây bút Tam Sinh tặng, nghịch ngợm vẽ lên bên má Trường Uyên một đóa hoa, nàng cười nhẹ nói

“Có chàng ở đây, nơi nào không bình an, nơi nào không phồn hoa.”

Bỗng, đóa hoa Ti Mệnh vẽ ra lại thật sự xuất hiện trong hư không. Đóa hoa hồng nhạt đậu trên đầu bút, nhẹ nhàng rơi xuống lẫn vào bóng tối trong Vạn Thiên Chi Khư.

Ti Mệnh cả kinh, ngơ ngác nhìn Trường Uyên, Trường Uyên cũng có chút giật mình: “Bút này...”

Ti Mệnh nghĩ ngợi một hồi, sau đó vui vẻ cười lớn: “Nhân gian có câu, bút trong tay Ti Mệnh định sinh, bút trong tay phán quan định tử, lúc ta còn là Ti Mệnh tinh quân, phần lớn đều dùng thần lực viết mệnh cách. Chắc lúc Tam Sinh nhận chức, thần lực không đủ nên đã xuống Minh giới, gạt lấy cây bút trong tay Phán quan về dùng đây mà. Mà nay một bút ta định xuống, vừa là sinh, vừa là tử, như vậy vạn vật trong Thiên địa sẽ không có loài nào ở ngoài vòng sinh tử. Tam Sinh à Tam Sinh, cô tặng ta năng lực sáng lập thế giới, đây chính là một món đại lễ a!”

“Trường Uyên, ta phổ tặng chàng một khúc phù thể, tái hiện lại trần thế phồn hoa, chàng nói có được không?”

“Ừm.” Trường Uyên ôm Ti Mệnh vào trong ngực, “Nhưng mà, chúng ta cần có trứng rồng trước đã.”

“Vây... Ngay bây giờ có được không?”

“Nếu nàng muốn...”

Hoàn chính văn

54. Chương Phiên Ngoại (hết)

Phiên ngoại 1: Chuyện mặt đỏ tìm đập.

Đêm trăng, trong phòng trúc.

“Đội... Trường Uyên, chờ một chút, đau...”

“Đau? Được... Vậy chúng ta không làm nữa.” Hấn nói xong, thân hình hơi lui lại, thực sự định rời đi.

Ti Mệnh cắn răng hung hăng quát một cái vào mông hấn: “Chàng dám!”

Hấn quả nhiên không dám. Nhưng hấn lại càng không dám động, thân mình cứng ngắc chống phía trên Ti Mệnh, chôn mặt vào khe ngực mềm mại của nàng, hơi thở nặng nề nhưng cũng đầy dịu dàng phả nhẹ lên da thịt khiến cho khuôn mặt già nua của Ti Mệnh thoáng ửng hồng.

Hấn ở trong cơ thể nàng, không tiến cũng không lùi, tình cảnh quỷ dị như vậy khiến cho Trường Uyên càng thêm cứng rắn, Ti Mệnh mơ hồ có thể cảm giác được thứ bên trong cơ thể nàng khẽ nảy lên song lại bị ép phải nén xuống.

Chất lỏng ấm áp trong cơ thể không ngừng trào ra, làm dịu nơi đang liên kết chặt chẽ của hai người. Ti Mệnh bắt lấy cánh tay đang chống đỡ phía trên mình, để bàn tay hấn áp lên bờ ngực mềm mại của mình: “Có... có một phương pháp, có lẽ... có lẽ sẽ không đau, chàng giúp ta, ách... xoa, xoa như thế này rất thoải mái.”

Trường Uyên lúc này đang liều mạng kiềm chế, nghe được nguyện vọng của nàng, cũng không nhiều lời, cứ theo ý nàng mà xoa nhẹ. Xoa bóp một lúc, hấn kinh hãi ngẩng đầu lên, nhìn Ti Mệnh, nói: “Ti Mệnh, nó... nó thay đổi”.

Ánh trăng xuyên qua khe cửa, soi rõ vẻ mặt đang đỏ ửng như máu của Ti Mệnh, Trường Uyên lúc này mới thấy rõ nàng đang cắn chặt ngón tay của mình, nhẫn nại chịu đựng. Máu quang như nước, diễm lệ động lòng người, biểu tình có điểm ủy khuất, thấy vậy hạ thân của hấn lại lập tức run rẩy.

Hấn kim lòng không đậu gắt gao đâm thẳng vào khiến nàng nhین không được mà rên khẽ một tiếng.

Trường Uyên si ngốc nhìn nàng chăm chăm, khoe môi không tự giác nhếch lên. Thấy nàng bị chính mình “bắt nạt”, hấn cảm thấy rất vui.

“Chàng đừng có nhìn ta mãi thế!” Dù thường ngày da mặt Ti Mệnh rất dày, thế nhưng bị Trường Uyên nhìn đến chăm chú như vậy, nàng liền xấu hổ lập tức lấy tay che mặt “Chàng... Chàng cũng đừng có bắt động mãi thế...”

Tiến cũng đã tiến vào một nửa rồi, cái con rồng ngốc này không biết nàng nhẫn nại thật cực khổ, thế nhưng còn phải để nàng lên tiếng thúc giục?

Trường Uyên tinh tế cân nhắc lời nàng, ngẫm ra được ý tứ trong đó, mới trầm giọng nói: “Ý của nàng là, chỉ cho phép tiến không được phép lui?”

Ti Mệnh che mặt thở dài một tiếng, sau đó im lặng gặt đầu.

“Ti Mệnh, đau thì nói với ta”.

“Ừm.”

Mỗi lần xâm nhập là một lần cảm nhận được hơi ấm của nhau, mặt hai người lại càng thêm đỏ ửng. Động tác Trường Uyên rất chậm rãi, mà sự chậm rãi này càng khiến cho cơ thể Ti Mệnh khô nóng, nàng nhin không được khẽ “ừm...” một tiếng, khiến Trường Uyên cũng không khống chế được hơi thở của mình.

Hơi thở nóng rực phủ kín cả gian phòng.

Đến cuối cùng, Trường Uyên khàn khàn giọng hỏi, nét mặt hết đổi dịu dàng: “Đau không?”

Như thế nào lại không đau. Dù không nhìn nàng cũng biết, bên dưới, hỗn hợp chất lỏng dinh dính cùng lạc hồng đã ướt đầm sàng đan[94] đỏ rực. Nàng lắc đầu, mang theo ý cười, nhìn sâu vào đôi mắt kim sắc của hấn, “Không đau.”

[94] Khăn trải giường.

Có lẽ là do bản năng, chuyện kể tiếp Ti Mệnh cũng không tiếp tục chỉ dẫn, Trường Uyên đã có thể tự mình đụng tay đụng chân[95] với nàng, rất khá, không hề tầm thường, thực tốt

[95] Cụm từ này được ta thay cho từ “sờ soạng”, theo nguyên gốc.

Thần long tinh lực dồi dào, Ti Mệnh có chút không chống đỡ được, nhưng mỗi lần Trường Uyên hỏi nàng có đau hay không, nàng đều lắc đầu, cười mà nói không. Có thể ôm ấp lẫn nhau làm chuyện “vui sướng”, nàng cười còn không kịp, đau một chút sao có thể so sánh được với hạnh phúc bình yên trong giây phút này.

Trường Uyên từ trong chậm rãi dần thành thực hơn, nàng cũng dần thích ứng, động tác đôi bên mỗi lúc một kích động, mỗi lúc một cuồng dã. Một lần so với một lần đều mãnh liệt va chạm, một lần so với một lần đều xâm nhập thật sâu. Ánh trăng trong mắt Ti Mệnh vỡ vụn, chỉ còn lưu lại khuôn mặt Trường Uyên khắc sâu vào trái tim nàng.

“Trường Uyên, Trường Uyên...”

“Ừm, ta đây”. Âm thanh của hắn vì dục vọng mà trở nên khàn khàn.

“Ta yêu chàng, thực yêu... ừm... thực yêu chàng”.

Trường Uyên vô cùng xúc động, hắn ăn nói vụng về, không biết nói gì chỉ đành cúi đầu, hung hăng cắn lấy môi nàng, miệng lưỡi kịch liệt giao nhau. Ti Mệnh thân mình co rút, gắt gao ôm chặt lấy hắn.

Một tiếng than nhẹ vang lên, hắn không hề báo trước liền rút ra.

Ti Mệnh ôm chặt hắn, Trường Uyên nương theo dư vị của động tác, môi một đường trượt xuống, ở trên cổ nàng hung hăng mút vào, đây là ấn ký của hắn, vĩnh viễn chỉ thuộc về hắn.

“Nàng là của ta, ta cũng là của nàng”.

“Ta là của chàng, chàng cũng là của ta”.

Phiên ngoại 2: Trứng rồng

Trong Vạn Thiên Chi Khu, Ti Mệnh vẽ nên thiên địa nhật nguyệt, tạo ra ao hồ sông núi, một thế giới rộng lớn mà tĩnh lặng. Cuộc sống của nàng và Trường Uyên vô cùng tự do tự tại chỉ là có chút tịch mịch. Nhưng những tháng ngày ung dung tự do tự tại như vậy cũng chẳng kéo dài bao lâu.

Ti Mệnh vuốt ve cái bụng tròn xoe của mình, mắt lơ đãng nhìn sang người đang đứng ngồi không yên bên cạnh: “Trường Uyên, chàng muốn con gái hay con trai?”

Vấn đề này nàng đã hỏi qua vô số lần, mỗi lần câu trả lời của Trường Uyên luôn là “Con nào cũng được.” Nhưng lần này, trong giọng nói của hắn rõ ràng là mang theo đôi chút lo lắng quá độ: “Ta chỉ đang lo lắng không biết con chúng ta sinh ra sẽ là người hay trứng, nếu là người thì tốt, còn nếu là trứng thì... Phải thế nào để nó nở đây? Nở ra rồi thì... Nhớ đâu là...” Hắn bị chính suy nghĩ của mình dọa ặt mày trắng bệch: “Đầu người thân rồng ? Hay... đầu rồng... thân người ?”

Nếu như vậy, không phải con họ sẽ là quái vật sao ...

Ti Mệnh bấu môi: “Trường Uyên, chàng lo lắng thái quá !” Nàng vừa dứt lời, từ dưới bụng mơ hồ truyền đến một cơn đau thắt, Ti Mệnh vuốt ve cái bụng đang rung động từng nhịp , trầm mặt nói: “Ừm... Trường Uyên, ta cảm thấy...” Bụng mỗi lúc một đau hơn, sắc mặt Ti mệnh càng lúc càng tái nhợt: “Sẽ lập tức biết được chân tướng thôi.”

“Cái gì ?” Trường Uyên ngần ngại, thấy Ti Mệnh ôm người nằm cuộn mình lại, trán ướt đẫm mồ hôi, hắn há hốc miệng kinh ngạc, một hồi lâu sau mới hít một hơi thật sâu, ổn định lại tâm trạng. Chuyện gì khác khoan hãy nói đến, hắn bật người dậy, ôm Ti Mệnh vào trong phòng. Thuận thực cõi bỏ ý phục của nàng sau đó nhóm lửa đun nước, vì ngày hôm nay, nhân lúc Ti Mệnh ngủ say, hắn đã một mình luyện tập rất nhiều lần.

Hắn biết, trong Vạn Thiên Chi Khu không có ai khác ngoài hắn và Ti Mệnh.

Đau đớn khiến cho sắc mặt Ti Mệnh trắng bệch như giấy, nàng nắm chặt lấy tay Trường Uyên. Nhìn khuôn mặt trượng phu bình thường luôn luôn trầm ổn nay chẳng khác như chính hắn sẽ sinh, Ti Mệnh nhất thời cảm thấy vô cùng cảm động. Đang định cười một tiếng, cơn đau dưới bụng lại một lần nữa ập đến. Nàng hung hăng siết chặt lấy tay hắn, đôi phương cũng vô cùng căng thẳng mà nắm chặt lấy tay nàng.

“Ngoan, đừng sợ, sẽ không có chuyện gì đâu !”

Lúc này nếu chỉ có một mình, với tính cách quật cường của Ti Mệnh, nàng nhất định sẽ cắn răng chịu đựng. Nhưng được Trường Uyên an ủi như thế, nàng cũng được dịp thể hiện sự yếu đuối của bản thân. Từ nay về sau, đã có người bao dung cho yếu đuối của nàng, thay nàng kiên cường, mặc kệ nàng có ý lại cùng trên đũa thể nào cũng không nổi giận hay rời xa nàng.

“Trường Uyên... Thật sự là rất đau.” Hốc mắt Ti Mệnh phấp phồng, nước mắt lăn dài trên đôi gò má.

“Ừm, ta biết, không sao đâu... Về sau chúng ta không sinh thêm nữa.” Hắn khuôn mặt thoát nhìn tưởng trấn định ấy thể nhưng miệng lại nói năng hoàn toàn lộn xộn.

“Thật sự rất đau.”

Hắn hôn nhẹ lên khóe mắt nàng, chỉ sợ hơi dùng sức thêm chút nữa, khuôn mặt của nàng sẽ bị phá tan: “Ta ở đây, đừng sợ !”

“Đau quá !”

“Được, được. Không sinh, chúng ta không sinh nữa.” Trường Uyên vội vàng nói.

Ti Mệnh cả người đau như muốn nứt ra, nghe vậy đỡ khóc đỡ cười nói: “Chàng nói không sinh liền không sinh được sao ? Có bản lĩnh, chàng đem nó nhét trở lại đi !”

“Quả trứng” thứ nhất của bọn họ chính là ra đời trong những câu đối thoại hỗn loạn như trên. Được sinh ra là một bé trai, một bé trai hoàn toàn bình thường, trên người không dính một mảnh vỏ trứng nào. Sau khi tắm rửa cho bé xong, Trường Uyên cả người cứng ngắc đem bé bế trở lại cho Ti Mệnh nhìn.

Ti Mệnh thấy bé oa oa khóc lớn, cười yếu ớt nói: “Trường Uyên, chàng nhìn con chàng xem, bộ dáng đã xấu lại còn lớn giọng.”

Trường Uyên thật lâu sau cũng không đáp lại. Ti Mệnh cố hết sức trêu chọc để đứa nhỏ thôi không khóc, một hồi lâu sau mới giật mình phát hiện ra sự im lặng kỳ quái lúc này. Nàng vừa ngẩng đầu nhìn lên lại bị hành động của hắn làm cho ngây người.

Trường Uyên nghiêng người đem mẹ con Ti Mệnh ôm vào trong lồng ngực mình: “Ta nói thật, từ nay sẽ không sinh nữa. Vừa rồi, khiến ta sợ muốn chết.” Thanh âm của hắn mang theo điểm run rẩy khiến cho Ti Mệnh ngây ngốc hồi lâu mới gắng sức vươn tay vỗ vỗ nhẹ lưng hắn được. “Sao cả chàng cũng khóc vậy, chàng với con cùng khóc, ta làm sao an ủi được hết.”

Trường Uyên đem đầu vùi sâu bên cổ Ti Mệnh, liên tiếp lắc đầu nói “Không sinh” tựa như vừa rồi, chính hắn là người sinh em bé vậy.

“Điều này thì không được, ta còn muốn một đứa con gái, ca ca tên Trường Mệnh, muội muội gọi Trường Sinh. Sau này, chàng không còn là người cô độc nữa rồi.”

Trường Uyên siết nhẹ lấy nàng, trầm mặc hồi lâu.

“Kỳ thực, ta đã sớm không còn cô độc.”

Phiên ngoại 3

“A Vu!”

Nghe thấy cái tên này, hắn không tìm được lòng mà quay đầu lại

Trước cổng treo một hàng đèn lồng đỏ, nữ tử thanh tú bắt được một cô gái gầy yếu mặc bộ y màu xanh nhạt. Nữ tử nhéo lỗ tai nàng, vừa đánh vừa mắng: “Mẫu thân ngươi là một kẻ đê tiện, không nghĩ ngươi-một kẻ có học cũng lại đê tiện y như thế! Nói, ngươi trộm lấy vòng tay Bạch ngọc của Thanh Phong cô nương để ở đâu rồi?”

“Ta không trộm!” Thanh âm cô gái lạnh lùng mà trong trẻo, ngạo khí đầy mình, đúng mực đáp. Chỉ là âm khí dày đặc trong mắt, dù có được ánh sáng nhu hòa của đèn lồng đỏ soi rọi cũng không thể lẫn át được.

Hắn đứng lại, khoan tay đánh giá cô gái.

Nữ tử tiếp tục đánh nàng, những lời mắng nhiếc càng thêm khó nghe. Chỉ là, cô gái không tiếp tục biện giải thêm câu nào.

Ánh mắt hần hơi chuyển. Dáng vẻ quật cường của cô gái ấy, chẳng hiểu sao khiến hần cảm thấy thật quen thuộc.

“Thế tử?” Tên tùy tùng đứng sau thấp giọng hỏi: “Có cần giúp?”

Hần còn chưa gạt đầu, một trận sơn phấn nồng đậm bỗng ủa đến. Tú bà Phong Nguyệt Các phất tấm khăn lụa hồng trong tay lên, lắc lư đi đến chắn trước tầm mắt hần, cười nhỉnh nọt: “Chút chuyện vặt trong lâu đã quấy rầy đến Thế tử, thật sự rất xin lỗi. Thế tử, chúng ta mau đi thôi, Thanh Phong cô nương biết ngày tới, đã đợi lâu rồi.”

Hần hồ hững đầy tấm thân mập mạp chắn trước mắt ra, chỉ vào hai người đứng ngoài cổng vòm hỏi: “Đó là ai?”

Thấy hần cố chấp như vậy, tú bà cười xòa nói: “Đó là nha đầu sai sử của Thanh Phong cô nương, gọi là Thanh Linh, bộ dáng cũng thực thanh tú, Thế tử nhìn trúng nàng ta sao? Nhưng phải làm sao đây, Thanh Phong cô nương đã vì ngài mà chuẩn bị riêng vài thứ.”

“Người bị đánh là ai?” Trong giọng nói của hần đã hàm chứa không ít hờn giận.

“A... Đó cũng là một nha đầu của Thanh Phong cô nương, tên là Thanh Vu. Tuy nhiên nó chỉ là một thô sử nha đầu, mẹ nó trước cũng từng là cô nương của Phong Nguyệt lâu chúng tôi, sau bị bệnh chết, lưu nó lại ở chỗ ta để... Ách, trả nợ. Dáng vẻ nàng cũng rất được, chỉ là tính khí có phần âm lãnh, không làm người khác vui, Thế tử vẫn nên...” Chọn người khác đi.

Mấy chữ này, trước ánh mắt lạnh lùng, trầm tĩnh của người trước mặt cuối cùng cũng bị tú bà nuốt xuống.

Người trước mặt bà là Thế tử của Tĩnh An vương, Dịch An. Hần vừa trở về cùng phụ vương hần từ chiến trường. Tuy chỉ mới mười lăm nhưng đã dũng mãnh hơn người. Nghe nói, trên sa trường, chặt đầu người với hần so ra dễ như bóp một quả dưa, động tác không chút nương tay. Lúc lương thảo không đủ, hần thậm chí còn ném qua máu thịt của địch nhân. Một kẻ tâm ngoan thủ lạt như vậy, bà không dám đắc tội.

Tú bà chỉ nói chừng ấy, nhưng nhìn tình cảnh trước mặt, Dịch An cũng mơ hồ đoán được ngày thường cuộc sống của cô bé này trôi qua thế nào.

“Cô gái ấy còn nợ bao nhiêu, ta trả.” Hần lạnh lùng nói, “Đừng để cô ấy bị đánh nữa.”

Tú bà còn chưa hiểu “cô gái ấy” trong miệng Dịch An là ai, tên tùy tùng đứng sau là cung kính “Dạ” một tiếng, nhặt một cục đá, phóng thẳng vào thắt lưng Thanh Linh. Thanh Linh kêu khẽ một tiếng đau đớn, chặt vật té ngã trên đất.

Thấy có người giúp mình, Thanh Vu so với Thanh Linh còn kinh ngạc hơn. Nàng ngơ ngác nhìn về phía này, xuyên qua ánh đèn lồng đỏ, ánh mắt hai người chạm nhau.

Trống ngực dồn dập, Dịch An bỗng nhớ lúc còn nhỏ, có lần phụ thân đã cười lớn, nói với hần một câu: “Ta và mẫu thân con là nhất kiến chung tình.” Khi đó hần không hiểu, lại càng không biết thế nào gọi là nhất kiến chung tình, nhưng bây giờ, hần đã loáng thoáng hiểu được phần nào.

Tựa như tìm lại được thứ trân bảo trong tâm khảm vô tình bị rơi mất. Tựa như nơi mềm mại duy nhất trong trái tim lạnh lẽo, cứng rắn.

“Ta muốn mang nàng ấy đi.” Dịch An nói: “Từ nay về sau, nàng là người của phủ Tĩnh An Vương.”

Tú bà cả kinh: “Vậy còn Thanh Phong cô nương...”

“Không gấp.”

Tú bà còn nghĩ moi được một số tiền chuộc lớn nhờ danh kỹ đầu bảng của mình, ai dè người được chuộc lại là một a đầu thấp kém. Vì vậy bà ta có chút không cam lòng nói: “Nhưng mà...Nàng ta chỉ là một thô sử nha đầu nho nhỏ, chuyện này, chỉ e bôi nhọ thân phận của thế tử mà thôi.”

Dịch An không thèm để tâm đến bà ta, lập tức đi về phía Thanh Vu. Tú bà còn muốn nói gì đó nhưng người đứng sau lưng Dịch An đã móc một thỏi nguyên bảo trong ngực ra, có chút khinh thường mà ném vào trong ngực tú bà: “Thế tử nhà ta nói không gặp.”

“Ai dô, không gặp, không gặp.” Tú bà cười nịnh nọt, vội vã nhận lấy thỏi Nguyên bảo, “Thế tử xin cứ tự nhiên, cứ tự nhiên.”

Dịch An đi tới trước mặt Thanh Vu, vươn tay, ý muốn đỡ nàng dậy. Mà Thanh Vu chỉ lạnh lùng nhìn hắn. Bất gặp thái độ lãnh mạc như thế hắn cũng không phật ý, dứt khoát ngồi sụp xuống, để tầm mắt mình ngang với tầm mắt nàng, nói: “Nàng nguyện theo ta về nhà chứ?”

“Đây chính là nhà ta.” Thanh âm cô gái trời sinh đã âm trầm, người khác nghe được không khỏi sởn gai ốc. Bình thường, người ta ghét nàng nhất chính bởi điểm này.

Hoa phục công tử tinh tế đánh giá nàng hồi lâu: “Nàng thực không ngoan, đi theo ta rồi, sau này nàng sẽ có cuộc sống tự tại.”

Hắn từ nhỏ đã mang thân phận cao quý, đã khi nào dùng ngữ khí lấy lòng như vậy nói chuyện với người khác. Người đứng sau Dịch An tò mò đánh giá Thanh Vu. Tuy nhiên, y chẳng thấy cô gái trước mắt có điểm gì đặc biệt, chỉ trừ một cổ hơi thở âm lãnh tản ra quanh người. Dịch An thực khó hiểu, chẳng lẽ người như Thế tử lại thích một cô gái như vậy?

Cô gái xoay đầu đi đáp: “Ta không muốn theo ngươi. Ta không thích ngươi.”

Lời này vừa nói ra, đừng nói sắc mặt Tú bà xám ngoét như màu đất, cả người đứng sau lưng Dịch An cũng vô cùng kinh ngạc. Tính khí Thế tử từ nhỏ đã không tốt, giờ... Cô gái này chỉ e không sống tiếp được.

Dịch An ngăn người. Đáng lẽ bị một thô sử nha đầu ở thanh lâu ghét bỏ như thế hắn nên giận dữ mới đúng, nhưng trong lòng hắn dường như có một cổ thanh âm đang nói, “Đúng vậy, nàng hắn là chán ghét ngươi”, “Người không có tư cách giận dữ.”

Hắn trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng: “Sau này, nàng sẽ thích ta.”

“Không biết trước được.”

Ý tứ đoạn tuyệt trong giọng nói Thanh Vu khiến sắc mặt Dịch An trầm xuống.

Thanh Linh bị đánh ngã nằm sấp bên cạnh cũng sợ đến mặt mày trắng bệch, cả người cứng đờ tựa cái sàng.

“Nàng sẽ như vậy.” Thấy Thanh Vu lại định phản đối, Dịch An dứt khoát nói: “Nàng đã không muốn theo ta, vậy ta liền ở lại đây cùng nàng.”

Trong lòng Thanh Vu vô cùng kinh hãi.

Tú bà sợ đến hai chân lão đảo, vẻ mặt như đưa tang nói, nếu để phụ thân hắn Tĩnh An vương biết được, Phong Nguyệt các của bà đừng nghĩ tiếp tục kinh doanh.

Người đứng sau Dịch An cũng giật mình, không thể không lên tiếng nhắc nhở: “Thế tử... Chuyện này chỉ e không ổn.”

“Ổn.” Hắn lạnh lùng nghiêng đầu nhìn qua, hỏi Tú bà: “Nàng ấy ở chỗ nào?”

Tú bà nào dám nói, chỉ quanh co đáp: “Sống ở... Sống ở chỗ nào tiểu nhân cũng đâu có biết.”

“Thế tử!” Tùy tùng đứng sau Dịch An vô cùng nôn nóng. Nhưng biết tính tình quật cường của chủ tử, một lời đã thốt ra thì nhất định sẽ làm được, hắn không dám cứng đối cứng, chỉ đành vòng vo nói: “Thế tử giờ còn chưa làm lễ hành quan, nếu muốn xuất phủ còn phải nhận được sự đồng ý của Vương gia, chúng ta hôm nay...”

“Hôm nay liền ở lại đây.”

Người đứng sau Dịch An há hốc mồm.

“Người trở về nói với phụ vương ta.” Hắn dừng lại một chút, khóe môi cong lên, lộ ra một nụ cười hiểm hoi, “Mẫu thân của con ta, đã tìm được rồi.”

Thanh Vu vẫn lạnh lùng nhìn hắn, những người còn lại đều lặng lẽ há hốc mồm.

“Ta không thích ngươi.”

“Không sao, sau này nàng sẽ thích ta.”

Hắn nói rất nhẹ nhàng, phảng phất như nghe được tiếng nỉ non sâu kín của nữ tử trong một đêm gió: “Kiếp sau, chờ ta uống xong canh Mạnh Bà, bước qua cầu Nại Hà, quên đi tất cả, chàng hãy tới tìm ta. Chúng ta bắt đầu lại từ đầu.”

Lần này tìm được nàng, hãy cho ta cơ hội đối tốt với nàng nhé!

Chúng ta cùng nhau bắt đầu lại từ đầu.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ti-menh>